PATRICK ROTHFUSS

NUMELE VÂNTULUI

CRONICILE UCIGAȘULUI-DE-REGI

ZIUA ÎNTÂI

Patrick Rothfuss

Numele vântului

Cronicile Ucigaşului-de-Regi: ziua întâi

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

Cu contribuţia lui Sandra Iulia Ronai

www.virtual-project.eu

Mamei mele, care m-a învăţat să iubesc cărţile şi mi-a deschis porţile Narniei, ale Pernului şi ale Pământului de Mijloc

Şi tatălui meu, care m-a învăţat că, dacă am de gând să mă apuc de ceva, atunci să fac bine şi să nu mă zoresc, ca să-mi iasă cum trebuie încă de la bun început.

Mulţumirile mele se îndreaptă către…

… toţi cititorii primelor mele încercări literare. Sunteţi prea mulţi ca să vă numesc pe fiecare în parte, dar nu prea mulţi încât să nu vă iubesc pe toţi. Datorită încurajărilor voastre am continuat să scriu. Datorită criticilor voastre am continuat să-mi îmbunătăţesc scrisul. Dacă n-aţi fi fost voi, ceea ce-am scris eu n-ar fi fost destul de bun încât să câştig…

… concursul Scriitorii Viitorului *(Writers of the Future).* Dacă n-ar fi fost seminarul organizat de ei, nu m-aş fi întâlnit cu minunaţii coautori ai volumului XVIII al antologiei şi nici cu…

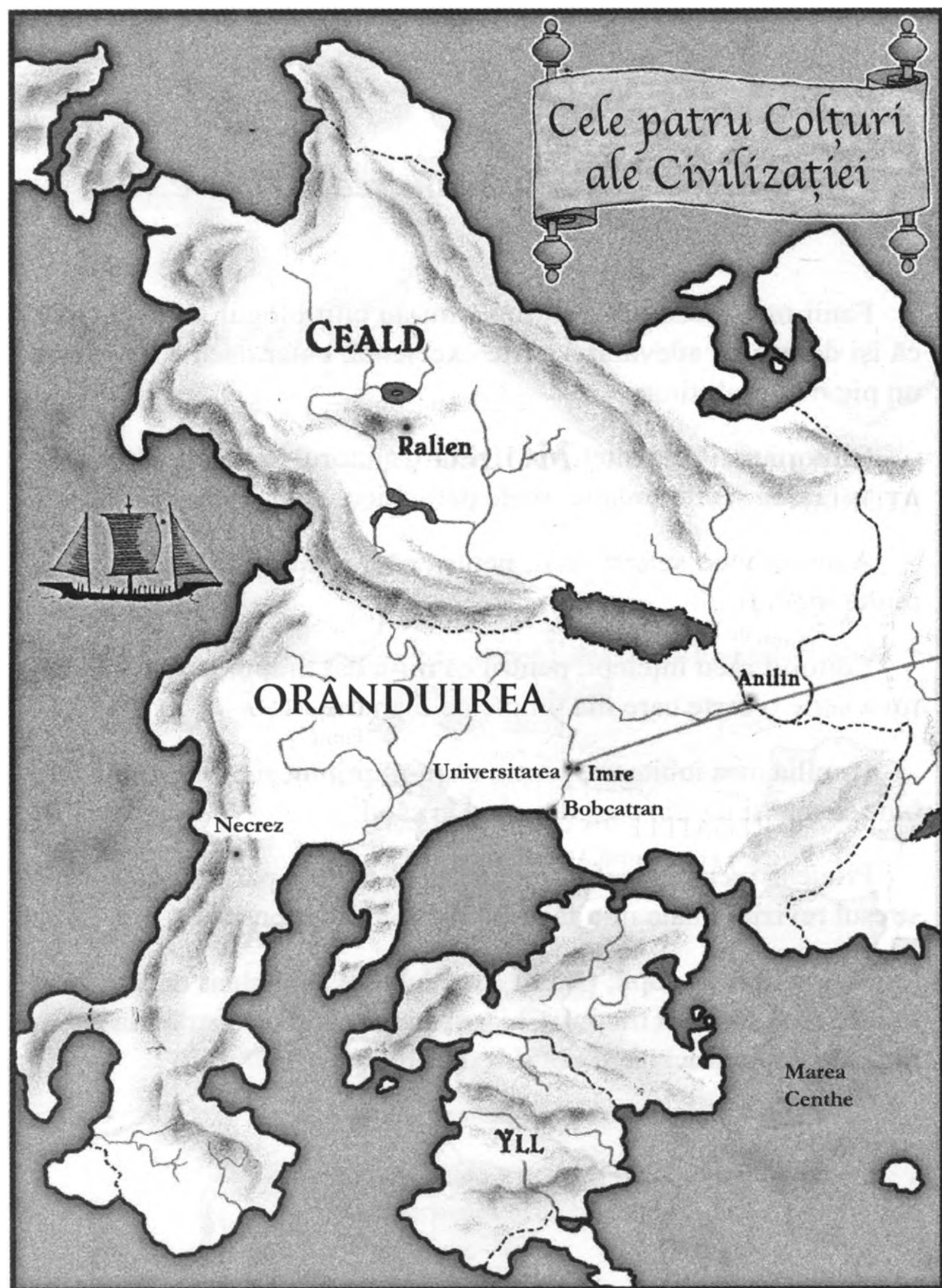
… Kevin J. Anderson. Dacă nu m-ar fi sfătuit el, nu m-aş fi ales niciodată cu…

… Matt Bialer, cel mai bun agent literar. Dacă nu m-ar fi îndrumat el, nu i-aş fi vândut niciodată cartea lui…

… Betsy Wollheim, mult-îndrăgitul redactor şi preşedinte al DAW Books, editura americană care a publicat ediţia originală a romanului. Dacă n-ar fi fost ea, voi n-aţi mai ţine acum în mână această carte. Una asemănătoare, poate, însă cartea aceasta n-ar fi existat.

Şi, în sfârşit, către domnul Bohage, profesorul meu de istorie din liceu. În 1989 i-am promis că-l voi menţiona în primul meu roman, iar eu unul îmi ţin promisiunile.

CUPRINS

Cele patru Colțuri
ale Civilizației
CEALD
Ralien
ORÂNDUIREA
Anilin
Universitatea
Imre
Bobcatran
Necrez
Marea
Centhe
YLL

Prolog
O întreită tăcere

Se lăsase din nou seara. Hanul Piatra de Hotar era învăluit de tăcere, şi era o tăcere întreită.

Cea mai lesne de simţit era o linişte goală şi răsunătoare, liniştea lucrurilor care lipsesc. Dacă ar fi fost vreo adiere de vânt, ar fi suspinat printre copaci, ar fi făcut însemnul de la intrarea în han să scârţâie din balamale şi ar fi măturat afară tăcerea, cum mături toamna frunzele pe uliţă. Dacă ar fi fost vreo mulţime de muşterii, măcar o mână de oameni, ar fi umplut tăcerea cu pălăvrăgitul şi râsetele lor, cu larma şi zarva pe care te-aştepţi să le găseşti într-o cârciumă la ceasurile întunecate ale nopţii. Dacă ar fi fost muzică… dar nu, de bună seamă că nu era nici o muzică. De fapt, nu era nimic din toate astea, aşa că rămânea doar tăcerea.

Înăuntrul hanului, doi bărbaţi se înghesuiau unul într-altul la un colţ de tejghea. Beau cu o îndârjire tăcută, ferindu-se să vorbească prea adânc despre veşti îngrijorătoare. Prin asta, sporeau şi ei tăcerea mai mare cu tăcerea lor măruntă şi posacă. Tăcerile se potriveau laolaltă ca două metale topite ori ca glasurile care-şi răspund unul altuia într-o cântare.

Cea de-a treia tăcere nu era ceva prea uşor de băgat de seamă. Dacă ascultai un ceas întreg, începeai, poate, să o simţi în podelele de lemn şi în butoaiele grosolane din spatele tejghelei. În negrul dur, de piatră, al vetrei care încă mai păstra căldura unui foc demult stins, în domolul du-te-vino al şervetului alb frecându-se de tejghea. Şi în mâinile bărbatului aflat în spatele tejghelei, lustruind o bucată de mahon care scânteia şi aşa în lumina lămpilor.

Avea părul roşu adevărat, roşu ca focul. Ochii îi erau întunecaţi şi reci, iar în mişcări avea acea abia ghicită siguranţă pe care-o dobândeşti când ştii deja multe.

Hanul era al lui, aşa cum şi a treia tăcere tot a lui era. Şi aşa se şi cuvenea, căci era tăcerea cea mai mare dintre toate şi le cuprindea pe celelalte două înăuntrul său. Adâncă şi largă ca un sfârşit de toamnă. Grea ca o piatră de râu. Sunetul răbdător, boboc-retezat, al unui om aflat în aşteptarea morţii.

Capitolul 1
Loc de duhuri rele

Era doboriş seara, iar şleahta obişnuită se adunase la Piatra de Hotar. Cinci oameni nu erau cine ştie ce şleahtă, însă mai mult de cinci nu prea vedea hanul în ziua de azi, la cum erau vremurile.

Moş Cob îşi intrase în rolul de povestitor şi dătător de poveţe. Bărbaţii de la tejghea sorbeau din băuturi şi ascultau. În odaia din spate, un hangiu tânăr stătea nevăzut după uşă, zâmbind în timp ce asculta amănuntele unei poveşti cunoscute.

– Şi când s-a deşteptat din somn, Taborlin cel Mare s-a trezit încuiat într-un turn înalt. Îi luaseră sabia şi-l jecmăniseră de unelte: cheia, banul şi lumânarea îi dispăruseră. Dar, vedeţi voi, asta nici măcar nu era partea cea mai rea…

Cob se opri o clipă, făcându-i să aştepte încordaţi.

– …căci lămpile de pe perete ardeau cu foc albastru!

Graham, Jake şi Shep dădură din cap a încuviinţare. Cei trei prieteni crescuseră împreună, ascultându-i lui Cob poveştile şi nebăgându-i în seamă poveţele.

Cob îl studie mai îndeaproape, cu ochi mijiţi, pe cel mai nou şi mai atent dintre puţinii ascultători – ucenicul fierarului.

– Ai habar ce-nseamnă asta, băiete?

Toată lumea îi zicea „băiete” ucenicului de fierar, deşi era cu o palmă mai înalt decât toţi ceilalţi. După cum se întâmplă în orice târguşor, n-avea să fie scos din „băiete” decât după ce-i creştea barba de-a binelea sau dacă spărgea nasul vreunuia din cauza asta.

Băiatul dădu încet din cap.

– Chandrienii.

– Aşa e, încuviinţă şi Cob. Chandrienii. Toată lumea ştie că focul albastru e unul din semnele lor. Şi Taborlin al nostru…

– Dar cum de l-or găsit? îi tăie vorba flăcăul. Şi de ce nu l-or omorât când or avut prilejul?

– Taci, acolo, ţi-oi primi toate răspunsurile până la urmă, zise Jake. Lasă-l doară să povestească.

– Nu-i nevoie să-l dojeneşti, Jake, spuse Graham. Băiatu-i numa’ curios. Vezi-ţi de băutura ta.

– Băutura mi-am băut-o, bombăni Jake. Mi-ar trebui încă una, da’ hangiu’ ăsta tot taie frunze la câini în odaia din spate.

Ridică glasul şi bătu cu halba goală în tejgheaua de mahon.

– Hei! Li-i sete oamenilor aici!

Hangiul se ivi cu cinci străchini de tocană şi două pâini rotunde, calde încă. Le mai turnă un rând de bere lui Jake, Shep şi lui Moş Cob, mişcându-se cu spor de colo până colo.

Povestea avu de aşteptat câtă vreme bărbaţii erau prinşi cu îmbucatul. Moş Cob îşi înfuleca strachina de tocană aşa cum poate numai cine a rămas holtei toată viaţa. Pe când ceilalţi încă mai suflau în străchini, să nu se ardă, el îşi isprăvi şi ultima îmbucătură de pâine şi se puse din nou pe povestit.

– Ei, şi Taborlin trebuia să scape de-acolo, da’ când s-a uitat împrejurul său, a văzut că temniţa n-avea uşă. Şi nici ferestre. De jur împrejur nu era decât piatră, netedă şi tare. Era o temniţă din care nu mai scăpase nimeni. Dar Taborlin ştia numele tuturor lucrurilor, şi-atunci toate erau la porunca lui. El a zis pietrei: „Sfărâmă-te!” şi piatra s-a sfărâmat. Zidul s-a sfâşiat ca o foaie de hârtie şi Taborlin a văzut cerul şi a tras în piept aerul dulce de primăvară. A mers până la marginea temniţei, s-a uitat în jos şi, fără să se mai gândească, a păşit în gol…

Băiatul făcu ochii mari:

– Nu se poate!

Cob încuviinţă grav din cap.

– Şi astfel, Taborlin a căzut, dar nu şi-a pierdut nicidecum cumpătul. Căci el ştia numele vântului, şi atunci vântul îl asculta. El a vorbit cu vântul, şi vântul l-a îmbrăţişat şi l-a legănat. L-a purtat până la pământ, uşor ca pe un puf de păpădie, şi l-a aşezat în picioare, gingaş ca dezmierdarea unei mame. Şi când a ajuns jos şi a dus mâna la coastă, unde îl înjunghiaseră, a simţit că de-abia dacă avea o zgârietură. Acuma, poate că n-a fost decât un pic de noroc, zise Cob ducând mâna la nas cu înţeles, sau poate avea cumva de-a face cu talismanul pe care îl purta pe sub cămaşă.

– Ce talisman? întrebă nerăbdător flăcăul, cu gura plină de tocană.

Moş Cob se aşeză mai bine în scaun, bucuros că are prilejul să povestească mai cu de-amănuntul.

– Cu câteva zile mai-nainte, lui Taborlin îi ieşise în cale un spoitor. Şi chiar dacă nici el n-avea mare lucru de mâncare, Taborlin şi-a împărţit merindele cu moşneagul.

– Chiar aşa se şi cade, îi zise Graham încet băiatului. Doar ştie toată lumea: „De miluieşti un spoitor, te răsplăteşte mai cu

spor”.

– Nu, nu, mormăi Jake. Zi-o aşa cum trebuie: „La nevoie de-i dai ajutor, ai răsplată-ndoită de la spoitor”.

Hangiul vorbi pentru prima oară în seara aceea.

– De fapt, vă lipseşte mai mult de jumătate, zise el, stând în picioare în spatele tejghelei:

Spoitorul mereu datoria-şi plăteşte:
Cuvenită plată, cui cu el se tocmeşte,
Îndoită plată, celui ce-l miluieşte,
Întreită plată, pentru cine-l jigneşte.

Muşteriii mai că se mirară să-l vadă pe Kote acolo. Veneau la han doboriş de doboriş de luni de zile, iar Kote nu deschisese niciodată gura să zică ceva de la el. Nici că te puteai aştepta la altceva, de bună seamă. Venise în târg abia de un an şi ceva. Era încă străin. Ucenicul fierarului trăise aici de la unsprezece ani şi tot i se zicea „băiatul ăla din Rannish”, de parcă Rannish ar fi fost vreo ţară străină, nu un târg la mai puţin de nouăsprezece kilometri depărtare.

– Aşa am auzit şi eu odată, spuse Kote ca să spargă tăcerea; se vedea bine că se ruşinase de ce zisese.

Moş Cob încuviinţă din cap, apoi îşi drese glasul şi prinse din nou a povesti:

– Ei, şi talismanul ăsta făcea o baniţă întreagă de coroane de aur, da’ pentru că Taborlin se milostivise de el spoitorul i l-a vândut pe un ban de fier, un ban de aramă şi un ban de argint. Era negru ca miezul nopţii şi rece ca gheaţa, da’ câtă vreme îl avea la gât, Taborlin avea să fie ferit de toate lucrurile rele. Duhuri şi de-astea.

– Ce-aş mai da şi io să am aşa ceva în ziua de azi, zise Shep întunecat.

Toată seara, Shep băuse cel mai mult şi vorbise cel mai puţin dintre toţi. Toată lumea ştia că se petrecuse ceva rău la el la fermă aprinzişul trecut, dar, cum îi erau prieteni buni, ceilalţi ştiau că nu trebuie să-l bată la cap să le dea mai multe amănunte. Cel puţin nu cât încă era aşa devreme, nu cât încă erau cu toţii atât de treji.

– Mda, toţi am da, zise Moş Cob înţelept, luând o înghiţitură lungă de bere.

– Nu ştiam că Chandrienii îs duhuri rele, zise băiatul. Am auzit

că…

– Păi, nici nu-s duhuri rele, zise Jake cu hotărâre. Sunt primii şase oameni care n-or vrut să aleagă calea lui Tehlu, şi El i-o blestemat să pribegească prin cele patru colţuri…

– Cine spune povestea asta, eu sau tu, Jacob Walker? spuse Cob cu asprime. Dacă o zici tu, eu unul te las să-i dai-nainte.

Cei doi se uitară lung unul la altul, cu nişte căutături aprige. Până la urmă, Jake îşi plecă privirea, mormăind ceva ce ar fi putut însemna că-i pare rău.

Cob se întoarse din nou spre flăcău.

– Chiar asta-i taina Chandrienilor, lămuri el. De unde vin? Unde se duc după ce-şi isprăvesc faptele sângeroase? Ce sunt, oameni care şi-au vândut sufletele? Duhuri rele? Stafii? Nimeni nu ştie. Chiar dacă, zise Cob aruncându-i lui Jake o privire plină de dispreţ, orice neisprăvit *pretinde* că ştie…

De acolo, povestea lăsă locul ciondănelilor – despre adevărata fire a Chandrienilor, despre semnele care le însoţeau venirea şi dacă talismanul l-ar fi păzit pe Taborlin de tâlhari sau de câini turbaţi, sau de căzăturile de pe cal. Discuţiile se aprinseseră bine de tot când uşa de la intrarea în han se deschise brusc şi cu zgomot.

Jake se uită într-acolo.

– Era şi vremea să vii, Carter. Zi-i şi tu zevzecului ăstuia care-i deosebirea dintre un duh rău şi-un câine. Toată lumea şt…

Jake îşi curmă vorba la jumătate şi se grăbi să ajungă la uşă.

– Doamne păzeşte, tu ce-ai păţit?

Carter păşi în lumină, cu chipul palid şi mânjit de sânge. Ţinea la piept o pătură veche de cal. Arăta straniu şi hidos, ca şi cum ar fi fost învelite în ea o grămadă de surcele puse alandala.

Văzând în ce hal e, prietenii lui Carter săriră de pe scaune şi se repeziră spre el.

– N-am nimic, le zise, înaintând încet prin sala mare a hanului.

Avea un fel de tresărire sălbatică în priviri, ca la caii sperioşi.

– N-am nimic. N-am nimic.

Trânti pătura pe masa cea mai apropiată, iar bocceaua se lovi cu zgomot de lemn, ca şi cum ar fi fost plină de pietre. Peste tot pe haine avea numai tăieturi lungi şi drepte. Cămaşa cenuşie, ferfeniţită, atârna pe el, mai puţin pe unde îi stătea lipită de trup, pătată cu un roşu-închis şi posac.

Graham încercă să-l facă să se aşeze pe un scaun.

– Doamne, Maica Domnului! Şezi jos, Carter! Ce-ai păţit? Şezi,

şezi.
Carter dădu cu încăpăţânare din cap.
– V-am zis, n-am nimic. Nu-s rănit aşa rău.
– Câţi au fost? întrebă Graham.
– Unul, răspunse Carter. Dar n-a fost ce credeţi voi…
– Fir-ar să fie de treabă! Ţi-am mai spus eu ţie, Carter, izbucni Moş Cob, cu felul acela de mânie înfricoşată pe care n-o simt decât rudele şi prietenii cei mai apropiaţi. Ţi-am tot spus de luni de zile. Nu mai poţi să te duci singur. Nici măcar până la Baeden. E plin de primejdii.
Jake îi puse bătrânului o mână pe braţ, făcându-l să tacă.
– Şezi numai, zise Graham, care încă se chinuia să-l îndrepte pe Carter spre scaun. Hai să dăm jos cămaşa asta de pe tine şi să te curăţăm.
Carter dădu iar din cap.
– N-am nimic. M-am ales cu niscaiva tăieturi, dar grosul sângelui nu-i al meu, e al lui Nelly. Pe ea a sărit. A omorât-o cam la trei kilometri de târg, dincolo de Podul Vechi.
Vestea fu urmată de câteva clipe de tăcere gravă. Ucenicul fierarului îi puse o mână pe umăr lui Carter, în semn de compătimire.
– Fir-ar! Asta-i rău. Şi era aşa de blândă, ca un miel! Nu-ncerca niciodată să muşte sau să dea cu piciorul când o aduceai s-o potcovim. Cel mai bun cal din târg. Fir-ar! Îmi…
Nu-şi mai găsi cuvintele.
– Fir-ar! Nici nu ştiu ce să zic, isprăvi băiatul, uitându-se în stânga şi-n dreapta neputincios.
Cob izbuti, în sfârşit, să scape din strânsoarea lui Jake.
– Ţi-am spus eu ţie, zise el din nou, dând din deget spre Carter în semn de mustrare. Mai nou umblă tot felul de oameni, care-ar fi în stare să te omoare şi pentru câţiva bănuţi, darămite pentru un cal şi o căruţă. Şi acum ce-ai de gând să faci? Să tragi tu la căruţă?
Urmă o tăcere plină de stânjeneală. Jake şi Cob îşi aruncau priviri urâte, pe când ceilalţi nu ştiau ce să mai spună şi ce să facă să-şi mai aline prietenul.
Hangiul se mişca în vremea asta cu grijă. Cu tot felul de lucruri în braţe, îl ocoli sprinten pe Shep şi începu să le orânduiască pe una dintre mesele din apropiere: o strachină de apă clocotită, foarfeci, nişte fâşii de pânză curată, câteva sticluţe, ac şi aţă de felcer.

– Nu s-ar fi întâmplat aşa ceva dacă m-ai fi ascultat tu pe mine, mormăi Moş Cob.

Jake încercă să-l facă să tacă, dar Cob nu se lăsă cu una, cu două.

– Nu fac decât s-o spun pe-a’ dreaptă. E mai mare necazul cu Nelly, dar măcar acum ar face bine s-asculte, altfel o păţeşte şi el. N-ai cum să ai aşa noroc de două ori, cu oameni ca ăştia.

Carter strânse din buze, fără să zică nimic. Se întinse şi trase de un colţ al păturii pline de sânge. Lucrul dinăuntru, orice ar fi fost, se rostogoli şi se încurcă în pătură. Carter trase mai tare şi se auzi un zornăit ca de pietre plate de râu vărsate pe masă.

Era un păianjen mare cât o roată de car şi negru ca tăciunele.

Ucenicul fierarului sări în sus şi se lovi de masa din spatele lui, răsturnând-o, mai-mai să cadă şi el. Lui Cob îi pică faţa. Graham, Shep şi Jake scoaseră nişte sunete neînţelese de uluire şi se dădură la o parte, ducându-şi mâinile la gură. Carter făcu şi el un pas înapoi, aproape smucindu-se fără să vrea. Odaia fu cuprinsă de o tăcere rea ca o sudoare rece.

Hangiul se încruntă.

– Nu se poate să fi ajuns deja aşa de mult spre apus, spuse el încet.

Dacă n-ar fi fost tăcerea, nu l-ar fi auzit nimeni. Dar îl auziseră. Îşi dezlipiră privirile de la lucrul de pe masă, ca să se holbeze muţi la bărbatul cu părul roşu.

Jake îşi recăpătă glasul primul:

– Ştii ce-i ăsta?

Hangiul avea privirile pierdute.

– Un scrael, zise el, zăpăcit. Credeam că munţii…

– Un scrael? se băgă Jake. Doamne apără şi păzeşte, Kote! Ai mai văzut aşa ceva înainte?

– Ce? făcu hangiul cu părul roşu, uitându-se împrejur aspru, ca şi când şi-ar fi adus dintr-odată aminte unde se află. A, nu. Nu, fireşte că nu.

Văzând că e singurul care stă la nici un braţ depărtare de arătarea cea neagră, făcu şi el un pas bine măsurat în spate.

– Doar am auzit şi eu.

Ceilalţi se holbau în continuare la el.

– Îl mai ţineţi minte pe neguţătorul care a venit în târg acum vreo două răspasuri?

Încuviinţară cu toţii din cap.

– Nemernicul a-ncercat să-mi ceară douăj’ de bani pe o juma’

de oca de sare, zise Cob imediat, spunând pesemne acelaşi lucru pentru a suta oară.

– Mai bine-aş fi cumpărat un pic, mormăi Jake.

Graham îi dădu dreptate, încuviinţând din cap pe tăcute.

– Era un ticălos împuţit, zise Cob printre dinţi, parcă ar fi găsit alinare în vorbele pe care le mai spusese de multe ori. Aş plăti şi patru dacă-s vremurile grele, dar douăzeci e jaf curat.

– Nu şi dacă mai sunt multe ca ăsta pe drum, zise Shep sumbru.

Toate privirile se întoarseră spre lucrul de pe masă.

– Ei, neguţătorul ăla mi-a spus că a auzit de ei prin părţile Melcombului, zise Kote repede, uitându-se la chipurile celorlalţi pe când ei cercetau din ochi arătarea. Am crezut că înşira baliverne numai ca să poată cere mai mult pe ce vindea.

– Şi ce-a mai zis? întrebă Carter.

Hangiul păru că stă pe gânduri, apoi ridică din umeri.

– N-am prins toată povestea. A stat în târg numai vreo două ceasuri.

– Nu-mi plac păianjenii, zise ucenicul fierarului, care rămăsese în spatele altei mese, la vreo cincisprezece palme depărtare. Acoperă-l.

– Nu-i păianjen, spuse Jake. N-are ochi.

– Şi nici gură n-are, mai zise şi Carter. Pe unde mănâncă?

– *Ce* mănâncă? întrebă Shep sumbru.

Hangiul se tot uita cu interes la arătare. Se apleca mai aproape, întinzând o mână spre ea. Toată lumea se îndepărtă şi mai mult de masă.

– Ai grijă, zise Carter. Are picioarele ascuţite ca nişte cuţite.

– Mai degrabă ca un brici, spuse Kote, trecând uşor cu degetele sale lungi peste trupul negru, fără trăsături, al scraelului. E neted şi dur, ca de lut ars.

– Vezi, nu-l hârâi, zise ucenicul fierarului.

Cu mare grijă, hangiul luă un picior lung şi neted şi încercă să-l frângă, cu amândouă mâinile, ca pe o surcea.

– Ba nu-i ca lutul ars, se îndreptă el.

Îl sprijini de marginea mesei şi se lăsă cu toată greutatea pe el. Piciorul se frânse cu un bufnit ascuţit.

– Mai degrabă ca piatra.

Se uită spre Carter.

– Cum s-a ales cu toate crăpăturile astea? întrebă el, arătând spre liniile subţiri care străbăteau întinderea neagră şi netedă a

trupului.

– A căzut Nelly pe el, zise Carter. A sărit jos dintr-un copac şi a-nceput să se caţăre pe ea, tăind-o peste tot cu picioarele alea. Se mişca aşa de iute! Nici nu mi-am dat seama ce se petrece, lămuri Carter, lăsându-se în sfârşit pe scaun, la îndemnul lui Graham. S-a încurcat în hăţuri şi a căzut pe arătarea asta, şi i-a rupt câteva din picioare. Apoi arătarea asta s-a luat după mine, m-a ajuns, se târa peste tot pe mine…

Îşi încrucişă braţele la pieptul plin de sânge şi se cutremură.

– Am izbutit să-l dau jos de pe mine şi l-am izbit cât de tare am putut. Pe urmă iar a sărit pe mine…

Carter îşi curmă vorba, palid la chip ca un mort.

Hangiul încuviinţă ca pentru sine, în vreme ce tot înghiontea arătarea.

– N-are sânge. Nici măruntaie. E doar cenuşie pe dinăuntru, spuse el, lovind-o uşor cu degetul. Ca o ciupercă.

– Tehlu milostiv, las-o în pace odată! se milogi ucenicul fierarului de hangiu. Păianjenii se mai smucesc câteodată după ce-i omori.

– Ascultaţi la voi, izbucni Cob usturător. Păianjenii nu se fac mari cât porcii. Ştiţi prea bine ce-i ăsta.

Se uită împrejur, prinzându-le privirile fiecăruia în parte.

– E un duh rău.

Se uitară la arătarea zdrobită.

– Ei, hai, spuse Jake, mai mult din obişnuinţa de a nu fi de acord. Nu e ca şi cum…

Făcu un gest nedesluşit.

– Doar nu se poate să…

Toţi ştiau la ce se gândeşte. Fireşte că erau duhuri rele pe lume. Dar erau ca îngerii lui Tehlu. Ca vitejii şi regii. Îşi aveau locul în poveşti. Undeva, în lumea largă. Taborlin cel Mare chema foc şi trăsnete ca să nimicească duhurile rele. Tehlu le frângea în mâinile Sale şi le trimitea să urle în hăul cel fără de nume. Prietenul tău din copilărie *nu* călca unul în picioare pe drumul spre Baedn-Bryt. Era de-a dreptul caraghios.

Kote îşi trecu mâna prin părul roşu, apoi sparse tăcerea.

– Nu e decât o cale să ştim sigur, zise el, băgând mâna în buzunar. Fier sau foc.

Scoase o pungă umflată, de piele.

– Şi numele Domnului, mai spuse Graham. Duhurile rele se tem de trei lucruri: de fierul rece, de focul curat şi de sfântul

nume al Domnului.

Gura hangiului făcu o linie subţire, aproape, dar nu chiar, încruntându-se.

– Fireşte, zise el, în vreme ce-şi golea punga pe masă şi scotocea prin monedele amestecate: talanţi grei de argint şi firfirei subţiri de argint, parale de aramă, bani ciobiţi şi sfanţi de fier. Are careva un gologan?

– Foloseşte şi tu un sfanţ, zise Jake. E de fier bun.

– Nu-mi trebuie fier bun, spuse hangiul. Un sfanţ are prea mult carbon în el. E aproape oţel.

– Are dreptate, zise ucenicul fierarului. Atâta că nu e carbon. Se pune cocs ca să faci oţel. Cocs şi var.

Hangiul dădu din cap, plin de respect pentru flăcău.

– Oi ştii mai bine, tinere jupân. Doar e meseria ta, până la urmă.

Găsi, în sfârşit, un sfanţ în grămada de monede. Îl ridică.

– Ah, iată.

– Ce-o să facă? întrebă Jake.

– Fierul omoară duhurile rele, spuse Cob cu glas şovăitor, dar ăsta-i deja mort. S-ar putea să nu-i facă nimic.

– Nu e decât o cale să aflăm.

Hangiul se uită pe rând în ochii fiecăruia, ca şi cum i-ar fi cântărit. Apoi se întoarse hotărât spre masă, iar ei se dădură şi mai în spate.

Kote apăsă sfanţul de fier pe spatele arătării şi urmă un pocnet scurt şi aspru, ca un butuc de pin trosnind într-un foc fierbinte. Toţi tresăriră, apoi se liniştiră când văzură că lucrul cel negru rămâne nemişcat. Cob şi ceilalţi îşi aruncară zâmbete tremurate, ca nişte băieţei băgaţi în sperieţi de o poveste cu stafii. Zâmbetele li se pleoştiră însă când odaia se umplu cu un miros dulce şi usturător, de flori putrezite şi păr ars.

Hangiul lăsă sfanţul să cadă pe masă, cu un zornăit ascuţit.

– Ei bine, zise el, frecându-şi mâinile de şorţ, cu asta bănuiesc că ne-am lămurit. Şi acum ce facem?

***

Câteva ceasuri mai târziu, hangiul stătea în pragul Pietrei de Hotar, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu întunericul. Urme de lumină de la ferestrele hanului se întindeau de-a latul uliţei, până la uşa fierăriei de peste drum. Nu era un drum prea larg şi nici bătut de mulţi călători. Nu părea să ducă undeva, cum par alte drumuri. Hangiul trase în piept aerul de toamnă şi se uită

neliniştit împrejur, ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

Îşi spunea Kote. Îşi alesese cu mare grijă numele, când venise în locul ăsta. Îşi luase un nume nou din toate pricinile obişnuite şi pentru câteva mai puţin obişnuite, dintre care una era că numele aveau mare însemnătate pentru el.

Privind în sus, văzu o mie de stele licărind în catifeaua adâncă a unei nopţi fără lună. Le ştia pe toate, le ştia povestea şi numele. Le ştia într-un fel apropiat, cum îşi ştia şi propriile mâini.

Privind în jos, Kote oftă fără să-şi dea seama şi se întoarse înăuntru. Încuie uşa şi trase obloanele ferestrelor largi ale hanului, parcă pentru a se îndepărta cât mai mult de stele şi de toate feluritele lor nume.

Mătură podelele cu migală, prinzând toate ungherele. Şterse mesele şi tejgheaua, mişcându-se priceput şi cu răbdare. După un ceas de muncă, apa din găleată era încă destul de curată cât să se spele o domniţă pe mâini în ea.

La sfârşit, trase un scaun înalt în spatele tejghelei şi începu să lustruiască toată mulţimea de sticle şi sticluţe cuibărite între cele două butoaie uriaşe. În îndeletnicirea aceasta nu puse nici pe departe atâta sprinteneală şi pricepere cât pentru celelalte, şi se dovedi iute că lustruitul nu era decât un prilej de a atinge şi a lua în mână lucruri. Începu chiar să îngâne ceva, chiar dacă nici nu băgă de seamă, şi s-ar fi oprit dacă ar fi ştiut.

Pe când întorcea sticlele în mâinile lui lungi şi graţioase, mişcarea cunoscută îi descreţi câteva din liniile obosite de pe chip, făcându-l să pară mai tânăr, fără îndoială mai tânăr de treizeci de ani. Cu mult mai tânăr de treizeci. Tânăr pentru un hangiu. Tânăr pentru un bărbat pe chipul căruia mai rămâneau încă atât de multe linii obosite.

***

Kote urcă până în capul scărilor şi deschise uşa. Odaia lui era simplă, aproape ca de pustnic. În mijloc se afla un şemineu de piatră neagră, două scaune şi o masă mică de scris. Alte mobile nu mai erau, în afară de un pat îngust şi un cufăr mare, închis la culoare, la picioarele patului. Nimic nu împodobea pereţii, nimic nu acoperea podeaua de lemn.

Se auziră paşi pe coridor şi un tânăr intră în odaie, aducând o strachină de tocană aburindă, care mirosea a piper. Avea părul negru şi era plin de şarm, cu un zâmbet uşor şi ochi vicleni.

– N-ai mai stat de mult atât de târziu, zise el, întinzându-i strachina. Pesemne c-au fost poveşti bune în seara asta, Reshi.

Reshi era altul dintre numele hangiului, aproape un nume de alint. Auzindu-l, un colţ al gurii i se curbă într-un zâmbet strâmb. Se aşeză în scaunul adânc din faţa focului.

– Ei, şi ce-ai învăţat astăzi, Bast?

– Astăzi, stăpâne, am învăţat că iubăreţii cei mai mari au văzul mai bun decât cei mai mari cărturari.

– Şi de ce e aşa, Bast? întrebă Kote, cu glasul îmbibat puţin de haz.

Bast închise uşa şi se aşeză în al doilea scaun, întorcându-l în aşa fel încât să fie cu faţa spre foc şi spre învăţătorul său. Avea în mişcări ceva neobişnuit de diafan şi de graţios, ca şi cum ar fi dansat aproape.

– Ei bine, Reshi, toate cărţile pline de învăţături stau înăuntru, unde e lumină proastă. Dar fetele frumoase stau de cele mai multe ori în lumina soarelui şi de aceea e mult mai uşor să le cercetezi pe ele, fără să-ţi pui în primejdie văzul.

Kote încuviinţă din cap.

– Dar un studios deosebit de isteţ ar putea să ia cu el o carte afară şi în felul acesta să-şi îmbunătăţească cunoştinţele fără teama de a-şi înrăutăţi mult iubitul simţ al văzului.

– Aşa m-am gândit şi eu, Reshi. Fiind, de bună seamă, un studios deosebit de isteţ.

– De bună seamă.

– Dar când am găsit un loc la soare unde să pot să citesc, pe dată s-a ivit o fată frumoasă şi nu m-a mai lăsat să mă ocup nicidecum cu cititul, isprăvi Bast pompos.

Kote suspină.

– Oare am dreptate să presupun că n-ai izbutit să citeşti nimic din *Celum Tinture* azi?

Bast reuşi să pară cât de cât ruşinat.

Uitându-se în foc, Kote încercă în zadar să-şi ia o căutătură aspră.

– Of, Bast, sper că a fost încântătoare ca un vânt cald care bate vara la umbră. Sunt un învăţător prost că o zic, dar mă bucur. Nici eu nu mă simt în stare de vreun lung şir de lecţii chiar acum.

Urmă o clipă de tăcere.

– Pe Carter l-a atacat un scrael în seara asta.

Lui Bast îi pieri zâmbetul cel uşor, desprinzându-i-se de pe chip ca o mască crăpată şi lăsându-l îngrozit şi palid.

– Scraelii? spuse el pierit, ridicându-se pe jumătate în

picioare, gata să fugă pe uşă afară, apoi se încruntă, ruşinat, şi se chinui să se aşeze din nou pe scaun. De unde ştii? Cine i-a găsit trupul?

– Trăieşte încă, Bast. El l-a adus înapoi. N-a fost decât unul.

– Nu există aşa ceva, un singur scrael, zise Bast hotărât. Ştii doar foarte bine.

– Ştiu, spuse Kote. Dar tot numai unul a fost.

– Şi l-a *omorât?* zise Bast. Nu se poate să fi fost un scrael. Poate că…

– Bast, un scrael a fost. L-am văzut, lămuri Kote, aruncându-i o privire gravă. A avut noroc, atâta tot. Chiar dacă a fost rănit rău de tot. Patruzeci şi opt de copci. Aproape că mi-am folosit toată aţa de felcer.

Kote îşi luă strachina de tocană.

– Dacă întreabă cineva, spune-le că bunicul meu a fost strajă la convoiul unui neguţător şi m-a învăţat să curăţ şi să cos o rană. În seara asta au fost prea uluiţi ca să întrebe, dar mâine s-ar putea să-i apuce curiozitatea pe unii. Nu vreau asta.

Suflă în tocană, ridicând un norişor de abur în jurul chipului său.

– Ce-ai făcut cu trupul scraelului?

– Eu unul n-am făcut nimic cu el, zise Kote tăios. Eu unul nu-s decât hangiu. Lucrurile de felul ăsta mă depăşesc cu totul.

– Reshi, nu poţi să-i laşi să bâjbâie prin aşa ceva de unii singuri.

Kote suspină.

– L-au dus la preot. A făcut bine tot ce trebuia, din pricini care mai de care mai greşite.

Bast deschise gura, dar Kote vorbi mai departe înainte să apuce să zică ceva:

– Da, am avut grijă ca groapa să fie destul de adâncă. Da, am avut grijă să pună şi lemn de scoruş pe foc. Da, am avut grijă să ardă mult şi bine până să arunce scraelul în foc. Şi da, am avut grijă să nu păstreze nimeni vreo bucată din el ca amintire.

Se încruntă, aducându-şi sprâncenele laolaltă.

– Nu sunt tâmpit, să ştii.

Bast se linişti vădit, lăsându-se pe spate în scaun.

– Ştiu că nu eşti tâmpit, Reshi. Dar în mai bine de jumătate din oamenii ăştia n-am încredere nici să-şi facă nevoile în partea în care bate vântul.

Păru afundat în gânduri pentru o clipă.

– Nu pot să-mi închipui cum de a fost doar unul.

– Poate că au murit venind peste munţi, îşi dădu Kote cu părerea. Toţi, în afară de ăsta unul.

– Se poate, încuviinţă Bast fără tragere de inimă.

– Poate a fost furtuna de acum două zile, mai zise Kote. O furtună din aia care răstoarnă şi căruţele, cum spuneam noi în trupă. Cu tot vântul şi ploaia, se poate ca unul să se fi rătăcit de turmă.

– Îmi place mai mult ce-ai zis prima dată, Reshi, zise Bast, stânjenit. Trei sau patru scraeli ar trece prin târguşorul ăsta ca… ca…

– Ca un cuţit fierbinte prin unt?

– Mai degrabă ca mai multe cuţite fierbinţi prin câteva zeci de ţărani, zise Bast sec. Oamenii ăştia habar n-au să se apere. Pun rămăşag că nu sunt nici şase săbii în tot târgul. Nu că săbiile ar fi de mare folos în faţa scraelilor.

Urmă o lungă clipă de tăcere plină de gânduri. Apoi Bast începu să se foiască.

– Vreo veste?

Kote dădu din cap.

– N-au ajuns să vorbească şi despre veşti în seara asta. Carter a dat totul peste cap pe când încă mai spuneau poveşti. Asta e ceva, mă gândesc. Or să vină înapoi mâine-seară. În felul ăsta o să am şi eu ceva de făcut.

Kote se jucă leneş cu lingura prin tocană.

– Ar fi trebuit să cumpăr scraelul de la Carter, gândi el cu glas tare. Ar fi putut să-şi cumpere alt cal cu banii ăia. Ar fi venit oameni din toate părţile să-l vadă. Am fi avut şi noi, în sfârşit, niscaiva treabă.

Bast îi aruncă o privire mută şi plină de groază.

– Glumesc, Bast, zise Kote împăciuitor, dând din mâna în care ţinea lingura.

Zâmbi slab.

– Şi totuşi, ar fi fost drăguţ.

– Nu, Reshi, fără nici cea mai mică îndoială că *nu* ar fi fost drăguţ, zise Bast apăsat. „Ar fi venit oameni din toate părţile să-l vadă”, zise şi el, a bătaie de joc. Zău aşa!

– *Treaba* ar fi fost drăguţă, lămuri Kote. Orice treabă ar fi drăguţă.

Înfipse lingura înapoi în tocană.

– Orice ar fi drăguţ.

Rămaseră multă vreme în tăcere. Kote se încrunta în jos spre strachina cu tocană pe care o ţinea în mână, cu privirile pierdute.

– Cred că e groaznic aici pentru tine, Bast, zise el până la urmă. Cred că ţi-e urât de nu mai poţi.

Bast dădu din umeri.

– Sunt câteva neveste tinere prin târg. O grămadă de fete.

Rânji ca un copil.

– Îmi găsesc eu singur de lucru.

– Asta-i bine, Bast.

Urmă o altă tăcere. Kote mai luă o îmbucătură, mestecă, înghiţi.

– Ştii, au crezut că-i un duh rău.

Bast ridică iarăşi din umeri.

– S-ar putea să şi fie, Reshi. Iar pentru ei pesemne că-i cel mai bine să creadă asta.

– Ştiu. De fapt, chiar i-am aţâţat. Dar ştii şi tu ce-nseamnă asta, zise el, uitându-se în ochii lui Bast. Fierarul o să facă bani buni în zilele care vin.

Bast avut mare grijă să aibă chipul de necitit.

– Aha.

Kote încuviinţă din cap.

– N-am să-ţi găsesc nicio vină dac-ai să vrei să pleci, Bast. Ai locuri mai bune decât ăsta unde-ai putea să fii.

Bast rămase uluit.

– N-aş putea să plec, Reshi.

Deschise şi închise gura la loc de câteva ori, neştiind ce să zică.

– Cine m-ar mai învăţa pe mine?

Kote rânji şi, pentru o clipă, chipul său arătă cât de tânăr era de fapt. În spatele liniilor obosite şi a privirii blajine de hangiu, nu arăta deloc mai bătrân decât tovarăşul său cu părul negru.

– Chiar aşa, cine? răspunse Kote, arătând spre uşă cu lingura. Hai, treci la citit atunci sau du-te şi hârjoneşte vreo fată. Ştiu bine că ai şi lucruri mai bune de făcut decât să te uiţi la mine cum mănânc.

– De fapt…

– Piei, duh rău! zise Kote, apoi, la jumătatea îmbucăturii de tocană, trecu la o temică rostită destul de prost: *Tehus antausa eha!*

Bast izbucni într-un râs uimit şi arătă ceva neruşinat cu mâna.

Kote înghiţi şi schimbă iar limba:

– *Aroi te dennaleyan!*

– Ei, hai, zise Bast dojenitor, pierzându-şi zâmbetul. Asta-i doar jignire.

– Cu pământ şi cu piatră, mă lepăd de tine!

Kote îşi muie degetele în cana de lângă el şi aruncă nepăsător câteva picături spre Bast.

– Departe de mine, vrajă!

– Cu suc de mere? zise Bast, înveselit şi supărat în acelaşi timp, frecând o mărgea de suc de pe cămaşă. Ar face bine să nu păteze.

Kote mai luă o îmbucătură.

– Du-te şi pune-o la înmuiat. Dacă lucrurile iau o întorsătură cu totul deznădăjduită, te sfătuiesc să profiţi de foloasele numeroaselor poţiuni de curăţat care se găsesc în *Celum Tinture.* Capitolul treisprezece, pare-mi-se.

– Bine, zise Bast, ridicându-se şi mergând până la uşă, cu obişnuitul lui farmec ciudat. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Închise uşa în urma lui.

Kote mâncă încet, ştergând ultimele urme de tocană cu o bucată de pâine. Se uita pe fereastră în timp ce mânca, sau cel puţin încerca să se uite, căci lumina lămpii făcea sticla să fie ca o oglindă, ascunzând întunericul din spatele ei.

Ochii i se plimbau neliniştiţi prin odaie. Vatra era făcută din aceeaşi piatră neagră ca şi cea de jos. Stătea chiar în mijlocul încăperii, o mică ispravă pe care Kote era foarte mândru că o meşterise. Patul era mic şi umil, iar dacă îl atingeai îţi dădeai seama că salteaua aproape că nici nu exista, atât era de subţire.

Cineva cu multă băgare de seamă ar fi văzut că era un lucru anume de care ochii lui se fereau. Aşa cum te fereşti de privirile unei foste ibovnice la o cină cu ştaif sau de ale unui vechi duşman care şade în faţa ta, de partea cealaltă a unei cârciumi pline de muşterii, târziu în noapte.

Kote încercă să se liniştească, nu izbuti, nu-şi găsi astâmpărul, suspină, se foi în scaun şi, fără să vrea, privirea îi căzu asupra cufărului de la picioarele patului.

Era făcut din roah, un lemn rar, tare, negru ca tăciunele şi neted ca sticla lustruită. Mult preţuit de parfumieri şi de alchimişti, o bucată cât un deget de mare făcea pe puţin cât greutatea sa în aur. Să faci un cufăr întreg din roah era ceva mult mai mult decât un simplu moft.

Cufărul era încuiat de trei ori. Avea o încuietoare de fier, o

încuietoare de aramă şi o încuietoare nevăzută. În seara aceea, lemnul umplea odaia cu o mireasmă aproape imperceptibilă de portocală şi fier înăbuşit.

Când căzură asupra cufărului, privirile lui Kote nu săriră iute în lături. Nu alunecară cu viclenie într-o parte, ca şi cum s-ar fi prefăcut că nici nu e acolo. Dar, într-o singură clipă de uitat, pe chip îi reveniră toate liniile pe care plăcerile simple ale zilei le descreţiseră încetul cu încetul. Alinarea pe care i-o dădeau sticlele şi cărţile se şterse cât ai clipi din gene, lăsând în urmă doar nimicnicie şi durere. Pentru o clipă, pe chipul lui se războiră un dor sălbatic şi părerea de rău.

Apoi se făcură nevăzute şi locul lor îl luă chipul trudit al unui hangiu, un om care-şi zicea Kote. Oftă din nou fără să ştie şi se ridică cu greu în picioare.

Îi luă multă vreme până să treacă de cufăr şi să se bage în pat. Şi, odată băgat în pat, îi luă multă vreme până să adoarmă.

***

Aşa cum ghicise Kote, în seara următoare veniră înapoi la Piatra de Hotar, să mănânce şi să bea. Încercară de câteva ori, fără tragere de inimă, să spună poveşti, dar se lăsară iute păgubaşi. Nimeni nu avea chef de aşa ceva.

Aşa că era încă devreme când pălăvrăgelile se îndreptară spre chestiuni de mare însemnătate. Începură să rumege toate zvonurile care ajunseseră în târg, cele mai multe dintre ele îngrijorătoare. Regele cel Plin de Căinţă avea greutăţi din pricina răsculaţilor din Resavek. Asta le trezi o oarecare nelinişte, dar numai aşa, ceva nelămurit. Resavekul era undeva departe şi până şi Cob, cel mai cunoscător într-ale lumii ăsteia dintre toţi, ar fi avut mare bătaie de cap să-l găsească pe hartă.

Vorbeau despre război aşa cum ştiau şi cum îi atingea pe ei. Cob prevesti o a treia dajdie chiar după strânsul recoltelor. Nimeni nu îl contrazise, chiar dacă de când se ştiau nu mai fusese vreun an în care jupuitorii să vină de trei ori.

Jake îşi dădu cu presupusul că recolta avea să fie destul de bună încât cele mai multe familii să nu fie aduse la sapă de lemn de o a treia dajdie. Mai puţin cei din neamul Bentley, care oricum o duceau rău şi înainte. Şi Orissonii, cărora le tot dispăreau oile. Şi Martin Nebunu', care semănase numai orz anul ăsta. Orice ţăran cât de cât cu scaun la cap semănase fasole. Atâta lucru bun era şi de pe urma tuturor luptelor ăstora – oştenii mănâncă fasole, aşa că preţurile aveau să crească.

După încă vreo câteva pahare, începură să dea glas altor îngrijorări mai mari. Drumurile erau pline ochi de oşteni fugiţi de la oaste şi de alţi pierde-vară, şi până şi un drum scurt nu era lipsit de primejdii. Drumurile erau mereu rele, fireşte, în acelaşi fel în care iarna e mereu frig. Te plângi, te păzeşti cum poţi şi-ţi vezi mai departe de îndeletnicirea de a trăi.

Dar acum era altfel. În ultimele două luni drumurile deveniseră atât de rele, că oamenii nici nu se mai plângeau. Ultimul convoi avusese două căruţe şi patru străji. Neguţătorul ceruse douăzeci de bani pe jumătate de oca de sare şi treizeci pe o căpăţână de zahăr. Piper n-avea deloc şi nici scorţişoară, şi nici ciocolată. Avea, în schimb, un sac mic de cafea, dar voia doi talanţi de argint pe el. La început, lumea râsese de preţurile lui. Apoi, când neguţătorul nu se lăsă, oamenii scuipaseră şi îl înjuraseră.

Asta se întâmplase acum două răspasuri: adică douăzeci şi două de zile. Pe urmă nu mai trecuse nici un alt neguţător aşa cum se cuvine, deşi acum era vremea convoaielor. Aşa că, în ciuda celei de-a treia dajdii care plutea ameninţătoare în minţile tuturor, oamenii se uitau în pungă şi-şi doreau să fi cumpărat câte ceva, în caz că venea zăpada mai devreme.

Nimeni nu vorbea de ceea ce se petrecuse noaptea trecută, de lucrul pe care îl arseseră şi-l îngropaseră. Alţii vorbeau, de bună seamă. Tot târgul era numai un freamăt de bârfe. Rănile lui Carter făceau ca poveştile să fie luate pe jumătate în serios, dar nu mai mult de jumătate. Se rosteau vorbele „duhuri rele”, dar cu zâmbete pe jumătate ascunse în spatele palmelor duse la gură.

Numai cei şase prieteni văzuseră arătarea înainte să fie arsă. Unul dintre ei fusese rănit, iar ceilalţi băuseră. O văzuse şi preotul, dar era meseria lui să vadă duhuri rele. La preoţie, duhurile rele sunt priincioase.

Văzuse şi hangiul, se pare. Dar el nu era de prin părţile astea. N-avea cum să ştie adevărul care era atât de lesne de văzut pentru toţi cei născuţi şi crescuţi în acest târguşor: aici se spun poveşti, dar de petrecut, se petrec altundeva. Ăsta nu e loc pentru duhuri rele.

Mai mult decât atât, lucrurile erau îndeajuns de rele şi fără să mai cauţi necazul cu lumânarea. Cob şi ceilalţi ştiau că n-avea rost să vorbească despre asta. Dacă ar fi încercat să-şi înduplece cunoscuţii că a fost aievea, n-ar fi făcut decât să ajungă de râsul

lumii, ca Martin Nebunu’, care de ani de zile tot încerca să sape un puţ chiar la el în casă.

Şi totuşi, fiecare cumpără de la fierar câte un drug de fier lucrat la rece, greu cât abia să-l poată mânui, şi niciunul nu spunea ce avea pe inimă. În loc de asta, se plângeau de drumuri şi de oştenii fugiţi de la oaste, şi de dajdii, şi că n-avea să le ajungă sarea până la primăvară. Îşi aduceau aminte cum, cu trei ani înainte, nimeni nu s-ar fi gândit să încuie uşile noaptea, darămite să le mai şi zăvorască.

De acolo, flecăreala merse din rău în mai rău şi, chiar dacă nimeni nu spunea ce-avea pe suflet, seara se încheie sumbru. Cele mai multe seri se încheiau aşa, la cum erau vremurile.

Capitolul 2
O zi frumoasă

Era o zi de toamnă din acelea cu totul minunate, care se găsesc atât de des în poveşti şi atât de rar în lumea adevărată. Vremea era caldă şi uscată, numai bună să dea grâul şi porumbul în pârg. De o parte şi de alta a drumului, copacii îşi schimbau culoarea. Plopii cei înalţi se făcuseră de un galben ca untul, iar tufărişurile care se chinuiau să se întindă spre calea bătută erau boite cu un roşu aprins. Singurii care se încăpăţânau să nu lase vara să plece erau stejarii cei bătrâni, cu frunzişurile lor care rămâneau pe jumătate aurii, pe jumătate încă verzi.

Acestea fiind zise, nici că se putea o zi mai frumoasă în care o mână de foşti ostaşi înarmaţi cu arcuri de vânătoare să te uşureze de tot avutul tău.

– Nu e cine ştie ce cal, domnule, zise Cronicarul. Abia dacă-i mai bun decât o gloabă de tras la căruţă şi, când plouă…

Bărbatul îi curmă vorba cu un semn aspru din mână.

– Ascultă, prietene, oastea regelui dă bani frumoşi pe orice mârţoagă cu patru picioare şi cel puţin un ochi. Dacă erai nebun de legat şi mergeai pe drum călare pe-un căluţ de lemn, şi pe-ăla ţi-l luam.

Căpetenia avea ceva poruncitor în vorbă şi port. Cronicarul socoti că, până nu demult, fusese, pesemne, vreun oştean de oareşicare rang.

– Dă-te jos numai, zise el grav. O să isprăvim treaba iute şi pe-urmă o să-ţi poţi vedea de drum.

Cronicarul descălecă. Mai fusese tâlhărit şi înainte şi ştia că n-avea niciun rost să încerce să se tocmească. Oamenii ăştia ştiau ce-aveau de făcut. Nu-şi irosiră vlaga înfoindu-se degeaba în pene ori aruncând vorbe goale. Unul dintre ei cercetă calul, uitându-se la copite, la dinţi şi la hăţuri. Alţi doi îi răscoliră prin boccele, dibaci la treaba asta cum pot fi numai nişte ostaşi. Îi înşirară toată averea lumească pe jos: două pături, o mantie cu glugă, taşca subţire de piele şi săculeţul lui de călătorie, burduşit cu toate cele trebuincioase.

– Asta-i tot, domnule comandant, zise unul dintre oameni. Şi mai sunt şi vreo opt ocale de ovăz.

Căpetenia se lăsă în genunchi pe jos şi deschise taşca subţire de piele, aruncând un ochi înăuntru.

– Nu-i decât hârtie şi câteva condeie acolo, zise Cronicarul.

Căpetenia se întoarse să se uite la el peste umăr.

– Atuncea eşti ceva conţopist?

Cronicarul încuviinţă din cap.

– Din asta îmi duc traiul, domnule. Iar domniei voastre nu-i sunt de niciun folos.

Bărbatul cotrobăi prin taşcă, văzu că spusese adevărul şi o puse la o parte. Apoi răsturnă săculeţul de călătorie pe mantia întinsă pe jos a Cronicarului şi se uită prin lucrurile găsite. Îi luă aproape toată sarea şi o pereche de şireturi. Apoi, spre groaza Cronicarului, îi luă şi cămaşa pe care o cumpărase tocmai din Codrineşti. Era de in bun, vopsită într-un albastru viu – prea bună pentru drum. Nici măcar nu apucase să o poarte. Oftă.

Căpetenia lăsă toate celelalte lucruri pe mantie şi se ridică în picioare. Ceilalţi veniră unul câte unul să scormonească prin lucrurile Cronicarului.

– Tu n-ai decât o pătură, nu-i aşa, Janns? întrebă tare căpetenia.

Unul dintre bărbaţi dădu din cap că da.

– Atunci ia una din păturile lui, o să-ţi trebuiască două până la sfârşitul iernii.

– Mantia lui e mai bună ca a mea, domnule.

– Ia-o, dar las-o pe a ta în loc. La fel şi tu, Witkins! Lasă-ţi cutiuţa veche de iască dacă i-o iei pe a lui.

– Pe-a mea am pierdut-o, domnule, zise Witkins. Altfel i-aş fi lăsat-o.

Totul se petrecu într-un fel neaşteptat de civilizat. Cronicarul îşi pierdu toate acele lucruri în afară de unul singur, amândouă perechile de şosete pe care le avea de prisos, o grămăjoară de fructe uscate, o căpăţână de zahăr, o jumătate de sticlă de spirt şi o pereche de zaruri de fildeş. Îi lăsară restul de haine, carnea uscată şi o pâine de secară pe jumătate mâncată şi nemaipomenit de râncedă. De taşca subţire de piele nu se atinseră.

Pe când bărbaţii îi puneau lucrurile la loc în săculeţul de călătorie, căpetenia se întoarse spre Cronicar.

– Acum hai, scoate punga.

Cronicarul i-o dădu.

– Şi inelul.

– Nici nu are prea mult argint în el, mormăi Cronicarul, scoţându-şi-l cu greutate de pe deget.

– În jurul gâtului ce ai?

Cronicarul se descheie la cămaşă, lăsând la iveală un inel de metal, fără nicio strălucire, care atârna de un şnuruleţ de piele.

– E numai fier, domnule.

Căpetenia se apropie şi o frecă între degete, apoi o lăsă la loc pe pieptul Cronicarului.

– Atunci ţine-o. Nu sunt eu ăla de să mă bag între om şi credinţa lui, spuse el.

Apoi vărsă banii din pungă în palmă, fluierând a încântare pe când pescuia printre monede.

– Se trăieşte mai bine decât mă aşteptam din scribălogit, zise şi începu să le împartă oamenilor banii care li se cuveneau.

– Nu s-ar putea cumva ca domnia voastră să-mi lase din ei şi mie doi-trei bani? întrebă Cronicarul. Doar cât să-mi ajungă să mănânc de vreo două ori mâncare caldă?

Cei şase bărbaţi se întoarseră să se uite la Cronicar, ca şi cum nu-şi puteau crede urechilor.

Căpetenia râse.

– Doamne, păzeşte, da’ ai îndrăzneală, nu glumă!

Fără să vrea, căpetenia vorbise cu un fel de respect.

– Păreţi om de treabă, spuse Cronicarul, ridicând din umeri. Şi omul mai trebuie să şi mănânce.

Căpetenia zâmbi pentru prima oară.

– Cu asta pot să mă învoiesc, zise el, scoţând două monede de câte doi bani şi fluturându-le, apoi le puse la loc în punga Cronicarului. Uite-aici, la aşa îndrăzneală, aşa răsplată. Îi aruncă punga şi îndesă frumoasa cămaşă albastră în propria boccea.

– Mulţumesc, domnule, spuse Cronicarul. Poate vă este de folos să ştiţi că în sticla pe care a luat-o unul dintre oamenii domniei voastre e alcool de lemn pe care-l folosesc să-mi curăţ condeiele. N-are să-i fie prea bine dacă îl bea.

Căpetenia zâmbi şi încuviinţă din cap.

– Ei, vedeţi cum e dacă te porţi frumos cu lumea? le spuse el oamenilor săi, în vreme ce încăleca. A fost o plăcere, domnule conţopist. Dacă porneşti la drum pe dată, poţi să ajungi până la Vadul Popii până să se întunece.

Când nu le mai auzi copitele în depărtare, Cronicarul îşi împachetă la loc săculeţul de călătorie, având grijă ca totul să fie bine orânduit. Apoi îşi scoase o ciubotă, îi dezlipi căptuşeala şi trase afară o legăturică strânsă de monede, vârâte în vârf. Mută o parte din ele în pungă, apoi îşi desfăcu pantalonii, scoase o altă

legăturică de monede de sub câteva rânduri de haine şi mută şi din ele o parte în pungă.

Totul era să ştii câţi bani să ţii în pungă. Dacă erau prea puţini, aveau să fie dezamăgiţi şi să înceapă să scotocească după mai mult. Dacă erau prea mulţi, aveau să se bucure prea tare şi putea să-i apuce lăcomia.

Mai era şi o a treia legăturică de monede, coaptă în pâinea cea râncedă, pe care n-ar fi vrut-o decât cei mai deznădăjduiţi dintre tâlhari. Pe aceea o lăsă în pace deocamdată, la fel şi talantul de argint pe care îl ascunsese într-o călimară. După atâţia ani, ajunsese să se gândească la el mai mult ca la un ban norocos. Pe acela nu-l găsise nimeni.

Trebuia să recunoască, asta fusese pesemne cel mai politicos jaf prin care trecuse vreodată. Fuseseră curtenitori, dibaci şi nu foarte pricepuţi. Era o lovitură grea să piardă calul şi şaua, dar avea să poată cumpăra altele la Vadul Popii, şi tot avea să-i rămână îndeajuns cât să trăiască liniştit până să isprăvească odată cu toată nechibzuinţa asta şi să se întâlnească în Treya cu Skarpi.

Simţind o chemare neîntârziată a firii, Cronicarul îşi croi drum prin tufărişul sângeriu de la marginea drumului. Pe când se încheia din nou la pantaloni, văzu dintr-odată ceva mişcându-se în preajma lui şi o umbră neagră se ivi din nişte tufe.

Cronicarul se împletici şi scoase un strigăt speriat, apoi băgă de seamă că nu era decât o cioară care dădea din aripi ca să-şi ia zborul. Râzând de propria-i nesăbuire, îşi îndreptă hainele şi se întoarse la drum prin tufăriş, dând la o parte firele nevăzute de pânză de păianjen care îi atârnau, gâdilându-l, pe faţă.

Pe când îşi lua pe umăr săculeţul de călătorie şi taşca, Cronicarul începu să se simtă neaşteptat de binedispus. Se întâmplase ce putea să se întâmple mai rău şi nu fusese chiar atât de rău. O adiere de vânt zburdă printre copaci, aruncând frunze de plop, ca pe nişte monede de aur, pe drumul de pământ uscat şi bătătorit. Era o zi frumoasă.

Capitolul 3
Lemn şi cuvânt

Kote frunzărea alene o carte, silindu-se să nu bage în seamă tăcerea hanului gol, când se deschise uşa, iar în odaie intră Graham.

– De-abia am isprăvit-o, zise el, strecurându-se printre mese cu o prea mare băgare de seamă. Aveam de gând s-o aduc seara trecută, da’ pe urmă mi-am zis să-i mai dau o dată cu lac, s-o mai lustruiesc şi s-o las să se usuce. Şi nu pot să zic că-mi pare rău. Doamne Sfinte, da’-i frumoasă ca toate lucrurile care mi-au ieşit din mâinile astea două!

Pentru o clipă, hangiului i se citi nedumerirea în sprâncene. Apoi, văzând legătura plată din braţele bărbatului, se lumină la faţă.

– Aaaa, panoplia! zâmbi Kote obosit. Îmi pare rău, Graham! A trecut atâta vreme! Aproape c-am uitat de ea.

Graham se uită la el puţin cruciş:

– Patru luni nu-i aşa multă vreme pentru nişte lemn adus tocmai, hăt, de la Aryen, la cât de rele sunt drumurile.

– Patru luni, îl îngână Kote.

Văzu că Graham se uită la el şi se grăbi să vorbească mai departe:

– Poate să ţi se pară o viaţă-ntreagă, dacă stai şi aştepţi după ceva.

Încercă să zâmbească liniştitor, dar nu-i ieşi decât un surâs bolnăvicios.

De fapt, chiar hangiul părea cam bolnăvicios. Nu neapărat bolnav, dar… cumva scofâlcit. Vlăguit. Ca o floare care a fost mutată într-un pământ care nu-i prieşte şi, din pricină că-i lipseşte ceva, începe să se ofilească.

Graham băgă de seamă deosebirea asta. Gesturile nu-i mai erau la fel de pline de viaţă. Glasul nu-i mai era la fel de puternic. Nici chiar privirile nu-i erau la fel de luminoase cum fuseseră cu o lună în urmă. Culoarea ochilor îi era mai ştearsă. Nu mai era verdele-iarbă, verdele-spuma mării. Acum aduceau mai degrabă cu buruienile de pe fundul unui râu sau cu sticla verzuie. Şi părul îi fusese mai viu înainte, fusese ca o flacără. Acum părea doar… roşu. Ca orice păr roşcat, nimic mai mult.

Kote dădu la o parte învelitoarea şi se uită la ce era dedesubt.

Lemnul era de culoarea închisă a cărbunelui, străbătut de vine şi mai negre, şi era greu ca o bucată de fier. Trei pripoane închise la culoare erau înfipte deasupra unui cuvânt scobit în lemn.

– *Sminteala,* citi Graham. Curios nume pentru o sabie.

Kote încuviinţă din cap, cu luare-aminte să-i fie chipul cât mai de necitit.

– Cât îţi datorez? întrebă el încet.

Graham se gândi un pic.

– După ce mi-ai dat ca să plătesc şi pentru lemn…

În ochii omului se ivi o scânteiere vicleană.

– Cam unu şi trei.

Kote îi întinse doi talanţi.

– Ţine şi restul. E greu să lucrezi cu-n lemn ca ăsta.

– Asta aşa-i, zise Graham cu ceva mulţumire. Se simte ca piatra la ferăstrău. Mai bine l-am cioplit cu dalta, ca pe fier. Pe-urmă, după mult chin şi vai, n-am putut nici să-l ard.

– Asta am băgat de seamă, spuse Kote, cu o sclipire de curiozitate, plimbându-şi degetul de-a lungul scobiturii mai închise la culoare pe care o lăsaseră literele în lemn. Cum ai izbutit s-o faci?

– Ei bine, începu Graham mândru nevoie-mare, după ce-am pierdut juma' de zi, am luat-o şi-am dus-o la fierărie. Eu şi băiatul am izbutit s-o pârjolim cu un fier încins. Ne-a luat mai bine de două ceasuri până s-o vedem neagră. N-a ieşit nici urmă de fum, dar a scos o duhoare ca de piele veche şi trifoi. Afurisită treabă! Ce lemn e ăla de nu ia foc?

Graham aşteptă ceva, dar hangiul nu dădu niciun semn că ar fi auzit.

– Unde-ai vrea să ţi-o agăţ?

Kote se ridică din scaun cât să se poată uita prin odaie.

– Lasă asta în seama mea, cred. Încă nu m-am hotărât unde s-o pun.

Graham îi lăsă o mână de cuie de fier şi-i dădu hangiului ziua bună. Kote rămase la tejghea, trecându-şi mâinile alene peste lemn şi peste cuvânt. Nu după multă vreme, Bast ieşi din bucătărie şi se uită peste umărul învăţătorului său.

Urmă o clipă lungă de tăcere, ca o ofrandă adusă morţilor.

Până la urmă, Bast deschise vorba:

– Pot să te-ntreb ceva, Reshi?

Kote zâmbi cu blândeţe.

– Întotdeauna, Bast.

– Chiar şi o întrebare stânjenitoare?

– De multe ori, numai astea merită să fie întrebate.

Se mai holbară la lucrul de pe tejghea încă vreo câteva clipe, în tăcere, ca şi cum ar fi vrut să şi-l întipărească în minte. *Sminteala.*

Bast se chinui un pic, deschizând gura, apoi închizând-o la loc, nemulţumit, şi apoi luând-o de la capăt.

– Hai, zi odată, spuse Kote până la urmă.

– Ce-a fost în mintea ta? întrebă Bast, şi uimit, şi îngrijorat.

Lui Kote îi luă mult până să răspundă:

– În mintea mea sunt cam prea multe lucruri, Bast. Cele mai mari reuşite le-am avut atunci când n-am mai gândit, ci am făcut pur şi simplu ce simţeam că e mai bine. Chiar dacă nu aveam nicio socoteală pentru ce făcusem.

Zâmbi cu alean.

– Chiar şi când erau pricini foarte bune să *nu* fi făcut ceea ce-am făcut.

Bast se scărpină în bărbie.

– Aşa că încerci să nu-ţi dai singur prea multe poveţe?

Kote şovăi.

– Poţi să-i spui şi aşa, recunoscu el.

– Da, Reshi, *eu* pot să-i spun şi aşa, zise Bast mulţumit de sine. Tu, pe de altă parte, ai încâlcit lucrurile şi mai mult, şi încă fără rost.

Kote ridică din umeri şi-şi întoarse din nou privirile spre panoplie.

– Eh, acum n-avem ce altceva să facem decât să găsim un loc unde s-o punem.

– Unde? Chiar aici? întrebă Bast, îngrozit.

Kote rânji răutăcios şi pe chip i se ivi din nou un strop de viaţă.

– Bineînţeles, zise el, părând că se bucură de groaza care-l apucase pe Bast.

Se uită gânditor la pereţi, ţuguindu-şi buzele.

– Unde-ai pus-o, totuşi?

– La mine în cameră, recunoscu Bast. Sub pat.

Kote dădu din cap fără să-l bage în seamă, tot uitându-se la pereţi.

– Atunci, du-te şi adu-o.

Îi făcu semn din mână s-o ia din loc, iar Bast se grăbi să plece, cu o mutră tare nefericită.

Când Bast se înapoie, cu o teacă neagră atârnându-i dintr-o mână, tejgheaua era garnisită cu fel de fel de sticle bine lustruite, iar Kote se cocoţase pe poliţa, acum golită, dintre cele două butoaie grele de stejar.

Pe când încerca să aşeze panoplia deasupra unuia din butoaie, hangiul se opri deodată şi strigă, înspăimântat:

– Ai grijă, Bast! Conduci o adevărată doamnă, nu joci o fetişcană la şezătoare!

Bast încremeni şi, ascultător, apucă bine sabia cu amândouă mâinile, şi aşa veni cu ea în braţe până la tejghea.

Kote bătu două cuie, înfăşură nişte sârmă de ele şi atârnă cu grijă panoplia pe perete.

– Dă-o-ncoace, te rog, spuse el, cu un glas puţin straniu.

Bast i-o întinse, ţinând-o tot cu amândouă mâinile; pentru o clipă, păru un scutier care îi oferă spada unui cavaler în armură strălucitoare. Dar aici nu era niciun cavaler, doar un hangiu, doar un bărbat cu şorţ care-şi zicea Kote. Luă sabia de la Bast şi rămase în picioare pe pojghiţa din spatele tejghelei.

Scoase sabia din teacă fără să facă vreo mişcare înflorită. În lumina tomnatică din odaie, străluci un alb-cenuşiu şters. Părea să fie o sabie nouă. N-avea nicio crestătură şi nicio urmă de rugină. De-a lungul tăişului cenuşiu nu se zăreau niciun fel de zgârieturi. Însă, chiar dacă era neîntinată, era veche. Şi, chiar dacă era lesne de văzut că era o sabie, nu avea vreo formă cunoscută. Cel puţin nimeni din târg n-ar fi recunoscut-o. Arăta de parcă un alchimist ar fi distilat câteva zeci de săbii şi, când elixirul s-ar fi răcit îndeajuns, asta ar fi rămas pe fundul creuzetului: o sabie în forma ei cea mai pură. Zveltă şi plină de graţie. Şi ucigătoare ca o piatră ascuţită dedesubtul unui vârtej de ape.

Kote ţinu sabia câteva clipe. Mâna nu îi tremură.

Apoi o aşeză pe panoplie. Metalul alb-cenuşiu strălucea pe lângă lemnul negru de roah pe care se sprijinea. Mânerul, chiar dacă puteai să-l zăreşti, era destul de întunecat cât abia să se poată ghici, atât de tare semăna cu panoplia. Cuvântul de dedesubt, negru scobit în lemn negru, părea să aducă o aspră mustrare: *Sminteala.*

Kote se dădu jos şi, preţ de câteva clipe, şi el, şi Bast rămaseră unul lângă altul, uitându-se în sus în tăcere.

Bast vorbi primul.

– Te cam izbeşte, să ştii, zise el, de parcă i-ar fi părut rău că

spune adevărul. Dar...

Tăcu, nemaiştiind ce să zică. Se cutremură.

Kote îl bătu prieteneşte pe spate, curios de binedispus.

– Nu te obosi să te tulburi tu în locul meu, îi spuse voios, de parcă treaba pe care o făcuse i-ar mai fi dat poftă de viaţă. Mie îmi place, rosti cu o neaşteptată hotărâre în glas şi anină şi teaca cea neagră de unul din pripoanele panopliei.

Apoi avură lucruri de făcut. De lustruit şi de pus la loc sticlele. De făcut de mâncare pentru prânz. De spălat vasele şi de făcut ordine. Pentru o vreme, aerul fu vesel, cuprins de un freamăt plăcut. Cei doi vorbeau de lucruri neînsemnate în timp ce munceau. Şi, chiar dacă se mişcau de colo-colo întruna, era lesne de văzut că nu le prea venea să isprăvească deloc ceea ce aveau de făcut, de parcă amândoi s-ar fi gândit cu groază la clipa când treaba va fi fost terminată, iar odaia avea să fie din nou cuprinsă de tăcere.

Apoi se petrecu ceva curios. Uşa se deschise şi în han se revărsară zgomote, ca nişte valuri blânde. Năvăliră înăuntru oameni, vorbind şi lăsând să le cadă din mâini boccelele. Îşi aleseră mese şi-şi aruncară surtucele pe spătarele scaunelor. Unul dintre bărbaţi, îmbrăcat într-o cămaşă grea de zale, îşi desfăcu sabia de la şold şi o rezemă de perete. Alţi doi sau trei aveau câte un cuţit la cingătoare. Patru sau cinci cerură de băut.

Kote şi Bast se uitară la ei câteva clipe, apoi începură frumos să-şi facă treaba. Kote zâmbea şi le turna în pahare. Bast se repezi afară să vadă dacă nu sunt cai care trebuie duşi în grajd.

Nu trecu mult şi hanul avea cu totul altă înfăţişare. Pe tejghea zornăiră monede. Pe tăvi se aşezară brânzeturi şi fructe, iar în bucătărie fu pus pe foc un ceaun mare de aramă. Oamenii mutau mesele şi scaunele, aşezându-le şi potrivindu-le ca să fie bine pentru ceata lor de zece oameni.

Kote îi cunoştea dintr-o privire, de cum intrau pe uşă. Doi bărbaţi şi două femei, pesemne căruţaşi de meserie, aspriţi după ani de zile de stat pe drumuri, zâmbind acum că aveau prilejul să petreacă măcar o noapte feriţi din calea vântului. Trei străji cu ochii aprigi, mirosind a fier. Un spoitor pântecos şi tot numai un zâmbet, arătându-şi cei câţiva dinţi care îi mai rămăseseră. Doi bărbaţi tineri, unul blond-închis, celălalt cu părul negru, bine îmbrăcaţi şi cu vorbirea aleasă: călători cu destulă judecată, cât să se însoţească la drum cu o ceată mai mare, ca să se apere mai bine în caz de primejdie.

Le luă un ceas sau două numai să se aşeze. Se târguiră pentru preţul odăilor. Se iscară certuri mărunte despre cine să doarmă în odaie cu cine. Îşi aduseră câteva catrafuse de la căruţe sau din desagi. Cerură băi şi fu pusă apă la încălzit. Cailor li se dădu fân, iar Kote umplu lămpile cu ulei.

Spoitorul se grăbi să iasă în drum şi să se folosească de câtă lumină mai era. Îşi plimbă pe toate străzile târgului catârul, înhămat la un fel de cotigă mică, doar cu două roţi. Copiii se adunară în jurul lui, cerşind dulciuri şi poveşti şi câte un gologan.

Când îşi dădură seama că spoitorul n-avea să le dea nimic pe degeaba, cei mai mulţi dintre ei se lăsară păgubaşi. Făcură în schimb un cerc, cu un băieţel la mijloc, şi începură să bată din palme, ţinând măsura cu un cântec de copii care fusese deja vechi de veacuri atunci când îl cântaseră şi bunicii lor:

De-i albastru focu-n vatră,
Vin furtuni şi câinii latră,
Ce să faci? Ce să faci?
Fugi degrabă! Fugi şi scapă!

Râzând, băieţelul din mijloc încercă să iasă din cerc, în vreme ce restul copiilor îl împinseră la loc.

– Spoitor! răsună ca un clopot vocea bătrânului. Cârpesc oale! Ascut cuţite! Găsesc apă cu rămurica de salcie! Lemn de plută! Iarba-maicii! Năframe de mătase, din oraş aduse! Hârtie de scris! Piper negru! Bomboane!

Acestea din urmă atraseră atenţia copiilor. Năvăliră înapoi spre el, făcându-i un mic alai, în vreme ce el mergea de-a lungul străzii, strigând:

– Piele de curele, aţe şi mărgele! Dantele brodate, pene colorate! Spoitorul în târg stă oleacă: astă-seară doar, mâine pleacă! Până nu amurgeşte, el cu drag vă serveşte! Poftiţi, cu mic, cu mare! Pânzeturi subţiri, apă de trandafiri!

După ceva vreme îşi aşeză tărăboanţa în faţa hanului, îşi scoase uneltele şi începu să ascută un cuţit.

Pe când oamenii mari începură să se adune în jurul bătrânului, copiii se întoarseră la jocul lor. O fetiţă, din mijlocul cercului, îşi puse o mână la ochi şi încercă să-i prindă pe ceilalţi copii, care fugeau, bătând din palme şi cântând:

Are ochii negrii-corb?

N-are chip, dar nici nu-i orb?
Ce-or să facă? Ce-or să facă?
Jale, chin! Iată-i, vin!

Spoitorul luă pe toată lumea la rând, chiar şi câte doi sau trei odată. Schimba cuţitele tocite cu unele ascuţite şi lua câte o monedă mică pe fiecare. Vându foarfece de tuns oile şi ace de cusut, oale de aramă şi nişte sticluţe pe care nevestele le ascundeau iute după ce le cumpărau. Făcu negoţ cu nasturi şi cu săculeţe de scorţişoară şi de sare. Lămâi verzi din Tinuë, ciocolată din Tarbean, corn lustruit din Aerueh...

În vremea asta, copiii îi dădeau înainte cu cântecul:

Trec mereu, fără noroc,
Ca strigoi, din loc în loc.
Ce vor ei? Ce vor ei?
Chandrieni. Chandrieni.

***

După cum ghici Kote, drumeţii călătoriseră împreună cam o lună – îndeajuns cât să se simtă în largul lor unii cu alţii, dar nu destul cât să se ciondănească din orice nimic. Răspândeau un iz de colb de pe drum şi de cai. Kote le trase în piept mirosul ca pe parfum.

Cel mai plăcut dintre toate era zgomotul. Scârţâitul ciubotelor de piele. Râsetele oamenilor. Focul ardea şi trosnea. Femeile chicoteau şi făceau ochi dulci în stânga şi-n dreapta. Cineva răsturnă chiar un scaun. Pentru prima oară după multă vreme, nu mai era tăcere la Piatra de Hotar. Sau, dacă era, era prea slabă ca să fie băgată în seamă, ori prea bine ascunsă.

Kote era în mijlocul lucrurilor, mişcându-se întruna, ca cineva care are grijă de o maşinărie mare şi foarte complicată. Era mereu cu un pahar deja pregătit când un muşteriu cerea de băut. Vorbea şi asculta cât trebuie. Râdea la glumele oamenilor, dădea mâna cu ei, le zâmbea şi mătura monedele de pe tejghea de parcă ar fi avut într-adevăr nevoie de bani.

Apoi, când veni vremea cântecelor şi fiecare cântase ce îi plăcea mai mult, şi lumea tot mai voia şi alte cântece, Kote îi dirijă din spatele tejghelei, bătând din palme ca să ţină ritmul. Cu focul strălucindu-i în plete, cântă *Spoitor şi tăbăcar,* mai multe strofe decât auzise vreodată vreunul din cei de acolo, şi nimeni nu se supără câtuşi de puţin.

***

Câteva ceasuri mai târziu, sala mare a hanului avea un aer călduros, plin de voioşie. Kote stătea în genunchi în faţa vetrei, punând lemne pe foc, când cineva vorbi în spatele lui:

– Kvothe?

Hangiul se întoarse, purtând pe chip un zâmbet uşor uimit.

– Poftiţi, domnule?

Era unul dintre drumeţii cei bine îmbrăcaţi. Se clătina un pic pe picioare.

– Eşti Kvothe.

– Kote, domnule, îi răspunse Kote, cu un glas îngăduitor, pe care mamele îl folosesc cu copiii mici, iar hangiii, cu beţivii.

– Kvothe Ne-Nsângeratul, stărui bărbatul, cu acea neînduplecare îndârjită a oamenilor chercheliţi. Mi s-a părut mie că semeni cu cineva, dar tot nu-mi dădeam seama cu cine.

Zâmbi fălos şi se scărpină la nas.

– Şi pe urmă te-am auzit cântând, şi-am ştiut că eşti tu. Te-am mai auzit o dată cântând şi în Imre. Am plâns de n-am mai ştiut de mine, atunci. N-am mai auzit aşa ceva nici înainte, nici după. Mi-a frânt inima.

Pe măsură ce vorbea înainte, cuvintele omului se făceau tot mai îngălate, dar chipul îi rămânea sincer.

– Ştiam că n-are cum să fie. Dar m-am gândit că tu eşti. Chiar şi-aşa. Că cine altul are păr ca al tău?

Dădu din cap, încercând, fără sorţi de izbândă, să-şi limpezească gândurile.

– Am văzut locul din Imre unde l-ai omorât. Lângă fântână. Pietrele de pavaj sunt toate săndări.

Se încruntă şi se chinui asupra cuvântului:

– *Ţăndări.* Se zice că nimeni nu poate să le mai facă la loc.

Tânărul cu păr blond-închis se opri din nou din vorbit. Uitându-se chiorâş ca să vadă mai bine, păru luat prin surprindere de felul cum îi răspunse hangiul.

Bărbatul roşcat rânjea.

– Vreţi să spuneţi că semăn cu Kvothe? Cu *acel* Kvothe? Mereu mi s-a părut şi mie la fel. Am o gravură cu el în casă. Ajutorul meu mă necăjeşte mereu cu asta. Sunteţi bun să-i spuneţi şi lui ce mi-aţi spus acum mie?

Kote mai puse încă un butuc pe foc şi se ridică de lângă vatră. Dar, când să facă un pas, îi zvâcni un picior şi căzu grămadă pe jos, răsturnând şi un scaun.

Câţiva dintre drumeţi se grăbiră să-l ajute, dar hangiul era deja înapoi pe picioarele lui, făcându-le oamenilor semn să se ducă înapoi la locurile lor.

– Nu, nu. N-am păţit nimic. Îmi pare rău că v-am speriat pe toţi.

Cu toate că zâmbea, se vedea bine că se lovise rău. Chipul îi era încremenit de durere şi se ţinea de un scaun ca să nu cadă la loc.

– Mi-a trecut o săgeată prin genunchi pe când treceam prin Pădurile Bătrâne acum trei veri. Mă mai lasă piciorul la greu din când în când.

Se strâmbă şi zise cu părere de rău:

– Din cauza asta a trebuit să renunţ la traiul bun de pe drum.

Se aplecă şi se frecă încet şi cu mare grijă la piciorul strâmbat.

Una dintre străjile năimite ridică glasul:

– În locul matale, mi-aş pune o prişniţă, ceva, altfel o să se umfle rău de tot.

Kote îşi pipăi din nou rana şi dădu din cap a încuviinţare.

– Cred că aveţi dreptate, domnule.

Apoi se întoarse spre bărbatul blond care rămăsese lângă vatră, clătinându-se un pic.

– Poţi să-mi faci un favor, tinere?

Omul dădu prosteşte din cap.

– Închide şi tu uşiţa, spuse Kote, arătând spre vatră. Bast, mă ajuţi, te rog, să urc scările?

Bast se repezi la el şi-şi trecu braţul lui Kote pe după umeri. Hangiul se sprijinea de el la fiecare pas, şi aşa o luară încet prin sală şi în sus pe scări.

– Ţi-a trecut o săgeată prin picior? întrebă Bast cu glas scăzut. Chiar aşa ruşine ţi-e că te-ai împiedicat şi tu un pic?

– Slavă Domnului că eşti şi tu la fel de credul ca şi ei, zise Kote aspru, de îndată ce se îndepărtară destul.

Începu să înjure pe sub mustăţi pe când mai urcă nişte trepte, cu genunchiul, se vedea bine, fără nicio rană.

Bast făcu ochii mari – apoi făcu ochii mici.

Kote se opri în capul scărilor şi se frecă la ochi.

– Unul dintre ei ştie cine sunt, se încruntă el. Bănuieşte.

– Care? întrebă Bast, pe cât de temător, pe atât de mâniat.

– Cel cu cămaşa verde şi părul blond-închis. Stă cel mai aproape de vatră. Dă-i ceva să-l adoarmă. Deja a băut cam mult.

Nu va da nimănui de bănuit dacă se-ntâmplă să pice sub masă.

Bast se gândi puţin.

– Coama iepei?

– Mhenka.

Bast ridică dintr-o sprânceană, dar dădu din cap a încuviinţare.

Kote se îndreptă de spate.

– Ascultă-mă o dată şi înc-o dată, Bast.

Bast clipi şi încuviinţă din nou.

Kote vorbi limpede şi răspicat:

– Am fost gardă cu patalama, din Ralien. Am fost rănit pe când apăram un convoi. Săgeată în genunchiul drept. Acum trei ani. Vara. Un neguţător din Ceald mi-a fost recunoscător şi mi-a dat bani să-mi deschid un han. Îl chema Deolan. Veneam din Purvis. Aruncă vorbele astea cu nepăsare. Ai înţeles?

– Te-am ascultat o dată şi încă o dată, dădu Bast răspunsul cuvenit.

– Du-te.

***

După jumătate de ceas, Bast îi aduse stăpânului său o strachină cu mâncare în odaie, liniştindu-l că jos toate sunt cum trebuie. Kote încuviinţă din cap şi-l instrui răspicat pe Bast cum că nu trebuie să mai fie deranjat de nimeni până dimineaţă.

Închizând uşa după ce ieşi, Bast păru îngrijorat. Rămase ceva vreme în capul scărilor, încercând să se gândească la ce să facă.

Era greu de spus ce îl tulbura pe Bast atât de tare. Kote nu părea să se fi schimbat simţitor în vreun fel. Atâta doar, poate, că se mişca un pic mai încet, iar strălucirea aceea pe care i-o reaprinsese în priviri toată treaba din seara asta era mai slabă acum. De fapt, abia se putea zări. De fapt, se putea să nici nu fi fost acolo vreodată.

Kote şedea în faţa focului, mâncând fără să bage de seamă, ca şi cum ar fi nimerit pur şi simplu un loc unde să toarne mâncarea. După ultima îmbucătură rămase uitându-se în gol, fără să-şi aducă aminte ce mâncase şi ce gust avusese.

Focul trosni, făcându-l să clipească şi să se uite în jurul său prin odaie. Se uită la propriile mâini, făcute căuş, una într-alta, în poală. După câteva clipe, le ridică şi îşi întinse palmele, ca şi cum le-ar fi încălzit la foc. Erau pline de graţie, cu degete lungi şi gingaşe. Se uită la ele cufundat în gânduri, aşteptându-se, poate, să facă ceva de unele singure. Apoi şi le lăsă să-i cadă înapoi în

poală, ţinându-şi o mână în cealaltă, şi îşi îndreptă din nou privirile asupra focului. Fără să i se citească ceva pe chip, fără să facă nicio mişcare, şezu acolo până când nu mai rămaseră decât cenuşa şi tăciunii strălucind mocnit.

Pe când se dezbrăca să se bage în pat, focul mai licări o dată. Lumina roşie îi contură linii subţiri pe trup, de-a latul spatelui şi pe braţe. Toate cicatricile erau netede şi argintii, însemnându-l cu dungi frânte ca fulgerul, cu liniile blajinei aduceri-aminte. Toate cicatricele erau netede şi argintii, în afară de una.

Focul pâlpâi şi se stinse. Somnul îl întâmpină ca o ibovnică într-un pat rece şi gol.

***

Drumeţii plecară a doua zi dis-de-dimineaţă. Bast avu singur grijă de nevoile oamenilor, lămurindu-i că genunchiul stăpânului său era umflat destul de rău şi că nu se simţise în stare să se încumete pe scări în jos aşa de devreme. Toată lumea înţelese, mai puţin fiul de neguţător cu părul blond-închis, care era prea matolit ca să mai priceapă mare lucru. Străjile zâmbiră pe sub mustăţi şi îşi dădură ochii peste cap, pe când spoitorul le ţinu o predică, născocită pe loc, despre ce înseamnă să nu fii cumpătat. Bast sugeră câteva leacuri scârboase împotriva mahmurelii.

După ce plecară, Bast se îngriji de han, ceea ce nu era mare lucru, cum alţi muşterii nu mai erau. Îşi petrecu cea mai mare parte din vreme încercând să găsească cum să se distreze.

Puţin după prânz, Kote coborî în sala mare şi-l găsi spărgând alune pe tejghea, cu marginea unei cărţi grele, legate în piele.

– Bună dimineaţa, Reshi!

– Bună dimineaţa, Bast, zise Kote. Vreo veste?

– A trecut pe aici băiatul Orrisonilor. Voia să ştie dacă ne trebuie carne de oaie.

Kote încuviinţă din cap, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

– Cât ai cerut?

Bast făcu o mutră supărată.

– Urăsc carnea de oaie, Reshi. Are gust de mănuşi ude.

Kote ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.

– Am nişte drumuri de făcut. Te ocupi tu de treburi pe-aici, te rog?

– Asta fac mereu!

Afară, aerul zăcea încremenit şi greu deasupra drumului de pământ bătătorit care străbătea târguşorul – şi pe care nu era

nimeni la ceasurile astea. Cerul era tot o pânză cenuşie de nori fără nicio formă, care arătau ca şi cum ar fi vrut să plouă, dar parcă n-aveau nici chef, nici putere.

Kote o luă în lungul străzii până la poarta deschisă a fierăriei. Fierarul îşi purta părul tuns scurt, iar barba groasă şi stufoasă. Pe când Kote se uita la el, trecu cu grijă două cuie prin inelul unui tăiş de coasă, strângându-l pe un mâner de lemn, lung şi răsucit.

– Ziua bună, Caleb!

Fierarul rezemă coasa de perete.

– Ce pot să fac pentru matale, jupân Kote?

– A trecut şi pe-aici băiatul Orrisonilor?

Caleb dădu din cap că da.

– Tot le mai dispar oi? întrebă Kote.

– De fapt, unele dintre alea care le dispăruseră s-au ivit din nou. Bucăţele-bucăţele, aproape făcute ferfeniţă.

– Lupi? întrebă Kote.

Fierarul ridică din umeri:

– Nu e vremea potrivită pentru lupi, dar ce altceva să fie? Vreun urs? Bănuiesc că vând şi ei tot ce nu mai sunt în stare să păzească, acum că nu mai au nici mână de lucru, nici nimic.

– Nu mai au mână de lucru?

– Au fost nevoiţi să-i dea drumul argatului din pricina dajdiilor, iar băiatul cel mai mare a luat banul regelui şi s-a dus la oaste. Acum e plecat să se lupte cu răzvrătiţii de prin Menat.

– Din Meneras, îl îndreptă Kote cu blândeţe. Dacă îl mai vezi pe flăcăul lor cel mic, spune-i că aş vrea să cumpăr vreo trei jumătăţi.

– Aşa o să fac, spuse fierarul, aruncându-i hangiului o privire cunoscătoare. Mai e şi altceva?

– Ei bine, începu Kote, uitându-se în altă parte, deodată ruşinat. Mă întrebam şi eu dacă nu se întâmplă cumva să ai vreun drug de fier pe-aici, răspunse el, fără să se uite în ochii fierarului. Nu trebuie să fie cine ştie ce fistichiu. O bucată de fontă veche ar fi numai bună.

Caleb râse pe înfundate.

– Nu ştiam dacă ai de gând să treci şi matale pe la mine sau nu. Moş Cob şi ceilalţi au venit încă de alaltăieri.

Se duse până la o masă de lucru şi ridică o bucată de pânză.

– Am făcut câteva în plus, ca să fiu sigur.

Kote ridică un drug de fier lung de aproape doi coţi şi îl învârti puţin în mână cu nepăsare.

– Deştept din partea matale.

– Îmi ştiu şi eu meseria, zise fierarul cu mândrie. Mai ai trebuinţă şi de altceva?

– De fapt, spuse Kote pe când îşi aşeza bucata de fier mai bine pe umăr, ar mai fi ceva. Ai cumva vreun şorţ şi vreo pereche de mănuşi care să nu-ţi mai fie de folos?

– S-ar putea, şovăi Caleb. De ce?

– E un petic de pământ în spatele hanului, năpădit tot de mărăcini, spuse Kote, dând din cap spre han. Mă gândeam să-l curăţ ca să fac acolo o grădiniţă la anul. Dar n-aş vrea să mă jupoi peste tot făcând asta.

Fierarul încuviinţă din cap şi-i făcu semn lui Kote să vină după el în spatele fierăriei.

– Le am pe astea vechi ale mele, zise el, scotocind după o pereche de mănuşi grele de fierărie şi după un şorţ ţeapăn de piele tăbăcită.

Amândouă erau arse şi se făcuseră negre din loc în loc, şi mai erau şi pătate de unsoare.

– Nu-s frumoase, dar or să ţină mărăcinii departe, mă gândesc.

– Cât fac astea pentru matale? întrebă Kote, scoţându-şi punga cu bani.

Fierarul dădu din cap.

– O para ar fi mai mult decât de ajuns. Nu mă mai folosesc de ele nici eu, nici băiatul.

Hangiul îi întinse o monedă, iar fierarul o îndesă într-un sac vechi de rafie.

– Eşti sigur că vrei să te ocupi acum de asta? întrebă fierarul. N-a mai plouat demult. Pământul o să fie mai moale la primăvară, după dezgheţ.

Kote ridică din umeri.

– Bunicul meu zicea mereu că toamna e vremea să smulgi din rădăcină tot ce nu vrei să te năpădească înapoi şi să te necăjească.

Kote vorbi mai departe, cu un glas prefăcut-tremurător, ca de om bătrân:

– „Primăvara, toate sunt pline de viaţă. Vara, sunt prea puternice şi n-or să se lase. Dar toamna…”

Se uită împrejur, la frunzele copacilor, care îşi schimbau culoarea.

– „Toamna e vremea potrivită. Toamna, toate cele sunt sleite

de puteri şi gata să moară.”

***

Mai târziu după-amiază, Kote îl trimise pe Bast să mai recupereze din somnul pierdut. Apoi se fâţâi nepăsător prin han, îndeletnicindu-se cu treburile mărunte care rămăseseră de cu o seară înainte. Muşterii nu erau. Când se lăsă în sfârşit seara, aprinse lămpile şi începu să răsfoiască o carte, fără nicio plăcere.

Toamna ar fi trebuit să fie cea mai multă treabă de făcut, dar mai nou drumeţii erau din ce în ce mai rari. Kote îşi dădu seama cu tristeţe ce iarnă lungă avea să-l aştepte.

Închise hanul devreme, ceea ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Nu se obosi să măture. Nu era nevoie, podelele erau curate. Nu spălă mesele şi nici tejgheaua, niciuna nu fusese folosită. Lustrui o sticlă sau două, încuie poarta şi se băgă în pat.

Nu era nimeni prin preajmă care să bage de seamă vreo deosebire. Nimeni, în afară de Bast, care se tot uita la stăpânul său şi îşi făcea griji, şi nu putea decât să aştepte.

Capitolul 4
Pe drumul spre Nicăurea

Cronicarul mergea. Cu o zi înainte şchiopătase, dar acum nu mai avea nicio bucată din talpă care să nu-l doară, aşa că n-avea niciun rost să mai şchiopăteze. Căutase cai în Vadul Popii şi în Rannish, gata să dea bani grei pentru orice fel de mârţoagă, cât o fi fost ea de bătrână şi amărâtă. Dar în nişte târguşoare ca astea, oamenii n-aveau niciun cal de prisos, mai ales că stătea să înceapă şi vremea secerişului.

Chiar dacă mersese din greu o zi întreagă, căderea nopţii îl prinse tot pe drum. În întunericul ce se lăsă, drumul brăzdat de făgaşe se făcuse un loc numai bun să te împiedici de orice fel de umbre abia pe jumătate văzute. După două ceasuri de bâjbâit prin beznă, Cronicarul zări o luminiţă pâlpâind printre copaci şi părăsi orice nădejde de a ajunge până la Nicăurea în acea seară; chiar şi să fie găzduit la o fermă, se hotărî el, era destul de bine.

Se îndepărtă de drum, orbecăind printre copaci înspre lumină. Dar focul era mai departe decât i se păruse lui la început şi era mai mare. Nu era lumină de lampă de la vreo casă şi nici scântei de la vreun foc de tabără. Era un rug uriaş arzând şi trosnind din dărăpănăturile unei vechi case, din care nu mai rămăseseră decât două ziduri de piatră, gata să se prăbuşească şi ele. Îngrămădit în ungherul pe care îl făceau cele două ziduri stătea un om. Purta o mantie grea, cu glugă şi încheiată până sus la gât, de parcă ar fi fost miezul iernii, nu o seară călduroasă de toamnă.

Cronicarul se umplu de nădejde când zări şi un mic foc de gătit, cu un ceaun atârnat deasupra. Dar, când se apropie, simţi un iz scârbos amestecându-se cu fumul de lemn ars. Duhnea a păr ars şi flori putrezite. Cronicarul se hotărî pe dată că, orice ar fi gătit omul ăsta în ceaunul de fier, el unul nu voia să guste. Şi totuşi, chiar şi să stea lângă foc era mai bine decât să se ghemuiască singur la marginea drumului.

Păşi în lumina focului.

– Ţi-am zărit fo…

Îşi curmă brusc vorba când siluetă de lângă rug sări iute în picioare, ţinând o sabie cu amândouă mâinile. Ba nu, nu o sabie, ci un fel de bâtă lungă şi închisă la culoare, prea dreaptă ca să fie o bucată de lemn.

Cronicarul încremeni.

– Căutam doar un loc unde să dorm, zise el iute, ducând fără să se gândească o mână la inelul de fier pe care îl purta în jurul gâtului. Nu vreau să dau de vreun necaz. Te las să-ţi termini cina.

Făcu un pas în spate.

Silueta păru să răsufle uşurată, iar bâta îi căzu din mână, lovindu-se metalic de o piatră.

– Dumnezeule mare, ce cauţi aici la ceasul ăsta din noapte?

– Mă îndreptam spre Nicăurea şi ţi-am zărit focul.

– Ai venit înspre un foc străin în mijlocul codrului, noaptea? spuse silueta cu glugă, dând din cap. Ai face bine să vii încoace.

Îi făcu semn Cronicarului să se apropie, iar conţopistul văzu că purta mănuşi groase de piele.

– Tehlu fereşte, ai avut ghinion toată viaţa sau l-ai adunat pe tot pentru noaptea asta?

– Nu ştiu pe cine aştepţi, zise Cronicarul, făcând încă un pas în spate, dar nu mă îndoiesc că mai bine aştepţi singur.

– Taci şi-ascultă, spuse omul aspru. Nu ştiu câtă vreme mai avem.

Se uită în jos şi se frecă în barbă.

– Of, Doamne, niciodată nu ştiu cât să vă zic şi cât să nu vă zic. Dacă n-ai să mă crezi, o să zici că-s nebun. Dar şi dacă ai să mă crezi, o să te sperii şi n-o să mai fii de niciun ajutor.

Uitându-se din nou în sus, îl văzu pe Cronicar tot acolo, nemişcat.

– Treci încoace, bată-te să te bată! Dacă te-ntorci acolo eşti ca şi mort.

Cronicarul se uită peste umăr spre întunericul pădurii.

– De ce? Ce-i acolo?

Omul râse scurt şi amar şi dădu din cap, scos din sărite.

– Sincer?

Îşi trecu mâna prin păr fără să bage de seamă, iar gluga îi alunecă pe spate. În lumina focului, părul îi era cu neputinţă de roşu, iar ochii îi erau de un verde izbitor de viu. Se uită la Cronicar, măsurându-l din cap până în picioare.

– Duhuri rele, asta sunt, spuse el. Duhuri rele sub chipul unor păianjeni uriaşi şi negri.

Cronicarul răsuflă uşurat.

– Nu există aşa ceva, duhuri rele.

După felul cum o spusese, se vedea lesne că mai zisese

acelaşi lucru de multe, multe ori.

Bărbatul roşcat râse neîncrezător.

– Ei, atunci ne putem duce cu toţii acasă, nu-i aşa?!

Îi aruncă un rânjet nebunesc Cronicarului.

– Ascultă, pare-mi-se că eşti om cu şcoală. Te stimez pentru asta şi, în cea mai mare parte, ai dreptate.

Chipul îi deveni grav.

– Dar aici şi acum, în noaptea asta, te înşeli. Te înşeli cât se poate de tare. Nu ţi-aş dori să fii de partea cealaltă a focului când o să-ţi dai seama de asta.

Încredinţarea din glasul bărbatului îi dădu fiori reci Cronicarului. Simţind că face un lucru cât se poate de prostesc, păşi cu grijă pe lângă zid, până în partea cealaltă a rugului.

Bărbatul necunoscut îl luă iute în primire.

– Nu se întâmplă să ai vreo armă cu tine, nu?

Cronicarul dădu din cap că nu.

– Nici nu prea are importanţă. Nici măcar o sabie nu ţi-ar fi de prea mare folos.

Îi dădu Cronicarului o bucată mare de lemn de foc.

– Pesemne că n-ai să fii în stare să loveşti vreunul, dar merită să încerci. Sunt iuţi. Dacă vreunul din ei se suie pe tine, aruncă-te la pământ. Încearcă să cazi pe el, să-l zdrobeşti cu trupul tău. Rostogoleşte-te pe el. Dacă poţi să apuci vreunul, azvârle-l în foc.

Îşi trase din nou gluga peste cap, vorbind repede:

– Dacă mai ai şi alte haine, ia-le pe tine. Dacă ai vreo pătură pe care poţi să ţi-o înveleşti în ju…

Îşi curmă deodată vorba şi se uită dincolo de lumina focului.

– Lipeşte-te cu spatele de zid! zise el brusc, ridicând cu amândouă mâinile drugul de fier.

Cronicarul se uită şi el dincolo de rug. Ceva negru se mişca printre copaci.

Intrară în lumină, târându-se jos, aproape de pământ: nişte umbre negre, cu multe picioare şi mari cât roţile de car. Una, mai iute decât celelalte, se aruncă în cercul de lumină fără şovăire, mişcându-se cu iuţeala şerpuită a unui gândac.

Mai înainte să izbutească şi Cronicarul să apuce mai bine bâta de lemn, creatura o luă împrejurul rugului şi se repezi la el, iute ca un greier. Cronicarul îşi ridică braţele tocmai când fiinţa cea întunecată îl lovi în piept şi în faţă. Picioarele tari şi reci încercară să se înfigă în el, iar Cronicarul simţi dâre de durere de-a latul braţului. Împleticindu-se să scape, îşi simţi călcâiul împotmolit în

pământul tare şi începu să se prăbuşească pe spate, dând sălbatic, dar degeaba, din mâini.

Pe când era în cădere, mai cuprinse o dată cu privirea scena luminată de flăcările rugului. Alte câteva creaturi negre ieşeau din întuneric, într-un ritm sacadat al picioarelor trecând peste rădăcini, pietre şi frunze. De cealaltă parte a focului, bărbatul în mantie groasă îşi ţinea drugul de fier cu amândouă mâinile, pregătit. Stătea într-o încremenire desăvârşită, într-o tăcere desăvârşită, aşteptând.

Tot căzând pe spate cu creatura neagră peste el, Cronicarul simţi o izbitură straşnică şi seacă – dăduse cu moalele capului de zidul de piatră din spatele său. În jurul lui, lumea încetini, se înceţoşă, apoi totul se făcu negru.

***

Cronicarul miji ochii şi nu zări decât un talmeş-balmeş de umbre în lumina focului. Capul îi duduia. Mai multe dungi de durere aprinsă îi brăzdau braţele, iar de fiecare dată când trăgea aer în piept, altă durere mocnită îl apăsa în partea stângă.

Se chinui din greu să-şi adune minţile şi lumea i se mai limpezi întru câtva. Bărbatul cel înfofolit şedea lângă el. Nu mai purta mănuşile, iar mantia cea grea îi atârna pe trup toată numai zdrenţe – dar, în afară de asta, părea întreg şi nevătămat. Avea gluga ridicată, ascunzându-i chipul.

– Te-ai trezit? îl întrebă omul cu interes. Asta-i bine. Când te loveşti la cap, nu se ştie niciodată.

Gluga se lăsă puţin într-o parte.

– Poţi să vorbeşti? Ştii unde eşti?

– Da, zise Cronicarul îngălat – trebuia să se străduiască mult prea tare ca să scoată chiar şi numai o vorbă.

– Şi mai bine. Acum, hai şi cu-a treia, că a treia-i cea mai bună. Crezi c-ai putea să te ridici în picioare şi să-mi dai o mână de ajutor? Trebuie să ardem şi să îngropăm leşurile.

Cronicarul mişcă un pic din cap şi simţi cum îl apucă şi ameţeala, şi greaţa.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Pesemne că ţi-am rupt vreo două coaste, spune bărbatul. Unul din ei se suise cu totul pe tine. N-am avut ce altceva să fac, zice el ridicând din umeri. Îmi pare rău, dacă te-ajută la ceva. Ţi-am cusut deja tăieturile de pe braţe. Ar trebui să se vindece frumos.

– Gata cu ei?

Gluga încuviinţă scurt.

– Scraelii nu dau înapoi. Sunt ca viespile într-un roi. Dau năvală până mor.

Chipul Cronicarului fu cuprins de groază.

– E un roi întreg de arătări dintr-astea?

– Doamne-Dumnezeule, nu! Erau doar astea cinci. Totuşi, trebuie să-i ardem şi să-i îngropăm, aşa, ca să stăm liniştiţi. Am tăiat deja lemnele de foc care ne trebuie: frasin şi scoruş.

Pe Cronicar îl pufni râsul, un râs care mai-mai că dădea în istericale.

– Ca în cântecelul ăla de copii:

Cum să faci, îţi spun eu ţie:
Sapi o groapă-adâncă-n glie,
Frasin, ulm, scoruş să fie…

– Da, chiar aşa, zise sec omul înfofolit. Nici nu-ţi trece prin cap ce fel de lucruri se ascund în cântecelele de copii. Dar, şi dacă nu cred că trebuie să săpăm o groapă chiar atât de adâncă, tot n-aş spune nu la un pic de ajutor, continuă el, lăsând vorba în aer, cu înţeles.

Cronicarul duse o mână la ceafă să-şi pipăie uşor capul, apoi se uită la propriile degete, mirându-se că nu i s-au umplut de sânge.

– Cred că n-am nimic, zise el, rezemându-se cu grijă într-un cot, apoi ridicându-se în capul oaselor. Ai vreo…

Ochii îi fluturară, îşi pierdu orice vlagă şi căzu pe spate ca bolovanul. Se lovi cu capul de pământ şi rămase ţeapăn, cu faţa într-o parte.

***

Kote rămase liniştit câteva clipe bune, uitându-se la bărbatul care-şi pierduse cunoştinţa. Când văzu că nu mişcă deloc şi doar pieptul i se umflă şi i se lasă încet la loc, Kote se sculă în picioare aşa ţeapăn cum era şi se lăsă în genunchi lângă Cronicar. Îi ridică întâi o pleoapă, apoi şi pe cealaltă, şi mormăi nemulţumit, dar nu foarte mirat, de ce văzuse.

– Pare-mi-se că n-are rost să trag nădejde c-o să te mai trezeşti o dată, nu? întrebă el, fără prea mare tragere de inimă.

Îl bătu pe Cronicar uşor pe obrazul gălbejit.

– Să nu trag niciun fel de…

Un strop de sânge se ivi pe fruntea Cronicarului, urmat iute de

încă unul.

Kote se îndreptă din şale astfel încât să nu mai fie aplecat deasupra omului leşinat, şi îi şterse sângele de pe faţă cât de bine putu – adică nu prea bine, căci şi mâinile lui erau toate pline de sânge.

– Scuze, zise el dus pe gânduri.

Oftă adânc şi-şi lăsă gluga pe spate. Părul cel roşu îi era încâlcit şi lipit de cap, iar jumătate din chip îi era mânjit de sânge închegat. Încet-încet, începu să decojească de pe el rămăşiţele zdrenţuite ale mantiei. Dedesubt avea un şorţ de piele aşa cum poartă fierarii, brăzdat peste tot de tăieturi. Îl dădu şi pe acela jos, scoţând la iveală o cămaşă cenuşie, simplă, de pânză ţesută în casă. Amândoi umerii şi toată mâneca stângă erau negre şi ude de sânge.

Trase o clipă de nasturii cămăşii, apoi se hotărî să n-o mai dea jos. Ridicându-se cu mare băgare de seamă în picioare, Kote îşi luă lopata şi, încet, dureros, începu să sape.

Capitolul 5
Bileţele

Trecuse bine de miezul nopţii când izbuti Kote să se întoarcă în Nicăurea cu trupul fără vlagă al Cronicarului aruncat peste umerii deja schilodiţi. Casele şi prăvăliile târgului erau întunecate şi tăcute, dar Piatra de Hotar era scăldată în lumină.

Bast stătea în prag, ţopăind de pe un picior pe altul de supărare şi nervi. Când zări silueta care se apropia, porni la fugă în josul străzii, fluturând mânios un petic de hârtie.

– Un bileţel? Dispari pe furiş şi mie-mi laşi un *bileţel?* şuieră el printre dinţi. Dar ce-s eu, târfă într-un port?

Kote se întoarse şi descărcă trupul Cronicarului în braţele lui Bast.

– Ştiam că n-ai fi făcut decât să te cerţi cu mine, Bast.

– Şi nici măcar nu-i un bileţel bine ticluit. „Dacă citeşti asta, pesemne că eu sunt deja mort”. Ce fel de bileţel mai e şi ăsta? bombăni Bast supărat, sprijinindu-l pe Cronicar cu uşurinţă.

– Nici n-ar fi trebuit să-l găseşti până dimineaţă, zise Kote obosit, pe când o porniră în lungul străzii spre han.

Bast se uită la bărbatul pe care-l căra în braţe, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Ăsta cine mai e?

Îl scutură un pic, uitându-se la el cu băgare de seamă, apoi îl aruncă uşor peste umăr, ca pe un sac de cartofi.

– Vreun nătărău lipsit de noroc, care s-a nimerit să fie pe drum când nu trebuie, spuse Kote cu dispreţ. Nu-l zgâlţâi prea tare, s-ar putea să nu-i fie capul prea bine prins în ţâţâni.

– Şi totuşi, de ce pustia te-ai strecurat afară în miezul nopţii? ceru Bast să ştie, pe când intrau înapoi în han. Dacă ai de gând să-mi laşi bileţel, atunci măcar ai face bine să-mi zici şi pentru ce…

Bast făcu ochii mari când îl văzu pe Kote în lumină, pierit şi mânjit cu sânge şi cu ţărână.

– N-ai decât să-ţi faci câte griji vrei, zise Kote sec. E chiar pe atât de rău pe cât pare.

– Te-ai dus după ei să-i vânezi, nu? şuieră Bast, apoi făcu ochii şi mai mari. Nu. Ai ţinut o bucată din ăla pe care l-a omorât Carter. Nu-mi vine să cred. M-ai minţit. M-ai minţit *pe mine.*

Kote oftă, târâindu-şi picioarele în sus pe scări.

– Ce te supără mai tare: că te-am minţit sau că nu m-ai prins? întrebă el.

– Mă supăr pentru că ai crezut că nu poţi să ai încredere în mine, îngăimă Bast.

Discuţia rămase în aer câtă vreme deschiseră una dintre multele odăi de sus, îl dezbrăcară pe Cronicar şi-l băgară frumuşel în pat. Taşca şi săculeţul de călătorie i le lăsară pe podea, lângă pat.

Închizând uşa după el, Kote începu:

– Am încredere în tine, Bast, dar voiam să te ştiu ferit de primejdii. Ştiam că sunt în stare să le fac faţă.

– Aş fi putut să te-ajut, Reshi! îi reproşă Bast cu glas rănit. Ştii că te-aş fi ajutat.

– Şi încă mai poţi să m-ajuţi, Bast, spuse Kote, îndreptându-se spre odaia lui şi aşezându-se greu pe marginea patului îngust. Trebuie să mi se coasă rănile, lămuri el, începând să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Aş putea să mi le cos şi singur, dar mi-e greu să ajung pe umeri şi pe spate.

– Aiurea, Reshi! Mă ocup eu.

– Am cele trebuincioase jos în pivniţă, zise Kote, arătând spre uşă.

Bast pufni din nas cu dispreţ.

– Ba nu, mulţumesc! Am să mă folosesc de propriile mele ace. Ace din cele cinstite, de os. Nu scârboşeniile alea ale voastre de fier zimţat, care înjunghie ca nişte raze mici de răutate.

Se cutremură.

– Stâncă şi puhoi, sunteţi atât de înapoiaţi, e ceva de speriat!

Ieşi valvârtej din odaie, lăsând uşa deschisă.

Kote îşi scoase încet cămaşa, strâmbându-se de durere şi răsuflând printre dinţi, căci pânza îmbibată de sânge închegat i se lipise de carne. Când Bast se întoarse în odaie cu un lighean de apă şi începu să-i cureţe rănile, Kote avea din nou chipul neclintit.

Când sângele fu spălat, ieşi la iveală o împletitură sălbatică de tăieturi lungi şi drepte. Roşii şi căscate, se distingeau bine pe pielea deschisă a hangiului, de parcă ar fi fost crestat cu vreo lamă de bărbier sau cu vreun colţ de sticlă spartă. Erau cu totul cam douăsprezece tăieturi, cele mai multe pe umeri, câteva peste spate şi de-a lungul braţelor. O tăietură începea în creştetul capului şi se ducea în jos, până în spatele urechii.

– Parcă se presupunea că tu nu sângerezi, Reshi, zise Bast.

Ştii tu, „Ne-Nsângeratul” şi toate cele.

– Să nu crezi tot ce auzi în poveşti, Bast. Mint.

– Ei, măcar nu eşti pe atât de rău pe cât credeam, spuse Bast, ştergându-se pe mâini. Deşi, după toate socotelile, ar fi trebuit să-ţi pierzi o bucată de ureche. Erau răniţi ca ăla care l-a vătămat pe Carter?

– Din ce-am văzut eu, nu, răspunse Kote.

– Câţi au fost?

– Cinci.

– Cinci? îl îngână Bast, uluit. Şi celălalt câţi a omorât dintre ei?

– L-a abătut din drum pe unul, zise Kote darnic.

– *Anpauen,* Reshi! spuse Bast, dând din cap în vreme ce băga într-un ac de os un fel de fir mai subţire şi mai bun decât aţa de felcer. Ar fi trebuit să fii mort. De două ori mort.

Kote ridică din umeri.

– Nu-i prima dată când ar fi trebuit să fiu mort, Bast. Mă pricep de minune să mă feresc din calea morţii.

Bast se puse pe treabă.

– O să usture puţin, zise el, cu o neaşteptată blândeţe în mâini. Cinstit, Reshi, nici nu ştiu cum ai izbutit să rămâi în viaţă atâta vreme.

Kote mai ridică o dată din umeri şi închise ochii.

– Nici eu nu ştiu, Bast, spuse el.

Glasul îi era obosit şi cenuşiu.

***

Câteva ceasuri mai târziu, uşa de la odaia lui Kote se deschise puţin, iar Bast aruncă un ochi înăuntru. Cum nu auzi altceva decât un răsuflat încet şi măsurat, tânărul intră uşurel şi se opri lângă pat, aplecându-se asupra celui ce dormea. Se uită la culoarea din obraji, îi mirosi răsuflarea şi îl atinse gingaş pe frunte, la încheietura mâinii şi pe gât, deasupra inimii.

Apoi, Bast îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză, privindu-şi stăpânul, ascultându-l cum răsuflă. După câteva clipe, se întinse să-i dezmierde părul vâlvoi, cum face o mamă cu un copil adormit. Apoi începu să cânte încetişor, pe o melodie vioaie şi ciudată, aproape ca un cântec de leagăn:

Ciudat, să văd mereu cum se aprinde
Scânteia vieţii vreunui muritor,
Suflet de iască: viaţa-abia-l cuprinde,
Şi vântul îl va stinge-aşa uşor…

Din focul meu, îngăduit de-ar fi,
Ţi-aş da, când văd că flacăra-ţi slăbeşte,
Şi tu arzi tot mai slab, din zi în zi…
Dar licărirea-ţi, ce ne prevesteşte?

Glasul lui Bast se stinse încet, până rămase nemişcat, urmărind răsuflarea tăcută a stăpânului său, ceas după ceas, în întunericul dimineţii.

Capitolul 6
Preţul aducerii-aminte

Abia a doua zi, spre seară, coborî Cronicarul scările şi veni în sala mare a hanului Piatra de Hotar. Era tras la faţă şi se clătina uşor pe picioare, dar îşi ţinea taşca subţire de piele la subraţ.

Kote şedea în spatele tejghelei, răsfoind o carte.

– O, oaspetele nostru fără de voie! Cum vă mai e capul?

– Îmi zvâcneşte un pic când îl mişc prea repede, răspunse Cronicarul ducând mâna la ceafă. Dar încă mai merge.

– Mă bucur s-aud, spuse Kote.

– Unde mă... şovăi Cronicarul, uitându-se într-o parte şi în alta. Suntem cumva în Nicăurea?

Kote dădu din cap că da.

– Mai Nicăurea de-atât nici că se poate, răspunse el, făcând un gest larg cu braţul. Metropolă înfloritoare. Îşi duc traiul aici câteva... zeci de oameni.

Cronicarul se holba la bărbatul cu păr roşu din spatele tejghelei. Se prinse de colţul mesei ca să aibă de ce să se sprijine.

– Dumnezeule cu trupul pârjolit! şopti el cu glasul tăiat. Chiar tu eşti, nu-i aşa?

Hangiul păru din cale afară de mirat.

– Să-mi fie cu iertare?

– Ştiu că ai de gând să zici că nu-i aşa, răspunde Cronicarul. Dar după ce-am văzut astă-noapte...

Hangiul ridică o mână, făcându-l să tacă.

– Înainte să discutăm dacă v-aţi ieşit au ba din minţi după lovitura aceea la cap, spuneţi-mi, cum mai e drumul către Tinuë?

– Ce? sări Cronicarul, un pic mâniat. Nu spre Tinuë mă îndreptam. Mă duceam... deh. Ei bine, chiar şi lăsând la o parte ce-a fost azi-noapte, drumul e destul de greu. Am fost jefuit înainte de Vadul Popii, şi de atunci am mers tot pe jos. Dar a meritat din plin, de vreme ce tu eşti cu adevărat aici.

Conţopistul aruncă o privire spre sabia atârnată deasupra tejghelei şi trase adânc aer în piept, în vreme ce pe chip i se aşternea o uşoară nelinişte.

– Nu sunt aici ca să-ţi fac necazuri, să ştii.

Zâmbi obosit.

– Nu că aş fi eu în stare să-ţi fac ţie necazuri, că doar...

– Bine, bine, îi tăie vorba hangiul, scoţând un şervet alb şi începând să lustruiască tejgheaua. Deci cine eşti?

– Poţi să-mi spui Cronicarul.

– Nu te-am întrebat cum pot să-ţi spun, zise Kote. Cum te cheamă?

– Devan. Devan Lochees.

Kote se opri din lustruit şi îşi ridică privirile.

– *Lochees?* Eşti neam cu ducele…

Kote nu-şi mai isprăvi vorba, doar dădu din cap pentru sine.

– Da, fără îndoială că eşti. Nu un cronicar oarecare, ci chiar Cronicarul.

Se uită bine de tot la bărbatul încărunţit din faţa sa, cercetându-l din cap până-n picioare.

– Ca să vezi. Nimeni altul decât marele dezminţitor.

Cronicarul se mai linişti un pic – îl ungea la suflet că-i mersese faima până aici.

– Nu voiam să fac pe deşteptul mai înainte. Dar nu m-am mai gândit la mine însumi ca „Devan” de ani buni. Numele ăsta l-am lăsat în urmă demult.

Îi aruncă hangiului o privire cu înţeles.

– Mă gândesc că ştii şi tu cum vine asta…

Kote se făcu doar că nu bagă de seamă întrebarea nerostită.

– Ţi-am citit cartea cu mulţi ani în urmă. *Obiceiurile de împerechere ale draccusului.* Numai bună să-i deschidă ochii unui flăcău cu mintea plină de baliverne.

Se uită în jos şi începu să frece din nou tejgheaua cu şervetul.

– Mărturisesc, am fost dezamăgit să aflu că nu există dragoni. E greu de învăţat o asemenea lecţie când eşti copil.

Cronicarul zâmbi.

– Ca s-o spun de-a dreaptă, şi pe mine m-a dezamăgit întrucâtva. Am plecat să caut o legendă şi am găsit o şopârlă. Nemaipomenită şopârlă, e drept, dar tot şopârlă.

– Şi-acum eşti aici, spuse Kote. Ai venit să arăţi că nici eu nu exist?

Cronicarul râse speriat.

– Nu. Vezi tu, noi am auzit nişte zvonuri…

– Noi? îi tăie vorba Kote.

– M-am însoţit la drum cu un vechi prieten de-al tău. Skarpi.

– Te-a luat sub aripa lui, nu? zise Kote pentru sine. Ca să vezi! Ucenicul lui Skarpi.

– Tovarăşul, mai degrabă.

Kote dădu din cap, cu chipul la fel de neclintit.

– Trebuia să-mi dau seama că el o să fie primul care să dea de mine. Nişte neguţători de zvonuri, şi tu, şi el.

Cronicarului i se oţeti zâmbetul pe buze, şi-şi înghiţi primele vorbe care-i veniră. Se chinui câteva clipe să-şi recapete înfăţişarea liniştită.

– Şi cu ce vă pot ajuta? întrebă Kote, lăsând din mână şervetul şi zâmbindu-i frumos Cronicarului. Ceva de mâncat sau de băut? O odaie pentru dormit?

Cronicarul şovăi.

– Le am pe toate aici, vorbi Kote mai departe, arătând spre tejghea. Vin vechi, dulce şi savuros? Mied? Bere neagră? Rachiu de fructe! De prune? De vişine? De măr verde? De mure? le înşiră Kote, arătând sticlele câte una. Ei, hai, nu se poate să nu vreţi nimic!

Pe măsură ce vorbea, zâmbetul i se făcea tot mai larg, scoţând la iveală cam prea mulţi dinţi pentru un hangiu prietenos. Iar în vremea asta, ochii i se făcuseră reci şi aspri, şi plini de mânie.

Cronicarul îşi feri privirea.

– M-am gândit că…

– Te-ai *gândit,* zise Kote batjocoritor, încetând a se mai face că zâmbeşte. Ba, mă-ndoiesc. Dacă nu, te-ai fi *gândit* (scuipă el vorba) la ce primejdii mă supui dacă vii aici.

Cronicarul se înroşi la faţă.

– Auzisem despre Kvothe că e fără frică, spuse el fierbinte.

Hangiul ridică din umeri.

– Numai preoţii şi smintiţii sunt fără frică, iar eu unul nu m-am avut niciodată prea bine cu Dumnezeu.

Cronicarul se încruntă, ştiind bine că i se întindea o momeală.

– Ascultă, zise el liniştit, am fost din cale-afară de atent. Nimeni în afară de Skarpi nu mai ştie că am venit. Nu am pomenit nimănui de tine. Nici măcar nu mă aşteptam să te găsesc.

– Vai ce m-ai liniştit, zise Kote a bătaie de joc.

– Sunt primul care recunosc că se poate să fi fost o greşeală să vin aici, răspunse Cronicarul, foarte mâhnit.

Tăcu, lăsându-l pe Kote să-l contrazică. Dar Kote nu-l contrazise. Cronicarul scoase un oftat şi vorbi mai departe:

– Dar ce-am făcut e bun făcut. N-ai de gând nici măcar să…

Kote dădu din cap că nu.

– A fost acum multă vreme…

– Mai puţin de doi ani! se opuse Cronicarul.

– …Şi nu mai sunt ce eram, vorbi Kote înainte.

– Şi ce erai, mai bine zis?

– Kvothe, spuse el simplu, fără să se lase prins în vreo altă lămurire. Acum sunt Kote. Mă ocup de un han. Asta înseamnă că berea e trei gologani, iar o odaie cu un singur pat costă o para.

Începu să lustruiască din nou tejgheaua cu ardoare.

– Cum ai zis: ce-i făcut e bun făcut. Poveştile au să se scrie singure.

– Dar…

Kote ridică ochii şi, preţ de o clipă, Cronicarul văzu dincolo de mânia care îi scânteia în privire. Preţ de o clipă, zări durerea ascunsă acolo, vie şi sângerândă, ca o rană prea adâncă să se vindece. Apoi Kote se uită în altă parte şi rămase doar mânia.

– Ce ai putea tu să-mi dai în schimb, să merite tot preţul aducerii-aminte?

– Toată lumea crede că eşti mort.

– Tu chiar nu pricepi, nu? dădu Kote din cap, neştiind dacă să-l apuce râsul sau deznădejdea. Chiar asta şi vreau. Când eşti mort, nu te caută nimeni. Nu vin duşmanii să ducă la capăt vechi răzbunări. Nu vine nimeni să-ţi ceară să le povesteşti, spuse el acru.

Cronicarul nu voi să-i înfrunte privirea.

– Sunt şi unii care spun că eşti doar un basm.

– Chiar sunt un basm, spuse Kote cu uşurinţă, dând afectat din mână. Un soi foarte aparte de basm, care se ţese singur. Cele mai bune minciuni despre mine sunt cele pe care le-am spus eu însumi.

– Spun că nici n-ai existat vreodată, îl corectă Cronicarul cu blândeţe.

Kote ridică nepăsător din umeri, iar zâmbetul nu-i pieri decât foarte puţin. Simţindu-i slăbiciunea, Cronicarul vorbi mai departe:

– În unele poveşti nu eşti nimic mai mult decât un ucigaş cu părul roşu.

– Sunt şi asta.

Kote se întoarse la lustruit tejgheaua. Ridică din nou din umeri, cu mai puţină uşurinţă ca înainte.

– Am omorât oameni şi creaturi care erau mai ceva ca oamenii. O meritau, toţi până la unul.

Cronicarul clătină încet din cap.

– Poveştile te numesc ucigaş ordinar, nu erou. Kvothe Arcanistul şi Kvothe Ucigaşul-de-Regi sunt doi oameni cu totul deosebiţi.

Kote se opri din lustruit şi se întoarse cu spatele. Dădu o dată din cap, fără să-şi ridice privirea.

– Sunt şi poveşti care spun că există un nou Chandrian. O nouă groază în noapte. Cu părul la fel de roşu ca sângele pe care-l varsă.

– Cei care contează ştiu care-i deosebirea, spuse Kote ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine, însă glasul îi era ostenit şi deznădăjduit.

Cronicarul bufni în râs.

– Fără îndoială. Deocamdată. Dar, mai mult ca oricine, tu ar trebui să-ţi dai seama cât de subţire e linia dintre adevăr şi o minciună îmbietoare. Între istorie şi o poveste bine ticluită.

Cronicarul tăcu ceva vreme, lăsându-şi vorbele să pătrundă bine în mintea hangiului.

– Ştii care o să câştige, odată cu trecerea vremii.

Kote rămase aşa, uitându-se la zidul alb, cu mâinile pe tejghea. Avea capul uşor plecat, ca şi cum asupra lui s-ar fi aşternut o mare apăsare. Nu spuse nimic.

Cronicarul făcu un pas îndrăzneţ în faţă, simţind că e pe cale să învingă.

– Unii spun că a fost şi o femeie…

– Ce ştiu ei? tăie glasul lui Kote ca fierul în os. Ce ştiu ei cum s-a petrecut?

Grăi atât de încet, încât Cronicarul trebui să-şi ţină răsuflarea ca să înţeleagă.

– Se zice că…

Cronicarului îi rămaseră vorbele în gât, iar odaia se făcu nefiresc de tăcută. Kote rămase întors cu spatele, cu trupul încremenit şi cu o groaznică tăcere încleştată între fălci. Mâna dreaptă, încurcată în şervetul cel alb, se strânse într-un pumn.

La o palmă de el se sparse o sticlă. Aerul se umplu de un miros de căpşuni şi de sunetul sticlei făcute ţăndări. Un sunet neînsemnat înăuntrul unei încremeniri atât de mari, dar de ajuns. De ajuns cât să sfâşie tăcerea în fâşii mici şi ascuţite. Cronicarul se înfrigură şi îşi dădu dintr-odată seama ce joc primejdios joacă. „Aşadar, asta-i deosebirea dintre a spune o poveste şi a fi într-o poveste”, se gândi el amorţit – „frica”.

Kote se întoarse.

– Ce-ar putea ei să ştie despre ea? întrebă el încet.

Cronicarului i se tăie răsuflarea când privi chipul lui Kote. Înfăţişarea de hangiu paşnic era ca o mască sfârtecată. Dedesubtul ei, chipul îi era hăituit, iar privirile erau numai pe jumătate în lumea asta, şi pe jumătate altundeva, printre aduceri-aminte.

Cronicarului îi veni în minte o poveste pe care o auzise. Una între atâtea altele. Se povestea cum Kvothe plecase să caute ceea ce-i poftea inima. Trebuise să păcălească un duh rău ca să primească ce poftea. Dar, odată primit, fusese nevoit să se lupte cu un înger pentru a putea păstra ce primise. „Chiar cred, se pomeni Cronicarul că gândeşte. Înainte era doar o poveste, dar acum chiar cred. Ăsta e chipul unui om care a ucis un înger.”

– Ce ar putea ei să ştie despre mine? ceru Kote să ştie, cu mânie amorţită în glas. Ce-ar putea ei să ştie despre toate astea?

Făcu un gest scurt şi aprig, care părea să cuprindă totul: sticla spartă, tejgheaua, lumea întreagă.

Cronicarul înghiţi în sec, cu gâtlejul uscat.

– Numai ceea ce li se spune.

Pic-pic, pic-pic. Băutura din sticla spartă începu să bată o darabană schimbătoare pe podea.

– Ooooof, oftă Kote un oftat adânc.

Pic-pic, pic-pic, pic.

– Şiret. Să te foloseşti de cel mai bun şiretlic al meu împotriva mea. Să-mi iei povestea ostatică.

– Aş spune adevărul.

– Adevărul e singurul care m-ar putea zdrobi. Ce e mai greu ca adevărul?

Pe chip îi străfulgeră un zâmbet bolnăvicios şi batjocoritor. Câteva clipe bune, doar picuratul gingaş al stropilor pe podea mai alungă tăcerea.

Până la urmă, Kote se îndreptă spre uşa din spatele tejghelei. Cronicarul rămase în picioare, stingherit în odaia pustie, fără să ştie dacă fusese izgonit sau nu.

După ceva vreme, Kote se întoarse cu o găleată de apă cu săpun. Fără să se uite înspre povestitor, începu, domol şi temeinic, să spele sticlele. Una câte una, Kote le ştergea fundurile de vinul de căpşuni şi le aşeza pe tejghea, între el şi Cronicar, ca şi cum sticlele ar fi putut să-l apere.

– Ai plecat să cauţi un basm şi ai găsit un om, zise el sec, fără să-şi ridice privirea. Ai auzit poveştile şi acum vrei să afli cum

stau de fapt lucrurile.

Strălucind de uşurare, Cronicarul îşi puse taşca pe una dintre mese, mirându-se că îi tremura uşor mâna.

– Am prins un zvon despre tine acum ceva vreme. Abia o şoaptă. Nu mă aşteptam chiar să…

Cronicarul se întrerupse, dintr-odată stingherit.

– Mă aşteptam să fii mai bătrân.

– Sunt, zise Kote.

Cronicarul păru încurcat, dar, înainte să apuce să spună ceva, hangiul vorbi mai departe:

– Ce te aduce în colţişorul ăsta neînsemnat de lume?

– O întrevedere cu însuşi contele de Baedn-Bryt, spuse Cronicarul, înfoindu-se un pic în pene. De azi în trei zile, în Treya.

Hangiul se opri cu şervetul în mână.

– Tu te-aştepţi să ajungi la conacul contelui în patru zile? întrebă el încet.

– Sunt mai în urmă decât plănuisem, mărturisi Cronicarul. Mi s-a furat calul pe la Vadul Popii.

Aruncă o privire pe fereastră, la cerul care se întuneca.

– Dar sunt dispus să renunţ la somn. Dimineaţă o să o iau din loc şi n-o să-ţi mai stau pe cap.

– Ei, n-aş vrea să renunţi tu la somn din pricina mea, zise Kote batjocoritor, cu privirea înăsprindu-i-se iarăşi. Pot să-ţi spun toată povestea dintr-o singură suflare: am colindat lumea cu trupa, am iubit, am pierdut, mi-am pus încrederea şi mi-a fost înşelată încrederea. N-ai decât să scrii asta şi să arzi ce-ai scris, că tot n-are să-ţi fie de niciun folos.

– Nu trebuie s-o iei chiar aşa, spuse iute Cronicarul. Dacă vrei, putem să ne-ntindem la vorbă toată noaptea. Şi câteva ceasuri dimineaţă.

– Cât de darnic, sări Kote. Mă pui să-mi spun povestea într-o *seară?* Fără să-mi dai răgaz să-mi aduni gândurile? Să mă pregătesc?

Buzele i se strânseră într-o linie subţire.

– Nu. Du-te şi te ţine de fleacuri cu contele ăla al tău. Nici nu vreau s-aud.

Cronicarul vorbi încet:

– Dacă ştii fără doar şi poate că îţi trebuie…

– Da, spuse Kote, punând o sticlă pe tejghea, cu zgomot. E de aşteptat că are să-mi trebuiască ceva mai multă vreme. Şi n-ai s-auzi nimic în seara asta. O poveste adevărată trebuie pregătită

în tihnă.

Cronicarul se încruntă speriat şi-şi trecu mâinile prin păr.

– Aş putea să-mi petrec toată ziua de mâine culegându-ţi povestea…

Văzându-l pe Kote cum clatină din cap, tăcu. Apoi începu din nou, aproape ca şi cum ar fi vorbit de unul singur:

– Dacă fac rost de-un cal în Baedn, pot să-ţi dau toată ziua de mâine, aproape toată noaptea, şi o parte din ziua următoare.

Se scărpină la frunte.

– Nu-mi place defel să călăresc noaptea, însă…

– Îmi vor trebui trei zile, spuse Kote. Ştiu fără doar şi poate.

Cronicarul rămase mască.

– Dar… contele!

Kote dădu din mână cu dispreţ.

– Nimănui nu-i trebuie trei zile, spuse Cronicarul cu hotărâre. I-am scris memoriile lui Oren Velciter. *Oren Velciter,* bagă de seamă! Are optzeci de ani şi a trăit cât pentru două sute. Cinci sute, dacă e să iei în seamă şi minciunile. Şi el m-a căutat pe *mine,* adăugă Cronicarul cu afectare. Nici lui nu i-au trebuit mai mult de două zile.

– Eu asta-ţi ofer, zise hangiul franc. Ori o fac cum se cuvine, ori n-o mai fac deloc.

– Ia stai aşa, se lumină Cronicarul la faţă dintr-odată. M-am gândit la toate astea pe dos, zise el, clătinând din cap la propria-i prostie. Mă duc mai întâi să-l văd pe conte, şi apoi mă întorc. În felul ăsta, poţi să te-ntinzi cât vrei. Aş putea să-l aduc şi pe Skarpi înapoi cu mine.

Kote îi aruncă o privire de adânc dispreţ.

– Ce te face să crezi că aş putea să mai fiu aici când te întorci? îl întrebă el pe Cronicar, plin de neîncredere. De fapt, ce te face să crezi că poţi să pleci doar aşa de-aici, când ştii ceea ce ştii?

Cronicarul încremeni.

– Vrei…

Înghiţi în sec şi începu din nou:

– Vrei să zici că…

– Povestea are să dureze trei zile, îi tăie vorba Kote. Începând de mâine. *Asta* vreau să zic.

Cronicarul închise ochii şi îşi trecu mâinile peste faţă. Contele avea să-şi iasă din minţi, de bună seamă. Şi-apoi, de unde să ştie ce avea să trebuiască să facă să-i câştige din nou bunăvoinţa? Şi

totuşi…

– Dacă asta e singura cale prin care o pot afla, atunci mă învoiesc.

– Mă bucur s-aud, se linişti hangiul cu o jumătate de zâmbet. Ei, hai, chiar aşa de neobişnuit e trei zile?

Cronicarul îşi recăpătă înfăţişarea gravă.

– Trei zile este destul de neobişnuit. Şi cu toate astea…

O parte din înfumurare i se mai topi.

– Cu toate astea, zise el, dând din mână parcă să arate că vorbele nu mai aveau niciun rost, eşti Kvothe.

Bărbatul care-şi zicea Kote îşi ridică privirile dintre sticle. Pe chip îi înflori un zâmbet cu buzele pline. În ochi i se aprinse o scânteie. Păru mai înalt.

– Da, socotesc că sunt, zise Kvothe, iar glasul lui răsună de fier.

Capitolul 7
Despre începuturi şi numele lucrurilor

În Piatra de Hotar se revărsa lumina. O lumină rece şi proaspătă, numai bună pentru începuturi. Trecuse pe lângă morar pe când îşi pregătea roata să se învârtă încă o zi. Luminase cuptorul pe care fierarul îl aprindea din nou după patru zile de lucru la rece. Dezmierdase caii de povară înhămaţi la căruţe şi tăişurile secerilor cu scânteieri ascuţite, gata să se apuce de muncă la începutul unei zile de toamnă.

În Piatra de Hotar, lumina cădea de-a curmezişul pe chipul Cronicarului şi dezmierda un început şi acolo, o coală albă aşteptând primele vorbe dintr-o poveste. Lumina zbură peste tejghea, împrăştie o mie de mărunte începuturi-curcubeu din sticlele colorate şi se căţără în sus pe perete, spre sabie, ca şi cum ar fi căutat un ultim început.

Dar când lumina atinse sabia, acolo nu fu de găsit niciun început. De fapt, lumina pe care o răsfrângea sabia era slabă, ştearsă şi veche de veacuri. Privind-o, Cronicarului îi veni în minte că, deşi era începutul unei zile, mai era şi toamnă târzie şi se făcea tot mai frig. Sabia străluci cu înţelepciunea că răsăritul era un început mic pe lângă sfârşitul unui anotimp: sfârşitul unui an.

Cronicarul îşi dezlipi privirea de la sabie, ştiind că Kvothe spusese ceva, dar nu şi ce.

– Să-mi fie cu iertare?

– Cum fac oamenii de obicei să-şi spună povestea? întrebă Kvothe.

Cronicarul ridică din umeri.

– Cei mai mulţi îmi spun ce-şi aduc aminte. Mai apoi, eu consemnez întâmplările în ordinea care trebuie, scot ce e în plus, aduc lămuriri, fac să fie mai limpede, lucruri din astea.

Kvothe se încruntă.

– Nu cred c-o să meargă în felul ăsta.

Cronicarul îi zâmbi sfios.

– Povestitorii sunt mereu altfel. Ei vor să li se lase poveştile în pace. Dar mai vor şi ascultători cu băgare de seamă. De obicei, pe ei îi ascult mai întâi şi scriu după aceea. Am o ţinere de minte aproape desăvârşită.

– *Aproape desăvârşită* nu m-ajută la nimic, spuse Kvothe,

ducând un deget la buze. Cât de iute eşti în stare să scrii?

Cronicarul îi aruncă un zâmbet ştiutor.

– Mai iute decât se vorbeşte.

Kvothe ridică dintr-o sprânceană.

– Mi-ar plăcea să văd cum vine asta.

Cronicarul îşi desfăcu taşca. Scoase din ea un teanc de hârtie bună, albă, şi o sticluţă de cerneală. După ce le aşeză frumos şi cu grijă pe masă, înmuie un condei în cerneală şi se uită la Kvothe, aşteptând.

Cum stăteau amândoi pe câte un scaun, Kvothe se aplecă spre Cronicar şi vorbi repede:

– Eu sunt. Noi suntem. Ea este. El a fost. Ei vor fi.

Condeiul Cronicarului dănţuia şi zgâria pe hârtie, sub privirile lui Kvothe.

– Eu, Cronicarul, mărturisesc prin aceasta că nu ştiu nici să scriu şi nici să citesc. Prosternat. Cuviincios. Cocostârc. Cuarţ. Egoliant. *Lhin ta Lu soren hea.* „A fost odată-n Faeton o vădană, virtutea ei pe toţi îi întrecea. Dar într-o zi s-a dus la popă-n strană, căci gândul tot mereu o îndrepta…”

Kvothe se aplecă să se uite cum scrie Cronicarul.

– Interesant… ei, poţi să te opreşti.

Cronicarul zâmbi din nou şi îşi şterse condeiul de o bucată de cârpă. Coala din faţa lui cuprindea o singură linie de semne de neînţeles.

– Să fie vreun soi de cifru? se întrebă Kvothe cu voce tare. Şi încă unul foarte curat ticluit. Pun rămăşag că nu strici prea multă hârtie.

Întoarse spre el coala ca să se uite mai bine la scriere.

– Nu stric niciodată hârtie, zise Cronicarul trufaş.

Kvothe dădu din cap fără să-şi ridice ochii.

– Ce vrea să zică „egoliant”? întrebă Cronicarul.

– Ce? A, nimic. E scornit de mine. Voiam să văd dacă o vorbă care nu ţi-e cunoscută are să te facă să scrii mai încet sau nu.

Se întinse şi-şi trase scaunul mai aproape de al Cronicarului.

– De îndată ce-mi arăţi cum se citeşte asta, putem să-i dăm bătaie.

Cronicarul nu păru prea încrezător.

– Este un deosebit de întortocheat…

Văzându-l pe Kvothe că se încruntă, suspină.

– Am să încerc.

Cronicarul trase aer în piept şi începu să scrie o linie de

semne în timp ce vorbea.

– Există în jur de cincizeci de sunete pe care le folosim ca să vorbim. I-am dat fiecăruia câte un semn, una sau două linii de condei. E numai ce se aude. Aş fi în stare, îmi închipui, să însemnez şi într-o limbă pe care nici măcar n-o înţeleg.

Arătă spre coală.

– Avem mai întâi sunetele glasnice.

– Toate numai linii de sus în jos, zise Kvothe, uitându-se încordat la hârtie.

Cronicarul se opri, luat prin surprindere.

– Ei bine... da.

– Şi atunci neglasnicele trebuie să fie de la stânga la dreapta, nu? Şi împreună ar veni cam aşa, nu?

Luând condeiul, Kvothe făcu şi el câteva semne pe hârtie.

– Şiret. Nu ţi-ar trebui niciodată mai mult de două sau trei pentru un cuvânt.

Cronicarul se uita la Kvothe în tăcere.

Kvothe nu-l băgă în seamă, cufundat în semnele de pe hârtie.

– Dacă ăsta e „sunt”, atunci aşa trebuie să fie u-ul, arătă el spre primele mâzgălituri ale Cronicarului. Şi astea, e, i, o şi a. Iar ăsta ar trebui să fie î-ul.

Kvothe dădu din cap pentru sine şi îi întinse Cronicarului înapoi condeiul.

– Arată-mi şi neglasnicele.

Cronicarul le scrise, înţepenit, rostindu-le pe când le şi scria. După ceva vreme, Kvothe luă condeiul şi le isprăvi el, cerându-i uluitului Cronicar să-l îndrepte dacă face vreo greşeală.

Cronicarul se uită la Kvothe şi-l ascultă cum duce la capăt toate sunetele. De la un capăt la altul, toată treaba ţinu cam un sfert de ceas. Kvothe nu făcu nicio greşeală.

– O orânduire minunat de folositoare, zise Kvothe cu respect. Cu foarte mult sens. Ai ticluit-o chiar tu?

Cronicarului îi luă mult până să vorbească – stătea şi se holba la rândurile de semne de pe coala de hârtie din faţa lui Kvothe. Până la urmă, lăsând la o parte întrebarea lui Kvothe, îl întrebă şi el:

– Chiar ai învăţat limba temică într-o zi?

Kvothe zâmbi uşor şi se uită în jos la masă.

– Asta-i o poveste veche. Mai că uitasem de ea. Mi-a luat o zi şi jumătate, de fapt. O zi şi jumătate fără să dorm deloc. De ce întrebi?

– Am auzit despre isprava asta la Universitate. Nu i-am dat niciodată prea multă crezare.

Se uită la hârtia pe care stătea scris propriul lui cifru, cu scriitura ordonată a lui Kvothe.

– Chiar toată?

Kvothe păru mirat.

– Toată ce?

– Limba. Ai învăţat toată limba temică?

– Nu. Fireşte că nu, zise Kvothe un pic ţâfnos. Doar o parte. O parte destul de mare, fără îndoială, dar socotesc că nici nu poţi învăţa vreodată ceva pe de-a-ntregul. Darămite o limbă.

Îşi frecă palmele una de alta.

– Ei bine, eşti gata?

Cronicarul clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească minţile, scoase o nouă coală de hârtie şi abia atunci încuviinţă.

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să nu scrie încă.

– N-am mai spus niciodată povestea asta şi mă îndoiesc că o voi mai spune vreodată.

Se aplecă spre Cronicar.

– Înainte să începem, trebuie să ţii seama că neamul meu este Edema Ruh. Neamul nostru spune poveşti de dinainte de arderea Caluptenei. De dinainte să existe cărţi în care să le scriem. De dinainte să existe muzică prin care să le cântăm. Când s-a aprins primul foc, noi, neamul Ruh, eram deja acolo, depănând poveşti, strânşi la lumina lui tremurătoare.

Hangiul dădu din cap spre conţopist.

– Îţi cunosc faima ca mare culegător de poveşti şi însemnător de fapte şi isprăvi. Ochii lui Kvothe se făcură duri ca de cremene şi ascuţiţi ca sticla tăiată. Acestea fiind zise, să nu care cumva să-ţi permiţi să schimbi vreo vorbă din ce spun. Dacă pare că mă poticnesc, dacă pare că o iau de-a ocolişul şi mă pierd, adu-ţi aminte că o poveste adevărată rareori ia calea cea mai dreaptă.

Cronicarul încuviinţă grav din cap, încercând să-şi închipuie mintea care îi destrămase cifrul într-un sfert de ceas. O minte care învăţase o limbă într-o zi.

Kvothe zâmbi cu blândeţe şi îşi plimbă privirile jur-împrejurul odăii, ca şi cum şi-ar fi întipărit-o în minte. Cronicarul îşi înmuie condeiul în cerneală, iar Kvothe se uită în jos, la propriile-i mâini împreunate pe masă, vreme de cel puţin trei răsuflări adânci.

Apoi începu să grăiască.

***

– Într-un fel, totul a început când am auzit-o cântând. Cu glasul ei care se îngemăna şi se contopea cu al meu. Glasul îi era aşa cum îi era şi sufletul: sălbatic ca focul, ascuţit ca sticla sfărâmată, dulce şi curat ca apa de izvor.

Kvothe clătină din cap.

– Nu. A început la Universitate. Mă dusesem acolo ca să învăţ magie de soiul aceleia despre care auzi în poveşti. Magie ca a lui Taborlin cel Mare. Voiam să învăţ numele vântului. Voiam fulgere şi văpăi. Voiam răspunsuri la zece mii de întrebări şi să fiu lăsat în arhivele lor. Dar ceea ce am găsit la Universitate a fost cu totul deosebit de ce e în poveşti şi am fost dezamăgit foarte.

Suspină.

– Dar mă gândesc că adevăratul început este ceea ce m-a făcut să mă îndrept spre Universitate. Focuri năprasnice la amurgit. Un om cu ochi ca de gheaţă în fundul unui puţ adânc. Duhoarea de sânge şi de păr ars. Chandrienii.

Încuviinţă din cap ca pentru sine.

– Da, bănuiesc că de aici a început totul. Aceasta este, în multe feluri, o poveste despre Chandrieni.

Kvothe clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să se scuture de gânduri întunecate.

– Dar mă gândesc că ar trebui s-o iau de şi mai dinainte. Dacă asta ar trebui să semene cu o carte a isprăvilor mele, pot s-o iau cu binişorul. Merită, dacă e să îşi aducă lumea aminte de mine, dacă nu într-un fel care să mă măgulească, măcar cât de cât aşa cum a fost. Dar ce-ar zice tata dacă m-ar auzi spunând o poveste în felul ăsta? „Începe cu începutul!” Foarte bine, dacă stăm să spunem poveşti, atunci să o facem aşa cum se cuvine.

Se aplecă şi mai mult în scaun.

– La început, după câte ştiu eu, lumea a fost depănată din hăul cel fără de nume de către Aleph, care a dat fiecărui lucru câte un nume. Sau, dacă e să credem altă poveste, a descoperit numele pe care lucrurile le aveau deja.

Cronicarul lăsă să-i scape un chicotit, dar nu-şi ridică privirea şi nu se opri din scris.

Kvothe vorbi mai departe, zâmbind pentru sine:

– Te văd că râzi. Foarte bine, ca să fie totul mai limpede, hai să spunem că eu sunt miezul a tot ce există. Cu asta, putem trece peste nenumărate poveşti plictisitoare: ridicări şi prăbuşiri de imperii, epopei pline de eroism, balade de tragică iubire. Şi

hai să ajungem repede la singura poveste care chiar contează.

Zâmbi larg.

– A mea.

***

Numele meu este Kvothe şi se citeşte aşa cum se scrie, cu „th”. Numele au o mare însemnătate, căci ele îţi pot spune multe despre cineva. Iar eu unul am avut mai multe nume decât e firesc pe lumea asta.

Cei din neamul Adem îmi spun Maedre. Ceea ce, după cum e rostit, poate însemna „Flacăra”, „Trăsnetul” sau „Copacul Sfârtecat”.

„Flacăra” e lesne de ghicit de ce, dacă m-ai văzut vreodată. Am părul roşu aprins. Dacă m-aş fi născut cu câteva veacuri înainte, m-ar fi ars pesemne pe rug ca pe un duh rău. Îl ţin scurt, dar e mereu ciufulit. Dacă e să-l las în pace, stă vâlvoi şi mă face să arăt de parcă aş fi luat foc.

„Trăsnetul” se leagă, cred, de glasul meu grav şi de faptul că am avut parte de multe exerciţii de elocinţă, la o vârstă fragedă.

La „Copacul Sfârtecat” nu m-am gândit niciodată că ar putea să însemne ceva. Deşi, privind în urmă, bănuiesc că ar putea să fie cel puţin pe jumătate o prorocire.

Primul meu învăţător mi-a spus E’lir pentru că eram isteţ şi îmi cunoşteam propria isteţime. Prima mea ibovnică mi-a spus Dulator pentru că îi plăcea cum sună. Mi s-a mai spus Shadicar, Degete-Dibace şi Şase Coarde. Mi s-a spus Kvothe Ne-Nsângeratul, Kvothe Arcanistul şi Kvothe Ucigaşul-de-Regi. Mi-am câştigat toate aceste nume. Am plătit pentru fiecare în parte.

Dar am crescut fiind doar Kvothe. Tata mi-a spus odată că înseamnă „a şti”.

Fireşte, mi s-a mai spus şi în alte feluri. Cele mai multe dintre ele ruşinoase, dar puţine nemeritate.

Am furat domniţe din ghearele regilor adormiţi. Am ars oraşul Trebon. Am petrecut o noapte cu Felurian şi am rămas şi în viaţă, şi întreg la minte. Am fost dat afară de la Universitate la o vârstă mai fragedă decât sunt alţii primiţi. Am bătut la lumina lunii cărări pe care alţii se tem să le bată şi ziua. Am vorbit cu zei, am iubit femei şi am scris cântece care-i fac să plângă şi pe menestreli.

Se poate să fi auzit de mine.

Capitolul 8
Pungaşi, târfe şi eretici

Dacă istorisirea aceasta e să semene cu o carte a isprăvilor mele, atunci se cade să începem cu începutul. Cu miezul a ceea ce sunt eu de fapt. Ca să facem asta, trebuie să ţinem seama că, înainte să fiu orice altceva, am fost un vlăstar al neamului Edema Ruh.

În ciuda a ceea ce crede lumea, nu toţi artiştii călători sunt Ruh. Cei din trupa mea nu erau nicidecum nişte măscărici amărâţi care-şi desfăşoară caraghioslâcurile pe la răscruci de drum, cântând câte-o cântare să capete ceva de-ale gurii. Nu, noi eram artişti de curte, Trupa Seniorului Pârloagă-Sură. În cele mai multe târguri, sosirea noastră era un lucru mai însemnat decât Alaiul de Miez de Iarnă şi Jocurile Solinade la un loc. Niciodată n-aveam cu noi mai puţin de opt căruţe cu coviltir şi eram mereu mai bine de douăzeci de artişti: actori şi acrobaţi, scamatori şi saltimbanci, bufoni, cântăreţi şi muzicanţi. Familia mea.

Tata era mai priceput într-ale muzicii şi actoriei decât oricare altul. Mama avea o înzestrare aparte la potrivitul cuvintelor. Erau amândoi frumoşi, cu plete negre şi zâmbete mereu în colţul gurii. Ruh până în măduva oaselor – şi asta spune totul.

Atâta doar că mama, înainte să facă parte din trupă, fusese de viţă nobilă. Mi-a spus odată că tata o ademenise să părăsească un „iad nesuferit şi plicticos la culme” prin muzica lui dulce şi vorbele lui încă şi mai dulci. Bănuiesc că prin iadul acela voia să zică Trei Răscruci, moşia unde am fost în vizită la nişte rude când eram eu foarte mic. O singură dată.

Părinţii mei nu s-au cununat de fapt niciodată – prin asta vreau să zic că nu s-au sinchisit să-şi întărească legătura pe lângă vreo biserică. Nu mi-e ruşine cu asta. Ei se ştiau cununaţi şi nu vedeau de ce să mai vestească asta vreunei stăpâniri lumeşti sau cereşti. Îi respect pentru asta. De fapt, păreau să fie mai fericiţi şi să-şi fie mai credincioşi unul altuia decât multe alte perechi cununate cum se cuvine pe care le-am văzut de-atunci încoace.

Ocrotitorul nostru era Baronul Pârloagă-Sură, iar numele lui ne deschidea multe uşi, care altfel ar fi rămas închise pentru cei din neamul Edema Ruh. Pentru asta, noi îi purtam culorile, verde

şi sur, şi îi spoream bunul renume pe oriunde mergeam. O dată pe an, petreceam câte două răspasuri la conacul lui, încântându-l pe el şi toată gospodăria sa.

Am avut o copilărie fericită, crescând în mijlocul unui bâlci fără de sfârşit. Pe lungile drumuri de la un târguşor la altul, tata obişnuia să-mi citească din marile monologuri. Cuvânta de cele mai multe ori pe de rost, iar glasul îi răsuna de-a lungul drumului câte o jumătate de kilometru. Îmi amintesc că urmăream pe carte şi intram să citesc rolurile mărunte. Tata mă încuraja să încerc şi eu să cuvântez bucăţile cele mai reuşite, şi în felul ăsta am învăţat să iubesc cuvintele bine ticluite.

Mama şi cu mine obişnuiam să scornim cântecele împreună. Altă dată, părinţii mei jucau dialoguri romantice, în vreme ce eu le buchiseam pe carte. Pe atunci, toate astea mi se păreau jocuri. Nici nu-mi dădeam eu seama cu câtă şiretenie eram înşcolit.

Am fost un copil curios: iute la pus întrebări şi totdeauna gata să învăţ orice. Şi având acrobaţi şi actori pe post de învăţători, nici nu-i de mirare că n-am ajuns niciodată să urăsc învăţătura, aşa cum li se întâmplă celor mai mulţi copii.

În vremurile acelea, drumurile erau mai lipsite de primejdii, dar oamenii cu băgare de seamă tot se mai întovărăşeau cu noi la drum, aşa, ca să se ferească şi mai mult din calea primejdiei. De la ei căpătăm tot felul de alte învăţături. Am prins o spoială de felurite legi ale Orânduirii de la un jude călător, prea beat sau prea plin de sine ca să-şi dea seama că ţine prelegeri unui copil de opt ani. Am învăţat cum să mă descurc într-o pădure de la un vânător pe nume Laclith, care a călătorit cu noi aproape un anotimp întreg.

Iţele şi încurcăturile murdare ale curţii regale din Modeg le-am aflat de la o… curtezană. După cum zicea şi tata: „Fantelui să-i spui fante. Popii să-i spui popă. Dar unei târfe să-i zici întotdeauna doamnă. Şi-aşa duc un trai greu, şi nu strică niciodată să fii bine-crescut”.

Hetera mirosea cumva nelămurit a scorţişoară şi, la nouă ani, mi se părea captivantă fără să ştiu prea bine de ce. Ea m-a învăţat să nu fac niciodată într-ascuns ceva despre care nu vreau să se vorbească în văzul lumii şi m-a prevenit să nu cumva să vorbesc în somn.

Şi-apoi a mai fost şi Abenthy, primul meu învăţător adevărat. El m-a învăţat mai multe decât toţi ceilalţi la un loc. Dacă n-ar fi

fost el, n-aş fi devenit niciodată omul care sunt astăzi.

Vă cer să nu i-o luaţi în nume de rău. A făcut-o cu cele mai bune gânduri.

***

– O să trebuiască să plecaţi de-aici, spuse starostele. Înşiraţi-vă tabăra în afara târgului şi n-o să vă stingherească nimeni, atâta vreme cât nici voi nu începeţi vreo încăierare şi nu o luaţi din loc cu ceva care să nu fie al vostru.

Îi aruncă tatei o privire cu înţeles.

– Apoi n-aveţi decât să o porniţi la drum mâine. Nu daţi niciun spectacol. Aduc mai multe belele decât lovele.

– Noi chiar *avem* patalama, zise tata, scoţând o bucată îndoită de pergament din buzunarul de la piept al surtucului. Ba chiar plătim şi dajdie ca să jucăm.

Starostele clătină din cap şi nici nu dădu să se uite la înscrisul de la ocrotitorul nostru.

– Îi face pe oameni să se ia la harţă, zise el cu hotărâre. Ultima dată s-a lăsat c-o bătaie crâncenă pe când se juca piesa. Prea multă băutură şi prea multă tulburare. Oamenii au smuls din balamale uşile sălii Sfatului şi-au frânt tăbliile meselor. Vedeţi voi, sala ţine de târg. Târgul trebuie să plătească pentru toate pagubele.

În vremea asta, căruţele noastre adunaseră privitori. Trip făcea nişte scamatorii. Marion şi nevasta lui începuseră pe nepregătite o mică demonstraţie cu păpuşi pe sfoară. Eu mă uitam la tata din fundul căruţei noastre.

– Fireşte, nu voim să vă jignim nici pe voi, nici pe ocrotitorul vostru, zise starostele. Cu toate astea, târguşorul nostru nu-şi poate permite încă o seară ca aceea. Ca să îmi dovedesc buna-credinţă, am să vă ofer câte o para la fiecare, să zicem patruzeci de bani, doar ca să vă vedeţi de drum şi să nu ne faceţi nici nouă niciun necaz.

Acuma, trebuie să înţelegeţi că patruzeci de bani puteau să fie o sumă frumuşică pentru vreo trupă de zdrenţăroşi care trăiesc de pe o zi pe alta. Dar pentru noi, aşa ceva era de-a dreptul o jignire. Ar fi trebuit să ne ofere de două ori pe-atât numai ca să jucăm, să ne lase să folosim sala Sfatului fără să plătim nimic şi să ne mai dea şi câte un prânz pe cinste şi paturi la han. Pe acestea din urmă le-am fi refuzat politicos, căci erau fără îndoială prăpădite, iar paturile noastre din căruţe erau mai bune.

Dacă pe tata l-a mirat sau l-a jignit ce zisese starostele, n-a arătat-o.

– Strângerea! strigă el peste umăr.

Trip îşi băgă repede mingile de scamatorii prin buzunare, fără nicio înfloritură. Se auziră cârtelile câtorva zeci de oameni ai târgului, dezamăgiţi când păpuşile se opriră în mijlocul glumelor şi fură puse deoparte. Starostele păru uşurat, îşi scoase punga şi alese doi bani mari de argint.

– Voi avea grijă să-i spun baronului despre dărnicia domniei voastre, spuse tata cu băgare de seamă, pe când starostele îi întindea banii.

Starostele se opri cu mâna în aer.

– Baronului?

– Baronul Pârloagă-Sură.

Tata îşi curmă vorba, aşteptând să apară vreun semn de recunoaştere pe chipul starostelui.

– Seniorul Hotarelor dinspre Răsărit, al Hudumbranului de Thiren şi al Dealurilor Videcontine.

Se uită în zare.

– Încă mai suntem în Dealurile Videcontine, nu-i aşa?

– Păi, da, zise starostele. Dar Boierul Semelan…

– A, pe moşia lui *Semelan* suntem! spuse tata tare, privind de jur împrejur de parcă numai atunci s-ar fi prins unde se află. Un domn slab cu barbişon?

Tata îşi arătă cu degetele bărbia. Starostele încuviinţă din cap înmărmurit.

– Tare simpatic ins şi cântă şi bine. L-am întâlnit iarna trecută, pe când îl încântam pe baron la conacul său.

– Fireşte.

Starostele tăcu câteva clipe cu înţeles.

– Aş putea să vă văd înscrisul?

L-am urmărit pe staroste în vreme ce îl citea. Îi luă ceva, căci tata nu se obosise să numească toate titlurile baronului, ca Viconte de Montrone şi Senior de Trelliston. Lucrurile stăteau cam aşa: era adevărat că Boierul Semelan domnea peste acest târguşor şi peste toate pământurile dimprejurul lui, însă acest Semelan îi era supus de-a dreptul lui Pârloagă-Sură. Mai precis, dacă Pârloagă-Sură ar fi fost căpitanul corabiei, Semelan ar fi frecat podelele şi i-ar fi dat onorul.

Starostele împachetă la loc pergamentul şi i-l dădu înapoi tatei.

– Am înţeles.

Şi cu asta, basta. Îmi aduc aminte că am fost mirat la culme că starostele nu şi-a cerut iertăciune şi nu i-a oferit tatei mai mulţi bani.

Tata se opri şi el, apoi vorbi mai departe:

– Târgul este sub puterea domniei voastre, domnule. Dar noi tot o să ne dăm reprezentaţia. Ori aici, ori chiar la ieşirea din târg.

– Nu puteţi să folosiţi sala Sfatului! zise starostele cu arţag. N-am să las să fie iar paradită.

– Putem să jucăm chiar aici, spuse tata, arătând spre piaţa din mijlocul târgului. Este destul loc şi în felul ăsta oamenii or să şi rămână în târg.

Starostele se codi, iar mie nu-mi venea să-mi cred ochilor. Uneori mai alegeam să jucăm pe vreo pajişte, când clădirile târgului nu erau îndeajuns de încăpătoare. Două dintre căruţele noastre erau făcute să devină scene chiar pentru astfel de cazuri. Dar în toţi cei unsprezece ani de când mă ştiam eu pe lume, abia dacă puteam număra pe degete de câte ori fuseserăm *siliţi* să jucăm pe pajişte. Iar în afara vreunui târg nu jucaserăm niciodată.

Dar nu mai fu nevoie. Starostele dădu din cap şi-i făcu semn tatei să vină mai aproape. M-am furişat afară din căruţă şi m-am apropiat îndeajuns cât să prind ultimul lucru pe care i-l spusese:

– …Numai oameni cu frica lui Dumnezeu prin părţile astea. Nimic deşănţat sau eretic. Cu ultima trupă care-a trecut pe aici am avut parte numai de buclucuri: două încăierări, oamenilor li s-au şutit hainele, iar una din fetele lui Branston a rămas grea.

Eram furios din cale-afară. Aşteptam ca tata să-i arate starostelui ce limbă ascuţită poate să aibă şi să-l lămurească ce deosebire este între nişte artişti oarecare şi Edema Ruh. Noi nu furam. N-am fi lăsat niciodată lucrurile s-o ia atât de razna încât nişte beţivi să distrugă sala unde jucam.

Dar tata nu zise nimic, doar încuviinţă din cap şi se întoarse la căruţă. Făcu un semn şi Trip îşi începu iarăşi scamatoriile. Păpuşile pe sfoară ieşiră din nou din cutii.

Înconjurând căruţa, tata mă văzu stând în picioare, pe jumătate ascuns, lângă cai.

– După mutra pe care-o ai, bănuiesc c-ai auzit tot, zise el rânjind strâmb. Las-o aşa, băiete. N-o fi el cel mai politicos din lume, dar măcar merită nota zece pentru că a vorbit cinstit. Nu

face decât să spună cu glas tare ceea ce alţii gândesc într-ascuns. De ce crezi oare că vă pun pe toţi să vă ţineţi doi câte doi când mergem să ne vedem de-ale noastre prin câte-un târg mai mare?

Ştiam că ăsta e adevărul. Şi totuşi, nu era ceva prea uşor de înghiţit pentru un băiat ca mine.

– Patruzeci de bani, am zis eu usturător. De parcă ne-ar fi dat de pomană.

Asta este cel mai greu când creşti făcând parte din neamul Edema Ruh. Suntem străini pretutindeni. Mulţi ne văd ca pe nişte vagabonzi şi nişte cerşetori, în vreme ce alţii ne privesc ca nimic altceva decât nişte pungaşi, târfe şi eretici. E greu să fii învinuit pe nedrept, dar şi mai rău e când cei care te învinuiesc sunt nişte prostănaci care n-au citit în viaţa lor o carte şi n-au ajuns niciodată mai departe de douăzeci de mile de locul unde s-au născut.

Tata râse şi-mi ciufuli părul.

– Plânge-i de milă, fiule. Noi mâine ne vedem de drum, dar el are să fie nevoit să-şi suporte neplăcuta tovărăşie pentru tot restul vieţii.

– E un clănţău ticălos! am zis eu amar.

Mi-a pus o mână hotărâtă pe umăr, dându-mi de înţeles că spusesem destul.

– Pesemne aşa se-ntâmplă dacă te apropii prea mult de Atur. De mâine o luăm spre miazăzi: păşuni mai verzi, oameni mai cumsecade, femei mai frumoase.

Îşi puse mâna pâlnie la ureche spre căruţă şi-mi dădu un cot.

– Aud tot ce vorbiţi voi acolo, strigă mama dulce dinăuntru.

Tata rânji şi-mi făcu cu ochiul.

– Şi ce piesă o să jucăm? l-am întrebat eu. Bagă de seamă, nimic deşănţat. Prin părţile astea sunt numai oameni cu frica lui Dumnezeu.

Tata se uită la mine.

– Tu ce-ai alege?

Am cugetat adânc până să răspund:

– Aş juca ceva din Ciclul Brightfield. *Făurirea Căii* sau ceva de genul ăsta.

Tata se strâmbă.

– Nu-i o piesă prea reuşită.

Am ridicat din umeri.

– Nici n-or să-şi dea seama. Mai mult, e plină-ochi de Tehlu,

aşa că n-o să spună nimeni că e ceva deşănţat.

M-am uitat în sus, la cer.

– Sper numai să nu înceapă să ne plouă la jumătatea piesei.

Tata se uită şi el la nori.

– Ba o să plouă. Ei, sunt şi lucruri mai rele decât să joci în ploaie.

– Cum ar fi să joci în ploaie şi să nici nu primeşti ce ţi se cuvine? am întrebat eu.

Starostele se grăbi spre noi, tropăind la pas iute. Avea broboane de sudoare pe frunte şi gâfâia niţel, de parcă ar fi venit alergând.

– M-am sfătuit cu câţiva bărbaţi de nădejde din Sfat şi am hotărât că puteţi să vă folosiţi de sala Sfatului, dacă poftiţi.

Tata nici că putea să fi avut o poziţie şi nişte gesturi mai potrivite. Era limpede ca lumina zilei că se simţea jignit, dar era prea politicos ca să zică ceva.

– N-aş vrea nici pe departe să vă fac să…

– Nu, nu, nu ne stingheriţi câtuşi de puţin. Chiar vă rog!

– Foarte bine, dacă ne rugaţi.

Starostele zâmbi şi se grăbi s-o ia din loc.

– Ei, acum parcă-i un pic mai bine, suspină tata. Încă nu-i nevoie să strângem cureaua.

***

– Un ban de cap de om. Chiar aşa. Cine n-are cap, intră pe degeaba. Mulţumesc, domnule.

Trip stătea la uşă, având grijă ca toată lumea să plătească pentru a vedea piesa, că nimeni nu se-nghesuie sau să se strecoare înăuntru fără să fi dat banul.

– Un ban de cap de om. Deşi, după lucirea rozalie din obrajii doamnei tale, ar trebui să-i cer un ban şi jumătate. Nu c-ar fi treaba mea, eu numai zic.

Trip era cel mai iute de gură dintre toţi, ceea ce-l făcea să fie cel mai potrivit pentru treaba asta. Cu straiele lui verzi şi sure, de bufon, Trip putea să zică aproape orice şi să scape basma curată.

– Salutare, mămico, pentru ăsta micu’ nu plăteşti nimic, dar dacă-ncepe să bocească, ar fi bine să-i dai iute ţâţă sau să ieşi cu el afară, îi dădea Trip înainte cu flecăreala. Aşa-i, aşa-i, doar un ban. Da, domnule, şi capetele seci tot un ban plătesc.

Chiar dacă era întotdeauna o veselie să te uiţi la Trip cum lucrează, eu unul eram prins mai ales cu privitul unei căruţe care

intrase în târg pe cealaltă parte, cu un sfert de ceas înainte. Starostele se ciondănise cu bătrânul care o mâna, apoi plecase valvârtej. Acum îl văzusem îndreptându-se din nou spre căruţă, împreună cu un ins înalt, cu un ciomag lung pe umăr – jandarmul, dacă nu mă înşelam.

Vrând cu tot dinadinsul să aflu ce şi cum, m-am strecurat spre căruţă, făcând tot ce puteam să nu fiu zărit. Până să ajung destul de aproape încât să-i aud, starostele şi bătrânul se certau din nou. Jandarmul stătea pe-aproape, părând mânios şi un pic neliniştit.

– ...După cum v-am zis. N-am patalama. Nici n-am *nevoie* de vreo patalama. Ce, neguţătorilor le trebuie vreo patalama? Spoitorilor le trebuie vreo patalama?

– Dar nu eşti spoitor, zise starostele. Nu încerca să faci pe spoitorul.

– Nu încerc să fac pe nimic, sări bătrânul. Sunt neguţător şi spoitor, şi mai mult decât amândouă. Sunt *arcanist,* tremurici nătărău ce eşti!

– Chiar asta voiam să zic, spuse starostele încăpăţânat. Suntem oameni cu frica lui Dumnezeu prin părţile astea. Nu vrem s-avem de-a face cu lucruri întunecate pe care e mai cuminte să le laşi în pace. Nu ne trebuie pacostele pe care le-aduc cei de teapa ta.

– Teapa mea? zise bătrânul. Ce ştii tu despre teapa mea? Pesemne că n-a mai trecut un arcanist prin părţile astea de mai bine de cincizeci de ani.

– Şi aşa ne şi place. Întoarce-te dară de unde-ai venit.

– Să dea pustia dacă o să-mi petrec eu noaptea în ploaie doar că eşti tu greu de cap, zise bătrânul, aprinzându-se. Nu trebuie să-mi dai tu voie să-mi iau o odaie la han sau să fac negoţ în stradă. Acum, du-te de-aici sau am să-ţi arăt eu ce fel de pacoste pot să fie cei de *teapa mea.*

Pe chipul starostelui se aşternu întâi frica, apoi fu cuprins cu totul de furie. Îi făcu semn peste umăr jandarmului.

– Atunci ai să-ţi petreci noaptea în temniţă, pentru pribegit pe drumuri şi apucături primejdioase. O să-ţi dăm drumul dimineaţă, dacă înveţi să-ţi ţii gura până atunci.

Jandarmul se apropie de căruţă, cu ciomagul ţinut cu băgare de seamă într-o mână.

Bătrânul nu dădu înapoi şi ridică un braţ. Dintr-un ungher al căruţei izvorî o lumină puternică, roşiatică.

– Rămâi pe loc, spuse el cu un glas prevestitor de rele. Altfel are să iasă urât.

După câteva clipe de uimire, mi-am dat seama că lumina cea neobişnuită venea de la două lămpi simpatetice, pe care bătrânul le atârnase la căruţă. Mai văzusem una şi înainte, în biblioteca Seniorului Pârloagă-Sură. Erau mai strălucitoare decât lămpile cu gaz, mai statornice decât lumânările şi ţineau aproape o veşnicie. Şi mai erau şi îngrozitor de scumpe. Puteam să pun rămăşag că nimeni din târguşorul acela nu auzise vreodată de aşa ceva, darămite să mai şi vadă vreuna.

Jandarmul înţepeni când lumina începu să se mărească. Dar când nu păru să se mai întâmple nimic altceva, îşi încleştă fălcile şi porni din nou spre căruţă.

Chipul bătrânului se nelinişti.

– Ei, stai aşa, zise el, pe când luminile roşietice dinspre căruţă începeau să pălească. Nu vrem să…

– Tacă-ţi fleanca, netrebnic bătrân! zise jandarmul.

Îl smuci pe arcanist de braţ, dar cu băgare de seamă, de parcă şi-ar fi vârât mâna într-un cuptor. Apoi, când nu se întâmplă nimic, zâmbi şi se făcu mai viteaz.

– Să nu crezi că n-am să-ţi pocnesc una, să nu mai faci năzbâtii de-asta păgâne.

– Foarte bine, Tom! spuse starostele, strălucind de uşurare. Adu-l încoace şi-o să trimitem noi pe cineva să-i aducă şi căruţa.

Jandarmul rânji şi-i întoarse bătrânului braţul pe dos. Arcanistul se îndoi de şale şi răsuflă scurt şi dureros.

De unde stăteam ascuns, i-am văzut chipul schimbându-i-se de la neliniştite, la durere, apoi la mânie, toate într-o singură clipă. Apoi l-am văzut mişcând din buze.

O pală furioasă de vânt izbucni din senin, ca şi cum s-ar fi dezlănţuit vreo furtună pe neaşteptate. Vântul lovi căruţa bătrânului, mai s-o răstoarne, ridicând-o pe două roţi înainte s-o trântească jos înapoi pe patru. Jandarmul se clătină şi căzu de parcă ar fi fost lovit de însăşi mâna lui Dumnezeu. Chiar şi unde stăteam eu ascuns, la vreo treizeci de palme de ei, vântul fu destul de straşnic cât să mă facă să mă dau cu un pas în faţă, de parcă m-ar fi împins cineva cu putere din spate.

– Piei! urlă bătrânul mânios. Dispari din calea mea! Aprinde-ţi-voi sângele şi te voi umple cu-o frică de gheaţă şi de fier!

Vorbele lui îmi sunau oarecum cunoscut, dar nu-mi puteam da seama de ce.

Atât starostele, cât şi jandarmul făcură stânga împrejur şi o luară la goană, cu ochii albi şi sălbatici ca ai cailor speriaţi.

Vântul se potoli la fel de iute cum se şi stârnise. Toată rafala nu ţinuse mai mult de cinci clipite. Cum cei mai mulţi dintre locuitori erau adunaţi în jurul sălii Sfatului, mă îndoiesc că o mai băgase cineva de seamă, în afară de mine, de staroste, de jandarm şi de măgarii bătrânului, care stăteau liniştiţi în hamurile lor, fără să se sinchisească defel.

– De-a ta murdară fiinţă, locu-acesta să-l cureţi! bombăni arcanistul pentru sine, pe când îi privea cum se îndepărtează. Cu-a numelui meu putere, dau poruncă aşa ca să fie!

Mi-am dat seama în sfârşit de ce sunau atât de cunoscut vorbele lui. Rostea stihuri din scena de alungare a duhurilor rele, din *Daeonica.* Nu multă lume ştia piesa.

Bătrânul se întoarse la căruţă şi începu să înjghebe la repezeală:

– Ca untul într-o zi de vară să vă topiţi! Ca un poet cu sufletul de popă să suferiţi! Am să vă umplu cu şerbet de lămâie şi-am să v-arunc afară pe fereastră!

Scuipă.

– Nenorociţilor!

Furia păru să-l părăsească după ce suspină adânc, obosit.

– Eh, ar fi putut să iasă şi mai rău de-atâta, bodogăni el, frecându-se la umărul pe care i-l sucise jandarmul. Crezi c-au să vină înapoi cu o gloată întreagă după ei?

Pentru o clipă, am crezut că bătrânul vorbeşte cu mine. Apoi mi-am dat seama că nu era aşa. Vorbea cu măgarii.

– Aşa mă gândeam şi eu, le spuse el. Dar m-am mai înşelat eu şi-altă dată. Hai să rămânem pe la marginea târgului şi să vedem ce-a mai rămas din ovăzul ăla, bine?

Se urcă înapoi în căruţă şi coborî cu o găleată mare şi un sac de pânză aproape gol. Răsturnă sacul în găleată şi păru mâhnit de ce văzu. Îşi luă şi el o mână de grăunţe, apoi împinse cu piciorul găleata spre măgari.

– Nu vă uitaţi aşa la mine, le spuse el. Provizii puţine pentru toată lumea. Şi-apoi, voi măcar puteţi să şi paşteţi.

Mângâie unul din măgari, în vreme ce-şi mânca boabele tari de ovăz, oprindu-se din când în când să scuipe câte-o pleavă.

Mi se păru deosebit de trist, bătrânul acesta, singur-singurel pe drumuri, fără să aibă cu cine să vorbească în afară de măgari. Şi nouă, celor din neamul Edema Ruh, ne era greu, dar noi cel

puţin ne aveam unul pe altul. Omul ăsta n-avea pe nimeni.

– Ne-am avântat prea departe de lumea civilizată, băieţi. Cine are nevoie de mine n-are încredere în mine, iar cine are încredere în mine n-are bani de mine.

Bătrânul aruncă o privire în pungă.

– Avem trei bani, aşa că n-avem prea multe de ales. Ce vrem: să fim uzi în noaptea asta sau flămânzi mâine? N-avem să facem niciun negoţ, aşa că pesemne c-o să fie una din două.

M-am furişat după o clădire, să pot citi ce era scris pe o latură a căruţei bătrânului. Scria aşa:

ABENTHY: ARCANIST NEMAIPOMENIT
Conţopist. Găsitor de apă. Spiţer. Dentist.
Bunuri rare. Tratez orice bereşug.
Găsesc ce-i pierdut. Cârpesc ce-i stricat.
Fără horoscoape. Fără filtre de dragoste. Fără faceri de rău.

Abenthy mă zări de cum făcui un pas de după clădirea după care mă ascunsesem.

– Salutare, salutare! Te pot servi cu ceva?

– Aţi scris greşit „beteşug”, i-am arătat eu.

Păru uimit.

– E o glumă, de fapt, lămuri el. Mă ocup un pic şi cu băuturile spirtoase.

– A. Bereşug – de la bere, am zis eu, dând din cap.

Mi-am scos mâna din buzunar.

– Puteţi să-mi vindeţi ceva de doi bani?

Bătrânul nu ştiu ce să facă: să râdă de mine sau să afle mai multe.

– Şi cam ce-ai căuta?

– Mi-ar plăcea nişte lacillium.

În ultima lună, jucaserăm de vreo zece ori *Farien cel Frumos* şi-mi umpluse mintea fragedă cu intrigi şi omoruri.

– Te-aştepţi să te otrăvească cineva? întrebă arcanistul, luat prin surprindere.

– Nu chiar. Dar mă gândesc că, dacă stai şi aştepţi până când ştii că-ţi trebuie o contraotravă, atunci e deja prea târziu să mai faci rost de vreuna.

– Bănuiesc că aş putea să-ţi vând de doi bani, zise el. Ar fi cam cât o doză pentru cineva de statura ta. Dar e un lucru

primejdios el însuşi. Şi nu tămăduieşte decât anumite otrăvuri. Poţi să-ţi faci rău dacă îl iei când nu trebuie.

– Ah, am zis eu. Asta n-am ştiut.

În piesă, lacilliumul era preamărit ca leac împotriva tuturor bolilor şi otrăvilor.

Abenthy duse degetul la buze, căzut pe gânduri.

– Poţi să-mi răspunzi la o întrebare, în vremea asta?

Am dat din cap că da.

– A cui trupă e asta?

– Într-un fel, e a mea, am zis eu. Dar, în alt fel, e a tatălui meu, pentru că el conduce spectacolele şi spune încotro să se îndrepte căruţele. Dar mai e şi a Baronului Pârloagă-Sură, pentru că el e ocrotitorul nostru. Suntem Trupa Seniorului Pârloagă-Sură.

Bătrânul îmi aruncă o privire înveselită.

– Am auzit de voi. Bună trupă. Aveţi un bun renume.

Am încuviinţat doar din cap – n-aveam de ce să fac pe smeritul.

– Crezi că tatăl tău ar fi dispus să mai ia încă o mână de ajutor? întrebă el. Nu pretind c-aş fi cine ştie ce actor, dar sunt bun de avut la-ndemână. Aş putea să vă fac vopseluri şi sulemeneli care să nu fie pline de plumb, şoricioaică sau argint viu. Pot să mă ocup şi de lumini, iute, curat şi strălucitoare. Lumini de felurite culori, dacă vrei.

N-a trebuit să mă gândesc prea mult: lumânările erau scumpe şi se stingeau la orice adiere, pe când torţele erau murdare şi primejdioase. Şi toţi cei din trupă învăţau de mici cât de rele puteau să fie sulemenelile. Era greu să ajungi artist bătrân şi priceput, dacă o dată la trei zile te dădeai cu otravă pe faţă şi ajungeai în schimb nebun de legat înainte să faci douăzeci şi cinci de ani.

– S-ar putea să-mi depăşesc un pic atribuţiile, am spus eu, întinzându-i mâna să mi-o strângă, dar permiteţi-mi să fiu primul care să vă spună bun venit în trupa noastră!

***

Dacă e să-mi istorisesc cinstit şi pe de-a-ntregul toată viaţa şi isprăvile, mi se pare că ar trebui să spun şi că pricinile pentru care l-am poftit pe Ben să ni se alăture n-au fost întru totul lipsite de interes. E drept că sulemenelile bune şi luminile curate erau bine-venite pentru toată lumea. E drept şi că îmi păruse rău de bătrânelul care colinda de unul singur.

Dar dincolo de toate acestea, fusesem împins de pofta de a şti. Îl văzusem pe Abenthy făcând ceva ce nu puteam să-mi lămuresc, ceva nemaivăzut şi minunat. Nu şiretlicul cu lămpile cu magie simpatetică – pe care l-am recunoscut drept ceea ce era: măiestrie de artist, o cacealma cu care să-i lase cu gurile căscate pe nişte neşcoliţi.

Dar ceea ce făcuse după aceea fusese diferit. Chemase vântul, iar vântul venise. Fusese magie. Magie adevărată. Soiul acela de magie despre care auzisem în poveştile cu Taborlin cel Mare. Soiul acela de magie în care nu mai crezusem de la şase ani. Acum nu mai ştiam ce să cred.

Aşa că l-am poftit la noi în trupă, nădăjduind să găsesc răspunsuri la întrebările mele. Chiar dacă, pe atunci, nu-mi dădeam seama de asta, căutam deja numele vântului.

Capitolul 9
În căruţa lui Ben

Abenthy a fost primul arcanist pe care l-am cunoscut, o figură peste măsură de interesantă pentru un băieţel ca mine. Era priceput în toate ştiinţele: cunoştea totul despre ierburi şi copaci, despre aştri şi despre alcătuirea pământului, despre trupul şi sufletul omenesc, ba chiar şi despre cum se îmbină substanţele între ele şi cum poţi să le prefaci una într-alta…

Era bine făcut, cu ochi sclipitori care săreau iute de la una la alta. Avea o fâşie de păr cenuşiu-închis care-i înconjura căpăţâna, însă (şi asta-mi aduc cel mai bine aminte în legătură cu el) n-avea sprâncene. Mai bine zis, le avea, dar erau mereu în creştere, după ce şi le pârlea prin tot felul de iscodeli într-ale alchimiei. Aşa fără sprâncene, părea întotdeauna uimit şi zeflemitor laolaltă.

Vorbea blând, râdea adesea şi nu-şi folosea niciodată isteţimea pe seama altora. Înjura ca un marinar beat şi cu piciorul rupt, dar nu suduia pe nimeni altcineva decât pe măgarii lui. Îi chema Alfa şi Beta, iar Abenthy le dădea morcovi şi bucăţele de zahăr, când credea că nu-l vede nimeni. Dragostea lui cea mai mare era chimia, iar tata zicea că n-a mai văzut pe nimeni să aibă atâta îndemânare la lucrul cu alambicul.

De a doua zi de când a intrat în trupa noastră, eu mi-am făcut obiceiul să stau cu el în căruţă. Îi puneam tot felul de întrebări, iar el răspundea. Apoi el mă punea să-i cânt cântece, iar eu îmi însoţeam glasul cu o lăută pe care o luam din căruţa tatălui meu.

Din când în când, mai cânta şi Abenthy. Avea un glas limpede de tenor, dar cam nesăbuit, care se avânta mereu, căutând sunetele acolo unde nu le era locul. De cele mai multe ori, se oprea şi râdea de sine însuşi când păţea asta. Era om bun, fără pic de îngâmfare.

La scurtă vreme după ce s-a întovărăşit cu noi, l-am întrebat pe Abenthy cum e să fii arcanist.

S-a uitat la mine plin de gânduri.

– Ai mai cunoscut vreodată vreun arcanist?

– Am plătit odată unul, să ne cârpească o osie ruptă, am spus eu, apoi m-am oprit să mă gândesc. Venea dinspre mare cu un convoi de pescari.

Abenthy făcu un gest de dispreţ.

– Nu, nu, băiete. Vorbesc despre *arcanişti.* Nu vreun biet vraci care-şi duce traiul în susul şi-n josul drumurilor pescăreşti, silindu-se să ţină carnea proaspătă.

– Şi care-i deosebirea? am întrebat eu, simţind că se aşteaptă de la mine să întreb.

– Ei bine, zise el, ar fi cam mult de lămurit…

– Am vreme cât cuprinde.

Se uită la mine cu preţuire. Asta aşteptam şi eu. Era privirea aceea care spune: „Pari mai tânăr decât o arată vorbele tale”. Nădăjduiam să se obişnuiască iute cu asta. E tare istovitor să ţi se vorbească mereu ca unui copil – chiar şi când se întâmplă să fii copil.

Abenthy trase adânc aer în piept.

– Dacă cineva ştie un şiretlic sau două, asta nu înseamnă că e arcanist. Poate că ştie să pună la loc un os rupt sau să citească în vintica veche. Poate ştie şi-un dram de magie simpatetică. Dar…

– Simpatetică? i-am curmat eu vorba, cât de politicos am putut.

– Probabil că i-ai spune doar „magie”, zise Abenthy fără tragere de inimă. Dar nu e, zău!

Ridică din umeri.

– Dar nici să ştii magie simpatetică nu te face arcanist. Arcanist adevărat e numai cine a muncit să treacă prin toate treptele din Arcanum, la Universitate.

Când l-am auzit pomenind de Arcanum, am simţit că plesnesc cu câteva zeci de noi întrebări. Poate nu chiar atât de multe, o să ziceţi voi, dar, când le aduni cu cele vreo cincizeci pe care le purtam mereu cu mine oriunde mergeam, atunci chiar că stăteam să plesnesc. Numai printr-o mare strădanie a voinţei am izbutit să tac din gură, aşteptând ca Abenthy să vorbească mai departe de unul singur.

Abenthy, însă, băgă de seamă reacţia mea.

– Aşa deci, ai mai auzit de Arcanum, nu?

Părea înveselit de asta.

– Ia, atunci, spune-mi ce-ai auzit.

Mie nici că-mi trebui vreun alt îndemn:

– Am auzit de la un băiat din Viroaga Domoală că, dacă-ţi taie cineva braţul, la Universitate ţi-l pot coase la loc. Chiar pot? Unele poveşti spun că Taborlin cel Mare s-a dus acolo să înveţe numele tuturor lucrurilor. Şi că au o bibliotecă unde sunt o mie

de cărţi. Chiar sunt atât de multe?

Abenthy îmi răspunse la ultima întrebare, căci celelalte îi trecuseră pe la urechi prea repede ca să mai apuce.

– Mai bine de o mie, de fapt. De zece ori zece mii de cărţi. Mai mult de atât. Mai multe cărţi decât ai putea citi într-o viaţă.

Glasul lui Abenthy se umplu de un dor nelămurit.

Mai multe cărţi decât aş fi putut eu să citesc într-o viaţă? Cumva, mă îndoiam de asta!

Ben vorbi mai departe:

– Oamenii pe care-i vezi însoţind convoaie – vraci care fac mâncarea să nu se strice, găsitori de apă, cititori în stele, mâncători de broaşte – nu sunt arcanişti adevăraţi, aşa cum nici toţi artiştii călători nu sunt Edema Ruh. Or şti ei ceva alchimie, ceva magie simpatetică, ceva leacuri de tămăduit.

Clătină din cap.

– Dar *nu* sunt nicidecum arcanişti. Mulţi se dau drept arcanişti. Poartă mantii şi-şi dau aere, ca să profite de pe urma celor neşcoliţi şi lesne-crezători. Dar uite cum îţi poţi da seama dacă cineva e arcanist adevărat sau nu.

Îşi scoase de la gât un lănţişor subţire şi mi-l întinse. Aceasta a fost prima dată când am văzut un ghildar de Arcanum. Nu părea să fie cine ştie ce, doar o bucată turtită de plumb, cu o pecete cu nişte mâzgălituri de neînţeles.

– Ăsta e un adevărat *gilthe.* Sau ghildar, dacă vrei, lămuri Abenthy, mulţumit de sine. E singura cale prin care poţi să ştii cine e şi cine nu e arcanist. Tatăl tău mi-a cerut să i-l arăt pe al meu înainte să mă lase să mă întovărăşesc cu trupa voastră. Dovadă că e om de lume.

Se uită la mine hâtru, făcându-se că nu mă prea bagă în seamă.

– Cam neplăcut, nu?

Am scrâşnit din dinţi şi am încuviinţat din cap. Mâna îmi amorţise de îndată ce atinsesem ghildarul. Voisem să cercetez însemnele de pe amândouă părţile, dar nici nu am apucat să răsuflu de două ori, că îmi amorţi tot braţul, până la umăr, de parcă aş fi dormit pe el toată noaptea. M-am întrebat dacă avea să-mi amorţească tot trupul dacă aş fi ţinut mâna pe el îndeajuns de mult.

N-aveam să aflu, căci căruţa se poticni în nişte hârtoape ale drumului, iar mâna mea amorţită aproape că lăsă ghildarul să-i scape. Abenthy mi-l smulse repede şi şi-l trecu din nou peste

cap, râzând înfundat.

– Cum îl suportaţi? I-am întrebat eu, frecându-mă la mână în încercarea de a-mi recăpăta simţirea.

– Numai pentru alţii e aşa, lămuri el. Pentru stăpânul său, ghildarul e doar călduţ. Aşa poţi să-ţi dai seama care e deosebirea dintre un arcanist şi cineva care are vreun dar aparte la găsitul apei sau ghicitul vremii.

– Are şi Trip ceva de soiul ăsta, am zis eu. Dă numai şapte la zaruri.

– Ei, asta-i altceva, râse Abenthy. Nu e nici pe departe ceva atât de greu de lămurit ca un dar.

Se tolăni mai bine unde şedea, pe locul vizitiului.

– Şi pesemne că e mai bine aşa. Acum vreo două veacuri, erai ca şi mort dacă vedea lumea că ai un dar. Tehlinii le numeau semne ale duhurilor rele şi ardeau oamenii pe rug dacă îi prindeau că le au.

Lui Abenthy păru să-i mai dispară din voia bună.

– A trebuit să-l scoatem pe Trip din temniţă de vreo două ori, am zis eu, încercând să înveselesc discuţia. Dar n-a vrut nimeni chiar să-l ardă pe rug.

Abenthy zâmbi obosit.

– Bănuiesc că Trip are o pereche de zaruri foarte isteţe sau o iscusinţă la fel de isteaţă pe care-o foloseşte şi la cărţi, pesemne. Îţi mulţumesc că m-ai avertizat din vreme, însă un dar e cu totul altceva.

Eu unul nu suport să mi se vorbească de sus.

– Trip n-ar putea să trişeze nici ca să se scape de la moarte, am zis eu, un pic mai aspru decât voisem. Şi oricine din trupă ştie care sunt zaruri bune şi care sunt măsluite. Trip dă numai şapte. Nu contează cu ale cui zaruri joacă, el dă şapte. Dacă pune rămăşag pe cineva, acel cineva dă şapte. Dacă se întâmplă numai să se împiedice de o masă cu zaruri pe ea, iarăşi – şapte.

– Hmmm, dădu Abenthy din cap, pentru sine. Să-mi fie cu iertăciune, atunci. Asta pare să fie un dar. Aş fi curios să văd şi eu.

Am încuviinţat din cap.

– Luaţi-vă propriile zaruri. Nu l-am mai lăsat să joace de ani de zile.

Un gând îmi străfulgeră prin minte.

– S-ar putea să nici nu mai meargă.

Abenthy ridică din umeri.

– Darurile nu dispar aşa uşor. Pe când eram eu copil, în Staup, am cunoscut un tânăr care avea un dar. Era nemaipomenit de priceput la grădinărit.

Rânjetul lui Abenthy se făcu nevăzut, în vreme ce privea în zare către ceva ce eu nu puteam să văd.

– Roşiile i se coceau deja pe când ale altora abia dădeau vrej. Bostanii lui erau mai mari şi mai dulci, strugurii de-abia dădeau în pârg, că se şi făceau must.

Îşi curmă vorba, cu privirile pierdute.

– Şi… l-au ars pe rug? am întrebat eu, aprins de curiozitatea bolnăvicioasă a celor tineri.

– Ce? Nu, fireşte că nu. Doar nu sunt chiar aşa de bătrân!

Se încruntă la mine, făcând pe supăratul.

– A fost o secetă şi l-au alungat din târguşor. Biata lui mamă, i-au frânt inima.

Urmă o clipă de tăcere. Cu două căruţe înaintea noastră, îi auzeam pe Teren şi pe Shandi repetând stihuri din *Porcarul şi privighetoarea.*

Abenthy părea că ascultă şi el, în felul lui.

După ce Teren se pierdu la jumătatea monologului lui Fain din grădină, m-am întors din nou spre el.

– Se învaţă şi arta actoricească la Universitate? l-am întrebat eu.

Abenthy clătină din cap, înveselit de întrebarea mea.

– Se învaţă multe lucruri, dar asta nu.

M-am uitat la el şi am văzut că mă priveşte la rândul lui, cu ochii sclipitori.

– Aţi putea să mă învăţaţi câte ceva din acele multe lucruri? l-am întrebat eu.

Abenthy zâmbi – atât de uşor îmi fu să-l conving.

***

Abenthy purcese să-mi arate cu ce se ocupă fiecare dintre ştiinţe. Chiar dacă dragostea lui cea mare era chimia, el credea cu străşnicie într-o învăţătură temeinică. Aşa că am învăţat să lucrez cu sextantul, cu busola, cu rigla de făcut socoteli, cu abacul. Mai mult decât atât, am învăţat să mă descurc şi fără.

După numai un răspas, eram în stare să recunosc orice substanţă din căruţa lui. După două luni, eram în stare să distilez un rachiu până se făcea prea tare ca să mai fie băut, ştiam să leg o rană, să pun la loc un os rupt şi să recunosc o sută de boli, numai după semnele lor. Ştiam cum se prepară patru licori

pentru aţâţat dragostea, trei împotriva naşterii de prunci, nouă care să-i dea vigoare bărbatului şi două fierturi cărora li se spunea numai „ajutorul fecioarei”. Abenthy nu voi să mă lămurească pentru ce se foloseau acestea din urmă, dar aveam eu bănuielile mele.

Am învăţat formulele pentru vreo douăsprezece otrăvuri şi acizi şi vreo sută de doftorii şi leacuri pentru orice boală, dintre care unele chiar mergeau. Am căpătat cunoştinţe îndoite despre ierburi şi buruieni, măcar din auzite dacă nu şi pe văzute. Abenthy începu să-mi spună Roşcovanul, iar eu am început să-l tutuiesc şi să-i spun Ben – mai întâi ca să mă revanşez, apoi cu prietenie.

Abia acum, la atâta vreme după, îmi dau eu seama cu câtă grijă m-a pregătit Ben pentru ce avea să urmeze la Universitate. A făcut-o într-ascuns şi cu vicleşug. O dată sau de două ori pe zi, printre lecţiile mele obişnuite, îmi mai dădea câte o mică sarcină pe care trebuia s-o stăpânesc cu mintea înainte să mergem mai departe cu învăţătura. M-a făcut să joc *tyrani* fără tablă, ţinând minte unde se mută fiecare piatră. Altă dată, obişnuia să se oprească deodată din vorbit şi să mă pună să repet tot ce se spusese până atunci, vorbuliţă cu vorbuliţă.

Toate astea erau cu mult mai presus de învăţatul pe de rost pe care îl făceam pentru piese. Mintea mea învăţa să lucreze în alte şi alte feluri, şi se făcea tot mai puternică. Aşa cum îţi simţi trupul după o zi întreagă de spart lemne sau înotat, sau făcut dragoste. Eşti sleit de puteri, îţi vine să lâncezeşti, dar te simţi aproape ca un zeu. Aşa mă simţeam şi eu, numai că acum mintea mea era cea care se simţea ostenită şi-şi deschidea aripile, fără vlagă, însă fremătând de o putere ascunsă. Îmi simţeam mintea cum începe să se trezească la viaţă.

Pe măsură ce înaintam cu învăţătura, îmi luam avânt din ce în ce mai tare, cum face apa când ia cu sine un dig de nisip. Nu ştiu dacă ştiţi ce-i aia progresie geometrică, dar numai aşa pot să descriu ce se întâmpla cu mine. Iar Ben îmi tot dădea exerciţii mentale pe care eram convins că le scornea din pură răutate.

Capitolul 10
Alar şi tot felul de pietre

Ben ridică o bucată de piatră de câmp, puţin mai mare decât pumnul lui.

– Ce-o să se-ntâmple dacă îi dau drumul?

Am stat să cuget. Întrebările lesnicioase din vremea lecţiilor nu erau niciodată chiar atât de lesnicioase. Până la urmă, i-am dat răspunsul cel mai firesc.

– Pesemne că are să cadă.

Ridică dintr-o sprânceană. Îl ţinusem ocupat în ultimele luni şi nu avusese vreme să şi le pârlească din greşeală.

– Pesemne? Băiete, vorbeşti de parcă ai fi sofist. N-a căzut piatra întotdeauna până acum?

Am scos limba la el.

– Nu încerca să mă iei cu de-astea. Asta-i o premisă falsă, o greşeală de judecată. Chiar tu m-ai învăţat.

Rânji.

– Bun. Atunci, ar fi corect să spunem că tu crezi că are să cadă.

– Cam aşa ceva.

– Vreau să crezi că are să cadă în sus când îi dau drumul.

Rânjetul i se făcu şi mai larg.

Am încercat. Mă străduiam ca şi cum aş fi făcut un fel de gimnastică a minţii. După ceva vreme, am încuviinţat din cap.

– Cât de tare crezi asta?

– Nu foarte tare, am recunoscut eu.

– Vreau să crezi că piatra asta o să-şi ia zborul. Crede-o cu o credinţă care să zdruncine copacii şi să mişte munţii din loc.

Se opri şi păru să încerce altă cale.

– În Dumnezeu crezi?

– În Tehlu? Oarecum.

– Nu-i destul. În părinţii tăi crezi?

Am zâmbit.

– Uneori. În clipa asta nu-i văd.

Pufni din nas şi scoase rigla pe care o folosea ca să-i îndemne la drum pe Alfa şi Beta când îi apuca lenevitul.

– În asta crezi, E’lir?

Îmi zicea E’lir numai când i se părea lui că sunt de o încăpăţânare din cale afară de îndărătnică. Îmi întinse băţul să-l

cercetez.

Avea o strălucire răutăcioasă în priviri. M-am hotărât să nu mă joc cu soarta.

– Da.

– Bun.

Lovi marginea căruţei cu rigla, scoţând un pocnet ascuţit. Una din urechile lui Alfa se răsuci la auzul sunetului, neştiind dacă fusese menit pentru ea sau nu.

– Ăsta-i soiul de credinţă pe care-l vreau. Se numeşte Alar: credinţa tare ca săgeata. Când am să-i dau drumul, piatra asta are să-şi ia zborul, liberă ca pasărea cerului.

Făcu câteva înflorituri cu băţul.

– Şi nici să n-aud de filosofelile tale, că imediat te fac să-ţi pară rău că te-ai apucat de jocuri dintr-astea.

Am încuviinţat din cap. Mi-am limpezit mintea folosindu-mă de unul dintre şiretlicurile pe care le învăţasem deja, şi m-am pus pe crezut. M-a luat cu sudori.

După aproape o şesime de ceas, am dat din nou din cap.

Abenthy dădu drumul pietrei. Piatra căzu.

Pe mine mă luă o durere de cap.

Ridică din nou piatra.

– Crezi că a zburat?

– Nu! am zis eu supărat, frecându-mă la tâmple.

– Bun. Pentru că nici n-a zburat. Niciodată să nu te păcăleşti să vezi lucrurile cum nu sunt. E greu de mers pe drumul ăsta, iar sympathia nu e o artă de nasul celor cu voinţa slabă.

Îmi arătă din nou piatra.

– Crezi că are să plutească?

– N-a plutit!

– Nu contează. Mai încearcă.

Scutură piatra.

– Alarul este piatra de temelie a sympathiei. Dacă ai de gând să faci lumea înconjurătoare să facă aşa cum *vrei* tu, trebuie mai întâi să pui stăpânire pe ceea ce *crezi.*

Am încercat iar şi iar. Era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată. Mi-a luat aproape o după-amiază întreagă. În sfârşit, Ben ajunse să poată da drumul pietrei, iar eu să-mi păstrez credinţa nestrămutată că n-avea să cadă, în ciuda dovezilor de până atunci.

Am auzit bufnitura pietrei şi m-am uitat la Ben.

– M-am prins, am zis eu liniştit, simţindu-mă ceva mai mult

decât mulţumit de mine însumi.

Ben se uită la mine cu coada ochiului, de parcă nu m-ar fi crezut, dar nici n-ar fi vrut să recunoască. Frecă piatra cu unghia, dus pe gânduri, apoi ridică din umeri şi mi-o arătă din nou.

– Vreau să crezi că piatra are să cadă şi că atunci când am să-i dau drumul – piatra nu are să cadă, zise el rânjind.

***

M-am dus la culcare târziu în seara aceea. Îmi cursese sânge din nas şi aveam un zâmbet mulţumit întipărit pe chip. Putusem să cuprind cele două credinţe contrare în minte şi să las nepotrivirea lor să mă legene până să-mi amorţească toate simţurile.

Faptul că eram în stare să mă gândesc la două lucruri deodată, pe lângă că era minunat de folositor, mai aducea oarecum cu a cânta pe două glasuri, eu cu mine însumi. Deveni unul dintre jocurile mele cele mai dragi. După două zile de exerciţii, eram în stare să cânt şi pe trei glasuri. Curând, mintea mea avea aceeaşi dibăcie pe care o au mâinile celor care trişează la cărţi sau jonglează cu mai multe cuţite.

Mai erau şi alte lecţii, însă nici una dintre ele nu era atât de însemnată ca Alarul. Ben mă învăţă şi Inimă de Piatră, un exerciţiu al minţii care te făcea să-ţi laşi la o parte simţirile şi fricile şi să te gândeşti cu capul limpede la orice voiai. Ben zicea că cineva care stăpânea cu adevărat Inima de Piatră ar fi putut să meargă la înmormântarea propriei surori fără să verse vreo lacrimă.

M-a mai învăţat şi un joc numit Găseşte Piatra. Scopul era să îţi pui o parte din minte să ascundă o piatră închipuită, într-o odaie închipuită. Apoi îţi puneai o altă parte din minte să o găsească.

De fapt, jocul ăsta te învăţa o stăpânire a minţii nemaipomenit de valoroasă. Dacă eşti într-adevăr în stare să joci Găseşte Piatra, atunci îţi vei fi câştigat un Alar tare ca fierul, de soiul care îţi trebuie pentru magia simpatetică.

Cu toate astea, chiar dacă a fi în stare să te gândeşti la două lucruri deodată este din cale-afară de bine, până să ajungi acolo trebuie să treci prin tot felul de învăţăminte, care în cel mai bun caz te înfurie, iar altă dată te răscolesc de-a binelea.

Îmi aduc aminte că o dată am căutat piatra vreme de aproape un ceas, înainte să mă învoiesc să-mi întreb cealaltă jumătate a minţii unde o ascunsesem – ca apoi să aflu că nu o ascunsesem

deloc. Stătusem doar şi aşteptasem să văd cât o să-mi ia până să mă dau bătut. Aţi fost vreodată supăraţi şi înveseliţi de voi înşivă, amândouă laolaltă? E un simţământ… ieşit din comun, ca să nu zic mai mult.

Altă dată, am ajuns să-mi cer vreun semn cât de mic şi să-mi bat joc de mine însumi în ultimul hal pentru asta. Nu e de mirare că mulţi arcanişti sunt un pic ieşiţi din comun, dacă nu ţăcăniţi de-a binelea. După cum zicea şi Ben: magia simpatetică nu-i de nasul celor cu mintea slabă.

Capitolul 11
Legăluirea fierului

Şedeam în fundul căruţei lui Abenthy. Era un loc plin de minunăţii pentru mine, doldora de sticluţe şi legăturici, îmbibat de o mie de miresme. Pentru mintea mea tânără, era de obicei mai distractiv ca în cotiga vreunui spoitor – însă nu în ziua aceea.

Plouase mult cu o noapte înainte, iar drumul era tot numai noroi şi mocirlă. Cum trupa noastră n-avea vreme stabilită de ajuns niciunde, ne hotărâserăm să aşteptăm o zi sau două, cât să apuce drumurile să se usuce. Se întâmpla aşa destul de des, iar de data asta era o ocazie minunată pentru Ben să mă înşcolească mai departe. Aşa că şedeam la măsuţa de lemn din fundul căruţei lui Ben şi bufneam în sinea mea că trebuie să-mi pierd ziua ascultând lucruri pe care le pricepusem deja.

Pesemne că gândurile mele erau lesne de ghicit, căci Abenthy oftă şi se aşeză lângă mine.

– Nu e chiar ceea ce te aşteptai să fie, nu?

M-am mai liniştit un pic, ştiind că, dacă-mi vorbea cu glasul ăsta, însemna că lecţia avea să fie curmată o vreme. El adună o mână de sfanţi de fier care erau împrăştiaţi pe masă şi îi zornăi într-o mână.

Se uită la mine.

– Oare ai învăţat să jonglezi cu toate odată? Cu cinci mingi deodată? Şi cuţite pe deasupra?

M-am înroşit, aducându-mi aminte. La început, Trip nu mă lăsase să încerc nici cu trei mingi. Mă pusese să jonglez doar cu două. Şi le-am mai şi scăpat de câteva ori. I-am spus asta şi lui Ben.

– Chiar aşa, spuse el. Stăpâneşte bine şiretlicul ăsta şi pe urmă înveţi altul nou.

Mă aşteptam să se ridice şi să înceapă din nou să mă dăscălească, dar nu o făcu.

În loc de asta, îmi arătă mâna de monede.

– Ce ştii despre astea?

Le zornăi din nou în mână.

– Din ce punct de vedere? l-am întrebat eu. Fiziceşte, chimiceşte, istoriceşte?

– Istoriceşte, rânji el. Dă-mă pe spate cu toate amănuntele pe care le ştii de-a fir a păr, E’lir!

Îl întrebasem odată ce înseamnă E'lir. El stătea să jure că înseamnă „cel înţelept”, dar eu unul aveam bănuielile mele, după felul cum i se ridicaseră colţurile gurii când o spusese.

– Acum multă vreme, oamenii care…

– Acum câtă vreme?

M-am încruntat la el, făcând pe durul.

– Acum aproape două mii de ani. Popoarele rătăcitoare care colindau pe la poalele Munţilor Shalda au fost aduse sub stăpânirea unei singure căpetenii.

– Cum îl chema?

– Heldred. Pe fiii lui îi chema Heldim şi Heldar. Vrei să-ţi înşir întreaga spiţă a neamului lor sau pot să ajung unde trebuie? m-am burzuluit eu la el.

– Să-mi fie cu iertăciune, domnule, zise Ben, aşezându-se mai bine în scaun şi luându-şi o înfăţişare de atât de adâncă băgare de seamă, că rânjirăm amândoi.

Am început din nou.

– Heldred ajunse până la urmă să stăpânească tot ţinutul de la poalele Munţilor Shalda. Asta însemna că avea sub stăpânirea lui munţii înşişi. Poporul lui a început să cultive pământurile, îşi lăsară în urmă traiul rătăcitor şi începură încetul cu încetul să…

– Ajungi odată unde trebuie? întrebă Abenthy.

Aruncă sfanţii pe masă în faţa mea.

M-am străduit să nu-l bag în seamă.

– Aveau în stăpânirea lor singurul loc de unde era uşor de scos metal, dintre toate ţinuturile din împrejurimi, şi în curând deveniră cei mai pricepuţi în lucrarea lui. Se bucurară din plin de foloasele acestea şi câştigară astfel multă putere şi avuţii. Până atunci, trocul fusese cea mai obişnuită cale de a face negoţ. Unele oraşe mai mari îşi băteau propria monedă, dar în afara oraşului banii nu preţuiau decât atâta cât era greutatea metalului. Vergelele de metal erau mai bune pentru făcut troc, însă erau greu de cărat cu tine pe unde te duceai.

Ben îmi aruncă cea mai bună privire a lui de învăţăcel plictisit. Ar fi izbutit cu totul, dacă nu şi-ar fi pârlit iarăşi sprâncenele cu vreo două zile înainte.

– N-ai de gând să te apuci să înşirui toate meritele monedelor valorice, nădăjduiesc.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am făgăduit că n-aveam să-l mai bat la cap atât de mult pe Ben atunci când mă dăscălea el pe mine.

– Oamenii aceştia, care nu mai erau rătăcitori şi cărora li se spunea deja neamul Cealdim, au fost primii care să creeze o monedă statornicită. Tăind o vergea dintr-acelea de fier în cinci bucăţi, te alegi cu cinci sfanţi de fier.

Am început să pun cap la cap câte două şiruri de câte cinci sfanţi, ca să şi arăt ce spuneam. Semănau cu nişte mici drugi de fier.

– Zece sfanţi fac cât o para de aramă. Zece parale…

– Bine, bine, îmi curmă Ben vorba, speriindu-mă un pic. Deci sfanţii ăştia doi, zise el, ridicându-mi-i la nas să-i văd mai bine, ar putea să fie făcuţi din aceeaşi vergea, nu-i aşa?

– De fapt, acum pesemne că sunt bătuţi unul câte unul…

Prinzându-i privirea, am tăcut.

– Da, fireşte.

– Deci încă mai e ceva care să-i lege dimpreună, aşa-i?

Îmi aruncă din nou aceeaşi privire.

Nu prea eram eu de acord, însă mă învăţasem minte să nu mă bag peste el.

– Aşa-i.

Puse amândoi sfanţii pe masă.

– Deci dacă mişti unul, ar trebui să se mişte şi al doilea, nu-i aşa?

Am încuviinţat de dragul încuviinţatului, apoi am dat să mişc unul din sfanţi. Însă Ben îmi opri mâna, clătinând din cap.

– Mai întâi trebuie să le aduci aminte. Să-i încredinţezi de asta, mai bine zis.

Scoase o strachină şi strecură o picătură cleioasă de răşină de pin. Înmuie unul din sfanţi în răşină şi-l lipi pe celălalt peste el, rosti câteva vorbe pe care nu le-am înţeles şi dezlipi încet cele două bucăţi, cu fire de răşină întinzându-se între ele.

Puse un sfanţ pe masă, iar pe celălalt îl ţinu în mână. Apoi murmură altceva şi se linişti.

Ridică mâna şi sfanţul de pe masă îi copie mişcarea întocmai. Îşi plimbă mâna încoace şi-n colo, iar bucata castanie de fier dănţui şi ea în aer.

Se uită de la mine la monedă.

– Legea magiei simpatetice e una dintre cele mai simple părţi ale magiei. Potrivit ei, cu cât sunt mai asemănătoare două obiecte, cu atât legătura simpatetică dintre ele este mai puternică. Cu cât e legătura mai puternică, cu atât au o înrâurire mai mare unul asupra celuilalt.

– Lămurirea ta se învârte în cercuri.

Abenthy puse jos moneda. Înfăţişarea de dascăl lăsă locul unui rânjet, pe când se străduia, fără prea mari sorţi de izbândă, să-şi şteargă răşina de pe mâini cu o cârpă. Stătu să cugete câteva clipe.

– Nu pare să aibă mare folos, nu ţi se pare?

Am încuviinţat şovăielnic din cap – îmi întindea deseori întrebări-capcană în vremea lecţiilor.

– Ţi-ar plăcea mai tare să înveţi să chemi vântul? întrebă el cu ochi sclipitori.

Murmură o vorbă, iar pânza coviltirului de la căruţă începu să foşnească în jurul nostru.

Am simţit cum un rânjet de lup îmi cuprinde tot chipul.

– Păcat, E'lir, păcat.

Şi rânjetul lui era de lup, şi încă sălbatic.

– Trebuie să deprinzi întâi buchiile şi abia apoi înveţi să citeşti şi să scrii. Trebuie să ştii întâi cum să ciupeşti coardele şi abia apoi înveţi să cânţi la lăută.

Scoase o bucată de hârtie şi mâzgăli ceva pe ea.

– Şiretlicul este să ţii Alarul bine de tot în minte. Trebuie să crezi că este o legătură între ele. Trebuie *să ştii* că sunt legate.

Îmi întinse hârtia.

– Uite, aici e scris cum se rosteşte. Se cheamă Legăluirea Sympathetică a Dimpreună-Mişcării. Dă-i bătaie.

Semănă şi mai tare ca înainte cu un lup, bătrân şi sur şi fără sprâncene.

Plecă să se spele pe mâini. Eu mi-am limpezit mintea folosindu-mă de Inima de Piatră. Curând, pluteam într-o mare de linişte lipsită de simţăminte. Am lipit cele două bucăţi de metal împreună cu răşină de pin. Mi-am cuprins în minte Alarul, credinţa tare ca săgeata, că ambii sfanţi aveau o legătură între ei. Am rostit vorbele, am despărţit monedele, am rostit şi ultima vorbă, şi am aşteptat.

Nu mă cuprinse nicio străfulgerare de putere. Nu mă luă nici cu călduri, nici cu friguri. Nu mă lovi nicio rază strălucitoare de lumină.

M-am simţit destul de dezamăgit. Cel puţin, pe cât de dezamăgit puteam să mă simt în Inima de Piatră. Am ridicat moneda pe care o ţineam în mână, iar cea de pe masă se ridică şi ea la fel. Era magie, asta era dincolo de orice îndoială. Dar nu mă simţeam chiar deloc copleşit. Din contră. Mă aşteptasem la…

Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Dar nu la asta.

Restul zilei mi l-am petrecut exersând legăluirea uşoară pe care o învăţasem de la Abenthy. Îmi spusese că aproape orice poate fi legăluit. Un sfanţ de fier şi un talant de argint, o piatră şi un fruct, două cărămizi, un boţ de ţărână şi unul din măgari. Îmi luă aproape două ceasuri să mă prind că răşina de pin nu era deloc de folos. Când l-am întrebat, Ben recunoscu că nu era decât un mic ajutor ca să-ţi ţii minţile acolo. Cred că l-a mirat că mi-am dat seama de asta fără să mi se spună.

Lăsaţi-mă, deci, să vă spun în ce constă magia simpatetică – pe scurt, de vreme ce, pesemne, nu veţi avea niciodată nevoie să ştiţi mai mult decât în mare cu ce se mănâncă lucrurile astea.

Mai întâi, energia nu poate fi nici făurită, nici nimicită. Când ridici un sfanţ şi celălalt se ridică de pe masă, cel din mâna ta se simte la fel de greu ca şi cum i-ai fi ridicat pe amândoi, pentru că, de fapt, asta şi faci.

Aşa scrie la carte. De fapt, se simte de parcă ai ridica trei sfanţi. Nicio legătură simpatetică nu e desăvârşită. Cu cât sunt obiectele mai puţin asemănătoare, cu atât mai multă energie se pierde. Gândiţi-vă la un jgheab mare şi crăpat, care duce apa la o moară. O legătură simpatetică bună are foarte puţine crăpături, şi cea mai mare parte din energie se foloseşte. O legătură proastă e plină de găuri – puţin din sforţarea pe care o faci se duce de fapt către ceea ce vrei tu.

De pildă, am încercat să legăluiesc o bucată de cretă de o sticlă de apă. Nu era aproape nicio asemănare între ele, aşa că, deşi sticla de apă n-avea mai mult de o oca, când am încercat să ridic creta, mi s-a părut că ridic aproape treizeci de ocale. Cea mai bună legătură pe care am găsit-o a fost între bucăţile unei crenguţe pe care o rupsesem în două.

După ce am priceput bine partea asta de magie simpatetică, Ben m-a mai învăţat şi altele. Mai bine de o sută de legăluiri simpatetice. Sute de mici şiretlicuri pentru a conduce puterea. Fiecare dintre acestea nu era decât o vorbuliţă dintr-o limbă pe care abia acum începeam s-o vorbesc. De multe ori, era greu şi anost, şi nu vă zic nici pe departe cât de tare.

Ben continuă să mă dăscălească puţin câte puţin şi în alte domenii: istorie, aritmetică şi chimie. Dar eu mă repezeam să prind tot ce puteam despre magia simpatetică. Îşi împrăştia tainele cu mare zgârcenie, făcându-mă să-i dovedesc că stăpânesc una înainte să mă înveţe alta. Dar păream să am un

dar pentru asta, mai presus de înclinaţia mea spre sorbitul învăţăturilor, aşa că nu trebuia niciodată să aştept prea mult ca să aflu ceva nou.

***

N-aş vrea să se creadă că tot drumul era numai o plăcere. Aceeaşi dorinţă de a şti care mă făcea să fiu un învăţăcel plin de nesaţ într-ale învăţăturii mă făcea şi să intru în bucluc destul de des.

Într-o seară, pe când făceam focul de gătit pentru părinţii mei, m-a prins mama fredonând un cântecel pe care îl auzisem cu o zi înainte. Se numea *Ghicitoarea Doamnei Lackless.* Fără să ştiu că era în spatele meu, m-a auzit pe când frecam surcelele de foc una de alta şi rosteam dus pe gânduri:

Şapte lucruri Doamna Lackless are
Le ţine sub dalbe poale:
Un inel – de să nu-l porţi
Un cuvânt – să-l spui nu poţi
Şi-o cutie mare, mare,
Ladă fără-ncuietoare.
Soţu-i, are-o lumânare.
Ea – o uşă; clanţă n-are.
Are-o taină ce-o păstrează,
Nici nu doarme, doar visează.
Pe un drum, de să nu-l baţi,
Mult îi place, când ne face
Să rămânem… încurcaţi.

Îl auzisem lălăit de o fetiţă pe când sărea coarda. Îl auzisem numai de două ori, dar îmi rămăsese în minte. Era uşor de ţinut minte, aşa cum sunt toate cântecelele de copii.

Dar mama mă auzise şi veni să stea lângă mine la foc.

– Ce ziceai tu acolo, scumpule?

Nu avea mânie în glas, dar nici mulţumită nu era.

– Ceva ce-am auzit în Ţarinile, am zis eu, pe ocolite.

Să mă joc cu copiii de prin târguşoarele prin care treceam era ceva în mare parte neîngăduit. „Cine nu are încredere în tine începe să nici nu te placă, le spunea tata celor care se alăturau trupei noastre, aşa că staţi împreună când suntem în vreun târg şi fiţi mereu politicoşi.” Am pus nişte vreascuri mai mari pe foc şi am lăsat flăcările să le cuprindă.

Mama tăcu o vreme, iar eu începusem să nădăjduiesc că avea s-o lase baltă, când spuse:

– Nu e frumos să cânţi aşa ceva. Ai stat să te gândeşti despre ce e vorba?

Nu mă gândisem, de fapt. Părea să fie un cântecel fără nicio noimă. Dar când mi l-am mai cântat o dată în cap, am băgat de seamă aluziile ruşinoase destul de lesne de ghicit.

– Acum da. Înainte nu mă gândisem.

Chipul ei se mai îmblânzi puţin şi se apleca să-mi mângâie părul.

– Întotdeauna să te gândeşti la ce cânţi, dragul meu.

Păream să fi scăpat de bucluc, însă nu m-am putut abţine să nu întreb:

– Dar de ce e cântecelul ăsta mai rău decât bucata aia din *Dup-o lungă aşteptare,* când Fain o întreabă pe Doamna Perial despre pălărie? „Am auzit despre pălăria domniei voastre de la atâţia bărbaţi de seamă, încât mi-am dorit să o văd şi eu şi să încerc dacă mi se potriveşte.” E destul de lesne de priceput despre ce vorbeşte el de fapt.

Am văzut-o strângând din buze, nu mânioasă, dar nici mulţumită de mine. Apoi ceva se schimbă pe chipul ei.

– Spune-mi tu de ce e mai rău, zise ea.

Uram întrebările-capcană. Era, iarăşi, lesne de priceput de ce era mai rău: deoarece cântecelul avea să mă vâre în bucluc, pe când vorbele din piesă, nu. Am aşteptat un pic, ca să vadă mama că mă gândisem adânc, apoi am clătinat din cap.

Mama îngenunche uşor în faţa focului, încălzindu-şi mâinile.

– Deosebirea este… du-te şi adu-mi tripodul, te rog.

Mă înghionti cu blândeţe, iar eu am dat fuga să-l aduc din căruţă, pe când ea vorbea mai departe:

– Deosebirea este între a spune ceva *cuiva* în faţă şi a spune ceva *despre cineva.* Prima arată proastă-creştere, în schimb a doua se numeşte de-a dreptul bârfă.

I-am adus tripodul şi am ajutat-o să-l pună pe foc.

– Mai mult decât atât, Doamna Perial este doar un personaj dintr-o piesă. Doamna Lackless este o persoană reală, pe care o pot durea astfel de vorbe.

Se uită la mine.

– N-am ştiut asta, m-am împotrivit, vinovat.

Pesemne că am făcut o mutriţă destul de smerită, căci m-a luat în braţe şi m-a sărutat pe creştet.

– Nu e nimic de plâns, scumpul meu. Dar adu-ţi mereu aminte să te gândeşti bine înainte să faci ceva.

Îmi dezmierdă părul şi zâmbi ca soarele.

– Îmi închipui că ai putea să-ţi speli păcatele şi faţă de mine, şi faţă de Doamna Lackless, dacă găseşti nişte urzică-dulce pentru ceaunul din seara asta.

Eu mă bucuram de orice prilej de a scăpa de judecată şi a merge să mă joc prin hăţişurile pădurii. Am luat-o la sănătoasa înainte să-şi fi isprăvit ea vorba.

***

Ar trebui să mai lămuresc ceva: cea mai mare parte din vremea pe care mi-o petreceam cu Ben erau ceasurile mele libere. Aveam ca şi până atunci îndatoririle mele în trupă. Jucam rolul tânărului paj când era nevoie. Ajutam la vopsitul decorurilor şi la cusutul costumelor. Ţesălam caii seara şi zgâlţâiam sănătos foaia mare şi subţire de pleu, în culise, când era nevoie de tunete pe scenă.

Dar nu plângeam deloc după ceasurile mele libere. Pofta de viaţă şi vigoarea de copil şi mai ales setea mea de cunoaştere au făcut din anul ce avea să urmeze una dintre cele mai fericite perioade din viaţa mea.

Capitolul 12
Cum dezlegi o ghicitoare

Spre sfârşitul verii, am auzit din întâmplare o discuţie care m-a scuturat bine şi mi-a alungat preafericita neştiinţă de până atunci. Când suntem copii, arareori ne gândim la viitor. Acest soi de nevinovăţie ne dă libertatea să ne simţim bine, aşa cum o pot face numai puţini dintre oamenii mari. Ziua în care începem să ne facem griji în legătură cu viitorul este ziua în care ne luăm rămas-bun de la copilărie.

Era seară, iar trupa noastră îşi aşezase tabăra la marginea drumului. Abenthy îmi dăduse un alt fel de sympathie la care să lucrez: Prea-Multul Căldurii Schimbătoare Strămutate în Mişcare, sau ceva cu nume afectat de soiul ăsta.

Era ceva încâlcit, dar îi dădusem până la urmă de cap, cum dezlegi o ghicitoare. Îmi luase cam un sfert de ceas şi, din glasul lui Abenthy, pesemne că se aşteptase să-mi ia trei sau patru ceasuri pe puţin.

Aşa că m-am dus să-l caut. Pe de-o parte, ca să-mi dea o altă lecţie nouă, pe de alta, ca să pot şi eu să mă înfoi în pene măcar un pic.

L-am dat de urme la căruţa părinţilor mei. Le-am auzit tuturor glasurile cu mult înainte să-i zăresc. Vorbeau pe şoptite – muzica aceea pe care o auzi dintr-o discuţie, când se vorbeşte prea încet să distingi vorbele. Dar, pe când mă apropiam de ei, o vorbă am auzit-o limpede: *Chandrieni.*

Am înţepenit când am auzit-o. Toată lumea din trupă ştia că tata lucrează la un cântec. De mai bine de un an trăgea pe toată lumea de limbă, să afle poveşti şi cântecele, în orice târguşor în care ne opream.

Luni de zile, fusese vorba despre Lanre. Apoi se apucă să adune şi vechi basme, despre năluci şi omul negru. Pe urmă începuse să pună întrebări despre Chandrieni…

Asta se întâmplase cu câteva luni înainte. În ultima jumătate de an, întrebase mai mult despre Chandrieni decât despre Lanre, Lyra şi toate celelalte. Cele mai multe cântece pe care se apuca tata să le scrie erau gata în câteva luni, pe când acesta îi luase deja aproape doi ani.

Trebuie să ştiţi un lucru: tata nu lăsa niciodată să se audă vreo vorbă sau vreo şoaptă măcar despre vreun cântec de-al lui,

înainte să fie gata de cântat. Numai mama îi era părtaşă la taine, căci ea lua parte la orice cântec pe care-l ticluia el. Dibăcia la muzică era a lui. Cuvintele cele mai frumoase erau ale ei.

Când ai de aşteptat câteva răspasuri sau câteva luni după un cântec, parcă îţi sună şi mai bine. Însă după un an de zile, bucuria aşteptării se oţeteşte de-a binelea. Trecuse mai mult de un an şi jumătate, şi lumea aproape că o luase razna – toţi voiau să ştie. Asta ducea din când în când la schimburi de vorbe aspre, ori de câte ori cineva era prins făcându-şi veacul niţeluş prea aproape de căruţa unde lucrau la cântec tata şi mama.

Aşa că m-am apropiat de focul părinţilor mei, călcând în vârful picioarelor. Trasul cu urechea e un obicei din cale-afară de urât, dar de-atunci am căpătat altele mult mai rele.

– ...Prea multe despre ei, l-am auzit pe Ben zicând. Dar da, vreau.

– Mă bucur să discut cu un om cu atâta şcoală despre lucrul acesta.

Glasul jos şi puternic al tatei se deosebea limpede de acela înalt al lui Ben.

– M-am săturat de oamenii ăştia de la ţară, care cred în toate bazaconiile şi...

Cineva puse lemne pe foc, aşa că vorbele tatei se pierdură în pocniturile care urmară. Păşind cât de iute îndrăzneam, m-am ascuns în umbra căruţei părinţilor mei.

– ...De parc-aş umbla după năluci, cu cântecul ăsta. Să pun cap la cap povestea asta e o nebunie. Mai bine nici nu m-aş fi apucat de ea!

– Aiurea, zise mama. Asta are să fie cea mai bună lucrare a ta, şi ştii asta.

– Deci voi credeţi că a fost la început o poveste din care s-au desprins toate celelalte? întrebă Ben. Că Lanre a existat cu adevărat?

– Toate semnele ne îndreaptă într-acolo, spuse tata. E ca şi cum te-ai uita la doisprezece nepoţi şi ai vedea că zece dintre ei au ochi albaştri. Ştii că şi bunica avea ochi albaştri. Am mai făcut asta şi înainte, şi mă pricep. Tot aşa am compus şi *Dincolo de ziduri.* Însă...

L-am auzit suspinând.

– Şi-atunci, unde-i greutatea?

– Povestea e mai veche, lămuri mama. E ca şi cum te-ai uita la stră-stră-strănepoţi.

– Şi sunt împrăştiaţi în toate cele patru colţuri, se plânse tata. Şi pe deasupra, când izbutesc să găsesc unul, are cinci ochi: doi verzi, unul albastru, unul căprui şi unul roz cu picăţele. Iar al doilea are un singur ochi, care-şi schimbă culoarea. Cum să tragi vreo concluzie din aşa ceva?

Ben îşi drese glasul.

– Cam tulburătoare comparaţia asta, zise el. Dar te las cu plăcere să mă iscodeşti despre Chandrieni. Am auzit multe poveşti de-a lungul vremii.

– Primul lucru pe care trebuie să-l ştiu este câţi sunt ei până la urmă, spuse tata. Cele mai multe poveşti spun că şapte, dar şi aici sunt şi alte păreri. Uneori sunt trei, alteori cinci, iar în *Căderea Feliorului* sunt nici mai mulţi, nici mai puţini de treisprezece: câte unul pentru fiecare pontifet din Atur, başca unul pentru capitală.

– La asta pot să-ţi răspund, zise Ben. Şapte. De asta poţi să fii sigur într-o oarecare măsură. E chiar şi în numele lor, de fapt. *Chaen* înseamnă şapte. *Chaen-dian* înseamnă „cei şapte”. Chandrian, Chandrieni.

– Asta n-o ştiam, spuse tata. *Chaen.* Ce limbă e asta? Yllică?

– Sună ca temma, zise mama.

– Ai ureche bună, îi spuse Ben. E limba temică, de fapt. Cam cu o mie de ani mai veche decât temma.

– Ei, hai că acum sunt mai lămurit, l-am auzit pe tata spunând. Îmi pare rău că nu te-am întrebat acum o lună. Bănuiesc că nu ştii şi de ce fac ei ceea ce fac, nu?

După glasul tatălui meu, ştiam bine că nu se aşteaptă chiar să primească un răspuns.

– Aici e întreaga taină, nu-i aşa? râse Ben pe înfundate. Cred că asta e ceea ce-i face mult mai înfricoşători decât toate nălucile despre care auzi în poveşti. Stafiile vor să se răzbune, duhurile rele vor să prindă suflete în mreje, oamenii negri sunt înfometaţi şi lipsiţi de simţire. Toate nu sunt chiar aşa de speriat. Ceea ce pricepem putem să încercăm să şi stăpânim. Dar Chandrienii apar ca fulgerul pe cerul senin. Prăpăd şi nimic altceva. Fără nicio noimă.

– Cântecul meu o să aibă noimă, zise tata, cu o aspră îndârjire. După atâta vreme, mi se pare că le-am dezgropat motivele. Am pus cap la cap bucăţele aflate de la unii şi de la alţii. De-asta sunt atât de amărât: pentru că am trecut de partea cea mai grea, însă toate amănuntele astea îmi dau atâta bătaie

de cap.

– Ţi se pare că ştii? zise Ben curios. Care-i judecata ta?

Pe tata aproape că-l pufni râsul.

– Nu, nu, Ben! Trebuie să aştepţi şi tu în rând cu ceilalţi. Am asudat prea mult pentru cântecul ăsta, ca să dezvălui tocmai miezul înainte să fie gata!

Glasul lui Ben era îmbibat de dezamăgire:

– Lasă că ştiu eu că ăsta nu-i decât un vicleşug ca să mă faci să călătoresc cu voi şi de-acum înainte, bombăni el. N-am să pot să plec până când nu aud afurisitul ăsta de cântec!

– Atunci ajută-ne să-l isprăvim! spuse mama. Semnele Chandrienilor sunt altă bucată căreia nu-i putem da de capăt. Toată lumea spune că sunt anumite semne care le trădează venirea, însă fiecare spune că sunt altele.

– Hm, să ne gândim, zise Ben. Focul albastru, asta-i lesne, fireşte. Dar eu unul n-aş spune că ăsta-i un semn al Chandrienilor în mod deosebit. În unele poveşti e semnul duhurilor rele. În altele, al tuturor fiinţelor neomeneşti sau al oricărui soi de magie.

– E şi semn de aer rău în mine, ţinu mama să zică.

– A, da? întrebă tata.

Mama dădu din cap că da.

– Când o lampă arde cu flacără albastră, ştii că e gaz-de-foc în aer.

– Doamne păzeşte! Gaz-de-foc într-o mină? zise tata. Ori stingi repede lampa şi te pierzi prin întuneric, ori o laşi aprinsă şi arunci în aer toată mina! Aşa ceva e mai înfricoşător ca orice duh rău!

– Şi eu o să mărturisesc că anumiţi arcanişti mai folosesc din când în când lumânări şi torţe „lucrate”, ca să sperie ţăranii lesne-crezători, zise Ben, dregându-şi glasul.

Mama râse.

– Adu-ţi aminte cu cine vorbeşti, Ben. Noi unii n-o să-i luăm asta nimănui în nume de rău. Dacă stau să mă gândesc bine, nişte lumânări albastre ne-ar prinde de minune data viitoare când jucăm *Daeonica.* Dacă se-ntâmplă să ai vreo două uitate pe undeva, fireşte.

– Vedem ce pot face, spuse Ben, înveselit. Alte semne… unul dintre ei ar avea, se spune, ochi de capră sau ochi negri cu totul, sau n-ar avea ochi deloc. Pe asta am auzit-o de mai multe ori. Am mai auzit şi că buruienile se ofilesc când se ivesc Chandrienii. Lemnul putrezeşte, metalul rugineşte, cărămizile se sfarmă…

Se opri câteva clipe.

– Deşi… nu ştiu dacă toate astea sunt mai multe semne sau unul singur.

– Ei, acum vezi şi tu ce pacoste am avut eu, spuse tata morocănos. Şi se mai pune şi întrebarea dacă au toţi aceleaşi semne sau au fiecare câte unul, două.

– Ţi-am mai spus, zise mama, exasperată. Fiecare are câte un semn al său. Se leagă mult mai bine aşa.

– Asta-i judecata la care ţine doamna mea cel mai mult, spuse tata. Dar nu se leagă deloc. În unele poveşti, singurul semn e focul albastru. În altele, avem animale care o iau razna, dar nicio flacără albastră. În altele ai un om cu ochi negri *şi* animale care-o iau razna *şi* foc albastru.

– Ţi-am zis cum se leagă toate astea, spuse ea, cu un glas supărat după care se putea citi că mai avuseseră discuţia asta şi înainte. Nu trebuie să fie mereu toţi împreună. Ar putea să apară câte trei sau câte patru. Dacă unul dintre ei face focurile să se stingă, ar părea că *toţi* fac focurile să se stingă. Iar asta ar lămuri deosebirile între poveşti. Felurite semne şi ori mai mulţi, ori mai puţini – depinde cum se întovărăşesc ei.

Tata mormăi ceva.

– Ai o nevastă tare isteaţă, Ari! spuse Ben tare, spărgând încordarea aşternută. Cu cât o dai?

– Îmi trebuie pentru ce muncesc, din păcate. Dar dacă te interesează să ţi-o dau cu împrumut pentru câteva zile, ne înţelegem noi cum…

Urmă o pălitură zdravănă, urmată de nişte chicoteli pe glasul jos al tatei.

– Alte semne care-ţi mai vin în minte?

– Se spune că, dacă pui mâna pe ei, sunt reci. Cum ar putea să ştie cineva aşa ceva, asta nu ştiu. Am mai auzit şi că focurile nu ard în preajma lor. Deşi asta nu se potriveşte deloc cu flăcările albastre. S-ar putea…

Vântul se înteţi, fremătând printre copaci. Foşnetul frunzelor nu mă lăsă să aud ce spuse mai apoi Ben. M-am folosit de prilejul ăsta ca să mă strecor cu câţiva paşi mai aproape.

– …Că sunt „înhămaţi la umbră” – dar ce-o fi însemnând asta, nu ştiu, l-am auzit pe tata după ce se potoli vântul.

Ben pufni din nas.

– Nici eu n-aş putea spune. Am auzit o poveste în care li s-a dat de urmă pentru că umbrele lor erau aşternute cu susul în jos,

adică spre lumină. Şi mai e şi altă poveste în care unuia dintre ei i se zice „sub jugul umbrei”. Era ceva ca „Nu-ştiu-cine, cel sub jugul umbrei”. Fir-ar, că numele nu mi-l pot aduce aminte…

– Că veni vorba de nume: şi cu asta am greutăţi, zise tata. Am adunat vreo câteva zeci şi mi-ar plăcea să-ţi cer părerea în legătură cu ele. Cel mai…

– De fapt, Ari, îi curmă vorba Ben, mie mi-ar plăcea foarte tare dacă nu le-ai rosti. Numele de oameni, adică. Poţi să le mâzgăleşti aici în ţărână, dacă vrei, sau mă duc să-mi aduc tăbliţa, dar m-aş simţi mult mai bine dacă nu te-ai apuca să *rosteşti* vreunul din ele. Mai bine să fii cu băgare de seamă, decât să-ţi pară rău, vorba ceea.

Urmă o tăcere adâncă. Pe când mă furişam spre ei, am încremenit cu piciorul în aer, de teamă să nu mă audă.

– Ei, haideţi, nu vă uitaţi aşa la mine, nici tu, nici tu! zise Ben ţâfnos.

– Ne mirăm doar, Ben, se auzi glasul blând al mamei. Nu pari să fii soiul de om care să creadă în bazaconii.

– Nu cred, spuse Ben. Doar sunt cu băgare de seamă. E altceva.

– Fireşte, spuse tata. N-am vrut să…

– Lasă vrăjeala, Ari, îi curmă Ben vorba, cu supărare în glas. Eşti prea bun actor ca să laşi să se vadă, dar ştiu eu bine când cineva mă crede prostănac.

– Nu mă aşteptam, atâta doar, Ben! zise tata, parcă cerându-şi iertăciune. Eşti om cu şcoală şi m-am săturat ca toată lumea să pună mâna pe fier sau să verse câteva picături de bere ori de câte ori aduc vorba despre Chandrieni. Eu nu fac decât să adun firele unei poveşti, nu mă amestec în treburi întunecate.

– Ei bine, ascultaţi aici. Îmi sunteţi amândoi prea dragi ca să vă las să credeţi că sunt un nătărău bătrân, zise Ben. Pe lângă asta, am ceva ce trebuie să vorbesc cu voi mai încolo, şi pentru aia o să am nevoie să mă luaţi în serios.

Vântul se înteţi şi mai tare, şi m-am folosit de zgomotul lui să îmi acopăr ultimii paşi. M-am dat după marginea căruţei părinţilor mei şi m-am uitat printre frunze. Şedeau toţi trei în jurul focului. Ben şedea pe o buturugă, ghemuit în mantaua lui castanie şi jerpelită. Părinţii mei şedeau în faţa lui, mama sprijinindu-se de tata, cu o pătură în jurul amândurora.

Ben turnă ceva dintr-un urcior de lut într-o ceaşcă de piele tăbăcită şi i-o întinse mamei.

– În Atur ce părere are lumea despre duhurile rele? întrebă el.

– Sunt speriaţi, zise tata, cu un deget la tâmple. Prea multă religie le face minţile să se înmoaie.

– Dar în Vintas? întrebă Ben. Acolo mulţi sunt tehlini. Şi ei cred la fel?

Mama clătină din cap.

– Ei cred că e ceva cam prostesc. Le place ca duhurile lor rele să rămână... metaforice.

– Şi atunci, în Vintas de ce se teme lumea?

– De fee, zise mama.

– De morţii-umblători, zise tata în acelaşi timp.

– Aveţi amândoi dreptate – depinde în ce parte a ţării te afli, spuse Ben. Iar aici în Orânduire oamenii râd de se prăpădesc şi de unele, şi de altele.

Arătă spre copacii dimprejur.

– Dar prin părţile astea sunt cu mare băgare de seamă când vine toamna, să nu vină omul negru peste ei.

– Aşa-i lumea asta, spuse tata. Jumătate din meseria de artist e să ştii încotro se îndreaptă credinţele oamenilor care vin să te vadă jucând.

– Încă ţi se pare că m-am ţăcănit, zise Ben, înveselit. Ascultă, dacă mâine ajungem la Biren şi îţi zice cineva că e omul negru în pădure, tu îl crezi?

Tata clătină din cap.

– Dar dacă ţi-ar zice doi oameni?

Tata clătină din nou din cap.

Ben se aplecă în faţă pe buturuga lui.

– Dar dacă mai bine de zece oameni ţi-ar spune, cu mâna pe inimă, că omul negru a venit şi că mănâncă...

– Fireşte că nu i-aş crede, zise tata, nervos. E o aiureală.

– Fireşte că este, încuviinţă Ben, ridicând un deget. Dar adevărata întrebare care se pune e: te-ai duce în pădure?

Tata şezu nemişcat câteva clipe, pierdut în gânduri.

Ben dădu din cap.

– Ar fi o prostie din partea ta să nu iei în seamă ce îţi zice jumătate de târguşor, chiar dacă tu nu crezi ce cred şi ei. Dacă nu omul negru, atunci de ce ţi-e frică?

– De urşi.

– De tâlhari.

– Pentru nişte artişti călători, e bine să aveţi astfel de frici, zise Ben. Nişte frici pe care oamenii locului nu le iau în seamă.

Fiecare loc are micile lui născociri şi toată lumea râde de născocirile în care cred cei de pe malul celălalt al râului.

Se uită la ei serios.

– Dar a auzit vreunul din voi vreun cântec sau vreo poveste în care să fie luaţi în râs Chandrienii? Pun rămăşag că nu.

Mama clătină din cap după ce se gândi bine de tot. Tata făcu şi el la fel, după ce luă o duşcă sănătoasă de băutură.

– Ei, nu zic acuma că Chandrienii există şi lovesc ca trăsnetul pe cerul senin. Dar oamenii de prin toate părţile se tem de ei. Trebuie să existe o pricină pentru asta.

Ben rânji şi înclină puţin cana de piele, vărsând ultimele picături de bere pe pământ.

– Iar numele sunt ceva ciudat. Ceva primejdios.

Se uită la ei cu înţeles.

– Iar asta ştiu că e adevărat *tocmai* pentru că sunt om cu şcoală. Dacă cred niţeluş şi în bazaconii…

Ridică din umeri.

– Ei bine, asta-i pentru că aşa vreau eu. Sunt bătrân. Trebuie să-mi faceţi pe plac.

Tata încuviinţă din cap, gânditor.

– E ciudat că nu mi-am dat seama până acum că toată lumea gândeşte la fel cu privire la Chandrieni. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească minţile.

– La nume ne putem întoarce mai încolo, bănuiesc. Despre ce voiai să vorbeşti cu noi?

Eu eram gata să mă furişez de acolo înainte să fiu prins, dar ceea ce a spus Ben m-a făcut să încremenesc unde eram, înainte să apuc să fac vreun pas.

– Pesemne că e greu de văzut, de vreme ce sunteţi părinţii lui şi aşa mai departe. Dar Kvothe al vostru e cam luminat la minte.

Ben îşi umplu la loc cana şi-i întinse urciorul tatei, care îl respinse.

– De fapt, „luminat la minte” nu e nici pe departe de ajuns pentru el.

Mama se uita la Ben pe deasupra cănii ei.

– Oricine petrece ceva vreme cu băiatul îşi dă seama de lucrul ăsta, Ben. Nu văd de ce ar face cineva caz de asta. Tu, cu atât mai puţin.

– Nu cred că vă daţi întru totul seama cum stă treaba, zise Ben, întinzându-şi picioarele, aproape să şi le vâre în foc. Cât de

uşor a prins cântatul la lăută?

Tata păru un pic mirat că Ben schimbase aşa brusc subiectul.

– Destul de uşor, de ce?

– Câţi ani avea?

Tata se scărpină gânditor în barbă câteva clipe. În tăcerea care se aşternu, glasul mamei fu ca un flaut:

– Opt.

– Adu-ţi aminte când ai învăţat tu să cânţi. Mai ştii câţi ani aveai? Mai ştii ce greutăţi ai avut?

Tata se scărpina înainte în barbă, dar chipul îi era mai cugetător acum, iar privirile, duse departe.

Abenthy vorbi în continuare:

– Pun rămăşag că a învăţat fiecare notă, fiecare ciupitură, după ce i s-a arătat o singură dată, fără să se împiedice, fără să se plângă. Şi dacă a făcut vreo greşeală, n-a făcut-o decât o singură dată, nu-i aşa?

Tata păru puţin tulburat.

– În mare parte, da, dar a avut şi el greutăţi, cum are toată lumea. Nota a cincea. A avut mult de furcă la a cincea mărită şi micşorată.

Mama se băgă şi ea, blând, în discuţie:

– Îmi aduc aminte, dragul meu, dar cred că era numai din cauză că avea mânuţele prea mici. Era atât de mic…

– Pun rămăşag că nu l-a ţinut în loc prea multă vreme lucrul ăsta, zise Ben încet. Chiar are nişte mâini minunate. Mama mea le-ar fi numit mâini de magician.

Tata zâmbi.

– Le are de la maică-sa: delicate, dar puternice. Numai bune de frecat ceaune, nu-i aşa, muiere?

Mama îl pocni, apoi îi prinse o mână într-ale ei şi îi descleştă degetele, să vadă şi Ben.

– Le are de la tatăl lui: pline de graţie şi blândeţe. Numai bune să vrăjească tinere fiice de nobil.

Tata se apucă să spună că nu-i aşa, dar ea nu-l băgă în seamă.

– Cu ochi ca ai lui şi cu mâinile astea, nicio femeie din lume n-are să mai fie în siguranţă, când are să se-apuce el să alerge după doamne.

– Se spune „le va face curte”, draga mea, o corectă blând tata.

– Doar vorbe, ridică mama din umeri. Totul e numai o cursă şi,

când e să fie gata, îi plâng de milă femeii care va fi fugit.

Se lăsă şi mai tare pe spate spre tata, ţinându-i mâna în poală. Îşi aplecă puţin capul, iar el îi prinse semnul şi se aplecă să îi sărute colţul gurii.

– Amin, zise Ben, ridicându-şi cana să-i salute.

Tata îşi puse şi celălalt braţ împrejurul ei şi o strânse încet.

– Tot nu pricep unde vrei s-ajungi, Ben.

– Orice face, Kvothe aşa face – iute ca săgeata, arareori făcând câte-o greşeală. Pun rămăşag că ştie toate cântecele pe care i le-aţi cântat vreodată. Ştie mai bine ca mine câte lucruri şi ce am în căruţă.

Ridică urciorul şi-şi mai turnă bere.

– Şi nu e doar că ţine minte. Pricepe. Jumătate din lucrurile pe care voiam să i le arăt le-a priceput deja de unul singur.

Îi reumplu şi mamei cana.

– Are unsprezece ani. Mai ştiţi voi vreun copil de vârsta lui care să vorbească aşa cum vorbeşte el? Da, asta se datorează în mare parte faptului că a crescut într-un mediu luminat şi deschis la minte, spuse Ben, arătând spre căruţe. Însă, pentru cei mai mulţi copii de unsprezece ani, cele mai adânci gânduri sunt despre cum să scape de lecţii şi cum să tragă mai bine mâţa de coadă.

Mama izbucni într-un râs limpede ca de clopoţei, dar chipul lui Abenthy era serios.

– Chiar aşa e, doamnă dragă! Am avut învăţăcei mult mai mari ca el, cărora le-ar fi plăcut să se fi descurcat pe jumătate cât de bine se descurcă el.

Rânji.

– Eu unul, dac-aş avea mâinile lui şi pe sfert din isteţimea lui, aş mânca de pe tipsii de argint în mai puţin de-un an.

Urmă un mic răgaz. Apoi mama vorbi uşurel:

– Îmi aduc aminte când era mic, prunc doar, şi mergea de-a buşilea pe aici. Se uita la noi, se uita mereu. Cu ochi limpezi care arătau de parcă voiau să înghită lumea întreagă.

Mamei îi tremură un pic glasul. Tata o strânse mai tare în braţe.

Următoarea tăcere dură mai mult. Eram pe punctul să mă furişez înapoi, când tata o sparse:

– Şi ce ne sfătuieşti să facem?

În glasul său se amestecau îngrijorarea şi mândria părintească.

Ben zâmbi blând.

– Nimic, doar să vă gândiţi ce căi puteţi să alegeţi când are să vină vremea. Băiatul ăsta are să lase semne în lume şi are să fie unul dintre cei mai buni.

– Cei mai buni ce? murmură tata.

– Orice alege. Dacă rămâne aici, nu mă îndoiesc că are să devină următorul Illien.

Tata zâmbi. Illien este idolul oricărui artist călător. Singurul Edema Ruh cu adevărat faimos din istorie. Maestru lutier, Illien a preschimbat lăuta de curte, cea veche, firavă şi greoaie, în minunata, rafinata lăută de artist pe care o folosim noi astăzi. Aceleaşi poveşti mai spun şi că lăuta lui Illien ar fi avut opt coarde cu totul.

– Illien. Îmi place cum sună asta, spuse mama. Să vină regi de la mari depărtări ca să-l audă cântând pe micuţul meu Kvothe.

– Cu muzica lui care să facă să se potolească încăierările din cârciumi şi războaiele de la hotare, zâmbi Ben.

– Şi cu femeile sălbatice care să-i stea în poală, se exaltă tata, punându-şi sânii pe capul lui.

Urmă o clipă de tăcere înmărmurită. Apoi mama vorbi rar, cu glasul doar puţin înţepat:

– Vrei să spui „fiare sălbatice care să-şi pună capul la el în poală”.

– Oare?

Ben tuşi şi vorbi mai departe:

– Dacă se hotărăşte să se facă arcanist, pun rămăşag că o să ajungă la curtea vreunui rege înainte să împlinească douăzeci şi patru de ani. Dacă îşi pune mintea să se facă neguţător, nu mă-ndoiesc că o să aibă în stăpânire jumătate de lume până la sfârşitul vieţii.

Tata se încruntă. Ben zâmbi şi zise:

– Nu-ţi face griji pentru asta. E prea curios ca să vrea să se facă neguţător.

Ben se opri, cântărindu-şi următoarele vorbe cu mare băgare de seamă.

– Ar fi acceptat la Universitate, să ştiţi. Nu câţiva ani buni de-acum încolo, fireşte. La şaptesprezece ani e cel mai repede, dar n-am nicio îndoială că…

N-am mai auzit ce-a mai spus Ben. La Universitate! Ajunsesem să mă gândesc la ea aşa cum cei mai mulţi copii se gândesc la tărâmul Fae, un loc desprins din basme, la care poţi

să visezi numai. O şcoală de mărimea unui târguşor. De zece ori zece mii de cărţi. Oameni care să ştie răspunsurile la orice întrebare le-aş pune...

Era tăcere când m-am întors să-i ascult din nou.

Tata se uita în jos la mama, care se cuibărise la braţul său.

– Ce zici de asta, nevastă? S-a întâmplat să ajungi în aşternutul vreunui zeu rătăcitor, acum vreo doisprezece ani? Asta ne-ar dezlega mica taină.

Mama îl pocni în joacă şi chipul i se făcu gânditor.

– Dacă stau să mă gândesc bine, a fost o noapte, cam acum doisprezece ani, când a venit un bărbat la mine. M-a legat cu sărutări şi m-a înlănţuit cu coardele lăutei sale. Mi-a luat virtutea şi m-a furat şi pe mine.

Se opri puţin.

– Dar n-avea părul roşu. Nu poate să fie el.

Zâmbi buclucaş către tata, care păru puţin ruşinat. Îl sărută, iar el o sărută înapoi.

Aşa îmi place să-mi aduc aminte de ei şi astăzi. M-am furişat de acolo, cu gânduri despre Universitate dănţuindu-mi în minte.

Capitolul 13
Interludiu – Carne cu sânge dedesubt

În hanul Piatra de Hotar domnea tăcerea. Îi înconjura pe cei doi bărbaţi care şedeau într-o încăpere de altfel goală.

Kvothe se oprise din vorbit şi, cu toate că părea să se uite în jos la mâinile sale de pe masă, ochii îi erau de fapt pierduţi undeva departe în negura timpului. Când îşi ridică într-un târziu privirea, păru aproape surprins să îl găsească pe Cronicar şezând de cealaltă parte a mesei, cu condeiul deasupra călimării.

Kvothe răsuflă apăsat şi îi făcu semn Cronicarului să lase condeiul. După o clipă, cel din urmă se supuse, ştergându-i vârful de o bucată de pânză înainte să îl aşeze pe masă.

– Mi-ar pica bine ceva de băut, rosti Kvothe dintr-odată, aproape surprins de propria-i reacţie. Nu am spus prea multe poveşti în ultima vreme şi gâtlejul mi s-a cam uscat.

Se ridică lin de la masă şi porni prin labirintul de mese goale înspre tejgheaua abandonată.

– Pot să-ţi ofer aproape orice, bere brună, vin alb, cidru cu mirodenii, ciocolată caldă, cafea...

Cronicarul ridică o sprânceană.

– O cană de ciocolată caldă ar fi minunată, dacă ai. Nu mă aşteptam să găsesc aşa ceva atât de departe de... se opri şi îşi drese politicos glasul. Ei bine, de oriunde.

– Avem orice ne trebuie aici, la Piatra de Hotar, rosti Kvothe cu un semn spre camera goală. În afară de muşterii, desigur.

Scoase un urcior de lut de sub tejghea. Când îl aşeză pe lemnul de mahon, se auzi un sunet gol. Oftă, apoi începu să strige:

– Bast! Mai adu nişte cidru!

Un răspuns nedesluşit răsună printr-o uşă din capătul încăperii.

– Bast, rosti Kvothe cu o urmă de mustrare în voce, însă prea încet ca să se facă auzit până acolo.

– Mişcă-ţi hoitul încoace şi ia-l de unul singur, putoare ce eşti! strigă vocea de undeva din pivniţă. Eu am treabă.

– O slugă tocmită? întrebă Cronicarul.

Kvothe se propti cu coatele de tejghea şi zâmbi îngăduitor. După câteva clipe, sunetul paşilor cuiva care urca nişte scări de lemn în cizme cu talpă tare se revărsă prin uşa din spate. Bast îşi

făcu apariţia în cameră, mormăind ceva pentru sine.

Era îmbrăcat simplu: o cămaşă neagră cu mânecă lungă băgată în pantalonii negri; pantaloni negri băgaţi în cizmele moi, tot negre. Avea chipul ascuţit şi delicat, aproape frumos, cu ochi albaştri, remarcabili.

Se îndreptă cu un urcior spre tejghea, mergând cu o graţie stranie, însă plăcută.

– Un singur client? întrebă el cu o umbră de reproş. Nu puteai să iei cidrul de unul singur? M-ai întrerupt tocmai când citeam *Celum Tinture.* Asta după ce m-ai bătut la cap o lună întreagă s-o citesc.

– Bast, ştii ce se întâmplă la Universitate cu studenţii care trag cu urechea la conversaţiile profesorilor lor? întrebă Kvothe cu viclenie.

Bast duse o mână la piept şi deschise gura, gata să protesteze că era acuzat pe nedrept. Kvothe îl săgetă cu privirea.

– Bast.

Bast închise gura şi pentru un moment păru că era pe cale să încerce să găsească o scuză, apoi îşi lăsă umerii să cadă.

– De unde-ai ştiut?

Kvothe chicoti.

– Ai evitat cartea aceea pentru o viaţă de muritor. Fie ai devenit peste noapte un învăţăcel deosebit de sârguincios, fie erai pus pe rele.

– Şi *ce* anume se întâmplă la Universitate cu studenţii care trag cu urechea? întrebă Bast, curios ca un copil.

– Nu am nici cea mai vagă idee. *Eu unul* n-am fost niciodată prins. Cred că dacă te fac să iei loc şi să-mi asculţi povestea până la capăt e destulă pedeapsă. Dar să uităm de asta, rosti Kvothe, arătând spre încăperea goală. Ne neglijăm clientul.

Cronicarul părea orice numai nu plictisit. De îndată ce Bast intrase în cameră, Conicarul începuse să-l privească curios. Pe măsură ce conversaţia continua, expresia sa devenise tot mai nedumerită şi atentă.

Dacă e să fim drepţi, se cuvine menţionat ceva despre Bast. La prima vedere, părea să fie un tânăr la fel ca oricare altul, chiar şi chipeş cum era. Dar avea ceva diferit. De pildă, purta cizme moi şi negre de piele. Cel puţin, dacă te uitai la el asta vedeai. Dar dacă se întâmpla să-l zăreşti cu coada ochiului şi dacă se afla într-o umbră, ai fi putut să vezi cu totul altceva.

Pe deasupra, dacă aveai soiul potrivit de minte, soiul de minte

care chiar *vede* lucrurile la care se uită, poate că ai fi observat ceva neobişnuit la ochii lui. Dacă mintea ta avea rar întâlnitul talent de a nu se lăsa înşelată de propriile aşteptări, ai fi observat altceva în privinţa lor, ceva straniu şi minunat.

Din această pricină, Cronicarul nu-l scăpase din ochi pe tânărul ucenic al lui Kvothe, încercând să-şi dea seama ce era deosebit la el. În momentul în care conversaţia se sfârşi, privirea Cronicarului putea fi socotită cel puţin intensă, dacă nu chiar necuviincioasă. Când Bast se întoarse spre el de la tejghea, ochii Cronicarului se lărgiră simţitor şi ce urmă de culoare mai avea pe chipul deja palid se făcu nevăzută.

Cronicarul băgă mâna pe sub cămaşă şi trase de ceva agăţat la gâtul său. Aşeză obiectul cu pricina pe masă la o lungime de un braţ, între el şi Bast. Totul se petrecu în jumătate de secundă, fără ca ochii săi să-l părăsească pe tânărul de la bar. Cu chip imperturbabil, apăsă ferm discul de metal pe masă cu două degete.

– Fier, grăi el.

Glasul său sună cu o rezonanţă ciudată, de parcă era o poruncă.

Bast se încovoie ca lovit de un pumn în stomac, dezvelindu-şi dinţii şi scoţând un sunet undeva între un mârâit şi un ţipăt. Mişcându-se cu o viteză nefirească, şerpuitoare, ridică o mână încleştată pe lângă cap şi se pregăti să salte. Totul se petrecu într-o clipită. Totuşi, mâna cu degete lungi a lui Kvothe reuşi să-l prindă cumva de încheietură. Fără să-şi dea seama sau fără să-i pese, Bast se aruncă spre Cronicar doar pentru a fi tras înapoi, căci mâna lui Kvothe era mai neclintită decât o cătuşă. Bast se opinti cu furie să se elibereze, dar Kvothe, cu braţul întins, nici nu se clinti îndărătul tejghelei, de nemişcat precum fierul sau piatra.

– Gata!

Glasul lui Kvothe plesni aerul ca o poruncă, iar, în linişte care urmă, cuvintele îi fură tăioase şi pline de mânie.

– Nu am să-mi las prietenii să se lupte între ei. Am pierdut destui şi fără aşa ceva. Desfă cetluirea sau am să o fărâm, spuse, cu ochii spre Cronicar.

Acesta din urmă încremeni, năucit. Apoi şopti ceva nedesluşit şi, cu un mic tremur, îşi retrase mâna de pe cercul de metal pe care îl pusese pe masă.

Toată încordarea părăsi trupul lui Bast şi, pentru o clipă,

rămase agăţat ca o păpuşă de cârpe de încheietura aflată în mâna lui Kvothe. Tremurând din toate oscioarele, Bast reuşi să se ridice în picioare şi să se proptească de tejghea. Kvothe îl cercetă îndelung cu privirea, apoi îi dădu drumul.

Bast se prăbuşi într-un taburet fără să-şi ia ochii de la Cronicar. Se mişca cu băgare de seamă, ca un om cu o rană deschisă. Se schimbase. Ochii care îl priveau pe Cronicar erau încă de acel neobişnuit albastru oceanic, dar acum se arătau a fi mai mult ca nişte nestemate sau ca iazuri adânci din adâncul codrului şi cizmele moi de piele fură înlocuite de graţioase copite despicate.

Kvothe îi făcu un semn autoritar Cronicarului să se apropie, apoi se întoarse să ia două pahare groase şi o sticlă aleasă parcă la întâmplare. Aşeză paharele în timp ce Bast şi Cronicarul se priveau neîncrezător unul pe celălalt.

– Să înţelegeţi un lucru, rosti Kvothe mânios, e de înţeles cum v-aţi purtat amândoi, dar asta nu înseamnă că v-aţi purtat cum trebuie. Aşa că să o luăm de la început cu prezentările, spuse el şi răsuflă adânc. Bast, el e Devan Lochees, cunoscut şi drept Cronicarul. E bine cunoscut ca un mare narator, evocator şi adunător de poveşti. Pe deasupra, dacă nu cumva mi-am pierdut toate minţile, pare să mai fie şi un membru de seamă al Arcanumului, cel puţin Re’lar şi unul dintre cei poate câţiva zeci de oameni din lume care cunosc numele fierului. Totuşi, în ciuda acestor distincţii, pare cam necopt în privinţa mersului lucrurilor în lume, după cum ne-a demonstrat cu atacul lui aproape sinucigaş împotriva a ceea ce bănuiesc că e primul membru a unei seminţii pe care a avut vreodată norocul să-l întâlnească.

Cronicarul ascultă impasibil prezentarea lui Kvothe, privindu-l pe Bast ca pe un şarpe.

– Cronicarule, aş vrea să faci cunoştinţă cu Bastas, fiul lui Remmen, Prinţ al Amurgului şi al neamului Telwyth Mael. Cel mai strălucit, iar prin asta vreau să spun *singurul* ucenic pe care am avut nenorocul să-l învăţ. Descântător, cârciumar şi, nu în ultimul rând, prietenul meu. Care, în cursul celor o sută cincizeci de ani de viaţă, ca să nu mai spun de aproape doi ani sub oblăduirea mea, a reuşit să evite să înveţe câteva lucruri importante. Primul fiind acesta: să ataci un membru al Arcanumului îndeajuns de iscusit să cetluiască[1] fierul e nebunie curată.

---

[1] Legăluire - traducere Sandra Iulia Ronai (Cetluire - traducere Graal Soft).

– El m-a atacat primul! se răsti Bast indignat.

Kvothe se uită calm la el.

– N-am spus că n-ai fost îndreptăţit să o faci, ci doar nechibzuit.

– Aş fi câştigat.

– Foarte probabil. Dar n-ai fi ieşit nevătămat, iar el poate ar fi murit. Îţi aminteşti că l-am prezentat drept oaspetele meu?

Bast nu spuse nimic, însă expresia îi rămase beligerantă.

– Ei bine, acum v-am prezentat unul altuia, concluzionă Kvothe cu voioşie forţată.

– Încântat, rosti Bast cu răceală.

– De asemenea, i-o întoarse Cronicarul pe acelaşi ton.

– Nu e niciun motiv să fiţi altceva decât prieteni, continuă Kvothe, cu un licăr tăios în voce. Şi nu aşa se salută prietenii între ei.

Bast şi Cronicarul se uitară unul la altul fără să schiţeze un gest.

Kvothe continuă pe glas scăzut:

– Dacă nu terminaţi cu prostia asta, puteţi să plecaţi acum. Unul va rămâne cu o fărâmă de poveste, iar celălalt poate să-şi caute alt învăţător. Dacă e ceva ce nu tolerez, aceea e imbecilitatea născută din orgoliu.

Ceva în intensitatea ascunsă din vocea lui Kvothe îi făcu să nu-şi mai ciocnească privirile. Iar când s-au întors spre el, părea că îndărătul barului stătea cineva foarte diferit. Hangiul jovial dispăruse, iar în locul său era cineva sumbru şi fioros.

„E atât de tânăr, se minună Cronicarul. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. De ce nu mi-am dat seama înainte? M-ar putea frânge în mâini ca pe o nuia. Cum de l-am confundat cu un hangiu, chiar şi pentru o clipă?”

Apoi observă ochii lui Kvothe, care se întunecaseră într-un verde atât de închis că erau aproape negri. „El e cel pe care am venit să-l văd, îşi spuse Cronicarul, acesta e omul care a sfătuit regi şi a străbătut drumuri străvechi călăuzit doar de agerimea minţii sale. Acesta e cel al cărui nume a devenit atât slăvit, cât şi blestemat la Universitate.”

Kvothe se uită pe rând la Cronicar şi la Bast; niciunul nu reuşi să-i înfrunte privirea prea mult. După o pauză stânjenitoare, Bast întinse mâna. Cronicarul ezită o clipită, apoi întinse şi el mâna cu iuţeală, de parcă ar fi băgat-o în flăcări. Spre uimirea amândurora, nimic nu se întâmplă.

– Uluitor, nu-i aşa? le vorbi Kvothe cu ironie. Cinci degete şi carne cu sânge dedesubt. Mai să-ţi vină să crezi că la capătul acelei mâini se găseşte un fel de… persoană.

Vinovăţia se strecură pe chipurile celor doi. Îşi dădură drumul de mâini. Kvothe turnă ceva din sticla verde în pahare. Un gest atât de simplu îl schimbă întru totul. Cu fiecare strop turnat în pahare păru să se adâncească tot mai mult în sinea lui, până ce abia dacă mai rămase o urmă din bărbatul cu ochi întunecaţi de acum câteva clipe. Cronicarul se trezi străbătut de o senzaţie de pierdere în timp ce-l privea pe hangiul cu o mână ascunsă într-o cârpă de pânză. Kvothe împinse paharele spre ei.

– Acum, luaţi paharele, şedeţi la masă şi vorbiţi. Când mă întorc, nu vreau să-l găsesc pe vreunul din voi mort sau clădirea în flăcări. Aţi priceput?

Bast zâmbi stânjenit în vreme ce Cronicarul luă paharele şi se întoarse la masă. Bast îl urmă şi aproape că se aşeză înainte să-şi amintească să revină să ia toată sticla.

– Nu cumva să beţi prea mult, îi preveni Kvothe, care tocmai intra în camera din spate. Nu vreau să chicotiţi încontinuu cât timp îmi spun povestea.

Cei doi de la masă începură o conversaţie tensionată, cu întreruperi, cât timp Kvothe trebăluia prin bucătărie. Câteva minute mai târziu, hangiul se întoarse, aducând brânză, o pâine de secară, pui rece şi cârnaţi, unt şi miere.

Se mutară la o masă mai mare în timp ce Kvothe scotea farfuriile şi mai aranja pe după tejghea, ca un adevărat hangiu. Cronicarul îl urmărea pe ascuns, abia venindu-i a crede că bărbatul care fredona un cântec în vreme ce tăia cârnaţii putea fi acelaşi om cu cel care îi privise dindărătul barului cu câteva minute în urmă, sumbru şi înfiorător.

Pe când Cronicarul îşi aduna foile şi condeiele, Kvothe cercetă gânditor poziţia soarelui prin fereastră. Într-un târziu se întoarse spre Bast.

– Cât de mult ai reuşit să auzi?

– Aproape tot, Reshi. Am urechi bune, zâmbi Bast.

– Asta e bine. N-avem timp să reluăm povestea, spuse Kvothe şi trase adânc aer în piept. Să ne întoarcem la firul nostru, atunci. Ţineţi-vă bine, căci povestea e pe cale să se schimbe. O ia în jos. Devine mai întunecată. Norii se adună în zare.

Capitolul 14
Numele vântului

Iarna trece anevoios pentru o trupă rătăcitoare, însă Abenthy se folosi de răgaz să mă înveţe în chip serios magia simpatetică. Totuşi, aşa cum se petrece de obicei, mai ales în cazul copiilor, aşteptările se dovediră mai captivante decât realitatea.

N-ar fi corect să spun că am fost dezamăgit de studiile de simpatie. Dar adevărul e că *am fost* dezamăgit. Nu era deloc cum mă aşteptam să fie magia.

Era folositoare. Nu aveam cum să o tăgăduiesc. Ben se folosea de simpatie să ne lumineze spectacolele. Cu ea puteai aprinde focul fără cremene sau să ridici lucruri foarte grele fără sfori şi pârghii.

Însă prima oară când l-am întâlnit, Ben invocase cumva vântul. Aceea nu era simplă magie simpatetică. Era magie desprinsă din cărţile de poveşti. Era taina pe care doream să o aflu mai mult decât orice.

***

Primăvara alungase demult omătul, iar trupa străbătea pădurile şi câmpurile din răsăritul Orânduirii. Ca de obicei, călătoream în căruţa lui Ben. Vara tocmai ce se hotărâse să îşi arate din nou chipul şi în jur totul era verde şi înflorea.

Călătorisem în tăcere vreme de aproape o oră. Ben moţăia la frâiele căruţei, care aproape că-i lunecau din mână, când o piatră din drum ne hurducă pe amândoi din visare. Ben se îndreptă de spate şi începu pe un ton de ghici ghicitoarea mea.

– Cum ai face să fiarbă apa dintr-un ibric?

M-am uitat împrejur şi am zărit un ditamai bolovanul la marginea drumului.

– Pietroiul acela ar trebui să fie cald de la cât a stat la soare. L-aş cetlui de apa din ibric şi aş folosi căldura pietrei să aduc apa la fierbere.

– Piatra cetluită de apă nu e o metodă prea eficientă, mă muştrului Ben. Doar o parte din cincisprezece de apă s-ar încălzi.

– Ar merge.

– Recunosc că da. Însă ar fi cam de mântuială. Poţi mai bine de atât, E'lir.

Apoi strigă la Alfa şi Beta, semn că era în toane bune. Îl ascultară cu acelaşi calm pe care-l aveau de obicei, deşi îi acuza

de lucruri pe care eram sigur că nici un măgar nu le făcuse vreodată de bunăvoie, mai ales nu Beta, care avea o conduită morală ireproşabilă.

Se opri în mijlocul tiradei şi mă întrebă:

– Cum ai doborî pasărea aia din cer?

Arătă spre şoimul care plutea deasupra unui lan de grâu de la marginea drumului.

– Probabil că nu aş face-o. Nu mi-a greşit cu nimic.

– Ipotetic.

– Spun că, ipotetic, nu aş face una ca asta.

Ben chicoti.

– Am priceput, E'lir. Cum anume *nu* ai face-o? Dă-mi detalii.

– L-aş pune pe Teren să o săgeteze.

Ben încuviinţă gânditor.

– Bine, bine. Totuşi, e o problemă între tine şi pasăre. Şoimul ăla a făcut o remarcă grosolană la adresa mamei tale, gesticulă el indignat.

– Aha. Atunci onoarea mă obligă să-i apăr reputaţia eu însumi.

– Într-adevăr.

– Am o pană de-a lui?

– Nu.

– Tehlu apără şi…

Mi-am înghiţit restul cuvintelor la privirea lui nemulţumită.

– Niciodată nu e uşor cu tine, nu-i aşa?

– E un obicei supărător pe care l-am căpătat de la un învăţăcel care era prea deştept pentru propriul lui bine, zâmbi el. Ce-ai face chiar dacă ai avea o pană?

– Aş cetlui-o de pasăre şi dup-aia i-aş da o săpuneală cu leşie.

Ben îşi încreţi sprâncenele.

– Ce fel de cetluire?

– Chimică. Probabil cu un catalizator de gradul doi.

Bărbatul rămase pe gânduri. Îşi scărpină bărbia.

– Catalizator de gradul doi. Să dizolvi uleiul care netezeşte pana?

Am încuviinţat.

Ben îşi ridică privirea spre pasăre.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, rosti el cu un soi de admiraţie mută.

Am luat-o drept un compliment.

– Cu toate astea, nu ai nicio pană, continuă el, întorcându-şi privirea la mine. Cum o dobori?

Mi-am stors mintea vreme de câteva minute, dar nu mi-a venit nici măcar o idee. M-am hotărât să schimb făgaşul lecţiei.

– Aş chema vântul şi l-aş face să pălească pasărea din cer, am rostit cu prefăcută nepăsare.

Ben mă cercetă cu luare-aminte, semn că ştia exact ce avusesem de gând.

– Şi cum ai face asta, E'lir?

Am avut impresia că poate era în sfârşit gata să-mi împărtăşească secretul pe care îl ţinuse faţă de mine în toate acele luni de iarnă. În acelaşi timp, îmi veni o idee.

Am tras adânc aer în piept şi am rostit cuvintele care să cetluiască aerul din plămânii mei de cel de afară. Cu Alarul în suflet, mi-am dus degetul mare şi arătătorul la buzele ţuguiate şi am suflat printre ele.

Am simţit o briză uşoară în spate, care îmi ciufuli părul şi ridică pentru o clipă marginile coviltirului care acoperea căruţa. Poate că nu fusese decât o coincidenţă. Cu toate acestea, un zâmbet de izbândă îmi răsări pe faţă. Pentru o clipă, nu am făcut decât să rânjesc ca un zănatic spre Ben, care avea chipul împietrit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Apoi am simţit o apăsare în piept, ca şi cum aş fi fost cufundat în apă. Am încercat să iau o gură de aer, însă n-am reuşit. Puţin nedumerit, am încercat din nou. Mă simţeam de parcă mă prăvălisem pe spate şi tot aerul ieşise din mine.

Mi-am dat dintr-odată seama ce făcusem. Broboane reci de sudoare îmi ţâşneau din trup şi l-am apucat pe Ben de cămaşă cu disperare, arătând spre piept, spre gât, spre gura mea căscată. Din uluit, chipul lui se făcu pământiu pe măsură ce se uita la mine.

Realizam cât de împietrit era totul. Nici un fir de iarbă nu se clintea. Până şi zgomotul căruţei părea să amuţească, ca şi cum răzbătea cu greu de undeva din depărtări. Mintea îmi fu cuprinsă în ghearele terorii, care înăbuşea orice gând. Mi-am dus degetele tremurânde la gât şi am început să-mi sfâşii cămaşa. Inima îmi bubuia, întrerupând ritmat ţiuitul din urechi. Durerea îmi sfârteca pieptul în vreme ce încercam zadarnic să respir.

Cu o agerime pe care nu aş fi bănuit-o, Ben mă apucă de franjurile cămăşii şi sări din căruţă. Când am aterizat pe iarba de la marginea drumului, mă trânti de pământ cu asemenea putere încât, dacă aş mai fi avut aer în plămâni, ar fi ieşit din mine.

Îmi dădură lacrimile în vreme ce mă zbăteam fără folos. Ştiam

că am să mor. Îmi simţeam ochii încinşi şi roşii. Zgâriam înnebunit pământul cu mâini amorţite şi reci ca moartea. Ben îngenunche lângă mine, însă cerul de deasupra lui parcă se întunecase. Părea aproape distras, ca şi cum asculta ceva ce eu nu puteam să aud.

Apoi se uită la mine. Tot ce-mi amintesc sunt ochii lui, care păreau pierduţi în depărtări şi plini de o putere teribilă, calmi şi reci.

Mă privi. Gura i se mişcă. Invocă vântul. M-am cutremurat, ca o frunză scuturată din copac de un fulger. Iar bubuitul tunetului pe care l-am auzit era cernit.

***

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e cum Ben m-a ajutat să mă ridic în picioare. Eram conştient ca prin ceaţă de prezenţa celorlalte căruţe şi de chipuri pline de curiozitate care ne cercetau. Mama venise de la căruţa noastră, iar Ben o întâlni la jumătatea drumului, chicotind şi spunându-i câteva vorbe liniştitoare. Nu i-am desluşit cuvintele, căci eram concentrat să respir adânc.

Celelalte căruţe îşi reluară drumul şi l-am urmat pe Ben în tăcere spre căruţa sa. Se prefăcu distras cu aranjarea sforilor care fixau coviltirul. Mi-am revenit în fire şi-l ajutam pe cât puteam, când ultima căruţă a trupei trecu pe lângă noi.

Când mi-am ridicat privirea spre el, am văzut mânia de pe chipul lui Ben.

– La ce-ţi stătea mintea? şuieră el. Ei bine? Ce? Ce te gândeai?

Nu-l mai văzusem astfel, cu întregul trup încordat de furie. Tremura, clocotea sub imperiul ei. Ridică mâna să mă lovească... apoi se opri. După o clipă, mâna îi căzu moale de-a lungul trupului.

Verifică metodic ultimele frânghii şi urcă înapoi în căruţă. Neştiind ce altceva să fac, l-am urmat.

Ben trase de frâie, iar Alfa şi Beta începură să se urnească din loc. Acum eram ultimii din şir. Ben nu-şi lua ochii de pe drum. Mi-am pipăit cămaşa sfâşiată. Între noi se aşternuse o tăcere apăsătoare.

Cu gândul la cele care tocmai se petrecuseră, mi-am dat seama că fusese de o prostie fără margini. Când mi-am cetluit răsuflarea de aerul din afară, a devenit cu neputinţă să respir. Plămânii mei nu erau îndeajuns de puternici să mişte atâta aer.

Aş fi avut nevoie de un piept ca nişte foale de fier. Aş fi avut mai mult noroc încercând să beau un râu dintr-o sorbitură sau să ridic un munte.

Am călătorit vreme de două ore fără să scoatem o vorbă. Soarele mângâia vârfurile copacilor când Ben trase o gură adâncă de aer în piept şi, într-un sfârşit, dădu drumul unui oftat prelung. Îmi întinse frâiele.

Când m-am întors spre el, am băgat pentru prima oară de seamă cât de bătrân era. Ştiam că se apropia de amurgul vieţii, însă niciodată nu-l văzusem să o arate.

– Am minţit-o pe maică-ta, Kvothe. A văzut ce s-a petrecut şi era îngrijorată.

Ochii îi erau aţintiţi asupra căruţei dinaintea noastră pe măsură ce vorbea.

– I-am spus că lucram la ceva pentru un număr. E o femeie de treabă. Nu merită să fie minţită.

Ne-am urmat drumul într-o tăcere chinuitoare ce părea să nu se mai isprăvească, însă mai erau câteva ore până la asfinţit când am auzit mai multe voci înaintea noastră strigând: „Piatra arsă!” Priveliştea căruţelor care o coteau pe iarbă îl trezi pe Ben din mohoreala sa. Ridică ochii şi văzu că soarele era încă pe cer.

– De ce ne oprim atât de devreme? A crescut un copac în mijlocul drumului?

– Piatra arsă.

Am arătat spre enorma placă de piatră ce se înălţa peste vârfurile căruţelor dinaintea noastră.

– Ce?

– Din când în când, dăm de câte una pe drum.

Am făcut din nou un semn spre stânca ce se ridica din pâlcul de copaci de la marginea drumului. Ca marea parte a pietrelor arse, era un dreptunghi cioplit fără migală, înalt de câteva zeci de palme. Trăsurile care îl împresurau păreau aproape imateriale în comparaţie cu prezenţa solidă a pietrei.

– Am auzit că li se spune pietre ridicate, dar am văzut multe care nu erau ridicate, doar căzute pe o parte. Dacă nu suntem în mare grabă, întotdeauna facem popas când găsim una.

M-am oprit, fiindcă-mi dădusem seama că spuneam verzi şi uscate.

– Eu le cunosc după alt nume. Pietre de Hotar, rosti Ben cu glas stins.

Părea bătrân şi ostenit. După o clipă, întrebă:

– De ce vă opriţi când daţi de una?

– Aşa facem de când mă ştiu. E un răgaz de la drum.

Am rămas pe gânduri o clipă.

– Mă gândesc că ar trebui să aducă noroc.

Îmi doream să am mai multe de spus ca să menţin conversaţia, să îi atrag interesul, dar nu îmi venea altceva în minte.

– Se poate să fie.

Ben îi călăuzi pe Alfa şi Beta într-un loc în partea îndepărtată a pietrei, departe de celelalte căruţe.

– Vino la cină sau curând după ea. Trebuie să vorbim.

Se întoarse fără să-mi arunce o privire şi începu să-l dezlege pe Alfa de la jug.

Nu-l mai văzusem pe Ben în asemenea stare. Îngrijorat că am distrus legătura cu el, am luat-o la fugă spre căruţa părinţilor mei.

Am găsit-o pe mama în faţa focului abia aprins, punând vreascuri să-l înteţească. Tata stătea în spatele ei şi îi masa gâtul şi umerii. Amândoi se întoarseră la zgomotul paşilor mei ce alergau spre ei.

– Pot să mănânc cu Ben în seara asta?

Mama îşi plimbă privirea spre tatăl meu, apoi spre mine.

– Nu ar trebui să îi stai pe cap, dragule.

– El m-a invitat. Dacă mă duc acum, pot să-l ajut să se pregătească de înnoptat.

Mama mişcă din umeri, iar tata începu din nou să-i maseze. Îmi zâmbi.

– Foarte bine, dar să nu-l ţii treaz până se crapă de ziuă. Dă-mi un pupic.

Îşi desfăcu braţele, iar eu m-am dus să o îmbrăţişez şi să o pup. Tata mă sărută pe creştet la rândul lui.

– Dă-mi cămaşa. Aşa măcar am ceva de făcut câtă vreme mamă-ta pregăteşte cina.

Mă jupui de cămaşă şi îşi băgă degetele printre marginile sfâşiate.

– Cămaşa asta e ferfeniţă, mă mir cum ai reuşit aşa ceva.

Printre bâlbâieli, am căutat să-i explic, însă el îmi făcu semn să mă opresc.

– Ştiu, ştiu, a fost pentru o cauză dreaptă. Data viitoare, încearcă să fii mai atent sau ai să o coşi cu mâna ta. Ai una curată în cufăr. Dacă tot eşti acolo, adu-mi, te rog, şi un ac şi aţă.

Am ţâşnit în fundul căruţei şi am luat o cămaşă nouă. În vreme ce cotrobăiam după ac şi aţă, am auzit-o pe mama începând să cânte:

Târziu-n-amurg când soarele apune
Din înălţimi te voi privi uşor cum treci
Ceasul venirii demult stătea să sune
Dar dragostea mi-e ne-ntinată pururi veci.

Tata îi răspunse:

Târziu-n-amurg, când razele se-nclină
Paşii mi-i-ndrept din nou spre casă
Lăsate-n vânt şi sălciile suspină
Necontenit în vatră arde, flacăra pioasă.

Când am ieşit din căruţă, o ridicase în braţe şi o săruta. Am pus acul şi aţa lângă cămaşa ruptă şi am aşteptat. Părea un sărut meşteşugit. Am privit cu ochi iscoditor, cu gândul nedesluşit că poate, cândva în viitor, am să vreau să sărut o doamnă. Dacă era să se întâmple, voiam să fac o treabă bună.

După o clipă, tata băgă de seamă că îi priveam şi îi dădu drumul mamei.

– Spectacolul te costă un ban, conaşule, începu el să râdă. Ce mai cauţi aici, băiete? Pun rămăşag pe banul ăla că o întrebare te-a oprit din drum.

– De ce facem popas la pietrele arse?

– Tradiţia, băiete, rosti el cu emfază şi îşi desfăcu larg braţele. Şi superstiţiile. Sunt oricum una şi aceeaşi. Ne oprim ca să ne poarte noroc şi pentru că toată lumea se bucură de un repaus neaşteptat.

Se opri pentru o clipă.

– Ştiam o mică poezie despre ele. Cum era…?

Piatra cerească în somn ne luminează,
Hotarul lângă vechiul drumeag
Şi calea veşnic ne-o veghează
Ne-ndrumă spre a-l feelor meleag.
Piatra drumeţilor ce cântă-n deal sau vale
Piatra cea arsă, mereu cătând spre-altă cale.

Preţ de câteva clipe, tata rămase cu privirea pierdută în zare şi îşi prinse buza de jos între degete. Într-un sfârşit, clătină din cap.

– Nu-mi aduc aminte sfârşitul ultimului vers. Vai, cât îmi displace poezia! Cum poate cineva să ţină minte cuvinte care nu-s însoţite de muzică?

Fruntea i se încreţi de concentrare în vreme ce căuta în tăcere cuvântul pe vârful buzelor.

– Ce e o piatră cerească? am întrebat.

– E un nume vechi pentru pietrele de magnetit, îmi explică mama. Sunt bucăţi de metal stelar care trag orice alt metal spre ele. Am văzut una acum mulţi ani, la o tarabă de curiozităţi.

Se întoarse spre tatăl meu, care încă mormăia ceva pentru sine.

– Am văzut asemenea piatră în Sacâzcoji, nu-i aşa?

– Hmm? Ce? Da, Sacâzcoji.

Întrebarea îl trezise din reverie. Se trase din nou de buză şi se încruntă.

– Adu-ţi aminte un lucru, fiule, chiar de-ar fi să uiţi orice altceva. Un poet e un muzician care nu poate să cânte. Cuvintele trebuie să găsească mintea cuiva înainte să-i atingă inima, iar minţile unora sunt ţinte înfiorător de mici. Muzica le atinge inimile nemijlocit, oricât de mică sau încăpăţânată ar fi mintea celui care ascultă.

Mama pufni cam fără graţie.

– Eşti un înfumurat. Ceea ce se petrece e că îmbătrâneşti.

Oftă cu afectare.

– E într-adevăr cu atât mai tragic că al doilea lucru pe care bărbaţii îl pierd e memoria.

Tata luă o postură indignată, însă mama nu-l băgă în seamă şi îmi spuse:

– Pe deasupra, singura tradiţie care ţine trupe precum a noastră în jurul pietrelor arse e trândăveala. Poemul ar trebui să sune astfel:

În câte-anotimpuri au fost şi-au să vină
Când drumuri în stânga şi dreapta străbat
Caut în piatră sau stâncă pricină
Să stau l-a ei umbră pe iarbă culcat.

Cu o scânteie întunecată în privire, tata păşi înapoia ei.

– Îmbătrânesc?

Începu să-i maseze din nou umerii şi rosti pe un ton grav:

– Femeie, mă bate gândul să-ţi dovedesc contrariul.

Mama îi zâmbi viclean.

– Domnule, mă bate gândul să-ţi dau voie.

M-am hotărât să-i las cu ale lor şi am dat să plec spre căruţa lui Ben când l-am auzit pe tata în urmă:

– Moluşte, mâine după prânz? Şi-al doilea act din *Tinbertin?*

– Bine.

Am luat-o la goană. Când am ajuns la căruţa lui Ben, îi deshămase pe Alfa şi Beta iar acum îi ţesăla. M-am pus să fac focul, înmormântând frunzele uscate într-un morman de vreascuri şi crengi din ce în ce mai mari. Când am terminat, m-am întors spre Ben.

Mă întâmpină cu tăcere. Aproape că îl vedeam cum îşi alege cuvintele când începu în final să vorbească:

– Câte ştii despre noul cântec al tatălui tău?

– Cel despre Lanre? Nu multe. Doar ştii cum e el. Nimeni nu aude cântecul până nu e terminat. Nici măcar eu.

– Nu vorbesc despre cântec, cât despre povestea din spatele lui. Povestea lui Lanre, rosti Ben.

Gândurile mi-au zburat la puzderia de poveşti pe care tata le adunase de-a lungul anilor, căutând un fir comun.

– Lanre era un prinţ, am început eu. Sau un rege. Cineva important. A vrut să fie mai puternic decât oricare altul de pe lumea asta. Şi-a vândut sufletul pentru putere, dar apoi ceva nu a mers bine şi parcă a înnebunit sau nu mai putea să adoarmă, sau…

M-am oprit când am văzut că Ben clătina din cap.

– Nu şi-a vândut sufletul. Alea sunt născociri.

Scăpă un oftat adânc, care păru să îl dezumfle.

– N-am gândit-o bine. Lasă cântecul tatălui tău. Vorbim despre el când îl termină. Povestea lui Lanre ar putea să-ţi dea de gândit.

Ben trase adânc aer în piept, apoi încercă din nou.

– Gândeşte-te că ai pe mâini un mucos fără minte de şase ani. Cât rău ar putea să facă?

Am tăcut chitic, nesigur de răspunsul pe care îl aştepta de la mine. Unul sincer ar fi probabil cel mai bun.

– Nu mult.

– Dar dacă are douăzeci şi încă nu i-a venit mintea la cap, cât

de periculos e atunci?

M-am hotărât să dau înainte cu răspunsurile evidente.

– Încă nu foarte, dar mai mult decât înainte.

– Dacă îi pui o sabie în mână?

Am întrezărit încotro bătea şi mi-am închis ochii.

– Mult, mult mai periculos. Înţeleg, Ben. Chiar înţeleg. E bine să ai putere, iar prostia e de obicei nevătămătoare. Puterea şi prostia puse laolaltă sunt primejdioase.

– Niciodată n-am spus prost, mă corectă Ben. Eşti isteţ. Amândoi o ştim. Dar poţi să fii nechibzuit. Un om isteţ şi nechibzuit e unul dintre cele mai periculoase lucruri posibile. Mai rău, ţi-am predat nişte cunoştinţe periculoase.

Ben se uită la mănunchiul de vreascuri pe care îl pregătisem, apoi luă o frunză de pe jos, mormăi câteva cuvinte şi privi cum o flăcăruie se aprinde în iască. Se întoarse spre mine.

– Ai putea să-ţi faci singur de petrecanie din ceva atât de simplu. Sau căutând numele vântului, adăugă cu un rânjet trecător.

Dădu să mai spună ceva, dar se opri şi se frecă pe faţă. Oftă din nou adânc. Când îşi îndepărtă mâinile, părea ostenit.

– Nu-mi aduc aminte precis; câţi ani ai?

– Luna viitoare împlinesc doisprezece.

Clătină din cap.

– E atât de uşor să o uit. Nu te porţi ca un copil de vârsta ta, rosti el, aţâţând focul cu un băţ. Aveam optsprezece ani când am intrat la Universitate şi douăzeci când ştiam cam câte ştii tu acum.

Privi îndelung flăcările.

– Îmi pare rău, Kvothe. Trebuie să fiu singur în seara asta. Am multe lucruri la care să chibzuiesc.

Am încuviinţat în tăcere. M-am dus la căruţa sa, am luat trepiedul, o oală, apă şi ceai. Le-am aşezat rând pe rând, în deplină tăcere, lângă Ben. Ochii îi erau încă pierduţi pe tărâmul flăcărilor când m-am îndepărtat.

Ştiind că părinţii mei nu se aşteptau să mă întorc atât de repede, m-am îndreptat spre pădure. Şi eu aveam multe de cugetat. Îi datoram atât de mult lui Ben! Îmi doream să pot face mai mult.

***

Ben reveni la fireasca lui voioşie abia după câteva zile. Însă chiar şi atunci ceva se schimbase. Eram încă prieteni la

cataramă, dar un zid nevăzut se ridicase între noi. Lecţiile înaintau cu anevoie. Îmi întrerupse abia începutele studii de alchimie şi, în schimb, mă ţinu doar pe tărâmurile chimiei. Refuză din capul locului să mă înveţe scrijeldică şi, colac peste pupăză, începu să-mi dea cu linguriţa puţinele lecţii de simpatie pe care le socotea neprimejdioase pentru mine.

Întârzierile mă supărau, însă mi-am păstrat răbdarea, în speranţa că, dacă mă voi arăta prevăzător şi atent în toate detaliile, avea să se linişească şi lucrurile vor reveni pe făgaşul firesc. Făceam parte din aceeaşi familie şi eram convins că orice neînţelegeri aveau să fie depăşite până la urmă. Era nevoie doar de timp. Habar n-aveam că timpul nostru împreună era pe sfârşite.

Capitolul 15
Distracţii şi un rămas-bun

Târgul se numea Necrez. Ne-am oprit pentru câteva zile fiindcă acolo găsisem un atelier de tâmplărie foarte bun şi aproape toate căruţele noastre aveau nevoie de reparaţii. Cât timp aşteptam, Ben primi o ofertă pe care nu putea să o refuze.

Era văduvă, destul de avută, destul de tânără şi, pentru ochii mei neexperimentaţi, destul de atrăgătoare. Pretextul era că avea nevoie de un preceptor pentru tânărul ei fiu. Totuşi, oricine i-ar fi văzut plimbându-se împreună ar fi ghicit adevărul.

Fusese nevastă de berar, dar acesta se înecase cu doi ani în urmă. Încerca să conducă berăria cât putea ea de bine, dar nu avea cunoştinţele necesare să facă o treabă bună…

După cum vă daţi seama, nu cred că cineva ar fi putut să-i întindă lui Ben o cursă mai bună nici dac-ar fi încercat.

***

Planurile se schimbară şi trupa rămase în Necrez pentru încă vreo câteva zile. Aniversarea mea de doisprezece ani fu devansată şi ţinută laolaltă cu petrecerea de plecare a lui Ben.

Ca să înţelegeţi cum a fost, trebuie să vă daţi seama că nicio reprezentaţie nu e mai mare decât aceea pe care nişte artişti o fac pentru un altul din tagma lor. Artiştii buni se străduiesc să facă fiecare reprezentaţie specială, dar trebuie să ţineţi minte că spectacolul pe care-l vedeţi e acelaşi cu cel prezentat şi multor altora. Până şi cele mai serioase dintre trupe mai au reprezentaţii lipsite de strălucire, mai ales când ştiu că pot să scape basma curată cu aşa ceva.

Târgurile mici, hanurile de ţară, asemenea locuri nu deosebesc un spectacol reuşit de unul prost. Dar nu şi un coleg de meserie.

Gândiţi-vă atunci, cum să distrezi nişte oameni care ţi-au văzut numărul de mii de ori? Ştergi praful de pe vechile trucuri. Încerci unele noi. Speri că are să-ţi iasă. Şi, desigur, marile eşecuri sunt la fel de gustate ca şi marile reuşite.

Îmi amintesc de acea seară ca de un minunat amestec de emoţie caldă şi amar. Fluiere, lăute şi tobe, toată lumea cânta şi dansa după pofta inimii. Îndrăznesc să spun că ne puteam lua la întrecere cu orice sărbătoare a zânelor la care v-aţi gândi.

Am primit cadouri. Trip mi-a dăruit un cuţit de cingătoare cu

mâner de piele, spunând că toţi băieţii ar trebui să poarte ceva cu care se pot răni. Shandi îmi aduse o mantie nemaipomenită pe care o făcuse, înţesată cu mici buzunare pentru comorile unui băiat. Părinţii mei îmi dădură o lăută frumoasă, din lemn negru şi neted. Desigur că a trebuit să cânt la ea şi Ben a cântat cu mine. Degetele mi-au lunecat puţin pe corzile instrumentului necunoscut mie, iar Ben a pierdut notele de câteva ori, dar ne-a ieşit bine.

Ben a deschis un butoiaş de mied pe care-l păstrase pentru „asemenea ocazii". Îmi aduc aminte că gustul de mied era la fel cum mă simţeam, dulce, amărui, trist.

Mai mulţi oameni colaboraseră să scrie „Balada lui Ben, berarul suprem". Tata a recitat-o pe un ton grav, de parcă era de viţă regească modegană, şi se acompanie cu o harpă. Toată lumea a râs până n-a mai putut, iar Ben de două ori cât ceilalţi.

La un moment dat, în toiul nopţii, mama m-a luat în braţe şi a dansat cu mine în cercuri mari, învârtindu-mă de mama focului. Râsetul ei era ca o melodie în vânt. Părul şi fusta ei se învârteau în jurul meu. Avea un miros liniştitor, cum numai mamele pot să aibă. Acel miros şi sărutul vesel pe care mi l-a dat au îndulcit plecarea lui Ben mai mult decât toate celelalte distracţii laolaltă.

Shandi s-a oferit să facă un dans special pentru Ben, dar numai dacă venea în cortul ei să-l vadă. Nu-l mai văzusem pe Ben să roşească, dar s-a descurcat de minune. A ezitat şi când a refuzat-o era clar că îi era cam la fel de uşor cum i-ar fi fost să-şi smulgă sufletul din piept. Shandi a protestat şi s-a bosumflat drăgălaş, spunând că îl exersase de mult timp. Până la urmă, l-a tras după ea în cort, încurajată de urale din partea întregii trupe.

Trip şi Teren au pus în scenă un simulacru de duel, în parte năucitoare dovadă de măiestrie cu sabia, în parte monolog dramatic (rostit de Teren) şi în parte bufonerie pe care sunt sigur că Trip trebuie să o fi născocit pe loc. Întreaga tabără era terenul lor. În decursul luptei, Trip reuşi să-şi frângă spada, să se ascundă sub fusta unei doamne, să se lupte cu un cârnat în mână şi să execute asemenea acrobaţii fantastice încât a fost un miracol că nu s-a rănit. Deşi i-au plesnit pantalonii pe fund.

Dax a luat foc în timp ce încerca un act foarte spectaculos de înghiţit foc şi a trebuit să fie stins. S-a ales doar cu o părticică din barbă arsă şi cu mândria puţin şifonată. Şi-a revenit repede după vorbele dulci ale lui Ben, o halbă de bere şi amintirea faptului că nu oricine putea să aibă sprâncene.

Părinţii mei au cântat „Balada lui Sir Savien Traliard”. Ca mai toate marile cânturi, Sir Savien fusese scris de Illien şi era de obicei considerat încununarea operei sale. E un cânt frumos, cu atât mai mult cu cât nu-l auzisem pe tata cântându-l decât arareori până atunci. E teribil de complex şi tata era probabil singurul din trupă care putea să-l cânte aşa cum trebuie.

Deşi nu o arăta, ştiam că era dificil până şi pentru el. Mama cânta contraarmonia, cu glas moale şi cadenţat. Până şi focul părea că încremenise la cântecul lor. Simţeam cum inima mi se ridică şi se cufundă în mine. Am plâns, atât pentru splendoarea celor două voci atât de desăvârşit întrepătrunse, cât şi pentru tragedia cântecului.

Da, am plâns la sfârşitul cântecului. Am facut-o atunci şi o fac de fiecare dată din acea noapte încoace. Până şi a citi o poveste cu voce tare îmi aduce lacrimi în ochi. După părerea mea, oricine nu e mişcat de cântul acela nu e om pe dinăuntru.

După ce au terminat, pentru câtva timp s-a aşternut tăcerea în care toată lumea se ştergea la ochi şi îşi sufla nasul. Apoi, după o oarecare perioadă de recuperare, cineva strigă:

– Lanre! Lanre!

Strigătul fu repetat de mai multe voci.

– Da, Lanre!

Tata zâmbi şiret şi clătină din cap. Niciodată nu cânta în public o parte a unui cântec neterminat.

– Haide, Ari! strigă Shandi. L-ai ţinut la murat destul timp. Scoate ceva din borcan.

Clătină din nou din cap, cu zâmbetul încă pe buze.

– Nu e gata.

– Lasă-ne să gustăm puţin din el, Arliden, rosti Teren de astă dată.

– Da, de dragul lui Ben. Nu e drept să te audă atâta timp bombănind despre cântec şi să nu apuce…

– …Ne întrebam ce faci atâta timp în căruţă cu nevastă-ta dacă nu…

– Cântă-l!

– Lanre!

Trip organiză numaidecât întreaga trupă într-o masă ce scanda şi urla, pe care tata a reuşit s-o suporte aproape un minut înainte să cedeze şi să-şi ia lăuta din toc. Uralele răsăriră din toate piepturile.

Mulţimea se linişti imediat ce tata se aşeză. Acordă vreo două

strune, deşi abia ce lăsase lăuta din mână. Îşi dezmorţi degetele şi dădu glas câtorva acorduri de încercare, apoi lunecă atât de blând în cântec încât nici nu mi-am dat seama când a început. Glasul tatălui meu răsună peste suişurile şi coborâşurile muzicii.

Staţi jos şi-ascultaţi, căci voi cânta
O poveste din vremuri demult uitate,
A marelui conducător de armate,
Lanre, cel mândru ca primăvara
Şi tare ca fierul ce-n pumn îi scăpăra
Cânt cum a luptat, a căzut şi s-a trezit
Doar să cadă din nou, de umbre mistuit.
A fost răpus de iubire pentru ţara sa
Şi pentru-a sa Lyra, a cărei chemare
L-a răpit din a morţii îmbrăţişare
S-o strige cu renăscuta sa răsuflare.

Tata răsuflă şi se opri cu gura deschisă, parcă gata să continue. Apoi un rânjet larg, răutăcios i se întinse pe faţă şi se aplecă să-şi pună lăuta în toc. Cu toţii începură să se plângă, indignaţi, deşi ştiau prea bine că fuseseră norocoşi să audă măcar atât. Altcineva începu un cântec de dans şi protestele se stinseră unul câte unul. Părinţii mei au început să danseze, mama cu capul pe pieptul tatei. Amândoi aveau ochii închişi. Păreau mulţumiţi cu desăvârşire. Dacă găsiţi pe cineva care să fie aşa cu voi, cineva pe care să ţineţi în braţe şi să vă închideţi ochii împreună fără să vă mai pese de lumea din jur, atunci sunteţi norocoşi. Chiar dacă durează doar o clipă sau o zi. Chiar şi după atâţia ani, imaginea lor, legănându-se blând în ritmul muzicii, e cum îmi închipui eu dragostea.

După aceea, Ben a dansat cu mama, cu paşi siguri şi semeţi. Am rămas frapat de cât de bine le şedea împreună. Ben, bătrân, cărunt şi trupeş, cu chipul brăzdat de riduri şi sprâncene pe jumătate pârlite. Mama, zveltă, proaspătă şi veselă, cu pielea albă şi netedă în lumina focului. Se completau prin contrast. Mă durea gândul că poate n-am să-i mai văd vreodată împreună.

Cerul începea deja să se lumineze în răsărit. Cu toţii se adunară să-şi ia rămas-bun. Nu-mi amintesc ce am spus înainte să plecăm. Ştiu că a fost groaznic de nepotrivit, dar ştiu şi că m-a înţeles. M-a făcut să promit că nu am să mă mai bag în bucluc, jucându-mă cu ceea ce mă învăţase.

S-a aplecat puţin şi m-a luat în braţe, după care mi-a ciufulit părul. Nu m-am supărat. Drept răzbunare, am încercat să-i netezesc sprâncenele, ceva ce am vrut să încerc dintotdeauna. Reacţia lui de uimire a fost nemaipomenită. M-a îmbrăţişat din nou. Apoi s-a îndepărtat.

Părinţii mei au promis să mâne trupa din nou în târg când aveam să ne întoarcem în zonă. Restul membrilor au spus că nu vor avea nevoie de mult mânat. Însă, chiar şi tânăr cum eram, ştiam adevărul. Avea să treacă mult timp până să-l văd din nou. Ani.

Nu-mi amintesc cum am plecat în dimineaţa aceea, dar îmi aduc aminte că încercam să dorm şi mă simţeam foarte singur, cu o durere surdă, dulce-amăruie în suflet.

***

După-amiaza, când m-am trezit, am găsit un pachet lângă mine. Era înfăşurat în pânză de sac şi legat cu sfoară, cu o bucată de hârtie cu numele meu pe ea prins în vârf, fluturând în vânt ca un steguleţ.

Am recunoscut cotorul cărţii în vreme ce desfăceam pachetul. Era *Retorică şi Logică,* cartea pe care Ben o folosise să mă înveţe arta argumentării. Din mica lui bibliotecă de vreo duzină de cărţi, era singura pe care n-o citisem din scoarţă-n scoarţă. O uram. Am deschis-o şi am văzut ceva scris pe interiorul copertei. Scria:

„Lui Kvothe,

Apără-te bine la Universitate. Fă-mă mândru de tine. Adu-ţi aminte de cântecul tatălui tău. Nu te preta la sminteli.

Prietenul tău,

Abenthy”.

Ben şi cu mine nu discutaserăm niciodată despre mersul la Universitate. Desigur visam ca, într-o bună zi, să ajung acolo. Dar erau visuri pe care ezitam să le împărtăşesc părinţilor mei. Universitatea ar fi însemnat să-mi părăsesc părinţii, trupa, pe oricine şi orice ştiusem vreodată.

Sincer să fiu, gândul era înfiorător. Cum ar fi fost să mă stabilesc într-un loc, nu doar pentru o seară sau câteva zile, dar pentru luni? Ani? Fără spectacole? Fără să mai fac tumbe cu Trip sau să joc rolul fiului râzgâiat de nobil din *Trei bănuţi pentru o dorinţă?* Fără căruţe? Fără cineva cu care să cânt?

Nu o spusesem niciodată cu voce tare, dar Ben ar fi ghicit. I-am recitit dedicaţia, am plâns puţin şi i-am promis în inima mea că mă voi strădui să fiu un student cât mai strălucit.

Capitolul 16
Speranţă

În cele câteva luni care s-au scurs de la plecarea lui Ben, părinţii mei s-au străduit să peticească gaura pe care el o lăsase în urmă, convingându-i pe ceilalţi membri ai trupei să-mi dea de lucru, ca să-mi ocup timpul cu folos şi să nu mai lâncezesc abătut.

Vezi tu, vârsta nu prea conta în trupă. Dacă erai destul de zdravăn încât să pui şaua pe cai, puneai şaua pe cai. Dacă erai iute de mână, jonglai. Dacă erai proaspăt bărbierit şi intrai în rochie, o jucai pe lady Rethyel în *Porcarul şi privighetoarea.* De obicei, lucrurile erau într-atât de simple.

Aşa că Trip mă învăţă să jonglez şi să fac tumbe. Shandi mă iniţie în tainele dansurilor de curte din mai bine de jumătate de duzină de ţări. Teren mă măsură la mânerul sabiei sale şi hotărî că mă înălţasem îndeajuns încât să învăţ meşteşugul luptei cu sabia. Nu destul cât să mă duelez, îi linişti el pe ai mei, dar suficient să fac un bun spectacol pe scenă.

Drumurile erau bune în acel răstimp al anului, aşa că am cutreierat lesne în apusul Orânduirii: făceam cincisprezece, douăzeci de kilometri pe zi în căutarea de noi aşezări în care să jucăm. Odată cu plecarea lui Ben, am călătorit mai des cu tatăl meu, care a început să mă instruiască serios pentru scenă.

Fireşte, ştiam deja o sumedenie de lucruri. Însă ceea ce prinsesem era doar un talmeş-balmeş de informaţii. Tata începu să-mi dezvăluie metodic adevăratul meşteşug al actoriei, cum o măruntă schimbare de accent sau postură putea să facă pe cineva să pară neghiob, viclean sau necioplit.

Cât despre mama, ea începu să mă înveţe cum să mă comport în înalta societate. Ştiam câte ceva din rarele noastre şederi la baronul Pârloagă-Sură şi mă credeam destul de cuviincios fără să fiu nevoit să învăţ pe dinafară formule de adresare, maniere la masă şi rangurile întortocheate ale nobilimii. La un moment dat, i-am destăinuit şi mamei ofurile mele.

– Cui îi pasă dacă un viconte modegan îl depăşeşte în rang pe un cneaz de Vintas? am protestat. Şi cui îi pasă dacă unuia i se spune „alteţa voastră” şi altuia „luminăţia voastră”?

– Lor le pasă, răspunse mama cu hotărâre. Dacă dai un

spectacol înaintea lor, trebuie să te comporţi cu demnitate şi să înveţi să nu-ţi vâri cotul în farfuria cu supă.

– Lui tata nu-i pasă ce furculiţă trebuie să folosească şi care nobil îl depăşeşte în rang pe ălălalt, am mormăit eu.

Mama se încruntă, privindu-mă cu ochii mijiţi.

– Pe celălalt, m-am corectat cu ciudă.

– Tatăl tău ştie mai multe decât lasă să se înţeleagă. Şi când nu ştie ceva, se descurcă datorită farmecului său înnăscut. Aşa reuşeşte să rezolve multe.

Îmi luă bărbia în palmă şi îmi întoarse faţa spre ea. Avea ochii verzi, cu un cerc auriu în jurul pupilelor.

– Tu vrei doar să te descurci? Sau vrei să mă faci mândră de tine?

Nu-mi îngăduia să-i dau decât un răspuns. De cum am început să mă dumiresc ce şi cum, mi-am dat seama că era doar un alt soi de actorie. Un alt scenariu. Mama născoci nişte rime să mă ajute să memorez elementele mai lipsite de noimă ale etichetei. Împreună, am scris un cântecel cam necuviincios numit „Locul pontifului e mereu sub poalele reginei”. Ne-am hlizit aproape o lună când venea vorba de el, însă mama îmi interzise să-l cânt în faţa tatălui meu, nu cumva într-o bună zi să-l cânte la rândul lui înaintea cui nu trebuie şi să ne bage pe toţi în mare năpastă.

***

– Copaci! răsună un glas din primele rânduri ale convoiului. Trei trunchiuri de stejar!

Tata se opri din monologul pe care îl recita şi oftă cătrănit.

– Ăsta ne e drumul pe ziua de azi, mormăi el şi ridică ochii spre cer.

– Ne oprim? întrebă mama dinăuntrul căruţei.

– Încă un copac de-a curmezişul drumului, am lămurit-o eu.

– Fir-ar să fie! zise tata cu glas răstit şi mână căruţa într-un luminiş de la marginea drumului. Oare mergem pe drumul regelui sau nu? Parcă suntem singurii călători de-aici. Cât timp a trecut de la ultima furtună? Două răspasuri?

– Nu tocmai, am răspuns. Şaisprezece zile.

– Şi drumul e încă blocat de copaci! Mă cam bate gândul să trimit consulatului câte-o misivă cu nota de plată pentru fiecare copac pe care-l tăiem şi-l târâm din cale. Aşa iar întârziem vreo trei ore.

Sări din căruţa ce tocmai se oprea.

– Cred că e mai bine aşa, rosti mama, care venea dinapoia

căruţei. Ne dă ocazia să gustăm ceva fierbinte – adăugă, aruncându-i tatei o privire cu subînţeles – la cină. Devine supărător să te mulţumeşti cu câteva fărâmituri la sfârşitul zilei. Trupul cere mai mult.

Mânia tatei păru să se domolească pe dată.

– Cam aşa e, încuviinţă el.

Mama se întoarse spre mine.

– Scumpule? Crezi că ai putea să-mi găseşti nişte salvie sălbatică?

– Nu ştiu dacă creşte prin părţile astea, am răspuns cam nesigur.

– Nu strică să cauţi, stărui ea, aruncând o privire spre tata cu coada ochiului. Dacă găseşti îndeajuns, adu-mi un braţ de salvie. O punem la uscat mai târziu.

Ca de obicei, nu prea conta dacă găseam sau nu ceea ce trebuia să caut.

Îmi intrase în obicei să mă îndepărtez de restul trupei odată cu sosirea serii. În mare parte, eram trimis cu vreo treabă oarecare câtă vreme părinţii mei pregăteau cina. Însă era doar o scuză ca fiecare să îşi vadă de treburile sale. Intimitatea nu e uşor de găsit pentru cei ce sunt tot timpul pe drumuri, iar ei aveau la fel de multă nevoie de ea ca şi mine. Aşa că dacă îmi lua o oră să adun un braţ de vreascuri nu se supărau. Iar dacă nu întindeau cina până să mă întorc, atunci nu greşeam cu nimic, nu-i aşa?

Sper că au petrecut bine acele ultime ore împreună. Sper că nu le-au irosit pe treburi fără însemnătate precum aprinsul focului sau tăiatul legumelor pentru cină. Sper că au cântat împreună, aşa cum făceau adeseori. Sper că s-au retras în căruţa noastră şi şi-au petrecut timpul unul în braţele celuilalt. Sper că mai apoi au rămas întinşi umăr la umăr, sporovăind cu blândeţe despre tot felul de nimicuri. Sper că au fost împreună, prinşi într-un răgaz de iubire, până când le-a sosit sfârşitul.

E o speranţă mică şi poate fără nici o noimă. Sunt la fel de morţi şi îngropaţi oricum aş lua-o. Şi totuşi, mai sper.

***

Să trecem peste timpul pe care l-am petrecut singur în pădure în seara aceea, cu jocuri pe care copiii le născocesc ca să se distreze. Ultimele ore petrecute în tihnă ale vieţii mele. Ultimele clipe ale copilăriei pe cale să se stingă.

Să trecem şi peste întoarcerea mea în tabără, vegheat de

pleoapa întredeschisă, sângerie, a soarelui. Peste priveliştea trupurilor împrăştiate de colo până colo, ca nişte păpuşi de cârpă sfâşiate de mâna unui copil lehămeţit de ele. Peste miasma sângelui şi a părului ars. Peste cum am început să rătăcesc fără ţintă prin tabără, prea buimăcit încât să dau glas spaimei mele, amorţit de groază şi oroare.

La drept vorbind, aş trece pe de-a întregul peste acea seară. Te-aş scuti de asemenea povară dacă nu ar fi necesară poveştii mele. E un moment vital. E balamaua pe care întreaga poveste se roteşte ca o uşă care începe să se deschidă. Într-un anume fel, aici începe povestea. Aşa că să terminăm odată cu ea.

***

Pâcle risipite de fum încă pluteau în amurg. Era o linişte mormântală, ca şi cum toţi cei din trupă ciuleau urechea la ceva. Ca şi cum îşi ţineau cu toţii răsuflarea. O boare leneşă mângâia frunzele copacilor şi împingea către mine un rotocol de fum, ca un nor rătăcit spre pământ. Am ieşit din codru şi am înaintat spre tabără prin pânza de fum.

Am ieşit din norul înecăcios şi m-am frecat la ochi să scap de usturime. Când am aruncat o privire în jur, am zărit cortul lui Trip pe jumătate prăbuşit şi arzând înăbuşit în focul de lângă. Pânza argăsită se scorojea în flăcări, iar fumul cenuşiu, înţepător abia se ridica de la pământ în aerul tăcut al înserării.

I-am văzut trupul lui Teren întins lângă căruţa sa, cu sabia frântă în mână. Straiele verzi şi cenuşii pe care le purta de obicei erau umede şi înroşite de sânge. Unul dintre picioare îi era sucit în chip nefiresc iar osul crăpat ce îi ieşea prin piele era atât, atât de alb.

Am rămas pironit locului, fără să-mi pot întoarce privirea de la Teren, de la cămaşa sură, sângele roşu, osul albicios. Căscam ochii de parcă încercam să înţeleg o diagramă dintr-o carte. Trupul îmi amorţi. Simţeam că gândurile îmi înotau într-o mare de melasă.

Cu fărâma de judecată ce-mi mai rămăsese, mi-am dat seama că eram în stare de şoc. Mi-am repetat asta în minte fără încetare. Am folosit toate învăţăturile lui Ben să nu bag în seamă ce se întâmplase. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce tocmai văzusem. Nu voiam să ştiu ce se petrecuse aici. Nu voiam să ştiu ce însemna.

După nu mai ştiu cât timp, un firicel de fum îmi şerpui înaintea ochilor. M-am aşezat ca prin vis la cel mai apropiat foc.

Era focul lui Shandi, pe care lăsase un mic ceaun în care fierbeau cartofi, al căror miros atât de familiar îmi era ca o ancoră în marea de haos din jur.

Mi-am îndreptat întreaga atenţie spre ceaun. Era o imagine a normalităţii de care mă agăţam. Am luat un băţ şi am împuns cartofii să văd dacă erau gata. Un gest normal. Am ridicat micul ceaun de pe foc şi l-am aşezat lângă trupul lui Shandi. Hainele îi fuseseră sfâşiate de pe trup. Am căutat să îi dau părul de pe faţă şi m-am trezit cu mâna năclăită de sânge. Limbile de foc se oglindeau în ochii ei goi, fără viaţă.

M-am ridicat şi privirea a început să-mi rătăcească împrejur. Cortul lui Trip era deja mistuit de flăcări, iar căruţa lui Shandi era cu o roată în focul de tabără al lui Marion. Flăcările căpătaseră o nuanţă albăstrie, ca desprinse dintr-un vis.

Am auzit glasuri. Când am strecurat o privire pe după colţul căruţei lui Shandi, am zărit un grup de bărbaţi şi femei pe care nu îi recunoşteam stând în jurul focului. Focul făcut de părinţii mei. M-a cuprins ameţeala şi m-am sprijinit cu mâna de roata căruţei. Când l-am cuprins, inelul de fier care întărea roata mi se fărâmiţă în palmă, risipindu-se în fâşii grunţuroase de rugină brună. Numai ce mi-am retras mâna, că roata trosni şi începu să crape. Am păşit în spate, speriat de căruţa care se făcea ţăndări, precum lemnul putrezit al unui buştean vechi de când lumea.

Nu se mai găsea nimic între mine şi cei din jurul focului. Unul dintre bărbaţi se rostogoli pe spate şi ateriză în picioare, cu sabia trasă. Agerimea mişcării sale îmi aminti de argintul viu scurgându-se dintr-un borcan pe o masă: suplă şi fără efort. Pe chip i se citea încordarea, însă trupul îi era destins, ca şi cum nu ar fi făcut decât să se ridice şi să se îndrepte de spate.

Avea o sabie elegantă şi pală. Când o mişcă, tăie aerul cu un şuier fărâmicios, care-mi aminti de liniştea ce se aşterne în cele mai geroase zile de iarnă, când doare să respiri şi totul în jur e încremenit.

Era la câteva zeci de paşi depărtare de mine, dar îi puteam desluşi fără nici o greutate trăsăturile în lumina murindă a asfinţitului. Mi-l amintesc la fel de limpede cum îmi amintesc chipul propriei mame, uneori chiar mai bine. Faţa îi era îngustă şi ascuţită, de o frumuseţe desăvârşită de porţelan. Părul i se revărsa pe umeri, încadrându-i faţa cu bucle de culoarea chiciurii. Era paloarea iernii întruchipată. Întreaga lui înfăţişare era rece, tăioasă şi albă.

În afară de ochi. Erau negri, precum ai unei capre, dar fără iris. Erau aidoma sabiei din mâna sa, şi niciunul nu reflecta lumina focului ori a soarelui în apus.

Se linişti când dădu ochii cu mine. Coborî vârful sabiei şi îmi zâmbi cu dinţi perfecţi, ca de fildeş. Un zâmbet purtat doar pe buzele unui coşmar. Am simţit cum un junghi străpunge vălul de confuzie pe care îl strânsesem în jurul meu ca pe o pătură ocrotitoare. Ceva îşi înfipse adânc ambele mâini în pieptul meu, iar acum strângea cu putere. Poate că a fost prima oară în viaţa mea când m-a cuprins cu adevărat teama.

Lângă foc, un bărbat chel cu barbă sură începu să chicotească.

– Se pare că ne-a scăpat un iepuraş. Bagă de seamă, Tăciune, poate că are dinţişorii ascuţiţi.

Cel numit Tăciune îşi vârî sabia în teacă, cu zgomotul unui copac ce se încovoaie sub greutatea gheţii. Îşi păstră distanţa şi îngenunche. Îmi aduse din nou aminte de felul în care se mişca mercurul. Acum că ne aflam la aceeaşi înălţime, o expresie de grijă se contură împrejurul ochilor săi negri şi opaci.

– Cum te cheamă, băiete?

Am rămas locului, fără vreun piuit. Încremenit ca o căprioară înspăimântată.

Tăciune oftă şi îşi coborî pentru o clipă privirea în pământ. Când o ridică, am văzut mila scrutându-mă cu ochi pustii.

– Tinere, unde-ţi sunt părinţii? întrebă el.

Mă ţinu câteva clipe sub vraja privirii sale, apoi aruncă o privire peste umăr către focul la care şedeau ceilalţi.

– Ştie careva unde-i sunt părinţii?

Unii din ei zâmbiră, aspru, crunt, de parcă savurau o glumă din cale-afară de reuşită. Unul sau doi chiar izbucniră în râs. Tăciune se întoarse spre mine şi mila îi căzu de pe chip ca o mască crăpată, lăsând în urmă doar zâmbetul acela înspăimântător.

– Ăsta e cumva focul alor tăi? întrebă el cu o încântate cumplită în glas.

Am încuviinţat, pe de-a întregul amorţit.

Zâmbetul îi pieri încet. Se uită până adânc în sufletul meu, fără cea mai mică urmă de expresie întipărită pe chip. Vocea îi era calmă, rece şi tăioasă:

– Părinţii cuiva au cântat nişte cântecele care nu trebuiau cântate, rosti el.

– *Tăciune.*

Un glas rece răsună dinspre foc. Ochii lui negri se îngustară de nemulţumire.

– Ce? şuieră el.

– *Te apropii cu paşi mari de clipa când ai să mă nemulţumeşti. Acesta nu a făcut nimic. Acoperă-l cu pătura moale şi fără de durere a somnului de veci.*

Glasul cel rece zăbovi o clipă la ultimul cuvânt, de parcă i-ar fi fost greu să-l pronunţe.

Aparţinea unui bărbat care şedea învăluit în umbră la marginea focului, la o parte de ceilalţi. Deşi cerul era încă îmbujorat de lumina asfinţitului şi nu se găsea nimic între foc şi locul unde şedea, umbrele îl înconjurau ca o cerneală groasă care cădea încontinuu dintr-o călimară nevăzută. Focul trosnea şi dansa, viu şi călduros, cu o nuanţă albăstrie, dar nici un crâmpei din lumina lui nu îndrăznea să se apropie de el. Pâcla de umbră era mai deasă în jurul capului său. Întrezăream prin ea o scufie lungă, de felul celor purtate de preoţi, însă îndărătul ei umbrele erau de nepătruns, încât aveam impresia că mă uitam într-o fântână la miezul nopţii.

Tăciune îl cercetă în treacăt pe bărbatul înveşmântat în umbră, apoi îi întoarse spatele.

– Eşti bun pe post de înger păzitor, Haliax, se oţărî Tăciune.

– *Iar tu se pare că ţi-ai uitat scopul,* răspunse bărbatul din bezna sa, din glasul său rece ghicindu-se asprime. *Sau nu cumva scopul tău* s*e deosebeşte de al meu?*

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu grijă şi păreau să ascundă o însemnătate aparte.

Aroganţa îl părăsi numaidecât pe Tăciune, ca apa turnată dintr-o găleată.

– Nu, rosti el, întorcându-se spre foc.

– *Asta e bine. Mi-ar părea rău ca îndelungata noastră tovărăşie* s*ă se sfârşească astfel.*

– Şi mie.

– *Tăciune, adu-mi, rogu-te, aminte care e natura relaţiei dintre noi,* rosti bărbatul din umbră, cu un licăr de mânie scăpărându-i prin glasul răbdător.

– Sunt… sunt în slujba ta… răspunse Tăciune cu un gest împăciuitor.

– *Eşti o unealtă în mâna mea,* îl întrerupse bărbatul cu blândeţe. *Nimic mai mult.*

O tresărire de sfidare înflori pe chipul lui Tăciune. Făcu o pauză, apoi începu:

– Nu am de…

Glasul cel blând deveni dintr-odată dur ca un buzdugan din oţel Ramston.

– *Ferula.*

Graţia de argint-viu a lui Tăciune dispăru fără urmă. Se poticni, cu trupul înlemnit dintr-odată din pricina durerii.

– *Eşti o unealtă în mâna mea,* repetă glasul cel rece. *Spune-o.*

Pentru o clipă, Tăciune îşi încleştă fălcile de mânie, apoi se încovoie şi scoase un urlet de durere care aducea mai mult cu cel al unui animal rănit decât al unui om.

– Sunt o unealtă în mâna ta, icni el.

– *Stăpâne Haliax.*

– Sunt o unealtă în mâna ta, stăpâne Haliax, completă Tăciune în timp ce cădea tremurând în genunchi.

– *Cine cunoaşte adevărata natură a numelui tău, Tăciune?*

Cuvintele fură rostite pe un ton răbdător, ca al unui învăţător care repetă o lecţie uitată.

Tăciune îşi cuprinse coastele cu braţe tremurânde şi se chirci cu ochii închişi.

– Tu, stăpâne Haliax.

– *Şi cine te păzeşte de Amiri? De psaltişti? De cei din ordinul Sithe? De tot ce te poate vătăma pe lumea asta?*

Haliax îl întreba pe un ton calm, politicos, ca şi cum ar fi fost cu adevărat curios să îi audă răspunsul.

– Tu, stăpâne Haliax.

Glasul lui Tăciune era o văpaie mocnită de durere.

– *Şi cărui scop serveşti?*

– Scopului tău, stăpâne Haliax, răspunse Tăciune cu voce sugrumată. Al tău.

Tensiunea părăsi aerul, iar corpul lui Tăciune se înmuie dintr-odată. Se prăvăli şi se propti cu palmele de pământ. Broboane de sudoare îi picurau de pe faţă ca un început de ploaie. Părul său alb îi căzuse moale peste chip.

– Îţi mulţumesc, stăpâne, suspină el cu sinceritate. Nu am să mai uit vreodată.

– *Ba ai s-o faci. Îţi îndrăgeşti prea mult micile cruzimi. Cu toţii* o *faceţi.*

Chipul încadrat de glugă al lui Haliax se întoarse rând pe rând la toţi cei din jurul focului, care începură să se agite.

– *Mă bucur că m-am hotărât să vă însoţesc astăzi. Vă abateţi de la cale, cădeţi pradă mofturilor voastre. Se pare că unii dintre voi au uitat ceea ce căutăm, ce vrem să înfăptuim.*

Însoţitorii săi din jurul focului păreau din cale-afară de tulburaţi. Gluga se întoarse spre Tăciune.

– *Însă mi-ai obţinut iertarea. Dacă nu mi-aţi aminti voi, poate că eu aş fi cel ce uită.*

Ultimele lui cuvinte ascundeau o ameninţare tăcută.

– Acum să terminăm ce…

Vocea lui rece amuţi, în vreme ce gluga ascunsă în umbră se ridică încet să privească spre cer. Se aşternu o linişte încordată.

Cei care şedeau împrejurul focului aproape că încremeniră, cu chipuri preocupate. Ridicară capetele la unison, parcă privind la acelaşi punct din cerul în amurg. Mi se părea că încercau să adulmece un miros purtat de vânt.

Am avut deodată senzaţia că sunt urmărit. Am simţit o tensiune, o schimbare subtilă în aer. Mi-am îndreptat atenţia spre ea, recunoscător că îmi atrăgea atenţia, că-mi mai dădea măcar câteva momente în care să nu fiu nevoit să mă gândesc la ce se întâmplase.

– *Se apropie,* rosti Haliax cu calm.

Se ridică, iar umbrele păreau că se întind în jurul său ca o negură.

– *Repede. În jurul meu.*

Ceilalţi se ridicară în grabă din jurul focului. Tăciune abia se ridică şi păşi împleticit către foc.

Haliax îşi desfăcu braţele şi umbrele care-l înconjurau înfloriră ca un boboc de trandafir. Apoi, toţi ceilalţi se întoarseră şi făcură un pas spre Haliax, în umbra ce clocotea în jurul lui. Însă tocmai când picioarele dădeau să atingă pământul, încetineau şi se risipeau întocmai ca nişte statui de nisip peste care trecea răsuflarea blândă a vântului. Doar Tăciune mai aruncă o privire în urmă, cu o dâră de furie în ochii săi de coşmar.

Apoi se făcură nevăzuţi.

***

Nu am să te împovărez cu ce a urmat. Cum am fugit de la un cadavru la altul, căutând înnebunit orice semn de viaţă, după cum mă învăţase Ben. Încercarea mea fără folos de a săpa un mormânt. Cum am scurmat pământul până când degetele au început să-mi sângereze, până ce mi s-a dus pielea de pe ele. Cum mi-am găsit părinţii…

Am găsit căruţa familiei mele abia în cele mai întunecate ore ale nopţii. Calul o trăsese la mai bine de o sută de metri pe drum înainte să piară. Totul părea atât de firesc înăuntru, atât de ordonat şi de calm. M-a izbit cât păstrase partea din spate a căruţei din mirosul lor.

Am aprins fiecare opaiţ şi lumânare din căruţă. Lumina nu mă alina, însă măcar era lumina aurie a unui foc adevărat, neîntinat de acel albastru fantomatic. Am luat cutia în care tatăl meu îşi păstra lăuta. M-am întins în patul părinţilor mei cu lăuta lângă mine. Perna mamei mele mirosea a părul ei, a îmbrăţişarea ei. Nu voiam să adorm, dar somnul m-a cuprins în braţele sale.

M-am trezit tuşind, cu totul arzând în juru-mi. Lumânările aprinseseră coviltirul, desigur. Încă amorţit din pricina şocului, am adunat câteva lucruri într-o desagă. Mă mişcăm lent şi fără ţintă când am tras cartea lui Ben de sub salteaua mea în flăcări. Ce groază să-mi mai sădească acum în suflet un simplu foc?

Am pus lăuta tatei în cutia ei. Mă simţeam ca un hoţ, dar nu ştiam ce altceva mi-ar fi amintit de ei. Mâinile amândurora îi atinseseră lemnul de mii şi mii de ori.

Apoi am plecat. Am pătruns în pădure şi am continuat să merg până când zorii începură să lumineze în răsărit. Când păsările îşi începură ciripitul, m-am oprit şi mi-am aşezat desaga. Am luat lăuta tatălui meu şi am strâns-o la piept. Apoi, am început să cânt.

Mă dureau degetele, dar nu m-am oprit din cântat. Am cântat până mi-au sângerat pe coarde. Am cântat până când soarele s-a ivit printre copaci. Am cântat până ce-am simţit că braţele-mi cad de durere. Am cântat, căznindu-mă să nu-mi amintesc nimic, până am adormit.

Capitolul 17
Interludiu – Toamna

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să se oprească, apoi se întoarse spre învăţăcelul său cu o cută între sprâncene.

– Bast, nu te mai uita aşa la mine.

Pe Bast părea că aproape îl podidesc lacrimile.

– Vai, Reshi, n-am ştiut, rosti el cu glas sugrumat.

Kvothe îi făcu semn să se oprească, parcă tăind aerul cu marginea palmei.

– Nu aveai de ce să ştii, Bast, şi n-ai de ce să faci mare vâlvă din asta.

– Dar Reshi…

Kvothe îşi privi învăţăcelul cu asprime.

– Ce e, Bast? Ar trebui să plâng şi să-mi smulg părul din cap? Să-l blestem pe Tehlu şi îngerii lui? Să mă bat cu pumnii în piept? Nu. Ăla e teatru de joasă speţă.

Expresia i se îmblânzi întru câtva.

– Îţi apreciez grija, dar asta e doar o parte din poveste, nici măcar partea cea mai rea, şi nu o spun ca să capăt simpatie.

Kvothe îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică.

– Oricum, totul s-a petrecut acum mult timp. Timpul le vindecă pe toate şi cele-cele, rosti el cu un gest de lehamite. Acum, mă duc să iau destul lemn să ne ajungă peste noapte. Din câte ştiu eu tainele vremii, are să se facă frig. Cât timp sunt plecat, poţi să pui nişte pâini la copt şi să încerci să-ţi vii în fire. Refuz să spun restul poveştii dacă văd că te mai uiţi cu ochi umezi de viţel la mine.

Acestea fiind zise, Kvothe se duse pe după tejghea şi în bucătărie, spre intrarea din spate a hanului. Bast se frecă la ochi şi îşi privi maestrul cum pleacă.

– Se simte bine atâta vreme cât e ocupat, rosti încet Bast.

– Poftim? întrebă Cronicarul din reflex.

Se mişcă stingherit în scaunul său, lăsând impresia că vrea să se ridice în picioare, dar nu se poate gândi la o scuză politicoasă prin care să iasă afară.

Bast îi zâmbi cu căldură, cu ochii reveniţi la albastrul omenesc.

– Eram atât de bucuros când am auzit cine eşti, că-şi va spune povestea. A fost atât de posomorât în ultimul timp şi nimic nu-l

scoate din starea asta. Nu face nimic decât să şadă şi să clocească gânduri negre. Eram sigur că, dacă-şi va aduce aminte de vremurile bune de-odinioară, va… Bast se opri şi făcu o grimasă. Nu vorbesc prea lămurit. Îmi pare rău pentru mai devreme. Nu mai gândeam cum trebuie.

– N-nu, se bâlbâi Cronicarul în grabă. Eu sunt cel… a fost vina mea, îmi pare rău.

Bast clătină din cap.

– Ai fost luat pe nepregătite, dar nu ai făcut decât să încerci să mă cetluieşti. Nu că a fost din cale-afară de plăcut, adăugă el cu o mină puţin îndurerată. Te simţi de parcă ai primit un şut între picioare, doar că durerea ţi se întinde în tot corpul. Te face să te simţi rău, slăbit, însă e doar durere. Nu e ca şi cum chiar m-ai vătămat într-un fel. Eram pe cale să fac mai mult decât să te rănesc. Poate că te-aş fi ucis dacă nu mă opream să mă gândesc, spuse el stânjenit.

Înainte ca o tăcere stânjenitoare să apuce să se instaleze, Cronicarul glumi:

– De ce nu-l credem pe cuvânt că amândoi am fost orbiţi de prostie şi s-o lăsăm aşa?

Cronicarul reuşi să scoată un zâmbet istovit, care, în ciuda circumstanţelor, venea din suflet.

– Pace? întinse el mâna.

– Pace.

Îşi dădură mâna cu căldură mult mai sinceră decât înainte. Când Bast se întinse peste masă, mâneca i se ridică, dezvăluind o vânătaie care îi înflorea în jurul încheieturii. Îşi trase mâneca la loc.

– De când m-a apucat. E mai puternic decât pare. Nu-i spune despre asta. O să-l necăjească.

***

Kvothe ieşi din bucătărie şi închise uşa în urmă. Privind împrejur, păru surprins să găsească o după-amiază blândă de toamnă în locul pădurii primăvăratice a poveştii sale. Ridică mânerele unei roabe cu fund plat şi se îndreptă spre pădurea dindărătul hanului, cu paşii strivind cu zgomot frunzele căzute.

Nu prea departe printre copaci se găsea provizia de lemne pentru iarnă. Stânjen peste stânjen de lemn de stejar şi frasin erau stivuiţi ca nişte pereţi înalţi şi strâmbi printre trunchiurile copacilor. Kvothe aruncă butucii doi câte doi în roabă, unde loviră fundul ca o tobă mută. Alţi doi le urmară. Mişcările îi erau

precise, chipul ca o mască, ochii undeva în depărtare. În timp ce încărca roaba, începu să se mişte tot mai încet, ca o maşinărie care dă să se oprească. Până la urmă se opri de-a binelea şi rămase locului pentru o bună bucată de vreme, ca o stană de piatră. Abia atunci îl părăsi stăpânirea de sine. Şi chiar fără vreun martor în preajmă, îşi ascunse faţa în mâini şi plânse surd, cu trupul biciuit de val după val de suspine grele, mute.

Capitolul 18
Drumuri spre locuri ferite de primejdii

Poate că abilitatea de a suporta durerea e cea mai importantă facultate a minţii noastre. Gândirea clasică ne învaţă despre cele patru uşi ale minţii, prin care fiecare trece conform nevoilor lor.

Prima e uşa somnului. Somnul ne este liman din calea lumii şi a durerii pe care ea o aduce. Somnul înseamnă trecerea timpului, care ne îndepărtează de ceea ce ne-a făcut să suferim. Când cineva e rănit, îşi va pierde adeseori cunoştinţa. De asemenea, când cineva aude veşti îngrozitoare se întâmplă să ameţească sau să leşine. Acesta e felul minţii de a se proteja de durere trecând primul prag.

A doua e uşa uitării. Unele răni sunt prea adânci să se vindece sau prea adânci să se vindece repede. Pe deasupra, multe amintiri sunt pur şi simplu prea dureroase sau nu se pot lecui. Zicala „timpul le vindecă pe toate” e mincinoasă. Timpul vindecă aproape toate rănile. Celelalte sunt ascunse îndărătul acestei uşi.

Cea de-a treia uşă e nebunia. Uneori se întâmplă că mintea primeşte o lovitură atât de oribilă încât se ascunde în demenţă. Deşi asta nu pare un lucru benefic, uneori este. Uneori, realitatea înseamnă numai durere, iar pentru a scăpa de durere mintea trebuie să lase realitatea în urmă.

Ultima, e uşa morţii. Ultimul mijloc de scăpare. Nimic nu mai poate să ne facă rău după ce murim, sau cel puţin aşa ni s-a spus.

***

După ce familia mea a fost omorâtă, am rătăcit adânc în pădure şi m-am cufundat în somn. Trupul mi-o cerea, iar mintea a folosit prima uşă ca să amorţească durerea. Rana era acoperită până să sosească timpul pentru vindecare. Pentru a se apăra, o bună parte din mintea mea s-a oprit cu totul din funcţiune. A adormit, dacă vreţi.

În vreme ce mintea dormea, multe din părţile dureroase ale zilei trecute fură împinse prin cea de-a doua uşă. Nu întru totul. Nu am uitat ce s-a întâmplat, însă amintirile îmi erau înceţoşate, de parcă vedeam totul printr-un voal gros. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să-mi evoc chipurile morţilor, amintirea omului cu ochii negri ca noaptea fără lună. Dar nu am vrut să-mi amintesc. Am împins acele gânduri într-o parte şi le-am lăsat să adune praf

într-un ungher arareori folosit al minţii mele.

Visam, nu despre sânge, ochi sticloşi şi miros de păr ars, ci despre lucruri mai senine. Şi, încetul cu încetul, rana începu să-mi amorţească…

***

Am visat că străbăteam pădurea împreună cu Laclith, pădurarul care călătorise cu trupa noastră când eram mai mic. Mergea în deplină linişte prin tufăriş, pe când eu făceam mai mult zgomot decât un bou rănit ce trăgea o căruţă răsturnată.

După o lungă perioadă de tăcere tămăduitoare, m-am oprit să mă uit la o plantă. Se apropie de mine fără să scoată vreun zgomot.

– Barba înţeleptului. Îţi dai seama după zimţi, spuse el.

Se întinse pe lângă mine şi mângâie cu blândeţe partea aceea a frunzei. Chiar arăta ca o barbă. Am încuviinţat.

– Asta e salcie. Poţi să-i mesteci scoarţa ca să-ţi alini durerea.

Era amară şi puţin grăunţoasă.

– Aia e rădăcină râioasă, să nu-i atingi frunzele.

Nu le-am atins.

– Astea-s coacăze otrăvite. Sunt bune de mâncat când sunt roşii, dar niciodată când trec de la verde la galben şi portocaliu. Aşa păşeşti când vrei să mergi fără zgomot.

Mă dureau pulpele.

– Şi aşa dai tufişul la o parte în linişte, fără să laşi semne că ai trecut pe-acolo. De aici găseşti lemn uscat. Aşa te adăposteşti de ploaie dacă n-ai pânză la îndemână. Asta e rădăcina moşneagului. Poţi s-o mănânci, dar are gust rău. Astea, cu dungi portocalii – arătă cu mâna – sunt vergeţele. Să nu le mănânci niciodată. Alea cu noduri mici sunt scaieţii beţivului. Le mănânci numai dacă înainte ai mâncat ceva ca vergeţelele. Te face să dai afară orice ai în stomac.

– Aşa întinzi o cursă care să nu omoare iepurele. Dar cursa asta o să-l omoare.

Înnodă funia mai întâi într-un fel, apoi în altul. Când i-am văzut mâinile legând sfoara, mi-am dat seama că nu mai eram cu Laclith, ci cu Abenthy. Mergeam în căruţă şi mă învăţa cum să leg noduri marinăreşti.

– Nodurile sunt lucruri interesante, spuse Ben în vreme ce lucra. Nodul poate să fie ori cea mai tare, ori cea mai slabă parte a frânghiei. Depinde întru totul de cât de bine îl legi.

Ridică mâinile să-mi arate un model incredibil de complicat

întins între degetele sale. Ochii îi sclipiră.

– Întrebări?

– Întrebări? rosti tata.

Ne opriserăm mai devreme în acea zi din pricina unei pietre arse. Şedea acordându-şi lăuta şi era în sfârşit pe cale să-şi cânte cântecul pentru mine şi mama. Aşteptaserăm de atâta vreme!

– Nu aveţi întrebări? repetă el şi se propti cu spatele de masiva piatră arsă.

– De ce ne oprim la pietrele de hotar?

– Din obicei, în cea mai mare parte. Dar unii spun că ele marchează drumuri străvechi – vocea tatei se schimbă şi deveni a lui Ben – drumuri ocrotite. Uneori drumuri spre locuri ferite de primejdii, alteori drumuri sigure ce duc drept în gura lupului.

Ben întinse mâna spre piatră, parcă simţind căldura unui foc.

– Dar în ele sălăşluieşte o putere ascunsă. Numai un prost ar tăgădui aşa ceva.

Apoi Ben se făcu nevăzut şi în acel loc nu mai era doar o piatră de hotar, ci multe. Mai multe decât văzusem vreodată în acelaşi loc. Formau un cerc dublu în jurul meu. O piatră era aşezată în lungime peste altele două, încât formau o arcadă imensă care arunca o umbră densă pe pământul dedesubt. Am întins mâna s-o ating.

Şi m-am trezit. Mintea mea pansase o durere proaspătă cu numele a sute de rădăcini şi fructe de pădure, patru feluri de a aprinde focul, nouă capcane făcute numai cu un puiet şi o funie şi unde să găsesc apă proaspătă.

M-am gândit foarte puţin la însemnătatea visului. Ben nu apucase să mă înveţe nodurile marinăreşti. Tata nu apucase să-şi termine cântecul.

Am verificat ce aveam cu mine: un sac de pânză, un cuţitaş, un ghem de aţă, nişte ceară, un ban de aramă, doi gologani de fier şi *Retorică şi Logică,* cartea dăruită de Ben. În afară de hainele de pe mine şi lăuta tatei, n-aveam nimic altceva.

Am pornit să caut apă.

– Apa mai întâi de toate, îmi spusese Laclith odinioară. Poţi să te descurci zile întregi fără orice altceva.

M-am gândit la cum era aşezat terenul şi m-am luat după nişte urme de animal. Când am reuşit să găsesc un mic iaz alimentat de un izvor ascuns printre mesteceni, în urma copacilor cerul se împurpura în culorile asfinţitului. Mi-era amarnic de sete, dar prudenţa a câştigat şi am băut numai puţin.

După aceea am adunat vreascuri uscate din scorburi şi de sub coroanele copacilor. Am întins o cursă simplă. Am găsit câteva buruieni de iarba-maicii şi le-am întins seva pe degetele mele însângerate. Usturimea mă ajuta să nu mă gândesc la cum mă rănisem la degete.

Aşteptând ca seva să se usuce, am aruncat o primă privire împrejur. Stejarii şi mestecenii se înghesuiau, în căutare de spaţiu. Trunchiurile lor creau o ţesătură de lumini şi umbre pe sub catapeteasma de ramuri. Din iaz se scurgea un pârâiaş, care călătorea peste bolovani spre răsărit. Poate că era un peisaj frumos, dar n-am observat. Nu puteam să observ. Pentru mine, copacii însemnau adăpost, vegetaţia de sub ei era sursă de hrană iar iazul în care se reflecta lumina lunii îmi amintea doar de cât eram de însetat.

Lângă iaz se mai găsea şi o piatră mare, dreptunghiulară, căzută într-o rână. Cu câteva zile înainte, aş fi recunoscut-o drept piatră de hotar. Acum o vedeam doar ca o pavăză utilă împotriva vântului, ceva de care să mă proptesc când dormeam.

Am văzut stelele printre ramuri. Însemna că trecuseră câteva ore de când am încercat apa. Cum nu-mi făcuse rău, m-am gândit că era bună de băut şi am sorbit îndelung din iaz.

În loc să mă împrospăteze, apa mă făcu să-mi dau seama de cât de înfometat eram. M-am aşezat pe piatra de la marginea iazului. Am rupt frunzele de pe mănunchiul de iarba-maicii şi am mâncat una. Era aspră şi amăruie. Le-am mâncat şi pe celelalte, dar n-a ajutat. Am mai luat o gură de apă, apoi m-am întins să mă culc, fără să-mi pese că piatra era tare şi rece. Sau cel puţin mă prefăceam că nu-mi pasă.

***

După ce m-am trezit, am mai băut apă şi m-am dus să verific cursa pe care o întinsesem. Spre surprinderea mea, am găsit un iepure ce se zbătea în laţ. Am scos cuţitul, amintindu-mi cum mă învăţase Laclith să jupoi un iepure. Apoi m-am gândit la sânge, la cum ar fi să-l am pe mâini. Mi s-a făcut rău şi am vomitat. Am dat drumul iepurelui şi m-am întors la iaz. Am mai băut o gură şi m-am aşezat pe piatră. Mă simţeam puţin ameţit şi mă întrebam dacă nu cumva e din pricina foamei.

După o clipă, capul mi s-a limpezit şi m-am dojenit pentru prostia mea.

Am găsit nişte mucegai care creştea pe un trunchi căzut şi, după ce l-am spălat în iaz, l-am mâncat. Era nisipos şi avea gust

de pământ. Am mâncat tot ce găseam.

Am aşezat o nouă cursă, una care să omoare pe loc. Apoi, adulmecând ploaia în aer, m-am întors la piatra arsă să-mi pun lăuta la adăpost.

Capitolul 19
Degete şi strune

La început, eram ca o maşinărie, făcând fără să mă gândesc tot ce era necesar să supravieţuiesc.

Am mâncat al doilea iepure pe care l-am prins. Şi pe al treilea. Am găsit o tufă de căpşuni sălbatice. Am săpat după rădăcini. La capătul celei de-a patra zile, aveam tot ceea ce-mi trebuia ca să supravieţuiesc: o vatră mărginită de pietre, un adăpost pentru lăuta mea. Mi-am făcut până şi un mic stoc de alimente pe care mă bizuiam în caz de urgenţă.

Însă aveam şi ceva de care nu aveam nevoie: timp. După ce am avut grijă de necesităţile imediate, mi-am dat seama că nu mai aveam ce să fac. Cred că tocmai atunci o mică parte din mintea mea a început să se trezească încetişor.

Să nu credeţi că eram eu însumi. Cu siguranţă, nu eram acelaşi care fusesem cu doar câteva zile mai înainte. Îmi dedicam întreaga minte fiecărui lucru pe care-l făceam, fără să las vreo parte a ei să zburde liberă pe tărâmul amintirii.

Slăbeam văzând cu ochii şi eram din ce în ce mai zdrenţăros. Dormeam în ploaie sau în bătaia soarelui, pe iarba moale, pe pământul umed sau pe pietre ascuţite, cu o supărare sau o nepăsare pe care numai jalea o poate aduce. Băgăm în seamă ce se întâmplă numai când ploua, pentru că nu puteam să-mi scot lăuta şi să cânt, iar asta mă durea.

Ce altceva să fac, în afară să cânt? Era singura mea alinare.

La finele primei luni, aveam bătături tari ca piatra pe degete şi puteam să cânt ore în şir. Cântam încontinuu toate cântecele pe care le ştiam pe de rost. Apoi le-am cântat şi pe cele pe care nu mi le aminteam prea bine, umplând părţile uitate cum ştiam mai bine.

În cele din urmă, puteam să cânt de când mă trezeam până când venea vremea să mă culc. Am încetat să cânt melodiile pe care le ştiam şi am început să născocesc unele noi. Mai făcusem asta înainte; chiar îl ajutasem pe tata să compună un vers sau două. Dar acum le dedicam întreaga mea atenţie. Unele dintre cântecele acelea mi-au rămas în minte până în ziua de azi.

Nu cu mult după aceea, am început să cânt… cum să descriu? Am început să cânt ceva diferit de cântece. Când soarele încălzeşte iarba şi boarea vântului te răcoreşte, ai o anumită

senzaţie. Cântam până când reuşeam să cuprind acel sentiment. Cântam până când suna a Iarbă Caldă şi Boare Răcoroasă.

Cântam doar pentru mine, dar eram cel mai neiertător public dintre toate. Îmi aduc aminte că am petrecut aproape trei zile încercând să surprind Vântul învârtind o Frunză.

La capătul celei de-a doua luni, puteam să cânt lucrurile aproape la fel de uşor cum le vedeam sau le simţeam: Soarele apunând îndărătul Norilor, Pasărea ce bea Apă, Roua pe Ferigi. Undeva în a treia lună, nu am mai căutat subiecte de cântec în afara mea, ci înăuntru. Am învăţat să cânt Drumul cu Ben în Căruţă, Cântat cu Tata lângă Foc, Dansul lui Shandi, Cântec de Frunză când e Frumos afară, Zâmbetul Mamei…

Nu are rost să menţionez că amintirile dureau, însă era o durere precum cea a degetelor gingaşe pe strunele lăutei. Am sângerat puţin în sinea mea şi speram să se depună pojghiţa pe răni, tot aşa cum se făcuse pe degete.

Spre sfârşitul verii, una din strune se rupse, fără să o mai pot drege cumva. Am petrecut mare parte din zi într-o stupoare mută, neştiind ce să fac. Mintea îmi era încă amorţită, încă dormea. Cu o umbră ştearsă din obişnuita mea isteţime, m-am aplecat asupra problemei. După ce mi-am dat seama că nu puteam nici să fac o coardă, nici să găsesc una nouă, m-am aşezat jos şi am început să învăţ să cânt la şase corzi.

Într-un răstimp, cântam aproape la fel de bine la şase corzi cum cântasem la şapte. Trei răstimpuri mai târziu, încercam să cânt Aştept cât Plouă, când se rupse o a doua strună.

De astă dată n-am mai ezitat. Am scos struna nefolositoare şi am început să învăţ de la capăt. Cea de-a treia strună s-a rupt cam pe la mijlocul Secerişului. După aproape jumătate de zi de strădanii, mi-am dat seama că trei coarde rupte era prea mult. Aşa că am luat cuţitul care devenise aproape bont, jumătate din ghemul de sfoară şi cartea lui Ben şi le-am vârât în sacul de pânză. Apoi am luat lăuta tatălui meu pe umăr şi am început să merg. Încercam să fredonez Neaua ce cade odată cu Frunzele de Toamnă Târzie; Degete Bătătorite şi o Lăută cu patru Strune, dar nu era ca şi atunci când le cântam.

***

Plănuiam să găsesc un drum şi să-l urmez până într-un oraş. Nu aveam nici cea mai vagă idee cât de departe eram de oricare din ele, în ce direcţie ar putea să fie sau cum se numeau. Ştiam că eram undeva în sudul Orânduirii, dar poziţia exactă era

îngropată, la un loc cu celelalte amintiri pe care nu eram dornic să le dezgrop.

Vremea mă ajută să mă hotărăsc. Toamna răcoroasă făcea loc frigului iernii. Ştiam că în miazăzi era mai cald. Aşa că, în lipsa unui plan mai bun, am avut grijă să-mi ţin tot timpul soarele în stânga şi am căutat să parcurg o distanţă cât mai mare.

Următorul răstimp fu o adevărată caznă. Puţina mâncare pe care o adusesem cu mine se termină, aşa că eram nevoit să mă opresc şi să caut ceva de mâncare când mă apuca foamea. În unele zile nu găseam apă şi când găseam nu aveam în ce să o car. Micul drumeag pentru căruţe dădu într-un drum mai mare, care la rândul lui se uni cu unul şi mai mare. Pantofii mă rodeau la picioare şi aveam ditamai băşicile. În unele nopţi, am fost nevoit să îndur un frig amarnic.

Am întâlnit câteva hanuri, dar, în afară de apa pe care-o beam din troacele cailor, obişnuiam să le ocolesc. Am zărit şi câteva târguşoare, dar aveam nevoie de o aşezare mai mare. Fermierii nu aveau ce face cu strune de lăută.

La început, de fiecare dată când auzeam o căruţă sau un cal apropiindu-se, mă trezeam că şchiopătez să mă ascund la marginea drumului. Nu vorbisem cu alt om din noaptea în care-mi pierdusem familia. Eram mai degrabă o jivină decât un băiat de doisprezece ani. Dar până la urmă drumurile au devenit prea mari şi prea circulate şi petreceam mai mult timp ascunzându-mă decât călătorind. Până la urmă m-am hotărât să iau lumea în piept şi mi-am dat seama, spre marea mea uşurare, că nu prea eram băgat în seamă.

***

Într-o dimineaţă, umblam de mai puţin de o oră când am auzit o căruţă în spate. Drumul era îndeajuns de larg pentru două căruţe una lângă alta şi cu toate acestea m-am adăpostit în iarba de la marginea drumului.

– Hei, băiete! răsună o voce aspră de bărbat în urma mea.

Nu m-am întors.

– Sal’tare, băiete!

Am înaintat mai adânc în iarbă fără să privesc înapoi. Îmi ţineam ochii pe pământul de sub picioare. Căruţa se opri în dreptul meu. Vocea strigă de două ori, la fel de tare ca mai înainte:

– Băiete! Băiete!

Am ridicat privirea din pământ să zăresc un bătrân cu mâna

streaşină la ochi. Putea să aibă între patruzeci şi şaptezeci de ani, nu-mi dădeam seama. Lângă el şedea un tânăr lat în umeri. Bănuiam că erau tată şi fiu.

– Eşti surd, băiete?

Am clătinat din cap.

– Atunci, eşti mut?

– Nu.

Mi se părea ciudat să vorbesc cu cineva. Glasul îmi era aspru şi răguşit din pricină că nu-l mai folosisem de atâta timp.

Bătrânul miji ochii.

– Mergi la oraş?

Am încuviinţat, evitând să vorbesc.

– Atunci, hai cu noi, rosti şi arătă cu capul spre căruţă. N-o să-l doară pe Sam dacă trage şi un degeţel de om ca tine, spuse el şi îşi bătu măgarul pe crupă.

Era mai uşor să mă învoiesc decât să fug. Şi băşicile mă usturau de la sudoarea din încălţări. M-am dus în spatele căruţei şi am urcat, trăgând lăuta după mine. Căruţa era plină cam pe trei sferturi cu saci mari de rafie. O tărtăcuţă noduroasă căzuse dintr-un sac desfăcut şi se rostogolea pe podea.

Bătrânul trase de hăţuri şi, după un „Hăis!”, măgarul începu să se urnească fără mare tragere de inimă. Am ridicat dovleceii de pe jos şi i-am băgat în sacul desfăcut. Bătrânul fermier îmi zâmbi peste umăr.

– Mulţămire, băiete. Io-s Seth şi el îi Jake. Mai bine te aşezi, că altfel mai cazi din căruţă dacă dăm peste-o piatră.

M-am aşezat pe un sac, încordat fără motiv, neştiind la ce să mă aştept.

Bătrânul îi lăsă hăţurile fiului său şi luă o pâine mare, maronie din sacul dintre ei. Rupse o bucată mare, întinse unt din belşug pe ea şi mi-o întinse.

Bunătatea sa degajată îmi făcu inima să se strângă în piept. Trecuse jumătate de an de când nu mai mâncasem pâine. Era moale şi caldă, iar untul era dulce. Am păstrat o bucată pentru mai târziu şi am pitit-o în sacul meu de pânză.

După un sfert de oră petrecut în linişte, bătrânul se întoarse spre mine.

– Ştii să cânţi la chestia aia, băiete?

Arătă spre tocul lăutei.

Am strâns-o mai tare la piept.

– E ruptă.

– A, făcu el, dezamăgit.

Mă gândeam că-mi va spune să mă dau jos. În schimb, îmi zâmbi şi îi făcu un semn cu capul fiului său.

– Atunci, o să cântăm noi.

Începu să cânte „Spoitor şi Tăbăcar”, un cântec de beţie vechi de când lumea. După câteva clipe i se alătură şi fiul său. Vocile lor aspre întreţeseau o armonie simplă, care-mi deschise rănile la amintirea altor căruţe, altor cântece, amintirea unui cămin pe jumătate dat uitării.

Capitolul 20
Din mâini însângerate în pumni usturători

În jurul prânzului, căruţa coti pe un nou drum, lat cât un râu şi pietruit. Abia dacă am întâlnit o mână de călători şi o căruţă sau două, însă, după atâta vreme petrecută în singurătate, mi se părea ditamai mulţimea de oameni.

Am pătruns mai adânc în oraş, unde clădirile pipernicite făceau loc prăvăliilor şi hanurilor mai înalte. Copacii şi grădinile erau înlocuite de alei şi vânzători ambulanţi. Râul cel mare şi lin care fusese drumul nostru deveni dintr-odată sufocat ca de nişte aluviuni de sutele de gherete şi trecători, de zeci de care şi căruţe şi de câte vreun călăreţ răzleţit prin mulţime.

Zgomotul de copite şi strigătele oamenilor răsuna pretutindeni, însoţit de miros de bere, sudoare, gunoaie şi smoală. Mă întrebam în ce oraş mă aflam şi dacă mai fusesem aici înainte de, înainte…

Mi-am încleştat dinţii şi mi-am alungat gândurile negre.

– Aproape am ajuns, răsună glasul lui Seth peste zumzetul mulţimii.

Până la urmă, drumul se desfăcu într-o piaţă. Roţile căruţelor răsunau ca nişte tunete îndepărtate pe dalele de piatră. Eram înconjurat de vuietul glasurilor adâncite în târguială sau gâlceavă. Undeva în depărtare, se auzea un scâncet ascuţit de copil. Am rătăcit fără ţintă pentru câtva timp, apoi am găsit un loc liber în faţa unei librării.

Seth opri căruţa. Am sărit jos imediat, în vreme ce ei se dezmorţeau după drumul îndelungat. Apoi, cu un soi de înţelegere mută, i-am ajutat să descarce sacii greoi din dosul căruţei şi să-i aşeze claie peste grămadă mai la o parte.

O jumătate de oră mai târziu, ne odihneam lângă maldărul de saci. Seth mă cercetă cu privirea, cu mâna streaşină la ochi.

– Băiete, ce vrei să faci azi în oraş?

– Caut coarde pentru o lăută, am răspuns.

Abia atunci mi-am dat seama că nu ştiam unde e lăuta tatălui meu. Am căutat împrejur cu înfrigurare. Nu era în căruţă, unde o lăsasem, nici nu o văzusem sprijinită de perete sau printre sacii cu dovlecei. Am rămas cu un gol imens în stomac până ce am zărit-o sub un sac gol. M-am îndreptat în grabă spre ea şi am ridicat-o cu mâinile tremurânde.

Bătrânul fermier rânji spre mine şi îmi întinse doi dintre dovleceii noduroşi pe care îi descărcasem.

– Nu i-ar plăcea maică-tii dacă ai aduce acasă câţiva dintre cei mai buni dovlecei din partea asta a Pădurilor Bătrâne?

– Nu, nu pot, m-am bâlbâit eu, alungând din gânduri amintirea degetelor zdrelite ce săpau prin noroi şi mirosul de păr ars. Vreau să z… adică deja m-aţi…

Cu glasul pierit, am strâns lăuta la piept şi m-am îndepărtat câţiva paşi. Se uită la mine cu luare-aminte, ca şi cum mă vedea pentru prima oară. Conştient dintr-odată de mine însumi, mi-am închipuit cum trebuia să arăt: zdrenţăros şi lihnit de foame. Ţinând lăuta în braţe ca pe o pavăză, m-am îndepărtat şi mai mult. Fermierul îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, iar zâmbetul îi pieri.

– Vai, fecior, rosti el încet.

Aşeză dovleceii pe jos, apoi se întoarse spre mine şi începu cu o seriozitate plină de blândeţe:

– Eu şi cu Jake o să fim aici la vândut de dovlecei până la asfinţit. Dacă găseşti ce cauţi până atunci, eşti bine-venit să te întorci cu noi la fermă. Eu şi nevastă-mea chiar am avea nevoie de o mână de lucru. Ai fi mai mult decât bine-venit. Nu-i aşa, Jake?

Jake mă cerceta la rândul său, cu mila înscrisă pe chipul său de om cinstit.

– Cum să nu, tată? Chiar aşa a spus, înainte să plecăm.

Bătrânul continua să mă privească atent, cu ochi gravi.

– Aici e Piaţa Dinspre Mare, rosti, arătând spre picioare. O să fim aici până ce se întunecă, poate chiar mai mult. Întoarce-te aici dacă vrei să vii cu noi. M-auzi? Poţi să vii cu noi, încheie el cu privire îngrijorată.

Continuam să mă îndepărtez, pas cu pas, fără să-mi dau seama de ce o făceam. Ştiam doar că, dacă ar fi să merg cu el, ar trebui să dau lămuriri, ar trebui să-mi aduc aminte. Orice era mai bine decât să deschid uşa aceea…

– Nu, nu mulţumesc, am bâiguit eu. M-aţi ajutat atât de mult. O să fiu bine.

M-am izbit de un bărbat într-un şorţ de piele care trecea prin spatele meu. Speriat, m-am răsucit şi am luat-o la sănătoasa.

I-am auzit strigându-mă în urmă, însă zarva mulţimii le înecă glasurile degrabă. Am fugit, cu inima grea în piept.

Oraşul Bobcatran e într-atât de mare încât să nu ajungi de la

un capăt la altul într-o zi de mers pe jos. Nici măcar dacă reuşeşti să nu te pierzi sau nu ţi se ţine calea în păienjenişul de străduţe care şerpuiesc dintr-o parte în alta şi alei care nu duc nicăieri.

De fapt, era prea mare. Era vast, imens. Mări de oameni, codri de clădiri, drumuri largi ca nişte râuri. Mirosea a urină, sudoare, fum de cărbune şi smoală. Dacă aş fi fost în toate minţile n-aş fi pus piciorul acolo.

Nu-mi luă mult până să mă pierd. Am luat o cotitură prea devreme sau poate prea târziu, apoi am încercat să revin pe drumul mare tăind printr-o alee ca o râpă îngustă printre două clădiri înalte. Se lărgea, ca un defileu cioplit de un râu ce plecase să-şi găsească o albie mai curată. Gunoiul se înălţa pe pereţi şi umplea crăpăturile dintre zid şi uşile cu firidă. După ce am cotit de câteva ori, o duhoare râncedă de hoit mi-a izbit nările. M-am împleticit pe după colţul unei clădiri şi m-am sprijinit de zid, stăpânit de o năuceală dureroasă. Am simţit cum două mâini aspre mă prind de braţ. Am deschis ochii să găsesc lângă mine un băiat mai mare. Era de două ori cât mine, cu păr negru şi ochi sălbatici. Murdăria îi încadra faţa ca o barbă, dându-i o înfăţişare straniu de cruntă.

Doi alţi băieţi mă traseră de lângă zid. Am scâncit, căci unul dintre ei îmi răsucise braţul la spate. Băiatul mai mare zâmbi la auzul sunetului şi îşi trecu mâna prin păr.

– Ce cauţi aici, piciule? Te-ai rătăcit?

Rânjetul i se lărgi. Am încercat să mă eliberez, dar unul din băieţi îmi răsuci încheietura.

– Nu, am răspuns cu un icnet.

– Ţeapă, eu cred că s-a rătăcit, rosti băiatul din dreapta mea.

Cel din stânga mă izbi puternic cu cotul în tâmplă, iar aleea începu să se învârtească în jurul meu.

Ţeapă izbucni în râs.

– Caut tâmplăria, am murmurat, cuprins de panică.

O umbră ucigătoare se aşeză pe chipul lui Ţeapă. Mă apucă de umeri.

– Te-am întrebat ceva? strigă el. Ţi-am dat voie să deschizi gura?

Îşi trânti fruntea în faţa mea. Am simţit un pârâit strident, urmat de o explozie de durere.

– Hei, Ţeapă.

Vocea venea dintr-o direcţie pe care nu o puteam repera. Un picior lovi uşor cutia lăutei, care căzu la pământ.

– Hei, Ţeapă, uite-aici.

Ţeapă îşi coborî privirea spre sunetul gol scos de cutie.

– Ce-ai furat acolo, piciule?

– N-am furat-o.

Unul din băieţii care mă ţineau de braţe hohoti cu poftă.

– Da, ţi-a dat-o unchiu-tău ca s-o vinzi şi să cumperi leacuri pentru bunica ta bolnavă.

Continuă să râdă în vreme ce pe mine mă podideau lacrimile.

Am auzit clinchetul încuietoarelor desfăcute. Apoi zdrăngănitul armonic, caracteristic al lăutei scoase din cutie.

– Piciule, bunicii tale o să-i pară tare rău că ai pierdut chestia asta, rosti Ţeapă cu un calm sinistru.

– Bată-ne-ar Tehlu să ne bată! izbucni băiatul din dreapta mea. Ţeapă, ştii cât valorează una? Aur, Ţeapă!

– Nu lua numele lui Tehlu în deşert, spuse cel din stânga.

– Ce?

– „Nu rosti numele lui Tehlu decât în clipe de restrişte, căci Tehlu judecă fiecare gând şi faptă”, recită el.

– Tehlu şi mătărânga lui mare şi lucioasă se poate pişa pe mine dacă asta nu valorează douăzeci de talanţi. Asta înseamnă că putem lua cel puţin şase de la Diken. Ştii ce poţi să faci cu atâţia bani?

– Nu o s-apuci să faci nimic dacă mai spui aşa ceva. Tehlu veghează asupra noastră, dar e răzbunător.

Glasul celui de-al doilea băiat era evlavios şi înfricoşat.

– Iarăşi ai dormit în biserică, nu-i aşa? Religia sare pe tine cum sar puricii pe mine.

– Vezi că te leg fedeleş.

– Mă-ta-i o curvă de două parale.

– Nu spune aşa ceva despre mama, Lin.

– Bine, atunci de un şfanţ.

Când am reuşit să-mi alung lacrimile din ochi, l-am zărit pe Ţeapă ghemuit în mijlocul aleii. Părea fascinat de lăuta mea. Frumoasa mea lăută. Cu privirea pierdută undeva în visare, o ridică cu mâinile lui murdare şi o întoarse pe o parte şi pe alta. Groaza se aşternu încet peste mine prin pâcla de teamă şi durere.

Pe măsură ce cele două glasuri dinapoia mea se înteţeau, o mânie încinsă începu să clocotească în mine. M-am încordat. Nu puteam să lupt cu ei, dar ştiam că, dacă reuşeam să îmi recuperez lăuta şi să ajung într-o mulţime de oameni, puteam să-

mi pierd urma şi să fiu din nou în siguranţă.

– …Dar a continuat oricum să şi-o tragă. Dar cum era borţoasă primea doar un şfanţ pe partidă. De-aia ai capu' atât de moale. Ai noroc că n-ai rămas cu adâncituri. Aşa că să nu te superi, de aia te apucă atât de uşor gândurile religioase, încheie triumfător primul băiat.

Mi-am simţit mâna stângă eliberată din strânsoare. M-am pregătit să ţâşnesc.

– Oricum, mulţam că m-ai prevenit. Am auzit că lui Tehlu îi place să se ascundă după ditamai maldărele de bălegar şi că…

Deodată, ambele braţe îmi erau libere, căci unul din băieţi tocmai îl trântea pe celălalt de perete. Am săltat trei paşi până la Ţeapă, am înşfăcat lăuta de gât şi am tras. Dar Ţeapă era mai agil decât mă aşteptasem sau mai puternic. Nu am reuşit să-i smucesc lăuta din mâini. Am fost tras în spate. Ţeapă se ridică în picioare.

Frustrarea şi furia mea se revărsară. Am dat drumul lăutei şi m-am repezit la el. Înnebunit, am căutat să-i zgârii faţa şi gâtul, însă era un veteran al prea multor bătăi de stradă încât să se lase uşor atins. Cu una dintre unghii, i-am brăzdat o linie de sânge de la ureche până la bărbie. Apoi m-am trezit împins cu putere până ce m-am izbit de zidul aleii.

M-am lovit cu capul de cărămizi şi m-aş fi prăbuşit dacă Ţeapă nu m-ar fi ţinut strâns lipit de zidul dărăpănat. Am tras o gură adâncă de aer şi abia atunci mi-am dat seama că ţipasem tot acest răstimp. Adversarul meu mirosea a sudoare stătută şi ulei rânced. Mâinile sale îmi ţintuiau braţele pe lângă trup în vreme ce mă apăsa din ce în ce mai tare de zid. Eram pe undeva conştient că dăduse drumul lăutei. Am mai luat o gură de aer şi am început să mă zbat din toate puterile, chiar dacă mă loveam din nou cu capul de perete. M-am trezit cu umărul lui proptit în faţă şi am muşcat cu putere. I-am simţit pielea sfâşiată între dinţi şi gust de sânge.

Ţeapă urlă şi se trase de lângă mine. Am răsuflat, tresărind din pricina durerii ce îmi sfredelea pieptul.

Până să apuc să mă mişc sau măcar să gândesc, Ţeapă mă înşfăcă din nou. Mă trânti de perete o dată, de două ori. Capul mi se bălăngănea ca o păpuşă de cârpe, ricoşând din perete. Apoi mă apucă de grumaz, mă răsuci şi mă aruncă la pământ.

Atunci am auzit zgomotul şi totul păru să se oprească în loc.

***

După ce toţi cei din trupă fuseseră omorâţi, mi-am visat adeseori părinţii vii şi cântând. În visul meu, moartea lor fusese o greşeală, o neînţelegere, o nouă scenetă pe care o repetau. Şi pentru câteva clipe mă simţeam eliberat din strânsoarea giulgiului de jale care mă strivea mereu. Îi îmbrăţişam şi râdeam împreună de grijile mele prosteşti. Cântam cu ei şi pentru o clipă totul era minunat. Minunat.

Însă mă trezeam mereu singur în întunericul pădurii. Ce căutam acolo? Unde îmi erau părinţii? Apoi îmi aminteam totul, ca o rană ce se căsca din nou şi din nou. Erau morţi, iar eu eram groaznic de singur. Iar acea mare povară care îmi fusese ridicată de pe umeri preţ de numai o clipă se prăbuşea din nou peste mine, mai rău decât înainte fiindcă nu eram pregătit pentru ea. Apoi mă întindeam pe spate, cu privirea pierdută în întunecime, cu pieptul strâns ca în gheare şi abia respirând, ştiind adânc în sinea mea că nimic nu avea să mai fie bine vreodată.

Când Ţeapă mă aruncă la pământ, corpul îmi era aproape prea amorţit încât să audă cum lăuta tatălui meu era strivită sub mine. Sunetul pe care îl scoase fu cel al unui vis în îmbrăţişarea morţii şi retrezi în mine junghiul dureros din piept, care-mi tăia răsuflarea.

Am privit împrejur şi l-am văzut pe Ţeapă, care răsufla din greu şi se strângea de umăr. Unul din băieţi era cu genunchiul proptit în pieptul celuilalt. Încetaseră să se lupte şi amândoi priveau înmărmuriţi înspre mine. Mi-am privit fără urmă de emoţie mâinile însângerate, pline de aşchii de lemn.

– Nemernicul ăla mic m-a muşcat, spuse Ţeapă, ca şi cum nu îi venea să creadă ce se petrecuse.

– Dă-te de pe mine, mormăi băiatul întins pe spate.

– Ţi-am spus eu să nu spui lucrurile alea. Acum uite ce s-a întâmplat.

Chipul lui Ţeapă se schimonosi, străbătut de o paloare roşiatică.

– M-a muşcat! strigă şi dădu să-mi trântească un picior în cap.

Am încercat să mă feresc fără să distrug lăuta şi mai mult. Şutul său mă prinse în rinichi şi mă trimise de-a dura peste rămăşiţele lăutei.

– Vezi ce se-ntâmplă când îţi râzi de numele lui Tehlu?

– Ia mai taci cu Tehlu al tău! Dă-te de pe mine şi ia chestia aia. Poate încă mai valorează ceva pentru Diken.

– Uite ce-ai făcut! continuă Ţeapă să urle deasupra mea.

Încă un şut în coaste mă trimise la câţiva paşi depărtare. Viziunea începea să mi se întunece, ca un păienjeniş la marginea ochilor. Era o adormire a văzului aproape bine-venită, căci se aşeza ca o pavăză între mine şi ceea ce se petrecea în jur. Însă durerea mai adâncă rămăsese încă acolo, neatinsă. Mi-am încleştat mâinile însângerate în pumni usturători.

– Încuietorile astea încă par în regulă. Sunt argintii, pun rămăşag că putem scoate ceva pentru ele.

Ţeapă îşi trase din nou piciorul în spate. Am încercat să-mi ridic mâinile şi să mă apăr, dar braţele abia dacă zvâcniră neputincioase şi Ţeapă mă lovi în stomac.

– Ia bucata aia de-acolo…

– Ţeapă. Ţeapă!

Ţeapă mă izbi din nou în stomac. Am vomitat pe dalele de piatră.

– Voi de-acolo, opriţi-vă! Straja oraşului! răsună un nou glas.

O linişte apăsătoare se aşternu preţ de o clipită, urmată de forfotă şi de un ropot de paşi grăbiţi. Câteva momente mai târziu, nişte cizme grele răsunară pe lângă mine şi se pierdură în depărtare.

Mi-am amintit de durerea în piept. Mi-am pierdut cunoştinţa.

***

Am fost smucit din beznă de cineva care îmi căuta prin buzunare. Am încercat fără folos să-mi deschid ochii. Am auzit o voce mormăind pentru sine:

– Atâta primesc că ţi-am salvat viaţa? O para şi câţiva gologani? De băut pentru o seară? Pacoste mică şi fără valoare!

Tuşi gutural şi miasma stătută de băutură mă învălui.

– Să ţipi în halul ăla. Dacă nu sunai ca o fată nu mă oboseam să fug până aici.

Am încercat să spun ceva, dar nu ieşi decât un horcăit.

– Ei bine, măcar eşti viu. Mă gândesc că e ceva.

Am auzit un geamăt când bărbatul se ridică, apoi zgomotul greu al cizmelor sale se risipi în tăcere.

După o vreme, mi-am dat seama că-mi pot deschide ochii. Privirea îmi era înceţoşată şi îmi simţeam nasul mai mare decât restul capului. L-am pipăit cu grijă. Frânt. Mi-am amintit ce mă învăţase Ben. L-am prins între degete şi l-am smucit înapoi la locul său. Am strâns din dinţi să-mi înghit strigătul de durere şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am clipit de câteva ori să le alung şi am fost uşurat să nu mai

văd strada prin pâcla dureroasă ce-mi cuprinsese privirea cu câteva clipe mai înainte. Conţinutul micii mele desagi era risipit pe pământ, în jurul meu: un ghem de aţă, un cuţitaş bont, *Retorică şi Logică* şi ce mai rămăsese din bucata de pâine pe care fermierul mi-o dăduse la prânz. Părea că trecuse o veşnicie de atunci.

Fermierul. M-am gândit la Seth şi Jake. La pâine moale şi unt. La cântecele ce petreceau drumul în căruţă. La chemarea unui loc sigur, a unui nou cămin…

Amintirea fulgerătoare fu urmată de o panică oribilă, încă şi mai fulgerătoare. Am căutat din priviri pe alee, iar capul mă durea din pricina mişcării bruşte. Am scurmat gunoiul cu mâinile să găsesc nişte bucăţi de lemn dureros de cunoscute. Le-am privit în deplină muţenie, în vreme ce întreaga lume se întuneca imperceptibil în jurul meu. Am ridicat privirea la fâşia îngustă de cer de deasupra mea şi am zărit solii purpurii ai asfinţitului.

Cât de târziu se făcuse? M-am grăbit să-mi adun posesiunile, cu mult mai mare grijă pentru cartea lui Ben decât pentru celelalte, şi am început să mă îndrept şontâc-şontâc spre ceea ce speram că era Piaţa Dinspre Mare.

***

Ultima fâşie a apusului dispăruse de pe cer când am reuşit să găsesc piaţa. Câteva căruţe se mişcau leneş printre puţinii clienţi răzleţiţi pe ici, pe colo. Am şchiopătat cu înfrigurare dintr-un colţ în altul al pieţei, căutându-l înnebunit pe bătrânul fermier care mă dusese acolo. Încercam măcar să zăresc unul din acei dovleci urâţi şi noduroşi.

Când am găsit într-un sfârşit librăria lângă care oprise Seth, abia mai respiram şi mă clătinam pe picioare. Nici urmă de Seth şi căruţa lui. M-am prăbuşit în locul gol unde fusese căruţa lor, răpus de durerea rănilor pe care mă silisem să o ignor până atunci.

M-au vizitat, una câte una. Mă dureau câteva coaste, deşi nu-mi dădeam seama dacă erau rupte sau dacă se sfâşiase cartilagiul. Când am mişcat capul prea brusc m-au cuprins ameţeala şi greaţa, probabil o contuzie. Aveam nasul rupt şi mai multe vânătăi şi julituri decât puteam să număr. Mai mi-era şi foame.

Cum ultima problemă era singura pe care o puteam rezolva, am luat ce mai rămăsese din bucata de pâine pe care o primisem mai devreme şi am mâncat-o. Nu era destul, dar era mai bine

decât nimic. Am băut dintr-o troacă de cai, îndeajuns de însetat încât să nu-mi pese că apa era sălcie şi acră.

M-am gândit să plec, însă în starea în care eram mi-ar fi luat ore de mers. Pe deasupra, nu mă aştepta nimic la marginea oraşului, în afară de pământ arat cât vedeai cu ochii. Nu tu copaci care să mă apere de vânt. Nu tu iepuri de prins în capcană. Nici rădăcini de luat din pământ. Nici măcar buruieni din care să-mi fac culcuş.

Eram atât de înfometat încât îmi simţeam stomacul ca pe un nod. Aici măcar mă îmbia mirosul de pui gătit pe undeva. M-aş fi dus în căutarea mirosului, dar eram ameţit şi coastele mă dureau amarnic. Poate că în ziua următoare cineva avea să-mi dea ceva de mâncare. În acea clipă eram mult prea ostenit. Nu voiam decât să adorm. Dalele de piatră pierdeau ultimele fărâme de căldură ale soarelui şi vântul începea să bată. M-am adăpostit de vânt în pragul librăriei. Aproape adormisem când proprietarul deschise uşa şi-mi dădu un picior, spunându-mi să mă car sau are să cheme straja. Am şchiopătat de acolo cât de repede am putut.

După aceea am găsit câteva lăzi goale într-o alee. M-am ghemuit înapoia lor, plin de vânătăi şi istovit. Am închis ochii şi am încercat să nu-mi amintesc cum era somnul cald şi adânc, înconjurat de oameni care te iubesc.

A fost prima noapte din aproape trei ani petrecuţi în Bobcatran.

Capitolul 21
Pivniţă, Pâine şi Găleată

Se întâmplă chiar după ora prânzului. Mai bine zis, s-ar fi întâmplat după ora prânzului dacă aş fi avut ceva de mâncare. Cerşeam în Cartierul Negustorilor şi până atunci singurele profituri pe acea zi fuseseră două şuturi (un străjer, un mercenar), trei îmbrânceli (doi căruţaşi, un marinar), o nouă înjurătură ţinând de o configuraţie anatomică puţin probabilă (de la acelaşi marinar) şi la un scuipat din partea unui bătrânel nu tocmai simpatic a cărui ocupaţie nu o puteam desluşi.

Şi un gologan de fier, pe care l-am pus mai degrabă pe seama legilor probabilităţii decât a oricărei forme de bunătate umană. Până şi un porc orb mai găseşte câte o ghindă din când în când.

Trăiam în Bobcatran de aproape o lună şi în ziua dinainte îmi încercasem pentru prima oară norocul la furat. Fusese un început de rău augur. Am fost prins cu mâna în buzunarul unui măcelar. Astfel m-am ales cu o lovitură groaznică în tâmplă, din pricina căreia ameţeam când încercam să mă ridic sau să merg mai repede. Descurajat de prima mea incursiune în arta hoţiei, m-am decis că aceasta avea să fie o zi închinată cerşitului. Şi aici întâlneam un succes limitat.

Foamea îmi zgâria stomacul şi pâinea stătută pe care aş fi cumpărat-o cu un gologan nu ar fi fost de mare ajutor. Mă gândeam să mă mut pe altă stradă când am zărit un băiat dând fuga la un cerşetor mai tânăr de pe partea cealaltă a străzii. Au vorbit cu însufleţire câteva clipe, apoi s-au îndepărtat în grabă.

I-am urmat, desigur, mânat de o scânteie aproape stinsă din vechea mea curiozitate arzătoare. Pe deasupra, orice lucru ar fi mânat doi inşi ca ei dintr-un colţ de stradă plin de lume în toiul zilei cu siguranţă era demn de luat în seamă. Poate că tehlinii dădeau din nou pâine săracilor. Sau se răsturnase o căruţă cu fructe. Sau straja spânzura pe cineva. Asta merita jumătate de oră din timpul meu. I-am urmărit pe cei doi băieţi pe străduţele întortocheate până ce au luat un colţ şi au dispărut pe scările unei pivniţe dintr-o clădire mistuită de un incendiu. M-am oprit, cu scânteia de curiozitate înăbuşită de precauţie.

Reapărură câteva clipe mai târziu, fiecare cu câte o bucată mare de pâine în braţe. I-am urmărit cum se îndepărtau, râzând şi înghiontindu-se. Cel mai tânăr, nu mai mare de şase ani, mă

zări şi îmi făcu cu mâna.
– Mai a rămas, strigă el cu gura plină de pâine. Da' să te grăbeşti.
Prevederea mi se risipi numaidecât, aşa că am început să cobor tiptil scările. La capătul lor am găsit câteva scânduri putrezite, tot ce mai rămăsese dintr-o uşă spartă. Înăuntru se întrezărea un scurt culoar care dădea într-o cămăruţă slab luminată. O fetişcană cu ochi aspri trecu pe lângă mine fără să-mi arunce o privire. Ţinea strâns în mâini o altă bucată de pâine.
Am păşit peste scândurile rupte în bezna rece şi umedă. După mai bine de zece paşi am auzit un geamăt care mi-a încremenit picioarele în loc. Aducea cu un sunet de animal, însă auzul îmi spuse că venea din gâtlejul unui om.
Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu se compara cu ce am găsit. Două lămpi străvechi ardeau ulei de peşte, aruncând umbre slabe pe pereţii întunecaţi de piatră. În încăpere se găseau şase paturi de copii, toate ocupate. Doi copii, abia ieşiţi din pruncie, împărţeau o pătură pe podeaua de piatră, iar un altul dormea ghemuit într-o grămadă de zdrenţe. Un băiat de vârsta mea şedea într-un cotlon întunecat, cu capul sprijinit de perete.
Unul dintre ei se mişcă puţin în patul său, de parcă de foia în somn. Însă în mişcările sale se ghicea ceva nefiresc. Erau prea încordate. M-am uitat mai atent şi am văzut pricina. Era legat de pat. Cu toţii erau.
Se zbătea în frânghii şi scotea sunetul pe care îl auzisem pe culoar. Acum era mai clar, un ţipăt prelung, gemut.
– Aaaaaaaaaah.
Pentru o clipă, gândurile mi s-au îndreptat spre fiecare poveste pe care o auzisem vreodată despre ducele de Gibea. Despre cum el şi oamenii săi răpiseră şi schingiuiseră oameni vreme de douăzeci de ani, înainte ca biserica să intervină şi să pună capăt atrocităţilor sale.
– Ce ce, răsună un glas din încăpere.
Avea o intonaţie stranie, părea să nu pună de fapt o întrebare. Băiatul din pat se smuci în funiile ce-l ţineau locului.
– Aaaahbeeeh.
Prin uşă se ivi un bărbat ce îşi ştergea încontinuu mâinile de haina sa zdrenţăroasă.
– Ce ce, repetă el pe acelaşi ton fără pic de emoţie.
Glasul îi era bătrân şi cu inflexiuni sfârşite, însă miezul era plin de răbdare. Răbdarea unei stânci sau a unei pisici cu pui. Nu

genul de voce pe care-l aşteptam de unul cu aceleaşi preocupări ca ale ducelui de Gibea.

– Ce ce. Sst sst, Tanee. N-am plecat, eram doar mai încolo. Acum sunt aici.

Picioarele îi plescăiau pe dalele de piatră. Era desculţ. Încordarea mă părăsi încetul cu încetul. Orice se petrecea aici nu părea nici pe departe într-atât de sinistru precum îmi închipuisem la început.

Când îl văzu pe bărbat apropiindu-se, băiatul încetă să se zbată.

– Eeeeeeaah, făcu şi trase puţin de funiile ce-l ţineau legat.

– Ce?

De data asta era o întrebare.

– Eeeeeeaah.

– Hmm?

Bătrânul se uită împrejur şi mă zări pentru prima oară.

– A. Bună.

Întoarse capul spre băiatul din pat.

– Ei, nu-i aşa că eşti isteţ? Tanee m-a strigat fiindcă avem un oaspete!

Pe chipul lui Tanee se căscă un rânjet înspăimântător şi scoase un şir de icnete aspre. În ciuda sunetului dureros, era evident că râdea.

Omul desculţ se întoarse către mine şi rosti:

– Nu te recunosc. Ai mai fost pe-aici?

Am clătinat din cap.

– Ei bine, am nişte pâine veche de numai două zile. Dacă-mi aduci nişte apă, poţi să iei cât îţi pofteşte inima să mănânci.

Mă cercetă cu privirea.

– Eşti de-acord?

Am încuviinţat.

În afară de paturi, singurele obiecte de mobilier din încăpere erau un scaun, o masă şi un butoi deschis lângă una dintre uşi. Pe masă erau aşezate patru pâini mari, rotunde.

Încuviinţă la rândul lui, apoi se îndreptă cu grijă spre scaun. Păşea cu băgare de seamă, ca şi cum îl durea să pună picioarele pe pământ.

După ce ajunse la scaun şi se aşeză, arătă către butoiul de lângă uşă.

– Prin uşa aia ajungi la o pompă şi o găleată. Nu trebuie să te grăbeşti, nu-i o întrecere.

În vreme ce vorbea, îşi puse un picior peste altul şi începu să-l fricţioneze.

Circulaţie ineficientă, observă o parte demult nefolosită a minţii mele. *Risc crescut de infecţie şi dureri severe. Picioarele ar trebui ridicate, masate şi unse cu o infuzie de scoarţă de salcie, camfor şi vârfu-săgeţii.*

– Nu umple găleata prea mult. Nu vreau să te oboseşti sau s-o scapi. E îndeajuns de multă umezeală aici jos.

Îşi aşeză încet piciorul pe podea şi se aplecă să-l împăturească pe unul dintre copilaşii care începea să se agite pe pătură.

L-am cercetat cu coada ochiului în vreme ce umpleam butoiul. Era cărunt, dar în ciuda părului său şi a mersului încet, nu era foarte bătrân. Avea poate patruzeci de ani, chiar mai puţin. Purta o robă lungă, într-atât de peticită că nu-mi dădeam seama care era culoarea sau forma ei originară. Deşi era aproape la fel de zdrenţăros ca mine, era mai curat. Asta nu însemna că era tocmai curat, doar mai curat decât mine. Nu era prea greu.

Îl chema Trapis. Roba peticită era singurul strai pe care îl avea. Petrecea aproape fiecare clipă a vieţii sale în pivniţa umedă, unde le purta de grijă celor fără de speranţă, celor care lumea le întorsese spatele. Cei mai mulţi erau băieţi tineri. Unii, precum Tanee, trebuiau legaţi ca să nu se rănească singuri sau să nu se rostogolească din pat. Alţii, ca Jaspin, care cu doi ani mai înainte îşi pierduse minţile din cauza febrei, trebuiau legaţi ca să nu facă rău altora.

Fie că erau paralitici, schilozi, catatonici ori spasmofilici, Trapis le purta de grijă cu răbdare nepărtinitoare şi nesfârşită. Nu l-am auzit să se plângă de ceva, nici măcar de picioarele sale goale, care erau întotdeauna umflate şi probabil că-l dureau încontinuu.

Ne oferea nouă, copiilor, tot sprijinul de care era în stare şi niscaiva mâncare când avea şi el. Ca să ne câştigăm masa, îi căram apă, curăţăm podeaua, făceam unele drumuri pentru el şi legănam pruncii când începeau să plângă. Făceam orice ne cerea şi, când nu era de mâncare, ne aştepta o cană cu apă, un zâmbet istovit şi cineva care ne privea ca pe nişte oameni, nu animale în zdrenţe.

Uneori părea că Trapis era singurul care încerca să aibă grijă de toate făpturile fără speranţă din colţul nostru de Bobcatran. În schimb, îl iubeam cu o ferocitate mută, cu care doar animalele

pot să rivalizeze. Dacă s-ar fi găsit cineva să ridice mâna asupra lui Trapis, o sută de copii turbaţi l-ar fi sfârtecat în bucăţele în mijlocul străzii.

Am coborât adeseori în pivniţa lui în acele prime luni, apoi, cu trecerea timpului, din ce în ce mai rar. Trapis şi Tanee erau tovarăşi buni. Niciunul dintre noi nu simţea nevoia să vorbească prea mult, iar asta îmi convenea de minune. Însă ceilalţi copii ai străzii mă neliniştea teribil, aşa că nu vizitam prea des pivniţa, doar când aveam nevoie disperată de ajutor sau când aveam ceva ce puteam împărţi cu ei. În ciuda faptului că nu prea dădeam pe acolo, mă liniştea faptul că ştiam că există măcar un loc în întregul oraş unde nu aş fi fost lovit, alungat sau scuipat. Mă ajuta, atunci când stăteam singur pe acoperişuri, să ştiu că Trapis şi pivniţa erau acolo. Era aproape ca un cămin la care mă puteam întoarce. Aproape.

Capitolul 22
Vremea demonilor

Am învăţat multe lucruri în acele prime luni în Bobcatran. Am învăţat care hanuri şi restaurante aruncau cele mai bune resturi, şi cât de stricată putea fi mâncarea ca să îmi facă rău s-o mănânc.

Am învăţat că ansamblul de clădiri împrejmuite de ziduri din preajma docurilor era templul lui Tehlu. Uneori, tehlinii împărţeau pâine, cu condiţia să spunem rugăciuni înainte să ne luăm partea. Nu mă supăra. Era mai uşor decât cerşitul. De câteva ori, preoţii înveşmântaţi în robe cenuşii au încercat să mă convingă să vin să mă rog în biserică, dar am auzit nişte zvonuri, aşa că fugeam de fiecare dată când mă întrebau, fie că aveam bucata de pâine ori nu.

Am învăţat cum să mă ascund. Aveam locul meu secret deasupra unei vechi tăbăcării, unde acoperişurile se întâlneau, ceea ce îmi oferea un adăpost de vânt şi ploi. Am tăinuit cartea lui Ben, înfăşurată în pânză, sub căpriori. Era ultima amintire palpabilă a trecutului meu, aşa că am avut deosebită grijă să o ţin în siguranţă.

Am aflat că Bobcatranul era enorm. Nu ai avea cum să înţelegi dacă nu l-ai văzut cu propriii ochi. E ca un ocean. Pot să-ţi povestesc despre valuri şi apă, dar n-ai pricepe nici măcar o fărâmă din imensitatea lui câtă vreme te-ai afla pe ţărm. Nu înţelegi într-adevăr oceanul până nu te găseşti în mijlocul lui, înconjurat din toate părţile de valuri care se întind la nesfârşit. Abia atunci îţi dai seama cât de mic eşti, cât de neputincios.

Parte din imensitatea Bobcatranului e faptul că e împărţit în mii de mici bucăţele, fiecare cu personalitatea sa. Erau Colinele Joase, Curtea Văcarilor, Albia, Oraşul Vechi, Splaiul Seului, Uscătoria, Docurile, Calea Catranului, Aleea Aţei... Ţi-ai putea trăi întreaga viaţă în Bobcatran şi să nu-i ştii toate părţile în întregime. Dar, mai practic vorbind, oraşul era împărţit în două mari zone: Malul şi Colinele. În Mal trăiau cei săraci. Asta îi făcea cerşetori, hoţi şi curve. În Coline îşi duceau traiul bogaţii. Asta făcea din ei avocaţi, politicieni şi curtezane.

Eram deja de două luni în Bobcatran când mi-am încercat norocul la cerşit în Coline. Iarna cuprinsese oraşul în ghearele sale, iar Procesiunea Hibernală făcea străzile mai primejdioase

decât de obicei.

Asta mă cutremurase. În fiecare iarnă, pe întreaga durată a tinerei mele vieţi, trupa noastră organizase Procesiunea Hibernală pentru un oraş sau altul. Ascunşi îndărătul măştilor de demoni, îi îngrozeam în cele şapte zile de Marele Jăluiş, spre încântarea tuturor. Tata îl juca atât de convingător pe Encanis, de puteai jura că îl invocase cineva. Mai important era faptul că putea fi în acelaşi timp înfiorător şi prudent. Nimeni nu a fost vreodată rănit la reprezentaţiile trupei noastre.

Însă în Bobcatran lucrurile stăteau altfel. Ah, *amănuntele* procesiunii erau aceleaşi. Şi acolo erau bărbaţi care purtau măşti de demoni pictate ţipător şi mişunau prin oraş, făcând tot felul de şotii. Encanis era prezent la rândul lui, în tradiţionala mască neagră, ţinându-se de rele mai grave. Şi, cu toate că nu-l văzusem, nu încăpea îndoială că şi Tehlu, în mască argintie, cutreiera zonele mai bune ale oraşului şi îşi juca rolul. După cum am spus, *amănuntele* procesiunii erau aceleaşi.

Însă jocul era cu totul altul. În primul rând, Bobcatranul era prea mare pentru ca o singură trupă să aibă destui demoni. Nici o sută de trupe n-ar fi fost de ajuns. Aşa că, în loc să angajeze profesionişti, aşa cum era firesc şi de bun-simţ, bisericile din Bobcatran au ales calea mai profitabilă de a vinde măşti de duhuri.

Din această pricină, în prima zi a Marelui Jăluiş, zece mii de duhuri rele se dezlănţuiau pe străzile oraşului. Zece mii de demoni *amatori,* care aveau dreptul să facă orice şotie le trecea prin cap.

La prima vedere, părea situaţia ideală de care să profite un tânăr hoţ, însă lucrurile stăteau de fapt invers. Demonii erau întotdeauna mai numeroşi în Mal. Şi, cu toate că marea lor majoritate se purtau după datini, fugind la auzul numelui lui Tehlu şi ţinându-şi năzbâtiile în limite rezonabile, mulţi nu o făceau. Primele zile ale Marelui Jăluiş erau primejdioase şi le-am petrecut căutând să mă păzesc de orice mi s-ar fi putut întâmpla.

Însă când Miezul Iernii se apropie, totul se linişti. Numărul de demoni scăzuse simţitor, căci mulţi îşi pierduseră măştile sau se săturaseră de joc. Fără îndoială că şi Tehlu eliminase destui, dar, mască argintie sau nu, era un singur ins. Nu avea cum să acopere întreaga suprafaţă a oraşului în doar şapte zile.

Am ales ultima zi de Jăluiş pentru călătoria mea în Coline. În ziua de Miezul Iernii, buna dispoziţie era întotdeauna prezentă

din plin pe străzi, iar buna dispoziţie însemna cerşit profitabil. Chiar mai bine, rândurile demonilor păreau că se răriseră binişor, ceea ce însemna că era cât de cât sigur să cutreier din nou străzile.

Am pornit la începutul după-amiezii, înfometat fiindcă nu găsisem pâine de furat. Îmi amintesc că eram cumva entuziasmat în vreme ce mă îndreptam spre Coline. Poate că parte din mine îşi amintea cum fusese Miezul Iernii cu familia mea: mâncare caldă şi apoi un pat călduros. Poate că mă intoxicasem cu fumul tufelor de brebenel aprinse în cinstea izbânzii lui Tehlu.

În acea zi am învăţat două lucruri. Am învăţat că cerşetorii trebuie să rămână de partea Malului şi că, orice te-ar învăţa biserica, Miezul Iernii e vremea duhurilor rele.

***

Am ieşit dintr-o alee şi m-a izbit numaidecât deosebirea dintre acea parte a oraşului şi cea din care tocmai venisem.

În Mal, negustorii căutau să-şi linguşească clienţii, în speranţa că aşa îi vor ademeni în prăvăliile lor. În caz că nu le reuşea, nu se dădeau în lături de la accese de supărare: îşi înjurau sau chiar îşi agresau clienţii.

Aici, proprietarii de prăvălii îşi frământau nervoşi mâinile. Făceau plecăciuni şi erau de o politeţe fără cusur. Glasurile nu erau niciodată ridicate. După realitatea brutală a Malului, mi se părea că dădusem din greşeală peste un bal din înalta societate. Cu toţii erau îmbrăcaţi în straie noi. Toţi erau curaţi şi păreau să participe la un soi de dans social din cale-afară de complicat.

Dar şi aici îşi făceau loc umbrele. În vreme ce măturam strada cu privirea, am observat doi oameni care stăteau la pândă în aleea de peste drum de mine. Aveau măşti de calitate, roşii ca sângele şi fioroase. Una avea gura căscată, iar cealaltă un rânjet cu dinţi albi, ascuţiţi. Amândoi purtau tradiţionalele robe negre, cu glugi, care-mi plăceau. Majoritatea demonilor din Mal nu se deranjau cu costumaţii elaborate.

Cei doi demoni se furişară pe urmele unui cuplu de tineri bine îmbrăcaţi, care se plimbau la braţ. Îi urmăriră cu atenţie aproape o sută de palme, apoi unul dintre ei smulse pălăria domnului şi o azvârli într-un nămete din apropiere. Celălalt o apucă pe femeie de mijloc şi o ridică în aer. Aceasta începu să zbiere ascuţit, în timp ce bărbatul, evident năucit de situaţie, se lupta cu demonul pentru bastonul său.

Din fericire, doamna reuşi să-şi păstreze stăpânirea de sine.

– *Tehus! Tehus!* Strigă ea. *Tehus antausa eha!*

La auzul numelui lui Tehlu, cei doi inşi ascunşi după măşti se speriară şi o luară la fugă în josul străzii. Toată lumea începu să aclame. Unul dintre negustori îl ajută pe domnul cu pricina să-şi recupereze pălăria. Am rămas surprins de aerul civilizat al scenei. Aparent, până şi demonii aveau politeţe de partea bună a oraşului.

Încurajat de ceea ce văzusem, am început să cântăresc din priviri mulţimea de oameni, căutând cele mai bune şanse de reuşită. M-am apropiat de o femeie tânără. Purta o rochie albastră şi avea un şal de blană albă. Părul lung şi blond îi era ondulat cu iscusinţă în jurul feţei. Tocmai când făceam un pas spre ea, îşi coborî privirea la mine şi se opri. Am auzit un icnet speriat, reţinut de mâna pe care şi-o duse la gură.

– Aveţi un ban, doamnă?

Mi-am întins mâna şi am mimat că îmi tremură. Şi vocea îmi tremura.

– Vă rog?

Încercam să par întocmai la fel de mic şi deznădăjduit cum mă simţeam. Săream de pe un picior pe altul în neaua subţire şi murdară.

– Sărmanul de tine, suspină ea aproape prea încet s-o aud.

Cotrobăi prin geanta pe care o purta, neputând sau nevrând să-şi ia ochii de la mine. După o clipă se uită în geantă şi scoase ceva. Când mâna ei îmi îndoi degetele în jurul obiectului, am simţit greutatea rece, liniştitoare a unei monede.

– Mulţam, doamnă, am rostit din reflex.

Am coborât privirea pentru o clipă şi am văzut un licăr de argint printre degete. Am deschis mâna să descopăr un ban de argint. Am căscat gura. Un ban de argint valora cât zece bani de aramă sau cincizeci de fier. Mai mult decât atât, valora cât un stomac plin în fiecare seară pentru jumătate de lună. Pentru un ban de fier, puteam să dorm pentru o noapte pe podea la Ochiul Sângeriu, pentru doi puteam să dorm în faţa vetrei, lângă tăciunii focului de seară. Puteam să cumpăr o pătură uzată pe care să o ascund pe acoperişuri, să-mi ţină de cald toată iarna.

Am ridicat privirea spre femeie, care încă mă privea cu ochi plini de milă. Nu avea cum să ştie cât însemna gestul ei.

– Doamnă, vă mulţumesc, am rostit cu glas sugrumat.

Mi-am amintit una din mulţumirile pe care le aduceam

clienţilor când trăiam cu trupa.

– Fie ca toate poveştile să vă fie fericite, iar drumurile line şi scurte.

Îmi zâmbi şi poate că ar fi spus ceva, dar am simţit ceva ciudat la baza gâtului. Cineva mă urmărea cu privirea. Pe stradă, fie dezvolţi o sensibilitate la anumite lucruri, fie viaţa are să-ţi fie chinuitoare şi scurtă.

Am aruncat o privire împrejur şi am zărit un negustor vorbind cu o strajă şi arătând spre mine. Nu era o strajă din Mal. Era proaspăt ras şi se ţinea ţeapăn. Purta o vestă neagră de piele cu butoni de metal şi purta o măciucă de alamă lungă cât braţul lui. Am prins o frântură din ce îi spunea negustorul.

– ...Clienţii. Cine-ar vrea să cumpere ciocolată cu... Făcu un gest spre mine şi spuse ceva ce nu am reuşit să aud... te plăteşte? Tocmai. Poate ar trebui să vorbesc cu...

Straja îşi întoarse capul spre mine. Am priceput ce se ascundea în privirea lui. M-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă.

M-am îndreptat spre prima alee pe care am văzut-o. Cu papucii mei subţiri, alunecam pe stratul subţire de zăpadă care acoperea pământul. Tocmai când coteam pe o a doua alee ce se despărţea de prima, am auzit cizmele grele bocănind în urma mea.

Răsuflarea îmi ardea în piept, iar eu căutam cu disperare un loc spre care să merg, un loc în care să mă ascund. Doar că nu cunoşteam acea parte a oraşului. Nu existau mormane de gunoi în care să intri ca în vizuină, nici clădiri arse prin care să urci pe un acoperiş. Simţeam cum pietrişul ascuţit şi îngheţat tăia prin talpa subţire a unuia din papuci. Deşi durerea îmi sfredelea piciorul, mi-am continuat goana.

După ce am cotit pe o a treia alee, am dat de o fundătură. Urcasem zidul pe jumătate când am simţit cum o mână îmi împresoară glezna şi mă trage la pământ.

Am dat cu capul de dalele de piatră. Lumea începu să se învârtă în jur în vreme ce straja mă ridică de încheietură şi de păr.

– Măi, da’ isteţ băiat mai eşti, nu? gâfâi el, cu răsuflarea caldă pe faţa mea.

Mirosea a piele tăbăcită şi sudoare.

– Eşti destul de mare, ar trebui să ştii deja că n-are rost să fugi.

Mă zgâlţâi mânios şi aproape că-mi smulse părul. Urletul meu de durere răsună în aleea ce se clătina laolaltă cu mine.

Mă ţinu apăsat de un perete.

– Ar trebui să ştii şi că n-ai ce căuta pe Coline. Eşti prost, băiete? mă întrebă şi mă zgâlţâi din nou.

– Nu, am îngăimat eu în vreme ce căutam să mă proptesc de peretele rece cu mâna liberă. Nu.

Răspunsul meu păru să-l înfurie.

– *Nu?* repetă el înfundat. M-ai băgat în bucluc, băiete. S-ar putea să mi se facă raport. Dacă nu eşti prost, tre' să te învăţ o lecţie.

Mă răsuci o dată şi mă aruncă la pământ. Am alunecat pe omătul soios al aleii. Am căzut cu cotul sub trup şi braţul mi-a amorţit. Mâna care ţinea strâns valoarea unei întregi luni de mâncare, pături călduroase şi papuci uscaţi se desfăcu. Acel ceva preţios se rostogoli departe de mine fără măcar un clinchet când lovi pământul.

Abia am observat. Aerul vâjâi înainte ca măciuca lui să se aştearnă cu o bufnitură pe piciorul meu.

– Să nu te mai prind în Coline, ai priceput? mă ameninţă el, cu un mârâit.

Măciuca mă lovi din nou, de astă dată între omoplaţi.

– Tot ce se întinde după strada Pârloagei e teritoriu interzis pentru voi, plozi de curvă ce sunteţi. Ai înţeles?

Îmi trânti un dos de palmă peste faţă. Gura mi se umplu de sânge în timp ce capul îmi luneca pe dalele acoperite de nea.

M-am făcut cât un purice la auzul glasului său şuierător.

– Şi strada Morii şi Piaţa Morii sunt locurile unde-mi fac eu rondul, aşa că… să… nu… te… mai… prind… aici.

Îşi însoţi fiecare cuvânt cu o lovitură de măciucă.

– Ai priceput?

Tremuram pe zăpada spulberată sub mine, cu speranţa că se terminase. Cu speranţa că avea să mă lase în pace.

– Bine?

Îmi trase un picior în stomac. Am simţit cum ceva se rupe în mine. Am urlat şi trebuie că am bolborosit ceva. Când văzu că nu mă ridic, îmi mai dădu un şut şi se îndepărtă.

Cred că am leşinat sau mi-am pierdut luciditatea. Când mi-am revenit până la urmă în simţiri, se lăsase seara. Frigul îmi intrase până în măduva oaselor. M-am târât prin zăpada noroioasă şi gunoiul umed în căutarea banului de argint, cu degetele atât de

amorţite de frig că abia puteam să le mişc.

Unul din ochi mi se umflase într-atât că nu-l puteam deschide şi gura mi-era năclăită de sânge, dar am căutat până când ultima fărâmă de lumină lăsă loc nopţii. Chiar şi când aleea se înnegri ca smoala am continuat să pipăi cu mâinile prin zăpadă, deşi ştiam în adâncul inimii că degetele îmi erau prea amorţite să simt moneda chiar dacă dădeam peste ea.

M-am folosit de perete să mă ridic în picioare şi am început să merg. Abia îmi trăgeam după mine piciorul vătămat. Durerea muşca din el la fiecare pas, aşa că mă foloseam de perete ca de o cârjă, să nu calc cu toată greutatea pe el.

Am ajuns la Mal, partea oraşului care îmi era mai cunoscută decât oricare alt loc. Piciorul îmi amorţi de la frig, ca un vreasc îngropat în zăpadă. Deşi partea din mine care-şi păstrase raţiunea se îngrijora din această pricină, simţurile se bucurau că măcar o bucăţică din mine nu mai durea.

Mai aveam câţiva kilometri buni până la ascunzişul meu, iar parcursul meu şchiopătat era lent. La un moment dat, trebuie să fi căzut. Nu-mi amintesc cum, dar îmi aduc aminte că şedeam întins pe zăpadă şi totul îmi părea atât de tihnit. Simţeam cum somnul mă acoperă ca o plapumă groasă, ca moartea.

Am închis ochii. Îmi amintesc tăcerea adâncă a străzii pustii pe care zăceam. Eram prea amorţit, prea istovit ca să-mi mai fie teamă. În delirul meu, îmi închipuiam moartea ca pe o pasăre enormă, cu aripi de flăcări şi umbră. Plutea deasupra mea, privindu-mă răbdător, aşteptându-mă…

Am adormit, iar pasărea uriaşă mă cuprinse cu aripile ei. Îmi închipuiam o căldură fără margini. Apoi îşi cuibări ghearele în mine şi mă sfârtecă în bucăţi.

Nu, era doar durerea coastelor mele zdrobite, căci o mână nevăzută mă întoarse pe spate.

Am deschis ochii şi, ca prin ceaţă, am zărit un demon deasupra mea. În zăpăceala mea, imaginea omului cu mască de demon mă trezi la realitate, iar căldura ispititoare pe care o simţisem cu clipe în urmă se risipi şi îmi lăsă trupul amorţit şi greu ca plumbul.

– Aşa *e.* Ţi-am spus. E un copil în zăpadă!

Demonul mă ridică în picioare.

Trezit de-a binelea, am observat că masca îi era neagră ca smoala. Acesta era Encanis, stăpânul duhurilor rele. Mă aşeză pe picioare şi începu să dea jos omătul care mă acoperea.

Cu ochiul cu care mai puteam vedea, am zărit în apropiere o siluetă ce purta o mască de un verde livid.

– Hai odată... rosti grăbit celălalt demon.

Vocea ei răsuna gol dindărătul şirului de dinţi ascuţiţi. Encanis nu o băgă în seamă.

– Eşti bine?

Nu-mi venea niciun răspuns în minte, aşa că m-am concentrat să-mi păstrez echilibrul în vreme ce bărbatul continua să şteargă zăpada cu mâneca robei sale negre. În depărtare, am auzit sunet de goarnă.

Celălalt demon aruncă o privire impacientată înapoia sa.

– Dacă nu ne ţinem înaintea lor, o să dăm de necaz, sâsâi ea iritată.

Cu degetele ascunse în mânuşile lui negre, Encanis dădu la o parte zăpada din părul meu, apoi se opri şi se aplecă să mă privească mai bine. Cu privirea mea înceţoşată, mi se părea că masca sa neagră pluteşte straniu deasupra mea.

– Doamne Sfinte, apără şi păzeşte, cineva l-a snopit în bătaie pe bietul băiat. Chiar în ziua de Miezul Iernii.

– Straja, am reuşit să horcăi, cu gura plină de sânge.

– Aproape ai îngheţat de frig, rosti Encanis şi începu să-mi fricţioneze mâinile şi picioarele, încercând să-mi pună sângele în mişcare. Trebuie să vii cu noi.

Goarnele sunară din nou, mai aproape. Se întrepătrundeau cu zarva unei gloate de oameni.

– Nu fi prost, spuse însoţitoarea sa. Nu poate să fugă prin oraş.

– Nici aici nu poate să rămână, se răsti Encanis.

Continuă să-mi maseze viguros mâinile şi picioarele. Începeam să le simt din nou, încet-încet, cu o căldură înţepătoare care-mi părea o batjocură dureroasă a căldurii mângâietoare pe care o simţisem mai înainte, când mă cufundam în somn. Durerea zvâcnea în mine de fiecare dată când trecea cu mâna peste o vânătaie, dar corpul îmi era prea istovit ca să mai tresară.

Duhul cu mască verde se apropie şi îşi aşeză mâna pe umărul tovarăşului ei.

– Gerrek, trebuie să plecăm acum! O să aibă altcineva grijă de el.

Încercă să-l tragă după ea, dar fără folos.

– Dacă ne găsesc aici cu el, vor crede că noi am făcut-o.

Bărbatul cu masca neagră scăpă o sudalmă, apoi încuviinţă şi începu să scormonească pe sub roba sa.

– Să nu te mai aşezi în zăpadă, rosti el pe ton poruncitor. Şi du-te înăuntru. Undeva unde poţi să te încălzeşti.

Zarva mulţimii se apropiase îndeajuns încât să desluşesc glasurile urmăritorilor, amestecate cu zgomot de copite şi scârţâit de roţi. Bărbatul în masca neagră întinse mâna.

Mi-a luat puţin până să mă concentrez pe ce ţinea în ea. Un talant de argint, mai gros şi mai greu decât banul pe care îl pierdusem. O avuţie la care abia mă puteam gândi.

– Hai, ia-l.

Era întunecimea întruchipată, cu o mantie neagră cu glugă, mască neagră, mănuşi negre. Encanis se înălţa înaintea mea, ţinând o monedă sclipitoare de argint, în care se reflecta lumina lunii. Îmi amintea de scena din *Daeonica,* în care Tarsus îşi vinde sufletul.

Am luat talantul, dar mâna îmi era atât de amorţită încât nu îl puteam simţi. Am fost nevoit să mă uit în jos, să mă conving că degetele mi se încleştaseră în jurul lui. Mi-am închipuit o căldură care îmi radia prin braţ. I-am rânjit bărbatului în mască neagră.

– Ia-mi şi mănuşile.

Le trase de pe mâini şi mi le împinse la piept. Apoi femeia cu mască verde îl trase după ea pe binefăcătorul meu înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt de mulţumire. I-am petrecut cu privirea. Robele negre îi făceau să pară nişte umbre ce se pierd în străzile cătrănite ale Bobcatranului scăldat în lumina lunii.

Nu trecu nici un minut până să văd torţele procesiunii luând colţul spre mine. Vocile a sute de bărbaţi şi femei strigând şi cântând se sparseră peste mine precum nişte talazuri. M-am dat la o parte până am ajuns cu spatele la un perete, apoi abia m-am furişat de-a lungul lui până ce am dat de un prag de uşă.

De acolo, am urmărit procesiunea. Oamenii se revărsau pe lângă mine, cu strigăte şi hohote de râs. Tehlu stătea drept şi ţanţoş într-o trăsură trasă de patru cai albi. Masca lui argintie sclipea în lumina torţelor. Veşmintele lui erau de un alb imaculat, îmblănite la mâneci şi gât. Preoţi în straie cenuşii păşeau în jurul trăsurii, sunând din clopote şi psalmodiind. Mulţi dintre ei purtau lanţurile grele de fier ale preoţilor penitenţi.

Sunetul vocilor şi al clopotelor, al cânturilor şi lanţurilor se împletea într-un fel de muzică. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Tehlu. Nimeni nu mă văzu în umbra pragului de uşă. Trecură cu

toţii abia după zece minute şi doar atunci am ieşit la lumină şi am început să mă îndrept cu atenţie spre casă. Înaintam încet, însă moneda pe care o strângeam în mână mă însufleţea cumva. Nu făceam nici zece paşi că aruncam o privire la talant, să mă asigur că nu l-am scăpat din mână. Voiam să-mi pun mănuşile care îmi fuseseră dăruite, dar mi-era teamă să nu scap moneda şi să o pierd în zăpadă.

Nu ştiu cât timp mi-a luat să mă întorc. Mersul mă încălzi întrucâtva, deşi încă îmi simţeam picioarele amorţite, de parcă îmi fusese turnat plumb în oase. Când am aruncat o privire peste umăr, mi-am dat seama că fiecare a doua urmă de picior era însângerată. În chip straniu, asta mi-a dat un oarecare sentiment de linişte. Un picior care sângerează e de preferat unuia degerat.

M-am oprit la primul han pe care îl cunoşteam, Omul care Râde. Răsuna de cântec, muzică şi voie bună. Am evitat intrarea principală şi am ocolit spre aleea din spate. Două fete tinere, care probabil căutau să scape de muncă, sporovăiau în pragul uşii de la bucătărie.

Am şchiopătat până la el, folosindu-mă de zid ca de o cârjă. Nu m-au observat până ce era să cad peste ele. Cea mai tânără îmi aruncă o privire şi rămase cu gura căscată.

Am mai făcut un pas spre ele.

– Puteţi să-mi aduceţi mâncare şi o pătură? Pot să plătesc.

Am întins mâna şi m-am înspăimântat de cât de tare tremura. Era pătată cu sânge de când mă atinsesem pe faţă. Îmi simţeam cerul gurii crud, reavăn. Durea să vorbesc.

– Vă rog?

Mă priviră preţ de o clipă într-o tăcere uluită. Apoi se uitară una la cealaltă şi cea mai mare dintre ele o împinse pe cealaltă înăuntru. Tânăra fată dispăru pe uşă fără să scoată o vorbă. Cea mai în vârstă, care părea de vreo şaisprezece ani se apropie de mine şi întinse mâna.

I-am dat moneda şi mi-am lăsat braţul să cadă greu pe lângă trup. Se uită la argint şi dispăru înăuntru după ce mai aruncă o privire cu coada ochiului la mine.

Prin uşa deschisă, auzeam sunetele calde, vioaie ale unui han plin de oameni: murmurul jos al conversaţiei, întrerupt de câte un hohot de râs, clinchetele vesele ale sticlelor ciocnite şi sunetul înfundat al urcioarelor de lemn aşezate pe mese.

Şi, şerpuind blând printre toate, o lăută cânta în fundal. Era un sunet slab, aproape înecat de celelalte, însă îl auzeam aşa

cum o mamă îşi aude copilul plângând de la câteva camere depărtare. Muzica era ca o amintire a familiei, prieteniei şi a sentimentului cald de apartenenţă. Îmi făcea stomacul să se strângă, dinţii să se încleşteze. Pentru un moment, mâinile nu mă mai durură de frig, cuprinse de dorul muzicii care să curgă prin ele.

Am făcut un pas încet, şovăitor. Încet, lunecând de-a lungul zidului, m-am îndepărtat de prag până ce n-am mai auzit muzica. Apoi am mai făcut un pas, până când mâinile îmi fură din nou cuprinse de chinul gerului şi durerea din piept venea numai de la coastele rupte. Erau dureri mai simple, mai uşor de îndurat.

Nu ştiu cât timp s-a scurs până să se întoarcă cele două fete. Cea mai tânără ţinea o pătură înfăşurată în jurul unui obiect. Am luat pătura şi am strâns-o la pieptul meu îndurerat. Părea mult prea grea pentru mărimea ei, însă braţele îmi tremurau până şi sub propria lor greutate, aşa că mi-era greu să îmi dau seama. Cealaltă ţinea un săculeţ mic, plin ochi. L-am apucat şi l-am strâns atât de tare că degetele-mi înfăşurate în chiciură aproape că trosniră.

Mă privi îndelung.

– Poţi să stai aici, lângă foc, dacă vrei.

Fata mai tânără încuviinţă.

– Nattie n-are să se supere.

Făcu un pas către mine şi se întinse să mă cuprindă de braţ.

M-am tras în spate atât de brusc că aproape am căzut.

– Nu! am vrut să strig, dar nu ieşi decât un croncănit slab. Nu m-atinge.

Glasul îmi tremura, cu toate că nu-mi dădeam seama dacă era din mânie sau teamă. M-am îndreptat clătinându-mă spre zid şi m-am sprijinit de el. Vocea îmi suna înfundată în urechi:

– Mă descurc.

Fata începu să plângă, iar mâinile îi căzură nefolositoare pe lângă corp.

– Trebuie să plec undeva.

Glasul mi se sparse în gâtlej. M-am răsucit şi m-am îndepărtat cât de repede puteam. Nu eram sigur de ce anume fugeam; poate că de apropierea oamenilor. Aceasta era o altă lecţie pe care o învăţasem poate prea bine: oamenii însemnau durere. Am auzit câteva scâncete înfundate îndărătul meu. Mi se păru o veşnicie până ce am ajuns la colţ.

Într-un târziu, am ajuns la ascunzişul meu, unde acoperişurile

a două clădiri se întâlneau sub streaşina unei a treia. Nu ştiu cum am reuşit să urc până acolo.

În pătură am găsit o butelcuţă plină de vin fiert cu mirodenii şi o pâine proaspătă, cuibărită lângă un piept de curcan mai mare decât ambii mei pumni puşi laolaltă. M-am înfăşurat în pătură şi m-am adăpostit de vânt, căci ninsoarea se preschimbase în lapoviţă. Cărămizile hornului din spatele meu erau calde, minunate.

Prima înghiţitură de vin îmi arse gura ca focul, acolo unde întâlni tăieturile dinăuntru. Însă a doua nu usturǎ nici pe departe atât de rău. Pâinea era moale şi curcanul încă destul de cald.

M-am trezit la miezul nopţii, când toate clopotele din oraş începură să bată. Oamenii alergau pe străzi şi strigau. Cele şapte zile ale Marelui Jăluiş fuseseră lăsate în urmă. Miezul Iernii trecuse. Un nou an începuse.

Capitolul 23
Roata Arzătoare

Am rămas ghemuit în adăpostul meu întreaga noapte şi m-am trezit târziu a doua zi să-mi găsesc corpul amorţit într-un nod strâns de durere. Cum mai aveam încă mâncare şi puţin vin, am preferat să rămân locului decât să risc să cad în încercarea de a coborî în stradă.

Era o zi fără soare, cu un vânt umed care nu părea să mai contenească. Lapoviţa se scurgea prin streaşina acoperişului de deasupra. Coşul de care mă sprijineam era cald, însă nu era de ajuns să-mi usuce pătura sau să alunge umezeala rece care îmi pătrunsese în haine.

Am terminat vinul şi pâinea destul de devreme, iar după aceea mi-am petrecut mai tot timpul încercând să rod ce mai rămăsese pe oasele de curcan şi să încălzesc zăpadă în butelcuţa goală de vin, ca să am ce să beau.

Nici una din încercările mele nu se dovedi prea reuşită, aşa că am ajuns să mănânc zăpadă topită, care mă făcu să tremur de la gustul de smoală din gură.

În ciuda rănilor mele, m-am lăsat cuprins de somn după-amiaza şi m-am trezit noaptea târziu, cuprins de o căldură minunată. Am dat pătura la o parte şi m-am rostogolit de lângă coşul acum prea cald, doar să mă trezesc prin zori, tremurând şi ud până la piele. Mă simţeam ciudat, ameţit, cumva cherchelit. M-am cuibărit din nou lângă horn şi am petrecut restul zilei intrând şi ieşind dintr-un somn agitat, febril.

Nu-mi amintesc nici cum am coborât de pe acoperiş, cuprins de delirul febrei şi aproape schilod. Nu-mi amintesc cum mi-am făcut drum aproape un kilometru prin Splaiul Seului şi pe la Coşuri. Îmi aduc aminte doar cum m-am prăbuşit pe scările care duceau spre pivniţa lui Trapis, cu punga cu bani ţinută strâns în mână. Întins acolo, tremurând din toate oscioarele şi lac de sudoare, am auzit plescăitul paşilor săi pe piatră.

– Ce ce, rosti el cu blândeţe în vreme ce mă ridica. Sst sst.

Trapis mă îngriji în lungile zile de febră. Mă înfăşură în pături, mă hrăni şi când febra nu dădu semne să înceteze, folosi banii pe care îi adusesem să cumpere un leac dulce-amărui. Îmi ştergea faţa şi mâinile cu comprese umede şi-şi murmura răbdătorul, blândul „Ce ce. Sst sst” în vreme ce eu ţipam, bântuit

de nesfârşite coşmaruri aduse de febră, cu părinţii mei morţi, cu Chandrienii şi cu un om cu ochi goi.

M-am trezit lucid, scăpat de febră.

– Ffoooveeşcee, răsună glasul lui Tanee, din patul de care era legat.

– Ce ce. Sst sst, Tanee, rosti Trapis, care tocmai aşeza unul dintre bebeluşi şi se pregătea să-l ridice pe altul.

Pruncul îşi plimbă privirea prin cameră ca o bufniţă, cu ochi mari, întunecaţi, dar nu părea în stare să-şi susţină capul de unul singur. În cameră se aşternu tăcerea.

– Ffoooooveeşceeee, făcu Tanee din nou.

Am tuşit să-mi dreg glasul.

– Ai o cană pe podea, lângă tine, zise Trapis, trecându-şi mâna pe capul bebeluşului pe care îl ţinea.

– FFOOOOOVEEEEEEEŞCEEEEAA! mugi Tanee, cu ciudate icnete ce-i întrerupeau strigătul.

Zgomotul îi agită pe mai mulţi dintre ceilalţi copii, care începură să se zbată în paturile lor.

Băiatul mai mare care şedea în colţ îşi duse mâinile la urechi şi începu să geamă. Apoi se legănă înainte şi-napoi, încet mai întâi, dar după aceea din ce în ce mai violent, până când îşi izbi capul de zidul de piatră.

Trapis ajunse lângă el înainte ca băiatul să se rănească. Îl cuprinse cu braţele.

– Sst sst, Loni. Sst sst.

Legănatul încetini, însă nu încetă în întregime.

– Tanee, ştii că nu-i bine să faci atâta hărmălaie, rosti el cu glas serios, dar lipsit de severitate. De ce faci necazuri? Loni ar putea să se rănească.

– Ffoveşce, susură Tanee.

Mi s-a părut că simt o nuanţă de remuşcare în vocea sa.

– Cred că vrea s-audă o poveste, m-am trezit eu că spun.

– Aaaa, făcu Tanee.

– Asta vrei, Tanee?

– Aaaa.

Urmă un moment de tăcere.

– Nu ştiu poveşti, murmură Trapis.

Tanee căzu într-o tăcere încăpăţânată.

„Oricine cunoaşte o poveste, m-am gândit eu. Oricine ştie măcar una.”

– Ffooveşcee!

Trapis îşi plimbă privirea prin încăperea tăcută, ca şi cum ar fi căutat o scuză.

– Ei bine, începu el cam fără tragere de inimă, a trecut cam multă vreme de când n-am mai auzit vreo poveste pe-aici, nu-i aşa?

Coborî ochii la băiatul pe care îl ţinea în braţe.

– Loni, ţi-ar plăcea s-auzi o poveste?

Loni încuviinţă cu asemenea entuziasm că aproape îi pocni bărbia lui Trapis cu creştetul.

– Poţi să fii băiat cuminte şi să stai locului, ca să pot spune o poveste?

Loni se opri din legănat aproape ca la comandă. Trapis îi dădu drumul încet şi păşi înapoi. După ce îl privi pe băiat cu luare-aminte, să se asigure că nu avea să-şi facă rău, se îndreptă cu atenţie spre scaunul său.

– Binee, murmură el pentru sine şi se întinse după pruncul pe care îl lăsase lângă scaun. Oare am eu o poveste de spus?

Vorbea foarte blând, iar copiii făcură ochii mari la el.

– Nu. Nu. Nu am. Pot să-mi amintesc una? Se pare că aş face bine să-mi aduc aminte.

Rămase pe gânduri pentru câteva clipe, fredonându-i un cântec de leagăn copilului din braţele sale.

– Da, cu siguranţă, rosti şi se îndreptă în scaun. Sunteţi gata?

***

Aceasta-i o poveste de tare, tare demult. Înainte ca noi să ne fi născut. Înainte să se fi născut şi părinţii noştri. A fost acum mult timp. Poate… poate patru veacuri. Nu, chiar mai mult. Poate o mie de ani. Sau poate nu chiar atât de mult.

Lumea era în vremuri de restrişte. Oamenii erau înfometaţi şi bolnavi. Foamete şi boli groaznice. Erau multe războaie şi câte şi mai câte alte grozăvii, fiindcă nu se găsea nimeni care să le pună capăt.

Dar cel mai rău lucru în vremea aceea era că demonii străbăteau pământul. Unii erau mici şi aduceau necazuri mici, fiinţe care betegeau caii şi stricau laptele. Însă erau şi mulţi demoni care făceau grozăvii mai mari.

Duhuri care se furişau în trupurile oamenilor şi îi îmbolnăveau sau îi scoteau din minţi, dar nici ele nu erau cele mai rele. Demoni care arătau ca lighioane uriaşe care înhăţau oameni şi-i înfulecau cât încă mai erau vii şi ţipau, dar nici ei nu erau cei mai răi. Unii demoni jupuiau pielea de pe oameni şi o purtau ca pe

straie, dar nici măcar nu erau ei cei mai răi.

Era un demon care se ridica peste toţi ceilalţi. Encanis, bezna care înghiţea totul. Oriunde ar fi păşit, chipul îi era întotdeauna ascuns de umbre, iar scorpionii care îl înţepau se prăpădeau numaidecât din pricina necurăţeniei pe care au atins-o.

Însă Tehlu, care a făurit lumea şi e stăpânul tuturor celor văzute şi nevăzute, veghea asupra oamenilor. A văzut că duhurile rele ne vânau, ne omorau şi ne mâncau trupurile. Pe unii i-a salvat, însă numai pe câţiva. Căci Tehlu este drept şi îi ajută doar pe cei vrednici, iar în acele vremuri puţini oameni făceau ceva până şi pentru propriul lor bine, darămite pentru binele altora.

Tehlu era întristat din acea pricină. Fiindcă el crease lumea să fie un loc bun în care oamenii să vieţuiască. Dar biserica sa căzuse pradă viciilor şi depravării. Furau de la cei necăjiţi şi nu mai ascultau de legile pe care el le dăduse…

Nu, staţi aşa. Încă nu era biserică şi nici preoţi. Doar bărbaţi şi femei, dintre care numai unii ştiau cine era Tehlu. Dar până şi aceia erau haini, aşa că, atunci când i-au cerut ajutor Stăpânului Tehlu, el nu şi-a plecat urechea la tânguielile lor.

Dar după ani şi ani de veghe şi aşteptare, Tehlu a zărit o femeie cu inima şi sufletul neîntinat. Numele ei era Perial. Mama ei o crescuse să cunoască numele lui Tehlu, iar ea i se închina şi îi aducea ofrande atât cât o lăsa sărăcia. Cu toate că propria ei viaţă era grea, Perial se ruga doar pentru alţii şi niciodată pentru ea însăşi.

Tehlu veghe asupra ei vreme de mulţi ani. Văzu că viaţa ei era aspră, plină de nefericiri şi chinuri din pricina demonilor şi a oamenilor răi. Dar ea nu i-a blestemat niciodată numele şi nu a încetat să se roage, nici nu s-a purtat cu semenii ei decât cu bunătate şi respect.

Aşa că, într-o noapte, Tehlu i s-a arătat într-un vis. A venit înaintea ei şi părea făcut întru totul din foc şi pară. A venit la ea în toată slava lui şi a întrebat-o dacă ştie cine se găsea în faţa ei.

– Cum să nu, spuse ea.

Vedeţi voi, era foarte liniştită fiindcă credea că are doar un vis ciudat.

– Eşti Stăpânul Tehlu.

El încuviinţă şi o întrebă dacă ştia de ce venise la ea.

– Ai de gând să faci ceva pentru vecina mea, Debora? întrebă ea, căci pentru aceasta se rugase înainte să se culce. Ai să-ţi pui

mâna peste soţul ei, Losel, să faci din el un om mai bun? Felul în care se poartă cu ea nu e bun. Un bărbat nu ar trebui să atingă astfel o femeie, ci numai în dragoste.

Tehlu îi cunoştea vecinii. Ştia că sunt oameni răi, care făceau rele. Toţi cei din sat erau răi, în afară de ea. Toţi oamenii din lume erau aşa. Şi tocmai asta i-a spus.

– Debora a fost dreaptă şi bună cu mine, rosti Perial. Până şi Losel, pe care nu-l am la suflet, e totuşi unul dintre vecinii mei.

Tehlu i-a spus că Debora îşi petrecea vremea în paturile multor bărbaţi, iar Losel se îmbăta în fiecare zi a săptămânii, până şi de Jăluiş. Nu, staţi... încă nu se ţinea Jăluişul. Dar oricum bea foarte mult. Uneori se mânia atât de tare că-şi bătea nevasta până ce ea nu mai era în stare să se ridice sau măcar să scoată un sunet.

În visul ei, Perial rămase câteva clipe pe gânduri. Ştia că Tehlu grăia adevărul, căci Perial, deşi avea inima curată ca lacrima, nu era proastă. Bănuise că vecinii ei făceau ceea ce îi spusese Tehlu. Chiar şi acum, că ştia cu siguranţă, încă îi păsa de binele vecinilor ei.

– Nu ai de gând să o ajuţi?

Tehlu răspunse că bărbatul şi nevasta lui se meritau unul pe altul, că fiecare era pedeapsa binemeritată a celuilalt. Erau haini, iar cei haini trebuiau să fie pedepsiţi.

Perial vorbi sincer, poate fiindcă credea că visează, dar poate că ar fi zis acelaşi lucru dacă ar fi fost trează, căci Perial spunea doar ceea ce era în inima ei.

– Nu e vina lor că lumea e plină de alegeri greu de făcut, de foamete şi singurătate, spuse ea. Ce poţi să aştepţi de la oameni, când demonii le dau târcoale?

Dar, deşi Tehlu îi ascultase cuvintele înţelepte, i-a mai spus o dată că omenirea era plină de răutate, iar cei răi ar trebui pedepsiţi.

– Cred că ştii foarte puţin despre ce înseamnă să fii om. Iar eu i-aş ajuta dacă aş fi în stare, rosti ea cu hotărâre.

– AŞA SĂ FIE, grăi Tehlu şi îşi puse mâna deasupra inimii ei.

La atingerea lui, Perial se simţi de parcă era un mare clopot de aur care bătea pentru întâia oară. Deschise ochii şi îşi dădu de îndată seama că acela nu fusese un vis oarecare.

Astfel că nu fu surprinsă să descopere că rămăsese grea. În trei luni, dădu naştere unui prunc desăvârşit, cu ochii negri ca tăciunele. Îi puse numele Menda. În a doua zi după ce s-a născut,

Menda putea să meargă de-a buşilea. Încă două zile şi deja mergea pe picioare. Perial era uimită, dar nu se îngrijora, pentru că ştia că acel copil era un dar de la Tehlu.

Cu toate acestea, Perial era înţeleaptă. Ştia că toţi ceilalţi oameni nu ar înţelege. Aşa că îl ţinu pe Menda aproape de ea, iar când prietenii şi vecinii veniră să o viziteze, nu îi lăsă să intre. Dar asta nu putea să dureze foarte mult, căci într-un mic târg nu existau secrete. Oamenii ştiau că Perial nu avea soţ. Deşi copiii din flori erau des întâlniţi în zilele acelea, cei care ajungeau bărbaţi în mai puţin de două luni erau cam scumpi la vedere. Le era teamă că poate se aşezase cu un demon şi că fiul ei era copil de demon. Asemenea lucruri se mai petrecuseră în acele vremuri întunecate, iar oamenii se temeau.

Aşa că, în prima zi a celui de-al şaptelea răstimp, s-au adunat cu toţii şi s-au îndreptat spre căsuţa în care Perial trăia cu fiul ei. Fierarul târgului, pe care-l chema Rengen, îi conducea.

– Arată-ne băiatul, strigă el, dar din casă nu veni răspuns. Adu băiatul înaintea noastră şi arată-ne că nu e decât un copil de om.

Din casă nu răzbătu nici un sunet şi, cu toate că erau mulţi bărbaţi printre ei, nici măcar unul nu îndrăznea să intre într-o casă care putea să ascundă copilul unui demon. Aşa că fierarul strigă din nou:

– Perial, scoate-l afară pe micul Menda sau ai să arzi cu tot cu casa ta.

Uşa se deschise şi un tânăr păşi afară. Nimeni nu-şi dădea seama cine era, pentru că Menda arăta ca un tânăr de şaptesprezece ani, deşi nu trecuseră decât şapte răstimpuri de când se născuse. Era înalt şi mândru, cu păr şi ochi ca tăciunele.

– Eu sunt cel pe care-l credeţi Menda, rosti el cu glas puternic şi adânc. Ce treabă aveţi cu mine?

La auzul vocii sale, Perial icni dinăuntrul colibei. Nu numai că era prima oară când Menda vorbea, însă vocea lui era aceeaşi ca a celui ce îi apăruse în vis, cu luni în urmă.

– Ce vrei să spui, că te credem Menda? întrebă fierarul şi strânse ciocanul în mâini.

Ştia că unii demoni arătau ca oamenii sau că se ascundeau sub pielea lor, pe care o purtau ca pe nişte straie, ca un om ce se ascunde sub o blană de oaie.

Copilul care nu era copil vorbi din nou:

– Sunt fiul lui Perial, dar nu sunt Menda. Şi nu sunt un duh rău.

– Atunci, atinge fierul ciocanului meu, căută Rengen să-l

întărâte, căci ştia că demonii se tem de două lucruri, de fierul rece şi de focul care curăţă răul.

Îşi întinse ciocanul greu de fierar. Îi tremura în mâini, dar nimeni nu îl nesocoti pentru asta.

Cel care nu era Menda înaintă şi îşi aşeză amândouă mâinile pe capătul de fier al ciocanului. Nu se întâmplă nimic. Perial izbucni în lacrimi din pragul uşii de unde privea, căci, deşi avea deplină credinţă în Tehlu, nu îşi putuse stăpâni grija de mamă pentru fiul ei.

– Nu sunt Menda, cu toate că mama mea m-a numit aşa. Eu sunt Tehlu, stăpânul tuturor. Am venit să vă eliberez de demoni şi de răutatea din inimile voastre. Eu sunt Tehlu, îmi sunt propriul meu fiu. Cei cu inima rea să-mi audă vocea şi să tremure.

Şi tremurat-au. Dar unii dintre ei au refuzat să creadă. L-au făcut demon şi l-au hulit. Unii au aruncat cu pietre şi l-au blestemat sau au scuipat spre el şi mama sa.

Tehlu s-a mâniat şi poate că i-ar fi nimicit pe toţi, dar Perial a dat fuga spre el şi i-a pus mâna pe umăr.

– La ce altceva să te aştepţi de la oameni care au demoni drept vecini? întrebă ea cu blândeţe. Până şi cel mai cuminte câine are să muşte dacă a primit destule lovituri.

Tehlu îi cântări cuvintele şi găsi că erau înţelepte. Aşa că se uită la Rengen, se uită adânc în inima lui şi grăi:

– Rengen, fiul lui Engen, ai o ţiitoare pe care o plăteşti să se aşeze cu tine. Unii oameni vin în fierăria ta, iar tu îi înşeli şi îi furi. Şi cu toate că te rogi cu voce tare, nu crezi că Eu, Tehlu, am făcut lumea şi că veghez peste toţi cei ce trăiesc.

La auzul cuvintelor sale, Rengen păli şi scăpă ciocanul din mâini. Pentru că ceea ce spusese Tehlu era adevărat. Tehlu se uită la toţi bărbaţii şi femeile de acolo. Privi în inimile lor şi le dezvălui ce vedea în ele. Cu toţii erau decăzuţi, într-atât de mult încât Rengen era unul dintre cei mai virtuoşi dintre ei. Apoi Tehlu trase pe pământul drumului o linie care îl despărţea de cei ce veniseră.

– Drumul acesta e precum cursul şerpuitor al unei vieţi. Aveţi două căi pe care să alegeţi să mergeţi, una lângă cealaltă. Voi cu toţii călătoriţi deja pe partea aceea. Trebuie să alegeţi. Rămâneţi pe calea voastră sau traversaţi pe a mea.

– Dar drumul e acelaşi, nu? Până la urmă, duce în acelaşi loc, întrebă cineva.

– Da.

– Încotro duce drumul?

– Spre moarte. Toate vieţile se sfârşesc în moarte, în afară de una singură. Astfel e mersul lucrurilor.

– Atunci, ce mai contează pe ce parte e un om?

Cel care punea întrebările era Rengen. Era un ins voinic, unul dintre puţinii care erau mai înalţi decât Tehlu cel cu ochi negri. Dar era cutremurat de tot ceea ce văzuse şi auzise.

– Ce se găseşte de partea noastră a drumului?

– Suferinţă. Pedeapsă, răspunse Tehlu cu glas dur şi rece ca piatra.

– Şi pe partea ta?

– Suferinţă acum, rosti Tehlu pe acelaşi glas. Pedeapsă acum, pentru tot ceea ce aţi înfăptuit. Nu poate fi evitată. Dar şi eu mă aflu aici, căci este calea mea.

– Cum pot să traversez?

– Regretă, căieşte-te şi vino la mine.

Rengen trecu peste linie şi ajunse lângă zeul său. Apoi Tehlu se aplecă să ridice ciocanul pe care fierarul îl scăpase. Însă, în loc să i-l dea înapoi, îl păli pe Rengen de parcă ţinea un bici în mână. O dată. De două ori. De trei. A treia lovitură îl trimise pe Rengen în genunchi, să geamă şi să plângă de durere. Dar după cea de-a treia lovitură, Tehlu puse ciocanul deoparte, îngenunche lângă Rengen şi îl privi drept în ochi.

– Ai fost primul care a cutezat să treacă, şopti el la urechea fierarului. A fost o faptă curajoasă, deloc uşoară. Sunt mândru de tine. De acum înainte, nu te vei mai numi Rengen, acum eşti Wereth, făuritorul căii.

Apoi Tehlu îl cuprinse cu braţele, iar atingerea lui luă mult din durerea lui Rengen, acum numit Wereth. Însă nu toată, căci Tehlu grăise adevărul când spusese că pedeapsa nu poate fi ocolită.

Unul după altul, oamenii trecură linia. Şi unul după altul Tehlu îi doborî cu ciocanul. Dar după ce cădeau fiecare bărbat şi femeie, Tehlu îngenunchea şi le vorbea, dându-le noi nume şi lecuindu-le câtva din durere.

Mulţi dintre bărbaţi şi femei aveau demoni ce se ascunseră în ei, care o luară la sănătoasa răcnind de mama focului la atingerea ciocanului. Tehlu le vorbi mai mult acelor oameni, dar la sfârşit nu pregeta să îi îmbrăţişeze, iar ei îi erau recunoscători. Unii dintre ei dansau de bucuria de a fi eliberaţi de făpturile groaznice care sălăşluiseră în ei.

La sfârşit, şapte dintre ei rămăseseră de cealaltă parte a liniei. De trei ori Tehlu îi întrebă dacă vor să treacă şi de trei ori îl refuzară. După a treia oară, Tehlu săltă peste linie şi îi lovi aprig pe fiecare. Cu toţii se prăbuşiră la pământ.

Dar nu toţi erau oameni. Când Tehlu îl izbi pe al patrulea, se auzi un sunet înăbuşit de fier şi se simţi miros de piele arsă. Fiindcă al patrulea om nu era de fapt un om, ci un demon ce purta piele de om. Când îşi arătă adevărata înfăţişare, Tehlu îl înhăţă şi îi frânse trupul în mâinile sale, îi blestemă numele şi îl trimise în întunecimea care era sălaşul celor din stirpea sa.

Ceilalţi trei se lăsară loviţi. Niciunul nu era demon, cu toate că din trupurile lor fugiră duhuri. După ce totul se sfârşi, Tehlu nu le vorbi celor şase care refuzaseră să treacă, nici nu îngenunche să îi îmbrăţişeze şi să le tămăduiască rănile.

În ziua următoare, Tehlu porni la drum să sfârşească ceea ce începuse. Cutreieră oraş după oraş, sat după sat, oferindu-le tuturor aceeaşi alegere pe care o dăduse în acea zi. Rezultatul era întotdeauna acelaşi, unii traversau, unii nu, unii nu erau oameni, ci demoni pe care îi distrugea.

Însă mai rămăsese un demon care îi scăpa lui Tehlu. Encanis, cel cu chipul învăluit în umbră. Encanis, a cărui voce era ca un ţăruş înfipt în minţile oamenilor.

Oriunde se oprea Tehlu să aducă oamenilor alegerea căii sale, Encanis fusese acolo înaintea sa, devastând recolte şi otrăvind fântâni. Encanis, care îi împingea pe oameni să se ucidă unul pe celălalt şi care fura noaptea copii din paturile lor.

La capătul celor şapte ani, paşii lui Tehlu străbătuseră întreaga lume. Izgonise toţi demonii care ne urgiseau. În afară de unul. Encanis era încă liber şi el singur era mai cumplit decât o mie de demoni în ruina şi prăpădul pe care le aducea.

Aşa că Tehlu îl urmărea, iar Encanis se ferea din calea lui. Curând, Tehlu era la două zile în urma lui, apoi două zile, apoi jumătate de zi. În sfârşit, ajunse atât de aproape că simţea răceala cumplită a trecerii lui Encanis şi zărea locuri unde acesta îşi pusese mâinile şi picioarele, căci erau acoperite de o chiciură neagră.

Cum se ştia hăituit, Encanis intră într-un mare oraş. Stăpânul demonilor îşi adună toate puterile şi aproape că nimici oraşul. Spera că Tehlu avea să întârzie îndeajuns încât să scape de el, însă Zeul Pribeag se opri doar să numească preoţi care să se îngrijească de oraşul năpăstuit. Encanis fugi vreme de şase zile şi

distruse şase oraşe în goana lui. Dar în cea de-a şaptea zi, Tehlu se apropie de Encanis până ca acesta să apuce să-şi adune puterile şi oraşul fu salvat. De aceea, şapte e un număr cu noroc şi asta sărbătorim noi de Caenin.

Encanis era în mare încurcătură şi toate gândurile i se îndreptară spre fugă. Însă în a opta zi Tehlu nu se opri nici să mănânce, nici să doarmă. Astfel, la capătul doborâşului, Tehlu îl ajunse din urmă pe Encanis. Sări asupra demonului şi îl păli cu ciocanul. Encanis se prăbuşi ca o piatră, însă ciocanul lui Tehlu se sfărâmă şi rămase în colbul drumului.

Tehlu cără pe umeri trupul neputincios al demonului întreaga noapte, iar în dimineaţa celei de-a noua zile ajunse în oraşul Atur. Când oamenii îl zăriră pe Tehlu cărând trupul demonului, socotiră că Encanis era mort. Însă Tehlu ştia că asemenea lucru nu era uşor de făcut. O sabie oarecare sau orice alt fel de lovitură nu îl putea ucide. Nici gratiile de fier ale unei temniţe nu îl puteau ţine închis.

Aşa că Tehlu îl duse pe Encanis la fierărie. Ceru fier, iar oamenii îi aduseră tot fierul pe care îl aveau. Deşi nu se odihnise, nici nu luase măcar o îmbucătură de mâncare, Tehlu lucră fără răgaz în a noua zi.

În vreme ce zece oameni dădeau la foale, Tehlu făuri marea roată de fier.

Lucră întreaga noapte şi, când primele raze ale celei de-a zecea dimineţi îi atinseră chipul, Tehlu lovi roata cu ciocanul o ultimă oară şi roata fu terminată. Făurită din fier negru, era mai înaltă decât un om. Avea şase spiţe, fiecare mai groasă decât mânerul unui baros, iar marginea obezilor sale era lată cât palma unui om în lungime. Cântărea cât patruzeci de oameni şi era rece la atingere. Sunetul numelui ei era groaznic şi nimeni nu putea să-l pronunţe.

Tehlu îi adună în jurul său pe oamenii care se strânseră să-l vadă şi alese un preot din rândurile lor. Apoi le porunci să sape o groapă adâncă în mijlocul oraşului, lată de cinci metri şi adâncă de şapte. Când soarele se înălţă pe cer, Tehlu aşeză trupul demonului pe roată. La atingerea fierului, Encanis începu să se frământe în somn. Însă Tehlu îl înlănţui strâns de roată şi cu ciocanul bătu zalele lanţurilor, ferecându-le mai bine decât orice lacăt. Apoi Tehlu se îndepărtă şi cu toţii îl văzură din nou pe Encanis zbătându-se ca în ghearele unui coşmar. Apoi se cutremură şi îşi veni în simţiri. Se opinti să scape din lanţuri, iar

trupul i se arcuia în sus în strădania de a se elibera. Simţea fierul care îi atingea pielea ca pe cuţite, ace şi unghii, ca pe durerea aspră a degerăturii, ca pe înţepăturile a o sută de tăuni. Encanis se zbătea pe roată şi începu să răcnească din pricina fierului care îi muşca din trup, îl mistuia şi îl îngheţa în acelaşi timp.

Pentru Tehlu, urletele sale erau ca un cântec de leagăn. Se întinse pe pământ, lângă roată, şi căzu într-un somn adânc, pentru că era foarte istovit.

Când se trezi, văzu că se înserase. Encanis era încă înlănţuit de roată, dar nu mai urla şi nici nu se zbătea ca un animal încolţit. Tehlu se aplecă şi, cu mare greutate, ridică roata şi o propti de un copac din apropiere. Nici că se apropiase bine, că Encanis începu să-l blesteme în limbi pe care nimeni nu le cunoştea, să caute să-l zgârie şi să-l muşte.

– Tu ţi-ai făcut-o cu mâna ta, rosti Tehlu.

În acea noapte avu loc o sărbătoare. Tehlu trimise oameni să taie brebenei şi să-i folosească să aprindă un foc pe fundul gropii pe care o săpaseră.

Toată noaptea, locuitorii oraşului au dansat şi cântat în jurul focului. Ştiau că ultimul şi cel mai primejdios dintre demoni fusese în sfârşit prins. Şi toată noaptea Encanis rămase agăţat de roată, privindu-i nemişcat ca un şarpe.

În dimineaţa celei de-a unsprezecea zile, Tehlu veni înaintea lui Encanis pentru o a treia şi ultimă oară. Demonul părea sfârşit şi aproape sălbatic. Pielea îi era pământie şi slăbise într-atât încât i se vedeau oasele pe sub ea. Însă puterea nu-l părăsise şi plutea în juru-i ca o mantie întunecată, ascunzându-i chipul în umbră.

– Encanis, începu Tehlu. E ultima ta şansă să vorbeşti. Fă-o, fiindcă ştiu că îţi stă în putere.

– Stăpâne Tehlu, eu nu sunt Encanis.

Pentru o scurtă clipă, glasul demonului se umplu de jale, iar toţi cei ce-l auziră fură cuprinşi de milă. Dar apoi roata răsună ca un clopot de fier. La auzul sunetului, trupul lui Encanis se încovoie de durere apoi căzu, atârnat de încheieturi, atunci când roata amuţi.

– Nu căuta să mă înşeli, întunecatele. Nu rosti minciuni, spuse aspru Tehlu, cu ochii întunecaţi şi duri precum fierul roţii.

– Atunci, ce? şuieră Encanis, cu glasul ca un scrâşnet de pietre zgâriate una de cealaltă. Ce? Fărâma-ţi-aş oasele, ce vrei de la mine?

– Drumul tău e foarte scurt, Encanis. Dar încă poţi să alegi partea pe care să-l urmezi.

Encanis râse cu dispreţ.

– Vrei să-mi dai aceeaşi alegere pe care le-ai dat-o vitelor ăstora? Atunci, da, am să trec pe calea ta. Regret şi mă căi…

Roata gemu din nou, ca un clopot enorm ce bătea îndelung şi puternic. Encanis îşi încordă din nou corpul sub lanţuri şi sunetul ţipătului său cutremură pământul şi sfărâmă pietre pentru câteva sute de metri împrejur.

Când sunetul roţii şi ţipătul se stinseră, Encanis rămase agăţat, răsuflând din greu şi tremurând în lanţuri.

– Te-am prevenit să nu rosteşti minciuni, Encanis, spuse Tehlu fără fărâmă de milă.

– Atunci aleg calea mea! strigă Encanis. Nu regret nimic! Dacă ar fi să aleg din nou, tot ce-aş schimba ar fi să fug mai repede. Oamenii tăi nu sunt decât vite cu care se hrănesc cei din stirpea mea! Roade-ţi-aş oasele, dacă mi-ai da jumătate de oră, aşa face asemenea grozăvii încât ţărănoii ăştia nenorociţi care stau gură-cască aici ar înnebuni de teamă. Le-aş bea sângele copiilor şi m-aş îmbăia în lacrimile femeilor lor.

Poate că ar fi spus mai multe, dar nu mai avea răsuflare din pricină că se tot zbătea în lanţurile ce-l ţineau.

– Aşa deci, rosti Tehlu şi se apropie de roată.

Preţ de o clipă, părea că are de gând să-l îmbrăţişeze pe Encanis, dar de fapt se întindea după spiţele de fier ale roţii. Apoi se opinti şi ridică roata deasupra capului. O cără, cu braţele întinse, spre groapă şi îl aruncă pe Encanis înăuntru.

În timpul nopţii, zeci de tufe de brebenel ţinuseră focul aprins. Flăcările se stinseră odată cu sosirea dimineţii, lăsând în urmă un pat de jar încins, care lucea sub mângâierea vântului.

Roata, cu Encanis pe ea, căzu cu o bufnitură. Se cufundă cu câteva palme adâncime în tăciunii fierbinţi, într-un nor de scântei şi cenuşă. Encanis era ţinut deasupra lor de fierul care îl cetluia, care îi ardea şi muşca din carne.

Deşi nu căzuse în foc, căldura era atât de puternică încât straiele lui Encanis se înnegriră, prinzând să se fărâmiţeze fără să ia foc. Demonul se zvârcoli în lanţurile sale, adâncindu-se şi mai mult în tăciuni. Encanis urlă, fiindcă ştia că până şi demonii pot să moară de la foc sau fier. Şi, cu toate că era puternic, era înlănţuit de fier şi lăsat să ardă. Simţi cum metalul roţii se încălzeşte sub el, cum îi înnegreşte carnea de pe mâini şi

picioare. Ţipă, cuprins de durere, dar, chiar şi atunci când pielea începu să îi fumege şi să i se mistuie văzând cu ochii, chipul îi era încă ascuns în umbra ce se ridica din el ca o limbă de foc întunecată.

Apoi, Encanis amuţi şi singurul sunet era sâsâitul sudorii şi al sângelui ce picurau din trupul său. Pentru câteva clipe nespus de lungi, totul încremeni în jur. Encanis se încordă să rupă lanţurile ce îl legau de roată şi părea că avea să se încordeze până ce muşchii i s-ar sfâşia de pe oase şi tendoane.

Se auzi un zgomot puternic, de clopot crăpat şi braţul demonului se eliberă din strânsoare. Zalele lanţului, acum strălucind roşiatic din pricina focului, zburară în toate părţile să aterizeze fumegând la picioarele celor de deasupra. Singurul sunet ce urmă era cel al râsului sălbatic al lui Encanis, ca o sticlă spartă.

Imediat, demonul îşi eliberă şi cealaltă mână, dar, înainte să mai apuce să facă ceva, Tehlu se aruncă în groapă şi ateriză cu atâta forţă încât fierul răsună sub el. Îi prinse mâinile demonului şi i le apăsă înapoi pe roată. Encanis scoase un urlet de mânie şi nedumerire, căci, deşi fusese împins din nou pe roata arzătoare şi simţea că forţa lui Tehlu era mai mare decât cea a lanţurilor pe care tocmai le rupsese, îl vedea pe Tehlu arzând în flăcări.

– Prostule! strigă cu glas tânguitor. Ai să mori aici cu mine. Lasă-mă şi ai să trăieşti. Dă-mi drumul şi n-am să mai pricinuiesc rele.

Iar roata nu mai răsună, căci Encanis era într-adevăr înspăimântat.

– Nu, rosti Tehlu. Pedeapsa ta e moartea. Şi o să ai parte de ea.

– Prostule! Nebunule! ţipă Encanis, care se zbătea în van. Arzi în flăcări cu mine, ai să mori deodată cu mine!

– Toate lucrurile se fac cenuşă, tot astfel cum şi carnea aceasta va arde. Dar eu sunt Tehlu. Eu îmi sunt fiu. Eu îmi sunt tată. Am fost înainte, voi fi şi după. Dacă e să fiu o jertfă, atunci va fi o jertfă adusă mie însumi. Şi, dacă va mai fi nevoie de mine şi voi fi chemat după datinile mele, voi veni din nou să judec şi să pedepsesc.

Astfel, Tehlu l-a ţinut strâns de roata arzătoare şi ameninţările şi vaietele demonului nu-l mişcară câtuşi de puţin. Aşa s-a dus Encanis de pe lumea asta şi odată cu el Tehlu, care era Menda. Amândoi s-au mistuit până au ajuns un pumn de cenuşă în

groapa din Atur. De aceea, preoţii tehlini poartă robe cenuşii. Şi de aceea ştim că Tehlu se îngrijeşte de noi, ne veghează şi ne păzeşte de…

***

Trapis îşi întrerupse povestea când Jaspin începu să urle şi să se zbată în laţuri. Imediat ce atenţia nu mi-a mai fost ţinută de poveste, m-am cufundat din nou în somn. După aceea, m-a cuprins o bănuială care nu m-a părăsit vreodată pe de-a întregul. Oare să fi fost Trapis un preot tehlin? Roba îi era zdrenţuroasă şi murdară, dar acum mult, mult timp poate că fusese cenuşie. Bucăţi din poveste fuseseră istorisite cu greutate şi bâlbâieli, dar altele cu solemnitate şi măiestrie, ca şi cum ar fi recitat din amintiri pe jumătate uitate. Sau predici? Sau din ce citise din *Cartea Căii?*

Nu l-am întrebat niciodată. Şi, cu toate că i-am vizitat adeseori pivniţa în lunile care au urmat, nu l-am mai auzit pe Trapis să spună o altă poveste.

Capitolul 24
Umbre vii

Deşi majoritatea lecţiilor erau dureroase şi neplăcute, am continuat să învăţ pe întreaga durată a şederii mele în Bobcatran. Am învăţat cum să cerşesc. Era o aplicare foarte practică a actoriei, cu un public foarte dificil. O făceam bine, dar în Mal oamenii nu se grăbeau să-şi desfacă baierele pungii, iar un blid de cerşit gol însemna o noapte rece, fără mâncare.

Printr-un primejdios proces de încercare şi eroare am învăţat cum era mai bine să tai o pungă cu bani şi cum să scotocesc într-un buzunar. Eram mai iscusit în cea de-a doua îndeletnicire. Nu trecu mult că încuietori şi lacăte de tot felul îmi predară secretele lor. Degetele mele subţiri îşi găseau foloase pe care părinţii mei sau Abenthy nu le-ar fi ghicit vreodată.

Am învăţat să fug din calea oricui avea un zâmbet nefiresc de alb. Răşina de danar îţi înălbeşte dinţii încetul cu încetul, aşa că dacă un mâncător de dulce trăieşte îndeajuns să aibă dinţii de un alb imaculat însemna că a vândut tot ce avea pentru ea. Bobcatranul e plin de oameni periculoşi, dar niciunul mai periculos decât un mâncător de dulce care jinduieşte cu disperare după mai multă răşină. Ar omorî pentru câţiva gologani.

Am învăţat cum să încropesc încălţări din zdrenţe. Papucii adevăraţi deveniseră un vis de neatins pentru mine. În primii doi ani, picioarele îmi erau întotdeauna reci sau zdrelite, sau ambele. Însă în al treilea an deveniră precum pielea tăbăcită şi eram în stare să fug ore întregi cu picioarele goale pe pietrele aspre ale oraşului şi să nu simt nimic.

Am învăţat să nu mă aştept la ajutor din partea nimănui. În părţile rău-famate ale Bobcatranului, un strigăt după ajutor atrăgea prădătorii ca mirosul de sânge în vânt.

***

Dormeam pe acoperiş, cuibărit în ascunzişul meu. Somnul adânc îmi fu tulburat de un hohot aspru şi de zgomot de paşi grăbiţi pe aleea dedesubt.

Paşii amuţiră şi alte râsete urmară sunetului de pânză sfâşiată. M-am furişat la marginea acoperişului să iscodesc ce se petrecea în alee. Am zărit mai mulţi băieţi mai mari, aproape bărbaţi. Erau îmbrăcaţi ca şi mine, în zdrenţe şi murdari din cap

până-n picioare. Erau în număr de cinci, poate şase. Intrau şi ieşeau din umbre de parcă erau umbre vii. Piepturile li se umflau şi se retrăgeau ritmic de la alergătură şi sunetul răsuflării ajungea până la mine pe acoperiş.

Victima pe care o vânau era în mijlocul aleii: un băiat de cel mult opt ani. Unul dintre urmăritori îl ţinea trântit la pământ. Pielea dezgolită a băiatului lucea palidă în lumina lunii. Se auzi încă un zgomot de pânză ruptă, urmat de ţipătul băiatului, apoi de un suspin sugrumat. Ceilalţi urmăreau şi vorbeau cu glas jos, nerăbdător, iar pe chipuri purtau zâmbete dure, înfometate.

Şi mie mi se întâmplase de mai multe ori să fiu fugărit noaptea. Acum câteva luni fusesem chiar prins. M-am trezit cu o ţiglă grea în mână, gata să arunc.

Apoi m-am oprit şi mi-am întors privirea spre ascunzişul meu. Acolo mă aşteptau o pătură zdrenţuită şi jumătate de pâine. Pe deasupra, îmi mai ascunsesem banii de zile negre, opt bani de fier pe care îi ţineam pentru ziua când norocul avea să mă părăsească. Şi cea mai valoroasă posesiune a mea, cartea lui Ben. Acolo eram în siguranţă. Chiar dacă îl loveam pe unul din ei, ceilalţi ar fi ajuns pe acoperiş în nici două minute. Şi, chiar dacă aş fi scăpat, nu aş fi avut unde să mă duc.

Am pus ţigla la locul ei. M-am întors la ceea ce devenise căminul meu şi m-am ghemuit la adăpostul nişei dintre acoperişurile de deasupra. Am strâns pătura în pumni şi mi-am încleştat dinţii, căutând cu disperare să ignor zumzetul conversaţiei dedesubt, întrerupte din când în când de râsete aspre şi de suspine înecate, deznădăjduite.

Capitolul 25
Interludiu – Dornic de motive

Kvothe îi făcu semn Cronicarului să-şi lase peniţa şi se întinse, încrucişându-şi degetele deasupra capului.

– De multă vreme nu mi-am mai amintit lucrurile astea, rosti el. Dacă eşti dornic să afli motivele pentru care am devenit acel Kvothe despre care se spun atâtea poveşti, acolo e cel mai bine să cauţi.

Cronicarul îşi încreţi fruntea.

– Ce anume vrei să spui?

Kvothe îşi privi mâinile, căzut pe gânduri.

– Ştii de câte ori am mâncat bătaie pe parcursul vieţii?

Cronicarul clătină din cap.

Kvothe îşi ridică ochii spre el, apoi rânji şi ridică nepăsător din umeri.

– Nici eu. Ai crede că asemenea lucruri nu se uită prea uşor. Ai crede că ar trebui să-mi amintesc de câte ori mi-au fost frânte oasele. Ai crede că mi-aş aminti câte copci şi bandaje am avut.

Clătină din cap.

– Nu-mi amintesc. Dar îmi amintesc plânsetele înecate ale acelui băiat, în întuneric. După atâţia ani, încă-mi răsună în minte ca un clopot.

Cronicarul se încruntă.

– Chiar tu ai spus că nu aveai ce să faci.

– Puteam să fac ceva, dar n-am făcut, rosti Kvothe, posomorât. Am făcut o alegere şi o regret până în ziua de azi. Oasele se vindecă. Regretele nu te părăsesc niciodată.

Kvothe se lăsă pe spătarul scaunului.

– Dar de-ajuns cu partea sumbră a Bobcatranului.

Se ridică în picioare şi se întinse din nou, cu braţele deasupra capului.

– De ce, Reshi? De ce-ai rămas acolo dacă era atât de cumplit? izbucni Bast dintr-odată.

Kvothe încuviinţă ca pentru sine însuşi, semn că se aştepta la asemenea întrebare.

– Bast, unde altundeva să mă fi dus? Toţi cei pe care-i cunoşteam erau morţi şi îngropaţi.

– Nu toţi, insistă Bast. Mai era Abenthy. Puteai să mergi la el.

– Bast, Necrezul era la sute de kilometri depărtare, răspunse

Kvothe obosit în vreme ce se îndreptă spre cealaltă parte a încăperii şi se duse după tejghea. La sute de kilometri fără hărţile tatălui meu care să mă îndrume. Sute de kilometri fără căruţe în care să călătoresc şi să dorm. Fără niciun fel de ajutor, fără bani sau încălţări. Poate că nu era o călătorie imposibilă. Dar pentru un copil încă marcat de pierderea părinţilor…

Kvothe clătină din cap.

– Nu. Măcar în Bobcatran puteam să cerşesc sau să fur. Abia am reuşit să supravieţuiesc vara în pădure. Dar peste iarnă? Aş fi murit de foame sau îngheţat.

Îşi umplu cana şi începu să adauge mirodenii din mai multe recipiente micuţe, apoi se îndreptă îngândurat spre şemineul de piatră.

– Ai dreptate, desigur. Oriunde ar fi fost mai bine decât în Bobcatran.

Ridică din umeri, cu faţa la foc.

– Dar cu toţii suntem fiinţe supuse obiceiurilor. E mult prea uşor să ne găsim adăpost, ca într-o vizuină, în deprinderile noastre. Poate chiar mi se părea că aşa era drept. Pedeapsa mea pentru că n-am fost acolo să ajut când au venit Chandrienii. Pedeapsa mea că n-am murit atunci când trebuia, cu restul familiei mele.

Bast deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi şi privi încruntat la masă. Kvothe aruncă o privire peste umăr şi zâmbi cu blândeţe.

– Nu spun că a fost ceva raţional, Bast. Prin însăşi natura lor, emoţiile scapă raţiunii. Am scăpat demult de gândurile acelea, dar atunci mă stăpâneau întru totul. Îmi aduc aminte.

Se întoarse spre foc.

– Educaţia primită de la Ben mi-a dat o memorie atât de limpede şi vie, atât de ascuţită încât uneori trebuie să am grijă să nu mă tai.

Kvothe luă o pietricică de pe foc menită să încălzească mirodeniile şi o aruncă în cana de lemn. Se cufundă cu un sâsâit ascuţit. Mirosul de cuişoare şi nucşoară umplu încăperea. Îşi amestecă cidrul cu o lingură cu mâner lung şi se întoarse la masă.

– Mai trebuie să ţii seamă şi de faptul că nu eram în toate minţile. În cea mai mare parte, mintea îmi adormise, ca să se protejeze din pricina şocului suferit. Aveam nevoie de ceva sau cineva care să mă trezească.

Făcu un semn Cronicarului, care scutură din încheietură să o dezmorţească şi îşi deschise călimara. Kvothe se lăsă pe spate în scaunul său.

– Trebuia să-mi amintesc lucruri uitate. Aveam nevoie de un motiv să trăiesc. Au trecut ani întregi până să găsesc pe cineva care să mă ajute să fac asta. Până să-l întâlnesc pe Skarpi, îi zâmbi el Cronicarului.

Capitolul 26
Prefacerea lui Lanre

Până atunci, deja trăisem ani buni în Bobcatran. Trei zile de naştere trecuseră neobservate şi abia împlinisem cincisprezece ani. Ştiam cum să supravieţuiesc în Mal. Devenisem un cerşetor şi un hoţ priceput. Încuietori şi buzunare se deschideau la simpla mea atingere. Ştiam ce case de amanet cumpărau bunuri vândute „de la unchiu' bolnav" fără să pună întrebări.

Eram încă în zdrenţe şi petreceam destule zile înfometat, dar nu eram în pericol să mor de foame. Încet-încet, îmi adunasem banii de zile negre. Chiar şi după o iarnă grea, când fusesem adeseori nevoit să plătesc pentru un loc cald de dormit, rezerva mea era de peste douăzeci de bani de fier. Pentru mine, era precum comoara unui dragon.

Ajunsesem să mă simt destul de confortabil acolo. Dar, dincolo de dorinţa de a avea mai mulţi bani de zile negre, nu aveam pentru ce să trăiesc. Nimic care să mă însufleţească. Niciun lucru pe care să-l aştepţi cu nerăbdare. Îmi petreceam zilele căutând lucruri de furat şi feluri în care să mă distrez.

Dar asta avea să se schimbe cu câteva zile înainte, în pivniţa lui Trapis. Am auzit o fetiţă vorbind cu entuziasm despre un povestitor care-şi petrecea tot timpul într-o bodegă din zona docurilor, numită Catargul Despicat. Se părea că, la fiecare al şaselea clopot, spunea o poveste. Ştia orice poveste pe care i-o cereai. Pe deasupra, fata spunea că făcea pariuri. Dacă nu cunoştea povestea pe care i-o cereai, îţi dădea un întreg talant de argint.

M-am gândit pentru tot restul zilei la ce spusese fetiţa. Mă îndoiam că era adevărat, dar nu puteam să nu mă gândesc la ce aş putea face cu un talant de argint. Puteam cumpăra încălţări şi poate chiar un pumnal, să-i dau bani lui Trapis şi totuşi să-mi dublez fondul de zile negre.

Chiar dacă fata minţea în privinţa pariului, încă eram interesat. Nu prea aveai cum să te distrezi pe străzi. Uneori, câte o trupă încropită de actori de duzină se mai căznea să pună o piesă în scenă sau auzeam vreun scripcar printr-un birt. Dar distracţiile adevărate costau bani, iar bănuţii mei câştigaţi din greu erau prea preţioşi ca să-i arunc pe te miri ce.

Însă aveam o problemă. Docurile nu erau o zonă sigură

pentru mine. Ar trebui să mă explic. Cu mai bine de un an înainte, l-am zărit pe Ţeapă umblând pe stradă. Era prima oară când îl văzusem din prima zi petrecută în Bobcatran, când el şi prietenii săi mă asaltaseră în alee şi distruseseră lăuta tatălui meu.

L-am urmărit cu băgare de seamă o bună parte din zi, m-am ţinut la depărtare şi m-am ascuns în umbre. Până la urmă, s-a dus acasă într-o mică alee din zona docurilor, unde avea şi el propria versiune a adăpostului meu. Era un cuib de lăzi sparte pe care le pusese laolaltă ca să se ferească de vremea rea. Am stat de veghe pe acoperiş întreaga noapte, aşteptând până ce a plecat dimineaţa următoare. Apoi am coborât până în adăpostul lui şi am început să caut. Era confortabil, plin cu mărunţişuri strânse vreme de mai mulţi ani. Avea o sticlă de bere, pe care am băut-o. Am mai mâncat şi bucata de brânză pe care am găsit-o şi i-am furat o cămaşă care era mai puţin zdrenţăroasă decât a mea.

La o căutare mai atentă, am găsit şi alte lucruri, o lumânare, un ghem de aţă, nişte bile de sticlă. Mai surprinzătoare fură câteva bucăţi de pânză cu chipul unei femei desenat în cărbune. A trebuit să cotrobăiesc aproape zece minute până să găsesc ceea ce căutam. Ascunsă bine sub toate celelalte lucruri era o cutiuţă de lemn care părea că fusese întrebuinţată des. Ascundea un buchet de violete uscate legate cu o fundă albă, un cal de jucărie care-şi pierduse mai toată coama şi o cosiţă blondă, cârlionţată.

Îmi luă mai multe minute să aţâţ focul, doar cu nişte cremene şi oţel. Violetele arseră ca iasca şi curând nori unsuroşi de fum se învârtejeau înalt în aer. Am rămas să privesc cum tot ce Ţeapă iubea era mistuit de flăcări.

Dar am zăbovit prea mult, savurând momentul. Atraşi de fum, Ţeapă şi un tovarăş de-al său au venit în fugă pe alee şi m-am trezit prins în capcană. Turbat, Ţeapă se aruncă asupra mea. Era cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât mine şi mai greu cu aproape douăzeci şi cinci de ocale. Mai rău, ţinea un cuţit improvizat dintr-o bucată de sticlă spartă înfăşurată cu sfoară.

Mă înjunghie o dată în coapsă deasupra genunchiului înainte să apuc să-i izbesc mâna de dalele de piatră şi să fărâm cuţitul. Chiar şi aşa m-am ales cu un ochi vânăt şi câteva coaste rupte înainte să-i dau un şut între picioare şi să scap. A început să şchiopăteze după mine, urlând că are să mă omoare pentru ce

am făcut.

Îl credeam. După ce mi-am bandajat piciorul, mi-am luat toţi banii de zile negre şi am cumpărat doi litri de drojdie, un rachiu ieftin, oribil, dar îndeajuns de tare încât să-ţi ardă gura. Apoi am şchiopătat până în zona docurilor şi i-am aşteptat pe Ţeapă şi fârtaţii lui să mă zărească.

Nu a durat mult. L-am lăsat pe el şi doi tovarăşi să mă urmărească aproape un kilometru, dincolo de Aleea Aţei, până pe Calea Catranului. Am rămas pe străzile circulate, căci ştiam că n-ar fi îndrăznit să mă atace ziua-n amiaza mare cu oameni în jur.

Dar când am cotit pe o alee, s-au grăbit să mă ajungă din urmă, fiindcă bănuiau că vreau să-i pierd. Numai că atunci când au ajuns acolo n-au găsit pe nimeni.

Ţeapă se gândi să privească în sus tocmai când turnam găleata de drojdie pe el, de pe marginea acoperişului de deasupra. L-am murat bine, căci tot lichidul i-a căzut pe faţă şi piept. Începu să ţipe şi îşi acoperi ochii cu palmele, apoi căzu în genunchi. Am aprins chibritul de fosfor pe care îl furasem şi l-am aruncat spre el, privind cum pâlpâie cu un sfârâit în cădere.

Cuprins de ura adâncă, pură a unui copil, speram că trupul duşmanului meu va plesni într-un stâlp de foc. Nu a făcut-o, dar a luat foc. Ţeapă urlă din nou şi începu să se zbată, în timp ce prietenii săi încercau să stingă flăcările. Am plecat câtă vreme erau ocupaţi.

Asta se întâmpla cu un an înainte să aud povestea fetei şi de atunci nu l-am mai întâlnit pe Ţeapă. Nu a încercat să dea de mine, iar eu mă ţineam departe de docuri; uneori chiar ocoleam kilometri buni decât să mă apropii de teritoriul lui. Era un fel de armistiţiu. Totuşi, eram sigur că el şi prietenii săi îşi aminteau cum arăt şi că ar fi încercat să mi-o plătească dacă m-ar fi văzut.

După ce m-am gândit mai bine, am socotit că era prea periculos. Nici măcar perspectiva unor poveşti auzite gratis sau a unui talant de argint nu merita riscul de a mă confrunta din nou cu Ţeapă. Pe deasupra, ce poveste aş fi putut să cer?

Întrebarea mă bântui pentru următoarele zile. Ce poveste să cer? M-am lovit de un docher, care m-a împins înainte să apuc să-i strecor mâna în buzunar. Ce poveste? Am cerşit la un colţ de stradă, peste drum de biserica lui Tehlu. Ce poveste? Am furat trei pâini şi i-am dăruit două din ele lui Trapis. Ce poveste?

Apoi, când m-am culcat în ascunzişul meu de pe acoperiş, mi-

a venit tocmai când era să mă cufund în somn. Lanre. Desigur. Aş putea să-i cer adevărata poveste a lui Lanre. Povestea pe care tata...

Inima îmi gemu în piept la trezirea unor amintiri pe care le evitasem ani de zile: tata cântând alene la lăută, mama lângă el în căruţă, cântând şi ea. Instinctiv, am început să-mi alung amintirile, ca şi cum aş alunga cu mâna o viespe gata să înţepe.

Dar, spre mirarea mea, mi-am dat seama că acele amintiri aduceau doar o durere ştearsă, blândă, nu suferinţa adâncă la care mă aşteptam. În schimb, simţeam cum în mine înfloreşte încântarea, la gândul că aş auzi o poveste pe care tatăl meu ar fi căutat-o. O poveste pe care el însuşi poate că ar fi spus-o.

Totuşi, ştiam că e nebunie curată să dau fuga la docuri de dragul unei poveşti. Toate învăţămintele practice pe care Bobcatranul mi le predase de-a lungul anilor mă îndemnau să stau în colţişorul meu de lume, unde eram în siguranţă...

***

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat în Catargul Despicat a fost Skarpi. Şedea pe un scaun înalt la tejghea, un bătrân cu ochi ca diamantele şi un trup de sperietoare făcută din paie. Era slab şi zbârcit, cu păr alb şi des pe mâini, faţă şi cap. Albeţea părului contrasta într-atât cu pielea sa oacheşă, că părea spumă de valuri.

La picioarele sale se adunase un grup de douăzeci de copii, câţiva de vârsta mea, cei mai mulţi mai tineri. Erau o adunătură pestriţă ce varia de la derbedei soioşi, desculţi ca şi mine, la copii relativ bine îmbrăcaţi şi curaţi, care probabil aveau părinţi şi case.

Nu-l recunoşteam pe niciunul, dar n-aveam de unde să ştiu dacă printre ei nu se găsea vreun fârtat de-al lui Ţeapă. Am găsit un loc liber lângă uşă, cu spatele la perete, şi m-am aşezat pe podea.

Skarpi îşi drese glasul într-un fel care îmi făcu sete. Apoi, cu importanţă rituală, se uită cu jale în cana de lut care şedea în faţa lui şi o întoarse cu fundul în sus.

Copiii se apropiară să aşeze monede pe tejghea. Am făcut o numărătoare rapidă: doi bani, nouă gologani şi un şfanţ. Puşi laolaltă, în Orânduire făceau puţin peste trei bani de fier. Poate că pariul pe un talant nu mai era valabil. Mai degrabă, zvonul pe care-l auzisem era fals.

Bătrânul făcu un semn subtil cu capul către cârciumar.

– Roşu de Ţarini.

Avea un glas adânc şi aspru, aproape hipnotic.

Insul chelios dindărătul tejghelei adună monedele de pe masă şi turnă cu dibăcie vin în cana largă de lut a lui Skarpi.

Urmă un moment de tăcere, care-mi păru ritualic, aproape solemn. Apoi copiii începură să bolborosească toţi deodată.

– Vreau o poveste cu zâne!

– …Oren şi lupta de la…

– Da Oren Velciter! Cea cu baronul…

– Lartam…

– Myr Tariniel!

– Illien şi ursul!

– Lanre, am spus eu, aproape fără să vreau.

În cârciumă se aşternu din nou tăcerea câtă vreme Skarpi sorbea din vin. Copiii îl urmăreau cu o intensitate care îmi era cumva familiară, însă nu puteam să o identific.

Skarpi şedea calm, fără să ia în seamă tăcerea din jurul său. Apoi, glasu-i începu să curgă încet, ca o miere întunecată.

– Am auzit pe cineva spunând Lanre?

Se uită ţintă la mine, cu ochi albaştri, limpezi şi pătrunzători.

Am încuviinţat fără să ştiu la ce să mă aştept.

– Eu vreau să aud despre tărâmurile sterpe de după Zidul Furtunii, se plânse una din fetele mai mici. Despre şerpii de nisip care sar din pământ ca rechinii. Şi despre oamenii uscaţi care se ascund sub dune şi beau sânge în loc de apă. Şi…

Îşi primi ghionturi din toate direcţiile de la copiii din jurul ei, care îi făcură semn să tacă.

Tăcerea căzu ca o secure, iar Skarpi mai luă o înghiţitură. Privindu-i pe copii în vreme ce ei îl priveau pe Skarpi, mi-am dat seama de ce îmi aminteau: cineva care se uită nerăbdător la un ceas. Am presupus că atunci când cana bătrânului se golea, se sfârşea şi povestea lui.

Skarpi mai sorbi puţin, îşi aşeză cana pe tejghea şi se întoarse cu faţa spre noi.

– Cine ar vrea să audă povestea unui om care şi-a pierdut un ochi, dar a câştigat o vedere mai bună?

Ceva din tonul său şi din reacţia celorlalţi copii mă făcu să înţeleg că era o întrebare retorică.

– Aşa deci, Lanre şi Războiul Genezei. O poveste foarte, foarte veche.

Îşi plimbă privirea peste copii.

– Şedeţi şi ascultaţi, căci am să vorbesc despre oraşul strălucitor, aşa cum era odinioară, acum multă vreme, peste mări şi ţări depărtare…

***

A fost odată, acum mulţi ani şi foarte departe, Myr Tariniel. Oraşul strălucitor. Şedea între munţii înalţi precum o nestemată pe coroana unui rege.

Închipuiţi-vă un oraş mare cât Bobcatranul, dar la fiecare colţ de stradă era o fântână strălucitoare ori un copac înalt şi verde, ori o statuie atât de frumoasă încât să-l facă să plângă până şi pe cel mai mândru dintre oameni dacă ar fi să o privească. Clădirile erau înalte şi graţioase, cioplite chiar în munte, cioplite dintr-o piatră albă, strălucitoare, care ţinea lumina soarelui mult după căderea serii.

Stăpânitor peste Myr Tariniel era Selitos. Doar uitându-se la un lucru, Selitos îi vedea numele ascuns şi îl înţelegea. În acele vremuri, mulţi puteau să facă asemenea lucruri, dar Selitos era cel mai puternic glăsuitor dintre toţi cei vii. Selitos era iubit de către oamenii pe care-i ocrotea. Judecata sa era strictă şi dreaptă, iar nimeni nu putea să-l înşele cu minciuni. Puterea ochilor săi era atât de mare că putea să citească în inimile oamenilor ca într-o carte cu litere mari.

În acele zile, un război groaznic se ducea pe teritoriul unui imperiu imens. Războiul era numit Războiul Genezei, iar imperiul era numit Ergen. Cu toate că de atunci lumea nu a mai văzut un imperiu atât de mare şi un război atât de cumplit, acum amândouă mai trăiesc doar în poveşti. Până şi cărţile de istorie care le credeau zvonuri nedemne de încredere s-au făcut demult praf şi pulbere.

Războiul dura de atâta timp, că oamenii abia dacă îşi mai aminteau de vremurile când cerul nu fusese întunecat de fumul oraşelor în flăcări. Odinioară, sute de oraşe mândre erau presărate prin imperiu. Acum, acestea erau doar ruine înţesate de trupurile celor morţi. Foametea şi ciuma domneau pretutindeni şi în unele locuri deznădejdea era atât de mare că mamele nu aveau îndeajuns speranţă încât să dea nume copiilor. Însă opt oraşe mai rămăseseră în picioare. Erau Belen, Antus, Vaeret, Tinusa, Emlen şi oraşele gemene Murilla şi Murella. Ultimul era Myr Tariniel, cel mai mare dintre ele şi singurul care nu suferise în urma grelelor veacuri de război. Era protejat de munţi şi de ostaşi bravi. Dar adevărata pricină a păcii în Myr

Tariniel era Selitos, care îşi folosea puterea ochilor să vegheze trecătorile din munţi care duceau către oraşul său mult iubit. Odăile sale erau în cel mai înalt turn din oraş, încât să vadă orice atac cu mult înainte să devină o ameninţare.

Celelalte şapte oraşe, care nu aveau pe cineva de puterea lui Selitos, au căutat să se apere în alte feluri. Şi-au pus nădejdea în ziduri groase, în piatră şi oţel. Şi-au pus nădejdea în tăria armelor, în vitejie, curaj şi sânge. Astfel că şi-au îndreptat nădejdea spre Lanre.

Lanre lupta încă de când a putut să ridice o sabie şi până să-i mijească mustaţa ţinea deja piept la zece bărbaţi în toată firea. S-a însurat cu o femeie numită Lyra, iar dragostea lui pentru ea era o patimă mai cumplită decât mânia.

Lyra era înspăimântătoare şi înţeleaptă, căci avea o putere la fel de mare ca a soţului ei. Însă, în vreme ce Lanre se bizuia pe forţa braţului şi pe oamenii loiali pe care-i comanda, Lyra cunoştea numele lucrurilor, iar puterea vocii sale putea să ucidă un om sau să domolească o furtună.

An după an, Lanre şi Lyra au luptat cot la cot. Au apărat Belenul de un atac surpriză şi au salvat oraşul de un duşman care i-ar fi copleşit apărarea. Au adunat armate şi au convins celelalte oraşe de nevoia unei alianţe. Peste ani lungi, au reuşit să împingă înapoi duşmanii imperiului. Oamenii care amorţiseră de deznădejde au început să simtă cum flăcăruia caldă a speranţei se aprinde în ei. Sperau să aibă pace şi şi-au pus întreaga speranţă în Lanre.

Apoi, a venit ziua Blacului de la Drossen. *Blac* însemna „bătălie” în limba lor demult apusă, iar la Drossen Tor s-a purtat cea mai mare şi mai teribilă bătălie a acelui război mare şi teribil. Au luptat fără răgaz vreme de trei zile, în lumina soarelui, şi trei nopţi, fără să se oprească sub razele lunii. Nicio tabără nu putea să o dovedească pe cealaltă şi nu voiau să se retragă nici în ruptul capului.

Despre bătălie, nu am decât un lucru de spus. La Drossen Tor au murit mai mulţi oameni decât vieţuiesc astăzi în întreaga lume.

Lanre era mereu acolo unde lupta era mai aprigă, acolo unde era mai multă nevoie de el. Vreme de trei zile şi trei nopţi, sabia nu i-a părăsit vreodată mâna, nici nu i s-a odihnit în teacă. Când totul se sfârşi, acoperit în sânge şi înconjurat de o mare de cadavre, Lanre se văzu singur faţă în faţă cu un vrăjmaş cumplit.

Era o fiară imensă, cu solzi de fier negru, care răsufla o pâclă neagră ce-i înăbuşea pe toţi cei din jur. Lanre se luptă cu fiara şi o nimici. Lanre câştigase victoria, dar cu preţul vieţii sale.

Odată ce bătălia s-a încheiat, iar duşmanul a fost alungat dincolo de marile porţi de piatră, supravieţuitorii au găsit trupul rece şi fără de suflare al lui Lanre, lângă fiara pe care o omorâse. Vestea morţii lui Lanre s-a răspândit cu iuţeala fulgerului, acoperind întregul câmp de luptă ca un giulgiu al disperării. Câştigaseră lupta şi schimbaseră soarta războiului, dar nimeni nu mai zâmbea. Licărul speranţei la care ţineau cu toţii începu să pâlpâie şi să se stingă. Îşi puseseră nădejdea în Lanre, iar Lanre era mort.

În muţenia deplină a oştii, Lyra a venit lângă trupul lui Lanre şi i-a rostit numele. Glasul îi era o poruncă. Glasul îi era oţel şi piatră. Glasul ei i-a spus să trăiască din nou. Însă Lanre era nemişcat şi mort.

Cuprinsă de teamă, Lyra a îngenuncheat lângă trupul lui Lanre şi i-a răsuflat numele. Glasul îi era o chemare. Glasul îi era dragoste şi dor. I-a spus să trăiască din nou. Dar Lanre era rece şi mort.

Pradă deznădejdii, Lyra s-a aruncat peste trupul lui Lanre şi i-a plâns numele. Vocea ei l-a implorat să trăiască din nou. Dar Lanre era mort, fără suflare.

Lanre murise. Lyra plângea, scrâşnea din dinţi, îi atingea faţa cu degete tremurătoare. Toţi bărbaţii dimprejur şi-au întors feţele, fiindcă până şi câmpul însângerat era mai uşor de privit decât jalea Lyrei.

Însă Lanre i-a auzit chemarea. S-ar întors spre sunetul vocii ei şi s-a îndreptat într-acolo. Lanre s-a întors de dincolo de hotarele morţii. A luat-o pe Lyra în braţe să o aline şi i-a rostit numele. I-a deschis ochii şi i-a şters lacrimile cu mâna-i tremurândă. Apoi a răsuflat adânc, un suflu de viaţă.

Cei rămaşi în urma bătăliei l-au văzut pe Lanre şi s-au minunat. Flăcăruia speranţei pentru pace, pe care fiecare dintre ei o nutrise pentru atâta vreme, izbucni ca un foc cald în inimile lor.

– Lanre şi Lyra! au strigat, cu glasuri precum tunetul. Dragostea domnului nostru e mai puternică decât moartea! Vocea doamnei noastre l-a adus înapoi! Împreună, au biruit moartea! Împreună, cum să nu fim biruitori?

Aşa că războiul a continuat, dar, cu Lanre şi Lyra luptând cot

la cot, viitorul părea mai puţin sumbru. Curând, toată lumea cunoştea povestea despre cum Lanre murise şi cum dragostea lui şi puterea Lyrei îl aduseseră înapoi. Pentru întâia oară de când îşi puteau aduce aminte, oamenii puteau vorbi despre pace fără să fie văzuţi drept neghiobi sau smintiţi.

Trecură anii. Duşmanii imperiului erau din ce în ce mai puţini şi descurajaţi, iar până şi cel mai cinic dintre oameni putea să vadă că războiul avea să se sfârşească.

Apoi un zvon începu să se răspândească: Lyra era bolnavă. Lyra fusese răpită. Lyra murise. Lanre părăsise imperiul. Lanre înnebunise. Unii chiar pretindeau că Lanre îşi pusese capăt zilelor şi că pornise în căutarea soţiei sale pe tărâmul umbrelor. Poveştile erau multe, dar niciuna nu se apropia de adevărul lucrurilor.

În mijlocul zvonurilor, Lanre sosi în Myr Tariniel. Venise singur, doar cu sabia sa de argint şi armura din solzi de fier negru, care îl înfăşura ca o a doua piele de umbră. O făurise din hoitul fiarei pe care o omorâse la Drossen Tor.

Lanre îi ceru lui Selitos să iasă cu el în afara oraşului. Selitos acceptă, sperând să afle cauza năpastei lui Lanre şi să-i ofere câtă alinare putea să-i dea un prieten. Cei doi obişnuiau să ţină sfat adeseori, fiindcă amândoi erau stăpânitori peste oamenii lor. Selitos auzise zvonurile şi era îngrijorat. Se temea pentru sănătatea Lyrei, dar se temea mai mult pentru Lanre. Selitos era chibzuit. Ştia cum jalea poate să întunece o inimă, cum patima împingea oameni buni spre nebunie.

Străbătură împreună potecile de munte. Cu Lanre călărind înainte, ajunseră într-un loc înalt, de unde puteau cuprinde zările cu privirea. Turnurile semeţe din Myr Tariniel luceau în lumina soarelui în apus. După o lungă tăcere, Selitos rosti:

– Am auzit zvonuri groaznice despre soţia ta.

Lanre nu scoase o vorbă şi din tăcerea lui Selitos află că Lyra murise.

După altă pauză, Selitos încercă din nou.

– Deşi nu cunosc întreaga problemă, Myr Tariniel te poate găzdui, iar eu te voi ajuta după toate puterile mele.

– Ai făcut destule pentru mine, vechiul meu prieten.

Lanre se întoarse şi îşi aşeză mâna pe umărul lui Selitos.

– *Silanxi,* te cetluiesc. Pe numele pietrei, încremeneşte ca piatra. *Aeruh,* poruncesc aerului. Să se aşeze pe limbă ca plumbul. *Selitos,* te numesc pe tine. Fie ca toate forţele să te

lase, în afară de văz.

Selitos ştia că în întreaga lume erau doar trei oameni care îl egalau în tainele numelor: Aleph, Iax şi Lyra. Lanre nu era înzestrat cu putere asupra numelor; puterea lui sălăşluia în tăria braţului. Ca el să încerce să-l cetluiască pe Selitos ar fi fost la fel de zadarnic ca un copil care atacă un soldat cu o nuia de trestie.

Şi totuşi, puterea lui Lanre îl apăsa ca o greutate mare, îl strângea ca o menghină de fier, iar Selitos se trezi că nu se poate mişca ori vorbi. Rămas nemişcat ca piatra, nu putea decât să se minuneze: oare cum dăduse Lanre de asemenea putere?

Cuprins de confuzie şi disperare, Selitos privi cum noaptea se lasă peste munţi. Îşi dădu seama cu groază că parte din întunecimea ce se apropia era de fapt o mare armată care se îndrepta spre Myr Tariniel. Mai rău, nu se auzeau clopotele de alarmă. Selitos nu putea decât să privească neputincios cum armata se furişa în taină spre oraşul său.

Myr Tariniel fu trecut prin foc şi sabie. Zidurile sale albe erau acum înnegrite de fum şi fântânile odinioară limpezi erau umplute cu sânge. Vreme de o noapte şi o zi, Selitos rămase neputincios alături de Lanre, silit să privească măcelul şi să asculte ţipetele muribunzilor, zăngănitul fierului, trosnetul de piatră crăpată.

Când zorii zilei următoare luminară turnurile înnegrite ale oraşului, Selitos îşi dădu seama că poate să se mişte. Se întoarse către Lanre şi de astă dată vederea nu-l înşelă. Văzu în Lanre o mare întunecime şi un suflet tulburat. Însă Selitos încă simţea lanţurile farmecului ce-l cetluia. Mânia şi mirarea se războiau în el şi nu putu decât să întrebe:

– Lanre, ce ai făcut?

Lanre nu-şi luă privirea de la ruinele care până ieri fuseseră Myr Tariniel. Îşi lăsă umerii în jos, ca apăsat de o greutate imensă. Vorbi cu glas stins, ostenit:

– Selitos, eram socotit un om bun?

– Erai socotit cel mai bun dintre oameni. Te găseam fără de pată.

– Şi totuşi, am făcut asta.

Pe Selitos nu-l lăsă inima să îşi privească oraşul în ruină.

– Şi totuşi, ai făcut asta. De ce?

Lanre rămase pe gânduri câteva clipe.

– Soţia mea e moartă. Înşelăciunea şi trădarea mi-au împins mâna, dar sângele ei e pe mâinile mele.

Înghiţi în gol şi se întoarse să privească pământul ce se întindea la poalele muntelui.

Selitos îi urmări privirea. De sus din creierul munţilor, zări dâre negre de fum ce se ridicau de pe pământul dedesubt. Selitos îşi dădu seama, cu certitudine şi groază, că Myr Tariniel nu era singurul oraş nimicit. Oamenii lui Lanre devastaseră ultimele bastioane ale imperiului.

Lanre se întoarse.

– Şi eu *eram socotit printre cei mai buni dintre oameni.*

Chipul său era înfiorător, brăzdat de jale şi deznădejde.

– Eu, cel socotit bun şi chibzuit, am făcut toate astea! rosti şi arătă în spatele lui. Închipuie-ţi ce grozăvii se ascund în inima tainică a celor mai puţin virtuoşi decât mine.

Lanre se întoarse spre Myr Tariniel şi un soi de pace se pogorî peste el.

– Măcar, pentru ei, totul s-a sfârşit. Acum, sunt în siguranţă. Feriţi de miile de rele ale vieţii de zi cu zi. Feriţi de durerea unei sorţi nedrepte.

– Feriţi de bucurii şi minunare… rosti trist Selitos.

– Bucuria e o minciună! strigă cumplit Lanre.

Pietrele din jur se fărâmară la sunetul glasului său şi la răspunsul tăios al ecoului.

– Orice bucurie ce creşte aici e curând sugrumată de buruieni. Nu sunt un monstru care distruge dintr-o plăcere bolnavă. Presar câmpurile cu sare fiindcă alegerea e între buruieni şi nimic.

Selitos nu văzu decât un gol imens în ochii lui. Se aplecă să culeagă un ciob din pietrele fărâmate de glasul lui Lanre, ascuţit la un capăt. Lanre scoase un hohot sterp.

– Ai de gând să mă omori cu o piatră? Am vrut să te fac să înţelegi, să ştii că nu am fost mânat de nebunie.

– Nu eşti nebun, recunoscu Selitos. Nu văd nebunie în tine.

– Speram că poate mi te vei alătura în ceea ce ţin să fac, rosti Lanre cu alean fără de margini. Lumea asta e precum un prieten rănit de moarte. O otravă luată repede alină durerile.

– Vrei să nimiceşti lumea? rosti Selitos ca pentru sine. Lanre, nu eşti nebun. Eşti în ghearele a ceva mult mai cumplit decât nebunia. Nu te pot lecui.

Apăsă cu degetul vârful ascuţit ca acul al pietrei din mână.

– Ai să mă lecuieşti ucigându-mă, vechiul meu prieten?

Lanre râse din nou, de astă dată groaznic şi fioros. Apoi îl privi pe Selitos cu o speranţă frenetică, trezită pe neaşteptate în ochii

lui fără viaţă.

– Poţi? Poţi să mă omori, bătrâne prieten?

Cu vălul farmecului luat de pe ochi, Selitos îşi privi prietenul. Văzu cum Lanre, aproape înnebunit de jale, căutase puterea să o readucă pe Lyra în lumea celor vii. Din dragoste pentru Lyra, Lanre căutase cunoaştere acolo unde cunoaşterea e mai bine să fie evitată şi plătise un preţ îngrozitor pentru ea.

Dar, până şi în deplinătatea puterii sale atât de greu câştigate, nu reuşi să o cheme înapoi pe Lyra. Fără ea, viaţa lui Lanre era doar o povară şi puterea pe care o obţinuse îi ardea mintea ca un fier încins. Ca să scape de disperare şi agonie, Lanre îşi luase viaţa. Căutase ultimul refugiu al tuturor oamenilor, încercase să scape dincolo de porţile morţii.

Însă, aşa cum dragostea Lyrei îl trăsese înapoi peste pragul uşii de pe urmă, de astă dată puterea lui Lanre îi refuza somnul cel dulce. Îl arunca din nou în trupul său, îl silea să trăiască.

Selitos îl privi pe Lanre şi înţelese totul. În faţa puterii ochilor săi, tot ceea ce i se întâmplase lui Lanre plutea în jurul lui precum nişte tapiserii întunecate.

– Te pot omorî, rosti Selitos şi îşi întoarse faţa de la Lanre, care îl privea cu speranţă. Pentru o oră, pentru o zi. Dar ai să te întorci în trupul tău, ca fierul tras de o piatră cerească. Numele tău arde deodată cu puterea din tine. Pot să îl sting la fel de bine cum aş putea să arunc o piatră şi să dobor luna cu ea.

Umerii lui Lanre se prăbuşiră.

– Am sperat, rosti el simplu. Dar cunoşteam adevărul. Nu mai sunt Lanre cel pe care-l cunoşteai odinioară. Am un nume nou şi groaznic. Acum sunt Haliax şi nicio uşă nu-mi poate opri trecerea. Totul e pierdut pentru mine, Lyra, îmbrăţişarea dulce a somnului, uitarea cea binecuvântată, până şi nebunia mi-e refuzată. Moartea însăşi e o uşă deschisă puterii mele. Nu am scăpare. Doar speranţa uitării după ce totul are să se sfârşească şi Aleurile au să cadă fără nume de pe cer.

Nici nu termină de vorbit, că Lanre îşi ascunse faţa în mâini, iar trupul i se scutură de suspine mute, sfâşietoare.

Selitos cuprinse pământul dedesubt cu privirea şi simţi o mică scânteie de speranţă. Şase dâre de fum se ridicau din depărtări. Myr Tariniel nu mai era şi şase oraşe fuseseră nimicite. Dar asta nu însemna că totul era pierdut. Un oraş rămăsese neatins de prăpădul lui Lanre…

În ciuda celor ce se petrecuseră, Selitos se uită la Lanre cu

milă şi îi vorbi cu tristeţe:

– Atunci nu a mai rămas nimic? Nicio speranţă? întrebă şi îşi aşeză mâna pe braţul lui Lanre. Viaţa are şi dulceaţă într-însa. Chiar şi după tot ce s-a întâmplat. Am să te ajut să o cauţi. Dacă vrei să încerci.

– Nu, rosti Lanre.

Se îndreptă de spate, iar îndărătul brazdelor de jale se întrezărea chipul semeţ al unui rege.

– Nimic nu mai e dulce pentru mine. Am să sădesc sare, să nu mai crească buruieni amare.

– Îmi pare rău, rosti Selitos şi, la rândul lui, se îndreptă de spate.

Apoi rosti cu glas tunător:

– Niciodată privirea nu mi-a fost înceţoşată. Nu am reuşit să văd adevărul din inima ta, spuse el şi trase o gură adâncă de aer. Ochiul meu m-a înşelat, pentru întâia şi ultima oară…

Ridică piatra şi îi înfipse vârful în propriul său ochi. Urletul îi goni printre pietre şi el căzu în genunchi gâfâind.

– Făgăduiesc ca niciodată să nu mai fiu atât de orb.

Se aşternu o tăcere adâncă şi lanţurile farmecului căzură de pe Selitos. Aruncă piatra la picioarele lui Lanre şi grăi:

– Te cetluiesc prin puterea sângelui meu. Propriul tău nume să-ţi fie blestem.

Selitos rosti numele lung ce sălăşluia în inima lui Lanre, iar la auzul său soarele se întunecă şi vântul începu să smulgă pietre din coasta muntelui. Apoi Selitos continuă:

– Aceasta să-ţi fie osânda. Fie ca faţa ta să se ascundă mereu în umbră, neagră precum turnurile prăbuşite ale iubitului meu Myr Tariniel.

Aceasta să-ţi fie osânda. Propriul tău nume va fi întors împotrivă-ţi şi nu ai să cunoşti pacea.

Aceasta să-ţi fie osânda, ţie şi tuturor celor ce te urmează. Să dureze până când lumea are să se sfârşească şi Aleurile vor cădea fără de nume de pe cer.

Selitos privi cum bezna se adună împrejurul lui Lanre. Curând, nimic nu se mai desluşea din trăsăturile sale mândre, doar impresia vagă a nasului, gurii şi ochilor. În rest era doar umbră neagră care nu lăsa nimic prin ea.

Apoi, Selitos se ridică şi zise:

– M-ai înfrânt o dată prin înşelăciune, dar asta nu are să se mai întâmple. Acum te văd mai adevărat decât înainte şi nu poţi

să scapi puterii mele. Nu te pot ucide, dar te pot goni din locul acesta. Pleacă! Eşti cu atât mai urât la vedere cu cât ştiu că erai chipeş.

Cuvintele îi amărau limba pe măsură ce le rostea. Lanre, cu chipul învăluit de o umbră mai întunecată decât o noapte fără stele, fu spulberat în depărtare precum fumul în bătaia vântului. Apoi Selitos îşi plecă capul şi plânse cu lacrimi calde de sânge.

***

Abia când Skarpi se opri din vorbit am băgat de seamă cât de pierdut fusesem în povestea lui. Îşi lăsă capul pe spate şi goli ultimul strop de vin din pocalul său larg de lut. Îl întoarse cu fundul în sus şi îl aşeză pe tejghea, ca un semnal că povestea se sfârşise.

Urmă o mică larmă de întrebări, comentarii, rugăminţi şi mulţumiri din partea copiilor care ascultaseră înmărmuriţi povestea. Skarpi îi făcu un mic semn cârciumarului, care îi aduse o cană de bere, în timp ce copiii începură să plece unul câte unul.

Am aşteptat până la ultimul plecat înainte să mă apropii de povestitor. Îşi întoarse ochii albaştri, de diamant spre mine şi mă făcu să mă bâlbâi.

– Mulţumesc. Am vrut să-ţi mulţumesc. Tatălui meu i-ar fi plăcut povestea. E... Am vrut să-ţi dau asta.

Am scos un ban de fier.

– Nu ştiam ce se petrece, aşa că n-am plătit.

Vocea îmi părea ruginită. Probabil că tocmai vorbisem mai mult decât o făcusem întreaga lună. Skarpi mă privi cercetător.

– Uite care sunt regulile, rosti şi le enumeră pe degetele noduroase. Unu: nu vorbeşti cât timp vorbesc eu. Doi: dai o mică monedă, *dacă* nu ai nevoie de ea.

Aruncă o privire la banul de pe tejghea.

Cum nu voiam să recunosc câtă nevoie aveam de ea, am căutat să schimb subiectul.

– Cunoşti multe poveşti?

Zâmbi la întrebarea mea şi reţeaua de riduri ce îi traversa chipul deveni şi ea parte din zâmbetul său.

– Cunosc o singură poveste. Dar adeseori mici bucăţi din ea par poveşti de sine stătătoare.

Bău din bere.

– Povestea creşte pretutindeni în jurul nostru. În conacele cealdimilor şi atelierele cealdarilor, peste Zidul Furtunii în marea

de nisip. În căsuţele de piatră ale Ademului, pline de conversaţii şoptite. Şi uneori, povestea creşte în bodegile jalnice din docurile Bobcatranului, zâmbi el.

Ochii săi vii mă sfredeliră, ca şi cum pentru el eram o carte deschisă.

– Nu există poveste bună care să nu atingă adevărul, am spus eu, repetând ceva ce tata obişnuia să spună, mai mult ca să umplu tăcerea ce urmase.

Mi se părea straniu să vorbesc din nou pe îndelete cu cineva, straniu, dar bine.

– Aici se găseşte poate la fel de mult adevăr ca oriunde altundeva. Păcat, lumii i-ar prii mai puţin adevăr şi ceva mai mult…

M-am oprit, fără să ştiu ce voiam mai mult. Mi-am coborât privirea la mâini şi mi-am dat seama că-mi doream să fi fost mai curate.

Bătrânul împinse banul spre mine. L-am ridicat şi i-am zâmbit. Mâna lui aspră se aşeză uşoară ca o pasăre pe umărul meu.

– În fiecare zi, în afară de Jăluiş. Cam la al şaselea clopot.

Am dat să plec, apoi m-am oprit.

– E adevărată? Povestea. Partea pe care ai spus-o astăzi?

– Toate poveştile sunt adevărate. Dar aceasta chiar s-a petrecut cu adevărat, dacă asta vrei să zici.

Bău încet din cană, apoi zâmbi din nou, iar ochii luminoşi îi dănţuiau.

– Mai mult sau mai puţin. Trebuie să fii puţin mincinos ca să spui o poveste aşa cum trebuie. Prea mult adevăr răstălmăceşte faptele. Prea multă onestitate te face să suni nesincer.

– Tata obişnuia să spună acelaşi lucru.

Imediat ce l-am menţionat pe tatăl meu, o sumedenie de emoţii au început să se învălmăşească în mine. Mi-am dat seama că mă îndrept cu spatele către uşă doar când am observat cum Skarpi mă petrecea cu ochii. M-am oprit şi, cu un mare efort, m-am răsucit şi am mers spre uşă.

– Am să mai trec pe-aici, dacă pot.

Am ghicit zâmbetul din glasul dinapoia mea.

– Ştiu.

Capitolul 27
Vălul căzut de pe ochi

Am părăsit bodega cu un zâmbet pe faţă, fără să mai ţin seama că încă mă aflam în zona docurilor şi în primejdie. Eram înflăcărat de faptul că aveam ocazia să mai ascult o poveste cât de curând. Trecuse un amar de vreme de când aşteptasem ultima oară ceva cu nerăbdare. M-am întors pe colţişorul meu de stradă şi mi-am pierdut trei ore cu cerşitul, fără să câştig măcar un gologan pentru eforturile mele. Dar nici măcar asta nu mi-a înecat corăbiile. Mâine era Jăluişul, dar ziua următoare aveau să fie poveşti!

Totuşi, cum stăteam acolo, am simţit cum o nelinişte vagă pune stăpânire pe mine. Senzaţia că uitasem ceva îmi umbrea bucuria pe care o simţeam atât de rar. Am încercat să o ignor, dar s-a ţinut scai de mine întreaga zi până în dimineaţa următoare, ca un ţânţar pe care nu puteam să-l văd, darămite să-l strivesc. La sfârşitul zilei eram sigur că am uitat ceva. Ceva legat de povestea spusă de Skarpi.

Poate că ţie îţi e uşor să-ţi dai seama despre ce e vorba fiindcă auzi o poveste aranjată şi narată foarte convenabil. Ţine cont că, aproape trei ani, trăisem ca un animal în Bobcatran. Părţi din mintea mea erau încă amorţite şi, dincolo de uşa uitării, se aşternuse praf pe amintirile mele dureroase. Mă obişnuisem să le evit, aşa cum un olog păşeşte cu băgare de seamă pe piciorul vătămat.

A doua zi îmi zâmbi norocul, căci am reuşit să fur un maldăr de pânze din spatele unei căruţe şi să le vând unui pânzar pentru opt bani de fier. Prea înfometat ca să mă gândesc la ziua următoare, am cumpărat o felie groasă de brânză şi un cârnat cald, apoi o întreagă pâine proaspătă şi plăcintă caldă cu mere. La sfârşit, dintr-un moft, am mers la intrarea din spate a unui han din apropiere şi mi-am cheltuit ultimul ban pe o cană de bere.

M-am aşezat pe treptele brutăriei de peste drum de han şi am privit cum oamenii trec prin faţa mea câtă vreme îmi savuram cea mai bună masă pe care o avusesem de luni de zile. Curând, amurgul făcu loc beznei, iar eu eram ameţit din pricina berii. Dar, imediat ce mâncarea mi se aşeză mai bine în stomac, senzaţia aceea sâcâitoare se întoarse mai puternică decât înainte. M-am

încruntat, supărat că ziua mea aproape perfectă era stricată de asemenea lucru.

Noaptea se lăsă până ce ferestrele hanului dinaintea mea se luminară. Câteva femei se fâţâiau în preajma uşii de la intrare. Murmurau cu voce scăzută şi aruncau priviri cu înţeles bărbaţilor care treceau pe lângă ele.

Am golit cana de bere şi eram pe cale să traversez strada ca să o înapoiez când am zărit flacăra unei torţe. M-am uitat într-acolo şi, când portul cenuşiu de preot tehlin mi-a sărit în ochi, m-am gândit că era mai bine să aştept până va trece de mine. Cum eram beat în ziua de Jăluiş, ca să nu mai vorbim cum îmi procurasem banii, cu cât mai puţin contact aveam cu clerul, cu atât mai bine.

Avea glugă şi torţa pe care o ducea stătea între noi, aşa că nu puteam să îi disting trăsăturile. Se apropie de grupul de femei şi le vorbi cu glas înfundat. Am auzit clinchet de bani şi m-am retras mai mult în umbra pragului.

Tehlinul se întoarse şi se duse înapoi pe unde a venit. N-am mişcat un fir de păr, fiindcă nu voiam să-i atrag atenţia, să fiu nevoit să o iau la fugă în vreme ce totul se învârtea în jurul meu. Însă, de data asta torţa nu mai era între noi. Când întoarse capul în direcţia mea, nu i-am văzut nimic din faţă, doar întunecimea de sub glugă, numai umbră.

Îşi văzu de drum, fără să mă vadă sau poate fără să-i pese de prezenţa mea. Dar eu am rămas locului, înlemnit. Imaginea omului cu glugă, cu chipul ascuns în umbră, deschise o portiţă din mintea mea pe care acum amintirile se grăbeau să iasă. Îmi aminteam un bărbat cu ochi fără viaţă şi zâmbet de coşmar, îmi aminteam sângele de pe sabia lui. Tăciune, cu glas de vifor rece şi tăios: „E focul părinţilor tăi?”

Nu el, bărbatul din spatele lui. Cel tăcut, care şedea la foc. Bărbatul cu chipul ascuns în umbră. Haliax. Acesta era detaliul pe jumătate amintit care se balansa pe muchia înţelegerii mele de când auzisem povestea lui Skarpi.

Am luat-o la goană spre acoperiş şi m-am înfăşurat în pătura mea zdrenţăroasă. Bucăţi din poveste şi din amintire se potriveau încetul cu încetul. Am ajuns să cred în adevăruri imposibile. Chandrienii erau reali. Dacă povestea pe care a spus-o Skarpi era adevărată, atunci Lanre şi Haliax erau unul şi acelaşi. Chandrienii îmi uciseseră părinţii, întreaga trupă. De ce?

Bulele altor amintiri se ridicară la suprafaţa minţii mele. L-am

văzut cu ochii minţii pe insul cu ochi negri, pe Tăciune, îngenunchind înaintea mea. Cu chip fără expresie, cu glas tăios şi rece. A spus: „Părinţii cuiva au cântat nişte cântecele ce nu trebuiau cântate”.

Mi-au omorât părinţii pentru că adunau poveşti despre ei. Au trecut întreaga trupă prin tăişul sabiei doar din pricina unui cântec. Am petrecut treaz întreaga noapte răscolit de acele gânduri. Încet-încet, mi-am dat seama că erau adevărate. Ce am făcut atunci? Am jurat că am să-i găsesc şi am să-i omor pentru ceea ce făcuseră? Poate. Însă chiar dacă aş fi făcut-o, ştiam în sinea mea că era imposibil. Bobcatranul mă învăţase cu sila să fiu practic. Să-i omor pe Chandrieni? Să-l omor pe Lanre? De unde să încep măcar? Aş fi avut şanse mai mari de era să fur luna de pe cer. Măcar ştiam unde să o caut noaptea. Totuşi, îmi rămânea ceva de făcut. Aveam de gând ca a doua zi să-l întreb pe Skarpi care era adevărul dindărătul poveştilor sale. Nu era mult, dar era tot ce puteam să fac. Poate că, măcar acum, răzbunarea era de neînfăptuit. Dar aveam cel puţin speranţa că voi afla adevărul.

M-am agăţat de acea speranţă în orele întunecate ale nopţii până la răsărit, când m-am cufundat în somn.

Capitolul 28
Ochiul veghetor al lui Tehlu

*Z*iua următoare, m-am trezit cu greu la sunetul clopotniţei ce bătea ceasul. Am numărat patru bătăi, dar nu ştiam câte mai fuseseră până să mă trezesc. M-am frecat la ochi şi am căutat să ghicesc ora după poziţia soarelui. Era cam pe la al şaselea clopot. Curând, Skarpi îşi începea poveştile.

Am luat-o la fugă pe străzi. Tălpile goale băteau dalele aspre, călcând prin băltoace şi luând scurtături prin alei. Vederea mi se înceţoşa pe măsură ce luam guri mari din aerul jilav, stătut al oraşului. Aproape că m-am prăvălit în Catargul Despicat la capătul fugii şi m-am proptit de perete lângă uşă. Mi-am dat seama că în cârciumă erau mai mulţi muşterii ca de obicei la asemenea oră. Apoi, povestea lui Skarpi mă captură. M-am trezit că nu puteam să fac nimic, afară de a-i asculta glasul adânc şi a-i privi ochii scânteietori.

***

…Selitos Un-Ochi făcu un pas înainte şi grăi:

– Stăpâne, dacă fac lucrul acesta îmi va fi dată puterea să răzbun pierderea oraşului strălucitor? Am să pot să distrug comploturile lui Lanre şi ale Chandrienilor săi, care au căsăpit atâţia nevinovaţi şi au ars până în temelii iubitul meu Myr Tariniel?

Aleph îi răspunse:

– Nu. Toate vrajbele personale trebuie lăsate la o parte şi trebuie să pedepseşti sau să răsplăteşti numai ceea ce vezi cu ochiul tău din această zi înainte.

Selitos îşi înclină capul.

– Îmi pare rău, dar inima îmi spune că trebuie să încerc să opresc asemenea grozăvii înainte să fie înfăptuite, nu să aştept şi să le pedepsesc mai târziu.

Murmure în sprijinul celor spuse de Selitos veniră din partea unora dintre Ruahi, căci îşi aminteau de Myr Tariniel şi erau plini de mânie şi durere din pricina trădării lui Lanre. Selitos se apropie de Aleph şi îngenunche înaintea lui.

– Trebuie să refuz onoarea acordată, fiindcă nu pot să uit. Dar am să mă împotrivesc lui până la sfârşitul zilelor, împreună cu aceşti Ruahi credincioşi de lângă mine. Văd că inimile lor sunt curate ca lacrima. Ne vom numi Amiri, în amintirea oraşului

nimicit. Îl vom vâna pe Lanre şi pe oricine îl urmează. Nimic nu ne va împiedica să atingem binele suprem.

Cei mai mulţi dintre Ruahi s-au ţinut departe de Selitos. Erau temători şi nu doreau să fie implicaţi în treburi atât de serioase.

Însă Tehlu păşi înainte şi rosti:

– Dintre toate virtuţile, dreptatea e cea mai dragă inimii mele. Am să părăsesc lumea aceasta ca să o servesc mai bine, servindu-te pe tine.

Îngenunche înaintea lui Aleph, cu capul plecat şi mâinile desfăcute în lături.

Şi alţii îl urmară. Kirel cel înalt, care arsese, dar îşi păstrase viaţa în cenuşile din Myr Tariniel. Deah, care pierduse doi soţi în lupte şi ale cărei chip şi gură erau aspre şi reci ca piatra. Enlas, care refuzase să poarte arme sau să mănânce carnea animalelor şi pe care nimeni nu îl auzise să rostească vorbe de ocară. Geisa cea mândră, care avusese o sută de peţitori în Belen înainte ca zidurile oraşului să fie năruite. Prima femeie care să cunoască atingerea cu sila a unui bărbat.

Lecelte, care râdea adeseori şi aproape din orice, chiar şi când jalea se aduna precum pâcla în jurul lui. Imet, abia mai mult decât un băieţandru, care nu cânta niciodată şi ucidea iute şi fără lacrimi. Ordal, cea mai tânără dintre ei, care nu văzuse vreun lucru să moară, veni curajoasă înaintea lui Aleph, cu păru-i auriu împodobit cu funde. Iar lângă ea veni Andan, a cărui chip era o mască cu ochi arzători, iar numele său îndemna furie.

Veniră cu toţii înaintea lui Aleph, iar el îi atinse. Le atinse mâinile, ochii şi inimile. La ultima atingere, cu toţii se încovoiară de durere şi din spate le răsăriră aripi, ca să poată merge oriunde doreau. Aripi de văpaie şi umbră. Aripi de fier şi sticlă. Aripi de piatră şi sânge.

Apoi Aleph le rosti lungile nume şi cu toţii fură încununaţi cu foc alb, strălucitor. Focul dansă pe aripile lor şi le dădu agerime. Focul scăpără în ochii lor şi putură să vadă adânc în inimile oamenilor. Focul le umplu gurile şi începură să cânte cânturi de putere. Apoi focul se aşeză pe frunţile lor şi se prefăcu în stele de argint. Aleşii deveniră dintr-odată drepţi, înţelepţi, cu chipuri slăvite şi grozave la vedere. După aceea, focul îi mistui şi se făcură nevăzuţi. Numai cei din cale-afară de puternici îi pot vedea, iar asta numai cu mare greutate şi înfruntând şi mai mari primejdii. Ei împart dreptatea în lume iar Tehlu e cel mai slăvit dintre ei…

***

– Am auzit destul.

Glasul nu răsunase cu tărie, dar la fel de bine putea să strige. Când Skarpi spunea o poveste, orice întrerupere era ca şi cum ai fi muşcat într-o pietricică ascunsă în pâine. Doi bărbaţi înveşmântaţi în mantii de culoare închisă se ridicară din spatele încăperii şi se îndreptară spre tejghea. Unul era înalt şi semeţ, celălalt scund şi cu chipul ascuns sub glugă. Pe măsură ce se apropiau, am întrezărit un licăr de cenuşiu pe sub mantiile lor: preoţi tehlini. Mai rău, după ei veneau alţi doi oameni cu armură ascunsă pe sub mantie. Nu îi luasem în seamă câtă vreme stăteau la masă, dar acum că se mişcau era dureros de evident că erau braţul armat al bisericii. Aveau feţe sumbre şi cutele mantiilor îmi spuneau că aveau săbii la ei.

Nu eram singurul. Copiii au zbughit-o pe uşă. Cei mai isteţi încercau să pară degajaţi, dar unii au luat-o la picior înainte să ajungă la uşă. Împotriva oricărei judecăţi sănătoase, trei copii au rămas. Un băiat din neamul cealdimilor cu cămaşă dantelată, o fetiţă desculţă şi eu.

– Cred că am auzit destul cu toţii, rosti preotul mai înalt cu asprime reţinută.

Era zvelt, cu ochi adânciţi în orbite, care ardeau ca nişte cărbuni. O barbă bine îngrijită de culoarea funinginii ascuţea marginile chipului său ca o lamă de cuţit.

Îi dădu mantia sa preotului mai scund, ascuns sub glugă. Pe dedesubt purta roba cenuşie a tehlinilor. În jurul gâtului purta o salbă din solzi de argint. Inima aproape că mi se opri în loc. Nu doar un preot, ci un justiţiar. I-am văzut pe ceilalţi doi copii furişându-se spre uşă.

Justiţiarul vorbi:

– Sub ochiul veghetor al lui Tehlu, te acuz de erezie.

– Confirm ca martor, rosti cel de-al doilea preot de sub glugă.

Justiţiarul făcu un semn spre mercenari.

– Legaţi-l.

Mercenarii îşi urmară ordinul cu eficienţă aspră. Skarpi îndură totul cu răbdare, fără să scoată un cuvânt.

Justiţiarul privi cum garda sa începu să-i lege încheieturile lui Skarpi, apoi se întoarse puţin într-o parte, de parcă voia să-l alunge pe povestitor din mintea sa. Cercetă îndelung încăperea şi la sfârşit ochii i se opriră asupra insului chel, cu şorţ din spatele tejghelei.

– B-binecuvântarea lui Tehlu fie asupra domniei voastre! se bâlbâi exploziv patronul Catargului Despicat.

– Este deja, răspunse simplu justiţiarul.

Mai aruncă o privire prin încăpere. Într-un sfârşit, întoarse capul spre cel de-al doilea preot.

– Anthony, oare un loc decent precum acesta ar adăposti eretici?

– Orice e posibil, domnule justiţiar.

– Hmm, făcu justiţiarul şi îşi plimbă din nou privirea prin cameră, sfârşind ca întâia oară cu omul din dosul tejghelei.

– Pot să vă ofer ceva de băut domniilor voastre? Dacă doriţi… se grăbi cârciumarul să se ofere.

I se răspunse cu tăcere.

– Vreau să spun… ceva de băut pentru domniile voastre şi fraţii voştri. Un butoi bun de tămâioasă albă? Să-mi arăt recunoştinţa. L-am lăsat să stea doar pentru că poveştile lui erau interesante, la început, înghiţi el în gol şi se grăbi să adauge: dar apoi a început să spună lucruri necurate. Mi-a fost teamă să-l dau afară, pentru că sigur e nebun şi toată lumea ştie că Domnul îi pedepseşte din greu pe cei ce ridică mâna asupra nebunilor…

Glasul i se frânse, lăsând dintr-odată încăperea într-o tăcere încordată. Înghiţi din nou, atât de tare încât i-am auzit sunetul sec al gâtului de lângă uşa unde stăteam.

– O ofertă generoasă, rosti în sfârşit justiţiarul.

– Foarte generoasă, îngână preotul mai scund.

– Cu toate acestea, băuturile tari îi ispitesc uneori pe oameni să facă lucruri necurate.

– Necurate, şopti celălalt preot.

– Şi unii dintre fraţii noştri au făcut legământ împotriva ispitelor cărnii. Trebuie să refuz.

Glasul justiţiarului mustea de regret evlavios.

Skarpi mă observă şi îmi zâmbi pe furiş. Mi se strânse stomacul. Bătrânul povestitor nu părea să ştie în ce bucluc se afla. Dar în acelaşi timp, adânc în sinea mea, ceva egoist şoptea: *Dacă-ai fi venit mai de vreme şi ai fi aflat ce voiai să ştii, acum nu ţi-ar părea chiar atât de rău, nu-i aşa?*

Cârciumarul rupse tăcerea:

– Atunci, nu aţi prefera să luaţi preţul butoiului, domnii mei? Dacă nu butoiul în sine…

Justiţiarul părea îngândurat.

– De dragul copiilor, insistă cheliosul. Ştiu că aveţi să folosiţi

banii pentru ei.

Justiţiarul îşi ţuguie buzele.

– Foarte bine, rosti el după o clipă, de dragul copiilor.

– Al copiilor, răsună şi glasul preotului scund, cu un ton neplăcut.

Proprietarul abia reuşi să schiţeze un zâmbet.

Skarpi întoarse privirea spre mine şi îmi făcu cu ochiul.

– Ai crede, începu să curgă glasul lui ca mierea, că nişte demni prelaţi precum domniile voastre ar găsi lucruri mai bune de făcut decât să aresteze povestitori şi să stoarcă bani de la oameni cinstiţi.

Clinchetul monedelor barmanului amuţi şi întreaga încăpere părea să-şi ţină răsuflarea. Cu o naturaleţe studiată, justiţiarul îi întoarse spatele lui Skarpi şi îi spuse peste umăr celuilalt preot:

– Anthony, cât e de straniu şi minunat, se pare că avem de-a face cu un eretic curtenitor! Ar trebui să-l vindem unei trupe ambulante din Ruh; într-un fel, se aseamănă unui câine vorbitor.

Skarpi rosti către preotul cu spatele întors:

– Nu e ca şi cum m-aş aştepta să vă duceţi în căutarea lui Haliax şi a celor şapte. Vorba ceea: fapte mici pentru oameni mici. Îmi imaginez cât de greu e să se găsească o treabă îndeajuns de mică pentru oameni ca voi. Dar sunteţi descurcăreţi. Puteţi să adunaţi gunoi sau păduchii din paturile de bordel pe care le vizitaţi.

Justiţiarul se răsuci, smuci cana de lut de pe tejghea şi o trânti în capul lui Skarpi, spărgând-o.

– Nu îndrăzni să vorbeşti de faţă cu mine! Nu ştii nimic! răcni el.

Skarpi îşi clătină puţin capul, parcă să şi-l limpezească. Un firicel roşu îşi făcu drum pe chipul lui brăzdat, până pe una din sprâncenele de spumă de val.

– Poate că aşa e. Tehlu a spus întotdeauna…

– Nu-i rosti numele! strigă justiţiarul, cu faţa îmbujorată. Gura ta îl pângăreşte. Limba ta scoate doar blasfemii.

– Nu vorbi prostii, Erlus, îl mustră Skarpi ca pe un copilaş. Tehlu te urăşte chiar mai mult decât restul lumii, ceea ce e ceva de zis.

Toată lumea din încăpere încremeni. Justiţiarul păli la faţă.

– Domnul aibă milă de tine, spuse el cu glas rece, tremurat.

Pentru o clipă, Skarpi îi cercetă chipul fără să spună nimic. Apoi începu să râdă. Hohote enorme, bubuitoare, neajutorate

izvorau din adâncul sufletului său.

Ochii justiţiarului scăpărară spre unul din oamenii care-l legaseră pe povestitor. Bărbatul cu chip neîndurător îl izbi pe Skarpi cu pumnul. O dată în rinichi şi o dată în ceafă.

Skarpi se prăbuşi la pământ. În încăpere era linişte mormântală. Sunetul trupului său lovind scândurile podelei păru să se stingă înaintea ecoului hohotului său. La un gest din partea justiţiarului, una din gărzi îl ridică pe bătrân de ceafă. Atârna ca o păpuşă de cârpe, cu picioarele moi pe podea.

Dar Skarpi nu îşi pierduse cunoştinţa, era doar năucit. Ochii povestitorului se rotiră spre justiţiar.

– Milă pentru sufletul *meu.*

Croncăni ceva ce poate că ar fi fost un chicotit într-o zi mai prielnică.

– Nu ştii cât de amuzant sună asta când vine de la tine.

Apoi Skarpi păru să vorbească aerului dinaintea lui:

– Kvothe, ar trebui să fugi. N-ai nimic de câştigat dacă ai de-a face cu asemenea oameni. Îndreaptă-te spre acoperiş. Rămâi o perioadă acolo unde nu te vor găsi. Am prieteni în biserică, care au să-mi vină în ajutor, dar tu n-ai ce să faci aici. Du-te.

De vreme ce nu se uita la mine cât vorbi, urmă un moment de confuzie. La un nou gest al justiţiarului, Skarpi mai primi o lovitură în ceafă. I se văzu albul ochilor şi bărbia îi căzu în piept. M-am furişat pe uşă şi am ieşit în stradă.

Am ascultat sfatul lui Skarpi şi eram deja pe un acoperiş când tehlinii au părăsit cârciuma.

Capitolul 29
Uşile minţii

Urcat pe acoperişuri şi revenit la ascunzişul meu, m-am înfăşurat în pătură şi am plâns. Am plâns ca şi cum ceva din mine se frânsese şi totul ieşea afară în valuri.

Noaptea se aşternuse peste oraş când m-am oprit, epuizat de sughiţuri. Am rămas pe spate, cu ochii la cer, istovit dar neputând să adorm. M-am gândit la părinţi şi la trupă şi nu mică-mi fu mirarea să găsesc că amintirile erau mai puţin amare decât înainte.

Pentru prima oară în ani, am folosit unul din trucurile pentru calmarea şi ascuţirea minţii pe care mi le arătase Ben. Era mai greu decât îmi aminteam, dar am reuşit.

Mă gândesc că ţi s-a întâmplat să dormi o noapte întreagă fără să mişti măcar un muşchi, apoi să te trezeşti dimineaţa amorţit de nemişcare. Dacă îţi aminteşti cum te simţi prima oară când te întinzi, cu amestecul acela de durere şi plăcere, atunci poţi să înţelegi cum se simţea mintea mea după atâţia ani, întinzându-se şi trezindu-se pe acoperişurile Bobcatranului.

Mi-am petrecut restul nopţii deschizându-mi uşile minţii. Înăuntru, am găsit lucruri demult uitate: mama potrivind versurile unui cântec, lecţii de dicţie pentru scenă, trei reţete pentru ceai care să calmeze nervii şi să aducă somnul, acorduri de lăută. Muzica mea. Chiar trecuseră ani de când ţinusem o lăută în mână.

M-am gândit multă vreme la Chandrieni, la ce i-au făcut trupei mele, la ce mi-au răpit. Mi-am adus aminte de sânge şi de mirosul de păr ars şi am simţit o furie adâncă, apăsătoare arzându-mi în piept. Recunosc că în acea seară m-am lăsat pradă unor gânduri negre, răzbunătoare.

Dar anii în Bobcatran forjaseră în mine un deosebit simţ practic. Ştiam că răzbunarea nu era mai mult decât o fantasmă copilărească. Aveam cincisprezece ani. Ce puteam să fac?

De un singur lucru eram sigur. Îmi venise în timp ce rememoram cele petrecute demult. Era ceva ce Haliax îi spusese lui Tăciune. *Şi cine te păzeşte de Amiri? De psaltişti? De cei din neamul Sithe? De tot ce te poate vătăma pe lumea asta?*

Chandrienii aveau duşmani. Dacă aş putea da de ei, poate m-ar ajuta. Nu aveam idee cine erau psaltiştii sau neamul Sithe, dar

toată lumea ştia că Amirii erau cavaleri ai bisericii, puternicul braţ armat al Imperiului Aturan. Din nefericire, toată lumea ştia de asemenea şi că Amirii nu mai existau de trei secole. Fuseseră desfiinţaţi odată cu prăbuşirea Imperiului Aturan.

Însă Haliax vorbise de parcă încă existau. Şi în povestea lui Skarpi Amirii fuseseră înfiinţaţi de Selitos, nu de Imperiul Aturan, aşa cum crezusem dintotdeauna. Evident, povestea lor ascundea mai multe lucruri, pe care trebuia să le aflu.

Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mai multe întrebări mi-au venit în minte. Cu siguranţă că Chandrienii nu-i omorau pe toţi cei care adunau poveşti sau care cântau despre ei. Oricine ştia măcar o poveste sau două despre ei şi la un moment dat orice copil a cântat versurile despre semnele lor. Ce să fi făcut cântecul părinţilor mei atât de diferit?

Aveam întrebări. Desigur, un singur loc le putea răspunde.

Mi-am cercetat sărmanele avuţii. Aveam o pătură zdrenţăroasă şi un sac plin cu paie care-mi servea pe post de pernă. Aveam o sticlă de o pintă cu un dop de plută, plină pe jumătate cu apă curată. O bucată de pânză pe care o legasem cu cărămizi, să-mi fie pavăză împotriva vântului în nopţile reci. Două zaruri de sare ca vai de mama lor şi un pantof găurit, care era prea mic pentru mine, dar speram să-l dau la schimb pe altceva.

Şi douăzeci şi şapte de bani de fier. Averea de zile negre. Acum câteva zile, mi se părea un adevărat tezaur, dar acum ştiam că nu aveau să fie suficienţi.

Când soarele era la câteva suliţe pe cer, am luat volumul de *Retorică şi Logică* din ascunzătoarea sa de sub o grindă. Am desfăcut bucata de pânză tratată cu care îl protejam de capriciile vremii, uşurat să văd că era uscat şi în stare bună. Am simţit pielea sa netedă în mâini. L-am apropiat de faţă şi am simţit mirosul căruţei lui Ben, de mirodenii şi grâu, îmbinat cu miasma amară de acizi şi săruri. Era ultima bucată palpabilă a trecutului meu.

Am deschis prima pagină să citesc dedicaţia pe care Ben mi-a făcut-o cu mai bine de trei ani în urmă.

Lui Kvothe,

Apără-te bine la Universitate. Fă-mă mândru de tine. Adu-ţi aminte de cântecul tatălui tău. Fii cuminte sau smintit.

Prietenul tău,

Abenthy.

Am încuviinţat şi am întors pagina.

Capitolul 30
Legătura frântă

Pe plăcuţa de deasupra pragului uşii scria: Legătura frântă.

Am luat-o drept un semn de bun augur şi am intrat. Un bărbat şedea în spatele catedrei. Am presupus că era proprietarul. Era înalt şi subţire, cu păr rar. Îşi ridică privirea dintr-un registru, puţin iritat de prezenţa mea.

M-am hotărât să nu exagerez cu politeţurile, aşa că m-am dus la catedră şi i-am întins cartea.

– Cât mi-aţi da pentru asta?

O frunzări cu atenţie, palpând hârtia între degete, verificând legătura. Ridică din umeri.

– Câteva parale de aramă.

– Valorează mai mult de atât! am spus eu revoltat.

– Valorează cât poţi tu să iei pe ea, răspunse el nepăsător. Îţi dau un talant şi jumătate.

– Doi talanţi şi posibilitatea să o răscumpăr într-o lună.

Izbucni într-un râs scurt, lătrat.

– Mă iei drept cămătar?

Cu o mână împinse cartea pe birou spre mine, în timp ce cu cealaltă îşi luă peniţa.

– Douăzeci de zile?

Rămase pe gânduri, apoi mai verifică volumul încă o dată şi îşi scoase punga cu bani. Scoase doi talanţi grei de argint. Erau mai mulţi bani de câţi văzusem laolaltă de mult, mult timp.

Îi împinse pe birou. Mi-am înfrânat pornirea să-i înşfac numaidecât şi i-am spus:

– Vreau o chitanţă.

De data asta îmi aruncă o privire atât de lungă şi de aspră încât am început să mă tem. Abia atunci mi-am dat seama cum arătam în ochii lui, acoperit cu jegul de alee dosnică acumulat vreme de un an, încercând să obţin o chitanţă pentru ceva ce era evident furat.

Până la urmă, mai ridică o dată din umeri şi scrijeli ceva pe o foaie de hârtie. La sfârşit trase o linie şi făcu un semn din condei.

– Semnează aici.

M-am uitat la hârtie. Scria:

Eu, prin semnătura mea, atest prin prezentul act că nu ştiu să scriu sau să citesc.

Am ridicat privirea la proprietar. Pe faţa lui nu se citea nicio emoţie. Am băgat peniţa în călimară şi am iscălit cu atenţie „A A” ca şi cum erau iniţiale.

Vântură foaia de câteva ori, să usuce cerneala, şi împinse chitanţa pe birou către mine.

– De la ce vine A? întrebă el, cu o minusculă urmă de zâmbet.

– Abrogare, am răspuns. Înseamnă a considera ceva drept nul şi neavenit, de obicei un contract. Al doilea A e pentru Ardere. Care e actul de a arunca ceva în foc.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

– Arderea e pedeapsa pentru falsificare în Junpui. Cred că o chitanţă falsă intră în acea categorie.

Nu am făcut vreo mişcare să iau banii sau chitanţa. Urmă o tăcere încordată.

– Aici nu suntem în Junpui, spuse el fără să trădeze vreo emoţie.

– Într-adevăr, am recunoscut. Aveţi o bine dezvoltată atenţie la detalii. Poate ar mai trebui să adaug un A.

Scoase încă un hohot scurt, lătrat şi zâmbi.

– M-ai convins, tinere conaş.

Scoase o foaie nouă şi mi-o întinse.

– Scrie-mi o chitanţă şi am s-o semnez.

Am luat peniţa şi am scris:

„Eu, subsemnatul, consimt să returnez cartea *Retorică şi Logică* cu dedicaţia «lui Kvothe» posesorului acestei chitanţe în schimbul a doi bani de argint, cu condiţia să prezinte respectiva chitanţă înainte de data de…”

Am ridicat privirea.

– În ce zi suntem?

– Shuden. În treizeci şi cinci.

De mult nu mai aveam obiceiul să ţin numărul zilelor. Pe străzi, o zi e de obicei ca alta, doar că oamenii sunt puţin mai beţi de hepten, puţin mai generoşi de jăluiş.

Dar dacă eram în treizeci şi cinci, aveam doar cinci zile la dispoziţie să ajung la Universitate. Ştiam de la Ben că admiterile durau până în ziua de aprinziş. Dacă le ratam, trebuia să aştept două luni până la începerea noului trimestru.

Am completat data pe chitanţă şi am tras o linie sub care librarul să semneze. Părea năucit de situaţie. Pe deasupra, nu observă că pe chitanţă scria bani de argint, nu talanţi. Talanţii valorau mult mai mult. Asta însemna că fusese de acord să-mi

dea cartea înapoi pentru mai puţin decât preţul de cumpărare.

Însă toată satisfacţia mea s-a dus pe pustii când mi-am dat seama cât de nechibzuită era întreaga situaţie. Bani sau talanţi, nu aveam cum să fac rost de destui bani încât să răscumpăr cartea în două răstimpuri. Dacă totul mergea ca pe roate, de mâine nici nu aveam să mai fiu în Bobcatran.

În ciuda zădărniciei ei, chitanţa alină întru câtva durerea despărţirii de ultimul lucru care mă lega de copilărie. Am suflat pe foaie, am împăturit-o atent într-un buzunar şi am luat cei doi talanţi de argint. Am fost surprins când bărbatul mi-a întins mâna.

Îmi zâmbi smerit.

– Îmi pare rău pentru chitanţă. Dar nu păreai genul care să se întoarcă, rosti şi ridică din umeri. Uite aici.

Îmi aşeză o para de aramă în palmă. Mi-am spus că nu era un ins atât de hain. I-am zâmbit şi pentru o clipă aproape m-am simţit vinovat pentru ce scrisesem în chitanţă.

M-am simţit vinovat şi pentru cele trei peniţe pe care i le furasem, dar numai pentru o clipă. Şi, de vreme ce nu aveam cum să i le înapoiez, am furat şi o călimară înainte să ies.

Capitolul 31
Natura nobleţei

Cei doi talanţi aveau în buzunarul meu o greutate care nu avea nimic de-a face cu cât erau de grei. Oricine a trăit fără bani pentru o bună bucată de vreme ştie la ce mă refer. Prima mea investiţie a fost un săculeţ bun de piele. Îl purtam pe sub haine, strâns bine pe corp.

Al doilea a fost o masă adevărată. O întreagă farfurie de ouă calde şi o felie de şuncă. Pâine moale şi proaspătă, miere şi unt îndeajuns, până şi un pahar de lapte care nu părăsise ugerul vacii de mai bine de două zile. M-a costat cinci bani de fier. A fost poate cea mai bună masă pe care am luat-o vreodată.

Mă simţeam ciudat să stau la masă, să mănânc cu cuţit şi furculiţă. Mă simţeam ciudat cu atâţia oameni în jur. Era ciudat să vină cineva să mă servească.

În vreme ce întingeam rămăşiţele micului dejun cu o bucată de pâine, mi-am dat seama că aveam o problemă.

Până şi în hanul acela puţin soios din Mal, atrăgeam atenţia. Cămaşa mea era de fapt un sac cu găuri pentru cap şi mâini. Pantalonii erau croiţi din pânză mâncată de vreme şi cu câteva numere mai mari. Duhneau a fum, seu şi apă stătută de alee. Îi legasem în jurul brâului cu o funie pe care o găsisem în gunoi. Eram murdar, desculţ şi puţeam.

Să cumpăr haine sau să găsesc o baie? Dacă mă îmbăiam mai întâi, după aceea aş fi fost nevoit să-mi port vechile straie. Totuşi, dacă aş fi încercat să cumpăr haine în halul în care arătam, probabil nici măcar nu m-ar fi lăsat să intru în prăvălie. Şi mă îndoiam că vreun croitor s-ar fi repezit să-mi ia măsurile.

Când hangiul veni să-mi ia farfuria, m-am hotărât ca mai întâi să fac baie, în primul rând pentru că mă săturasem să miros ca un şobolan mort de-o săptămână. I-am zâmbit.

– Unde pot găsi o baie în apropiere?

– Aici, dacă ai câţiva bani, răspunse şi mă măsură din priviri. Sau în schimb lucrezi o oră, o oră de lucru serios. Ai putea să cureţi vatra.

– Am nevoie de multă apă şi de săpun.

– Atunci, două ore. Am şi un maldăr de vase. Mai întâi vatra, apoi baia, apoi vasele. De-acord?

O oră mai târziu, umerii mă dureau îngrozitor şi vatra era

curată. Hangiul mă conduse spre o cameră din spatele hanului cu o cadă mare de lemn şi un grătar pe podea. Pe pereţi erau cuiere pentru haine şi o folie de cositor bătută în cuie de perete servea pe post de oglindă.

Îmi aduse o perie, o găleată de apă fierbinte şi o bucată de săpun de leşie. M-am frecat până eram roz şi plin de zgârieturi. Hangiul mai aduse o găleată de apă, apoi o a treia. M-am rugat în sinea mea, mulţumind cerurilor că nu părea să am păduchi. Fusesem probabil prea jegos încât să servesc pe post de cămin pentru orice păduche respectabil.

În vreme ce mă clăteam pentru ultima oară, am aruncat o privire hainelor aruncate pe jos. Mai curat decât fusesem de ani buni, nu voiam nici să le ating, darămite să le îmbrac. Dacă încercam să le spăl, probabil mi se destrămau în mâini.

M-am uscat şi m-am folosit de peria aspră să trag prin părul groaznic de încâlcit. Era mai lung decât părea când era murdar. Am şters aburii aşezaţi pe oglinda improvizată şi am rămas năuc. Arătam mai mare decât mă aşteptam. Nu doar atât, dar arătam ca o odraslă de nobil. Chipul îmi era suplu şi arătos. Părul avea nevoie să fie puţin tuns, dar era drept şi de lungimea umărului, după cum era la modă. Singurul lucru care-mi lipsea erau straiele de nobil.

Iar asta îmi dădu o idee.

Încă gol, m-am înfăşurat într-un prosop şi am ieşit pe uşa din spate. Mi-am luat punga cu bani, dar am avut grijă să o feresc de priviri indiscrete. Era puţin înainte de amiază şi strada gemea de oameni. Nu mai trebuie să pomenesc câţi ochi se întorceau în direcţia mea. Nu i-am băgat în seamă şi am pornit cu paşi mari, fără să încerc să mă ascund. Mi-am aranjat trăsăturile într-o mască mânioasă, dar totuşi impasibilă, fără urmă de jenă.

M-am oprit lângă un tată şi un fiu care încărcau saci de rafie într-o căruţă. Fiul era cam cu patru ani mai în vârstă decât mine şi mai înalt.

– Băiete, m-am răstit eu, de unde pot să cumpăr nişte haine pe-aici? Haine decente, am adăugat, arătând spre cămaşa lui.

Se uită la mine cu un amestec de nedumerire şi mânie. Tatăl său îşi scoase pălăria în grabă şi păşi între noi.

– Domnia voastră ar putea să încerce la Bentley. Sunt straie simple, dar e doar la o stradă sau două depărtare.

M-am cătrănit la chip.

– E singurul loc din jur?

Bărbatul icni.

– Ei bine… se poate… e unul.

I-am făcut un semn de lehamite să tacă.

– Unde e? Arată-mi cu degetul, pur şi simplu, de vreme ce se pare că mintea te-a părăsit.

Îmi arătă direcţia şi am început să păşesc grăbit într-acolo. În vreme ce mergeam, mi-am adus aminte de unul din rolurile de paj pe care obişnuiam să-l joc în trupă. Numele pajului era Dunstey, un băieţel groaznic de nesuferit cu un tată important. Era perfect. Am ridicat bărbia la o înălţime de unde puteam privi doar în jos la cei de lângă mine, am dat umerii în spate şi am făcut câteva reglări mentale.

Am trântit uşa magazinului şi am intrat valvârtej. Am găsit un bărbat într-un şorţ de piele, care probabil că era Bentley. Avea pe la patruzeci de ani, era slab şi cu început de chelie. Sări cât colo la auzul uşii trântite de perete. Îmi aruncă o privire, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Adu-mi o robă, tolomacule! M-am săturat ca tu şi fiecare ţopârlan care merge la piaţă să se holbeze la mine.

M-am aruncat într-un scaun, arborând o mină bosumflată. I-am aruncat o privire ucigătoare când am văzut că nu schiţează vreun gest.

– M-am bâlbâit cumva? Sau poate că nevoile mele sunt atât de puţin vădite?

Am tras de marginea prosopului ca să-mi demonstrez vorbele. Croitorul rămase locului, cu gura căscată. Am coborât vocea, ameninţător.

– Dacă nu-mi aduci ceva de îmbrăcat – m-am ridicat şi am strigat – am să-ţi fac maghernişa una cu pământul! Am să-i cer tatei să-mi facă boaşele tale cadou de Miezul Iernii! Am să-i pun câinii să-ţi încalece hoitul. AI CEA MAI MICĂ IDEE CINE SUNT?

Bentley se făcu nevăzut pe dată în căutarea celor mai bune veşminte pe care le avea, iar eu m-am aruncat înapoi în scaun. O clientă pe care nu o observasem ieşi în grabă, oprindu-se preţ de o clipă să facă o plecăciune înainte să iasă. Abia mi-am stăpânit râsul.

După aceea, totul a fost surprinzător de uşor. L-am ţinut în fugă înainte şi-napoi pentru o jumătate de oră, timp în care îmi aduce haină după haină. Am ridiculizat materialul, tăietura şi meşteşugul fiecărei haine pe care mi-a adus-o. Pe scurt, jucam fără cusur rolul de pramatie răsfăţată. În sinea mea, nu puteam fi

mai mulţumit. Îmbrăcămintea erau simplă, însă bine făcută. La urma urmei, faţă de ceea ce purtasem cu o oră mai devreme, şi un sac curat de rafie ar fi fost o mare îmbunătăţire.

Dacă nu ai petrecut mult timp la curte sau în oraşe mari, n-ai înţelege de ce mi-a fost atât de uşor să fac aşa ceva. Să te lămuresc.

Fiii de nobil sunt una dintre marile forţe vătămătoare ale naturii, ca inundaţiile şi vijeliile. Când e lovit de o asemenea catastrofă, singurul lucru pe care un om modest îl poate face e să strângă din dinţi şi să încerce să reducă pagubele.

Bentley ştia asta. Însemnă cămaşa şi pantalonii şi mă ajută să le dezbrac. Am luat din nou roba pe care mi-o dăduse, iar el începu să coasă ca şi cum Encanis însuşi îi sufla în ceafă. M-am aruncat din nou în scaun.

– Nu te sfii să întrebi. Ştiu că mori de curiozitate.

Ridică o clipă ochii de pe cusături.

– Domnule?

– Circumstanţele care au dus la prezenta mea stare de goliciune.

– A, da, făcu el şi începu munca la pantaloni. Trebuie să recunosc o oarecare curiozitate. Nu mai mult decât se cuvine. Nu-mi stă în fire să-mi vâr nasul în treaba altora.

– Da, o atitudine lăudabilă, am încuviinţat, mimând dezamăgirea.

În clipele care urmară, singurul sunet fu cel al acului trecut prin postav. Am început să mă joc cu degetele. La momentul prielnic, am continuat ca şi cum i-aş fi răspuns la o întrebare.

– O târfă mi-a furat hainele.

– Zău aşa, domnule?

– Da, a încercat să mi le înapoieze în schimbul pungii, jigodia.

Bentley ridică privirea pentru o clipă, cu veritabilă curiozitate întipărită pe faţă.

– Punga nu vă era laolaltă cu hainele, domnule.

M-am prefăcut şocat.

– Cu siguranţă că nu! „Mâna unui gentilom nu e niciodată departe de punga lui.” Aşa obişnuieşte tata să spună.

I-am fluturat punga prin faţa ochilor ca să-mi dovedesc spusele.

Am remarcat cum încerca să-şi stăpânească râsul, iar asta mă făcu să mă simt puţin mai bine. Îi făcusem viaţa un calvar omului pentru aproape o oră, aşa că măcar puteam să-i dau o poveste

pe care s-o spună prietenilor.

– Mi-a spus că, dacă vreau să-mi păstrez demnitatea, atunci aş face bine să-i dau punga şi să merg acasă cu hainele pe mine.

Am clătinat dispreţuitor din cap.

– Stricato, i-am spus eu, demnitatea unui gentilom nu rezidă în hainele lui! Dacă ţi-aş da punga ca să fiu scutit de o situaţie jenantă, atunci ţi-aş da demnitatea mea.

M-am prefăcut rămas pe gânduri, apoi am murmurat ca şi cum gândeam cu voce tare:

– Rezultă în mod firesc că demnitatea unui gentilom stă în punga lui.

M-am uitat la punga din mâini şi am făcut o pauză lungă.

– Cred că mai deunăzi l-am auzit pe tata spunând ceva de felul ăsta.

Bentley izbucni într-un acces de râs pe care se căzni să-l ascundă sub un tuşit, apoi se ridică şi scutură cămaşa şi pantalonii.

– Poftim, domnişorule, acum vă vin ca o mănuşă.

O urmă de zâmbet îi juca pe buze în timp ce îmi întindea straiele.

Mi-am dat jos roba şi am îmbrăcat pantalonii.

– Ei bine, mă descurc cu ei până acasă, cel puţin. Cât îţi datorez, Bentley?

Socoti câteva clipe.

– Unul şi două jumătăţi.

Am început să-mi leg şnurul cămăşii fără să scot o vorbă.

– Îmi pare rău, domnule, se grăbi el. Am uitat cu cine am de-a face. Înghiţi în sec. Unul e suficient.

Am luat punga şi i-am pus în mână un talant, cu ochii aţintiţi asupra lui.

– Îmi va trebui ceva mărunţiş.

Strâmbă puţin din nas, dar încuviinţă şi îmi înapoie două parale de aramă.

Am băgat monedele în pungă, pe care am legat-o bine pe sub cămaşă, după care i-am aruncat croitorului o privire cu înţeles şi am bătut-o uşor cu degetele. Zâmbetul ameninţa din nou să-i crape buzele.

– La revedere, domnule.

Am luat prosopul, am părăsit prăvălia şi m-am întors, de astă dată fără să mai atrag atâtea priviri, la hanul unde găsisem mâncare şi o baie.

***

– Cu ce pot să te servesc, tinere domn? întrebă hangiul când mă văzu că mă apropii de tejghea.

Zâmbi şi îşi şterse mâinile de şorţ.

– Un maldăr de vase murdare şi o cârpă.

Făcu ochii cât cepele, apoi zâmbi şi începu să râdă.

– Credeam că ai luat-o la fugă pe stradă gol puşcă.

– Nu chiar atât de gol.

Am pus prosopul pe tejghea.

– Înainte, erai mai mult mizerie decât băiat. Şi aş fi pus rămăşag o marcă de aur că eşti brunet. Chiar nu arăţi la fel, rosti şi se minună în tăcere câteva momente. Îţi vrei vechile haine înapoi?

Am clătinat din cap.

– Aruncă-le… sau mai bine, arde-le şi fii atent ca nu cumva să respire careva fumul din greşeală.

Hangiul râse din nou.

– Totuşi, am avut şi alte obiecte în afară de haine, i-am amintit eu.

Încuviinţă şi se scărpină pe nas.

– Aşa e. Aşteaptă o clipă.

Se întoarse şi dispăru printr-o uşă din spatele tejghelei.

Mi-am plimbat privirea prin încăpere. Părea diferită, acum că nu mai atrăgeam priviri duşmănoase. Şemineul de piatră cu un cazan negru ce fierbea în el. Mirosul puţin acru de lemn lăcuit şi de bere vărsată. Murmurul conversaţiilor…

Întotdeauna am îndrăgit tavernele. Bănuiesc că mi se trage de la copilăria petrecută călătorind încontinuu. O cârciumă e un loc sigur, un fel de adăpost. Mă simţeam în largul meu acolo şi atunci m-am gândit pentru prima oară că n-ar fi o viaţă rea să deţin un loc ca acela.

– Poftim.

Hangiul aşeză trei peniţe, o călimară şi chitanţa de la librărie.

– Astea m-au nedumerit la fel de mult ca de ce ai fugit fără haine.

– Mă duc la Universitate.

Ridică o sprânceană.

– Cam tânăr, nu crezi?

M-au cam trecut fiorii la cuvintele lui, dar mi-am păstrat stăpânirea de sine.

– Acceptă tot felul de tineri.

Hangiul încuviinţă cu politeţe în timp ce eu îi explicam de ce am apărut desculţ şi duhnind a alei murdare. După ce aşteptă puţin să vadă dacă intru în amănunte, îşi turnă ceva de băut.

– Nu te supăra, dar nu prea mai arăţi ca unul care ar vrea să mai spele vase.

Am deschis gura să protestez; un ban de fier pentru o oră de lucru era un chilipir pe care nu prea voiam să-l ratez. O pâine întreagă costa doi bani, iar eu nu mai ştiam de câte ori fusesem nemâncat cu zilele în anul trecut.

Apoi mi-am observat mâinile pe tejghea. Erau rozalii şi curate, aproape nu mi le recunoşteam. Mi-am dat seama că nu voiam să spăl vase. Aveam lucruri mai importante de făcut. M-am ridicat de la tejghea şi am scos un ban din pungă.

– Unde pot să găsesc o caravană care pleacă spre miazănoapte?

– La Drover, în Coline. La jumătate de kilometru după moara de pe Strada Verde.

M-am neliniştit la auzul Colinelor. Am căutat să-mi alung teama din suflet şi am încuviinţat.

– Ai un han frumos. M-aş socoti norocos dacă aş avea unul aşijderea când voi creşte mare.

I-am întins banul. Îmi zâmbi larg şi-mi dădu banul înapoi.

– Cu asemenea complimente, eşti oricând bine venit aici.

Capitolul 32
Monede, cizmari şi mulţimi

Am ieşit în stradă cam cu un ceas înainte de prânz. Soarele strălucea şi dalele de piatră erau calde. Înconjurat de zumzetul pieţei, încercam să mă bucur de senzaţia plăcută adusă de o burtă plină şi un trup curat.

Dar o nelinişte vagă îmi zgâria stomacul, ca senzaţia pe care o ai când cineva te pândeşte din spate. Mă urmări până ce mi-am ascultat instinctul şi m-am furişat pe o alee lăturalnică iute ca un peşte.

Senzaţia începu să dispară în vreme ce stăteam cu spatele lipit de perete, aşteptând. După câteva minute, mă simţeam stupid. Aveam încredere în instinctele mele, dar uneori îmi mai dădeau şi alarme false. Am mai aşteptat câteva minute ca să mă asigur, apoi am revenit pe stradă.

Senzaţia nedesluşită de nelinişte reveni aproape imediat. Am ignorat-o câtă vreme încercam să-i dibui sursa. Dar după cinci minute m-am pierdut cu firea şi am luat-o pe o străduţă neumblată, uitându-mă la mulţime să văd cine mă urmărea.

Nimeni. Mi-a luat o jumătate de oră de încordare continuă şi încă două alei ca să-mi dau seama ce se petrecea. Nu mă simţeam în largul meu să merg într-o mulţime de oameni.

În decursul ultimilor ani, mulţimile deveniseră pentru mine o parte din peisajul oraşului. Uneori, mă foloseam de o mulţime să mă ascund de un paznic sau de un negustor. Sau mergeam *printr-o* mulţime ca să ajung unde voiam să merg. Poate chiar mergeam în aceeaşi direcţie cu mulţimea, dar niciodată nu fusesem parte din ea.

Eram atât de obişnuit să fiu ignorat, că aproape am luat-o la fugă din pricina primului negustor care a încercat să-mi vândă ceva.

Odată ce am aflat ce mă deranja, cea mai parte a tulburării mele mă părăsi. De multe ori, teama vine din necunoaştere. Imediat ce am înţeles care era problema, a devenit doar o problemă, nimic de care să mă tem.

***

După cum am mai amintit, Bobcatranul are două mari părţi: Colinele şi Malul. Malul era zona sărăntocilor. Colinele erau ale bogaţilor. În Mal totul duhnea de-ţi întorcea stomacul pe dos.

Colinele erau curate ca lacrima. În Mal îşi făceau veacul hoţii. Colinele aveau bancheri… scuze, bandiţi.

Am spus deja povestea aventurii mele nefericite în Coline. Aşa că poate ai să înţelegi de ce, atunci când mulţimea dinaintea mea se despărţi pentru o clipă, am zărit ceea ce căutam din priviri. Un membru al gărzilor. Am ţâşnit prin uşa primei prăvălii pe care am întâlnit-o în cale, cu inima bubuindu-mi în piept.

Am încercat să-mi spun că nu mai eram acel mic golan murdar care fusese bătut aici cu doi ani în urmă. Eram bine îmbrăcat şi curat. Arătam ca şi cum aparţineam locului. Dar vechile obiceiuri dispar anevoie. M-am luptat să ţin sub control o furie adâncă, dar nu-mi dădeam seama dacă eram furios pe mine, pe străjer, pe lumea întreagă. Poate câte ceva din toate.

– Vin imediat, răsună o voce voioasă dindărătul unei cortine ce acoperea intrarea în altă încăpere.

Am aruncat o privire prin prăvălie. Lumina de la fereastra din faţă cădea peste o masă de lucru ticsită cu pantofi şi câteva rafturi cu încălţări. M-am gândit că aş fi putut să aleg un loc mai rău în care să intru.

– Lasă-mă să ghicesc… se auzi din nou vocea din spate.

Dindărătul cortinei apăru un bătrânel cu o bucată lungă de piele în mâini.

– …Ai nevoie de pantofi.

Zâmbi timid, de parcă gluma sa era o pereche de cizme vechi şi ponosite, dar prea comode ca să renunţi la ele. Coborî privirea la picioarele mele. Nici eu nu m-am putut abţine să mă uit. Eram desculţ, fireşte. Nu mai avusesem încălţări de atâta vreme încât nici nu mă mai gândeam la ele. Cel puţin, nu în timpul verii. Iarna visam la papuci.

Am ridicat privirea. Ochii bătrânului dansau, ca şi cum nu se putea hotărî dacă a râde l-ar fi costat un client sau nu.

– Cred că într-adevăr am nevoie de pantofi.

Bătrânul râse şi mă invită să iau loc. Îmi măsură picioarele cu mâna. Din fericire, străzile erau uscate, aşa că picioarele îmi erau doar prăfuite de la dalele de piatră. Dacă ar fi plouat, ar fi fost stânjenitor de murdare.

– Hai să vedem ce-ţi place şi dacă am ceva pe mărimea ta. Dacă nu, pot să fac sau să modific o pereche într-o oră sau două. Deci, de ce fel de încălţări ai nevoie? Pentru mers? Pentru dans? De călărie?

Se întinse de pe scăunel şi luă o pereche de pe un raft din

spatele său.

– Pentru mers.

– Mă gândeam eu.

Îmi rulă cu dibăcie o pereche de şosete pe picioare, de parcă toţi clienţii lui veneau desculţi. Îmi băgă picioarele într-o pereche de încălţări negre, cu catarame.

– Cum se simt? Calcă mai tare să-ţi dai seama mai bine.

– Sunt…

– Strâmţi. Mă gândeam eu. Nu e nimic mai enervant decât un pantof care te strânge.

Iute ca fulgerul, îi scoase şi îmi puse altă pereche.

– Dar aceştia?

Erau de un roşu-închis, făcuţi din catifea ori pâslă.

– Păi…

– Nu sunt tocmai ce cauţi? Nu te învinovăţesc, se uzează groaznic de repede. Deşi au o culoare frumoasă, numai buni de alergat după domnişoare în ei.

Urmă o a treia pereche.

– Ce spui de ăştia?

Erau simpli, de piele maro şi mi se potriveau de parcă îmi măsurase picioarele înainte să-i facă. Am apăsat cu piciorul de pământ şi mi se păru că pantoful mă îmbrăţişa. Uitasem cât de bine se simte să ai încălţări bune în picioare.

– Cât costă? am întrebat temător.

În loc să-mi răspundă, bătrânul se ridică şi căută cu ochii prin rafturi.

– Poţi să-ţi dai seama de multe lucruri despre o persoană după picioarele ei, murmură el. Unii oameni vin aici, tot numai zâmbet, cu pantofii curaţi şi lustruiţi, cu şosetele pudrate. Dar, când pantofii sunt scoşi, picioarele le miros oribil. Sunt oamenii care au ceva de ascuns. Au secrete împuţite şi încearcă să le ascundă, tot aşa cum încearcă să-şi ascundă picioarele.

Se întoarse spre mine.

– Dar nu le merge niciodată. Singurul fel în care te scapi de mirosul de picioare e să le laşi puţin la aer. Poate că la fel e şi cu secretele. Deşi nu ştiu nimic despre asta. Eu ştiu doar să fac pantofi.

Începu să cerceteze pantofii de pe masa de lucru.

– Unii din tinerii de la curte dau pe aici, făcându-şi vânt cu evantaiul şi plângându-se despre ultima lor tragedie. Dar picioarele lor sunt roz şi moi. Ştii că n-au mers niciodată undeva

pe cont propriu. Ştii că niciodată nu au fost într-adevăr rănite.

Găsi, în sfârşit, ceea ce căuta şi ridică o pereche de papuci asemănători cu cei pe care îi purtam.

– Am găsit. Aceştia au fost ai lui Jacob al meu, când era de vârsta ta.

Se aşeză pe scaun şi începu să dezlege şnururile încălţărilor pe care le purtam.

– Tu unul, continuă el, ai bătături prea vechi pentru un băiat atât de tânăr: cicatrici, degerături. Picioare ca astea pot să fugă desculţe pe pietre cât e ziua de lungă, fără să aibă nevoie de pantofi. Nu e decât un fel în care un băiat de vârsta ta poate să aibă asemenea picioare.

Ridică întrebător privirea la mine. Am încuviinţat. Bătrânul îmi zâmbi şi îşi puse mâna pe umărul meu.

– Cum te simţi în ei?

M-am ridicat să-i încerc. Erau chiar mai confortabili decât perechea mai nouă, deşi erau puţin uzaţi.

– Acum, perechea asta, spuse şi flutură cu papucul, e nou-nouţă. Nu au fost purtaţi deloc şi pentru papuci noi ca aceştia cer de obicei un talant, poate un talant şi două jumătăţi.

Arătă către picioarele mele.

– Pe de altă parte, papucii aceia au fost purtaţi, iar eu nu vând papuci purtaţi.

Îmi întoarse spatele şi începu să-şi facă ordine pe masa de lucru, fredonând un cântec pentru el. Am recunoscut cântecul aproape pe loc: „Pleacă din oraş, spoitorule”.

Ştiam că încerca să mă ajute şi cu o săptămână în urmă aş fi sărit la ocazia să iau pantofi pe degeaba. Dar pentru un oarecare motiv, nu mă simţeam bine să fac asta. Mi-am adunat lucrurile în linişte şi i-am lăsat două monede de aramă pe scăunel înainte să plec.

De ce? Fiindcă mândria e un lucru straniu şi pentru că generozitatea merită răsplătită cu generozitate. Dar cel mai mult pentru că aşa am simţit că trebuie să fac, iar acesta e motiv suficient.

***

– Patru zile. Şase dacă plouă.

Roent era cel de-al treilea căruţaş pe care îl întrebam dacă merge în nord spre Imre, oraşul cel mai apropiat de Universitate. Era un bărbat vânjos din neamul cealdimilor, cu o barbă neagră, stufoasă, care îi ascundea cea mai mare parte din faţă. Îmi

întoarse spatele şi începu să-l înjure în siareză pe un bărbat care încărca suluri de pânză într-o căruţă. Când vorbea în limba sa nativă, suna ca o avalanşă furioasă.

Îşi coborî glasul aspru la un mormăit şi se întoarse din nou spre mine.

– Două monede de aramă. Parale, nu bani. Poţi să stai în căruţă, dacă e loc. Dacă vrei, poţi să dormi noaptea sub ea. Seara, mănânci cu noi. La prânz avem doar pâine. Dacă o căruţă rămâne înţepenită, ajuţi la împins.

Se mai întoarse să strige la oamenii săi. Trei căruţe erau umplute cu bunuri de negoţ, în timp ce a patra arăta dureros de cunoscut. Era una din acele case pe roţi în care-mi petrecusem mare parte din copilărie. Nevasta lui Roent, Reta, şedea la hăţuri. Chipul ei unduia de la asprime, când îi urmărea cu privirea pe cei ce încărcau căruţele, la zâmbet, când vorbea cu o fată de lângă ea.

Am presupus că fata călătorea, la fel ca mine. Era de vârsta mea, poate mai mare cu un an, dar un an înseamnă mare diferenţă în acea perioadă a vieţii. Tahlii au o zicală despre copiii de vârsta noastră: *Băiatul creşte în sus, dar fata creşte la minte.*

Era îmbrăcată, practic, ca de călătorie, cu pantaloni şi cămaşă bărbătească şi era îndeajuns de tânără ca asemenea lucru să nu pară nepotrivit. Felul ei de a fi era de aşa natură încât, dacă ar fi fost cu un an mai în vârstă, aş fi fost nevoit să o socotesc o doamnă. Acum, când vorbea cu Reta, oscila între graţie blândă şi exuberanţă copilărească. Avea păr lung, negru şi….

Ce să spun, era frumoasă. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem ceva frumos!

Roent îmi urmări privirea şi continuă:

– Toată lumea ajută să aşeze tabăra când vine noaptea. Toată lumea stă de veghe cu rândul. Dacă adormi când stai de veghe, acolo te lăsăm. Mănânci cu noi, orice găteşte nevasta mea. Dacă te plângi, acolo te lăsăm. Dacă mergi prea încet, acolo te lăsăm. Dacă o superi pe fata aceea…

Îşi trecu mâna prin barba deasă, neagră.

– Au să ţi se întâmple lucruri foarte rele.

Sperând să-l fac să se gândească la altceva, l-am întrebat:

– În cât timp au să fie încărcate căruţele?

– Două ore, răspunse cu siguranţă aspră, ca şi cum îşi provoca ajutoarele să-l contrazică.

Unul dintre bărbaţi se îndreptă de spate şi îşi duse mâna

streaşină la ochi. Vocea îi răsună peste zgomotul de cai, căruţe şi oameni care umpleau piaţa.

– Nu-l lăsa să te sperie, flăcău! E un om de treabă după ce te obişnuieşti cu tot mârâitul lui.

Roent îi făcu semn sever cu degetul, iar bărbatul se întoarse să-şi vadă de lucru.

Nu trebuia să fiu convins de asta. Un bărbat care călătoreşte cu soţia sa e de obicei un om de încredere. Pe deasupra, preţul cerut era cinstit şi pleca astăzi. M-am folosit de ocazie să scot două parale şi să i le întind.

Se întoarse spre mine.

– Două ore, rosti ridicând două degete groase ca pentru a se face înţeles. Dacă întârzii, aici rămâi.

Am încuviinţat cu solemnitate.

– *Rieusa, tu kialus A ’isha tua. Îţi mulţumesc că m-ai primit în familia ta.*

Roent ridică din sprâncenele mari, stufoase. Îşi reveni repede şi încuviinţă cu un gest care aducea cu o mică plecăciune. Mi-am plimbat privirea prin piaţă, încercând să mă adun.

– Cineva e plin de surprize.

M-am întors să dau cu ochii de ajutorul care strigase la mine din căruţă. Îmi întinse mâna.

– Derrik.

I-am strâns mâna, puţin stânjenit. Trecuse atâta timp de când nu mai conversasem cu cineva, că mă simţeam ciudat şi şovăitor.

– Kvothe.

Derrik îşi duse mâinile la spate şi se întinse cu o grimasă. Avea vreo douăzeci de ani, era blond şi atât de înalt că abia îi ajungeam cu creştetul la umeri.

– L-ai luat puţin prin surprindere pe Roent. De unde ai învăţat să vorbeşti siareza?

– Un arcanist m-a învăţat câte ceva.

L-am petrecut cu privirea pe Roent, care se duse să vorbească cu soţia sa. Fata cu păr negru privi înspre mine şi zâmbi. Mi-am ferit privirea, neştiind ce să înţeleg din asta.

Derrik ridică din umeri.

– Am să te las să-ţi iei lucrurile, atunci. Roent latră mai mult decât muşcă, dar nu o să aştepte odată ce căruţele sunt încărcate.

Am încuviinţat, cu toate că „lucrurile” mele nu existau. Totuşi,

mai trebuia să cumpăr câte ceva. Se spune că în Bobcatran poţi găsi orice dacă ai destui bani. E destul de adevărat.

***

Am coborât scările care duceau în pivniţa lui Trapis. Mă simţeam ciudat să cobor tocmai acele scări în pantofi. Când veneam în vizită, eram obişnuit cu umezeala rece a pietrei de sub tălpi.

Pe când coboram scările, un băiat în zdrenţe apăru din pivniţă cu un mic măr de iarnă în mână. Se opri brusc când dădu ochii cu mine, apoi se încruntă, cu ochi mijiţi şi bănuitori. Trecu pe lângă mine cu privirea în pământ.

Fără măcar să gândesc, i-am dat peste mână când a căutat să-mi şterpelească punga şi m-am întors să mă uit la el, prea năucit să scot o vorbă. Ţâşni afară, lăsându-mă confuz şi răscolit. Aici, nu furam niciodată unul de la altul. Pe străzi, eram fiecare pentru el, dar pivniţa lui Trapis era pentru noi cel mai apropiat lucru de un sanctuar, ca o biserică. Niciunul din noi nu ar fi riscat să încalce regula aceasta.

Am coborât ultimele trepte în încăperea principală, unde am fost uşurat să văd că toţi ceilalţi se comportau firesc. Trapis nu era acolo. Probabil se dusese să facă rost de donaţii care să-l ajute să aibă grijă de copii. M-au întâmpinat şase paturi, toate pline şi mai mulţi copii pe podea. Câţiva puşti zdrenţăroşi şedeau în jurul unui coş de pe masă, luând mere de iarnă. Se întoarseră spre mine, cu priviri duşmănoase. Atunci mi-am dat seama. Nici unul nu mă recunoştea. Curat şi bine îmbrăcat, arătam ca un băiat normal care intrase din întâmplare. Devenisem un străin.

Tocmai atunci Trapis se întoarse cu mai multe pâini sub un braţ şi un copil ce scâncea sub celălalt.

– Ari, strigă el spre unul din băieţii de lângă coş. Vino să m-ajuţi. Avem musafiri şi ea trebuie schimbată.

Băiatul se duse în grabă la Trapis şi îi luă copilul de sub braţ. Trapis aşeză pâinea pe masă, lângă coş, cu ochii tuturor copiilor aţintiţi asupra sa. Am simţit un gol în stomac. Trapis nici nu se uitase la mine. Dacă nu mă recunoştea? Dacă avea să-mi spună să plec? Nu ştiam cum să fac faţă unei asemenea situaţii, aşa că am început să mă dau spre uşă.

Trapis arătă cu degetul spre copii, unul câte unul.

– Hai să vedem. David, tu goleşti şi cureţi butoiul cu apă. S-a făcut cam sălcie. Când termini, Nathan poate să-l umple de la pompă.

– Pot să iau de două ori? întrebă Nathan. Am nevoie pentru fratele meu.

– Fratele tău poate să vină să-şi ia singur pâinea, răspunse blând Trapis, după care se uită la băiat cu atenţie, simţind ceva. E rănit?

Nathan încuviinţă, cu privirea în pământ.

Trapis îşi aşeză mâna pe umărul băiatului.

– Adu-l aici. Avem grijă de el.

– E piciorul, izbucni Nathan, podidit de lacrimi. E foarte cald şi nu poate să meargă!

Trapis încuviinţă şi arătă spre copilul de lângă.

– Jen, ajută-l pe Nathan să-şi aducă fratele aici.

Amândoi plecară în grabă.

– Tam, acum că Nathan e plecat, ai să aduci apa.

– Kvothe, tu du-te după săpun.

Îmi întinse un bănuţ.

– Du-te la Marna, la spălătorie. Îţi dă mai ieftin dacă-i spui cine te-a trimis.

Am simţit o gâlmă în gât. Mă recunoscuse. Nu am cuvinte să spun cât de uşurat m-am simţit. Trapis era cel mai apropiat lucru pe care-l aveam de o familie. Gândul că nu m-ar fi recunoscut ar fi fost îngrozitor.

– Trapis, nu am timp să merg, am rostit şovăielnic. Plec. Merg spre interior, spre Imre.

– Chiar aşa? întrebă, apoi se opri şi mă privi mai bine. Ei bine, se pare că da.

Cum să nu mă fi gândit la asta! Trapis nu vedea niciodată hainele, ci doar copilul din ele.

– M-am oprit să-ţi spun unde sunt lucrurile mele. Pe acoperişul atelierului de lumânări e un loc unde celelalte acoperişuri se întâlnesc. Sunt câteva lucruri acolo, o pătură, o sticlă. Nu mai am nevoie de ele. E un loc bun de dormit dacă are cineva nevoie; e uscat. Nimeni nu urcă acolo…

– E frumos din partea ta. Am să-l trimit pe unul dintre băieţi. Vino aici.

Înaintă şi mă luă într-o îmbrăţişare stângace, gâdilându-mi faţa cu barba.

– Întotdeauna mă bucur când unul din voi reuşeşte să scape, rosti el blând. Ştiu că ai să te descurci de unul singur, dar poţi să te întorci aici oricând dacă ai nevoie.

Una din fetele din apropiere începu să se foiască şi să geamă.

Trapis se întoarse să vadă ce se petrece.

– Ce ce, rosti în timp ce se îndrepta în grabă spre ea, plescăind pe podea cu picioarele goale. Ce ce. Sst. Sst.

Capitolul 33
O mare de stele

M-am întors în piaţa Drover cu o desagă de drum pe umăr. Avea un schimb de haine, o pâine, nişte pastramă, o butelcuţă cu apă, ac şi aţă, cremene şi oţel, peniţe şi cerneală. Pe scurt, tot ceea ce un om chibzuit ia la drum în caz de nevoie.

Însă achiziţia cu care mă mândream cel mai mult era o mantie de culoare albastru-închis pe care o cumpărasem de pe taraba unui negustor de haine cu doar trei parale de aramă. Era călduroasă, curată şi, dacă ghiceam corect, purtată doar de un singur om înaintea mea.

Un lucru important de spus: când călătoreşti, o mantie bună valorează cât toate celelalte posesiuni ale tale la un loc. Dacă n-ai unde să dormi, poate să-ţi fie pat şi pătură. Îţi apără pielea de ploaie şi ochii de soare. Dacă eşti deştept, poţi să ascunzi tot felul de arme interesante pe sub ea şi orice alte chiţibuşuri dacă nu.

Dar, dincolo de toate acestea, rămân două aspecte care să facă din mantie o posesiune deosebit de importantă. În primul rând, puţine lucruri sunt mai impunătoare decât o mantie bine purtată, fluturând uşor în jurul tău sub suflarea vântului. În al doilea, cele mai bune mantii au nenumărate buzunăraşe, faţă de care am o atracţie iraţională şi atotputernică.

După cum am spus, era o mantie bună şi avea un număr de asemenea buzunăraşe. În ele pitisem sfoară şi ceară, un măr uscat, o cutiuţă cu iască, o biluţă de sticlă într-un săculeţ de piele, cârlig şi fir de pescuit.

Îmi cheltuisem dinadins toată valuta din Orânduire pe care o adunasem cu atâta sârguinţă, pentru călătorie ţinând doar banii cealdici. Paralele se acceptau aici în Bobcatran, dar valuta cealdică avea valoare oriunde te-ai fi aflat în cele patru zări.

Am ajuns tocmai când se făceau pregătirile finale. Roent se plimba în jurul căruţelor ca un animal în cuşcă, verificând totul din nou şi din nou. Reta supraveghea muncitorii cu o privire severă şi nu întârzia să îndrepte orice nu se făcea cum trebuie. Nu m-au băgat în seamă până ce am părăsit oraşul, spre Universitate.

***

Cu cât ne îndepărtam mai mult, cu atât simţeam cum o grea

povară se ridica încetul cu încetul de pe umerii mei. Mă delectam să simt pământul sub tălpile încălţărilor, cu mirosul de aer curat, cu murmurul vântului care mângâia lanurile de grâu primăvăratic. M-am trezit că rânjesc fără motiv, în afară poate de faptul că eram fericit. Noi, ruhii, nu suntem făcuţi să stăm prea mult timp în acelaşi loc. Am tras o gură adâncă de aer şi aproape am izbucnit în râs.

În timpul călătoriei, mi-am văzut de ale mele, fiindcă nu eram obişnuit cu compania altora. Roent şi mercenarii erau bucuroşi să mă lase în pace. Derrik mai glumea cu mine din când în când, dar în mare parte mă găsea prea rezervat pentru gusturile sale.

Mai rămânea, aşadar, cealaltă persoană care călătorea cu caravana. I se spunea Denna. Nu ne-am vorbit până ce prima zi de mers era aproape pe sfârşite. Eram în căruţă cu unul dintre lefegii, decojind într-o doară scoarţa unei nuiele de salcie. În vreme ce degetele îmi lucrau, îi cercetam trăsăturile din profil, căzut în deplină admiraţie a liniei maxilarului, a curbei gâtului şi umărului. Mă întrebam de ce călătoreşte de una singură şi încotro se îndreaptă. În toiul reveriei mele, se întoarse înspre mine şi mă prinse că mă uitam la ea.

– Oare la ce te gândeşti, atât de absorbit? întrebă, dându-şi la o parte o şuviţă rătăcită.

– Mă întrebam doar ce faci aici, am răspuns, pe jumătate sincer.

Îmi zâmbi, privindu-mă drept în ochi.

– Mincinosule.

M-am folosit de un vechi truc actoricesc ca să nu roşesc, am încercat să ridic cât mai nepăsător din umeri şi am coborât privirea la salcia pe care o decojeam. După câteva minute, am auzit-o reluându-şi conversaţia cu Reta. Eram, în mod curios, cumva dezamăgit.

După ce am campat şi cina încă se gătea, mă plimbam printre căruţe, cercetând ce fel de noduri folosea Roent să-şi lege încărcătura. Am auzit zgomot de paşi în urma mea şi m-am întors să văd că Denna se apropia de mine. Am simţit un gol în stomac şi am fost nevoit să inspir repede ca să-mi recapăt stăpânirea de sine.

Se opri cam la zece paşi de mine.

– Ţi-ai găsit răspunsul la întrebare?

– Poftim?

– Ce fac eu aici? Îmi zâmbi blând. Vezi tu, m-am întrebat

acelaşi lucru pentru mare parte din viaţa mea. Mă gândeam că poate ai tu nişte idei…, rosti şi-mi aruncă o privire plină de speranţă prefăcută.

Am clătinat din cap, prea nesigur pe situaţie încât să găsesc ceva amuzant în ea.

– Tot ce mi-am dat seama e că te îndrepţi spre un loc anume.

Încuviinţă solemn.

– Cel puţin atât mi-am dat şi eu seama până acum.

Se opri să privească departe în zare. Vântul îi răvăşi părul, iar ea îl dădu înapoi pe spate.

– Nu cumva ştii încotro mă îndrept?

Am simţit cum un zâmbet începe să mi se furişeze încet pe faţă. Era o senzaţie atât de neobişnuită! Mă dezvăţasem să zâmbesc.

– Vrei să spui că *tu* nu ştii?

– Am anumite bănuieli. Deocamdată, cred că spre Anilin, spuse şi prinse să se legene pe tălpi. Dar m-am mai înşelat înainte.

Peste conversaţia noastră se aşternu tăcerea. Denna îşi coborî privirea spre mâini şi începu să se joace cu un inel. Lucea a argint şi a nestemată de un albastru pal. Deodată, îşi duse mâinile de-a lungul corpului şi mă privi drept în ochi.

– Tu încotro te duci?

– La Universitate.

Ridică o sprânceană, gest care o făcu să arate cu zece ani mai în vârstă.

– Eşti atât de sigur pe tine!

Apoi zâmbi şi dintr-odată era din nou o fetişcană.

– Cum te simţi, ştiind încotro te îndrepţi?

Nu-mi venea niciun răspuns, dar salvarea îmi veni din partea Retei, care ne chemă la cină. Ne-am îndreptat împreună spre focul de tabără.

***

Începutul zilei următoare l-am petrecut încercând să o curtez în cel mai stângaci chip cu putinţă. Dornic, dar încercând să nu *par* dornic, m-am fâţâit în prejma Dennei până când, întru-un sfârşit, am găsit o scuză să petrec timp cu ea.

Pe de altă parte, Denna părea cât se poate de în largul ei. Am petrecut restul zilei de parcă eram vechi prieteni. Am glumit şi am povestit câte şi mai câte. I-am arătat diferitele tipuri de nori şi ce desluşeau ei despre vremea ce urma să vină. Ea mi-a arătat

formele pe care le ascundeau: un trandafir, o harfă, o cascadă.

Aşa trecu ziua. Mai apoi, când s-a tras cu paiul să se vadă cine avea care tură de stat de veghe, mie şi Dennei ne-au căzut primele două ture. Fără să o convenim dinainte, am împărţit cele patru ore de strajă împreună. Vorbind încet ca să nu-i trezim pe ceilalţi, am stat lângă foc şi ne-am petrecut timpul veghindu-ne unul pe celălalt, nicidecum împrejurimile.

A treia zi se scurse cam la fel. Am petrecut timpul în mod plăcut, nu adânciţi în conversaţii lungi, ci mai degrabă admirând peisajul şi spunând orice ne venea în minte. În acea noapte ne-am oprit la un han de la marginea drumului, unde Reta a cumpărat nutreţ pentru cai şi alte câteva provizii.

Reta se retrase mai devreme cu soţul ei, spunându-ne că vorbise cu hangiul de cazare şi cină pentru noi. Cina fu destul de bună, costiţă şi ciorbă de cartofi cu pâine proaspătă şi unt. Am înnoptat în grajduri, un loc totuşi mai bun decât cele cu care eram obişnuit din Bobcatran.

Încăperea pe care o împărţeam duhnea a fum, sudoare şi bere vărsată. M-am bucurat când Denna m-a întrebat dacă vreau să ne plimbăm.

Afară ne întâmpină liniştea călduţă a unei nopţi senine de primăvară. Pierduţi în conversaţie, ne-am făcut drum agale prin păduricea sălbatică dindărătul hanului. După un timp am ajuns la un luminiş care dădea ocol unui iaz.

La marginea apei am găsit două pietre de hotar, care scânteiau argintiu, sfidând bezna cerului, bezna apei. Una era în picioare, ca un deget întins către cer. Cealaltă era căzută, cu o parte intrată în apa iazului, ca un mic ponton de piatră. Nu era suflu de vânt care să tulbure oglinda apei. Aşa că, pe când ne căţăram pe piatra prăbuşită, stelele se reflectau în dublă direcţie; precum deasupra, aşa şi dedesubt. Era de parcă înotam într-o mare de stele.

Am vorbit ore întregi, până târziu în noapte. Niciunul nu a pomenit despre trecutul său. Am simţit că erau lucruri despre care ea nu ar fi vrut să vorbească şi, din felul în care evita să mă întrebe, mă gândesc că şi ea a simţit acelaşi lucru în ce mă privea. În schimb, am vorbit despre noi, despre închipuiri dragi nouă şi lucruri imposibile. Am arătat spre cer şi i-am spus numele stelelor şi ale constelaţiilor. Ea mi-a spus poveşti despre ele de care nu auzisem până atunci.

Nu îmi puteam lua ochii de la Denna. Şedea lângă mine,

îmbrăţişându-şi genunchii cu braţele. Pielea îi era mai dalbă decât lumina lunii, ochii mai mari decât cerul, mai adânci decât apa, mai întunecaţi ca noaptea.

Încetul cu încetul, mi-am dat seama că mă uitasem la ea în deplină muţenie pentru cine ştie cât timp. Pierdut în gândurile mele, pierdut în ochii ei. Nu părea nici jignită, nici amuzată. Aproape părea că-mi studiază orice urmă de emoţie de pe faţă, parcă aşteptând ceva.

Voiam s-o iau de mână. Voiam să-i mângâi obrajii cu vârfurile degetelor. Să-i spun că era prima persoană frumoasă pe care-o văzusem de trei ani încoace. Că imaginea ei căscând cu dosul palmei dus la gură era îndeajuns să mă lase fără aer. Cum uneori pierdeam noima cuvintelor ei sub vraja dulce a ciripitului ei. Voiam să spun că, dacă ar fi întotdeauna lângă mine, atunci nimic în viaţa mea nu ar mai fi greşit.

În acea clipă în care rămăsesem fără suflare, aproape că am întrebat-o. Simţeam cum întrebarea îmi clocoteşte în piept. Îmi aduc aminte cum am tras aer în piept şi apoi cum am ezitat… ce i-aş fi putut spune? Vino cu mine? Rămâi cu mine? Hai la Universitate? Nu. O certitudine bruscă îmi strânse pieptul ca un pumn îngheţat. Ce puteam să-i cer? Ce puteam să-i ofer? Nimic. Orice aş fi spus ar fi sunat prostesc, ca o fantezie de copil.

Am închis gura şi am privit peste întinderea de apă. La doar câţiva centimetri depărtare, Denna făcu la fel. Îi simţeam căldura trupului. Mirosea a praf de pe drum şi a miere, mireasma care pluteşte în aer cu câteva clipe înainte de o ploaie caldă de vară.

Niciunul din noi nu vorbi. Am închis ochii. Apropierea ei era cel mai dulce şi mai limpede lucru pe care îl cunoscusem în tânăra mea viaţă.

Capitolul 34
Încă nu învăţase

Dimineaţa următoare, m-am trezit buimac după două ore de somn, mi-am făcut culcuş într-una dintre căruţe şi am picotit toată dimineaţa. Abia pe la prânz mi-am dat seama că noaptea trecută mai luasem un pasager de la han.

Îl chema Josn şi îl plătise pe Roent să-l ducă până în Anilin. Era prietenos şi avea un zâmbet sincer. Părea un om de bună credinţă. Nu l-am putut suferi.

Motivul era simplu. Petrecuse întreaga zi în prejma Dennei. O măgulea exagerat şi glumea cu ea despre cum ar fi dacă i-ar deveni una dintre soţii. Ea nu părea afectată de ora târzie la care se culcase noaptea trecută. Era la fel de vioaie şi proaspătă ca de obicei.

În consecinţă, mi-am petrecut întreaga zi supărat şi gelos în timp ce mă prefăceam nepăsător. De vreme ce eram prea orgolios încât să mă alătur discuţiei lor, am fost lăsat în plata mea. Gândurile negre nu conteneau să mă macine şi încercam să nu bag în seamă clinchetul vocii ei. Dar nu-mi puteam scoate din minte imaginea ei din noaptea trecută, cu luna reflectându-se pe apă în spatele ei.

***

Plănuiam ca la noapte să o chem pe Denna la o plimbare după ce ceilalţi aveau să se culce. Dar înainte să apuc să vorbesc cu ea, Josn se duse într-o căruţă şi veni înapoi cu un toc mare, negru, cu încuietori de alamă. Când l-am zărit, inima aproape mi-a ieşit din piept.

Simţind nerăbdarea grupului, dacă nu pe a mea în special, Josn desfăcu încet încuietorile de alamă şi îşi scoase lăuta cu nonşalanţă studiată. Era o lăută de trubadur, cu gâtu-i lung, graţios şi capăt rotund dureros de cunoscute.

Conştient de atenţia celor din jur, dădu capul pe spate şi acordă lăuta, apoi se opri să asculte cum sună. După aceea, încuviinţând pentru sine, începu să cânte.

Avea o voce decentă şi degete cât de cât dibace. Cântă o baladă, apoi un cântec de beţie vesel şi vioi, apoi o melodie înceată şi tristă, într-o limbă pe care nu o cunoşteam, dar bănuiam că era yllică. La sfârşit cântă „Spoitor şi Tăbăcar” şi toată lumea i se alătură la partea de cor. Toată lumea în afară de

mine.

Am rămas încremenit cu degetele încleştate de dor. Voiam să cânt, nu să ascult. *A vrea* nu e de ajuns să-mi descrie starea. Râvneam să o fac tot aşa cum un om înfometat râvneşte o pâine. Nu sunt mândru că m-am gândit să-i fur lăuta şi să plec la adăpostul nopţii.

Îşi sfârşi cântecul cu o înfloritură, iar Roent bătu de câteva ori din palme să atragă atenţia tuturor.

– E timpul să mergem la culcare. Dacă vă culcaţi prea târziu…

Derrik îşi vârî coada, luându-l prieteneşte peste picior:

– *…Aici ne lăsaţi.* Ştim, jupâne Roent. Vom fi gata de plecare cum mijeşte de ziuă.

Josn începu să râdă şi deschise tocul lăutei cu piciorul. Dar, înainte să o pună înăuntru, l-am strigat.

– Pot să mă uit la ea pentru o clipă?

Am încercat să-mi ascund disperarea din voce, am încercat să o fac să sune ca un fel de curiozitate copilărească.

M-am urât pentru întrebarea pusă. A-i cere instrumentul unui muzician era cam acelaşi lucru cu a-i cere unui bărbat să-i săruţi soţia. Neiniţiaţii nu ar înţelege aşa ceva. Un instrument era precum un camarad şi o iubită. Străinii obişnuiesc să sâcâie un muzician cu asemenea cereri. Ştiam că poate cer prea mult, dar nu m-am putut abţine.

– Doar pentru o clipă.

I-am observat încordarea, şovăiala. Dar, pentru un menestrel, păstrarea unui aer prietenesc e la fel de importantă ca muzica.

– Cum să nu, rosti el cu o voioşie pe care eu o vedeam ca prefăcută, dar care probabil îi convinse pe ceilalţi.

Veni la mine şi îmi întinse lăuta.

– Dar, te rog, fii atent…

Făcu doi paşi în spate şi reuşi destul de bine să mimeze relaxarea. Dar îl vedeam cum stă cu braţele puţin îndoite, gata să salte înainte şi să-mi smulgă lăuta din mâini dacă era cazul.

Am răsucit-o în mâini. Strict vorbind, nu era mare lucru. Tata ar fi preţuit-o puţin mai mult decât o bucată de lemn bună de pus pe foc. Am atins lemnul. Am cuibărit-o la piept.

– E frumoasă, am spus eu fără să ridic ochii, cu glasul înecat de emoţie.

Era frumoasă. Cel mai frumos lucru pe care-l văzusem de trei ani încoace. Mai frumoasă decât priveliştea unui câmp însorit primăvara, după trei ani de trai în haznaua aia de oraş. Mai

frumoasă decât Denna. Aproape.

Pot să spun cu mâna pe inimă că nu eram eu însumi. Trecuseră doar patru zile de când nu mai trăiam pe străzi. Nu mai eram acelaşi care fusesem în vremurile când călătoream cu trupa, dar încă nu devenisem cel despre care auzi în poveşti. Mă schimbasem din pricina Bobcatranului. Acolo am învăţat multe lucruri pe care mi-ar fi fost mai bine să nu le ştiu.

Însă, lângă foc, cu lăuta în mâini, am simţit cum pojghiţa dură şi neplăcută care crescuse pe sufletul meu în Bobcatran începe să crape. Cădea ca un mulaj de lut din jurul unei bucăţi răcite de fier, scoţând la iveală ceva curat şi tare.

Am sunat din strune, una câte una. A treia era puţin dezacordată, aşa că – fără să mă gândesc – am ajustat cheiţa o idee.

– Hei, nu te juca cu ele, că ai să le strici sunetul, rosti Josn cu falsă indiferenţă.

Dar nu l-am auzit. Cântăreţul şi toţi ceilalţi nu puteau să fie mai departe de mine nici dacă s-ar fi aflat pe fundul mării Centhe. Am atins ultima strună şi am acordat-o puţin şi pe aceea. M-am gândit la un acord simplu şi l-am cântat. Suna limpede, autentic. Am mişcat un deget şi acordul căzu în gama minor într-un fel pe care mi-l închipuiam întotdeauna ca pe felul lăutei de a spune *trist.* Mi-am mişcat din nou mâinile şi lăuta făcu două coarde să îşi şoptească una alteia. Apoi, fără să-mi dau seama, am început să cânt.

Strunele îmi atingeau degetele în mod straniu, ca nişte vechi prieteni care se reîntâlniseră după multă vreme şi uitaseră ce aveau în comun. Am cântat blând şi încet, trimiţând note mai departe de micul nostru cerc din jurul focului. Degetele şi strunele conversau cu grijă, ca şi cum dansul lor descria pasiunea unor iubiţi care se curtează.

Apoi am simţit cum ceva se frânge în mine şi muzica începu să se dezlănţuie în liniştea serii. Degetele îmi dănţuiau; abile şi iuţi, ţeseau o pânză tremurătoare în cercul de lumină al focului nostru. Muzica se mişca asemenea unei pânze de păianjen sub suflarea unei brize blânde, se răsucea ca o frunză în căderea-i spre pământ şi spunea povestea celor trei ani petrecuţi în Malul Bobcatranului, cu un gol chinuitor în suflet şi mâini muşcate de frigul nemilos.

Nu ştiu cât am cântat. Poate zece minute, poate o oră. Dar mâinile nu-mi erau obişnuite cu asemenea sforţare. Mi-au

alunecat şi muzica se răsfiră ca un vis în pragul treziei. Am ridicat privirea să-i zăresc pe toţi ceilalţi încremeniţi, cu şoc sau uimire întipărite pe chipuri. Apoi, de parcă privirea mea frânse un soi de vrajă, fiecare începu să se mişte. Roent se foi în scaunul său. Cei doi mercenari se întoarseră să se privească cu sprâncene ridicate. Derrik se uita la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci. Reta rămase înlemnită, cu mâna dusă la gură. Denna îşi coborî faţa în mâini şi începu să plângă cu suspine stinse, deznădăjduite.

Josn era unde îl lăsasem la începutul cântecului. Chipul îi era schimonosit şi palid, ca al unui ins înjunghiat.

I-am întins lăuta, fără să ştiu dacă să-i mulţumesc sau să-mi cer scuze. O luă, ca amorţit. După o clipă, nevenindu-mi în minte nimic de zis, i-am lăsat să stea în jurul focului şi m-am dus la căruţe.

Şi astfel şi-a petrecut Kvothe ultima noapte înainte să meargă la Universitate, cu mantia pe post de pătură şi pat. Cum stătea culcat, în spatele lui ardea un cerc de foc şi înaintea lui se adunaseră umbrele, ca o mantie. Ochii îi erau deschişi, atât e sigur, însă cine ştie ce anume vedea în faţa lor?

Priviţi mai degrabă înapoia lui, la cercul de lumină făcut de foc şi deocamdată lăsaţi-l pe Kvothe în plata lui. Oricine merită câteva clipe de singurătate atunci când o doreşte. Şi, dacă cumva din ochi îi şiroiau lacrimi, să îl iertăm. La urma urmei, era doar un copil care încă nu învăţase ce înseamnă jalea adevărată.

Capitolul 35
Când drumurile se despart

Vremea era frumoasă, ceea ce însemna că am ajuns în Imre tocmai la asfinţit. Eram posomorât, rănit. Denna stătuse întreaga zi în căruţă cu Josn, iar eu, prost şi mândru cum eram, m-am ţinut la o parte.

Imediat ce căruţele se opriră, lumea începu să mişune frenetic în jurul lor. Roent începu să se certe cu un om proaspăt bărbierit, cu o cuşmă de catifea, înainte măcar de a-şi fi oprit căruţa. După o târguială tensionată, vreo zece oameni începură să descarce suluri de pânzeturi, butoaie cu melasă şi saci de iută plini cu cafea. Erau vegheaţi de ochii severi ai Retei. Josn se agita în jurul lor, nu cumva ca bagajele să-i fie trântite pe jos sau furate.

Propriul meu bagaj era mai uşor de manevrat, de vreme ce aveam doar raniţa de călătorie. Am luat-o dintre nişte suluri de pânză şi m-am îndepărtat de căruţă. Am ridicat-o pe umăr şi am pornit să o caut pe Denna.

În schimb, am găsit-o pe Reta.

– Ai fost de mare ajutor pe drum, rosti ea.

Aturana ei era mai bună decât a lui Roent, fără urmă de accent siarez.

– Întotdeauna mă bucur să călătoresc cu cineva care ştie să deshame un cal fără să-l ţină cineva de mână.

Îmi întinse o monedă. Am luat-o fără să mă gândesc. Era un gest reflex format în anii de cerşetorit. Ca opusul unui om care-şi fereşte mâna de foc. Doar după ce moneda îmi ajunse în palmă m-am uitat mai bine la ea. Era o întreagă para de aramă, jumătate din cât plătisem să călătoresc cu ei în Imre. Când am ridicat ochii, Reta deja se întorcea spre căruţe.

Nesigur ce să cred despre asta, m-am îndreptat spre Derrik, care şedea la marginea unui jgheab pentru cai. Mă privi cu mâna dusă streaşină la ochi, căci soarele în apus încă lumina puternic.

– Îţi vezi de drum? Aproape că mă gândeam că ai să mai stai cu noi o vreme.

Am clătinat din cap.

– Reta tocmai ce mi-a dat o para.

Derrik încuviinţă.

– Nu sunt din cale-afară de mirat. Majoritatea călătorilor nu-s

decât balast, rosti el şi ridică din umeri. Şi i-a plăcut cum cânţi. Te-ai gândit vreodată să te faci menestrel? Am auzit că Imre e un loc prielnic pentru asta.

Am schimbat subiectul din nou la Reta.

– Nu vreau ca Roent să se supere pe ea. Pare să ia banii destul de în serios.

Derrik începu să râdă.

– Şi ea nu?

– I-am dat banii lui Roent. Dacă voia să-mi dea înapoi o parte, mă gândesc că ar fi făcut-o chiar el, am căutat eu să lămuresc situaţia.

Derrik clătină din cap.

– Ăsta nu e felul lor de-a fi. Un bărbat nu dă niciodată bani de pomană.

– Tocmai asta spuneam. Nu vreau ca ea să aibă probleme.

Derrik flutură din palmă, să mă întrerupă.

– Nu prea ştiu să explic lucrurile. Roent ştie. Poate chiar el a pus-o să o facă. Dar un cealdim în toată firea nu poate să dea bani după cum îi place. E un lucru văzut ca o trăsătură femeiască. Nici măcar nu-şi cumpără lucruri dacă au de ales. N-ai observat că, acum câteva nopţi, Reta a fost cea care s-a târguit pentru cazare şi masă la han?

Îmi aminteam, acum că pomenise despre asta.

– Dar de ce?

Derrik ridică din umeri.

– Nu există de ce. Aşa fac ei lucrurile. Tocmai de aceea atât de multe caravane ale cealdimilor sunt conduse în cuplu.

– Derrik! răsună glasul lui Roent din spatele căruţelor.

Derrik oftă şi se ridică.

– Înapoi la datorie. Ne mai vedem.

Am băgat paraua în buzunar şi m-am gândit la cele spuse de Derrik. Adevărul e că trupa mea nu se aventurase atât de mult în nord încât să ajungă în Shald. Mă irita să-mi dau seama că nu eram atât de priceput în mersul lumii pe cât mă socotisem.

Mi-am aruncat raniţa pe umăr şi am căutat din priviri o ultimă oară, gândindu-mă că poate ar fi mai bine să plec fără să-mi iau rămas-bun. Denna nu era de găsit nicăieri. Nu mai era nimic de făcut. M-am întors şi am dat să plec…

…Ca să o găsesc chiar în spatele meu. Îmi zâmbi cumva stânjenită, cu mâinile împreunate la spate. Era mândră ca o floare şi absolut inconştientă de asta. Am rămas dintr-odată fără

suflu şi am uitat de mine de supărarea, de durerea mea.

– Pleci, totuşi? întrebă ea.

Am încuviinţat.

– Ai putea să vii în Anilin, cu noi. Se spune că acolo străzile sunt pavate cu aur. Ai putea să-l înveţi pe Josn cum să cânte la lăuta aceea pe care-o cară după el, zâmbi ea. L-am întrebat şi a spus că n-ar avea nimic împotrivă.

M-am gândit la invitaţia ei. Pentru o clipită, aproape că m-am lepădat de întregul meu plan doar ca să stau cu ea puţin mai mult. Dar momentul trecu, aşa că am clătinat din cap.

– Nu face faţa asta de parcă ţi s-au înecat corăbiile, mă dojeni ea cu un zâmbet. Am să fiu acolo pentru o vreme, dacă aici nu-ţi merge aşa cum îţi doreşti, rosti ea cu speranţă.

Nu ştiam ce *aş fi putut* să fac dacă lucrurile nu-mi mergeau bine aici. Toate speranţele mele se agăţau de Universitate. Pe deasupra, Anilinul era la sute de kilometri depărtare. Abia dacă-mi aparţineau hainele de pe mine. Cum aş putea să o găsesc?

Denna trebuie să-mi fi văzut gândurile oglindite pe chip. Îmi zâmbi ghiduş.

– Atunci se pare va trebui să te caut eu pe tine.

Noi, ruhii, suntem un neam de rătăcitori. Vieţile noastre sunt un şir nesfârşit de întâlniri şi despărţiri, în care mai apare din când în când câte un chip luminos, dar trecător. Din această pricină, ştiam adevărul. Îl simţeam în stomac, greu şi inevitabil: nu aveam s-o mai văd niciodată. Înainte să apuc să-i spun ceva, se uită agitată în urma ei.

– Trebuie să plec. Cască ochii, nu cumva să nu mă zăreşti dacă undeva trec pe lângă tine.

Îmi arătă din nou zâmbetul ei poznaş înainte să se întoarcă şi să se îndepărteze.

– Aşa am să fac. Ne vedem la răscruce, unde toate drumurile se întâlnesc, am strigat eu după ea.

Aruncă o privire înapoi şi ezită preţ de o clipă, apoi îmi făcu cu mâna şi o luă la fugă în amurg.

Capitolul 36
Mai puţine talente

Mi-am petrecut noaptea dormind dincolo de zidurile oraşului Imre, într-un pat moale de buruieni. Ziua următoare m-am trezit târziu, m-am spălat într-un pârâiaş din apropiere şi am luat-o spre apus, către Universitate. Ştiam cum arăta din descrierile lui Ben: fără ornamente, cenuşie şi pătrată ca o dală de piatră. Mai mare decât patru grânare puse laolaltă. Nu tu ferestre, nu tu decoruri şi doar o poartă mare de piatră. De zece ori câte zece mii de cărţi. Arhivele.

Venisem la Universitate pentru multe motive, dar nici unul mai important ca acesta. Arhivele conţineau răspunsuri, iar eu aveam multe, multe întrebări. În primul şi primul rând, voiam să aflu adevărul despre Chandrieni şi Amiri. Trebuia să ştiu cât de mult adevăr ascundea povestea lui Skarpi.

Când drumurile se întretăiară la râul Omethi, am ajuns la un vechi pod de piatră. Nu mă îndoiesc că ştiţi despre ce vorbesc. Era unul din acele vestigii de arhitectură străvechi, colosale, răspândite prin întreaga lume, atât de vechi şi de solid construite că deveniseră parte din peisaj şi niciun suflet nu se mai întreba cine le-a ridicat ori de ce. Cel despre care vorbesc era din cale-afară de impunător. La peste şaptezeci de metri lungime şi îndeajuns de larg încât să încapă două căruţe una lângă alta, se întindea peste cheile pe care râul Omethi le muşcase din stâncă. Când am ajuns la marginea podului, am zărit Arhiva pentru întâia oară în viaţa mea, ridicându-se peste vârfurile copacilor ca o enormă piatră arsă.

***

În inima unui orăşel se afla Universitatea. Deşi, la drept vorbind, mi-e greu să spun că e un oraş. Nu era deloc ca Bobcatranul, cu aleile sale întortocheate şi mirosul de gunoi. Era mai degrabă ca un târg, cu drumuri largi şi aer curat. Între case şi prăvălii se găseau pajişti şi grădini.

Însă, de vreme ce târgul acesta apăruse ca să servească nevoilor Universităţii, un observator atent putea să sesizeze mici diferenţe în serviciile oferite. De pildă, existau două ateliere de sticlărie, trei spiţerii bine aprovizionate, două legătorii de cărţi, patru librării, două bordeluri şi un număr cu adevărat disproporţionat de taverne. Una din ele avea un semn mare de

lemn bătut pe uşă, pe care scria: MAGIA SIMPATETICĂ STRICT INTERZISĂ! Mă întrebam ce părere ar putea să aibă un posibil muşteriu neiniţiat în tainele magiei despre asemenea avertisment.

Universitatea în sine era formată din cincisprezece clădiri care se asemănau prea puţin între ele. Morişca erau ca un fel de bucşă cu opt aripi ce se întindeau în fiecare direcţie, astfel că arăta ca o roză de compas. Văgăuna era simplă şi pătrăţoasă, cu vitralii ce îl arătau pe Teccam în deja clasica sa postură: stând desculţ în gura peşterii sale şi vorbind unui grup de discipoli. Axul era cea mai distinctă clădire din cadrul Universităţii: acoperea aproape patru hectare de teren şi arăta de parcă fusese încropită aleatoriu dintr-un mare număr de alte clădiri mai mici.

Când m-am apropiat de Arhivă, suprafaţa sa cenuşie, fără ferestre îmi aminti de o imensă piatră arsă. Era greu de crezut că, după toţi anii de aşteptare, eram în sfârşit acolo. I-am dat ocol până ce am găsit intrarea, două porţi masive de piatră ce aşteptau larg deschise. Deasupra lor, dăltuite adânc în piatră, erau cuvintele *Vorfelan Rhinata Morie.* Nu am recunoscut limba. Nu era siareză… poate yllică sau temmă. Încă o întrebare căreia voiam să-i găsesc răspunsul.

Între porţile de piatră se găsea o mică anticameră cu o intrare mai obişnuită, cu uşi de lemn. Le-am deschis şi o adiere răcoroasă, uscată îmi mângâie tâmplele. Pereţii erau din piatră cenuşie, fără ornamente, scăldaţi în caracteristica lumină roşie a lămpilor simpatetice. În fundul încăperii era un birou mare de lemn pe care zăceau deschise mai multe cărţi mari, care arătau a catastife.

La birou şedea un tânăr care părea a fi cealdim pur sânge, cu ten arămiu şi păr şi ochi de culoare neagră.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el, cu glas îmbibat în huruitul aspru tipic accentului siarez.

– Sunt aici să intru în Arhivă, am răspuns cu nesăbuinţă.

Simţeam un gol în stomac şi palmele îmi asudau.

Mă privi curios, evident întrebându-se ce vârstă aveam.

– Eşti cumva un student?

– Curând. Încă nu am dat admiterea.

– Trebuie să faci asta mai întâi. Nu pot lăsa pe nimeni să intre dacă nu sunt trecuţi aici.

Arătă spre catastifele de pe biroul din faţa lui.

Emoţiile mi se risipiră. Nu m-am deranjat să-mi ascund dezamăgirea.

– Eşti sigur că nu mă pot uita doar pentru câteva minute? Am făcut un drum cumplit de lung până aici…

Am aruncat o privire la cele două seturi de uşi duble ce dădeau spre sala în care doream să pătrund, unul pe care scria TOMURI, iar pe celălalt STIVE. În spate mai era o uşă mai mică, pe care scria PERMIS NUMAI SCRIBILOR.

Expresia i se îndulci cumva.

– Nu pot. Aş da de necaz.

Mă cercetă din nou din cap până-n picioare.

– Chiar vrei să dai admiterea?

Scepticismul îi era evident până şi prin accent. Am încuviinţat.

– Am vrut doar să vin aici mai întâi, am spus plimbându-mi privirea prin camera goală, cu ochii după uşile închise, gândindu-mă cum să-l conving să mă lase să intru.

Înainte să-mi vină ceva în minte, tânărul îmi spuse:

– Dacă vrei într-adevăr să mergi la admitere, ai face bine să te grăbeşti. E ultima zi. Uneori, nu durează cu mult peste amiază.

Inima începu să-mi bubuie în piept. Presupusesem că vor ţine toată ziua.

– Unde se ţin?

– În Văgăună, spuse el şi arătă spre uşa exterioară. În jos, apoi la stânga. O clădire scundă cu… ferestre colorate. Doi… copaci mari în faţă, rosti el cu greu şi făcu o pauză. Arţari? Nu e un nume de copac?

Am încuviinţat şi am ieşit afară în grabă. Nici n-am ieşit bine că am luat-o la goană pe drum.

***

Două ore mai târziu, eram în Văgăună, luptând cu o durere teribilă de stomac şi urcând pe scena goală a unui amfiteatru. Încăperea era scăldată în întuneric, cu excepţia unui cerc întins de lumină care înconjura masa magiştrilor. M-am oprit la marginea cercului şi am aşteptat. Încetul cu încetul, cei nouă magiştri au încetat să mai vorbească între ei şi s-au întors spre mine.

Şedeau la o masă enormă, în formă de semilună. Era ridicată pe o platformă, aşa că, deşi stăteau pe scaune, se uitau în jos la mine. Erau bărbaţi sobri la înfăţişare, de diverse vârste, de la deplină maturitate la senectute greu de intuit.

După un lung moment de tăcere, bărbatul care şedea la

centrul semilunii îmi făcu semn să mă apropii. Am presupus că acela era cancelarul.

– Vino aici, unde te putem vedea. Bine. Salutare. Cum te cheamă, băiete?

– Kvothe, domnule.

– Şi de ce te afli aici?

L-am privit drept în ochi.

– Vreau să mă înscriu la Universitate. Vreau să devin arcanist.

M-am uitat la fiecare dintre ei. Unii păreau amuzaţi. Niciunul nu părea din cale-afară de surprins.

– Sper că eşti conştient că Universitatea e pentru continuarea educaţiei cuiva, nu pentru a o începe, rosti cancelarul.

– Da, domnule cancelar. Ştiu.

– Foarte bine. Îmi poţi da scrisoarea de recomandare?

Nu am ezitat.

– Mi-e teamă că nu am una, domnule. E absolut necesară?

– E o tradiţie să ai un susţinător. De preferinţă un arcanist. Asemenea scrisoare ne spune ce ştii. În ce excelezi şi unde mai trebuie să munceşti.

– Arcanistul de la care am învăţat se numea Abenthy, domnule. Dar nu mi-a dat o scrisoare de recomandare. Pot să vă spun eu însumi.

Cancelarul clătină din cap cu un aer solemn.

– Din păcate, nu avem cum să ştim că tu chiar ai studiat sub un arcanist fără vreun fel de dovadă. Ai ceva care să-ţi poată proba afirmaţiile? Alt fel de corespondenţă?

– Mi-a dat o carte înainte să ne despărţim, domnule. Mi-a dedicat-o mie şi şi-a iscălit numele pe ea.

Cancelarul zâmbi.

– Ar trebui să fie suficient. O ai cu tine?

– Nu. A trebuit să o amanetez în Bobcatran, am răspuns cu amărăciune.

Magistrul retor Hemme, care stătea la stânga cancelarului, scoase un zgomot de dezgust la cele spuse de mine, câştigându-şi o privire dojenitoare din partea celui de-al doilea.

– Haide, Herma, rosti Hemme şi bătu cu palma în masă. E evident că băiatul ăsta minte. Am treburi mai importante în după-amiaza asta.

Privirea cancelarului se înăspri considerabil.

– Nu ţi-am dat permisiunea să pleci, magistre Hemme.

Pentru o clipă, privirile lor se ciocniră cu scântei, apoi Hemme

se uită îmbufnat în altă parte.

Cancelarul se întoarse către mine, apoi prinse cu coada ochiului o mişcare din partea unuia dintre magiştri.

– Da, magistre Lorren?

Magistrul înalt şi uscăţiv se uită în treacăt la mine.

– Cum se numea cartea?

– *Retorică şi Logică,* domnule.

– Şi unde ai amanetat-o?

– La Legătura frântă, din Piaţa Dinspre Mare.

Lorren se întoarse spre cancelar.

– Voi pleca mâine spre Bobcatran să aduc materialele necesare pentru trimestrul care vine. Dacă e acolo, am să o aduc. Afirmaţiile băiatului pot fi probate atunci.

Cancelarul încuviinţă aproape încet.

– Mulţumesc, magistre Lorren.

Se aşeză înapoi în scaun şi îşi încrucişă degetele mâinilor.

– Foarte bine. Atunci, ce ne-ar fi spus scrisoarea lui Abenthy, dacă ar fi scris-o?

Am tras o gură adâncă de aer în piept.

– Ar fi spus că ştiu pe de rost primele nouăzeci de cetluiri simpatetice. Că pot să dublu distilez, să titrez, să calcifiez, să sublimez şi să precipitez orice soluţie. Că sunt versat în istorie, argumentare, gramatică, medicină şi istorie.

Cancelarul se strădui să îşi ascundă amuzamentul.

– O listă impresionantă. Sigur nu ai omis ceva?

Am aşteptat o clipă.

– Probabil, mi-ar fi menţionat şi vârsta, domnule.

– Câţi ani ai, băiete?

– Kvothe, domnule.

Pe buzele cancelarului încolţi un zâmbet.

– Kvothe.

– Cincisprezece, domnule.

Toţi magiştrii începură să se foşnească la masă cu câte un gest, schimburi de priviri, sprâncene ridicate, clătinat din cap. Hemme îşi dădu ochii peste cap într-atât încât probabil îşi vedea ceafa.

Numai cancelarul nu reacţionă în niciun fel.

– În ce sens ţi-ar fi menţionat vârsta?

I-am zâmbit cu jumătate de gură.

– V-ar fi rugat să nu o luaţi în seamă.

Amuţiră cu toţii. Cancelarul răsuflă greu şi se lăsă în scaunul

său.

– Foarte bine. Avem câteva întrebări pentru tine. Magistre Brandeur, ai vrea să începi?

Făcu un gest spre capătul mesei în formă de semilună.

M-am întors spre Brandeur. Rotofei şi cu început de chelie, acesta era magistrul aritmetician al Universităţii.

– Câte grâne se găsesc în treisprezece uncii?

– Şase mii două sute patruzeci, am răspuns numaidecât.

Ridică puţin din sprânceană.

– Dacă aş avea cincizeci de talanţi de argint şi i-aş converti în monedă vintică şi înapoi în talanţi, cât aş avea dacă cealdimii mi-ar lua de fiecare dată patru procente din tranzacţie?

Am început calculul greoi de conversiune între monede, apoi am zâmbit, ca şi cum mi-aş fi dat seama că nu era necesar.

– Patruzeci şi şase de talanţi şi şase şfanţi, dacă e cinstit. Patruzeci şi şase în cap, dacă nu.

Încuviinţă din nou, privindu-mă mai atent.

– Ai un triunghi. O latură e de doi metri şi jumătate. Cealaltă, de unu. Un unghi e de şaizeci de grade. Cât de lungă e a treia latură?

– Unghiul e cel dintre primele două laturi?

Încuviinţă. Am închis ochii pentru mai puţin de două răsuflări, apoi i-am redeschis.

– Doi metri şi douăzeci de centimetri. În cap.

Scoase un *hmmmf* şi păru surprins.

– De-ajuns de bine. Magistre Arwyl?

Arwyl îşi puse întrebarea înainte să apuc să mă întorc spre el.

– Care sunt proprietăţile medicinale ale spânzului?

– Antiinflamator, antiseptic, uşor sedativ, uşor analgezic. Purifică sângele, am spus, ridicând privirea la bătrânul venerabil, cu ochelari de vedere. E toxic dacă e folosit în exces. Periculos pentru lăuze.

– Numeşte părţile din care e compusă mâna.

Am enumerat toate cele douăzeci şi şapte de oase, în ordine alfabetică. Apoi muşchii, de la cel mai mare la cel mai mic. I-am trecut în listă rapid, relaxat, arătându-le poziţia pe propria mea mână ridicată.

Viteza şi precizia răspunsurilor mele îi impresionară. Unii o ascundeau, alţii o arătau făţiş. Adevărul era că trebuia să-i impresionez. Ştiam din discuţiile mele cu Ben că pentru a intra la Universitate aveai nevoie fie de bani, fie de creier. Cu cât aveai

mai mult din una, cu atât aveai mai puţină nevoie de cealaltă.

Aşa că trişam. Mă furişasem în Văgăună printr-o intrare lăturalnică, prezentându-mă drept curier. Apoi am deschis două încuietori de uşă şi am petrecut mai bine de o oră privindu-i pe ceilalţi candidaţi. Auzisem sute de întrebări şi mii de răspunsuri.

Mai auzisem şi cât de mari erau taxele celorlalţi studenţi. Cea mai scăzută fusese de patru talanţi şi şase parale, dar majoritatea erau de două ori cât atât. Unui student i se ceruseră peste treizeci de talanţi pentru şcolarizare. Mi-ar fi fost mai uşor să obţin o bucată din lună decât atâţia bani.

Aveam două parale de aramă în buzunar şi niciun fel să fac rost de măcar un bănuţ în plus. Aşa că trebuia să-i impresionez. Chiar mai mult. Trebuia să-i zăpăcesc cu inteligenţa mea. Să îi uluiesc.

Am terminat cu muşchii mâinii şi tocmai începusem cu ligaturile, când Arwyl îmi făcu semn să tac şi îşi puse următoarea întrebare:

– Când sângerezi un pacient?

Întrebarea mă puse puţin în încurcătură.

– Când vrei să-l omori cu zile? am întrebat, puţin nesigur.

Încuviinţă, mai mult pentru sine.

– Magistre Lorren?

Magistrul Lorren era palid la chip şi părea nefiresc de înalt chiar şi aşezat.

– Cine a fost primul rege în Tarvintas?

– Postum? Feyda Calanthis. Altfel, ar fi fratele lui, Jarvis.

– De ce s-a prăbuşit Imperiul Aturan?

Am rămas pe gânduri, luat prin surprindere de amploarea întrebării. Niciunul dintre ceilalţi studenţi nu fuseseră întrebaţi aşa ceva.

– Ei bine, domnule, am început încet, ca să am câteva clipe cât să-mi pun ordine în gânduri, în parte a fost pentru că lordul Nalto era un conducător inept şi nepăsător. În parte din cauza tumultului din cadrul bisericii, care a denunţat Ordinul Amirilor, care constituia o mare parte din forţa militară a Aturului. În parte deoarece armata lupta trei războaie de cucerire în acelaşi timp şi taxele mari au dus la răscoale pe teritoriile care erau deja în imperiu.

Urmăream expresia magistrului, în speranţa că avea să-mi dea vreun semn că auzise destul.

– Pe deasupra, şi-au devalorizat moneda, au redus din

universalitatea legii de fier şi şi-au stricat relaţiile cu ademii. Dar, cu siguranţă, e mai complicat de atât, am ridicat eu din umeri.

Pe chipul magistrului Lorren nu se citi umbră de emoţie, dar încuviinţă.

– Cine e cel mai mare om care a trăit vreodată?

Altă întrebare pe care nu o recunoşteam. M-am gândit preţ de o clipă.

– Illien.

Magistrul Lorren clipi o dată, fără expresie.

– Magistre Mandrag?

Mandrag era proaspăt bărbierit, cu faţă netedă, cu mâini pătate de o sută de culori diferite şi părea să fie clădit întru totul din încheieturi şi oase.

– Dacă ai nevoie de fosfor, de unde îl iei?

Pentru o clipă, tonul său sună într-atât de mult ca al lui Abenthy, încât am uitat de mine şi am grăit fără să gândesc:

– De la un spiţer?

Unul dintre magiştrii de la marginea mesei chicoti şi mi-am muşcat limba prea nesăbuită. Am văzut un zâmbet şters pe buzele lui Mandrag şi am tras o gură ştearsă de aer.

– Dacă nu ai avea acces la un spiţer.

– Aş putea să-l obţin din urină, dacă aş avea un cuptor de uscare şi destul timp, m-am grăbit să răspund.

– De cât ai avea nevoie să obţii şaptezeci de grame de fosfor pur?

Îşi pocni absent încheieturile. Am rămas pe gânduri, fiindcă şi această întrebare era nouă.

– Cel puţin o sută şaizeci de litri, magistre Mandrag, depinzând de calitatea materialului.

Urmă o lungă pauză, timp în care îşi pocni pe rând fiecare articulaţie a degetelor.

– Care sunt cele mai importante trei reguli ale unui chimist?

Asta ştiam de la Ben.

– Etichetează limpede. Măsoară de două ori. Mănâncă altundeva.

Încuviinţă, cu zâmbetul şters încă jucându-i pe buze.

– Magistre Kilvin?

Kilvin era cealdim. Umerii săi laţi şi barba neagră, ţepoasă îmi aminteau de un urs.

– Bine, mormăi el, împăturindu-şi mâinile înaintea sa. Cum ai face o lampă mereu-arzătoare?

Fiecare dintre ceilalţi opt magiştri scoaseră câte un sunet ori făcură un gest exasperat.

– Ce? întrebă Kilvin, uitându-se supărat de la unul la altul. E întrebarea mea. E rândul meu să văd ce ştie.

Îşi întoarse atenţia spre mine.

– Deci? Cum ai face-o?

– Ei bine, probabil aş începe cu un fel de pendul. Apoi l-aş cetlui de...

– *Kraem.* Nu. Nu aşa.

Kilvin mormăi câteva cuvinte şi izbi cu pumnul în masă. La fiecare lovitură, o flamă roşiatică îi ţâşnea din mână.

– Fără magie simpatetică. Nu vreau o lampă mereu*-lucitoare.* Vreau una mereu*-arzătoare.*

Se uită din nou la mine şi-şi arătă dinţii, de parcă avea de gând să mă sfâşie.

– Sare de litiu? am întrebat fără să gândesc, apoi am dat-o la întors. Nu, un ulei cu sodiu care arde într-un recipient închis... nu, fir-ar.

M-am oprit cu un murmur. Ceilalţi candidaţi nu fuseseră nevoiţi să aibă de-a face cu asemenea întrebări. Magistrul îmi făcu semn să tac cu un scurt gest din mână.

– Destul. Vorbim mai târziu. Elxa Dal.

Îmi luă o clipă-două să îmi aduc aminte că Elxa Dal era următorul magistru. M-am întors către el. Arăta asemenea clasicului magician rău, care părea să fie o cerinţă în atâtea şi atâtea piese aturane de prost gust. Ochi negri şi severi, faţă suplă, barbă neagră, scurtă. Cu toate acestea, părea destul de prietenos.

– Care sunt cuvintele pentru prima cetluire cinetică paralelă.

Le-am turuit fără să mă încurc. Nu păru deloc surprins.

– Care a fost cetluirea pe care magistrul Kilvin tocmai a folosit-o?

– Luminozitate cinetică capacatorică.

– Care e perioada sinodică?

M-am uitat ciudat la el. Întrebarea era din cu totul alt registru faţă de primele două.

– A lunii?

Încuviinţă.

– Şaptezeci şi două, şaptezeci şi trei de zile, domnule. Mai mult sau mai puţin.

Ridică din umeri şi-mi zâmbi viclean, ca şi cum se aşteptase

să mă prindă pe picior greşit cu ultima întrebare.

– Magistre Hemme?

Hemme mă privi peste degetele pe care şi le încrucişase sub nas.

– De cât mercur ai nevoie să reduci două sute de mililitri de sulf alb? întrebă el pompos, probabil aşteptându-se să dau un răspuns greşit.

Unul din lucrurile pe care le învăţasem în timpul orei de observare a admiterilor era acesta: magistrul Hemme era nemernicul îngâmfat al grupului. Se delecta cu stinghereala candidaţilor şi făcea tot ce era în stare să-i hărţuiască şi să-i tulbure. Îi plăceau întrebările capcană.

Din fericire, îl mai auzisem punând acea întrebare altor candidaţi. Vedeţi voi, *nu* poţi reduce sulful cu mercur.

– Ei bine, am început, prefăcându-mă încurcat de întrebare.

Zâmbetul încrezut al lui Hemme creştea văzând cu ochii.

– Presupunând că vă referiţi la sulful *roşu,* ar fi cam un kilogram şi o sută de grame. Domnule.

I-am întors un zâmbet tăios, cu toţi dinţii.

– Numeşte primele nouă falsităţi, izbucni el.

– Simplificarea. Generalizarea. Circularitatea. Reducţia. Analogia. Falsa cauzalitate. Denaturarea semantică. Irelevanţa…

M-am oprit, deoarece nu-mi aminteam numele formal al ultimei. Ben şi cu mine o botezaserăm Nalt, după împăratul Nalto. Mă enerva peste măsură faptul că nu-mi aminteam adevăratul său nume, dat fiind că îl citisem cu doar câteva zile înainte în *Retorică şi Logică.*

Probabil că nemulţumirea mi se citea pe chip. Hemme mă privi chiorâş şi rosti:

– Deci, până la urmă nu ştii chiar totul?

Se lăsă pe spate cu o mină triumfătoare.

– Nu aş fi aici dac-aş crede că nu mai am nimic de învăţat, i-am întors eu înainte să apuc să mă stăpânesc.

Kilvin chicoti amuzat din cealaltă parte a mesei. Hemme deschise gura, dar cancelarul îi luă piuitul cu o privire mustrătoare.

– Bine, începu cancelarul. Cred că…

– Aş vrea să pun şi eu nişte întrebări, rosti omul de la dreapta lui.

Avea un accent pe care nu-l puteam identifica. Sau poate că glasul lui avea o rezonanţă aparte. Când luă cuvântul, ceilalţi se

agitară puţin, apoi se liniştiră, ca nişte frunze atinse de vânt.

– Magistre Glăsuitor, rosti cancelarul, cu egală deferenţă şi tulburare.

Elodin era cu cel puţin un deceniu mai tânăr decât ceilalţi. Proaspăt bărbierit şi cu ochi adânci. De înălţime şi greutate medie, nu era nimic din cale-afară de remarcabil la persoana lui, în afară de felul în care stătea la masă, o clipă privind intens pe cineva, căzând apoi în plictis şi plimbându-şi privirea spre grinzile înalte ale tavanului.

Era aproape ca un copil obligat să şadă la masa adulţilor.

Am simţit privirea magistrului Elodin asupra mea. Am simţit-o cu toată fiinţa şi abia mi-am stăpânit un fior.

– *Soheketh ka Siaru krema 'teth tu?* mă întrebă. *Cât de bine vorbeşti siareză?*

– *Rieusa, ta krelar deala tu. Nu foarte bine, mulţumesc.*

Ridică o mână, cu degetul arătător ridicat în sus.

– Câte degete am ridicat?

Am rămas pe gânduri, luând întrebarea mai în serios decât părea să fie cazul.

– Cel puţin unul. Probabil nu mai multe de şase, am răspuns.

Zâmbi înveselit şi îşi ridică cealaltă mână de sub masă, cu două degete ridicate. Le flutură în stânga şi-n dreapta ca şi ceilalţi magiştri să vadă, clătinând copilăreşte din cap. Apoi îşi coborî mâinile pe masă şi dintr-odată deveni serios.

– Cunoşti cele şapte cuvinte care vor face o femeie să te iubească?

M-am uitat atent la el, încercând să-mi dau seama dacă se mai ascundea ceva în spatele întrebării. Când nimic nu păru să iasă la iveală, am răspuns simplu:

– Nu.

– Există, mă asigură el, şi se lăsă pe spate cu mulţumirea citindu-i-se pe chip.

– Magistre lingvist? făcu el un semn spre cancelar.

– Aparent, am acoperit majoritatea subiectelor, spuse cancelarul ca pentru sine.

Aveam impresia că îl tulburase ceva, dar se stăpânea prea bine ca să-mi dau seama ce anume era.

– Sper că ai să mă ierţi dacă îţi pun câteva întrebări de natură mai puţin cărturărească?

Am încuviinţat, neavând de ales.

Îmi aruncă o privire cercetătoare, care îmi păru că se

prelungise câteva minute.

– De ce Abenthy nu ţi-a dat o scrisoare de recomandare?

Am ezitat. Nu toţi artiştii ambulanţi erau la fel de respectabili ca şi trupa noastră, aşa că, în mod firesc, nu toată lumea îi respecta. Dar mă îndoiam că a minţi mi-ar fi adus vreun câştig.

– A părăsit trupa din care făceam parte acum trei ani. Nu l-am mai văzut de atunci.

Vedeam cum toţi magiştrii mă priveau cu atenţie. Aproape că auzeam cum fac aritmetica mentală, calculându-mi vârsta de atunci.

– Hai să fim serioşi, făcu Hemme dispreţuitor şi dădu să se ridice.

Cancelarul îl potoli încă o dată cu privirea.

– De ce vrei să studiezi la Universitate?

Am rămas năucit. Era unica întrebare pentru care eram complet nepregătit. Ce aş fi putut să spun? *Zece mii de cărţi. Arhiva voastră. Când eram mic, visam să citesc acolo.* Adevărat, dar prea pueril. *Vreau să mă răzbun pe Chandrieni.* Prea dramatic. *Să devin atât de puternic încât nimeni să nu mai îmi poată face rău vreodată.* Prea înspăimântător.

M-am uitat la cancelar şi mi-am dat seama că nu scosesem un cuvânt de destul timp. Nu puteam să mă gândesc la altceva, aşa că am ridicat din umeri.

– Nu ştiu, domnule. Se pare că va trebui să învăţ şi asta.

În ochii cancelarului se citi curiozitatea, dar o dădu repede la o parte şi spuse:

– Mai e ceva ce ai vrea să ne spui?

Îi întrebase acelaşi lucru şi pe ceilalţi candidaţi, dar niciunul nu profitase de asta. Părea aproape retorică, un ritual după care magiştrii urmau să discute taxa de şcolarizare.

– Da, vă rog, am spus, spre surprinderea lui. Vreau să vă cer o favoare ce merge dincolo de o simplă admitere.

Am luat o gură adâncă de aer, lăsându-i să-şi îndrepte atenţia asupra mea.

– Mi-au trebuit aproape trei ani să ajung aici. Poate că par tânăr, dar sunt la fel de îndreptăţit, dacă nu chiar mai mult, să fiu aici ca şi vreun pui de nobil care nu deosebeşte sarea de cianură nici dacă le gustă.

Am făcut o mică pauză.

– Cu toate acestea, în momentul de faţă am doar două parale în pungă şi niciun mod de-a face rost de mai mulţi bani. N-am

nimic care să merite vândut şi să nu fi fost vândut deja. Primiţi-mă pentru mai mult de două parale şi nu voi putea să urmez cursurile. Primiţi-mă pentru mai puţin şi voi fi aici în fiecare zi, în timp ce în fiecare noapte voi face tot ce pot ca să-mi câştig traiul cât timp voi studia aici. Voi dormi pe alei şi în grajduri, voi spăla vase pentru resturi de mâncare, am să cerşesc ca să-mi cumpăr peniţe. Am să fac orice trebuie să fac, am rostit eu ultimul cuvânt cu sălbăticie, aproape mârâind la ei. Dar dacă mă admiteţi fără plată şi îmi daţi trei talanţi ca să pot să trăiesc şi să cumpăr cele necesare studiului, veţi avea un student cum nu s-a mai văzut vreodată.

Cuvintele mele fură întâmpinate cu o tăcere mormântală, urmată de hohotul bubuitor al lui Kilvin.

– Ha! mugi el. Dacă un student din zece ar avea focul lui, aş fi nevoit să predau cu biciul şi scaunul în loc de cretă şi tablă, rosti şi izbi cu pumnul în masă.

Aceasta fu scânteia care-i făcu pe toţi să înceapă să vorbească în acelaşi timp pe diversele lor tonuri. Cancelarul îmi făcu semn să mă apropii şi am profitat de ocazie să mă aşez pe scaunul de la marginea cercului de lumină.

Discuţia păru să dureze mult timp. Dar, stând acolo în vreme ce un grup de bătrâni îmi hotăra viitorul, până şi două sau trei minute mi-ar fi părut o eternitate. Nu se vorbea cu glas ridicat, însă cu multe gesticulaţii, provenite în mare parte de la magistrul Hemme, care părea că avea aceeaşi antipatie faţă de mine pe care o aveam eu pentru el.

Nu ar fi fost aşa de rău dacă aş fi înţeles ce spuneau, dar nici măcar urechea mea antrenată nu prea putea să distingă ce se vorbea.

Discuţia încetă brusc şi cancelarul privi în direcţia mea, după care îmi făcu semn să mă apropii.

– Să se consemneze, începu el solemn, că Kvothe, fiul lui…

Se opri şi mă privi întrebător.

– Arliden, am răspuns eu.

După toţi acei ani, numele îmi sună straniu, aproape străin. Magistrul Lorren mă privi şi clipi o dată.

– …Fiul lui Arliden e admis la Universitate pentru continuarea educaţiei sale pe data de patruzeci şi trei a lunii de Nechezat. A fost admis în Arcanum în baza faptului că a dat dovadă că şi-a însuşit principiile fundamentale ale magiei simpatetice. Sponsorul său oficial este Kilvin, magistru artizan. Taxa lui e

stabilită la mai puţin de trei talanţi.

Am simţit cum o greutate întunecată se pogoară peste mine. Trei talanţi puteau la fel de bine să însemne toţi banii de pe lume la câte şanse aveam să fac rost de ei înainte de începerea trimestrului. Cu lucrul în bucătării sau făcând tot felul de comisioane pentru bani de nimic aş fi economisit atât de mult într-un an, iar asta cu mare noroc.

Mă gândeam cu disperare că poate aş fi reuşit să fur atâţia bani dintr-o pungă sau alta. Dar ştiam că era doar un gând disperat. Oamenii cu atâţia bani aveau de obicei mai multă minte decât să-i ţină asupra lor într-o pungă.

Nu mi-am dat seama că magiştrii plecaseră de la masă până când unul dintre ei se apropie de mine. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe magistrul arhivist înaintea mea. Lorren era mai înalt decât mi-aş fi închipuit, avea mai bine de doi metri. Faţa şi mâinile lungi îl făceau să pară aproape alungit de o forţă nevăzută. Când văzu că l-am observat, întrebă:

– Ai spus cumva că pe tatăl tău îl chema Arliden?

Mă întrebase foarte calm, fără urmă de regret sau părere de rău în glas. M-am înfuriat dintr-odată la gândul că, pe de o parte, mi-a înăbuşit ambiţia de a intra la Universitate, iar, pe de alta, venea să mă întrebe despre tatăl meu mort ca şi cum mi-ar fi spus bună dimineaţa.

– Da, am spus printre dinţi.

– Arliden bardul?

Tatăl meu se văzuse întotdeauna ca un artist ambulant. Niciodată nu-şi spusese bard sau menestrel. Când l-am auzit că se referă la el în asemenea mod, m-am enervat şi mai mult, dacă era posibil. N-am catadicsit să-i răspund şi doar am încuviinţat o dată, tăios.

Dacă mi-a crezut răspunsul necuviincios, nu a arătat-o.

– Mă întrebam din ce trupă făcea parte.

Nu m-am mai putut abţine.

– A, vă *întrebaţi,* am spus eu, cu tot veninul pe care limba mea ascuţită putea să-l împroaşte. Ei, poate c-o să fiţi nevoit să vă-ntrebaţi ceva mai multă vreme. Deocamdată, sunt cufundat în ignoranţă. Cred că te poţi scălda şi dumneata puţin în ea. Când vin înapoi după ce-am făcut rost de cei trei talanţi, poate că mă poţi întreba din nou.

I-am aruncat o privire aprigă, de parcă speram să-l ard cu ochii mei. Aproape că nu reacţionă. Abia mai târziu am aflat că a

scoate o reacţie de la magistrul Lorren era un lucru la fel de probabil cu a vedea un stâlp de piatră clipind.

Mai întâi mă privi nedumerit, apoi puţin luat prin surprindere şi, în vreme ce mă uitam pieziş la el, îmi zâmbi cu un colţ de gură şi îmi întinse o foaie de hârtie fără să scoată o vorbă.

Am despăturit-o şi am citit. Scria: „Kvothe. Trimestrul de primăvară. Taxă: -3 Tln”. Trei talanţi în minus. Evident.

Mă potopi uşurarea. Ca şi cum un mare talaz mi-ar fi luat picioarele de sub mine, am căzut deodată pe podea şi am început să plâng.

Capitolul 37
Ochi scânteietori

Am traversat curtea, în urma lui Lorren.

– Despre asta s-a discutat în cea mai mare parte, explică magistrul, cu glas la fel de lipsit de emoţie ca o piatră. Ai o taxă de studii. Toată lumea o are.

Îmi recăpătasem calmul şi mi-am cerut scuze pentru lipsa mea crasă de maniere. Magistrul încuviinţase calm şi se oferise să mă conducă la oficiul trezorierului, ca să se asigure că nu existau confuzii în privinţa „taxei" mele de înscriere.

– După ce s-a hotărât să fii admis în felul pe care tu l-ai propus – Lorren făcu o pauză scurtă, dar plină de tâlc, care mă făcu să înţeleg că nu fusese tocmai atât de simplu – ne-am confruntat cu problema că nu exista precedent în a-i sprijini băneşte pe studenţii noştri. Un lucru destul de neobişnuit, continuă el după altă pauză.

Mă conduse în altă clădire de piatră. Am traversat un coridor şi am coborât nişte scări.

– Salutare, Riem.

Trezorierul era un bătrân ursuz care deveni şi mai ursuz când află că trebuie să-mi dea bani, în loc să-i ia de la mine. După ce mi-am primit cei trei talanţi, magistrul Lorren mă conduse afară.

Mi-am amintit ceva şi am cotrobăit prin buzunare, bucuros că găsisem un pretext să schimb subiectul conversaţiei.

– Am o chitanţă de la Legătura frântă.

I-am înmânat foaia, întrebându-mă ce avea să creadă proprietarul când magistrul arhivar al Universităţii va sosi să recupereze o carte pe care i-o vânduse un mic vagabond.

– Magistre Lorren, vă sunt recunoscător pentru ajutor şi sper că nu sunt prea îndrăzneţ dacă vă cer o altă favoare…

Lorren aruncă o privire peste chitanţă, după care o vârî în buzunar şi mă privi cu atenţie. Nu, nu cu atenţie. Nici întrebător. Chipul său nu trăda urmă de emoţie. Nu tu curiozitate. Nu tu agasare. Nimic.

Dacă ochii lui nu ar fi fost îndreptaţi asupra mea, aş fi crezut că uitase că eram acolo.

– Întreabă fără grijă.

– Cartea aceea. E tot ce mi-a rămas din… acea perioadă a vieţii mele. Aş dori să o răscumpăr de la dumneata într-o bună zi,

când voi avea banii pentru asta.

Încuviinţă, tot fără emoţie.

– Se poate aranja. Nu-ţi face griji pentru siguranţa ei. Va fi păstrată cu atenţie în Arhivă, la fel ca oricare altă carte.

Lorren ridică braţul şi făcu semn unui student care trecea prin apropiere. Un băiat cu păr nisipiu se opri locului şi se apropie cu emoţie.

Radiind deferenţă, făcu un salut din cap care era aproape o plecăciune către magistrul arhivar.

– Da, magistre Lorren?

Lorren mă arătă cu una din mâinile sale lungi.

– Simmon, ele e Kvothe. Are nevoie de cineva care să-i arate Universitatea, să-l ajute să se înscrie la cursuri şi toate cele. Kilvin îl vrea la cursul de artizanat magic. Cât despre restul, lasă-te condus de propria-ţi judecată. Poţi să te îngrijeşti de asta?

Simmon încuviinţă din nou şi îşi dădu părul din ochi.

– Da, domnule.

Fără alte cuvinte, Lorren se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari, care-i făceau roba neagră de magistru să fluture după el.

***

Deşi cu câţiva ani mai mare decât mine, Simmon era tânăr pentru un student. Mă depăşea în înălţime, dar îl trădau chipul şi timiditatea tipică unui băieţel.

– Ţi-ai găsit unde să stai? Poate o cameră la han? întrebă în timp ce mergeam.

– Abia am sosit. Nu prea m-am gândit la altceva în afară de admitere.

Simmon chicoti.

– Ştiu cum e. Încă mă apucă toate năduşelile la începutul fiecărui trimestru. Hai să mergem mai întâi la Morişcă.

Arătă în stânga, spre o alee largă străjuită de copaci. M-am oprit din mers.

– Nu am foarte mulţi bani, am recunoscut eu.

Nu m-am gândit să închiriez o cameră. Eram obişnuit să dorm pe afară şi ştiam că trebuia să-mi economisesc cei trei talanţi pentru haine, mâncare, hârtie şi taxa pe trimestrul următor. Nu puteam să contez pe generozitatea magiştrilor două trimestre la rând.

– Deci admiterea n-a mers aşa de bine? întrebă Simmon cu simpatie.

Mă luă de cot şi mă conduse spre altă clădire cenuşie a

Universităţii. Aceasta avea trei etaje, multe ferestre şi mai multe aripi ce se întindeau în toate direcţiile din corpul principal.

– Nu-ţi face gânduri negre. Eu am avut atâtea emoţii la admitere că aproape am făcut pe mine. În sens figurat, fireşte.

– Nu m-am descurcat atât de rău, am spus, amintindu-mi dintr-odată de cei trei talanţi din pungă. Dar cred că l-am jignit pe magistrul Lorren. Mi s-a părut puţin…

– Rece? Distant? Ca un stâlp de piatră care nu clipeşte?

Simmon izbucni în râs.

– Lorren e aşa tot timpul. Se zvoneşte că Elxa Dal a pus la bătaie zece mărci de aur pentru oricine îl poate face să râdă.

– Aha, am făcut eu, puţin mai relaxat. Asta e bine. E ultimul om cu care aş vrea să mă pun rău. Sper să petrec cât mai mult timp în Arhivă.

– Atâta vreme cât ai grijă cu cărţile te înţelegi bine cu el. De obicei e foarte calm, dar să fii atent cu cărţile lui, rosti Simmon cu sprâncenele ridicate şi clătină din cap. E mai fioros ca o ursoaică cu pui. Dacă stau să mă gândesc, prefer să mă prindă o ursoaică decât să mă vadă Lorren c-am îndoit o pagină.

Simmon şută într-o piatră, care se rostogoli departe pe pavaj.

– Bine. Ai mai multe posibilităţi în Morişcă. Cu un talant, faci rost de un pat supraetajat şi de un bon de masă pentru întregul trimestru. Nu-i cine ştie ce, dar măcar nu stai în ploaie. Pentru doi talanţi, poţi să împărţi o cameră cu cineva şi pentru trei primeşti una doar pentru tine.

– Ce e un bon de masă?

– La cantină se servesc trei mese pe zi, arătă el spre o clădire lungă şi joasă de pe cealaltă parte a pajiştii. Mâncarea nu e prea rea, asta dacă nu te gândeşti prea mult de unde ar putea să vină.

Am făcut un calcul rapid. Un talant pentru două luni de mese asigurate şi un culcuş uscat suna ca poate cea mai bună afacere la care puteam să sper. I-am zâmbit lui Simmon.

– Pare în regulă.

Simmon încuviinţă şi deschise uşa de la intrarea în Morişcă.

– Atunci, mergem la paturi. Haide să găsim un administrator şi să te semnezi.

Paturile supraetajate pentru studenţii care nu intraseră în Arcanum erau la al patrulea etaj din aripa de est a Moriştii, cel mai departe de băile de la parter. Condiţiile erau precum le descrisese Sim, nimic prea luxos. Dar patul îngust avea măcar

aşternuturi curate şi lângă el aveam un cufăr cu încuietoare unde puteam să-mi ţin puţinele posesiuni.

Toate paturile de jos erau deja ocupate, aşa că am luat unul de deasupra, în capătul îndepărtat al sălii. Numai ce am privit pe o fereastră îngustă din vârful patului meu, că mi-am adus aminte de ascunzişul meu de pe acoperişurile Bobcatranului. Asemănarea era cumva mângâietoare.

La prânz am primit o strachină de ciorbă fierbinte de cartofi, fasole, felii subţiri de slănină şi pâine proaspătă. Mesele mari de scândură ale cantinei erau pe jumătate pline, găzduind în jur de două sute de studenţi. Sala răsuna de murmurul tipic conversaţiilor, întrerupt din când în când de râsete şi de sunetul metalic al lingurilor şi furculiţelor pe tăvile de tablă.

Simmon mă conduse spre colţul din fund al sălii. Doi alţi studenţi ridicară privirea când ne văzură apropiindu-ne.

Simmon făcu un gest cu mâna în timp ce îşi punea tava pe masă.

– Băieţi, el e Kvothe. Cel mai nou dintre bobocii care fac ochi mari la tot ce văd în jur.

Apoi arătă de la un ins la celălalt.

– Kvothe, ei doi sunt cei mai slabi studenţi din Arcanum: Manet şi Wilem.

– Deja ne-am cunoscut, rosti Wilem.

El era cealdimul brunet de la Arhivă.

– Chiar ai dat admiterea, constată el, puţin surprins. Credeam că vrei să-mi vinzi fier fals. Bine-ai venit, îmi întinse el mâna.

– Pe pletele arse ale lui Tehlu, mormăi Manet, uitându-se la mine.

Avea cel puţin cincizeci de ani, cu părul zbârlit şi barbă grizonantă. Avea un aspect puţin dezordonat, de parcă se trezise cu doar câteva minute înainte.

– Sunt chiar atât de bătrân cum mă simt? Sau e el chiar atât de tânăr cum pare?

– Ambele, spuse voios Simmon şi se aşeză. Kvothe, Manet al nostru e de mai mult timp în Arcanum decât noi toţi puşi laolaltă.

Manet pufni, prefăcându-se indignat.

– Vorbele tale nu-mi fac cinste. Sunt în Arcanum încă dinainte ca oricare dintre voi să se fi născut.

– Şi încă e un amărât de E’lir de rang jos, adăugă Wilem, al cărui accent siarez nu-mi dădea de ştire dacă era sarcastic sau nu.

– Prefer să fiu E’lir, spuse sincer Manet. Băieţi, o să regretaţi dacă ajungeţi la un rang mai mare. Credeţi-mă. Mai multă bătaie de cap şi taxe mai mari.

– Ne vrem ghildarele, Manet, spuse Simmon. De preferinţă înainte să le vedem pentru prima oară în coşciug.

– Şi cu ghildarele se face mult prea mare caz la câtă valoare au de fapt, remarcă Manet, rupând o bucată de pâine şi înmuind-o în ciorbă.

Schimbul de replici părea firesc, aşa că am presupus că era o conversaţie purtată nu o dată.

– Cum te-ai descurcat? îl întrebă Simmon pe Wilem, nerăbdător.

– Şapte pe opt, mormăi Wilem.

Simmon păru surprins.

– Ce naiba s-a întâmplat? I-ai dat un pumn cuiva?

– Am făcut-o de oaie la calcule, răspunse Wilem posomorât. Şi Lorren m-a întrebat despre importanţa subinfuziei asupra valutei modegane. Kilvin a trebuit să-mi traducă. Nici atunci n-am putut să răspund.

– Îmi plânge sufletul pentru tine, zise Sim cu un zâmbet. M-ai făcut praf ultimele două trimestre, aşa că era cazul să câştig şi eu, mai devreme sau mai târziu. Trimestrul ăsta am cinci talanţi în cap la taxă. Acum plăteşte, spuse el şi întinse mâna.

Wilem scotoci în buzunar şi îi întinse lui Sim o para de aramă.

M-am uitat la Manet.

– Tu nu participi?

Bărbatul cu părul zbârlit râse şi clătină din cap.

– Şansele nu-s în favoarea mea, spuse cu gura pe jumătate plină.

– Hai spune, oftă Simmon. Cât ai taxa pe trimestrul ăsta?

– Unul şi şase parale, rânji Manet ca un lup.

Am schimbat cursul discuţiei înainte ca vreunul din ei să se gândească să mă întrebe cât aveam eu de plătit.

– Am auzit că cineva trebuie să plătească o taxă de treizeci de talanţi. Sunt taxele chiar atât de mari de obicei?

– Nu dacă ai destulă minte încât să rămâi într-un rang jos, mormăi Manet.

– Doar pentru nobilime, rosti Wilem. Nemernici *kraemlish* care n-au ce să caute aici. Cred că le-au umflat taxele numai ca să aibă de ce să se plângă.

– Eu unul nu mă supăr, rânji Manet. Să le ia banii şi să-mi ţină

mie taxele mici.

Am sărit ca ars când o tavă se izbi de masă, lângă mine.

– Bănuiesc că vorbiţi despre mine.

Posesorul tăvii era chipeş, cu ochi albaştri, barbă atent îngrijită şi pometi ridicaţi, de modegan. Avea straie scumpe, de culoare închisă. La şold purta un pumnal cu mâner incrustat. Prima armă pe care o văzusem la cineva din Universitate.

– Sovoy? Ce cauţi aici? întrebă Simmon, înmărmurit.

– Mă întreb acelaşi lucru, rosti Sovoy şi aruncă o privire la banca pe care şedeam. Nu există scaune în locul ăsta?

Luă loc, mişcându-se cu o bizară combinaţie de graţie curtenească şi demnitate scorţoasă, jignită.

– Magnific. Curând, am să mănânc dintr-o troacă şi am să arunc oase la câini peste umăr.

– Eticheta dictează să fie umărul stâng, alteţă, rânji Manet cu gura plină de pâine.

Ochii lui Sovoy scăpărară de mânie, dar înainte să apuce să răspundă, Simmon se grăbi să-l întrebe:

– Ce s-a-ntâmplat?

– Taxa mea de studii era de şaizeci şi opt de strehlaumi, răspunse el indignat.

Simmon îl privi nedumerit.

– E mult?

– Este. Foarte mult, zise Sovoy sarcastic. Şi nu pentru un motiv întemeiat. Le-am răspuns la întrebări. Îmi poartă pică, pur şi simplu. Mandrag nu mă-nghite. Şi nici Hemme. Oricum, toată lumea ştie că îi storc pe nobili de bani de două ori mai rău decât pe voi. Vor să scoată bani din piatră seacă.

– Şi Simmon face parte din nobilime, arătă Manet cu lingura spre Sim. Şi pare să se descurce de minune.

Sovoy pufni zgomotos.

– Tatăl lui Simmon e un duce de hârtie care se închină regelui de tinichea al Aturului. Grajdurile tatălui meu sunt de viţă mai bătrână decât jumătate din nobilii aturani.

Simmon se încordă puţin, deşi nu-şi ridică privirea de la mâncare.

Wilem se întoarse spre Sovoy, cu o sclipire ameninţătoare în ochii săi negri. Dar înainte să spună ceva, Sovoy se încovoie, luându-şi faţa în palmă.

– Îmi pare rău, Sim, casa şi numele meu sunt la fel de prestigioase ca ale tale. Doar că... lucrurile trebuiau să meargă

mai bine trimestrul ăsta, dar acum sunt mai rele. Renta mea nu-mi acoperă nici măcar taxa şi nimeni nu mai vrea să mă împrumute. Ştii cât de umilitor e? A trebuit să renunţ la odăile de la Poneiul de Aur. Am ajuns la etajul al treilea din Morişcă. Mai că n-a trebuit să împart o cameră. Ce-ar spune tatăl meu dacă ar şti?

Simmon, cu gura plină, ridică din umeri şi făcu un gest cu lingura, gest care părea să indice că nu se simţea lezat.

– Poate că totul ţi-ar merge mai bine dacă nu te-ai duce acolo arătând ca un păun. Lasă mătasea acasă când te duci la admitere, îl sfătui Manet.

– Deci aşa stau lucrurile? făcu Sovoy într-un nou puseu de temperament. Ar trebui să mă înjosesc? Să-mi torn cenuşă-n cap? Să-mi sfâşii hainele?

Accentul său cadenţat devenea tot mai evident pe măsură ce se enerva.

– Nu. Dintre ei toţi, niciunul nu e un bărbat mai bun decât mine. Nu am de ce să îmi plec capul înaintea lor.

O tăcere stânjenitoare se aşternu la masă pentru câteva clipe. Am observat că unii dintre studenţii din jur urmăreau spectacolul de la mesele lor.

– *Hylta tiam,* continuă Sovoy. Nu e nimic în locul ăsta care să nu-mi atragă ura. Vremea e sălbatică şi necivilizată. Religia voastră, barbară şi puritană. Curvele voastre sunt intolerabil de ignorante şi necioplite. Iar limba voastră abia dacă are subtilitatea să exprime cât de mizerabil e locul acesta…

Glasul lui Sovoy devenea tot mai slab pe măsură ce vorbea, până când aproape că părea să vorbească pentru sine.

– Sângele meu dăinuie de cincizeci de generaţii, mai vechi decât copacul sau piatra. Şi am ajuns la asta, rosti şi luă capul în palme, privind în jos la tava sa. Pâine de secară. Pe toţi zeii, un om adevărat ar trebui să mănânce grâu.

Îl priveam, molfăind o bucată proaspătă de pâine maronie. Avea un gust minunat.

– Nu ştiu la ce mi-a stat mintea, spuse Sovoy dintr-odată şi se ridică în picioare. Nu pot să accept aşa ceva.

Ieşi din sală valvârtej, lăsându-şi tava pe masă.

– Tocmai l-ai cunoscut pe Sovoy, îmi spuse Manet în treacăt. Nu e un băiat rău şi de obicei nu e nici pe departe atât de beat ca mai înainte.

– E modegan?

Simmon începu să râdă.

– Nu poţi să fii mai modegan decât Sovoy.

– N-ar fi trebuit să-l înţepi aşa, îi spuse Wilem lui Manet.

Din pricina accentului, nu mi-am dat seama dacă îşi dojenea colegul mai în vârstă, dar faţa sa oacheşă de cealdim trăda reproşul. Ca străin, bănuiam că înţelegea problemele lui Sovoy de a se adapta la limba şi cultura Orânduirii.

– Chiar *are* probleme, recunoscu Simmon. Mai ţineţi minte când a fost nevoit să renunţe la servitorul personal?

Cu gura plină, Manet ridică mâinile şi începu să cânte la o vioară imaginară. Îşi dădu ochii peste cap, cu o mină cât se poate de lipsită de simpatie.

– De data asta, a trebuit să-şi vândă inelele, am adăugat eu.

Wilem, Simmon şi Manet se suciră spre mine, privindu-mă nedumeriţi.

– Avea linii albe pe degete, am explicat, ridicând mâna ca să le demonstrez.

Manet mă cercetă mai atent cu privirea.

– Măi, măi! Noul nostru coleg pare să fie un băiat isteţ, şi nu doar la studiu.

Se întoarse spre Wilem şi Simmon.

– Flăcăi, am chef să pariez. Pun rămăşag două parale că tânărul Kvothe are să intre în Arcanum înainte de finele celui de-al treilea trimestru.

– Trei trimestre? am întrebat, luat prin surprindere. Mi-au spus că tot ce trebuie să fac e să dovedesc că stăpânesc principiile de bază ale magiei simpatetice.

Manet îmi zâmbi blând.

– Spun asta tuturor. Principiile simpatetice e unul din cursurile prin care o să trebuiască să te târăşti pe brânci până să fii ridicat la rang de E’lir.

Se întoarse spre Wil şi Sim.

– Ce ziceţi? Două parale.

– Pun rămăşag. Fără supărare, Kvothe, dar şansele sunt prea bune, spuse Wilem şi ridică din umeri în semn de scuze.

– Ce ai de gând să studiezi? mă întrebă Manet în timp ce băteau palma.

Întrebarea mă luă prin surprindere.

– Totul, probabil.

– Aşa spuneam şi eu acum treizeci de ani, chicoti Manet. Cu ce ai de gând să începi?

– Cu Chandrienii. Vreau să ştiu cât mai multe despre ei.

Manet se încruntă, apoi izbucni în râs.

– Ei, până la urmă bănuiesc că e un subiect la fel de bun ca oricare altul. Sim e fascinat de zâne şi nimfe. Wil aici de faţă crede în tot soiul de prostii cu spiritele cereşti ale cealdimilor. Eu unul prefer spiriduşii şi oamenii negri.

Simţeam că roşesc de jenă.

– Pe trupul Domnului, Manet. Ce te-a apucat? îl întrerupse Sim.

– Tocmai ce-am pariat două parale pe un băiat care vrea să studieze poveşti de adormit copiii, bombăni Manet, arătând cu furculiţa spre mine.

– Voia să spună folclor. Genul ăla de lucru, rosti Wilem şi se întoarse spre mine. Ai de gând să lucrezi în Arhivă?

– Folclorul e doar o parte din asta, am răspuns repede, ca să nu mă fac de râs. Vreau să văd dacă poveştile populare din culturi diferite pot fi subsumate teoriei narative a lui Teccam.

Sim se răsuci spre Manet.

– Vezi? De ce eşti atât de pus pe harţă azi? Când ai dormit ultima oară?

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Am dormit câteva ore noaptea trecută, mormăi Manet.

– Şi ce noapte a fost aceea? insistă Sim.

Manet rămase pe gânduri, cu ochii pierduţi în tava sa.

– Noaptea de doborâş?

Wilem clătină din cap, murmurând ceva în siareză. Simmon părea îngrozit.

– Manet, aseară a fost aprinzişul. N-ai dormit de două zile la rând?

– Probabil că nu. Întotdeauna pierd noţiunea timpului când vin admiterile. Nu mai avem cursuri. Îmi dă peste cap tot orarul. Pe deasupra, am fost ocupat cu un proiect la artizanat.

Se opri, se scărpină pe faţă, apoi se uită la mine.

– Au dreptate. Zilele astea sunt cam urâcios. Teoria lui Teccam, folclor şi toate cele. E puţin cam rupt de practică pentru gustul meu, dar nu e un subiect rău de studiu. N-am vrut să te jignesc.

– Nu ai făcut-o, am spus şi am dat din cap spre tava lui Sovoy. Poţi să o împingi spre mine? Dacă tânărul nostru nobil nu se întoarce, îi iau eu pâinea.

***

După ce Simmon m-a condus să mă înscriu la cursuri, m-am îndreptat spre Arhivă, dornic să mă uit împrejur după atâţia ani de visare.

De data asta când am intrat în Arhivă, am zărit un tânăr domn care şedea la birou şi bătea cu condeiul lângă o foaie plină de tăieturi şi corecturi.

Nici n-am apucat să fac doi paşi că se încruntă şi mai tăie un rând. Chipul îi părea menit să se încrunte. Avea mâini albe şi catifelate. Cămaşa de in de un alb orbitor şi vesta vopsită din belşug cu albastru miroseau de la o poştă a bani. Partea din mine care nu demult părăsise Bobcatranul ardea de nerăbdare să-i golească buzunarele.

Mai bătu cu condeiul de câteva ori, apoi o lăsă cu un oftat cătrănit.

– Numele, spuse fără să ridice privirea.

– Kvothe.

Deschise registrul, ajunse la o pagină anume şi se încruntă.

– Nu apari aici.

Ridică privirea în treacăt, cu aceeaşi cută între sprâncene, înainte să revină la versurile la care lucra. Când nu am dat semn că aş pleca, mişcă din degete ca şi cum alunga un gândac.

– Simte-te liber să te duci învârtindu-te.

– Nu am vrut decât să…

Ambrose îşi aşeză din nou peniţa pe masă.

– Ascultă, începu el rar, de parcă îi explica unui prostănac. Nu eşti înscris aici, spuse şi făcu un gest exagerat înspre catastif cu ambele mâini. Nu ai voie înăuntru, concluzionă el cu alt gest spre uşile interioare. Sfârşit.

– Tocmai ce am trecut de admitere…

Ridică exasperat din mâini.

– Atunci evident că nu apari în carte.

Am scotocit prin buzunar după biletul de admitere.

– Am primit asta de la magistrul Lorren în persoană.

– Nu-mi pasă dacă te-a cărat aici în cârcă, rosti Ambrose, băgându-şi nervos condeiul în călimară. Nu-mi mai irosi timpul. Am treburi mai bune de făcut.

– Să nu-ţi irosesc *ţie* timpul? Ai idee prin ce-am trecut ca să ajung aici? am întrebat, începând în cele din urmă să-mi pierd răbdarea.

Ambrose mă privi amuzat.

– Stai, lasă-mă să ghicesc, zise el, punându-şi palmele pe

masă şi ridicându-se în picioare. Ai fost întotdeauna mai deştept decât ceilalţi copii din Balega de Jos, sau cum se cheamă sătucul cu o singură curvă din care vii. Abilitatea ta de a citi şi a calcula i-a lăsat cu gura căscată pe consătenii tăi.

Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se în spatele meu, dar Ambrose, care ocolise biroul şi stătea sprijinit pe partea sa din faţă, nu părea că se sinchiseşte.

– Părinţii tăi ştiau că eşti un copil deosebit, aşa că au economisit vreme de câţiva ani, ţi-au cumpărat o pereche de papuci şi ţi-au făcut cămaşă din pătura de piele de porc, spuse şi întinse mâna să ia între degete materialul noilor mele straie. Ţi-a luat luni de mers, sute de kilometri de zdruncinături în căruţe trase de măgari. Dar până la urmă…

Se opri şi făcu un gest larg cu ambele mâini.

– Slavă lui Tehlu şi îngerilor săi! Iată-te aici! Cu ochii mari şi plin de visuri!

Am auzit râsete şi m-am întors să găsesc că doi bărbaţi şi o femeie tânără intraseră în timpul tiradei lui.

– Pe trupul Domnului, Ambrose. Ce te-a apucat?

– Boboci nenorociţi, bombăni Ambrose în timp ce îşi relua locul la birou. Vin aici îmbrăcaţi în zdrenţe şi se poartă de parcă Universitatea le aparţine.

Cei trei nou-veniţi se îndreptară spre uşile pe care scria STIVE. Am încercat să-mi reţin roşeala din obraji când m-am văzut cercetat din cap până-n picioare.

– Mai mergem la Eolian în seara asta?

Ambrose încuviinţă.

– Sigur. La al şaselea clopot.

– Nu-i verifici dacă sunt în catastif? l-am întrebat imediat ce uşa se închise în urma celor trei.

Ambrose se întoarse către mine cu un zâmbet mare şi în niciun caz prietenos.

– Ascultă. Am să-ţi dau un mic sfat gratis. De unde vii tu erai ceva aparte. Aici nu eşti decât încă un copil care face gura mare. Aşa că ai face bine să mi te adresezi cu titlul de Re’lar, să te duci în patul tău şi să mulţumeşti oricărei zeităţi păgâne te rogi că nu eşti în Vintas. Tatăl meu şi cu mine te-am fi legat de un stâlp, ca pe un câine turbat. Sau nu, ridică el din umeri. Rămâi aici. Fă scandal. Începe să plângi. Sau mai bine, încearcă să dai în mine. Te bat de nu te vezi şi te arunc afară de-o ureche.

Acestea spuse, îşi luă peniţa şi se reapucă de ce anume scria

acolo.

Am plecat.

Aţi crede că asemenea întâlnire m-a descurajat. Aţi crede că m-am simţit trădat, că visele copilăriei despre Universitate au fost fărâmate cu cruzime.

Dimpotrivă. Îmi dădea încredere. Nu mă simţisem în largul meu până când Ambrose nu mi-a dat de ştire, în felul lui, că nu era mare diferenţă între Universitate şi străzile Bobcatranului. Oriunde te-ai afla, oamenii sunt la fel.

În afară de asta, furia îţi poate ţine de cald noaptea şi mândria rănită poate să împingă un om spre fapte măreţe.

Capitolul 38
Magie simpatetică în Ax

Axul era cea mai veche clădire a Universităţii. De-a lungul secolelor se întinsese în toate direcţiile, înghiţind clădiri mai mici şi curţi interioare. Avea aspectul unui ambiţios lichen arhitectural care încerca să acopere cât mai mult teren.

Era uşor să te pierzi în el. Culoarele coteau în chip ciudat, se terminau dintr-odată sau ocoleau şerpuitor prin mai toată clădirea. Putea să dureze douăzeci de minute să ajungi dintr-o cameră în alta, deşi erau la doar cincizeci de paşi depărtare. Studenţii mai experimentaţi ştiau scurtături, prin ce laboratoare şi săli de curs să o taie ca să ajungă la destinaţie.

Cel puţin una din curţi fusese izolată cu desăvârşire şi se putea ajunge în ea doar printr-o fereastră. Se zvonea că unele camere fuseseră complet închise cu cărămizi, cât încă aveau studenţi înăuntru şi că duhurile lor rătăceau noaptea pe coridoare, deplângându-şi soarta şi plângându-se de mâncarea de la cantină.

Primul meu curs se ţinea în Ax. Din fericire, colegii de dormitor mă avertizaseră că era greu să-ţi găseşti drumul prin locul acela, aşa că, deşi m-am rătăcit de câteva ori, am ajuns totuşi la timp.

Când am reuşit în final să găsesc încăperea, am constatat cu surprindere că semăna cu o mică sală de teatru. Scaunele se ridicau în semicercuri suprapuse în jurul unei mici scene. În oraşele mai mari, trupa mea dăduse spectacole în locuri asemănătoare. Gândul acesta mă linişti, aşa că m-am dus să iau un loc în spate.

Urmăream cu emoţie cum ceilalţi studenţi umpleau încet amfiteatrul. Cu toţii erau mai mari decât mine cu cel puţin câţiva ani. Mi-am repetat în minte primele treizeci de cetluiri simpatetice, înconjurat încetul cu încetul de studenţi grăbiţi. Eram în jur de cincizeci, umplând sala cam pe trei sferturi. Unii aveau condeie şi foi cu mape. Alţii aveau tăblii de ceară. Nu-mi adusesem nimic, dar asta nu mă îngrijora. Aveam o memorie excelentă.

Magistrul Hemme intră în sală şi se îndreptă spre platforma ridicată, unde se opri îndărătul unei mese de lucru din piatră. Arăta impresionant în straiele cernite de magistru şi forfota se

potoli în doar câteva momente.

– Deci vreţi să fiţi arcanişti? întrebă el. Vreţi să învăţaţi magii precum cele din poveşti. Aţi ascultat cântece despre Taborlin cel Mare. Pânze de foc, inele fermecate, mantii invizibile, săbii care nu se tocesc, poţiuni care te fac să zbori, rosti şi clătină dispreţuitor din cap. Ei bine, dacă asta căutaţi, puteţi să plecaţi acum, pentru că nu le veţi găsi aici. Aşa ceva nu există.

Tocmai atunci un student intră înăuntru, îşi dădu seama că întârziase şi se aşeză cât putu de repede într-un scaun liber. Dar Hemme îl observase.

– Bună, mă bucur că ai ales să ne onorezi cu prezenţa. Cum te cheamă?

– Gel, răspunse băiatul, speriat. Îmi cer scuze. Mi-a fost cam greu să…

– Gel, îl întrerupse Hemme. De ce eşti aici?

Gel rămase câteva clipe cu gura căscată înainte să reuşească să bâiguie:

– Pentru principiile simpatetice?

– Nu-mi plac întârzierile la cursul meu. Pentru mâine, trebuie să pregăteşti o dare de seamă despre dezvoltarea ceasurilor simpatetice, diferenţa dintre ele şi ceasurile mai vechi, mai puţin precise, care foloseau mişcarea armonică şi efectul lor asupra estimării precise a timpului.

Băiatul se făcu mic în scaun.

– Da, domnule.

Hemme păru satisfăcut de reacţie.

– Foarte bine. Cine poate să-mi spună ce e magia simpatetică?

Chiar atunci, un alt băiat, care strângea în mâini o mapă, apăru pe uşă. Era tânăr, adică nu părea să fie cu mai mult de doi ani mai mare decât mine. Hemme îl opri înainte să ajungă la un scaun.

– Salutare. Cu cine am onoarea? rosti el pe un ton exagerat de galant.

– Basil, domnule.

Băiatul rămăsese locului pe pasajul dintre rândurile de scaune. L-am recunoscut. Trăsesem cu urechea la testul său de admitere.

– Basil, se întâmplă cumva să fii din Yll? întrebă Hemme cu un zâmbet tăios.

– Nu, domnule.

– Aham, făcu magistrul, simţindu-se dezamăgit. Am auzit că triburile yllice îşi dau seama cât e ceasul după mersul soarelui şi astfel nu cunosc conceptul de punctualitate. Totuşi, având în vedere că nu eşti unul de-al lor, nu văd ce scuză ai avea pentru întârziere. Tu poţi?

Basil deschise puţin gura, să dea o scuză, apoi se răzgândi.

– Nu, domnule.

– Pentru mâine, vei pregăti o lucrare despre calendarul lunar din Yll în comparaţie cu cel aturan, mai precis şi mai civilizat, despre care ar trebui să ai destule cunoştinţe. Ia loc.

Basil se cufundă fără să scoată o vorbă într-un scaun din apropiere, ca un câine bătut.

Hemme renunţă să mai pară că va ţine o cuvântare şi îl aşteptă în tăcere pe următorul întârziat. Astfel că întreaga sală era cufundată într-o linişte încordată când ea păşi ezitant înăuntru. Era o tânără în jur de optsprezece ani. O raritate. În Universitate, proporţia de bărbaţi şi femei era cam de zece la unu.

Dispoziţia lui Hemme se îndulci imediat ce dădu cu ochii de ea.

Urcă repede scările să o întâmpine.

– Vai, draga mea! Mă bucur atât de tare că încă nu am început să discutăm lecţia de astăzi!

Îi oferi braţul şi o conduse câteva trepte până la primul loc disponibil. Fata era evident stingherită de atenţia pe care i-o oferea.

– Îmi cer scuze, magistre Hemme. Axul e mai mare decât credeam.

– Nu-ţi face griji, o asigură el. Eşti aici şi asta e tot ce contează.

O ajută cu bunăvoinţă să-şi aranjeze foile şi cerneala şi apoi se întoarse pe scenă. Odată ajuns acolo, părea pregătit să-şi înceapă lecţia. Dar înainte să înceapă se uită din nou la fată.

– Îmi pare rău, domnişoară.

Era singura femeie din încăpere.

– Mi-am uitat bunele maniere. Cum te cheamă?

– Ria.

– Ria, vine cumva de la Rian?

– Da, aşa e, zâmbi ea.

– Rian, poţi, te rog, să stai picior peste picior?

Cererea fusese făcută pe un ton atât de direct că nici măcar

un chicotit nu răsună în sală. Nedumerită, Rian îşi încrucişă picioarele.

– Acum că porţile iadului sunt închise, putem să începem, rosti Hemme pe tonul său firesc, mai aspru.

Aşa şi făcu, ignorând-o pentru restul prelegerii. Ceea ce, din punctul meu de vedere, era un gest involuntar de omenie.

Am ascultat atent vreme de două ore şi jumătate, în speranţa că are să spună ceva ce nu învăţasem de la Abenthy. Dar nimic. Mi-am dat seama că, deşi Hemme *chiar* discuta principiile magiei simpatetice, o făcea la un nivel foarte, foarte elementar. Pentru mine, cursul acela era o enormă pierdere de vreme.

După ce Hemme dădu liber clasei, am fugit pe scări şi l-am ajuns tocmai când dădea să iasă pe uşiţa de lângă scenă.

– Magistre Hemme?

Se întoarse spre mine.

– A, da, tânărul nostru talent. Nu ştiam că eşti la cursul meu. Sper că nu am vorbit prea repede pentru tine, nu?

Ştiam mai bine decât să răspund sincer.

– Aţi acoperit noţiunile de bază foarte clar, domnule. Principiile pe care le-aţi menţionat astăzi vor fi o bună piatră de temelie pentru ceilalţi studenţi de la curs.

Diplomaţia e mare parte din ceea ce înseamnă să fii artist călător.

Pufni la aparentul meu compliment, apoi mă privi mai atent.

– *Ceilalţi* studenţi?

– Mi-e teamă că noţiunile de bază îmi sunt deja cunoscute, domnule. Ştiu cele trei legi şi paisprezece corolare. De asemenea, cunosc şi primele nouăzeci…

– Da, da, înţeleg, mi-o tăie el. Sunt cam ocupat deocamdată. Putem să vorbim mâine despre asta, înainte de curs.

Fără alte cuvinte, îmi întoarse spatele şi plecă.

Cum jumătate de pâine era mai bine decât nimic, am dat din umeri şi m-am îndreptat spre Arhivă. Dacă nu aveam să învăţ nimic din lecţiile lui Hemme, măcar să încep să învăţ pe cont propriu.

***

De astă dată, când am intrat în Arhivă la birou stătea o tânără. Era nespus de frumoasă, cu păr lung, negru şi ochi albastru-deschis, limpezi şi scânteietori. Cu siguranţă o îmbunătăţire considerabilă faţă de Ambrose. Îmi zâmbi când văzu că mă apropii.

– Cum te numeşti?
– Kvothe, fiul lui Arliden.
Încuviinţă şi începu să caute în catastif.
– Dar tu? am întrebat-o ca să umplu tăcerea.
– Fela, răspunse fără să ridice privirea, apoi bătu cu degetul pe foaie. Te-am găsit, poţi să intri.
Din anticameră se putea intra pe două seturi de uşi duble, unul pe care scria STIVE, iar pe celălalt TOMURI. Neştiind care e diferenţa dintre cele două, m-am îndreptat spre STIVE. Asta căutam. Stive de cărţi. Mari grămezi de cărţi. Rafturi şi rafturi de cărţi.
Tocmai apucasem mânerul când vocea Felei mă opri:
– Îmi pare rău. E prima ta oară aici, nu-i aşa?
Am încuviinţat, fără să dau drumul mânerului. Eram atât de aproape! Ce avea să se întâmple acum?
– Stivele sunt doar pentru cei din Arcanum, spuse ea cam cu părere de rău.
Se ridică de la birou şi se îndreptă spre celelalte uşi.
– Lasă-mă să te conduc.
Am dat drumul mânerului cam fără voie şi am urmat-o.
Deschise cu ambele mâini una din uşile masive, dezvăluind o sală mare, cu tavan înalt, plină de mese lungi. Cam zece studenţi erau împrăştiaţi prin sală, citind. Încăperea era bine luminată cu razele neclintite ale câtorva zeci de lămpi simpatetice.
Fela se întinse spre mine şi-mi şopti:
– Aceasta e principala zonă de lectură. Aici găseşti toate tomurile necesare pentru mai toate cursurile de începători.
Îşi propti piciorul în uşă, s-o ţină deschisă, şi arătă spre un perete pe care se întindeau rafturi peste rafturi. Trebuie că acolo erau trei sau patru sute de cărţi. Mai multe decât văzusem vreodată la un loc până atunci. Fela continuă să şoptească:
– Aici liniştea e sfântă. Nu se ridică glasul mai mult de şoaptă.
Observasem că în încăpere domnea o linişte aproape nefirească.
– Dacă vrei o carte care nu e aici, poţi să laşi o cerere la birou, spuse şi arătă încotro. Ei îţi găsesc cartea şi ţi-o aduc.
Abia când m-am întors s-o întreb ceva mi-am dat seama cât de aproape stătea de mine. Spune multe despre dragostea mea pentru Arhivă dacă n-am observat că una dintre cele mai atrăgătoare femei din Universitate era la nicio palmă depărtare.
– Cât le ia de obicei să găsească o carte? am întrebat în

şoaptă, încercând să nu mă holbez la ea.
Fela îşi dădu părul lung, negru peste umăr.
– Depinde. Uneori, suntem mai ocupaţi decât alţii. Unii dintre noi găsesc mai repede cărţile căutate.
Fata ridică din umeri şi câteva cosiţe îi căzură de pe umăr şi-mi atinseră braţul.
– De obicei, nu mai mult de o oră.
Am încuviinţat, dezamăgit că nu voi putea să cotrobăi prin întreaga Arhivă, dar totuşi încântat că eram acolo. O bucată de pâine era mai bine decât nimic.
– Mulţumesc, Fela.
Am intrat înăuntru. Fela lăsă uşa să se închidă după mine, dar, după doar câteva clipe, mă urmă în încăpere.
– Un ultim lucru, şopti ea. Probabil că e de la sine înţeles, dar cum eşti prima oară aici…
Chipul ei luă o expresie preocupată.
– Cărţile nu părăsesc locul ăsta. Nimic nu iese din Arhivă.
– Bineînţeles. Mi se pare firesc, am spus, deşi habar n-avusesem de asta.
Fela încuviinţă cu un zâmbet.
– Am vrut doar să mă asigur. Cu câţiva ani în urmă am avut un tânăr domn care era obişnuit să ia cărţi din biblioteca tatălui său. Înainte de asta nu-l mai văzusem pe Lorren să se încrunte sau să ridice vocea. Dar când l-a prins pe acel băiat afară din Arhivă cu una dintre cărţile sale…
Clătină din cap, neputând să pună în cuvinte ceea ce văzuse.
Am încercat să mi-l închipui furios pe magistrul înalt şi sumbru, dar n-am reuşit.
– Mulţumesc că m-ai prevenit.
– Nu ai de ce.
Fela se întoarse în antreu. Am înaintat spre biroul pe care mi-l arătase.
– Cum pot să fac o cerere pentru o carte? l-am întrebat în şoaptă pe scribul de la birou.
Îmi arătă un catastif masiv umplut pe jumătate cu numele studenţilor şi cererile lor. Unele erau cereri pentru cărţi cu un titlu sau autor anume, pe când altele erau cereri pe subiecte mai generale. Una dintre ele îmi atrase atenţia:
– Basil – Calendarul lunar yllic. Istoria calendarului aturan.
Am scrutat încăperea şi l-am zărit pe băiatul de la cursul lui Hemme aplecat peste o carte, luând notiţe.

Am scris: Kvothe – Istoria Chandrienilor. Însemnări despre Chandrieni şi semnele lor: ochi negri, flăcări albastre etc.

M-am dus la rafturile de alături şi am început să mă uit peste cărţi. Am recunoscut vreo două dintre ele de pe vremea lecţiilor lui Ben. Singurele sunete din încăpere erau cele ale ocazionalelor însemnări cu condeiul pe hârtie sau sunetul abia auzit, ca de bătaie de aripă, a unei pagini întoarse. În loc să mi se pară tulburătoare, am găsit că liniştea de acolo mă calma neobişnuit de mult. Aveam să aflu mai târziu că sala era poreclită „Cripta” pentru tăcerea-i mormântală.

Până la urmă, o carte numită *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun* mi-a atras atenţia şi am luat-o la una dintre mesele de lectură. O luasem pentru că avea imaginea stilizată a unui dragon pe copertă, dar, când am început să citesc, am descoperit că era un studiu serios al mai multor mituri asemănătoare.

Parcursesem jumătate din vinieta de titlu care explica faptul că mitul dragonului a evoluat de la mult mai lumescul dracus, când un scrib apăru lângă mine.

– Kvothe?

Am încuviinţat şi am primit o cărţulie cu copertă albastră, de pânză.

Am fost dezamăgit imediat ce am deschis-o. Era o colecţie de basme. Am răsfoit prin ea, sperând să găsesc ceva util, însă era plină de poveşti spumoase de aventură menite să amuze copiii. Ştiţi şi voi genul: orfani curajoşi îi păcălesc pe Chandrieni, găsesc comori, se însoară cu prinţese şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Am închis cartea cu un oftat. Mă cam aşteptasem la aşa ceva. Şi eu crezusem că Chandrienii erau doar o poveste de adormit copiii… asta până când mi-au ucis părinţii. Nu aş fi ajuns nicăieri căutând astfel.

După ce m-am dus la birou, m-am gândit câteva clipe bune şi am trecut o nouă cerere: Kvothe – Istoria Ordinului Amirilor. Originile Amirilor. Practicile Amirilor. Am ajuns la capătul rândului şi, în loc să încep unul nou, m-am uitat la scribul din spatele biroului.

– Sunt interesat de orice ţine de Amiri.

– Acum suntem puţin ocupaţi, răspunse el, arătând spre sala în care mai veniseră încă vreo zece studenţi. Dar îţi vom aduce ceva cât de curând putem.

M-am întors la masă şi am răsfoit din nou prin cartea de copii doar ca să o las în favoarea bestiarului. De astă dată aşteptarea fu mai îndelungată şi ajunsesem să citesc despre bizara hibernare pe timp de vară a susquinienilor când am simţit o atingere uşoară pe umăr. M-am întors, aşteptându-mă să găsesc un scrib cu o grămadă de cărţi sau pe Basil care poate a venit să mă salute. În schimb, m-am speriat să-l găsesc pe magistrul Lorren înălţându-se deasupra mea în robele sale negre.

– Vino, şopti el şi îmi făcu semn să-l urmez.

Neştiind despre ce ar putea fi vorba, l-am urmat afară din sala de lectură. Am trecut pe lângă biroul scribului şi am coborât nişte scări ca mai apoi să intrăm într-o cămăruţă simplă, în care se găseau doar o masă şi două scaune. Arhiva era plină de asemenea mici încăperi, odăi de lectură, menite să dea membrilor Arcanumului un loc în care să studieze în linişte.

Lorren aşeză pe masă catastiful de cereri pentru tomuri.

– Ţi-am observat cererea pe când îl asistam pe unul dintre scribii mai noi în îndatoririle sale, spuse el. Eşti interesat de Chandrieni şi de Amiri?

Am încuviinţat.

– Are cumva legătură cu vreo sarcină dată de unul dintre dascălii tăi?

Pentru o clipă, m-am gândit să-i spun adevărul. Despre ce se întâmplase cu părinţii mei. Despre povestea pe care o auzisem în Bobcatran.

Dar reacţia lui Manet atunci când am adus vorba despre Chandrieni îmi arătase cât de nechibzuit ar fi fost să fac asta. Până să-i văd cu ochii mei, nici eu nu crezusem că există într-adevăr. Dacă altcineva ar fi pretins că i-a văzut, aş fi crezut că a luat-o razna.

În cel mai bun caz, Lorren ar fi crezut că am vedenii, în cel mai rău, că sunt un copil neghiob. Dintr-odată, am devenit dureros de conştient de faptul că mă aflam într-unul din bastioanele civilizaţiei, vorbind cu magistrul arhivar al Universităţii.

Asta a pus lucrurile într-o nouă perspectivă pentru mine. Poveştile unui bătrân dintr-o speluncă păreau foarte îndepărtate şi fără de noimă. Am clătinat din cap.

– Nu, domnule. Voiam doar să-mi satisfac o curiozitate.

– Am un mare respect pentru curiozitatea umană, rosti Lorren fără urmă de inflexiune. Poate că o pot satisface pe a ta în

oarecare măsură. Amirii făceau parte din biserică pe vremea când Imperiul Aturan era încă în plină glorie. Crezul lor era *Ivare Enim Euge,* care se traduce aproximativ cu „pentru binele suprem”. Aveau puteri judiciare şi puteau să judece atât în curţile religioase, cât şi în cele laice. Cu toţii erau, într-o mai mică sau mai mare măsură, scutiţi de obligaţia de a da ascultare legilor.

Deja ştiam mare parte din ceea ce-mi spusese.

– Dar de unde au venit? am întrebat.

Nu îndrăzneam să mă apropii mai mult de sursa mea, povestea lui Skarpi.

– La început, erau judecători care călătoreau din târg în târg, aducând cuvântul legii în micile comunităţi aturane.

– Atunci, sunt originari din Atur?

– De unde altundeva să fi venit?

Nu am putut să-i zic adevărul: că din pricina poveştii unui moşneag bănuiam că Amirii aveau rădăcini mult mai străvechi decât Imperiul Aturan. Că speram că încă existau undeva în lume.

Lorren îmi luă tăcerea drept un răspuns.

– Lasă-mă să-ţi dau un sfat. Amirii sunt figuri eroice. Atunci când suntem mici, cu toţii ne prefacem că suntem Amiri şi ne luptăm cu săbii de lemn. E firesc ca băieţii să fie atraşi de asemenea poveşti. Totuşi, un bărbat, un *arcanist* trebuie să-şi dedice atenţia zilei de azi. Trebuie să aibă în vedere lucrurile practice.

Continuă să vorbească fără să mă scape din ochi:

– Eşti tânăr. Mulţi te vor judeca numai după acest fapt.

Am dat să răspund, dar l-am văzut ridicând mâna.

– Nu te acuz că ai fantezii de copil. Te sfătuiesc să eviţi *impresia* că ai asemenea fantezii.

Mă privi cu înţeles, cu acelaşi calm impenetrabil de care dădea tot timpul dovadă. M-am gândit la ce se întâmplase cu Ambrose şi am încuviinţat. Simţeam cum mă îmbujorez la faţă.

Lorren luă un condei şi începu să haşureze peste scrisul meu din catastif.

– Am un mare respect pentru curiozitate. Dar alţii nu gândesc la fel ca mine. Mi-ar părea rău ca primul tău trimestru să fie umbrit fără rost de asemenea lucruri. Mă aştept să-ţi fie destul de greu şi fără probleme în plus.

Am făcut o plecăciune, simţindu-mă de parcă îl dezamăgisem

cumva.

– Înţeleg. Mulţumesc, domnule.

Capitolul 39
Destulă sfoară

Ziua următoare, am ajuns la cursul lui Hemme cu zece minute mai devreme şi m-am aşezat în primul rând. Speram să-l prind pe Hemme înainte să înceapă cursul şi să reuşesc cumva să evit să mai stau degeaba la una din prelegerile sale.

Din păcate, nu a venit mai devreme. Sala era deja plină când îşi făcu apariţia pe uşiţa din faţă şi urcă trei trepte pe platforma de lemn. Se uită prin sală, căutându-mă din priviri.

– A, da, tânărul nostru talent. Poţi să te ridici?

M-am ridicat, nesigur de ce se petrecea.

– Am veşti bune pentru toată lumea. Domnul Kvothe aici de faţă m-a asigurat că stăpâneşte în mod deplin principiile fundamentale ale artei simpatetice. Prin urmare, s-a oferit să ţină lecţia de azi în locul meu.

Mă invită cu un gest alături de el pe scenă şi îmi zâmbi cu o privire necruţătoare.

– Domnule Kvothe?

Evident că mă lua în derâdere, aşteptându-se să mă fac mic de ruşine în scaunul meu.

Dar cunoscusem destui îngâmfaţi ca el la viaţa mea. Aşa că am urcat pe platformă şi am dat mâna cu el. Apoi am folosit glasul de scenă pe care-l învăţasem de mic ca să mă adresez studenţilor:

– Îi mulţumesc magistrului Hemme pentru şansa acordată. Pot doar să sper că îi voi fi de ajutor în a face oarecare lumină în privinţa acestui subiect deosebit de important.

Cum el începuse acest mic joc, Hemme nu putea să se oprească fără să se facă de râs. Îmi arunca priviri de lup în vreme ce-mi strângea mâna. Părăsi scena tot un zâmbet şi ocupă locul pe care tocmai îl eliberasem în primul rând. Încrezător în ignoranţa mea, era dispus să lase şarada să continue.

Nu aş fi scăpat basma curată dacă nu m-ar fi ajutat numeroasele cusururi ale lui Hemme. În primul rând, prostia lui în a nu crede ceea ce-i spusesem cu o zi înainte. În al doilea, dorinţa de a mă vedea cât mai pus în încurcătură.

Pe şleau, îmi dădea destulă sfoară încât să mă spânzur cu ea. Pesemne că nu-şi dădea seama că odată ce un laţ e legat, se

potriveşte pe mai mulţi grumaji.

M-am întors către clasă.

– Astăzi, vă voi prezenta un exemplu al legităţilor simpatetice. Totuşi, deoarece timpul e limitat, voi avea nevoie de ajutor cu pregătirile.

Am arătat la întâmplare spre un student.

– Poţi, te rog, să-mi aduci un fir de păr de la magistrul Hemme?

Hemme îşi oferi părul cu exagerată curtoazie. În vreme ce studentul mi-l aducea, Hemme zâmbea cât se poate de mulţumit de sine, sigur de faptul că, cu cât mai elaborate vor fi pregătirile mele, cu atât mai mult mă voi face de râs la sfârşit.

Am profitat de mica întârziere să mă uit la instrumentele cu care trebuia să lucrez. Într-o margine a podiumului se găsea un creuzet şi la o privire fugară în sertarele de la masa de lucru am zărit cretă, o prismă, chibrituri de sulf, o lupă, câteva lumânări şi nişte bucăţi de metal cu forme neobişnuite. Am luat trei lumânări.

Am luat firul de păr al magistrului Hemme de la student, pe care l-am recunoscut ca fiind tocmai Basil, băiatul pe care Hemme îl ridiculizase ieri.

– Mulţumesc, Basil. Poţi să aduci creuzetul aici şi să-l aprinzi cât poţi de repede?

Când Basil se apropie cu creuzetul, am observat cu încântare că acesta avea ataşate şi nişte mici foale. În vreme ce colegul meu turna alcool peste jar şi aprindea un chibrit, m-am adresat clasei:

– Conceptele simpatetice nu sunt tocmai uşor de înţeles. Însă fiecare dintre ele poate fi rezumat la trei legi simple. Prima e Doctrina Concordanţei, care spune că „asemănarea sporeşte simpatia”. Al doilea e Principiul Consangvinităţii, care spune că „o fărâmă dintr-un lucru poate să reprezinte acel lucru pe de-a întregul”. A treia e Legea Conservării, care spune că „energia nu poate fi nici distrusă, nici creată”. Concordanţă, Consangvinitate şi Conservare. Cei trei C.

M-am oprit să ascult sunetul a vreo cincizeci de peniţe notând cuvintele. Lângă mine, Basil lucra de zor la foale. Mi-am dat seama că mi-ar plăcea să predau.

– Nu vă faceţi griji dacă încă nu aţi priceput. Demonstraţia ar trebui să clarifice totul destul de bine.

M-am uitat la creuzet, care se încălzea bine. I-am mulţumit lui

Basil pentru ajutor şi am aşezat un taler subţire de metal peste cărbuni, după care am aruncat două lumânări să se topească.

Am pus cea de-a treia lumânare într-un sfeşnic de pe masă şi am aprins-o cu unul dintre chibriturile găsite în sertar. Apoi, am luat talerul de pe foc şi am turnat cu atenţie conţinutul său, acum topit, pe masă, unde a format o baltă de ceară moale de mărimea unei palme. Am ridicat privirea spre studenţi.

– Mare parte din ceea ce mulţi ar numi „magia” simpatetică constă în redirecţionarea energiei. Legăturile simpatetice sunt modul în care energia călătoreşte.

Am luat un beţigaş şi am început să modelez ceara într-o formă care aducea cu a unui om.

– Prima lege pe care am pomenit-o, „asemănarea sporeşte simpatia”, înseamnă pur şi simplu că, cu cât două lucruri seamănă mai mult, cu atât mai puternică va fi legătura simpatetică dintre ele.

Am ridicat spre clasă păpuşa cam grosolană pe care o făcusem.

– Acesta e magistrul Hemme.

Prin toată sala răsunară râsete înfundate.

– De fapt, aceasta e reprezentarea mea simpatetică a magistrului Hemme. Ar vrea careva să ghicească de ce nu e una foarte bună?

Urmă un moment de tăcere. Cu asemenea public rece, l-am lăsat să se prelungească. Hemme îi traumatizase ieri şi răspundeau cu întârziere. Într-un sfârşit, un student rosti din fundul sălii:

– Nu e de aceeaşi mărime?

Am încuviinţat, continuând să privesc prin sală.

– Nici nu e făcut din ceară.

Am încuviinţat din nou.

– Există o mică asemănare, în formă şi proporţii. Cu toate acestea, e o slabă reprezentare simpatetică. Tocmai din această pricină, orice legătură simpatetică ar fi destul de slabă la rândul ei. Poate că eficienţa ar fi de două procente. Cum am putea să o îmbunătăţim?

Urmă o altă tăcere, de data asta mai scurtă decât prima.

– Ai putea să o faci mai mare, sugeră cineva.

Am încuviinţat şi am aşteptat alte răspunsuri, care nu au întârziat să apară.

– Ai putea să sculptezi faţa magistrului Hemme pe ea.

– Să o pictezi.
– Să-i pui o robă micuţă.
Toată lumea începu să râdă. Când am ridicat mâna să-i liniştesc am rămas surprins la cât de repede mi-au dat ascultare.
– Lăsând la o parte caracterul practic al situaţiei, să presupunem că am făcut toate aceste lucruri. O copie de doi metri, îmbrăcată şi cioplită cu măiestrie a magistrului Hemme se află lângă mine. Chiar şi după asemenea eforturi, nu putem spera la o legătură simpatetică mai puternică de zece, cincisprezece procente. Nu prea bine, chiar deloc bine.
Asta ne duce la cea de-a doua lege, consangvinitatea. Un mod uşor de a ne gândi la ea ar fi „o dată împreună înseamnă împreună pentru totdeauna”. Graţie generozităţii magistrului Hemme, am unul din firele sale de păr.
Am ridicat firul şi l-am lipit ceremonios de capul păpuşii.
– Cu doar atât, avem o legătură simpatetică de treizeci-treizeci şi cinci la sută.
Îl urmăream pe Hemme cu coada ochiului. Deşi la început păruse puţin suspicios, acum avea din nou pe buze rânjetul acela triumfător. Ştia că fără cetluirea corespunzătoare şi un Alar bine concentrat, toată ceara şi părul din lume nu aveau să schimbe ceva.
Convins de faptul că mă luase drept prost, am arătat spre lumânare şi l-am întrebat:
– Cu permisiunea dumitale, magistre?
Făcu un gest mărinimos de încuviinţare şi se lăsă înapoi în scaun cu mâinile încrucişate la piept, încrezător că nu avea să se petreacă nimic. Evident că ştiam cetluirea. Doar îi spusesem mai deunăzi. Şi Ben mă învăţase despre Alar când aveam doisprezece ani.
Dar nu m-am deranjat cu niciuna din ele. Numai ce am băgat piciorul păpuşii în focul lumânării, că şi începu să fumege. Se lăsă o linişte încordată, în care întreg auditoriul aproape că-şi ţinu respiraţia şi se întoarse la unison spre magistrul Hemme.
Hemme ridică din umeri, prefăcându-se uimit. Dar ochii lui erau ca două capcane cu colţi, gata să se închidă. Un rânjet îi înflori în colţul gurii şi dădu să se ridice.
– Nu simt nimic. Ce…
– Exact, am rostit tăios, ca un pocnet de bici, atrăgând privirile speriate ale studenţilor din nou asupra mea. Oare de ce?
Mi-am plimbat privirea prin sală, aşteptând un răspuns.

– Din cauza celei de-a treia legi pe care am menţionat-o, conservarea. „Energia nu poate fi creată sau distrusă, ci doar pierdută sau găsită.” Chiar de ar fi să ţin o lumânare sub piciorul stimatului nostru dascăl, nu s-ar întâmpla mare lucru. Şi cum doar cam treizeci la sută din căldură este transmisă la el, nu avem nici măcar acel mic rezultat.

M-am oprit câteva clipe, să-i las să se gândească.

– Aceasta e cea mai mare problemă a legăturii simpatetice. De unde luăm energia? Aici însă, răspunsul e simplu.

Am suflat în lumânare şi am reaprins-o de la creuzet. Apoi am murmurat câteva cuvinte, adică formula necesară următorului pas.

– Dar dacă adăugăm o a doua legătură simpatetică între lumânare şi un foc mai puternic…

Mi-am împărţit concentrarea, pe de o parte, la a-l cetlui pe Hemme de păpuşă, pe de alta, în a lega lumânarea de creuzet.

– Obţinem efectul dorit.

Cu aerul cel mai firesc posibil, am coborât piciorul păpuşii de ceară la vreo doi centimetri deasupra fitilului lumânării, unde e de fapt cea mai caldă parte a flamei.

O exclamaţie speriată răsună din direcţia lui Hemme. Am continuat să vorbesc clasei pe cel mai sec ton de care eram în stare, fără să arunc o privire spre el.

– Şi se pare că am avut succes.

Întreaga clasă izbucni în râs. Am stins lumânarea.

– De asemenea, acesta e un bun exemplu al puterii pe care o deţine un isteţ utilizator al magiei simpatetice. Imaginaţi-vă ce ar fi fost dacă aruncam păpuşa direct în foc? am spus şi am ridicat păpuşa deasupra creuzetului.

Ca la un semnal, Hemme dădu năvală pe scenă. Poate că mi se năzărea, dar mi s-a părut că şchiopăta puţin din piciorul stâng.

– Se pare că magistrul Hemme doreşte să îşi reia cursul.

De astă dată, hohotele răsunară şi mai tare prin sală.

– Vă mulţumesc tuturor, studenţi şi prieteni. Astfel se încheie umila mea prelegere.

În acel moment am folosit un truc de scenă. Există o anumită inflexiune a vocii şi un limbaj al corpului care să semnaleze mulţimii că trebuie să aplaude. Nu pot explica exact cum e făcută, dar atunci a avut efectul dorit. I-am salutat cu capul, apoi m-am întors către Hemme, în ropote de aplauze care, deşi

departe de a fi asurzitoare, erau mai mult decât primise el vreodată.

Aproape că am dat înapoi când l-am văzut apropiindu-se. Faţa îi era înfiorător de roşie şi o venă îi pulsa pe tâmplă, gata parcă să explodeze.

Noroc că educaţia mea de actor m-a ajutat să-mi menţin sângele-rece. I-am răspuns cu o privire lipsită de emoţie şi i-am întins mâna. Nu mică îmi fu satisfacţia când l-am observat aruncând o privire rapidă spre clasa ce aplauda. Înghiţi în sec şi-mi strânse mâna.

M-a strâns groaznic de tare. Poate ar fi fost chiar mai rău dacă nu m-aş fi făcut că dau să arunc păpuşa în creuzet. Din roşul său aprins, faţa i se făcu pământie mai repede decât credeam că e posibil. Strânsoarea trecu printr-o prefacere similară şi mi-am recăpătat mâna.

Cu încă un semn din cap către studenţi, am părăsit sala fără să arunc vreo privire în urmă.

Capitolul 40
La coarne

După ce magistrul Hemme şi-a încheiat cursul, vestea despre ce făcusem se răspândi ca fulgerul prin Universitate. Am dedus din reacţia studenţilor că magistrul Hemme nu era tocmai îndrăgit. În vreme ce şedeam pe o bancă în faţa Moriştii, studenţi în trecere zâmbeau înspre mine. Alţii îmi făceau cu mâna şi ridicau în sus degetul mare.

Deşi îmi savuram faima nou dobândită, o teamă rece îmi creştea încet în stomac. Îmi făcusem un duşman din unul dintre cei nouă magiştri. Trebuia să aflu exact în cât de mare primejdie mă aflam.

***

Cina la cantină consta din pâine de secară cu unt, tocăniţă şi fasole. Manet era acolo, arătând ca un lup alb cu părul său răvăşit. Simmon şi Sovoy sporovăiau despre mâncare, speculând ce fel de carne era în tocăniţă. Pentru mine, la nici măcar un răstimp după ce cutreierasem străzile Bobcatranului, mâncarea aceea era minunată.

Cu toate acestea, ceea ce am auzit de la prietenii mei mă făcu să-mi pierd apetitul.

– Nu mă înţelege greşit, ai tupeu cât cuprinde, rosti Sovoy. Nu am pus asta la îndoială. Cum toate astea… au să fie urmări.

– Evident, doar vorbim de o posibilă infracţiune aici, nu-i aşa? adăugă Simon.

– Nu e mare lucru. I-am înroşit puţin piciorul, atâta tot, am spus eu cu siguranţă mai mare decât simţeam.

– Orice fel de simpatie dăunătoare e socotită drept infracţiune.

Manet arătă spre mine cu o bucată de pâine, cu sprâncenele sale stufoase, grizonante arcuindu-i-se cu grijă deasupra nasului.

– Trebuie să ştii ce bătălii să alegi, băiete. Pleacă-ţi capul în preajma magiştrilor. Odată ce te-au luat la ochi, pot să-ţi facă viaţa aici un calvar.

– El a început, am spus îmbufnat, cu gura plină de fasole.

Un băiat tânăr se apropie de masă în fugă.

– Tu eşti Kvothe?

Am încuviinţat, cu stomacul deodată întors pe dos.

– Trebuie să te prezinţi la Sala Magiştrilor.

– Unde-o găsesc? Sunt aici doar de câteva zile.

– Poate să-i arate unul din voi? întrebă băiatul, privindu-i pe cei de la masă. Trebuie să-i dau de ştire lui Jamison că l-am găsit.

– O fac eu. Şi-aşa nu mi-era foame, rosti Simmon şi îşi dădu strachina la o parte.

Mesagerul lui Jamison plecă în grabă, iar Simmon dădu să se ridice de la masă.

– Stai puţin. N-am terminat, am spus arătând spre tavă.

Simmon mă privi îngrijorat.

– Nu-mi vine să cred că mănânci. *Eu* nu pot să mănânc. Cum poţi tu?

– Mi-e foame. Nu ştiu ce mă aşteaptă în Sala Magiştrilor, dar mă gândesc că nu strică să am stomacul plin pentru asta.

– Te duci la coarne, rosti Manet. E singurul motiv pentru care te-ar chema la aşa oră târzie.

Nu ştiam ce vrea să spună cu asta, dar nu am vrut ca întreaga sală să-mi ştie ignoranţa.

– Pot să aştepte până termin, am spus şi am luat o lingură de tocăniţă.

Simmon se aşeză şi începu să se joace fără chef cu mâncarea. Sincer să fiu, nu-mi mai era foame, dar mă supăra ideea de a fi luat aşa de la masă după toate ocaziile când stătusem înfometat în Bobcatran.

Când eu şi Simmon ne-am ridicat în sfârşit în picioare, larma obişnuită a cantinei se opri şi toată lumea ne urmări cu privirea. Ştiau încotro ne îndreptam.

Ajunşi afară, Simmon îşi vârî mâinile în buzunare şi se îndreptă în direcţia Văgăunei.

– Gluma la o parte, ştii că eşti în mare bucluc.

– Speram că Hemme va fi prea ruşinat încât să facă gura mare, am recunoscut eu. Dau afară mulţi studenţi pe-aici?

Am încercat să par că glumesc.

– Încă nimeni în trimestrul ăsta, răspunse Sim cu zâmbetul său timid. Dar e abia a doua zi de cursuri. Poate că ai să stabileşti un record.

– Nu e prea amuzant, am spus fără să-mi pot reţine un rânjet.

Simmon mă făcea întotdeauna să zâmbesc, indiferent ce se petrecea.

Cu Sim în faţă, am ajuns în Văgăună prea curând pentru gustul meu. Îmi făcu ezitant cu mâna când am deschis uşa şi mi-am făcut drum înăuntru.

Am fost întâmpinat de Jamison. El era cel care administra tot ce nu cădea sub controlul direct al magiştrilor: bucătăriile, spălătoria, grajdurile, magaziile. Era agitat şi aducea cu o pasăre. Un om cu trup de vrabie şi ochi de şoim. Mă escortă într-o încăpere mare, fără ferestre, cu o masă în formă de semilună, precum cea de la admitere. La fel ca şi atunci, cancelarul şedea la mijloc. Singura diferenţă era că acum masa nu era pe un podium, aşa că magiştri erau faţă în faţă cu mine.

M-am lovit de priviri nu tocmai prietenoase. Jamison mă duse până în faţa mesei. Acum că o vedeam din acel unghi, am înţeles de ce i se spunea „la coarne”. Jamison se duse la propria sa masă mai mică şi băgă o peniţă în călimară.

Cancelarul îşi întinse degete şi vorbi fără niciun soi de introducere.

– În a patra zi de Semănat, Hemme a cerut o întrunire a magiştrilor.

Peniţa lui Jamison dansa pe o foaie, cufundându-se ocazional în călimara de lângă. Cancelarul continuă pe un ton formal.

– Sunt toţi magiştri de faţă.

– Magistrul tămăduitor, de faţă, rosti Arwyl.

– Magistrul arhivar, spuse Lorren, la fel de impasibil ca de obicei.

– Magistrul aritmetician, grăi Brandeur, pocnindu-şi nepăsător articulaţiile degetelor.

– Magistrul artizan, mormăi Kilvin fără să ridice privirea din masă.

– Magistrul alchimist, spuse Mandrag.

– Magistrul retor, rosti Hemme schimonosit şi roşu la faţă.

– Magistrul simpatist, spuse Elxa Dal.

– Magistrul glăsuitor.

Elodin chiar îmi zâmbi. Nu doar cu o simplă ridicare de buze, ci cu un rânjet prietenos, cu toţi dinţii. Am răsuflat uşurat că măcar unul dintre cei de faţă nu părea dornic să mă vadă spânzurat de degetele mari de la mâini.

– Şi magistrul lingvist, sfârşi cancelarul. Toţi cei opt… se opri şi îşi încreţi fruntea. Scuze. Taie partea aceea. Toţi cei *nouă* magiştri sunt de faţă. Prezintă-ţi plângerea, magistre Hemme.

Hemme începu fără ezitare.

– Astăzi, studentul în primul trimestru, care nu face parte din Arcanum, numit Kvothe, a înfăptuit o cetluire simpatetică asupra mea cu rea-intenţie.

– Să se înregistreze două acuzaţii făcute de către magistrul Hemme împotriva lui Kvothe, rosti sobru cancelarul, fixându-mă cu privirea. Prima acuză e folosirea neautorizată a simpatiei. Magistre arhivar, care e pedeapsa cuvenită pentru asta?

– Pentru folosirea neautorizată a magiei simpatetice care duce la vătămare, studentul găsit vinovat va fi biciuit de un număr de ori. Nu mai puţin de două, nu mai multe de zece lovituri de bici i se vor aplica peste spate, rosti Lorren de parcă citea o reţetă.

– Numărul de lovituri care este cerut?

Cancelarul întoarse privirea spre Hemme, care rămase o clipă pe gânduri.

– Cinci, rosti el.

Simţeam cum mi se duce tot sângele din faţă şi am tras încet aer pe nas ca să mă liniştesc.

– Are cineva vreo obiecţie?

Cancelarul îşi plimbă privirea la colegii săi, dar toţi rămaseră tăcuţi, cu priviri serioase.

– A doua acuzaţie: infracţiunea de vătămare. Magistre arhivar?

– Între patru şi cincisprezece lovituri de bici şi exmatricularea din cadrul Universităţii, rosti Lorren cu glas nestrăbătut de emoţie.

– Numărul de lovituri?

Hemme se uită drept la mine.

– Opt.

Treisprezece lovituri de bici şi exmatriculare. Stropi reci de sudoare îmi curgeau pe spate şi greaţa mi se ridică din stomac. Teama nu-mi era străină. În Bobcatran mă urmărise tot timpul îndeaproape. Teama te ţine în viaţă. Dar nu mai simţisem asemenea neputinţă deznădăjduită. O teamă nu doar că trupul meu ar fi rănit, ci şi că întreaga mea viaţă ar fi distrusă. M-a apucat ameţeala.

– Înţelegi acuzaţiile care ţi se aduc? întrebă cancelarul cu severitate.

Am inspirat adânc.

– Nu tocmai, domnule.

Mi-era silă de sunetul slab şi tremurător al vocii mele.

Cancelarul ridică mâna şi Jamison îşi ridică la rândul său peniţa de pe foaie.

– Contravine legilor Universităţii ca un student care nu e

membru al Arcanumului să folosească magia simpatetică fără permisiunea unui magistru. Şi întotdeauna, *întotdeauna* e interzis în mod expres să faci rău prin intermediul simpatiei, mai ales unui magistru. Acum câteva veacuri, arcaniştii erau vânaţi şi arşi pe rug pentru acuzaţii de acest fel. Asemenea comportament nu e tolerat aici.

Abia acum înţelegeam, din asprimea vocii sale, cât de mânios era de fapt cancelarul. Trase aer adânc în piept.

– Acum ai înţeles?

Abia am reuşit să încuviinţez. Îi făcu din nou semn lui Jamison, care aşeză peniţa pe hârtie.

– Tu, Kvothe, înţelegi acuzaţiile ce sunt aduse împotriva ta?

– Da, domnule, am spus cu puţinul calm pe care reuşisem să-l adun.

Totul părea prea strălucitor şi picioarele îmi tremurau puţin. Am încercat să le opresc, dar asta doar le făcu să tremure mai abitir.

– Ai ceva de spus în apărarea ta? întrebă solemn cancelarul.

Voiam numai să plec. Mă simţeam apăsat de privirile magiştrilor. Palmele îmi erau umede şi reci. Probabil, aş fi clătinat din cap şi aş fi şters-o din cameră dacă nu l-aş fi auzit pe cancelar adăugând:

– Ei bine? N-ai nimic de zis în apărarea ta?

Cuvintele sale atinseră o coardă în mine. Erau aceleaşi pe care Ben le folosise de sute de ori în timp ce mă instruia la nesfârşit în tehnica argumentaţiei. Cuvintele sale îmi răsunau în cap, ca o mustrare: *Ce? N-ai nimic de zis în apărarea ta? Orice învăţăcel de-al meu trebuie să fie în stare să-şi apare ideile împotriva unui atac. Oricum ţi-ai petrece viaţa, mintea are să te apere mai bine decât o sabie. Aşa că ţine-o ascuţită!*

Am mai tras o gură adâncă de aer, am închis ochii şi m-am concentrat. După câteva clipe, m-am simţit înconjurat de indiferenţa rece a Inimii de Piatră. M-am oprit din tremurat. Am deschis ochii şi mi-am auzit propriul glas spunând:

– Domnule, am avut permisiunea să folosesc magia simpatetică.

Cancelarul mă scrută lung cu privirea şi întrebă:

– Poftim?

Inima de Piatră mă înconjura ca o mantie ocrotitoare.

– Am avut permisiunea magistrului Hemme, exprimată atât răspicat, cât şi implicit.

Magiştriii se agitară nedumeriţi în scaunele lor.

Cancelarul nu părea a fi deloc mulţumit.

– Explică-te.

– L-am abordat pe magistrul Hemme după primul său curs şi i-am spus că deja cunosc conceptele pe care le-a prezentat. Mi-a spus că vom vorbi despre asta ziua următoare. A doua zi, când a sosit la curs, a anunţat întreaga clasă că le voi ţine o prelegere în care voi demonstra principiile magiei simpatetice. După ce am căutat să văd ce ustensile aveam la îndemână, am arătat clasei prima demonstraţie pe care mi-a făcut-o maestrul meu.

Nu era adevărat, desigur. Aşa cum v-am mai spus, prima mea lecţie a fost cu nişte şfanţi de fier. Era o minciună, dar una plauzibilă.

După reacţia magiştrilor, mi-am dat seama că asta era o veste nouă pentru ei. Undeva, adânc în Inima de Piatră, m-am relaxat, bucuros că supărarea magiştrilor fusese bazată pe versiunea lui Hemme a adevărului, probabil tăiată la furie.

– Ai ţinut o demonstraţie dinaintea clasei? întrebă cancelarul înainte să continui.

Se uită când la Hemme, când la mine.

Am făcut-o pe nevinovatul.

– Doar una simplă. E cumva neobişnuit?

– E puţin curios, răspunse el cu ochii la Hemme.

Îi simţeam din nou supărarea, dar de astă dată nu părea îndreptată spre mine.

– Mă gândeam că acesta e modul prin care îţi dovedeşti cunoştinţele şi ajungi la un curs mai avansat.

Încă o minciună, dar, din nou, una plauzibilă.

Elxa Dal interveni în discuţie:

– Ce a implicat demonstraţia ta?

– O păpuşă de ceară, un fir de păr al magistrului Hemme şi o lumânare. Aş fi preferat alt fel de demonstraţie, dar materialele disponibile erau limitate. Am crezut că şi asta făcea parte din test, că trebuia să mă descurc doar cu ce aveam la dispoziţie, am spus ridicând din umeri. Nu mi-a venit în minte alt fel de a demonstra cele trei legi cu ce aveam acolo.

Cancelarul îl iscodi pe Hemme cu privirea.

– E adevărat ce spune băiatul?

Hemme deschise gura, ca pentru a nega, apoi îşi aduse probabil aminte că o sală plină de studenţi putea depune mărturie. Nu scoase o vorbă.

– Fir-ar, Hemme, izbucni Elxa Dal. L-ai lăsat pe băiat să te folosească drept subiect de test şi acum îl aduci aici pentru vătămare? Meriţi mai rău decât ce ţi s-a întâmplat.

– E'lir Kvothe nu putea să-l rănească doar cu o lumânare, murmură Kilvin.

Îşi privi absent degetele, părând să chibzuiască adânc.

– Cel puţin, nu cu păr şi ceară. Poate cu sânge şi lut…

– Linişte.

Glasul cancelarului era prea calm ca să fie socotit un strigăt, dar avea aceeaşi autoritate. Îi săgetă cu privirea pe Elxa Dal şi Kilvin.

– Kvothe, răspunde întrebării magistrului Kilvin.

– Am făcut o a doua cetluire între lumânare şi un creuzet, ca să ilustrez legea conservării.

Kilvin nu ridică ochii de la degetele sale.

– Ceară şi păr?

Mormăi ceva, de parcă nu era întru totul satisfăcut de explicaţie. I-am aruncat o privire pe jumătate nedumerită, pe jumătate stânjenită şi i-am spus:

– Nici eu nu înţeleg prea bine, domnule. Ar fi trebuit să am un transfer afectiv de cel mult zece la sută. Nu ar fi trebuit să fie destul încât să-i facă magistrului Hemme măcar o băşică, darămite o arsură.

M-am întors spre Hemme.

– Chiar nu am vrut să vă pricinuiesc niciun rău, domnule, am spus pe glasul cel mai chinuit de care eram în stare. Trebuia doar să vă facă să săriţi ca ars. Focul nu a stat aprins mai mult de cinci minute şi nu mi-am închipuit că asemenea foc şi un transfer de la zece la sută v-ar putea răni.

Mi-am strâns mâinile, intrat în pielea studentului căit. Era un bun joc actoricesc. Tatăl meu ar fi fost mândru de mine.

– Ei bine, ai făcut-o, rosti Hemme înveninat. Şi unde e momâia aia nenorocită? Îţi cer să mi-o înapoiezi de îndată!

– Mi-e teamă că nu pot, domnule. Am distrus-o. Era prea primejdios să o las pe undeva.

Hemme îmi aruncă o privire vicleană.

– Nu e o mare grijă, mormăi el.

Cancelarul luă din nou frâiele.

– Asta schimbă lucrurile în mod drastic. Hemme, eşti încă hotărât să-l acuzi pe Kvothe?

Hemme îl privi cu sprâncenele încreţite şi tăcu chitic.

– Atunci propun să anulăm ambele acuzaţii, spuse Arwyl.

Vocea bătrânului tămăduitor mă luă prin surprindere.

– Dacă Hemme l-a adus înaintea clasei, atunci şi-a dat permisiunea. Şi nu are de ce să-l acuze de vătămare dacă i-a dat propriul păr şi s-a uitat cum băiatul l-a pus pe capul momâii.

– Mă aşteptam să aibă mai mult control cu ce făcea, se apără Hemme, trimiţându-mi priviri otrăvite.

– Nu e vătămare, insistă Arwyl, privindu-l pe Hemme dindărătul ochelarilor, cu ridurile aduse într-o încruntătură aprigă.

– Ar cădea mai degrabă sub incidenţa folosirii nechibzuite a magiei simpatetice, interveni calm Lorren.

– E cumva o propunere să respingem primele două acuzaţii şi să o înlocuim cu aceasta? întrebă cancelarul, care căuta să păstreze o urmă de formalitate.

– Da, rosti Arwyl, încă săgetându-l pe Hemme cu privirea prin ochelarii săi.

– Toţi cei ce sunt pentru? întrebă cancelarul.

Urmă un cor de da-uri de la toată lumea în afară de Hemme.

– Împotrivă?

Hemme rămase tăcut.

– Magistre arhivar, care e pedeapsa pentru folosirea necugetată a magiei simpatetice?

– Dacă cineva e rănit în urma folosirii necugetate a simpatiei, studentul care se face vinovat va fi biciuit cu un număr maxim de şapte lovituri.

Mă întrebam din ce carte recita.

– Numărul de lovituri cerut?

Hemme cercetă chipurile celorlalţi magiştri, dându-şi seama că lucrurile nu mai erau în favoarea lui.

– Am băşici până la tibie, scrâşni el. Trei lovituri.

Cancelarul îşi drese glasul:

– Se opune vreun magistru acestei acţiuni?

– Da, rostiră la unison Elxa Dal şi Kilvin.

– Cine doreşte să revoce pedeapsa? Votăm ridicând mâinile.

Elxa Dal, Kilvin şi Arwyl ridicară imediat mâinile, urmaţi de cancelar. Mandrag îşi ţinu mâna jos, la fel ca Lorren, Brandeur şi Hemme. Elodin îmi rânji voios, dar nu-şi ridică mâna. Îmi venea să-mi dau palme pentru recenta mea incursiune în Arhivă şi impresia proastă pe care i-o lăsase lui Lorren. Poate că altfel ar fi înclinat balanţa în favoarea mea.

– Patru în favoarea revocării pedepsei, rosti cancelarul după un moment de pauză. Pedeapsa rămâne în picioare: trei lovituri de bici, mâine, în a cincea zi a Semănatului, la amiază.

Cum eram adâncit în Inima de Piatră, tot ce simţeam era o oarecare curiozitate analitică asupra ideii de a fi flagelat în public. Toţi magiştri dădură să se ridice şi să plece, dar înainte ca lucrurile să se oprească acolo, am vorbit:

– Domnule cancelar?

Bătrânul răsuflă obosit.

– Da?

– În timpul examenului de admitere, aţi menţionat că eventuala mea intrare în Arcanum va fi condiţionată de dovezile pe care le pot aduce că stăpânesc principiile elementare ale magiei simpatetice. Ceea ce s-a petrecut la cursul magistrului Hemme nu constituie o astfel de dovadă?

Atât Hemme, cât şi cancelarul deschiseră gura să spună ceva. Glasul lui Hemme răsună mai puternic:

– Auzi aici, derbedeu mic!

– Hemme! se răsti cancelarul la el, apoi se întoarse la mine. Mi-e teamă că asemenea dovadă necesită mai mult de o simplă cetluire simpatetică.

– O dublă cetluire, îl corectă Kilvin.

Elodin luă cuvântul, părând să-i sperie pe toţi cei de la masă:

– Sunt sigur că avem destui studenţi aflaţi deja în Arcanum care abia cu greu ar reuşi o cetluire dublă, darămite una care să-i provoace cuiva „băşici până la tibie”.

Uitasem cum vocea limpede a lui Elodin îţi pătrundea până adânc în piept atunci când vorbea. Îmi zâmbi din nou.

Cu toţii căzură pe gânduri, în deplină linişte.

– Într-adevăr, recunoscu Elxa Dal, scrutându-mă cu atenţie.

Cancelarul nu-şi ridică privirea de la masa goală pentru aproape un minut. Apoi dădu din umeri, privi în sus şi zâmbi surprinzător de binedispus.

– Toţi cei pentru recunoaşterea acuzaţiei de folosire neautorizată a magiei simpatetice aduse studentului Kvothe drept dovadă că stăpâneşte principiile elementare ale simpatiei votaţi ridicând mâna.

Kilvin şi Elxa Dal ridicară imediat mâinile. Arwyl îi urmă un moment mai târziu. Elodin îmi făcu cu mâna, deci probabil şi votul lui conta.

– Cinci voturi în favoare introducerii lui Kvothe în Arcanum.

Demers acceptat. Şedinţă suspendată. Tehlu apără-ne, copii şi nebuni deopotrivă.

Rostise ultimele cuvinte cu glas sfârşit, în timp ce-şi sprijinea fruntea de podul palmei.

Hemme ieşi valvârtej, urmat îndeaproape de Brandeur. Odată ieşiţi afară, l-am auzit pe Brandeur întrebând:

– Nu purtai un farmec de protecţie?

– Nu, nu purtam, se răsti Hemme. Şi nu-mi vorbi pe tonul ăsta, de parc-ar fi fost vina mea. La fel de bine poţi să dai vina pe cineva care-a fost înjunghiat într-o alee pentru că nu purta armură.

– Trebuie să ne luăm toate precauţiile, rosti Brandeur împăciuitor.

– Ştii la fel de bine ca...

Vocile dispărură îndărătul unei uşi.

Kilvin se ridică şi se întinse de spate. Privind spre locul în care stăteam, îşi scărpină gânditor barba stufoasă cu ambele mâini şi se îndreptă cu paşi mari spre mine.

– Cunoşti şi scrijeldică, E'lir Kvothe?

– Adică rune, domnule? Mi-e teamă că nu.

Kilvin îşi trecu din nou mâinile prin barbă.

– Nu-ţi bate capul cu cursul de artizanat elementar la care te-ai înscris. În schimb, treci pe la atelierul meu. Mâine la amiază.

– Magistre Kilvin, mi-e teamă că mâine la amiază am altă întrevedere pe care nu o pot rata.

Kilvin se încruntă.

– Hmm, da. Atunci, la primul clopot.

– Kilvin, mi-e teamă că băiatul va avea o programare la oamenii mei curând după biciuire, rosti Arwyl cu un licăr de umor în privire. Fiule, roagă pe cineva să te aducă la Clinică imediat ce se termină. O să te coasem la loc.

– Mulţumesc domnule.

Arwyl mă salută scurt din cap şi părăsi încăperea. Kilvin îl petrecu cu privirea, apoi se întoarse spre mine.

– Atelierul meu. Poimâine. La amiază.

Tonul său nu era acela al unei cereri.

– Aş fi onorat, magistre Kilvin.

Mormăi ceva drept răspuns şi plecă împreună cu Elxa Dal.

Asta mă lăsa singur cu cancelarul, care încă nu se ridicase din loc. Ne-am uitat unul la altul în timp ce zgomotul de paşi se stingea încet pe coridor. Am ieşit din Inima de Piatră, cu un fior

de anticipaţie amestecat cu teamă pentru tot ce se petrecuse.

– Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri atât de curând, domnule, am început eu ezitant.

– O? Cât timp te gândeai să aştepţi?

Figura sa era mult mai puţin severă acum că eram singuri.

– Cel puţin un răstimp, domnule.

Dezastrul care trecuse atât de aproape de mine mă lăsă aproape beat de uşurare. Simţeam un zâmbet de neoprit gâdilându-mi faţa.

– Cel puţin un răstimp, murmură el.

Cancelarul îşi frecă faţa în palme, apoi mă privi din nou şi mă luă prin surprindere cu un zâmbet viclean. Mi-am dat seama că nu era chiar atât de bătrân când îşi pierdea expresia severă. Probabil avea spre cincizeci de ani.

– Nu arăţi ca unul care ştie că va fi biciuit mâine, observă el.

Am împins gândul la o parte.

– Mă gândesc că am să mă vindec, domnule.

Îmi aruncă o privire ciudată, şi îmi luă ceva până să-mi dau seama că o văzusem deseori pe când trăiam cu trupa. Dădu să vorbească, dar i-am luat cuvintele din gură.

– Nu sunt atât de tânăr precum arăt, domnule. Ştiu asta. Doar că mi-aş dori ca şi alţii să o ştie.

– Îmi închipui că vor afla cât de curând.

Mă privi cu luare-aminte şi se ridică de la masă. Îmi întinse mâna.

– Bun venit în Arcanum.

I-am strâns mâna cu solemnitate şi ne-am văzut fiecare de drum. Odată ieşit afară, nu mică îmi fu mirarea să văd că se făcuse noapte. Am sorbit aerul dulce de primăvară şi am simţit cum rânjetul îmi reiese la suprafaţă.

Tocmai atunci cineva mă atinse pe umăr. Am sărit ca ars şi abia m-am stăpânit să nu mă năpustesc asupra lui Simmon cu furia de urlete, zgârieturi şi muşcături care fusese singurul meu mijloc de apărare în Bobcatran.

Păşi înapoi, speriat de expresia de pe faţa mea. Am încercat să-mi liniştesc inima ce bubuia înnebunită.

– Simmon. Îmi pare rău. Sunt doar… încearcă să faci puţin zgomot când te apropii de mine. Mă sperii uşor.

– Şi eu, murmură el cu un tremur în glas, ştergându-se pe frunte. Deşi nu pot să te învinovăţesc. Chiar şi cei mai calmi dintre noi păţesc asta când iau în mâini coarnele taurului. Cum a

mers?

– S-a hotărât că voi fi flagelat şi admis în Arcanum.

Se uită curios la mine, încercând să-şi dea seama dacă glumeam.

– Îmi pare rău? Felicitări? Să-ţi fac cinste cu o bere sau cu nişte bandaje? rosti el cu un zâmbet sfios.

I-am zâmbit înapoi.

– Ambele.

***

Până să mă întorc la al patrulea etaj al Moriştii, vestea că nu fusesem dat afară şi ajunsesem în Arcanum se răspândise înaintea mea. Am fost întâmpinat cu un ropot de aplauze de colegii mei de dormitor. Hemme nu era deloc iubit. Unii dintre ei mă felicitară plini de uimire, iar Basil veni să-mi strângă mâna.

Tocmai ce urcasem în pat şi îi explicam lui Basil diferenţa dintre un bici cu o singură limbă şi unul cu şase, când supraveghetorul de la etajul al treilea veni să mă caute. Îmi spuse să-mi adun lucrurile, fiindcă studenţii din Arcanum erau găzduiţi în aripa de vest.

Toate lucrurile mele încăpeau încă fără probleme în raniţa mea, aşa că nu fu o mare bătaie de cap. Am plecat petrecut de supraveghetor şi de un cor de urări de bine din parte colegilor mei din primul trimestru.

Dormitorul comun din aripa de vest era asemănător cu cel pe care-l părăsisem. Erau tot şiruri de paturi, dar aici nu erau suprapuse. În afară de cufăr, fiecare pat mai avea şi un mic şifonier şi un birou. Nimic extravagant, dar era cu siguranţă un pas înainte. Cea mai mare diferenţă era în atitudinea colegilor de dormitor. Am fost întâmpinat cu încruntături şi priviri otrăvite, deşi în cea mai mare parte eram ignorat cu desăvârşire. Era o primire rece, mai ales în contrast cu primirea pe care o avusem mai devreme de la foştii mei colegi.

Era uşor de înţeles de ce. Majoritatea studenţilor petrec multe trimestre la Universitate până să fie primiţi în Arcanum. Toţi cei de-acolo munciseră pe brânci ca să ajungă unde erau. Eu nu.

Doar trei sferturi din paturi erau ocupate. Am ales un pat în fundul sălii, la colţ, departe de ceilalţi. Mi-am agăţat cămaşa de rezervă şi mantia în şifonier şi mi-am băgat raniţa în cufărul de la capătul patului.

M-am întins pe spate şi mi-am aţintit privirea în tavan. Patul meu se afla departe de lumina venită de la lumânările şi lămpile

simpatetice ale celorlalţi studenţi. Eram în sfârşit un membru al Arcanumului, locul în care voisem dintotdeauna să fiu.

Capitolul 41
Sângele unui prieten

Dimineaţa următoare m-am trezit devreme, m-am spălat şi am ciugulit ceva la cantină. Apoi, cum nu aveam ceva mai bun de făcut înainte de biciuirea de amiază, am rătăcit fără ţintă prin Universitate. Am vizitat câteva spiţerii şi prăvălii de sticlărie, am admirat peluzele şi grădinile bine întreţinute.

În cele din urmă, m-am aşezat pe o bancă de piatră dintr-o curte întinsă. Prea agitat ca să fac ceva productiv, am încercat să mă bucur de vreme, urmărind cum vântul mătură câteva bucăţi de hârtie pe pavaj.

Nu trecu mult până când Wilem îşi făcu apariţia şi se aşeză lângă mine fără să ceară vreo invitaţie. Părul şi ochii negri de ceald îl făceau să pară mai în vârstă decât mine sau Simmon, dar încă avea aerul acela cumva jenat al băiatului care încă nu se obişnuise să fie bărbat.

– Ai emoţii? mă întrebă cu hârâitul aspru al accentului siarez.

– De fapt, încerc să nu mă prea gândesc la asta.

Wilem mormăi aprobator. Am rămas tăcuţi pentru aproape un minut, privindu-i pe studenţii aflaţi în trecere. Unii dintre ei se opriră din conversaţie să arate spre mine. M-am săturat repede de atenţia primită.

– Faci ceva acum?

– Stau. Respir, răspunse el simplu.

– Abil răspuns. Văd de ce eşti în Arcanum. Eşti ocupat pentru următoarea oră?

Ridică din umeri şi se uită la mine aşteptând să vadă ce-i propun.

– Poţi să-mi arăţi unde e magistrul Arwyl? Mi-a spus să trec pe la el… după.

– Desigur. Clinica e de cealaltă parte a Arhivei, spuse, arătând cu degetul spre unul din culoarele prin care se ieşea din curte.

Am ocolit clădirea masivă şi fără ferestre a Arhivei.

– Aia e Clinica, arătă Wilem cu degetul.

Era o clădire mare, cu formă neobişnuită. Arăta ca o versiune mai înaltă şi mai puţin întortocheată decât Axul.

– E mai mare decât credeam. Doar pentru predat medicină?

Wilem clătină din cap.

– Se ocupă de îngrijirea bolnavilor. Nu refuză pe nimeni doar

pentru că nu poate plăti.

– Chiar aşa? m-am uitat la clădire, gândindu-mă la magistrul Arwyl. Surprinzător.

– Nu trebuie să plăteşti în avans. După ce îţi revii – dar din pauza lui am înţeles că era de fapt *dacă îţi revii* – îţi reglezi conturile. Dacă nu ai cu ce să plăteşti, lucrezi până datoria e... Care e cuvântul pentru sheyem? întrebă el, ţinându-şi palmele în sus şi mişcându-le de parcă erau talgerele unei balanţe.

– Cântărită?

– Nu. Sheyem, accentuă el cuvântul, ducându-şi palmele la acelaşi nivel.

– A, am imitat gestul. Achitată.

– Da. Lucrezi până când datoria faţă de Clinică e *achitată.* Puţini pleacă fără să-şi plătească datoriile.

Am chicotit morbid.

– Nu mă miră. La ce bun să fugi dacă un arcanist are câteva picături din sângele tău?

Am ajuns până la urmă în altă curte. În mijlocul ei se înălţa stâlpul infamiei cu o bancă de piatră sub el. Nu trebuia să ghicesc cine avea să fie legat de el în cam o oră. În jur de o sută de studenţi se adunaseră în jur, dând evenimentului un aer cumva festiv.

– De obicei, nu se adună atâta lume, dar câţiva dintre magiştri şi-au anulat cursurile.

– Mă gândesc că Hemme şi Brandeur.

Wilem încuviinţă.

– Hemme e genul care poartă pică. O să fie acolo cu toată gaşca lui. E cuvântul corect? *Gaşcă?*

Am încuviinţat, spre vaga satisfacţie a lui Wilem, care mai apoi îşi încreţi fruntea.

– Asta mă face să-mi amintesc ceva ciudat la limba voastră. Oamenii mă întreabă tot timpul despre drumul spre Tinuë. Zic încontinuu „cum e drumul spre Tinuë?" Ce înseamnă?

Am zâmbit.

– E o expresie idiomatică. Adică...

– Ştiu ce e un idiom, mă întrerupse Wilem. Ce înseamnă idiomul ăsta?

– A, am făcut puţin jenat. E doar o formă de salut. E ca şi cum ai întreba: „Ce mai faci?" sau „Îţi merge bine?"

– Şi acelea sunt idiomuri, mormăi Wilem. Limba voastră e plină de nonsensuri. Uneori mi-e greu să pricep cum vă înţelegeţi

unul pe altul? *Îţi merge bine?* Unde să meargă?

– În Tinuë, aparent, am rânjit eu. *Tuan volgen oketh ama*.

Era unul din idiomurile siareze care-mi plăceau la nebunie. Însemna „Nu te lăsa supărat de un nimic”, dar cuvânt cu cuvânt se traducea: „Nu-ţi băga lingura-n ochi pentru nimic”.

Ne-am îndepărtat de curte şi am cutreierat prin Universitate pentru o vreme. Wilem îmi arătă şi alte clădiri de interes, inclusiv câteva taverne ce meritau vizitate, laboratoarele de alchimie, spălătoria cealdă şi bordelurile, fie ele oficiale sau nu. Ne-am plimbat pe lângă zidurile sterpe ale Arhivei, pe lângă atelierul unui dogar, o legătorie de cărţi, o drogherie…

Chiar atunci îmi veni o idee.

– Ai cunoştinţe bune despre ierburi medicinale?

Clătină din cap.

– Chimie, în mare parte şi din ce mai răscolesc uneori prin Arhivă împreună cu Păpuşarul.

– Vrei să spui că răsfoieşti. A răscoli e altceva. Şi cine-i Păpuşarul?

– E greu să-l descriu. Vă fac cunoştinţă altădată. Ce vrei să ştii despre de ierburi?

– Nimic, de fapt. Poţi să mă ajuţi cu ceva?

Încuviinţă, iar eu am arătat către drogheria din apropiere.

– Du-te să-mi cumperi două grame de nalrut. Cred că atât e de-ajuns, am zis şi i-am întins doi sfanţi.

– De ce eu? întrebă el bănuitor.

– Pentru că nu vreau ca omul de-acolo să-mi arunce privirea aia de „eşti cam tânăr”. Nu astăzi.

Aproape că dansam de agitaţie când Wilem se întoarse.

– Era ocupat, îmi explică văzându-mi nerăbdarea.

Îmi întinse un pacheţel de hârtie şi restul de bani.

– Ce face planta asta?

– E pentru stomac. Micul dejun nu mi-a picat prea bine şi nu prea am chef să vomit în timp ce-mi iau bice pe spate.

Am luat două căni de cidru la o cârciumă din apropiere. Am băut-o pe a mea ca să înghit nalrutul mai bine, încercând să nu mă strâmb la gustul său amar. Nu trecu mult până să auzim clopotniţa anunţând amiaza.

– Cred că trebuie să merg la curs, încercă Wil să spună cu nonşalanţă, dar îi ieşi sugrumat.

Se uită la mine, jenat şi puţin palid sub tenul său oacheş. Îmi zâmbi zbuciumat.

– Nu-mi place să văd sânge curgând. Sângele meu… sângele unui prieten…

– Nu mi-am pus în cap să sângerez prea mult. Dar nu-ţi face griji. M-ai ajutat să trec de partea cea mai grea, aşteptarea. Mulţumesc.

Când ne-am despărţit, m-am luptat să-mi reprim un val de vinovăţie. Deşi mă cunoştea de numai două zile, Wil mă ajutase fără reţineri. Ar fi putut să aleagă calea cea simplă şi să mă urască pentru intrarea fulgerătoare în Arcanum, ca toţi ceilalţi. În schimb, s-a purtat ca un adevărat prieten, iar eu l-am răsplătit cu minciuni.

Mergând spre stâlpul infamiei, am început să mă simt apăsat de privirile mulţimii. Câţi erau! Două sute? Trei? După un anumit punct, numerele încetează să conteze şi tot ce rămâne e zidul fără chip al gloatei. Pregătirea mea pentru scenă mă ajută să nu mă gârbovesc sub povara privirii lor. M-am îndreptat încet şi calm spre stâlpul infamiei, într-un noian de murmure.

Nu am mers ţanţoş, căci ştiam că asta i-ar întoarce împotriva mea. Nu am mers nici spăşit. Am mers demn, aşa cum m-a învăţat tatăl meu, fără frică sau regret pe faţă. În timp ce mergeam, am simţit cum nalrutul pune stăpânire pe mine. Mă simţeam perfect treaz, în timp ce totul în jurul meu devenise aproape dureros de strălucitor. Timpul părea să încetinească pe măsură ce mă apropiam de mijlocul curţii. Urmăream norişorii de praf ridicaţi de paşii mei. Simţeam cum o adiere de vânt se agăţa de tivul mantiei mele şi se ghemuieşte acolo, răcorind sudoarea dintre omoplaţii mei. Pentru o clipă credeam că pot să număr toate feţele mulţimii din jurul meu, ca nişte flori pe câmp.

Nu i-am zărit pe niciunul dintre magiştri în mulţime, cu excepţia lui Hemme, care stătea în apropierea stâlpului, cu trufie porcină întipărită pe faţă. Stătea cu braţele încrucişate, lăsând mânecile robei sale de magistru să-i atârne în lături.

Când văzu că-mi prinse atenţia, gura i se strâmbă într-un zâmbet moale, care ştiam că era menit pentru mine. M-am hotărât că mai bine-mi muşcam limba decât să-i dau satisfacţia de a părea speriat, sau până şi îngrijorat. În schimb, i-am arătat un zâmbet larg, încrezător, şi am privit mai departe, de parcă persoana sa nu mă preocupa câtuşi de puţin.

Apoi am ajuns la stâlpul infamiei. Am auzit un glas care citea ceva, dar cuvintele erau doar un vag zumzet pentru mine. Mi-am dat jos mantia şi am întins-o pe o bancă de piatră care stătea la

baza stâlpului. Apoi am început să mă deschei la cămaşă, atât de calm că păream să mă pregătesc de o baie. O mână se puse pe încheietura mea şi mă opri. Omul care citise anunţul încercă să mă consoleze cu un zâmbet.

– Nu trebuie să mergi fără cămaşă, spuse el. Aşa are să te usture mai puţin.

– Nu am de gând să stric o cămaşă bună, am spus.

Mă privi ciudat, apoi ridică din umeri şi arătă spre un inel de fier de deasupra capetelor noastre.

– Am nevoie de mâinile tale.

L-am privit fără emoţie.

– Nu trebuie să vă faceţi griji că aş putea să fug.

– E ca să nu pici în caz că leşini.

L-am privit încruntat.

– Dacă leşin, puteţi face ce vreţi, am spus ferm. Până atunci, nu voi fi legat.

Ceva în vocea mea îl opri. Nu s-a opus, aşa că am urcat pe banca de piatră de sub stâlp şi m-am întins spre inelul de fier. L-am cuprins cu fermitate cu ambele mâini. Era neted şi rece, o senzaţie straniu de liniştitoare. M-am concentrat pe ea cât timp coboram în Inima de Piatră.

Am auzit cum oamenii se îndepărtau de stâlp. Apoi, mulţimea se linişti şi singurul sunet era şuierul moale şi pocnetul de bici din spatele meu. Eram uşurat. Aveam să fiu biciuit cu un bici cu o singură coadă. În Bobcatran văzusem ce poate face din spatele unui om un bici cu şase cozi.

Urmă o tăcere bruscă. Apoi, înainte să mă pot pregăti, am auzit un pocnet mai tare decât cel dinainte. Am simţit o linie de foc roşu stins coborând pe spatele meu.

Am strâns din dinţi. Dar nu a fost atât de rău cum credeam. Chiar şi cu măsurile de precauţie luate, mă aşteptasem la o durere mai aprigă.

Apoi veni a doua lovitură. Pocnetul fu mai tare, şi am auzit-o mai degrabă cu corpul decât cu urechile. Am simţit o amorţeală ciudată peste spate. Mi-am ţinut răsuflarea, ştiind că eram sfâşiat şi sângeram.

Totul se făcu roşu pentru o clipă şi m-am sprijinit de lemnul aspru, smolit alt stâlpului. A treia lovitură căzu înainte să apuc să mă pregătesc pentru ea. Îmi linse umărul stâng, apoi mă sfâşie până jos la şoldul stâng. Mi-am încleştat dinţii în refuzul meu de a scoate măcar un sunet. Am ţinut ochii deschişi şi am văzut cum

lumea se înnegreşte pe la margini câteva clipe, înainte să-mi revin în simţiri. Apoi, neluând în seamă durerea care urla pe spatele meu, mi-am aşezat bine tălpile pe bancă şi mi-am descleştat degetele de pe inelul de fier. Un tânăr sări înainte ca şi cum dădea să mă prindă. I-am aruncat o privire muşcătoare şi s-a dat înapoi. Mi-am luat cămaşa şi mantia, le-am aşezat cu atenţie pe braţ şi am părăsit curtea, fără să bag în seamă mulţimea tăcută din jurul meu.

Capitolul 42
Fără urmă de sânge

– Ar putea fi mai rău, atâta e clar.

Chipul rotund al magistrul Arwyl era preocupat în vreme ce-mi cerceta rănile.

– Speram că doar ai să te învineţeşti puţin. Dar ar fi trebuit să ştiu mai bine, cu pielea ta.

Şedeam pe marginea unei mese lungi, în interiorul Clinicii. Arwyl mă apăsă uşor pe spate şi continuă:

– Dar, aşa cum am mai spus, putea fi mai rău. Două tăieturi, dar, la cum sunt tăieturile de obicei, nu puteai să speri la mai bine. Curate, superficiale şi drepte. Dacă vei face cum am să-ţi spun, vei avea doar nişte cicatrici fine ca de argint, să le arăţi doamnelor cât de curajos eşti.

Se opri în faţa mea şi ridică din sprâncenele albe în spatele inelelor de la ochelarii. Expresia lui îmi stoarse un zâmbet. Îl chemă pe tânărul care aştepta la uşă.

– Du-te şi adu următorul Re'lar de pe listă. Spune-le că trebuie să aducă numai cele necesare pentru a repara o rană dreaptă, superficială.

Băiatul se întoarse şi plecă, cu paşii pierzându-se din ce în ce mai mult în depărtare.

– Vei fi un excelent subiect de practică pentru unul dintre Re'larii mei, rosti Arwyl. Tăieturile sunt simple, cu puţine şanse de complicaţii, dar nu pot să spun asta şi despre tine.

Îmi presă pieptul cu un deget zbârcit şi ţâţâi cu limba între dinţi.

– Doar oase şi un pic de ambalaj. Ne-ar fi mai uşor dacă am avea mai multă carne de lucru. Dar lucrurile nu sunt întotdeauna cum ar trebui să fie, rosti şi ridică din umeri până aproape de urechi. De aceea tinerii tămăduitori trebuie să înveţe pe rupte.

Se uită la mine ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Am încuviinţat cu seriozitate. Păru satisfăcut de asta şi zâmbetul lui cu ochi mijiţi îi reveni pe chip. Se întoarse să deschidă un dulăpior.

– Dă-mi doar un moment şi îţi amorţesc usturimea care trebuie că te arde peste tot pe spate.

Ciocni câteva sticle şi scotoci pe rafturi.

– E în regulă, magistre Arwyl, am spus eu, cu stoicism. Puteţi

să mă coaseţi aşa cum sunt.

Luasem două grame de nalrut ca să mă amorţesc şi ştiam că nu trebuie să amestec anestezicele între ele. Bătrânul se opri cu un braţ vârât adânc în dulap şi trebui să-l scoată pentru a se uita la mine.

– Ai mai avut vreodată cusături, băiatul meu?

– Da, am spus sincer.

– Fără nimic pentru a atenua durerea?

Am încuviinţat din nou. Aşa cum mă aşezasem pe masă, ochii mei erau uşor mai sus decât ai săi. Se uită la mine cu neîncredere.

– Lasă-mă să văd, atunci, spuse el.

Mi-am tras cracul pantalonului peste genunchi, cu dinţii încleştaţi de la durerea de spate. În cele din urmă am dezvăluit o cicatrice cât palma pe exteriorul coapsei, mai sus de genunchi, de când Ţeapă mă înjunghiase cu cuţitul improvizat dintr-o sticlă, acum trei ani în Bobcatran.

Arwyl se uită la ea atent, ţinându-şi ochelarii cu o mână. Apăsă blând cu degetul arătător.

– Neglijent, rosti el, cu un dezgust uşor.

Mă gândeam că făcusem o treabă destul de bună.

– Firul mi s-a rupt când terminasem pe jumătate. Şi nu lucram în circumstanţe tocmai ideale.

Arwyl rămase tăcut pentru o vreme, mângâindu-şi buza superioară cu degetul în timp ce mă privea cu ochii pe jumătate închişi.

– Şi lucrurile astea îţi fac plăcere?

Am râs, dar nu pentru mult, căci durerea îmi înflori din nou în spate.

– Nu, domnule magistru. Doar am avut grijă de mine cât de bine am putut.

Continuă să mă privească, încă mângâindu-şi buza.

– Arată-mi unde s-a rupt firul.

I-am arătat. Nu este genul de lucru pe care să-l uiţi.

Examină atent vechea cicatrice şi apăsă încă o dată, înainte de a privi în sus.

– Poate chiar spui adevărul, ridică el din umeri. Nu ştiu. Dar cred că, dacă ar fi…

Se opri şi mă privi atent drept în ochi. Se ridică şi îşi potrivi ochelarii.

– Uită-te în sus, spuse el.

Cu fruntea încreţită din pricina a ce văzuse, Arwyl mă luă de o mână, mă apăsă ferm de vârful unghiei şi privi cu atenţie pentru o clipă sau două. Cutele de pe frunte se adânciră când se apropie de mine, mă apucă de bărbie cu o mână, îmi deschise gura şi mă mirosi.

– Tenasină? întrebă el, apoi îşi răspunse la propria întrebare. Nu. Nalrut, desigur. Cred că m-am ramolit de nu am observat mai devreme. Explică de asemenea de ce nu sângerezi peste tot pe masa mea frumoasă şi curată.

Mă cercetă cu o privire gravă.

– Cât de mult?

Nu aveam de ce să neg.

– Două dramuri.

Arwyl rămase tăcut pentru o vreme, uitându-se la mine. După aceea, îşi scoase ochelarii şi îi frecă violent de manşetă. Îi puse la loc şi se uită drept spre mine.

– Nu e de mirare că un băiat s-ar putea teme de o biciuire îndeajuns încât să ia leacuri. Dar de ce, dacă i-a fost atât de frică, şi-ar da jos cămaşa? Ai să-mi explici toate astea. Dacă m-ai minţit mai înainte, recunoaşte şi totul va fi bine. Ştiu că băieţii mai spun bazaconii uneori.

Ochii săi străluceau în spatele sticlei ochelarilor.

– Dar dacă ai să mă minţi acum, nici eu, nici vreun student de-al meu nu-ţi va coase rănile. Nu accept să fiu minţit, rosti el şi îşi încrucişă braţele la piept. Deci explică-mi. Nu înţeleg ce se întâmplă aici. Asta, mai mult decât orice altceva, nu-mi place.

În ultimă instanţă, am ales să spun adevărul.

– Profesorul meu, Abenthy, m-a învăţat tot ce a putut despre artele tămăduirii, i-am explicat eu. Când am ajuns pe străzile din Bobcatran a trebuit să am grijă de mine. Am arătat spre genunchi şi am continuat: Nu am purtat cămaşa pentru că am doar două cămăşi şi a trecut o bună perioadă de timp de când am avut atâtea.

– Şi nalrutul? întrebă el.

Am oftat.

– Nu sunt prea popular aici, domnule. Sunt mai tânăr decât toţi şi o mulţime de oameni cred că nu am ce căuta aici. Am supărat o mulţime de studenţi fiindcă am intrat în Arcanum atât de repede. Şi am reuşit să mi-l fac duşman pe magistrul Hemme. Toţi ceilalţi studenţi, Hemme şi prietenii săi, mă urmăresc şi aşteaptă un semn de slăbiciune. Am luat nalrutul pentru că nu

am vrut să leşin. Trebuia să le las impresia că nu-mi pot face rău. Am învăţat că cel mai bun mod să rămâi teafăr e să-ţi faci duşmanii să creadă că nu poţi fi rănit.

Suna urât să spun ceva atât de categoric, dar acesta era adevărul. M-am uitat la el sfidător.

Fu o lungă tăcere, timp în care Arwyl se uită la mine cu ochii mijiţi îndărătul ochelarilor, ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva în interiorul meu. Îşi mângâie din nou buza de sus cu degetul apoi începu să vorbească alene.

– Cred că, dacă aş fi fost mai în vârstă, începu el, destul de slab pentru a fi vorbit cu sine însuşi, aş spune că ai fost ridicol. Că studenţii noştri sunt adulţi, nu băieţi puşi pe ceartă.

Se opri din nou, încă mângâindu-şi buza. Apoi ridică din sprâncene şi-mi zâmbi.

– Dar nu sunt atât de bătrân. Hmmm. Nu încă. Nici pe jumătate. Oricine crede că băieţii sunt nevinovaţi şi drăguţi nu a fost un băiat el însuşi sau a uitat cum era. Şi oricine crede că oamenii nu sunt răutăcioşi şi cruzi pesemne că nu prea iese din casă. Şi cu siguranţă nu e tămăduitor. Noi vedem efectele cruzimii mai mult decât oricare alţii.

Înainte să pot răspunde, continuă:

– Închide gura, E’lir Kvothe, sau mă voi simţi obligat să-ţi dau un tonic cu gust scârbos. Aa, uite că vin, spuse el când doi studenţi intrară în cameră.

Erau asistentul care mă conduse aici şi, celălalt, spre surprinderea mea, o femeie tânără.

– A, Re’lar Mola, rosti Arwyl entuziasmat, toate semnele discuţiei noastre dispărând uşor de pe faţa lui. Ai auzit că pacientul are două răni drepte, curate. Ce ai adus pentru a remedia situaţia?

– Pânză de in fiartă, ac îndoit, fire, alcool şi iod, răspunse ea concis.

Avea ochi verzi, care contrastau puternic cu chipul ei palid.

– Cum aşa? Cum rămâne cu ceara simpatetică? întrebă Arwyl cu un zâmbet pe buze.

– Nu, magistre Arwyl, răspunse ea puţin stânjenită.

– Şi de ce nu?

Tânăra ezită.

– Pentru că nu am nevoie de ea.

Arwyl se domoli.

– Da. Desigur că nu. Foarte bine. Te-ai spălat înainte să vii

aici?

Mola încuviinţă, iar părul ei scurt, blond se undui la mişcare.

– Atunci ţi-ai irosit timpul, spuse el cu asprime. Gândeşte-te la toţi germenii pe care poate i-ai adunat în lunga plimbare prin pasaj. Spălă-te din nou şi vom începe.

Fata se spălă cu conştiinciozitate la un bazin din apropiere. Arwyl mă ajută să mă aşez pe masă cu faţa în jos.

– Pacientul a fost amorţit? întrebă ea.

Deşi nu îi puteam vedea faţa, am detectat o umbră de îndoială în vocea ei.

– Anesteziat, o corectă Arwyl. Ai un ochi bun pentru detaliu Mola. Nu, nu e. Acum, ce ai face dacă E'lir Kvothe te-a asigurat că nu are nevoie de astfel de lucruri? El pretinde că ar avea mai mult control de sine decât un lingou de oţel Ramston şi că nu se va clinti când îl coasem, rosti Arwyl pe un ton serios, dar sub care ghiceam cât de mult se amuza.

Mola se uită la mine, apoi la Arwyl.

– I-aş spune să nu îndruge prostii, spuse ea după o scurtă pauză.

– Şi dacă ar insista în afirmaţiile sale că nu are nevoie de anestezic?

Urmă o pauză mai lungă, după care Mola răspunse:

– Nu pare să fi sângerat mult, aşa că m-aş apuca de lucru. Dar i-aş spune clar că, dacă se mişcă prea mult, îl leg de masă şi-l tratez aşa cum găsesc de cuviinţă pentru bunăstarea lui.

– Hmm, făcu Arwyl, care părea un pic surprins de răspunsul ei. Da. Foarte bine. Deci, Kvothe, mai doreşti să renunţi la anestezic?

– Mulţumesc, am spus politicos. Nu am nevoie.

– Foarte bine, rosti Mola, care parcă se împăcase cu gândul. În primul rând am să curăţ şi să sterilizez rana.

Alcoolul usturǎ, dar asta a fost cel mai rău. Am încercat să mă relaxez în timp ce Mola spunea fiecare lucru pe care urma să-l facă. Arwyl păstra un flux constant de comentarii şi sfaturi. Mi-am ocupat mintea cu alte lucruri, încercând să nu tresar la înţepăturile de ac, amorţite de nalrut.

Termină repede şi mă bandajă cu o eficienţă demnă de admirat. În vreme ce mă ajuta să mă ridic şi mă înfăşură în in, mă întrebam dacă toţi studenţii lui Arwyl erau la fel de bine pregătiţi ca ea.

Făcea ultimele noduri când am simţit o atingere uşoară, ca de

pană pe umărul meu, aproape imposibil de simţit prin nalrutul care mă amorţea.

– Are o piele frumoasă, am auzit-o murmurând, probabil pentru Arwyl.

– Re'lar! făcu Arwyl sever. Astfel de comentarii nu sunt profesioniste. Sunt dezamăgit.

– Mă refeream la natura cicatricii pe care o va avea, răspunse ea. Îmi închipui că nu va fi mai mult de o linie alburie, cu condiţia să evite să-şi rupă copcile.

– Hmm, făcu Arwyl. Da, desigur. Şi cum ar trebui el să le evite?

Mola ocoli masa şi ajunse faţă în faţă cu mine.

– Evită mişcări ca asta, spuse întinzându-şi mâinile în faţă, sau asta. Le duse deasupra capului şi continuă: Evită mişcări bruşte de orice fel, alergat, sărit, căţărat. Bandajul poate fi îndepărtat chiar şi în două zile. Nu-l uda. Privirea i se mută de la mine la Arwyl, care încuviinţă.

– Foarte bine, Re'lar. Eşti liberă.

Se uită la băiatul care asistase la întreaga procedură în deplină muţenie.

– Şi tu poţi să mergi, Geri. Dacă întreabă cineva, sunt în camera de lucru. Mulţumesc.

În clipa următoare, Arwyl şi cu mine eram din nou singuri. Stătea nemişcat, cu mâna la gură pe când încercam cu atenţie să-mi îmbrac cămaşa. În cele din urmă, păru să ajungă la o decizie.

– E'lir Kvothe, ai vrea să studiezi aici, în Clinică?

– Foarte mult, magistre Arwyl, am spus sincer.

Încuviinţă ca pentru sine, cu mâna încă la gură.

– Întoarce-te în patru zile. Dacă eşti destul de deştept încât să nu-ţi rupi sutura, voi fi aici, rosti el cu ochii sclipind.

Capitolul 43
Calea care pâlpâie

Sub efectul stimulent ale nalrutului şi simţind foarte puţină durere, mi-am făcut drum spre Arhivă.

Cum devenisem membru al Arcanumului, eram liber să explorez Stivele, ceva ce am aşteptat toată viaţa să fac.

Chiar mai bine, atâta timp cât nu ceream ajutor de la scribi, nimic nu era consemnat în catastifele Arhivei. Asta însemna ca puteam să cercetez despre Chandrieni şi Amiri după pofta inimii şi nimeni, nici măcar Lorren, nu trebuia să ştie vreodată despre preocupările mele „copilăreşti”.

Intrând în lumina roşiatică a Arhivei, i-am găsit atât pe Ambrose, cât şi pe Fela în spatele biroului de la intrare. O binecuvântare cu două tăişuri. Ambrose stătea înclinat spre ea, vorbind cu voce scăzută. Ea avea aerul evident stânjenit al femeii care ştie inutilitatea unui refuz politicos. Una din mâinile lui i se odihnea pe genunchi, pe când celălalt braţ îi înconjura spătarul scaunului, cu mâna poposindu-i pe gât. Voia să pară tandru şi afectuos, dar trupul ei vădea încordarea unei căprioare speriate. Adevărul era că o ţinea acolo aşa cum ai ţine un câine de ceafă încât să nu fugă.

Am închis uşa cu zgomot şi Fela ridică privirea, îmi întâlni ochii, apoi privi în jos şi într-o parte, ruşinată de situaţia neplăcută în care se afla. De parcă ar fi făcut ceva. Am văzut privirea aceea de prea multe ori pe străzile din Bobcatran. Asta stârni în mine o veche furie.

M-am apropiat de birou, făcând mai mult zgomot decât era cazul. Un stilou şi cerneală erau puse pe celălalt capăt al biroului, ca şi o bucată de hârtie plină pe trei sferturi cu tăieturi şi retuşuri. Mi-am dat seama că Ambrose încercase să compună un poem.

Am ajuns la marginea biroului şi m-am oprit o clipă. Fela se uita peste tot numai nu la mine sau la Ambrose. Îşi schimbă poziţia în scaun, incomodată de situaţie, dar era evident că nu dorea să facă o scenă. Mi-am dres glasul.

Ambrose se uită peste umăr, pieziş.

– Apari în cele mai proaste momente, E’lir. Alege-ţi timpul mai bine şi vino înapoi mai târziu.

Se întoarse din nou, fără să mă mai bage în seamă.

Am pufnit şi m-am aplecat peste birou, întinzând gâtul la foaia de hârtie pe care o lăsase acolo.

– Eu să-mi aleg timpul mai bine? Te rog, aici ai treisprezece silabe într-un vers, am bătut cu degetul pe pagină. Nu e nici iambic. Nu ştiu dacă are ceva metrică în el.

Se întoarse din nou la mine, profund iritat.

– Ţine-şi limba, E'lir. Ziua în care am să vin la tine pentru ajutor la poezie este ziua…

– …E ziua în care ai două ore libere, am spus. Două ore şi asta doar pentru a începe. Nici măcar nu ştiu de unde să-ncep. Practic, poezioara asta îşi bate joc de sine.

– Ce ştii tu despre poezie? întrebă Ambrose fără a se deranja să se întoarcă.

– Recunosc un vers care şchioapătă când îl aud, am spus. Dar ăsta nu e nici măcar şchiopătat. Şi şchiopătatul are ritm. Asta sună mai degrabă ca cineva care cade pe scări. Scări strâmbe. Cu o balegă la capăt.

– E un ritm săltat, spuse el, cu glas scorţos şi jignit. Nu mă aştept să pricepi.

– Săltat? am întrebat şi am izbucnit într-un râs neîncrezător. Aş înţelege dacă aş vedea un cal în călduri care să salte atât. L-aş ucide de milă şi i-aş da foc, de teamă ca nu cumva să-i mănânce câinii leşul şi să moară.

În cele din urmă, Ambrose se întoarse spre mine, forţat astfel să ia mâna de pe genunchiul drept al Felei. O jumătate de victorie, dar cealaltă mână îi rămase pe gât, ţinând-o pe scaun sub aparenţa unei mângâieri.

– M-am gândit că s-ar putea să apari pe-aici astăzi, spuse cu veselie prefăcută. Aşa că am verificat deja registrul. Nu eşti încă pe liste. Va trebui să stai la tomuri sau să vii mai târziu, după ce s-au actualizat listele.

– Fără supărare, dar poţi să verifici din nou? Nu sunt sigur că pot avea încredere în competenţa cuiva care încearcă să rimeze „nord” cu „cord”. Nu e de mirare că trebuie să ţii femeile cu sila ca să le convingi să-ţi asculte balivernele.

Ambrose tresări şi braţul îi lunecă de pe scaun şi îi căzu într-o parte. Mă privi cu chip înveninat.

– Atunci când vei fi mai în vârstă, E'lir, veţi înţelege că ceea ce un bărbat şi o femeie fac împreună…

– Ce? În intimitatea sălii de intrare în Arhivă, am spus, arătând în jur. Pe trupul Domnului, ăsta nu e un bordel. Şi, în cazul în care

nu ai observat, ea e studentă, nu o curviştină pe care ai plătit-o să-ţi faci poftele. Dacă ai de gând să iei o femeie cu forţa, măcar ai decenţa să o faci într-o alee. Cel puţin aşa se va simţi îndreptăţită să strige după ajutor.

Ambrose se îmbujoră de furie şi îi luă câteva clipe să-şi găsească cuvintele:

– N-ai habar despre femei.

– Da, măcar în privinţa asta suntem de acord. De fapt, chiar ăsta e motivul pentru care sunt aici. Vreau să fac nişte cercetări. Să găsesc o carte sau două pe subiect. Aşa că, te rog, caută-mi numele şi lasă-mă să intru, am spus pe ton poruncitor, bătând cu degetul în registru.

Ambrose deschise cartea, găsi pagina cu litera K şi întoarse catastiful spre mine.

– Poftim. Dacă-ţi găseşti numele pe listă, eşti bine-venit să răsfoieşti prin Stive după pofta inimii. Altfel, poţi să vii într-un răstimp sau două. Sigur actualizăm listele până atunci.

– I-am rugat pe magiştri să-mi dea un bilet de voie tocmai în eventualitatea că vor fi neînţelegeri privind intrarea mea în Arcanum, am spus şi mi-am tras cămaşa peste cap, întorcându-mă să-i arăt bandajele de pe spate. Poţi să-l citeşti de acolo sau trebuie să mă apropii?

Ambrose tăcu mâlc, aşa că mi-am coborât cămaşa şi m-am întors spre Fela, ignorându-l întru totul. Am făcut o plecăciune. Una nu prea adâncă, având în vedere că spatele nu-mi permitea mai mult.

– Domniţă scrib, binevoieşti să mă ajuţi să găsesc o carte despre femei? Am fost povăţuit de către cei mai înţelepţi decât mine că ar trebui să mă informez despre acest subiect atât de subtil.

Fela schiţă un zâmbet şi se relaxă puţin. Până atunci stătuse încordată tot timpul, chiar şi după ce Ambrose îşi retrăsese mâna. Bănuiam că-l cunoştea îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că, dacă s-ar fi retras şi l-ar fi făcut de râs, s-ar fi răzbunat pe ea mai târziu.

– Nu ştiu dacă avem aşa ceva.

– Atunci mă mulţumesc cu un abecedar, am zâmbit eu. Am auzit din surse de încredere că n-am habar despre femei, aşa că orice mi-ar deschide ochii mai mult.

– Ceva ilustrat, poate? îşi scuipă Ambrose veninul.

– Dacă ajungem să căutăm cărţi de copii, cu siguranţă îţi vom

cere ajutorul, am spus fără să mă uit la el, apoi i-am zâmbit Felei. Poate un bestiar. Se spune că sunt dihănii solitare, foarte diferite de oameni.

Felei îi înflori un zâmbet pe buze şi chicoti amuzată.

– Nu cred că strică să căutăm.

Ambrose aruncă o privire cruntă înspre ea. Fata îi făcu semn să se domolească.

– Ambrose, toată lumea ştie că a intrat în Arcanum. Ce e rău în a-l lăsa pur şi simplu să intre?

Ambrose o săgetă cu privirea.

– De ce nu dai fuguţa la Tomuri şi-i aduci ce-ţi cere între dinţi? Mă descurc de unul singur aici.

Fela se ridică de la birou, luă cartea pe care încercase să o citească şi se îndreptă spre Tomuri. Când deschise uşa, îmi trimise o privire plină de recunoştinţă şi uşurare. Sau poate că era doar imaginaţia mea.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, încăperea păru să se întunece. Nu încerc să fiu poetic. Lumina chiar păru să pălească. M-am uitat la lămpile simpatetice agăţate prin cameră, întrebându-mă ce se petrecea.

Dar o clipă mai încolo am simţit cum o senzaţie de arsură începe să mi se strecoare de-a lungul spatelui şi am înţeles. Nalrutul începea să-şi piardă efectul. Majoritatea calmantelor au efecte secundare destul de neplăcute. Uneori, tenasina duce la stări de delir sau leşin. Laciliul e otrăvitor. Ofalul provoacă dependenţă. Mhenka e poate cel mai puternic dintre ele, dar sunt destule motive pentru care i se spune „rădăcina răului”.

Nalrutul era mai slab decât acestea, dar mult mai sigur de luat. E un anestezic slab, un stimulant şi un inhibitor vascular şi tocmai din această cauză n-am sângerat ca un porc înjunghiat atunci când am fost biciuit. Pe deasupra, nu avea efecte secundare prea puternice. Odată ce-şi pierde efectul, te lasă epuizat fizic şi mental.

Nu-mi păsa, căci venisem să cercetez stivele de cărţi. Acum eram un membru al Arcanumului şi n-aveam de gând să plec până când nu ajungeam la Arhivă. M-am întors spre birou, cu dârzenia înscrisă pe faţă.

Ambrose mă privi îndelung, gânditor, după care oftă.

– Fie. Ce zici de o înţelegere? Tu îţi ţii gura despre ce ai văzut aici şi eu închid ochii şi te las să intri chiar dacă nu eşti în catastif în mod oficial. Ce spui? întrebă el, puţin agitat.

Pe măsură ce vorbea, simţeam cum efectul stimulant al nalrutului se disipează. Trupul îmi era greoi şi istovit, gândurile leneşe şi vâscoase. Am dat să mă frec la ochi, tresărind de durere când mişcarea îmi întinse copcile de pe spate.

– Foarte bine, am spus cu greu.

Ambrose deschise unul dintre catastife şi răsfoi prin el cu un oftat.

– De vreme ce e prima oară când intri în Arhivă, trebuie să plăteşti taxa pentru stive.

Simţeam un gust de lămâie care-mi umplea gura. Era un efect secundar pe care Ben nu-l menţionase. Îmi distrăgea atenţia şi abia după câteva clipe bune am observat că Ambrose se uita întrebător la mine.

– Ce?

Mă privi curios.

– Taxa pentru stive.

– Când am fost la Tomuri, nu mi s-a cerut nici o taxă.

Ambrose se uită la mine de parcă eram un idiot.

– Asta pentru că e taxa pentru *stive.* De obicei o plăteşti odată cu taxa de intrare în Arcanum. Dar, cum ai sărit un rang în câteva zile, trebuie să o plăteşti acum.

– Cât e? am întrebat, pipăindu-mă să-mi găsesc punga.

– Un talant. Şi chiar *trebuie* să plăteşti înainte să intri. Regulile sunt reguli.

După ce mi-am plătit cazarea în Morişcă, aproape că toţi banii care-mi mai rămăseseră se însumau la un talant. Eram conştient că trebuie să economisesc dacă voiam să am bani pentru taxa de trimestrul următor. Imediat ce nu aveam cum să o plătesc, eram nevoit să părăsesc Universitatea.

Totuşi, era un preţ mic pentru ceva la care visasem aproape întreaga mea viaţă. Am scos un talant din pungă şi i l-am întins.

– Trebuie să mă semnez?

– Nimic atât de oficial, spuse Ambrose şi deschise un sertar din care scoase un mic obiect de metal.

Năucit de la efectul secundar al nalrutului, mi-a luat puţin până să-mi dau seama ce era: un opaiţ simpatetic cu mâner.

– Nu e lumină la stive, mă lămuri Ambrose. E prea spaţios acolo şi pe termen lung ar dăuna cărţilor. Opaiţele costă un talant şi jumătate.

Am ezitat. Ambrose încuviinţă pentru sine cu o expresie îngândurată.

– Mulţi studenţi ajung cu buzunarele goale în primul lor trimestru.

Cotrobăi printr-un alt sertar.

– Opaiţele costă un talant şi jumătate, iar eu n-am ce să fac în privinţa asta. Dar lumânările sunt doar un ban.

Un ban pe lumânare era o afacere grozavă. Am scos banul.

– Iau două.

– Asta e ultima, spuse Ambrose şi se uită prevăzător în jur înainte să mi-o întindă. Ştii ce, ţi-o dau pe nimic. Doar să nu spui nimănui, zâmbi el. Va fi micul nostru secret.

Am luat lumânarea, nevenindu-mi să cred. Aparent, chiar îl înfricoşasem cu scena pe care o făcusem. Ori asta, ori fiul acesta de nobil, insolent şi arogant cum era, poate că nu era nici pe jumătate nemernicul pe care-l crezusem.

***

Ambrose mă conduse grăbit către Stive, fără să-mi dea timp să aprind lumânarea. Când uşile se închiseră în urma mea, m-am trezit înconjurat de o beznă de nepătruns, cu doar o dâră de lumină roşiatică venind de sub pragul uşilor din spate.

Cum nu aveam chibrituri, a trebuit să recurg la simpatie. În mod normal, aş fi făcut-o cât ai bate din palme, dar mintea mea istovită din pricina nalrutului abia găsea concentrarea necesară. Am strâns din dinţi, mi-am liniştit Alarul în minte şi după câteva secunde am simţit frigul pătrunzându-mi în muşchi şi am luat suficientă căldură din corp încât să trezesc la viaţă fitilul.

Cărţi. Fără ferestre care să lase lumina soarelui înăuntru, Stivele erau cufundate în întuneric, cu excepţia luminii ce venea de la lumânare. Raft peste raft de cărţi se întindeau departe în beznă. Mai multe decât aş putea să număr într-o întreagă zi. Mai multe decât aş putea să citesc într-o viaţă.

Aerul era rece şi uscat. Mirosea a piele veche, pergament şi secrete uitate. Mă întrebam cum reuşesc să ţină aerul proaspăt într-o clădire fără ferestre.

Cu o mână pusă înaintea lumânării, am pornit printre rafturi, savurând momentul pe care-l aşteptasem de atâta timp. Umbrele dansau frenetic pe tavan, după cântecul lumânării mele, care pâlpâia dintr-o parte în alta.

Nalrutul îşi pierduse deja orice efect. Spatele îmi pulsa de durere şi gândurile îmi erau îmbrăcate în plumb, ca şi cum o febră pusese stăpânire pe mine sau fusesem lovit în moalele capului. Ştiam că nu aş fi putut să citesc foarte mult, dar nu mă

lăsa inima să plec atât de repede. Nu după toate lucrurile prin care trecusem ca să ajung aici.

Am rătăcit fără ţintă cam un sfert de oră, explorând. Am descoperit mai multe cămăruţe de piatră cu uşi grele de lemn şi mobilate doar cu mese şi scaune. Erau evident menite pentru ca mici grupuri să se întâlnească şi să discute fără să deranjeze liniştea absolută a Arhivei.

Am găsit trepte care duceau în sus sau în jos. Arhiva avea şase etaje, însă nu ştiam că are şi subsol. Cât de adânc era? Oare câte zeci de mii de cărţi aşteptau sub picioarele mele?

Abia pot să descriu cât de alinat mă simţeam în întunecimea rece şi tăcută. Mă simţeam împăcat, pierdut cum eram printre şiruri fără capăt de cărţi. Mă simţeam ocrotit ştiind că răspunsurile tuturor întrebărilor mele mă aşteptau undeva aici.

Doar din pură întâmplare am dat peste uşa cu patru discuri. Era făcută dintr-o singură bucată de piatră cenuşie, de aceeaşi culoare ca pereţii din jur. Tocul său era lat cât o palmă, tot cenuşiu şi tot dintr-o singură bucată de piatră. Uşa şi tocul erau atât de bine strânse laolaltă că nu puteai să bagi măcar un ac între ele.

Nu avea balamale. Nici mâner. Să nu mai zic de ferestre sau un panou glisant. Doar patru discuri de aramă. Erau strâns lipite de suprafaţa uşii, care era strâns lipită de cadrul ei, care era strâns lipit de perete. Puteai să-ţi treci mâna pe suprafaţa uşii fără să le simţi contururile. În ciuda acestor probleme considerabile, bucata cenuşie de piatră era fără îndoială o uşă. Fiecare disc de aramă avea o gaură în mijloc şi, cu toate că nu aveau o formă convenţională, era în mod cert găuri de cheie. Uşa era încremenită ca un munte, tăcută şi nepăsătoare precum marea într-o zi fără vânt. Nu era o uşă menită să se deschidă, ci una care trebuia să rămână închisă. În mijloc, între discurile lucioase de aramă, un cuvânt era dăltuit adânc în piatră: VALARITAS. Mai văzusem uşi încuiate în Universitate, locuri care adăposteau lucruri primejdioase, unde dormeau secrete străvechi, tăcute şi ascunse. Uşi a căror deschidere era interzisă. Uşi al căror prag nu era trecut, ale căror chei fuseseră distruse, pierdute sau chiar închise undeva la rândul lor.

Însă toate păleau în comparaţie cu uşa cu patru discuri. Mi-am întins palma pe suprafaţa ei rece şi netedă şi am împins, sperând cu nesăbuire că are să se deschidă la atingerea mea. Dar era la fel de greu de urnit precum o piatră arsă. Am încercat să-mi

strecor privirea prin găurile discurilor, dar nu am zărit nimic în afară de lumina lumânării mele.

M-am trezit sub stăpânirea impulsului de nestăvilit de a pătrunde acolo. Poate că asta arată un aspect pervers al personalităţii mele; că, deşi eram în sfârşit în Arhivă, înconjurat de taine nenumărate, eram atras de singura uşă închisă pe care o găsisem. Poate că stă în natura omului să caute să descopere lucrurile ascunse. Sau poate că e doar natura mea.

Chiar atunci am zărit cu coada ochiului lumina roşie, neclintită a unei lămpi simpatetice care se apropia printre rafturi. Era primul semn al unui alt student. Am făcut un pas în spate şi am aşteptat, gândindu-mă să întreb pe oricine avea să sosească ce se ascundea îndărătul uşii. Ce însemna *Valaritas.*

Lumina roşie se apropie, scoţând dintre umbre doi scribi care tocmai ce cotiră. Se opriră, şocaţi să mă vadă, apoi unul din ei ţâşni înspre mine şi-mi smulse lumânarea, turnându-mi ceară caldă pe mână în timp ce o stingea. Figura sa n-ar fi putut să fie mai îngrozită nici dacă m-ar fi găsit ţinând un cap proaspăt luat de pe umerii cuiva.

– Ce cauţi aici cu o flacără deschisă? întrebă el cu cea mai sonoră şoaptă pe care o auzisem.

Coborî vocea şi îmi flutură lumânarea stinsă prin faţa ochilor.

– Pe trupul ars al Domnului, ce-ţi veni în minte?

Mi-am şters ceara de pe mână, încercând să-mi limpezesc mintea din pâcla de durere şi oboseală. „Evident”, m-am gândit, amintindu-mi zâmbetul lui Ambrose când îmi întinse lumânarea şi mă grăbi pe uşă. „Micul nostru secret.” Evident. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Unul din scribi mă petrecu afară din sala stivelor în vreme ce colegul său dădu fuga după magistrul Lorren. Când am ajuns în anticameră, Ambrose îşi puse pe faţă masca nedumeririi. O jucă puţin exagerat, dar suficient de convingător pentru scribul de lângă mine.

– Ce caută aici?

– L-am găsit rătăcind *cu o lumânare,* îl lămuri scribul.

– Poftim? făcu Ambrose cu o expresie îngrozită. Ei bine, *eu* nu i-am semnat de intrare. Uite. Vezi cu ochii tăi, spuse el şi deschise catastiful.

Înainte să apuc să spun ceva, Lorren intră valvârtej în încăpere. Chipul său atât de calm era acum aspru, aproape sălbatic. Am simţit o sudoare rece pe spate, amintindu-mi cele

scrise de Teccam în a sa Teofanie: *Oamenii chibzuiţi se tem de trei lucruri: de marea cuprinsă de furtună, de o noapte fără lună şi de mânia unui om blând.*

Lorren se înălţa peste biroul de la intrare.

– Ce se petrece? îl întrebă pe scribul cu glas clocotind de mânie.

– Micah şi cu mine eram la stive când am văzut o lumină care pâlpâia şi ne-am dus să vedem dacă cineva avea probleme cu lampa. L-am găsit în apropiere de scările din sud-est, cu asta.

Scribul ridică lumânarea. Mâna îi tremură puţin sub privirea turbată a lui Lorren.

Magistrul se întoarse spre biroul lui Ambrose.

– Cum de s-a întâmplat aşa ceva, Re'lar?

Ambrose îşi ridică palmele, ca un mieluşel neajutorat.

– A venit mai devreme şi nu l-am lăsat înăuntru fiindcă nu figura în registru. Ne-am certat o vreme şi Fela a fost martoră la asta. Până la urmă i-am spus că trebuie să plece. Trebuie să se fi furişat cât timp am mers în camera din spate după cerneală. Sau poate că a trecut pe lângă biroul de la tomuri.

Am rămas înmărmurit. Ce fărâmă din minte nu-mi era strivită de oboseală era preocupată cu durerea ce-mi fulgera pe spate.

– Asta... e o minciună, am spus uitându-mă la Lorren. El mi-a dat drumul. A pus-o pe Fela să plece, apoi m-a lăsat să intru.

– Poftim?

Ambrose rămase cu gura căscată, aparent fără cuvinte de cât era de indignat. Oricât îmi displăcea, trebuia să recunosc că îşi juca rolul de minune.

– De ce în numele Domnului aş face aşa ceva?

– Pentru că te-am făcut de ruşine în faţa Felei. El mi-a vândut şi lumânarea, am spus şi am clătinat din cap, să-mi limpezesc gândurile. Nu, mi-a dat-o pe nimic.

Pe chipul lui Ambrose trona uimirea.

– Uită-te la el. Micul nemernic trebuie să fie beat sau ceva, râse el.

– Tocmai ce-am fost biciuit! am protestat eu.

Propria voce îmi ţiuia în urechi.

– Tăcere! strigă Lorren, care se înălţa peste noi ca un stâlp de furie.

Scribii păliră la auzul vocii sale. Lorren îmi întoarse spatele şi făcu un scurt gest dispreţuitor către birou.

– Re'lar Ambrose e eliberat în mod oficial din funcţie pentru

lipsă de disciplină în îndatoririle sale.

– Ce?

De astă dată, tonul indignat al lui Ambrose nu mai era prefăcut.

Lorren îl privi crunt şi Ambrose închise gura. Se întoarse spre mine şi rosti cu un gest categoric din palmă:

– E'lir Kvothe e proscris să mai intre în Arhivă.

Am încercat să mă gândesc la ceva ce puteam să spun în apărarea mea.

– Magistre, nu am vrut…

Lorren se răsuci spre mine. Chipul său, întotdeauna atât de calm, era schimonosit de o mânie atât de rece, de teribilă, că am dat în spate fără să vreau.

– N-ai *vrut?* E'lir Kvothe, nu-mi pasă de *intenţiile* tale, fie că ai fost înşelat sau nu. Tot ce contează e realitatea acţiunilor tale. Mâna ta ţinea focul. Vina e a ta. E o lecţie pe care orice adult trebuie s-o înveţe.

Am coborât ochii, căutând cu disperare ceva de zis. Orice fel de dovadă. Gândurile mele plumbuite abia începeau să se urnească atunci când Lorren ieşi din încăpere.

– Nu văd de ce să fiu eu pedepsit pentru prostia lui, i se plânse Ambrose unuia din scribi în timp ce eu mă îndreptam cu greu spre uşă.

Am făcut greşeala să întorc capul. Avea o mină serioasă, bine controlată. Dar ochii îi erau peste poate de amuzaţi, plini de râs.

– Sincer, băiete, nu ştiu la ce ţi-a stat mintea, rosti el către mine. Ai crede că un membru al Arcanumului are mai multă chibzuinţă.

***

Am ajuns cu greu la cantină, cu rotiţele gândurilor mele urnindu-se la fel de lent ca şi trupul. Am scotocit o bună bucată de timp după tichetul de masă şi am luat o porţie de budincă, un cârnat şi mereu prezenta mâncare de fasole. Mi-am plimbat greoi privirea prin sală până când i-am zărit pe Simmon şi Manet în locul lor obişnuit din colţul de nord-est.

Am atras destulă atenţie în drumul meu spre ei. Era de înţeles, căci nu trecuseră mai mult de două ceasuri de când fusesem pus la stâlpul infamiei şi biciuit în public. Am auzit pe cineva şoptind:

– …N-a sângerat când l-au biciuit. Eram de faţă. Nici măcar un strop.

Nu sângerasem din pricina nalrutului. La momentul respectiv mi se păruse o idee atât de bună. Acum o găseam meschină şi nesăbuită. Ambrose nu ar fi reuşit să mă ducă de nas atât de uşor dacă firea mea, de obicei atât de suspicioasă, nu ar fi fost adormită. Eram sigur că aş fi putut să-i explic cumva lui Lorren ce se întâmplase dacă aş fi fost mai lucid. Pe măsură ce mă apropiam de masă, mi-am dat seama care era adevărul. Renunţasem la accesul în Arhivă în schimbul unei faime îndoielnice.

Totuşi, nu aveam de ales decât să mă descurc cum puteam. Dacă în urma întregului tărăboi mă alesesem doar cu o fărâmă de reputaţie, trebuia să fac tot ce puteam ca să mi-o măresc. Mi-am îndreptat umerii, am ajuns în cele din urmă la Simmon şi Manet şi mi-am pus tava pe masă.

– Nu-i aşa că nu există taxă de intrare la Stive? am întrebat în timp ce mă aşezam, încercând să nu-mi trădez durerile.

Sim mă privi nedumerit.

– Taxă de intrare.

Manet chicoti cu nasul în strachina de fasole.

– N-am mai auzit chestia asta de câţiva ani. Pe vremea când lucram ca scrib îi păcăleam pe boboci şi luam câte un ban ca să-i lăsăm să folosească Arhiva. Am botezat-o taxă de stive.

– Groaznic, rosti Sim, aruncându-i o privire mustrătoare.

Manet ridică palmele în semn de apărare.

– Era doar o mică distracţie care n-a făcut rău nimănui, spuse el şi se uită la mine. De aia eşti îmbufnat? Te-a jecmănit careva de un ban de aramă?

Am clătinat din cap. N-aveam de gând să dau sfoară-n ţară că Ambrose mă înşelase de un întreg talant.

– Ghici cine tocmai a fost dat afară din Arhivă? am rostit pe ton grav în vreme ce rupeam coaja de pe pâine şi o aruncam pe fasole.

Se uitară nedumeriţi la mine. După o clipă, Simmon puse întrebarea evidentă:

– Aaa… tu?

Am încuviinţat şi am început să învârt cu lingura în strachină. Nu-mi era foame, dar speram că puţină mâncare mă ajută să-mi revin. Oricum, nu-mi stătea în fire să refuz ocazia unei mese.

– Ai fost suspendat în prima ta zi acolo? întrebă Simmon. Asta s-ar putea să-ţi îngreuneze studiile despre Chandrieni în folclor.

– Cam aşa.

– Pentru cât timp eşti suspendat?

– Mi-a spus că sunt *proscris,* am răspuns eu. Nu a spus nimic de un termen limită.

Manet se uită ciudat la mine.

– Proscris? Nu a mai proscris pe cineva de mai bine de un deceniu. Ce-ai făcut? Te-ai uşurat pe o carte?

– Nişte scribi m-au găsit înăuntru cu o lumânare.

– Tehlu milostiv! Bătrânul Lore trebuie să fi fost furios, spuse Manet lăsându-şi furculiţa, cu chipul serios pentru prima oară de când îl cunoşteam.

– Furios e cuvântul cel mai potrivit.

– Ce te-a apucat să intri acolo cu o flacără deschisă? întrebă Simmon.

– Nu-mi permiteam o lampă, aşa că scribul de la birou mi-a dat în schimb o lumânare.

– Nu se poate, pufni Sim. Nici un scrib n-ar…

– Stai aşa, interveni Manet. Era un tip brunet? Bine îmbrăcat? Cu ditamai cuta între sprâncene? întrebă şi exemplifică încruntându-se exagerat.

Am încuviinţat sfârşit.

– Ambrose. Ne-am întâlnit şi ieri. Nu suntem tocmai cei mai buni prieteni din lume

– E greu să-l eviţi, rosti Manet cu precauţie, făcând un semn plin de înţeles cu ochii spre oamenii din jur.

Am observat că mai mulţi dintre ei ne ascultau conversaţia.

– Cineva ar fi trebuit să te avertizeze să te ţii departe de el, adăugă el mai blând.

– Maică născătoare de Tehlu, făcu Simmon. Dintre toţi oamenii cu care nu vrei să te pui rău…

– Ei bine, a început, am spus eu sumbru.

Începusem să-mi revin. Fie efectele secundare ale nalrutului dispăruseră, ori mânia îmi împrăştia încet pâcla de epuizare.

– Are să afle că sunt în stare să mă pun cu oricine. O să-şi dorească să nu mă fi cunoscut vreodată, darămite să-şi fi băgat nasul în treburile mele.

Simmon se uită puţin agitat la mine.

– N-ar trebui să-ţi ameninţi colegii, mă povăţui râzând puţin, de parcă încerca să dea impresia că glumisem mai devreme. Nu înţelegi. Ambrose e moştenitorul unei baronii în Vintas, adăugă el în şoaptă.

Ezită, uitându-se la Manet.

– De unde să încep?

Manet se aplecă spre mine şi continuă cu mai mare încredere decât Sim.

– Nu e unul dintre acei nobili care vin aici un trimestru sau două şi după aceea duşi sunt. E aici de ani de zile şi şi-a făcut drum până la rangul de Re’lar. Şi nici nu e al şaptelea fiu al cuiva. E primul născut şi moştenitor de drept al baroniei tatălui său, care e unul dintre cei mai puternici doisprezece oameni din Vintas.

– De fapt, e al şaisprezecelea în linia de succesiune la tron, ne lămuri Sim. E familia regală, prinţul regent, Maer Alveron, ducesa Samista, Aculeus şi Meluan...

Îşi înghiţi cuvintele la privirea aspră a lui Manet.

– Are bani, rosti Manet fără să se complice. Şi prieteni pe care banii îi pot cumpăra.

– Şi oameni care vor să câştige favorul tatălui său, adăugă Simmon.

– Ideea e că nu vrei să-l superi. Când era în primul lui an aici, a avut o ceartă cu unul dintre alchimişti. Ambrose i-a achitat datoria pe care o avea la un cămătar din Imre şi omul a ajuns să-i datoreze banii lui. Când n-a putut să-i plătească, amicul nostru a avut grijă să ajungă la închisoarea datornicilor.

Manet se opri să rupă în două o bucată de pâine şi să o ungă cu unt.

– Până când familia lui a apucat să-l scoată de acolo, avea deja aprindere la plămâni. Omul era o epavă. Nu s-a mai întors aici.

– Şi magiştrii au închis ochii? am întrebat eu.

– Totul a fost perfect legal, răspunse Manet cu glas scăzut. Oricum, Ambrose n-a fost atât de prost încât să cumpere *el însuşi* datoria omului.

Se uită din nou în jur şi făcu un gest de lehamite.

– A pus pe altcineva s-o facă, dar s-a asigurat ca toţi să afle că el era în spatele întregii poveşti.

– Să nu mai vorbim de Tabetha, adăugă Simmon sumbru. Spunea în stânga şi-n dreapta că Ambrose îi făgăduise să o ia de soţie. A dispărut fără urmă.

Asta cu siguranţă explica de ce Fela ezitase să-l jignească. Am dat să-l liniştesc pe Sim.

– Nu ameninţ pe nimeni, am spus eu cu nevinovăţie, având grijă să-mi ridic vocea îndeajuns încât să fiu auzit. Doar citeam

dintr-una din piesele mele preferate. E din actul al patrulea al *Deonicii,* unde Tarsus spune:

Asupră-i eu voi face azi să se coboare
Şi foc, şi foame, şi feroci furtuni,
Pân’ ce-mprejuru-i, doar cumplita pustiire
El va mai cunoaşte-o.

Şi-atunci, chiar duhurile cele rele, care
Se zbat în mult-întunecatul hău,
Uimite, recunoaşte-vor că doar
Prin moarte stinge-se-va cruntul, aprigul meu
Dor de răzbunare.

Toţi cei din jur tăcură înmărmuriţi pentru câteva clipe. Tăcerea se răspândise prin cantină mai mult decât mă aşteptasem. Aparent, apreciasem greşit numărul celor care trăgeau cu urechea. Mi-am îndreptat atenţia spre mâncare, lăsând subiectul deocamdată. Eram obosit şi spatele mă durea îngrozitor, aşa că nu mai aveam chef să caut necazuri cu lumânarea.

– Nu o să ai nevoie de informaţia asta pentru o vreme, având în vedere că ai fost dat afară din Arhivă, şopti Manet după o lungă perioadă de tăcere. Totuşi, mă gândesc că ai vrea să ştii… continuă el şi îşi drese glasul. Nu eşti nevoit să cumperi un opaiţ simpatetic. Doar semnezi pentru el la birou şi-l înapoiezi când ai terminat.

Se uită la mine de parcă îi era teamă de reacţia pe care ştirea putea să o stârnească.

Am încuviinţat cu lehamite. Avusesem dreptate. Ambrose nu era nici pe jumătate nemernicul pe care îl crezusem. Era de zece ori pe atât.

Capitolul 44
Sticla arzândă

Artizanatul era locul în care se produceau majoritatea obiectelor de manufactură din Universitate. Clădirea avea ateliere de sticlari, de tâmplari, de olărit şi geamgii. Mai avea şi o fierărie şi o turnătorie demne de fanteziile oricărui metalurgist.

Atelierul lui Kilvin se găsea în inima Artizanatului sau, după cum i se spunea de obicei printre studenţi, Partizanatul. Era cât interiorul unui grânar şi includea cel puţin două duzini de mese de lucru din lemn gros, pline de nenumărate şi încă nenumite unelte şi proiecte în lucru. Cum spuneam, atelierul era inima Partizanatului, iar Kilvin era inima atelierului.

Când am sosit, Kilvin tocmai ce îndoia o bară de fier în ceea ce doar presupuneam că era o formă mai dezirabilă. Când îmi văzu capul vârât în pragul uşii, o lăsă să cadă pe masă şi veni să mă întâmpine, ştergându-şi mâinile de şorţ. Mă cercetă cu privirea.

– Te simţi bine, E'lir Kvothe?

Ieşisem mai devreme şi găsisem nişte scoarţă de salcie pe care să o mestec. Spatele încă mă ustura, dar era mai suportabil.

– Destul de bine, magistre Kilvin.

Bărbatul încuviinţă.

– Bine. Băieţii de vârsta ta n-ar trebui să-şi facă griji pentru asemenea nimicuri. Curând, ai să fii mai tare ca piatra.

Încercam să mă gândesc la un răspuns politicos când privirea îmi fu atrasă de ceva de deasupra capetelor noastre. Kilvin îmi urmări privirea. Când îşi dădu seama la ce mă uitam, un zâmbet îi despică figura bărboasă.

– Aaa, scumpele mele, făcu el cu mândrie paternă.

Sus, printre cele mai înalte grinzi ale atelierului, peste cincizeci de sfere de sticlă atârnau de lanţuri. Erau de diverse mărimi, deşi niciuna nu era cu mult mai mare decât capul unui om. Şi ardeau.

Văzându-mi uimirea, Kilvin îmi făcu semn să-l urmez.

– Vino, spuse şi mă conduse pe nişte trepte înguste făcute din fier forjat.

Ajunşi la capătul lor, am început să mergem pe nişte platforme înguste de fier, cam la opt metri înălţime, care şerpuiau printre grinzile groase ale acoperişului. După ce ne-am

făcut drum prin labirintul de lemn şi metal, am ajuns la şirul de sfere de sticlă în interiorul cărora ardea focul. Kilvin arătă spre ele şi grăi:

– Acestea sunt lămpile mele.

Abia atunci mi-am dat seama ce erau. Unele erau umplute cu lichid şi aveau fitil, ca o lampă normală, dar marea lor majoritate funcţionau într-un fel care-mi era complet străin. Una conţinea doar un fum cenuşiu care părea în clocot şi scânteia sporadic. Altă sferă avea un fitil care atârna de un fir argintiu, arzând cu o flamă albă, nemişcată, în ciuda aparentei lipse de combustibil.

Două care atârnau una lângă alta erau identice, cu excepţia faptului că una avea o flacără albastră, iar cealaltă una de un portocaliu aprins, ca al fierului tocmai ieşit din furnal. Unele erau mici cât o prună, altele de mărimea unui dovleac. Una conţinea ceea ce părea a fi un cărbune şi o bucată de cretă, iar unde se întâlneau cele două, o flacără roşie ardea turbată în toate direcţiile.

Kilvin mă lăsă să le admir pentru o bună bucată de vreme, apoi se apropie de mine.

– Printre cealdari umblă legende despre lămpi mereu-arzătoare. Sunt convins că asemenea faptă a fost reuşită, odinioară, de mâinile unor meşteri iscusiţi. Vreme de zece ani am tot căutat secretul. Am făurit multe lămpi, unele chiar foarte bune, care ard multă, multă vreme.

Îşi întoarse privirea spre mine.

– Dar nici una mereu-arzătoare.

Înaintă pe platformă şi arătă spre una dintre sfere.

– O recunoşti pe asta, E'lir Kvothe?

Conţinea numai un pumn de ceară verde-cenuşie, care ardea cu o limbă de foc verde-cenuşie. Am clătinat din cap.

– Hmm. Ar trebui. Sare albă de litiu. Mi-a venit ideea cu trei răstimpuri înainte să vii la noi. Deocamdată merge bine, are douăzeci şi patru de zile şi mă aştept la mai multe.

Mă scrută din nou cu privirea.

– Faptul că ai ghicit lucrul acesta m-a luat prin surprindere, având în vedere că mi-a luat un deceniu să mă gândesc la asta. A doua variantă, uleiul de sodiu, nu a fost atât de bună. Am încercat-o acum mulţi ani. A ţinut doar unsprezece zile.

Înaintă până la capătul şirului şi arătă spre sfera goală cu flacăra albă care nu pâlpâia.

– Şaptezeci de zile, rosti el cu mândrie. Nu sper că asta va fi

ceea ce caut, fiindcă speranţa e arma neghiobului. Dar dacă mai arde încă şase zile, va fi cea mai bună lampă a mea în toţi aceşti zece ani.

O contemplă pentru o vreme, cu chipul îmblânzit în mod straniu.

– Dar nu sper, adăugă el hotărât. Fac lămpi noi şi îmi fac calculele. Aceasta e singura cale către progres.

Fără să mai scoată un cuvânt, mă petrecu înapoi pe podeaua atelierului. Odată ajunşi acolo, se întoarse spre mine.

– Mâinile, ceru el poruncitor.

Îşi întinse propriile mâini spre mine. Neştiind ce anume voia, mi-am ridicat şi eu mâinile. Mi le luă în ale sale, cu delicateţe surprinzătoare. Le întoarse pe o parte şi pe alta, cercetându-le cu atenţie.

– Ai mâini de cealdar, mă complimentă cu o urmă de invidie.

Îmi arătă mâinile sale. Avea degete groase şi palme late. Când le încleştă păreau mai degrabă ciocane decât pumni.

– Am îndurat mulţi ani până ce mâinile astea au învăţat să fie mâini de cealdar. Tu ai noroc. Ai să lucrezi aici.

Singurul lucru care făcu o invitaţie din mormăitul său autoritar fu doar o mică înclinare din cap.

– A, da. Adică, mulţumesc, domnule. Sunt onorat că…

Îmi tăie piuitul cu un gest nerăbdător.

– Vino la mine când ai vreo idee despre lampa mereu-arzătoare. Dacă ai mintea la fel de fină precum degetele…

Barba lui deasă ascunse ceea ce putea fi un zâmbet, însă un rânjet îi strălucea în ochii negri. Ezită, aproape ghiduş.

– Dacă, repetă el şi ridică un deget la fel de gros ca mânerul unui ciocan. Atunci eu şi ai mei îţi vom arăta nişte lucruri.

***

– Trebuie să te hotărăşti pe lângă cine ai să te guduri, spuse Simmon. Trebuie să ai susţinerea unui magistru dacă vrei să ajungi Re’lar. Aşa că ar trebui să-ţi alegi unul şi să te ţii de el ca balega pe talpa pantofului.

– Minunată analogie, rosti Sovoy sec.

El, Wilem, Simmon şi cu mine stăteam la o masă mai ferită în fundul tavernei numite La Anker, izolaţi de mulţimea venită pentru noaptea de doborâş care umplea încăperea cu murmurul scăzut al conversaţiilor. Cu două zile în urmă mă scăpasem de copci şi sărbătoream primul meu răstimp în Arcanum.

Niciunul dintre noi nu era foarte beat. Totuşi, nu eram nici din

cale-afară de treji. Poziţionarea noastră între cele două extreme e o problemă neesenţială de speculaţie şi nu am să irosesc timp asupra ei.

– Eu unul mă concentrez pe a fi strălucit în ceea ce fac. Apoi aştept ca magiştrii să-şi dea seama, se umflă Sovoy în pene.

– Cum ţi-a mers asta cu Mandrag? întrebă Wil cu unul din rarele sale zâmbete.

Sovoy se strâmbă la el.

– Mandrag e un măgar.

– Asta explică de ce l-ai ameninţat cu cravaşa.

Mi-am acoperit gura să-mi opresc un hohot.

– Chiar ai făcut asta?

– Nu spun întreaga poveste, bombăni Sovoy, cu o mină de ins jignit. M-a trecut cu vederea la o promovare în favoarea altuia. Nu voia să mă ajute, ca să mă folosească pe post de ucenic în loc să mă ridice la rang de Re'lar.

– Şi tu l-ai ameninţat cu cravaşa.

– Ne-am certat şi s-a întâmplat să am cravaşa în mână, explică Sovoy cu calm.

– Ai fluturat-o înspre el, îi aminti Wilem.

– Am fost să călăresc! se aprinse Sovoy. Dacă aş fi călărit o curvă înainte de curs şi aş fi fluturat un corset, nimeni n-ar fi spus nimic!

Declaraţia lui ne luă piuitul.

– Cumva, nu-mi vine să cred asta, spuse Simmon înainte să izbucnească în râs laolaltă cu Wilem.

Sovoy abia se abţinu să zâmbească şi se întoarse spre mine.

– Sim are dreptate în privinţa unui lucru. Ar trebui să-ţi îndrepţi eforturile spre o singură disciplină. Altfel, ai să ajungi ca Manet, eternul E'lir.

Se ridică şi îşi îndreptă straiele.

– Acum, spuneţi-mi cum arăt?

Sovoy nu era îmbrăcat la modă în cel mai strict sens, fiindcă se agăţa cu încăpăţânare de portul modegan în defavoarea celui local, însă nu încăpea îndoială că putea să întoarcă privirile, îmbrăcat cum era în nuanţele închise ale mătăsurilor şi velurului său de calitate.

– Ce contează? Vrei să-ţi dai întâlnire cu Sim? îl luă Wilem peste picior.

Sovoy zâmbi.

– Din păcate, trebuie să vă părăsesc. Am întâlnire cu o

domniţă şi mă îndoiesc că itinerarul nostru ne va aduce în partea asta a oraşului.

– Nu ne-ai spus că ai întâlnire, se plânse Sim. Nu putem să jucăm colţuri doar cu trei oameni.

Oricum, faptul că Sovoy era aici cu noi era o concesie. Strâmbase puţin din nas la alegerea de tavernă pe care o făcuseră Wil şi Sim. La Anker era o cârciumă suficient de nepretenţioasă încât să aibă băutură ieftină şi suficient de decentă încât să nu ne facem griji că sărea cineva la bătaie sau ajungea să vomite pe noi. Îmi plăcea locul.

– Sunteţi prieteni de nădejde şi o companie plăcută. Dar niciunul dintre voi nu e femeie şi nici, cu posibila excepţie a lui Simmon, chipeşi, rosti Sovoy şi îi făcu cu ochiul. Sincer, care dintre voi nu i-ar lăsa baltă pe ceilalţi dacă ar fi aşteptat de o domniţă?

Cu toţii am mormăit un *da* cu jumătate de gură. Sovoy zâmbi cu dinţii săi albi şi drepţi.

– Am s-o trimit pe fata de la tejghea să vă mai aducă un rând, ca să îndulcesc amărăciunea plecării mele, sfârşi el şi plecă.

– Nu-i un om rău, pentru un nobil, am cugetat eu după plecarea sa.

Wilem încuviinţă.

– E ca şi cum ştie că e mai bun decât tine, dar nu te priveşte de sus pentru că ştie că asta nu e din vina ta.

– Deci, pe lângă cine ai să te dai? întrebă Sim, punându-şi cotul pe masă. Bănuiesc că nu pe lângă Hemme.

– Sau Lorren, am spus eu amărât. Nenorocitul de Ambrose. Mi-ar fi plăcut să lucrez în Arhivă.

– Şi Brandeur iese din discuţie, aminti Sim. Dacă Hemme are o râcă, Brandeur îl ajută să-şi regleze conturile.

– De ce nu cancelarul? întrebă Wil.

– Lingvistică?

– Deja vorbeşti siareză, chiar dacă accentul tău e barbar.

Am clătinat din cap.

– Atunci Mandrag? Am destulă experienţă în chimie. Ar fi un mic pas la alchimie.

Simon începu să râdă.

– Toată lumea crede că alchimia şi chimia sunt atât de asemănătoare, dar în realitate nu e aşa. Nici măcar nu sunt înrudite. Se întâmplă doar să trăiască sub acelaşi acoperiş.

– Frumos spus, remarcă Wilem şi încuviinţă lent.

– În afară de asta, Mandrag şi-a luat sub aripă douăzeci de E'liri trimestrul trecut. L-am auzit plângându-se de cât de aglomerat e totul.

– O să ai dureri de cap dacă vrei să mergi la Clinică, mă avertiză Wilem. Arwyl e încăpăţânat ca un măgar de fier. N-ai cum să-l clinteşti.

Făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi tocat ceva în vreme ce continuă:

– Şase trimestre E'lir. Opt trimestre Re'lar. Zece trimestre El'the.

– Pe puţin, adăugă Simmon. Mola e Re'lar sub el de aproape trei ani.

Mă gândeam de unde să scot bani de taxă pentru cel puţin şase ani.

– Poate că nu am atâta răbdare pentru aşa ceva, am spus.

Fata care ne servea veni cu tava plină de băuturi. La Anker era doar pe jumătate plin, aşa că fugise de colo până colo doar cât să se îmbujoreze puţin.

– Prietenul vostru a plătit pentru rândul ăsta şi pentru următorul, ne înştiinţă ea.

– Îmi place de Sovoy din ce în ce mai mult, rosti Wilem.

– Totuşi, *nu* a plătit pentru că mi-a pus mâna pe fund, adăugă ea înţepat, ridicând halba destul de departe încât Wil să n-ajungă la ea şi privindu-ne pe fiecare la rând. Sper că veţi achita datoria aia înainte să plecaţi.

Sim încercă să se scuze printre bâlbâieli:

– Nu… nu a fost cu in… În cultura lui genul ăsta de lucru e mai des întâlnit.

Fata dădu ochii peste cap, dar păru să se calmeze.

– Ei bine, în cultura asta un bacşiş generos înseamnă o scuză care merită acceptată.

Îi dădu lui Wil băutura sa şi se îndepărtă cu tava goală pe un şold. Am petrecut-o cu privirea, fiecare din noi adâncit în gândurile sale.

– Am observat că şi-a recăpătat inelele, am menţionat eu la un moment dat.

– I-a surâs norocul la basat noaptea trecută, mă informă Simmon. A dat şase duble la rând şi a spart casa.

Wilem îşi ridică halba de cositor deasupra capului.

– Pentru Sovoy. Fie ca norocul să-l ţină la cursuri şi pe noi în cârciumă.

Am ciocnit şi am băut, apoi Wilem ne readuse la problema pe care o discutam.

– Mai rămân Kilvin şi Elxa Dal, rosti şi ridică două degete.

– Cum rămâne cu Elodin? l-am întrerupt eu.

Amândoi mă priviră nedumeriţi.

– Ce-i cu el? întrebă Simmon.

– Pare de treabă. De ce n-aş putea să studiez cu el?

Simmon mai că nu pică de pe scaun de râs. Până şi Wilem rânji cu toată gura.

– Ce?

– Elodin nu predă nimic, mă lămuri Sim. Poate doar ciudăţenia pentru avansaţi.

– Trebuie să predea ceva, am protestat. Doar e magistru, nu-i aşa?

– Sim are dreptate. Elodin nu e cu toate la masă, spuse Wil şi se bătu cu degetul pe tâmplă.

– Acasă, îl corectă Simmon.

– Acasă, repetă Wil.

– Adevărul e că pare puţin… ciudat.

– Vai, dar chiar *ai* un deosebit spirit de observaţie. Nu-i de mirare că ai ajuns în Arcanum la o vârstă atât de fragedă, spuse Wil zeflemitor.

– Mai uşor, Wil. E aici abia de un răstimp.

Simmon se întoarse spre mine.

– Cam acum cinci ani, Elodin era cancelarul aici.

– Elodin? am făcut, nevenindu-mi a crede. Dar e atât de tânăr şi…

Am tăcut, căci nu voiam să rostesc primul cuvânt care-mi venea în minte: *nebun.*

Simmon îmi termină propoziţia.

– …Strălucit. Şi nu e atât de lipsit de experienţă dacă stai să te gândeşti că a fost admis la Universitate când avea abia paisprezece ani. A ajuns arcanist înainte să facă optsprezece. Apoi a mai stat câţiva ani ca ghilder.

– Ghilder? l-am întrerupt eu.

– Ghilderii sunt arcanişti care rămân la Universitate, mă dumiri Wil. Ei se ocupă cu mare parte din predarea cursurilor. Îl ştii pe Cammar de la Partizanat?

Am clătinat din cap.

– Înalt, plin de cicatrici, un singur ochi? spuse el şi arătă spre o parte a feţei.

Am încuviinţat grav. Cammar nu era greu de recunoscut. Partea stângă a feţei sale era o ţesătură de cicatrici care radiau spre exterior, lăsând fâşii golaşe în barba şi părul său negru. Purta un petic peste orbita ochiului său stâng. Era un exemplu viu despre cât de primejdioasă putea să fie munca în Partizanat.

– L-am văzut. E arcanist?

– E mâna dreaptă a lui Kilvin. Le predă scrijeldica studenţilor mai noi.

Simmon îşi drese glasul:

– După cum spuneam, Elodin a fost cel mai tânăr student admis vreodată, cel mai tânăr ajuns arcanist şi cel mai tânăr cancelar.

– Chiar şi aşa, trebuie să recunoşti că e cam ciudat ca să fie cancelar.

– Nu şi atunci. Asta era înainte să se întâmple.

Când nu mai adăugă nimic, l-am întrebat:

– Ce să se întâmple?

– Ceva, ridică Wil din umeri. Nimeni nu vorbeşte despre asta. L-au închis în Spălătorie până şi-a venit cât de cât în minţi.

– Nu-mi place să mă gândesc la asta, spuse Simmon, foindu-se în scaun de parcă avea un păianjen pe ceafă. Adică, întotdeauna se găsesc câţiva studenţi care să o ia razna în fiecare trimestru, nu?

Se uită la Wilem.

– Îţi mai aduci aminte de Slyhth?

Wil încuviinţă mohorât.

– I se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

Urmă un moment de tăcere în care cei doi luară câteva guri de băutură, fără să se uite la ceva anume. Voiam să cer detalii, dar îmi dădeam seama că era un subiect delicat.

– Oricum, reîncepu Sim cu glas scăzut, am auzit că nu i-au dat drumul din Spălătorie. Am auzit că a scăpat de unul singur.

– Nu mă miră. Nici un arcanist care se respectă nu poate fi ţinut într-o celulă, am spus eu.

– Ai fost vreodată acolo? întrebă Simmon. Locul ăla e construit ca să ţină închişi arcanişti. Cu pietre de diverse tipuri. Cu farmece la uşi şi la ferestre. Nu-mi pot imagina cum poate cineva să scape, chiar şi unul dintre magiştri.

– Toate chestiile astea nu au nimic de-a face cu problema noastră, rosti Wilem cu hotărâre, aducându-ne înapoi subiectul de la care pornisem. Kilvin ţi-a spus că eşti bine-venit în

Partizanat. Dacă-l impresionezi ai toate şansele să ajungi Re'lar.

Se uită ba la mine, ba la Sim.

– Corect?

– Corect, consimţi Simmon.

Am încuviinţat, dar rotiţele minţii mele se învârteau deja. Mă gândeam la Taborlin cel Mare, care cunoştea numele tuturor lucrurilor. Mă gândeam la poveştile auzite de la Skarpi, în Bobcatran. Nu pomenise de arcanişti, doar de glăsuitori. Şi m-am gândit la Elodin, magistru glăsuitor şi la cum aş putea să-l abordez.

Capitolul 45
Interludiu – Poveste de tavernă

La un gest din partea lui Kvothe, Cronicarul şterse vârful peniţei şi îşi scutură mâna. Bast se întinse în scaun, arcuindu-şi braţele peste spătar.

– Aproape c-am uitat cât de repede s-a petrecut totul, murmură Kvothe gânditor. Acelea au fost probabil primele poveşti pe care cineva le-a spus despre mine.

– Încă le spun la Universitate, îi dădu Cronicarul de ştire. Am auzit trei versiuni despre cursul pe care l-ai predat de faţă cu Hemme. Şi despre când ai fost biciuit. De aceea ţi se spune Kvothe Ne-Nsângeratul?

– Probabil, încuviinţă Kvothe.

– Reshi, dacă tot am ajuns să-ţi punem întrebări, interveni Bast cu sfială, mă întrebam de ce nu te-ai dus să-l cauţi pe Skarpi?

– Ce aş fi putut să fac, Bast? Să-mi mânjesc faţa cu funingine şi să pun la cale o îndrăzneaţă evadare în miez de noapte?

Kvothe scoase un scurt hohot lipsit de umor.

– L-au luat sub acuzaţie de *erezie.* Tot ce puteam să fac era să sper că avea într-adevăr prieteni în cadrul bisericii, spuse el şi oftă. Dar cel mai simplu motiv e şi cel mai puţin mulţumitor. Adevărul e acesta: nu trăiam într-o poveste.

– Nu cred că te înţeleg, Reshi, spuse Bast nedumerit.

– Bast, gândeşte-te la toate poveştile pe care le-ai auzit. Ai un băiat, eroul. Părinţii lui au fost ucişi. Vrea răzbunare. Ce se petrece după asta?

Bast ezită, vizibil încurcat. În schimb, la întrebare răspunse Cronicarul:

– Găseşte ajutor. O veveriţă vorbitoare şi foarte isteaţă. Un bătrân spadasin beţiv. Un pustnic nebun în păduri. Genul ăsta de lucru.

– Exact! încuviinţă Kvothe. Găseşte un pustnic nebun în pădure, se dovedeşte demn de cunoaşterea bătrânului şi învaţă numele secrete ale tuturor lucrurilor, întocmai ca Taborlin cel Mare. Apoi, odată ce stăpâneşte aceste vrăji puternice, oare ce face?

Cronicarul ridică din umeri.

– Îi găseşte pe cei răi şi îi omoară.

– Desigur. Precis, iute şi uşor ca atunci când minţi. Ştim cum se termină povestea înainte ca ea să înceapă. De aceea suntem atât de atraşi de poveşti. Ele ne dau claritatea şi simplitatea care lipseşte din vieţile noastre. Dacă asta ar fi vreo poveste de tavernă, doar cu jumătăţi de adevăruri şi aventuri fără noimă, v-aş spune cum mi-am petrecut timpul la Universitate cu hotărâre neîntinată. Despre cum am învăţat numele mereu schimbător al vântului, cum am sărit în şa şi m-am dus după Chandrieni să-mi împlinesc setea de răzbunare. Simplu ca bună ziua, pocni el din degete. Dar, deşi asta ar fi o poveste interesantă, nu ar fi adevărul. Ăsta e adevărul. Jelisem moartea părinţilor mei vreme de trei ani şi toată jalea mea se stinsese, devenind doar o durere surdă.

Kvothe făcu un gest împăciuitor cu mâna şi zâmbi.

– Nu am să vă mint. Erau nopţi în care stăteam treaz şi groaznic de singur în patul meu din Morişcă, momente în care mă înecam într-o mâhnire atât de necuprinsă şi de rece, de credeam că are să mă înăbuşe. Alte momente când vedeam o mamă ţinându-şi copilul sau un tată râzând cu fiul său şi furia se ridica în mine, caldă şi vuitoare, cu amintirea sângelui şi a mirosului de păr ars. Dar viaţa mea nu însemna doar răzbunare. Aveam obstacole reale pe care trebuia să le depăşesc şi erau mult mai aproape. Sărăcia. Condiţia mea umilă. Duşmanii pe care mi-i făcusem la Universitate erau mai primejdioşi pentru mine decât orice Chandrian.

Îi făcu semn Cronicarului să-şi ridice condeiul.

– Dar, cu toate acestea, încă vedem că până şi cele mai fantastice dintre povestiri au un sâmbure de adevăr, pentru că găsisem ceva foarte asemănător cu un pustnic nebun în pădure, spuse Kvothe zâmbind. Şi *eram* hotărât să învăţ numele vântului.

Capitolul 46
Vântul mereu schimbător

Elodin se dovedi a fi un om greu de găsit. Avea o cameră de lucru în Văgăună, dar nu părea să o folosească vreodată. Când am verificat la Catastife şi Liste, am descoperit că preda un singur curs: matematici improbabile. Cu toate astea, nu mă ajuta cu nimic în a-i da de urmă, având în vedere că în catastif ora la care se ţinea cursul era „acum” şi locaţia „pretutindeni”.

Până la urmă, am dat de el din pură întâmplare – sau noroc – într-o curte aglomerată. Îşi purta roba neagră de magistru, ceea ce pentru el era rarisim. Mă îndreptam spre Clinică, dar mi-am spus că preferam să întârzii la curs decât să ratez ocazia de a vorbi cu el.

Până să trec prin mulţime şi să-l ajung din urmă, eram deja în capătul de nord al Universităţii, pe o potecă largă ce ducea în pădure.

– Magistre Elodin, am strigat, fugind după el. Speram că pot vorbi cu dumneata.

– Ce speranţă plăpândă şi tristă, spuse el fără să se oprească sau să privească în direcţia mea. Ar trebui să ţinteşti mai sus. Un tânăr ar trebui să ardă de ambiţii măreţe.

– Atunci, sper să învăţ secretele numelor, am spus, ajungând lângă el.

– Prea sus, remarcă el. Încearcă din nou. Undeva pe la mijloc.

Poteca se curbă şi copacii ascunseră clădirile Universităţii îndărătul coroanelor.

– Sper să mă acceptaţi drept student? am încercat din nou. Şi să mă învăţaţi ceea ce credeţi că e mai bine?

Elodin se opri brusc din mers şi se întoarse spre mine.

– Bine. Du-te să-mi găseşti trei conuri de pin, spuse el şi făcu un cerc cu degetul mare şi arătătorul. Atât de mari şi într-o bucată.

Se aşeză drept în mijlocul cărării şi-mi făcu semn să mă duc cu mâna.

– Hai, du-te. Grăbeşte-te!

Am luat-o la goană către cei mai apropiaţi copaci. Mi-a luat cam cinci minute să găsesc conurile pe care le voia. Până să ajung înapoi pe potecă, aveam părul zburlit şi eram zgâriat din pricina mărăcinilor. Pe Elodin parcă-l mâncase pământul. M-am

uitat stupefiat în jur, apoi am înjurat, am aruncat conurile de pin şi am început să alerg înspre nord. L-am ajuns din urmă destul de repede, căci mergea agale uitându-se la copaci.

– Ei bine, ce-ai învăţat? întrebă Elodin.

– Că vreţi să vi se dea pace?

– Chiar *eşti* ager la minte.

Îşi întinse teatral braţele şi intonă:

– Aici se săvârşi lecţia! Aici se săvârşi profunda mea educaţie dată E'lirului Kvothe!

Am suspinat. Dacă plecam acum, încă puteam să prind cursul de la Clinică, dar parte din mine bănuia că acesta putea să fie un soi de încercare. Poate că Elodin voia să se asigure că eram într-adevăr interesat înainte să mă accepte drept discipol. Aşa merge de obicei în poveşti: tânărul trebuie să-şi dovedească hotărârea în faţa sihastrului înainte să fie luat sub aripa lui.

– Puteţi să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

– Fie, spuse el ridicând palma. Trei întrebări. Dacă eşti de acord să mă laşi în pace după aceea.

Am stat să mă gândesc puţin.

– De ce nu vreţi să mă învăţaţi?

– Pentru că toţi cei din neamul Edema Ruh sunt studenţi excepţional de slabi, spuse el pe nepusă masă. Se descurcă atunci când trebuie să înveţe cântece după ureche, dar studiul numelor presupune o râvnă pe care nişte încurcă-lume ca tine arareori o posedă.

Era să mă pierd cu firea. Simţeam cum mă înroşesc la faţă, cum văpaia îmi cobora din obraji în piept şi pe braţe. Mi se ridicase părul de pe braţe. Am tras aer în piept.

– Îmi pare rău că experienţa dumnitale cu ruhii nu a fost tocmai plăcută, am spus, măsurându-mi cuvintele. Lasă-mă să te asigur că…

– O, zei, oftă Elodin, dezgustat. E şi lingău. Îţi lipsesc coloana vertebrală şi tăria testiculară necesare oricărui elev de-al meu.

Înăuntrul meu clocoteau cuvinte aspre. M-am chinuit să le ţin sub capac. Încerca să mă momească să-i răspund.

– Nu-mi spui adevărul. De ce nu vrei să mă înveţi?

– Pentru acelaşi motiv pentru care nu vreau un căţeluş! strigă el, fluturându-şi mâinile în aer ca un fermier care încerca să alunge o cioară. Pentru că eşti prea scund ca să fii glăsuitor. Pentru că ai ochi verzi şi nu ai destule degete. Vino când creşti mai înalt şi-ţi găseşti o pereche de ochi mai decentă.

Privirile ni s-au încleştat pentru o bună bucată de vreme. Până la urmă, ridică din umeri şi îşi reluă drumul.

– Bine. Îţi arăt de ce.

Am urmat drumul de nord. Elodin se plimba fără griji, culegând pietre şi aruncându-le în copaci. Sărea să smulgă frunze din ramurile joase ale copacilor, cu roba de magistru fluturându-i ridicol. La un moment dat se opri şi rămase nemişcat pentru aproape jumătate de ceas, uitându-se la o ferigă ce se unduia încet sub adierea vântului.

Dar mi-am muşcat limba. Nu l-am întrebat: „Unde mergem?”, nici: „La ce te uiţi?”. Ştiam sute de poveşti cu băieţi care-şi iroseau întrebările sau dorinţele fiindcă nu se puteau abţine să nu pălăvrăgească. Mai îmi rămăseseră două întrebări şi aveam de gând să le fac să conteze.

Până la urmă, am ieşit din pădure şi poteca se sfârşi într-o pajişte întinsă, care ducea spre un conac imens.

Mai mare decât clădirea Artizanatului, avea contururi elegante, un acoperiş cu ţigle roşii, ferestre înalte, uşi cu arcade şi stâlpi de susţinere. În jur erau fântâni, flori, garduri vii…

Dar ceva nu era în regulă. Pe măsură ce ne apropiam de porţi, ajungeam să mă îndoiesc tot mai mult că eram pe moşia unui nobil. Poate că avea de-a face cu felul în care erau dispuse gardurile vii sau faptul că gardul de fier forjat de la intrare avea mai bine de trei metri înălţime şi ochiul meu de hoţ îmi spunea că nu putea fi urcat.

Doi oameni cu priviri grave deschiseră poarta. Ne-am continuat drumul spre uşile de la intrare. Elodin mă privi cu coada ochiului.

– Ai mai auzit de Adăpost?

Am clătinat din cap.

– Are şi alte nume: Coteţul, Spălătoria…

Era azilul Universităţii.

– E enorm. Cum…

M-am oprit înainte să pun întrebarea.

Elodin rânji, ştiind că aproape mă prinsese.

– Jeremy, strigă el spre un bărbat vânjos care stătea la uşă. Câţi oaspeţi avem astăzi?

– Cei de la birou vă pot spune asta, domnule, spuse stânjenit bărbatul.

– Hai, ghiceşte. Doar cu toţii suntem prieteni aici.

– Douăzeci şi trei? Douăzeci şi cinci? spuse omul ridicând din

umeri.

Elodin răpăi cu degetele în uşa groasă de lemn şi bărbatul se grăbi să-i deschidă.

– Şi câţi alţii am putea să cazăm dacă e nevoie?

– Încă o sută cincizeci, pe puţin, răspunse Jeremy şi deschise uşa masivă. Chiar mai mulţi dacă trebuie.

Elodin îmi făcu cu ochiul.

– Vezi, Kvothe? Suntem pregătiţi.

Vestibulul era uriaş, cu vitralii şi tavan boltit. Podeaua de marmură fusese atât de lustruită că te puteai vedea ca-n oglindă.

Pretutindeni domnea o linişte sinistră. Nu puteam să pricep. Azilul Fundătura din Bobcatran era doar o fărâmă din mărimea acestui loc şi răsuna ca un bordel plin de mâţe în călduri. Îl auzeai de la kilometri depărtare, peste zarva obişnuită a oraşului.

Elodin se îndreptă spre un birou masiv, îndărătul căruia şedea o femeie tânără.

– Emmie, de ce n-a ieşit nimeni afară?

Tânăra îi zâmbi puţin tulburată.

– Sunt prea sălbatici azi, domnule. Credem că vine o furtună, spuse ea şi deschise un registru. Şi curând va fi lună plină. Ştiţi cum e.

– Mai bine ca oricare altul.

Elodin se ghemui şi începu să se descalţe.

– Unde l-au băgat pe Whin de data asta?

Tânăra răsfoi câteva pagini.

– La al doilea etaj, în aripa de est.

Elodin se ridică şi-şi aşeză încălţările pe birou.

– Ai grijă de astea, te rog.

Fata îi zâmbi nesigur şi încuviinţă.

Am înghiţit încă o serie de întrebări.

– Se pare că Universitatea cheltuieşte destul de mult pe locul ăsta, am remarcat într-o doară.

Elodin nu mă băgă în seamă şi se porni să urce pe treptele largi de marmură. Am ajuns pe un coridor lung şi alb, presărat cu uşi de lemn. Am auzit pentru prima oară sunetele la care mă aşteptam într-un loc ca acela. Gemete, plânset, sporovăială continuă, urlete, dar toate foarte slabe.

Elodin urcă în pas alergător câteva trepte, apoi se opri, lunecând în şosete pe podeaua netedă de marmură, cu roba de

magistru fluturând în urmă-i. Repetă acţiunea: câţiva paşi iuţi, apoi o alunecare lungă cu braţele duse în laturi pentru echilibru. Am încercat să mă ţin după el.

– Mă gândesc că magiştrii ar putea să găsească utilizări mai academice pentru fondurile Universităţii.

Elodin nici nu-mi aruncă o privire în treacăt. *Pas. Pas pas pas.*

– Încerci să mă faci să-ţi răspund la întrebări pe care nu le pui.

Alunecare.

– N-o să-ţi meargă.

– Iar dumneata încerci să mă momeşti să le pun, i-am amintit eu. Mi se pare un schimb corect.

Pas pas pas. Alunecare.

– Atunci, de ce naiba mă mai deranjezi? întrebă el. Kilvin te place îndeajuns de mult. De ce nu-ţi agăţi steaua de bolta lui?

– Cred că ştii lucruri pe care nu le pot învăţa altundeva.

– Ce fel de lucruri?

– Lucruri pe care am vrut să le ştiu de când am văzut prima oară pe cineva chemând vântul.

– Cineva care a glăsuit numele vântului, nu-i aşa?

Pas. Pas. Pas-pas-pas.

– Nu-i tocmai uşor să o faci.

Alunecaaare.

– Ce te face să crezi că ştiu ceva despre cum să chemi vântul?

– Simplu proces de eliminare. Niciunul dintre ceilalţi magiştri nu se ocupă cu aşa ceva, deci e sub tutela dumitale.

– După logica ta, ar trebui să mă ocup şi de dansuri solinade, croşetat şi hoţie de cai.

Am ajuns la capătul culoarului. Aflat în plină lunecare, Elodin aproape că se ciocni cu un bărbat uriaş, cu umeri largi.

– Îmi cer scuze, domnule, spuse acesta, deşi era evident că nu fusese de vină.

Elodin întinse arătătorul către el.

– Timothy, hai cu noi.

Elodin ne conduse prin câteva culoare mai scurte, ajungând în cele din urmă la o uşă grea din lemn cu un panou glisant. O deschise şi privi înăuntru.

– Cum e?

– Tăcut. Nu cred că a dormit prea mult, răspunse muntele de om.

Elodin încercă încuietoarea, apoi se întoarse spre namila lată în umeri. Chipul îi era sumbru.

– L-aţi încuiat?

Bărbatul era cu mai bine de un cap mai înalt şi probabil cântărea de două ori cât magistrul, dar păli sub căutătura cruntă a lui Elodin.

– Nu eu, magistre Elodin. E…

Elodin îi tăie vorba cu un gest.

– Descuie.

Timothy bâjbâi cu un inel de chei. Elodin continua să-l privească aspru.

– Alder Whin nu va fi ţinut închis. Poate să plece şi să vină după cum pofteşte. Nu i se va pune nimic în mâncare decât dacă cere asta în mod clar. Te ţin răspunzător pentru asta, Timothy Generoy, spuse el şi îl împunse cu degetul în piept. Dacă aflu că Whin a fost sedat sau încuiat, am să te călăresc gol pe străzile din Imre, ca pe un ponei rozaliu. Acum du-te.

Omul se îndepărtă cât de repede putu fără să înceapă să alerge. Elodin se întoarse spre mine.

– Poţi să intri, dar să nu faci zgomot sau mişcări bruşte. Nu vorbi decât dacă îţi vorbeşte direct ţie. Dacă vorbeşti, fă-o cu glas scăzut. Ai priceput?

Am încuviinţat şi el a deschis uşa.

Camera nu era aşa cum mă aşteptasem. Ferestre înalte lăsau lumina să intre, dezvăluind un pat destul de mare şi o masă cu scaune. Pereţii, tavanul şi podeaua erau căptuşite cu pânză groasă, albă, care înăbuşea până şi sunetele slabe de pe coridor. Păturile fuseseră trase de pe pat şi un bărbat subţire de vreo treizeci de ani era înfăşurat în ele, ghemuit cu spatele la perete.

Elodin închise uşa şi bărbatul tresări puţin.

– Whin? Ce s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se.

Alder Whin înălţă capul ca o bufniţă. Era o scândură de om, cu pieptul dezgolit pe sub pătură, cu părul răvăşit şi ochi mari, căscaţi. Vorbea încet, deşi vocea i se spărgea uneori.

– Eram bine. Îmi mergea bine. Dar toţi oamenii care vorbeau, câinii, dalele de piatră… Pur şi simplu, nu pot să mă confrunt cu aşa ceva chiar acum.

Whin se ghemui şi mai mult în perete şi pătura căzu de pe umărul său osos. Am tresărit la vederea unui ghildar de plumb la gâtul său. Omul acela era un arcanist.

Elodin încuviinţă.

– De ce eşti pe podea?

Whin se uită fugar spre pat, cu groaza scrisă în privire.

– Am să cad, murmură el, cu glasul prins între teamă şi stânjeneală. Şi acolo sunt arcuri şi stinghii. Cuie.

– Cum eşti acum? întrebă Elodin cu blândeţe. Ai vrea să te întorci cu mine?

– *Nuuuu.*

Whin dăduse glas unui scâncet deznădăjduit, strângându-şi pleoapele şi trăgând mai bine pătura pe el. Glasul său slab, scâncit îi făcu ruga mai cutremurătoare decât dacă ar fi urlat-o.

– E în regulă. Poţi să rămâi, îl linişti Elodin. Am să vin să te vizitez.

Whin deschise ochii la vorbele lui. Părea agitat.

– Să nu aduci tunetul, spuse el rugător.

Întinse o mână de sub pătură şi îl prinse pe Elodin de robă.

– Dar am nevoie de fluierul-pisicii şi de zori-albaştri. Şi de oase. Oase de cort.

În glas i se citea disperarea.

– Am să ţi le aduc, îl asigură Elodin şi îmi făcu semn să-l urmez afară din cameră.

Magistrul închise uşa după noi, sumbru la înfăţişare.

– Whin ştia în ce se bagă când a devenit ghilderul meu.

Se răsuci şi începu să meargă pe coridor.

– Tu nu ştii. Nu ştii nimic despre Universitate. Despre riscurile pe care le presupune ocupaţia noastră. Crezi că locul ăsta e tărâmul zânelor, că e un teren de joacă. Te înşeli.

Mi-a sărit ţandăra.

– Sigur. E un teren de joacă şi toţi ceilalţi copii sunt invidioşi pentru că eu am putut să mă joc de-a flagelarea şi de-a datul afară din Arhivă, şi ei nu.

Elodin se opri din mers şi se întoarse spre mine.

– Bine. Dovedeşte-mi că greşesc. Arată-mi că te-ai gândit bine la asta. Oare de ce o Universitate cu mai puţin de o mie cinci sute de studenţi are nevoie de un azil de mărimea unui palat regal?

Mintea îmi începu să caute febril.

– Majoritatea studenţilor provin din familii înstărite. Au trăit vieţi uşoare. Când sunt forţaţi să...

– Greşit, mă întrerupse el şi coti pe coridor. E din cauza a ceea ce învăţăm. Din cauza felului în care ne exersăm minţile să gândească.

– Deci calculele şi gramatica scot oamenii din toate minţile, am rostit, cu grijă să nu o fac să sune ca o întrebare.

Elodin se opri şi deschise larg cea mai apropiată uşă. Ţipete îngrozite năvăliră pe culoar.

– ...ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE!

Prin uşa deschisă, vedeam un tânăr care se zbătea în curelele de piele care-l ţineau legat de pat. Era legat de încheieturi, mijloc, gât şi glezne.

– Trigonometria şi logica nu fac asta, rosti Elodin, privindu-mă drept în ochi.

– SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN...

Ţipătul continua ca un imn neîntrerupt, ca lătratul interminabil, fără minte, al unui unui câine pe timp de noapte.

– ...MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT ÎN MINE! SUNT...

Elodin închise uşa. Deşi încă auzeam ţipetele înfundate prin uşa masivă, liniştea din jur era năucitoare.

– De ce crezi că locului ăstuia i se zice şi Coteţul? întrebă Elodin.

Nu ştiam ce să-i răspund.

– Pentru că aici ajungi dacă începi să cotcodăceşti, îmi zâmbi el sălbatic, apoi izbucni într-un râs înfiorător.

***

După aceea, mă petrecu printr-o serie lungă de culoare într-o altă aripă a Spălătoriei. Deodată, am dat un colţ şi am văzut ceva nou: o uşă făcută pe de-a întregul din aramă. Elodin scoase o cheie din buzunar şi o descuie.

– Îmi place să mă mai opresc pe-aici când sunt prin zonă, spuse el nepăsător în vreme ce deschidea uşa. Îmi verific corespondenţa. Mai ud plantele.

Îşi scoase o şosetă, o legă cu nod şi o fixă între uşă şi prag.

– Îmi mai place să vizitez locul ăsta, dar, ştii tu... spuse şi împinse de uşă, să se asigure că nu avea să se închidă. Nu şi să rămân peste noapte.

Primul lucru pe care l-am remarcat la încăpere era ceva ciudat în aer. La început m-am gândit că poate era izolată fonic, ca a lui Alder Whin, dar la o privire mai atentă am văzut că pereţii şi tavanul erau doar piatră goală. Apoi, m-am gândit că poate aerul e rânced, dar imediat după aceea am simţit miros de levănţică şi de lenjerie curată. Mi se părea că simt o presiune în urechi, de parcă eram scufundat adânc în apă, deşi, în mod evident, nu eram. Am fluturat din mână, aproape aşteptându-mă ca aerul să fie altfel, mai dens. Nu era.

– Destul de enervant, nu?

M-am întors să-l găsesc pe Elodin care mă urmărea amuzat.

– Sincer, sunt surprins că ai observat schimbarea. Nu mulţi o fac.

Camera era cu siguranţă mai bună decât a lui Alder Whin. Avea un pat dublu cu baldachin, o canapea umflată, un raft de cărţi fără cărţi şi o masă mare cu mai multe scaune. De luat în seamă mai erau ferestrele enorme cu vedere la peluză şi grădini. Vedeam şi un balcon, dar nu părea să existe vreo intrare la el.

– Uite aici, spuse Elodin.

Luă unul din scaunele cu spătar înalt, îl ridică deasupra capului, se roti o dată şi îl aruncă spre fereastră. Geamul se zgudui, dar în loc să aud zgomotul strident de sticlă spartă, l-am auzit doar pe cel înfundat de lemn rupt. Scaunul căzu pe podea într-un maldăr de lemn şi tapiserie.

– Obişnuiam să fac asta ore întregi. Ce vremuri bune, spuse Elodin răsuflând puternic şi privind cu drag prin cameră.

M-am dus să verific ferestrele. Erau mai groase decât de obicei, însă nu *atât* de groase. Totul părea normal la ele, în afară de nişte vinişoare roşii, abia vizibile, care treceau prin ele. M-am uitat la cadrul ferestrei. Era de asemenea din aramă. Mi-am plimbat încet privirea prin cameră, privind cu luare-aminte pereţii de piatră, simţindu-i aerul curios de greu. Am observat că uşa nu avea nici măcar un mâner pe dinăuntru, darămite o încuietoare. *De ce s-ar chinui cineva să facă o uşă din aramă solidă?*

M-am decis că aceasta avea să fie a doua întrebare.

– Cum ai reuşit să scapi?

– În sfârşit, rosti Elodin cu o urmă de exasperare şi se aruncă pe canapea. Vezi tu, demult, tare demult, Elodin cel Mare s-a trezit închis într-un turn înalt. I se luaseră toate uneltele: moneda, cheia şi lumânarea. Pe deasupra, celula sa nu avea uşă. Şi nici fereastra nu putea fi spartă, rosti cu un gest de lehamite spre geamuri. Până şi numele vântului îi fusese ascuns de uneltirile viclene ale temnicerilor săi.

Se ridică de pe canapea şi începu să meargă prin cameră.

– În jurul lui nu era decât piatră netedă şi tare. Era o celulă din care nimeni nu reuşise să scape.

Se opri din umblet şi ridică arătătorul.

– Dar Elodin cel Mare cunoştea numele tuturor lucrurilor, astfel că toate lucrurile îi dădeau ascultare.

Se întoarse cu faţa spre zidul cenuşiu de lângă ferestre.

– A spus pietrei: „FĂRÂMĂ-TE”, iar pia…

Elodin amuţi, cu capul plecat într-o parte, uitându-se nedumerit la perete. Miji ochii.

– Fir-ar, l-au schimbat. Ha, murmură el ca pentru sine.

Mintea-mi începu să zburde aiurea, fără să-i mai dea atenţie. Wil şi Sim avuseseră dreptate, omului ăstuia îi lipsea o doagă. Ce s-ar întâmpla dacă aş zbughi-o din cameră, aş debloca uşa şi aş trânti-o după mine? Oare ceilalţi magiştri mi-ar mulţumi?

– Aha, făcu brusc Elodin şi începu să râdă. Asta a fost oarecum isteţ din partea lor.

Se îndepărtă doi paşi de perete.

– *CYAERBASALIEN.*

Peretele se mişcă. Mai bine zis, se undui ca un covor bătut cu băţul pe o bară. Apoi… căzu. Ca o apă mâloasă turnată dintr-o găleată, ceea ce trebuie să fi fost saci întregi de nisip fin, cenuşiu se împrăştiară fulgerător pe podea, îngropându-l pe magistru până la tibii.

Lumina soarelui şi cântecul păsărilor se revărsară în cameră. Acolo unde mai înainte fusese un perete de piatră gros de câteva palme, acum era o gaură îndeajuns de mare încât să treci o căruţă prin ea.

Dar gaura nu era complet liberă, căci un ciudat material verde era întins pe toată suprafaţa ei. Părea aproape un năvod murdar şi încâlcit, dar era prea neregulat să fie aşa ceva. Era mai degrabă un păienjeniş gros şi rupt pe alocuri.

– Asta nu era aici înainte, spuse Elodin în vreme ce-şi elibera picioarele din nisipul cenuşiu. Lasă-mă să te asigur, prima oară a fost mai dramatic.

Rămăsesem încremenit, prea buimăcit de ceea ce văzusem. Asta nu era magie simpatetică. Era ceva ce nu mai văzusem. Singurul lucru la care mă puteam gândi era vechea frază din o sută de poveşti pe jumătate uitate: *Şi Taborlin cel Mare spuse pietrei: „FĂRÂMĂ-TE!” iar piatra se fărâmă…*

Elodin smulse unul dintre picioarele scaunului de pe podea şi îl folosi să spargă plasa verzuie care se întindea peste gaură. Bucăţi din ea se rupseră cu uşurinţă sau se despicară. Unde era mai groasă, se folosi de picior ca de o pârghie şi o îndoi la o parte. Părţile rupte scânteiau în lumina soarelui. *Şi mai multă aramă,* m-am gândit eu. *Vene de aramă şerpuind prin blocurile de piatră care alcătuiau peretele.*

Elodin aruncă piciorul de scaun şi se strecură prin

deschizătură. Prin fereastră, l-am zărit cum se sprijină cu coatele pe balustrada de piatră albă a balconului. L-am urmat afară. Imediat ce am pus piciorul pe balcon, aerul încetă să mai fie apăsător şi stătut.

– Doi ani, rosti el, cu ochii aţintiţi spre grădini. Puteam să văd balconul, dar nu să stau pe el. Puteam să văd vântul, dar nu şi să-l aud sau să-l simt bătându-mi pe faţă.

Se urcă pe balustradă, apoi sări cam un metru şi ateriză pe acoperişul plat de sub balcon. Începu să se plimbe pe acoperiş, îndepărtându-se de clădire.

Am sărit la rândul meu şi l-am urmat până la marginea acoperişului. Nu eram la o înălţime mai mare de şapte metri, dar grădinile şi fântânile care se întindeau în toate direcţiile ofereau o privelişte magnifică. Elodin se apropie periculos de mult de marginea acoperişului, cu roba de magistru fâlfâind în juru-i ca o flamură neagră. Avea o înfăţişare de-a dreptul impresionantă, dacă nu băgăm în seamă faptul că era încălţat cu o singură şosetă.

M-am dus lângă el la marginea acoperişului. Ştiam care avea să fie a treia întrebare.

– Ce trebuie să fac ca să mă înveţi tainele numelor?

Îmi întâlni privirea cu calm, măsurându-mă.

– Sari. Sari de pe acoperiş.

În acea clipă mi-am dat seama că totul fusese o încercare. Încă de când ne întâlniserăm, Elodin căutase să vadă ce se ascunde în mine. Avea un respect nemărturisit pentru tenacitatea mea şi fusese surprins în mod plăcut că observasem ceva ciudat la aerul din încăpere. Era cât pe ce să mă accepte ca învăţăcel. Dar avea nevoie de mai mult, de o dovadă a hotărârii mele. O demonstraţie. Un salt de credinţă.

În vreme ce stăteam acolo, o bucată dintr-o poveste îmi veni în minte. *Taborlin căzu, însă nu şi pradă disperării. Căci el cunoştea numele vântului, iar vântul îi da ascultare. Îl legănă şi îi dădu mângâiere. Îl purtă încet spre pământ, ca pe un puf de păpădie. Îl aşeză pe picioare la fel de blând precum sărutul unei mame.*

Elodin cunoştea numele vântului.

Fără să-l scap din privire, am păşit peste marginea acoperişului. Expresia de pe faţa lui Elodin fu minunat de nostimă. N-am mai văzut un om atât de uluit în întreaga mea viaţă. M-am răsucit puţin în cădere, aşa că rămase în câmpul

meu vizual. L-am văzut ridicând mâinile puţin, ca şi cum ar fi încercat cu întârziere să mă prindă.

Mă simţeam uşor ca o pană, parcă pluteam.

Apoi m-am izbit de pământ. Nu blând, ca o frunză. Mai degrabă ca o cărămidă care loveşte caldarâmul. Am aterizat pe spate, cu braţul stâng sub mine. Văzul mi se întunecă atunci când am lovit pământul cu ceafa şi tot aerul ieşi din mine.

Nu mi-am pierdut cunoştinţa. Doar zăceam acolo, abia răsuflând şi fără să mă pot mişca. Îmi aduc aminte că mă gândeam că murisem. Sau că eram orb.

Până la urmă, vederea îmi reveni, lăsându-mă să clipesc la strălucirea bruscă a cerului albastru. Umărul îmi gemea de durere şi gura îmi era plină de sânge. Nu puteam să respir. Am încercat să-mi mişc braţul, însă trupul nu-mi dădea ascultare. Mă gândeam că-mi rupsesem gâtul… spatele…

După câteva clipe lungi, înfiorătoare, am reuşit să trag puţin aer în piept, apoi încă puţin. Am scos un suspin de uşurare şi mi-am dat seama că, pe lângă ceea ce ştiam sigur că-mi frânsesem, mai aveam cel puţin încă o coastă ruptă. Dar am reuşit să-mi mişc puţin degetele de la mâini, apoi pe cele de la picioare. Nu-mi rupsesem şira spinării.

Pe când zăceam acolo, mulţumind cerurilor şi numărându-mi coastele rupte, Elodin se aplecă asupra mea. Mă privi îndelung, cu un amestec de uluială şi neîncredere.

– Ăsta a fost cel mai prostesc gest pe care l-am văzut vreodată, în toată viaţa mea.

***

Acela a fost momentul când m-am decis să urmez nobila artă a artizanului. Nu că aş fi avut de ales. Înainte să mă ajute să şchiopătez până la Clinică, Elodin îmi spuse răspicat că oricine îndeajuns de prost să sară de pe un acoperiş era prea nesăbuit să ţină măcar o lingură în prezenţa lui, darămite să înveţe ceva atât de „profund şi volatil” precum glăsuirea numelor.

Cu toate acestea, nu eram prea dezamăgit de refuzul lui Elodin. Fie că stăpânea magii desprinse din cărţile de poveşti sau nu, nu aveam de gând să învăţ sub oblăduirea unui nebun a cărui primă lecţie mă lăsase cu trei coaste rupte, o contuzie uşoară şi un umăr dislocat.

Capitolul 47
Ghimpi

După începutul mai tumultuos, primul meu trimestru îşi urmă cursul fără mari evenimente.

Studiam la Clinică, învăţând despre corpul omenesc şi cum să-l vindec. Îmi exersam siareza cu Wilem şi în schimb îl ajutam cu aturana.

Am intrat în rândurile artizanilor, învăţând cum să suflu în sticlă, să amestec aliaje, să fac inscripţii în metal şi să sculptez în piatră. Aproape în fiecare seară mergeam să lucrez în atelierul lui Kilvin. Spărgeam cu dalta mulaje de bronz, spălam recipientele de sticlă şi pisam minereul pentru aliaje. Nu era muncă grea, dar la sfârşitul fiecărui răstimp Kilvin îmi dădea o para de aramă, uneori chiar două. Îmi închipuiam că în mintea lui metodică avea un mare panou de pontaj, în care însemna cu atenţie orele pe care le muncea fiecare persoană.

Am învăţat şi lucruri de natură mai puţin academică. Câţiva din colegii mei de dormitor din Arcanum mă învăţară un joc de cărţi numit suflarea câinelui. Le-am întors favoarea cu o lecţie improvizată de psihologie, probabilitate şi dexteritate manuală. Am câştigat aproape doi talanţi până când nu m-au mai invitat la jocurile lor.

Am ajuns prieten la cataramă cu Wilem şi Simmon. Aveam şi alţi prieteni, dar nu mulţi şi niciunul atât de apropiat precum Wil şi Sim. Ascensiunea mea rapidă la rang de E’lir îi înstrăinase de mine pe cei mai mulţi dintre colegii mei. Fie că mă invidiau, fie că mă admirau, majoritatea studenţilor se ţineau departe de mine.

Mai era şi Ambrose. Dacă aş spune că eram duşmani de moarte, s-ar pierde din adevărata savoare a relaţiei noastre. Mai degrabă, parcă intrasem într-un parteneriat de afaceri prin care să ne urmărim mai eficient interesul reciproc de a ne urî unul pe celălalt.

Totuşi, chiar şi cu micul meu război contra lui Ambrose, aveam destul timp liber. Deoarece nu aveam cum să-l petrec în Arhivă, l-am petrecut îngrijindu-mă de reputaţia mea care înflorea văzând cu ochii.

Vedeţi voi, intrarea mea dramatică la Universitate agitase binişor apele. Ajunsesem în Arcanum în trei zile, şi nu în trei

trimestre, aşa cum era obiceiul. Eram cel mai tânăr membru cu aproape doi ani. Sfidasem făţiş un magistru în faţa propriilor studenţi şi am evitat să fiu exclus din Universitate. Când am fost biciuit, n-am ţipat şi nici n-am sângerat.

Colac peste pupăză, se pare că reuşisem să-l înfurii atât de tare pe magistrul Elodin că mă aruncase de pe acoperişul Spălătoriei. Am lăsat acea poveste să circule aşa cum era, de vreme ce o preferam adevărului mult mai stânjenitor.

Puse laolaltă, aceste poveşti au fost de ajuns să dea naştere unui flux constant de zvonuri despre mine. Iar eu aveam de gând să profit de asta. Reputaţia e ca un fel de armură sau ca o armă pe care o poţi mânui la nevoie. Dacă era să devin un arcanist, de ce să nu fiu un arcanist faimos?

Aşa că am început să strecor tot felul de informaţii: fusesem admis fără o scrisoare de recomandare. În loc să mă facă să-mi plătesc şcolarizarea, magiştrii îmi dăduseră trei talanţi ca să pot veni la cursuri. Trăisem ani buni pe străzile din Bobcatran, bizuindu-mă doar pe mintea mea ageră.

Am lansat până şi nişte zvonuri care erau pură aberaţie, minciuni atât de sfruntate încât oamenii le repetau în ciuda faptului că erau evident neadevărate. Prin vene îmi curgea sânge de demon. Puteam să văd pe întuneric. Dormeam doar o oră pe noapte. Când era lună plină, vorbeam în somn, într-o limbă stranie pe care nimeni nu o înţelegea.

Basil, fostul meu coleg de dormitor din Morişcă, mă ajută să încep acele zvonuri. Eu scorneam poveştile, el le spunea câtorva oameni, iar apoi le urmăream cum se răspândesc ca un incendiu. Era o ocupaţie haioasă.

Însă reputaţia mea fu cel mai mult alimentată de conflictul meu neîncetat cu Ambrose. Toţi cei din jur erau uluiţi că îndrăzneam să-l sfidez în public pe întâiul născut al unui nobil puternic. În primul trimestru, am avut mai multe întâlniri memorabile. N-am să vă plictisesc cu amănunte. De fiecare dată când drumurile ni se întâlneau, făcea o remarcă suficient de tare încât toţi cei din jur să audă. Sau căuta să mă ridiculizeze sub aparenţa unui compliment. Lucruri precum: „Trebuie să-mi spui cine îţi tunde părul…”

Oricine avea măcar o fărâmă de simţ practic ştia cum să aibă de-a face cu nobilii aroganţi. Croitorul pe care-l terorizasem în Bobcatran ştiuse ce să facă. Îţi iei bobârnacele, pleci capul şi încerci să termini totul cât mai repede posibil.

Dar eu ripostam *întotdeauna* şi, cu toate că Ambrose era inteligent şi destul de bun de gură, nu putea să se pună cu limba mea de actor. Fusesem crescut pe scenă şi mintea mea ageră de ruh îmi asigura victoria în micile noastre schimburi de replici. Şi cu toate acestea, Ambrose continua să mă atace, ca un câine prea nătâng să evite un porc spinos. Sărea cu gura la mine şi pleca cu botul plin de ghimpi. Şi de fiecare dată când ne despărţeam ne uram puţin mai mult.

Oamenii observau asta şi până la finele trimestrului aveam reputaţia unui temerar. Adevărul e că pur şi simplu nu-mi era frică.

Vedeţi voi, există o diferenţă. În Bobcatran învăţasem ce e teama. Mi-era frică de foame, de pneumonie, de gărzi cu cizme cu ţinte, de băieţi mai mari cu cuţite făcute din sticlă. Nu aveam nevoie de curaj ca să-l înfrunt pe Ambrose. Pur şi simplu, nu-mi provoca spaimă. Îl vedeam ca pe un măscărici care se umfla în pene. Îl credeam inofensiv.

Am fost un prost.

Capitolul 48
Interludiu – Alt soi de tăcere

Bast şedea în hanul Piatra de Hotar şi încerca să-şi ţină mâinile nemişcate în poală. Numărase cincisprezece răsuflări de când Kvothe nu mai vorbise şi tăcerea nevinovată care se adunase ca un iaz limpede în jurul celor trei începea să se întunece într-un alt soi de tăcere. Bast inspiră din nou – şaisprezece – şi se pregăti pentru clipa care se temea că avea să urmeze.

Nu i-am face dreptate lui Bast dacă ar fi să spunem că era netemător, fiindcă doar proştii şi preoţii nu se tem niciodată. Dar e adevărat că foarte puţine lucruri îl înspăimântau. De pildă, nu-i prea plăceau înălţimile. Şi furtunile fioroase de vară de prin acele părţi, care întunecau cerul şi care desprindeau stejarii din rădăcini, îl făceau să se simtă mic şi neajutorat.

Dar la urma urmei, nimic nu-l înfricoşa într-adevăr, nici furtunile, nici scările înalte, nici măcar scraelii. Bast era curajos fiindcă era în mare parte neînfricat. Nimic nu-l făcea să pălească sau, dacă i se întâmpla, îi trecea foarte repede.

A, cu siguranţă că îi displăcea gândul că s-ar găsi cineva care să-l rănească. Să-l înjunghie cu un fier amar, să-l ardă cu cărbuni încinşi şi alte asemenea lucruri. Dar faptul că nu-i plăcea gândul că s-ar putea trezi sângerând nu însemna că îi era teamă de asta. Doar că nu voia să se întâmple. Ca să te temi într-adevăr de ceva, trebuie să-ţi rumegi teama îndelung. Şi, de vreme ce nu era nimic care să-i bântuie astfel mintea lui Bast, nu era nimic de care să-i fie într-adevăr frică.

Dar inimile se pot schimba. Cu zece ani în urmă, îşi pierduse echilibrul în vreme ce urca într-un copac înalt să culeagă fructe pentru o fată pe care o plăcea. După ce alunecase, rămăsese agăţat cu capul în jos pentru aproape un minut înainte să cadă. În acel minut care durase neobişnuit de mult, o mică teamă se strecurase în el şi prinsese rădăcini care încă zvâcneau în el.

În acelaşi chip, Bast învăţase de curând o altă spaimă. Cu un an în urmă, Bast era la fel de neînfricat cum orice om în toate minţile speră să fie, însă acum Bast se temea de tăcere. Nu de liniştea obişnuită care venea din lipsa de obiecte care se mişcă împrejur şi fac zgomot. Bast se temea de tăcerea adâncă, sfârşită, care se aduna uneori împrejurul maestrului său ca un

giulgiu nevăzut.

Bast răsuflă din nou; şaptesprezece. Se căzni să nu-şi frângă mâinile cât aştepta ca tăcerea adâncă să pună stăpânire pe încăpere. O aştepta să se cristalizeze şi să-şi arate colţii la hotarul tăcerii obişnuite care umpluse Piatra de Hotar. Ştia cum vine, ca o chiciură care sângerează iarna din pământ, îngheţând apa limpede lăsată de un dezgheţ timpuriu în brazdele făcute de căruţe.

Dar, înainte ca Bast să mai apuce să răsufle, Kvothe se îndreptă în scaun şi îi făcu semn Cronicarului să lase condeiul. Lui Bast aproape că-i dădură lacrimile când simţi că tăcerea se risipeşte ca un stol de păsări întunecate care-şi iau zborul.

Kvothe scoase un oftat care oscila între enervare şi resemnare.

– Recunosc, spuse el, că nu ştiu cum să abordez următoarea parte a poveştii.

Cum îi era teamă să lase tăcerea să se întindă prea mult, Bast ciripi:

– Atunci, de ce nu vorbeşti despre părţile mai importante? După aceea poţi să revii cu alte amănunte, dacă e nevoie.

– De parcă ar fi atât de simplu. Ce e mai important? Magia mea sau muzica mea? Marile mele victorii sau năzbâtiile pe care le-am făcut?

Bast se îmbujoră la faţă şi îşi muşcă buzele.

Kvothe răsuflă prelung.

– Îmi pare rău, Bast. E un sfat bun, aşa cum se întâmplă cu toate sfaturile tale care par lipsite de sens.

Îşi împinse scaunul în spate şi adăugă:

– Dar înainte să continuăm, prezentul are anumite nevoi pe care nu mai pot să le ignor. Scuzaţi-mă puţin.

Cronicarul şi Bast se ridicară la rândul lor, întinzându-şi picioarele şi văzându-şi de propriile nevoi. Bast aprinse lămpile. Kvothe mai scoase brânză, vin şi cârnaţi iuţi. Mâncară, încercând să ţină o conversaţie de masă, însă minţile le erau altundeva, la poveste.

Bast mâncă jumătate din ce era pe masă. La rândul lui, Cronicarul mâncă destul de mult, deşi puţin în comparaţie cu Bast. Kvothe luă câteva îmbucături şi spuse:

– Să continuăm, deci. Muzică şi magie. Victorii şi năzbâtii. Gândiţi-vă bine. De ce are nevoie povestea noastră? Ce element vital lipseşte din ea?

– Femeile, Reshi, sări Bast repede. Eşti cam zgârcit cu ele.

Kvothe zâmbi.

– Nu *femeile,* Bast. *O* femeie. *Femeia.*

Kvothe îl privi în treacăt pe Cronicar.

– Nu mă îndoiesc că ai auzit una-alta. Am să-ţi spun adevărul despre ea. Deşi mă tem că n-am să mă pot ridica la înălţimea provocării.

Cronicarul ridică peniţa, dar, înainte să apuce să o bage în cerneală, Kvothe ridică mâna.

– Lasă-mă să spun un lucru înainte să încep. Am mai spus poveşti în trecut, am pictat tablouri cu cuvintele mele, am spus minciuni crunte şi adevăruri şi mai crunte. Odată, i-am cântat culorile unui orb din naştere. Am cântat şapte ore, dar la sfârşit le-a văzut cu ochii minţii. Verde şi roşu şi auriu. Acea faptă îmi pare mai uşoară decât ceea ce urmează. Să încerc să vă fac s-o înţelegeţi numai prin cuvinte. Niciodată nu aţi văzut-o, niciodată nu i-aţi auzit glasul. Nu aveţi cum să ştiţi.

Îi făcu semn Cronicarului să se pregătească.

– Dar am să încerc. Acum, ea se află după cortină, aşteptându-şi semnalul. Hai să aranjăm scena pentru sosirea ei…

Capitolul 49
Firea sălbăticiunilor

Aşa cum e cazul tuturor sălbăticiunilor, e nevoie de mare grijă când te apropii de ele. Furişatul e inutil. Sălbăticiunile recunosc furişatul drept ceea ce e de fapt, minciună şi capcană. Deşi sălbăticiunile pot să joace jocul furişatului şi prin asta chiar să-i cadă uneori pradă, nu sunt niciodată capturate într-adevăr cu ajutorul lui.

Astfel că trebuie să ne apropiem de povestea unei anumite femei cu mare prudenţă, şi nu pe furiş. Sălbăticia ei e atât de însemnată, că mi-e teamă să mă apropii prea repede de ea până şi în poveste. Dacă ar fi să fac mişcări necugetate, poate că am să-i sperii până şi amintirea să-şi ia zborul.

Deci, în numele prudenţei, am să vorbesc despre cum am întâlnit-o. Şi pentru asta trebuie să vorbesc despre împrejurările care m-au adus, aproape fără voia mea, dincolo de râu, în oraşul Imre.

Mi-am terminat primul trimestru cu trei talanţi de argint şi o singură para în pungă. Cu puţin timp înainte, asta mi s-ar fi părut bănetul de pe lume. Acum speram doar că avea să fie îndeajuns pentru taxa noului trimestru şi un pat în Morişcă.

Ultimul răstimp al fiecărui trimestru la Universitate era alocat examenelor de admitere. Cursurile erau suspendate şi magiştrii petreceau ore bune din zi examinând studenţii. Taxa pe trimestrul următor era bazată pe cât de bine te descurcai la examen. Ziua şi ora la care trebuia să te prezinţi erau stabilite prin tragere la sorţi.

Era un test de o importanţă covârşitoare. A rata câteva întrebări putea uşor să însemne o taxă dublă. Din acea pricină, locurile care garantau examinarea mai la sfârşitul răstimpului erau foarte preţuite, deoarece le dădeau studenţilor mai mult timp să se pregătească. După sfârşitul tragerii la sorţi, urma de obicei un comerţ acerb cu ele. Se schimbau bani şi favoruri, căci fiecare căuta o zi care să-i convină.

Am avut norocul să trag un bilet pentru amiază, de aprinziş, ultima zi a examenelor. Dacă voiam, l-aş fi putut vinde, dar am preferat să am mai mult timp de învăţat. Eram conştient că aveam nevoie de o prestaţie strălucită, întrucât mai mulţi din magiştri nu prea mă aveau la suflet. Şi de data asta nu mai

puteam să-i spionez pe ceilalţi. Ştiam că e motiv de exmatriculare şi nu puteam să risc aşa ceva.

În ciuda lungilor zile de studiu petrecute cu Wil şi Sim, examenul se dovedi dificil. Nu am avut probleme la multe din întrebări, dar Hemme îmi era ostil pe faţă, punându-mi întrebări cu mai mult de un răspuns, astfel încât tot ce spuneam nu era corect în opinia lui. La fel şi Brandeur, care îl ajuta pe Hemme să-mi vină de hac. Lorren era o carte cu coperţile închise, dar i-am simţit dezaprobarea în loc să i-o citesc pe faţă.

După aceea, am aşteptat plin de emoţii în timp ce magiştriii îmi discutau taxa de studii. La început, glasurile fură calme şi înfundate, apoi deveniră din ce în ce mai ridicate. Până la urmă, Kilvin se ridică şi îl arătă pe Hemme cu degetul în vreme ce striga şi bătea în masă cu cealaltă mână. Hemme reuşi să-şi menţină un calm de invidiat, mai mult decât aş fi fost eu în stare pus faţă în faţă cu artizanul masiv, care mugea furios.

După ce cancelarul reuşi să facă linişte, am fost chemat şi mi s-a înmânat chitanţa: „E'lir Kvothe. Trimestrul de toamnă. Taxă: 3 tln. 9 par”.

Cu opt parale mai mult decât aveam. În timp ce părăseam Sala Magiştrilor, am căutat să nu iau în seamă golul din stomac şi am încercat să mă gândesc la cum să pun mâna pe mai mulţi bani până în următoarea zi, la amiază.

M-am oprit la doi cămătari cealdimi de pe acea parte a râului. După cum bănuiam, n-au vrut să-mi împrumute nici măcar un gologan. Deşi nu m-a surprins, nu înseamnă că nu am plecat cu un gust amar. Îmi aminteam din nou cât de diferit eram de ceilalţi studenţi. Aveau familii care le plăteau studiile şi le dădeau bani de buzunar care să le acopere cheltuielile. Aveau nume cu reputaţie pe care să le folosească dacă dădeau de necaz. Aveau bunuri pe care să le amaneteze sau să le vândă. Şi dacă dădeau de fundul sacului, măcar aveau case la care să se întoarcă.

Eu nu aveam nimic din aceste lucruri. Dacă nu făceam rost de încă opt parale, nu aveam unde să mă duc. Împrumutul de la un prieten îmi părea cea mai simplă alegere, dar îmi preţuiam prietenii prea mult ca să risc să-i pierd din pricina banilor. Vorba tatălui meu: „Sunt două modalităţi sigure prin care îţi pierzi un prieten. Unul e să-i ceri împrumut, celălalt, să-i dai”.

Oricum, m-am străduit să-mi ţin sărăcia ascunsă. Mândria e dovadă de idioţenie, dar şi o forţă propulsoare. Nu le-aş fi cerut

bani prietenilor decât dacă n-aveam de ales. M-a bătut gândul să-i şterpelesc, dar ştiam că e o idee proastă. Dacă eram prins cu mâna în buzunarul cuiva, m-aş fi ales cu mai mult decât cu un dos de palmă peste cap. În cel mai rău caz, aş fi ajuns la coarne şi aş fi fost dat afară pentru comportament nedemn de un membru al Arcanumului. Nu puteam să risc aşa ceva.

Aveam nevoie de un gailet, unul dintre acei indivizi primejdioşi care îi împrumutau pe cei disperaţi. Poate că aţi auzit despre ei. Poeţii le spun, cu un idealism idiot, şoimi de aramă, dar de obicei li se spune găleţi de parale sau gailăţei. Indiferent de nume, există pretutindeni. Partea mai grea e să le dai de urmă. Tind să fie destul de discreţi, având în vedere că afacerile lor sunt în cel mai bun caz la limita legii.

Dar traiul în Bobcatran mă învăţase una sau alta. Am petrecut câteva ore hoinărind prin cârciumile mai rău-famate din împrejurimile Universităţii, făcând conversaţie, punând câteva întrebări aparent întâmplătoare. Apoi am vizitat o casă de amanet numită Bănuţul Îndoit, unde am mai pus nişte întrebări, de data asta ceva mai specifice. Până la urmă am aflat unde trebuia să merg. Peste râu, în Imre.

Capitolul 50
Negocieri

Imre era la peste trei kilometri depărtare de Universitate, pe malul de răsărit al râului Omethi. Deoarece Bobcatranul era la numai două zile de călătorit într-o trăsură rapidă, un mare număr de nobili, politicieni şi curteni îşi făcuseră case aici. Era îndeajuns de aproape de scaunul puterii din Orânduire şi la o depărtare confortabilă de mirosul de peşte stricat, de smoală încinsă şi de vomă de marinar.

Imre era un leagăn al artelor. Peste tot găseai muzicieni, dramaturgi, sculptori, dansatori şi alţi practicanţi ai artelor mai neînsemnate, până şi a celei mai de jos dintre ele: poezia. Veneau aici pentru că Imre le oferea lucrul cel mai de seamă pentru un artist: un public larg şi generos.

Oraşul beneficia şi din apropierea sa de Universitate. Accesul la canalizare şi lămpile simpatetice au îmbunătăţit calitatea aerului din el. Sticla de calitate era uşor de găsit, deci geamurile şi oglinzile erau ceva comun. Ochelarii şi alte astfel de lentile, deşi scumpe, se găseau de vânzare.

Cu toate acestea, între cele două comunităţi săreau uneori scântei. Majoritatea cetăţenilor din Imre nu prea înghiţeau faptul că la o aruncătură de băţ de ei, câteva mii de minţi se jucau cu forţe întunecate care mai bine erau lăsate în pace. Dacă ascultai un om de pe stradă, era uşor să uiţi că această parte a lumii nu mai văzuse un arcanist ars pe rug de aproape trei secole.

Ca să fiu sincer, trebuie să spun că şi membrii Universităţii aveau un oarecare dispreţ pentru populaţia din Imre, privindu-i drept decadenţi şi vicioşi. Artele, atât de preţuite în Imre, erau considerate frivole între zidurile Universităţii. Adeseori, despre studenţii care părăseau Universitatea se spunea că „trecuseră râul”, insinuând că erau prea slabi de minte pentru învăţătură, aşa că erau nevoiţi să se mulţumească să se joace de-a arta.

Şi ambele părţi erau, până la urmă, pline de ipocrizie. Studenţii se plângeau de muzicienii frivoli şi actorii cu nasul pe sus, dar se înghesuiau să plătească la spectacolele lor. Iar oamenii din Imre cârteau despre practicile nefireşti ale vecinilor, dar când un apeduct se prăbuşea sau când se îmbolnăvea cineva, dădeau fuguţa după inginerii şi doctorii instruiţi la Universitate.

Ce să mai spun, totul era de fapt un armistiţiu vechi şi incomod, în care ambele părţi se plângeau în vreme ce se tolerau în silă. Ceilalţi aveau foloasele lor, doar că nu voiai să-ţi măriţi fiica cu unul din ei…

De vreme ce Imre era un asemenea cuib pentru muzică şi teatru, aţi crede că petreceam mult timp acolo, dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Fusesem acolo o singură dată. Wilem şi Simmon mă duseseră la un han unde cânta un trio de muzicieni iscusiţi: la lăută, flaut şi tobă. Mi-am luat o bere cu un ban şi m-am relaxat în scaun, dorind să mă bucur de o seară cu prietenii…

Însă n-am putut. La doar câteva minute după ce muzica a început, aproape că am ieşit în fugă. Mă îndoiesc că veţi înţelege de ce, dar probabil trebuie să vă lămuresc dacă e ca lucrurile să capete vreun sens.

Nu suportam să aud muzică şi să nu fiu parte din ea. Era ca şi cum aţi vedea-o pe femeia iubită în pat cu un altul. Nu. Nu tocmai. Era ca…

Eram ca unul dintre mâncătorii de dulce pe care-i văzusem în Bobcatran. Răşina de danar era ilegală, desigur, dar asta nu conta în multe părţi ale oraşului. Era vândută înfăşurată într-o hârtie cernită, ca nişte bomboane sau caramele. Dacă o mestecai, te simţeai plin de euforie. Extaz. Mulţumire.

Dar după câteva ore începeai să tremuri, cuprins de o foame disperată pentru mai mult şi foamea aceea devenea mai aprigă cu cât mai multă răşină foloseai. Odată am văzut o fată care n-avea mai mult de şaisprezece ani, cu ochii adânciţi în orbite şi dinţii nefiresc de albi ai celor dependenţi dincolo de orice speranţă. Implora un marinar să-i dea răşina pe care acesta o ţinea ridicată deasupra capului, râzându-şi de ea. Îi spuse că era a ei dacă se dezbrăca şi dansa goală pentru el, chiar acolo în mijlocul străzii.

Fata s-a supus, fără să-i pese cine o vedea, fără să-i pese că era aproape Miezul Iernii şi că zăpada era de două palme. Şi-a dat jos hainele şi a început să danseze frenetic, cu picioarele subţiri şi albe tremurând în zăpadă, cu mişcări jalnice şi smucite.

Apoi, când marinarul a izbucnit în râs, clătinând din cap, a îngenunchiat în zăpadă, implorând şi plângând, cuprinzându-i disperată picioarele, promiţându-i că va face orice, orice…

Aşa mă simţeam şi eu când vedeam muzicieni cântând. Nu puteam să suport. Lipsa muzicii din viaţa mea de zi cu zi era ca o

durere de măsea cu care mă obişnuisem. Puteam să trăiesc cu ea. Dar să mi se fluture prin faţa ochilor lucrul pe care îl visam era peste poate. Aşa că am evitat oraşul până când problema taxei de studiu pe al doilea trimestru mă forţă să trec râul. Auzisem că persoana de la care oricine putea să se împrumute, oricât de rele ar fi fost împrejurările, se numea Devi.

***

Aşa că am traversat râul Omethi peste podul de piatră şi m-am îndreptat spre Imre. Aflasem că drumul spre sediul lui Devi era printr-o alee şi urcând nişte scări înguste de balcon dindărătul unei măcelării. Acea parte a oraşului îmi amintea de Malul din Bobcatran. Miasma dezgustătoare de grăsime râncedă de la măcelărie mă făcu să mulţumesc cerului pentru briza răcoroasă de toamnă.

Am ezitat o clipă în faţa uşii, uitându-mă în alee. Eram pe cale să mă implic în afaceri primejdioase. Un cămătar cealdim te putea da în judecată dacă nu-i achitai împrumutul. Un gailet te-ar fi bătut sau te-ar fi jefuit. Sau ambele. Nu era cel mai cuminte plan al meu. Mă jucam cu focul.

Dar nu aveam de ales. Am tras o gură de aer în piept ca să mă calmez, m-am îndreptat de umeri şi am bătut la uşă. Mi-am şters palmele asudate de mantie, sperând să fie cât de cât uscate atunci când aveam să dau mâna cu Devi. În Bobcatran învăţasem că modul cel mai potrivit de a te purta cu asemenea oameni era să fii încrezător. Doar ocupaţia lor era să profite de pe urma slăbiciunilor altora.

Am auzit un sunet de zăvor greu tras în spate, apoi uşa se deschise, dezvăluind o fată cu păr blond, drept, care-i încadra faţa ca de spiriduş. Îmi zâmbi, drăguţă ca o păpuşă.

– Da?

– Îl caut pe Devi.

– Ai găsit-o. Intră.

Am păşit înăuntru. Fata închise uşa şi trase zăvorul. Încăperea nu avea ferestre, dar era bine luminată şi mirosea a levănţică, o schimbare bine-venită de la mirosul aleii. De pereţi atârnau tot felul de ornamente, dar singurele obiecte de mobilier erau un mic birou, un raft de cărţi şi un pat cu baldachin cu draperiile trase în jur.

– Ia loc, te rog, arătă ea spre birou.

Se aşeză îndărătul biroului şi-şi împreună mâinile pe el. Felul în care se purta mă făcu să-i regândesc vârsta. Mă înşelasem din

cauza staturii ei scunde, însă chiar şi aşa nu putea să aibă mai mult decât douăzeci şi ceva de ani, cu greu la ce mă aşteptasem eu să găsesc.

Devi clipi cu drăgălăşenie.

– Am nevoie de un împrumut, am spus.

– Ce-ar fi ca mai întâi să-mi spui cum te cheamă? zâmbi ea. Ţinând cont că tu îmi ştii deja numele.

– Kvothe.

– Nu zău? făcu ea, ridicând din sprânceană. Am auzit câte ceva despre tine.

Mă măsură din cap până-n picioare.

– Credeam că eşti mai înalt.

Aş fi putut să spun acelaşi lucru despre ea. Întreaga situaţie mă descumpănise. Mă pregătisem pentru un bătăuş plin de muşchi şi pentru negocieri marcate de ameninţări nu prea voalate şi de bravade. Nu ştiam cum să mă port cu piticania asta zâmbăreaţă.

– Ce anume ai auzit? am întrebat să sparg tăcerea. Sper că nimic de rău.

– Şi bune, şi rele. Dar nimic plictisitor, rânji ea.

Mi-am strâns palmele laolaltă ca să nu mă joc cu degetele.

– Deci, cum anume facem asta?

– Nu-ţi prea place să stai la taclale, nu-i aşa? spuse ea cu un oftat scurt de dezamăgire. Foarte bine, mergem direct la afaceri. De cât ai nevoie?

– Cam în jur de un talant. De fapt, de opt parale.

Devi clătină din cap, cu părul său blond scuturându-se dintr-o parte în alta.

– Mi-e teamă că nu pot să fac aşa ceva. Nu se rentează să împrumut mărunţiş.

M-am încruntat.

– Şi ce sumă se rentează?

– Patru talanţi. Suma minimă.

– Şi dobânda?

– Cincizeci la sută la fiecare două luni. Aşa că, dacă vrei să împrumuţi cât mai puţin, asta înseamnă doi talanţi la sfârşitul trimestrului. Poţi să-mi plăteşti întreaga datorie de şase dacă vrei. Dar până nu primesc înapoi întreaga sumă, e doi talanţi la fiecare trimestru.

Am încuviinţat, deloc surprins. Era cam de patru ori dobânda fixată de cel mai hrăpăreţ dintre cămătari.

– Dar plătesc dobândă la bani de care nu am adevărată nevoie.

– Nu, rosti ea, fixându-mă cu privirea. Plăteşti dobânda la bani împrumutaţi. Asta e înţelegerea.

– Ce spui de doi talanţi? i-am propus eu. Atunci la sfârşitul…

Devi îmi făcu semn să tac.

– Nu ne târguim aici. Doar te informez de condiţiile împrumutului. Îmi cer scuze dacă n-am clarificat asta de la bun început, zâmbi ea în semn de scuză.

Am privit-o cercetător, cum îşi ţinea umerii, cum mă privea drept în ochi.

– Bine, am spus resemnat. Unde semnez?

Se uită la mine puţin nedumerită, cu fruntea încreţită.

– Nu e nevoie să semnezi nimic.

Deschise un sertar şi scoase o sticluţă maronie cu dop. O aşeză pe birou, cu tot cu un ac lung.

– Doar puţin sânge.

Am îngheţat în scaun, cu braţele căzându-mi în laturi.

– Nu-ţi face griji, acul e curat, mă asigură ea. Am nevoie doar de vreo trei picături.

Mi-am găsit în sfârşit glasul:

– Sper că glumeşti.

Devi mă privi cu capul înclinat într-o parte şi un mic zâmbet în colţul gurii.

– Nu ştiai? Nu prea se întâmplă să vină cineva la mine fără să ştie toată povestea.

– Nu-mi vine să cred că cineva chiar… abia am reuşit să îndrug.

– Nu toată lumea ştie. De obicei, fac afaceri cu studenţi şi foşti studenţi. Oamenii de pe partea asta a râului ar crede că sunt un fel de vrăjitoare sau demon, sau altă asemenea prostie. Membrii Arcanumului ştiu exact de ce vreau sânge şi ce pot să fac cu el.

– Şi tu faci parte din Arcanum?

– Am făcut, rosti ea, cu zâmbetul pierindu-i puţin. Am ajuns Re’lar înainte să plec. Ştiu destule lucruri încât, cu puţin sânge, să nu te poţi ascunde de mine. Pot să te dibui oriunde ai fi.

– Printre altele, am spus, gândindu-mă la momâia de ceară pe care i-o făcusem lui Hemme la începutul trimestrului.

Şi acela era doar păr. Sângele ar fi mult mai eficient în a crea o legătură.

– Poţi să mă omori.

Devi mă privi compătimitor.

– Eşti cam greu de cap să fii noul student minune al Arcanumului. Gândeşte-te bine. Aş rămâne în afaceri dacă mi-aş face obicei din vătămare prin magie?

– Magiştrii ştiu despre asta?

Devi râse la întrebarea mea.

– Pe trupul Domnului, evident că nu. Şi nici conetabilul, episcopul sau mama. Eu ştiu şi tu ştii, spuse şi arătă cu degetul între mine şi ea. De obicei, asta e de ajuns să asigure o bună relaţie de afaceri între noi.

– Cum rămâne cu *excepţiile?* Dacă nu am cum să fac rost de bani până la sfârşitul trimestrului. Atunci ce?

Îşi desfăcu braţele şi ridică din umeri.

– Atunci ajungem la o înţelegere. Ca doi oameni raţionali. Poate ajungi să lucrezi pentru mine. Îmi spui nişte secrete. Îmi faci o favoare.

Zâmbi şi îşi trecu încet şi lasciv privirea peste mine, râzând de stânjeneala mea.

– Dacă altfel nu se poate şi te dovedeşti a fi prea dificil, aş putea să-ţi vând sângele cuiva ca să-mi recuperez pierderile. Cu toţii avem duşmani. Dar nu s-a întâmplat niciodată să fiu nevoită s-o fac. Simplul gând la asta îi face pe cei mai mulţi să-şi respecte învoiala.

Îmi observă tulburarea şi coborî puţin din umeri, parcă dezamăgită.

– Haide, rosti ea blând. Ai venit aici aşteptându-te la un gailet cu ceafa groasă şi pumnii zdreliţi la cât a bătut la viaţa lui. Erai pregătit să faci o înţelegere cu cineva care te-ar fi bătut de mama focului dacă întârziai cu o zi. Metoda mea e mai bună. Mai simplă.

– Asta e nebunie curată, am spus ridicându-mă în picioare. Nici nu mă gândesc.

Voioşia de pe chipul lui Devi se risipi.

– Vino-ţi în fire, spuse ea, evident scoasă din sărite. Te porţi ca un ţăran care crede că încerc să cumpăr sufletul. E doar puţin sânge care să mă ajute să-ţi dau de urmă. E ca un fel de garanţie.

Îmi făcu semn să mă calmez, parcă încercând să netezească aerul.

– Fie, uite cum facem. Poţi să împrumuţi jumătate din suma minimă. Doi talanţi. Ţi-e mai uşor acum?

– Nu. Îmi pare rău că ţi-am irosit timpul, dar nu pot s-o fac. Mai sunt şi alţi gaileţi prin preajmă?

– Cum să nu. Dar nu mă simt prea dispusă să-ţi dau asemenea informaţii.

Mă privi cu capul puţin înclinat.

– Apropo, astăzi e ziua de aprinziş, nu? Nu trebuie să-ţi plăteşti studiile până mâine la prânz?

– Găsesc pe altcineva pe cont propriu, m-am răstit eu.

– Sunt sigură că poţi, doar eşti băiat deştept.

Îmi făcu semn să plec cu dosul palmei.

– Ştii drumul de întoarcere. Să te gândeşti cu drag la Devi în două luni, când o huidumă îţi zboară dinţii din căpşorul ăla frumos.

***

După ce am lăsat-o pe Devi, am luat-o la pas pe străzile din Imre, agitat şi fierbând de supărare, încercând să-mi pun ordine în gânduri, încercând să găsesc o soluţie la problema mea.

Aveam şanse bune să plătesc un împrumut de doi talanţi. Speram să cresc în rang la Partizanat cât de curând. Odată ce mi s-ar fi permis să am propriile proiecte, aş fi început să câştig bani buni. Tot ce trebuia să fac era să mă ţin de cursuri. Era doar o chestiune de timp.

De fapt, asta împrumutam eu: timp. Încă un trimestru. Cine ştia ce oportunităţi aveau să apară în următoarele două luni?

Dar chiar şi în clipele când încercam să mă conving de ea, ştiam că era o idee proastă. Căutam necazul cu lumânarea. N-aveam încotro, trebuia să-mi înghit mândria şi să văd dacă Wil, Sim sau Sovoy îmi puteau împrumuta cele opt parale de care aveam nevoie. Am suspinat, resemnându-mă la gândul că aveam să petrec un trimestru de dormit pe drumuri şi de mâncat pe unde apucam. Măcar nu putea să fie mai rău decât în Bobcatran. Era cât pe ce să mă îndrept spre Universitate, când paşii mă purtară pe lângă fereastra unei case de amanet. Am simţit o durere veche în degete…

– Cât ceri pentru lăuta cu şapte corzi? m-am trezit că întreb.

Până în ziua de azi nu-mi aduc aminte să fi intrat în prăvălie.

– Patru talanţi în cap, răspunse proprietarul cu un zâmbet larg.

Bănuiam că fie era o afacere nouă pentru el, fie era puţin beat. Cămătarii nu sunt niciodată binedispuşi, nici măcar în oraşe bogate ca Imre.

– Aha, am făcut, fără să mă deranjez să-mi ascund dezamăgirea. Pot să mă uit la ea?

Bărbatul mi-o întinse. Nu era cine ştie ce. Fibrele de lemn erau inegale, lacul era ciobit şi zgâriat. Plectrele erau făcute din catgut şi trebuiau înlocuite, dar, cum de obicei nu mă foloseam de ele la cântat, asta nu mă preocupa. Cutia de rezonanţă era din lemn de trandafir, aşa că sunetul scos nu putea fi foarte melodios. Dar pe de altă parte, lemnul de trandafir ar fi mai potrivit într-o cârciumă aglomerată, unde s-ar ridica peste glasurile muşteriilor. Am bătut-o cu degetul şi mi-a răspuns cu un zumzet. Sănătos, dar nu melodic. Am început s-o acordez, ca să am o scuză să o ţin ceva mai mult în mâini.

– Aş putea să o las la trei şi jumătate, spuse omul din spatele tejghelei.

Am ciulit urechile, deoarece prinsesem ceva în tonul lui: disperarea. Abia atunci mi-am dat seama că o lăută urâtă, folosită nu s-ar vinde prea bine într-un oraş plin de nobili şi de muzicieni cu dare de mână. Am clătinat din cap.

– Corzile sunt vechi.

De fapt, era un stare bună, dar speram ca el să nu ştie asta.

– Într-adevăr, spuse, asigurându-mă de ignoranţa lui, dar corzile sunt ieftine.

– Să spunem, am rosti eu nu prea încântat.

Cu un plan în minte, am dezacordat fiecare strună doar puţin. Am cântat câteva note şi am ascultat cu luare-aminte sunetul strident. M-am uitat acru la gâtul lăutei.

– Cred că gâtul ar putea fi crăpat.

Am atins o notă minoră care suna chiar şi mai rău.

– Nu ţi se pare crăpat?

Am zdrăngănit încă o dată, mai tare.

– Trei şi două parale? întrebă el cu o umbră de speranţă.

– Nu e pentru mine, am spus de parcă l-aş fi corectat. E pentru fratele meu mai mic. Mucosul nu mă lasă în pace cu asta.

Am mai cântat un acord şi m-am strâmbat.

– Poate că împieliţatul ăla mic mă calcă pe nervi, dar nu sunt atât de nemilos încât să-i iau o lăută cu gâtul crăpat.

Am făcut o pauză cu subînţeles. Când nu spuse nimic, i-am dat un mic imbold.

– Nu pentru trei şi două parale.

– Trei talanţi în cap? întrebă, încă agăţându-se de speranţă.

Pentru ochii lui, ţineam lăuta fără să mă sinchisesc de ea. Dar

în adâncul meu, o strângeam cu patimă, până să-mi sângereze palmele. Nu pot să sper că veţi înţelege. Când Chandrienii mi-au măcelărit trupa, au distrus orice fărâmă de familie şi cămin pe care o cunoscusem vreodată. Dar, într-un fel, a fost chiar mai rău când lăuta tatălui meu a fost sfărâmată în Bobcatran. Fusese asemenea pierderii unui braţ, a unui ochi, a unui organ vital. Fără muzica mea, rătăcisem ani buni prin Bobcatran, pe jumătate mort, ca un veteran schilod sau ca un mort umblător.

– Ascultă, i-am spus sincer. Îţi dau doar doi talanţi şi două parale. Mi-am scos punga. Poţi să-mi iei oferta sau poţi să ţii chestia asta urâtă să adune praf pe un raft pentru următorii zece ani.

L-am privit drept în ochi, atent să nu mi se citească pe faţă cât de mult ţineam să iau lăuta. Aş fi făcut orice să fie a mea. Aş fi dansat gol în zăpadă. I-aş fi cuprins picioarele, tremurând înnebunit, promiţându-i că fac orice, orice…

Am numărat doi talanţi şi două parale pe tejgheaua dintre noi. Erau aproape toţi banii pe care îi economisisem pentru taxa de trimestru. Am apăsat fiecare monedă pe masă.

Bărbatul îmi aruncă o privire lungă, iscoditoare. Am mai pus o para şi am aşteptat. Şi am aşteptat. În final, când a dat să ia banii, figura îi era la fel de lacomă ca a oricărui alt cămătar pe care-l văzusem.

***

Devi deschise uşa şi-mi zâmbi.

– Măi, măi. Sincer, nu mă aşteptam să te mai văd. Intră.

Încuie uşa în spatele meu şi se îndreptă spre birou.

– Deşi nu pot să spun că sunt dezamăgită, spuse şi îmi zâmbi ştrengăreşte peste umăr. Speram să fac o mică afacere cu tine.

Se aşeză la birou.

– Aşa deci, doi talanţi?

– De fapt, mai bine patru.

De ajuns să-mi permit să plătesc taxa şi un pat în Morişcă. Puteam să dorm afară, în vânt şi ploaie. Lăuta mea merita mai mult.

– Minunat, spuse ea şi scoase sticluţa şi acul.

Acum că aveam lăuta, trebuia să-mi ţin intacte vârfurile degetelor, aşa că m-am înţepat în dosul palmei şi am lăsat trei stropi de sânge să se adune şi să cadă în sticluţa maronie. I-am întins-o lui Devi.

– Aruncă şi acul acolo.

Zis şi făcut.

Devi unse dopul cu o substanţă transparentă şi îl împinse în gura sticlei.

– Un lipici foarte isteţ de la prietenii noştri de peste râu. Aşa, nu pot să deschid sticla fără s-o sparg. Când îţi plăteşti datoria, o primeşti înapoi şi poţi să dormi liniştit ştiind că nu ţi-am păstrat din sânge.

– Asta dacă nu cumva ai şi solventul, am remarcat eu.

Devi mă sfredeli cu privirea.

– Nu eşti genul care să aibă încredere în alţii, nu-i aşa?

Scotoci printr-un sertar, scoase nişte ceară pentru peceţi şi începu să o încălzească deasupra lămpii de pe birou.

– Bănuiesc că nu ai un sigiliu, un inel sau ceva asemănător? întrebă în vreme ce turnă ceara peste dopul sticluţei.

– Dacă aş avea bijuterii pe care să le vând, n-aş fi aici, am mormăit.

Am apăsat cu degetul mare pe ceară, care lăsă o urmă uşor de recunoscut.

– Ar trebui să fie de-ajuns.

Devi luă o peniţă cu diamant şi scrijeli un număr pe sticluţă, apoi scoase o foaie. Scrise ceva pe ea după care o flutură, aşteptând ca cerneala să se usuce.

– Poţi să duci asta la orice cămătar, nu contează pe ce parte a râului, spuse ea veselă şi îmi întinse foaia. E o plăcere să fac afaceri cu tine. Ţinem legătura.

***

M-am îndreptat spre Universitate cu bani în pungă şi greutatea mângâietoare a lăutei pe umăr. Era uzată, urâtă şi mă costase scump în bani, sânge şi linişte sufletească.

Am iubit-o ca pe o odraslă, ca pe aerul pe care-l răsuflam, ca pe propria mamă.

Capitolul 51
Smoală şi cositor

La începutul celui de-al doilea trimestru, Kilvin îmi dădu permisiunea să studiez scrijeldica. Lucru care ridică imediat câteva sprâncene, dar nu şi în Partizanat, unde mă dovedisem a fi un muncitor şi un student sârguincios.

Scrijeldica e, pe scurt, un set de unelte pentru canalizarea forţelor. Ca un fel de simpatie materializată.

De exemplu, dacă gravez o cărămidă cu runa *ule* şi o alta cu runa *doch,* cele două rune determină cele două cărămizi să se lipească una de cealaltă, ca şi cum ar fi fost date cu mortar. Dar nu e atât de simplu. Cele două rune ar zdrobi cărămizile cu forţa lor de atracţie. Ca să prevenim aşa ceva, trebuie să adăugăm runa *aru* pe fiecare din ele. *Aru* e runa pentru argilă şi face să stea lipite cele două bucăţi de argilă, rezolvând problema.

Doar că *aru* şi *doch* nu se potrivesc. Sunt de forme diferite. Ca să le potrivim, trebuie să adăugăm câteva rune de legătură, cum ar fi *gea* şi *teh.* Apoi, pentru echilibru, trebuie să adăugăm *gea* şi *teh* şi pe cealaltă cărămidă. Atunci, cele două cărămizi vor sta lipite fără să se spargă.

Dar asta numai dacă toate cărămizile ar fi făcute din argilă. Unele nu sunt. Aşa că de obicei e mai bine să amesteci fier în materialul cărămizii înainte de ardere. Evident, asta înseamnă că trebuie să foloseşti *fehr* în loc de *aru.* Apoi trebuie să schimbi *teh* şi *gea* între ele ca să se potrivească la capete…

După cum vedeţi, mortarul e metoda mai simplă şi mai de nădejde pentru a lipi cărămizi.

Am studiat scrijeldica sub Cammar. Bărbatul chior, plin de cicatrici era portarul lui Kilvin. Numai după ce erai în stare să-i demonstrezi că ai cunoştinţe temeinice de scrijeldică puteai să devii ucenic la unul dintre artizanii mai experimentaţi. Îi asistai în proiectele lor şi în schimb îţi arătau subtilităţile meşteşugului. Runele erau în număr de o sută nouăzeci şi şapte. Era ca şi cum trebuia să înveţi o nouă limbă, doar că era una care conţinea aproape două sute de litere necunoscute şi de multe ori trebuia să-ţi născoceşti propriile cuvinte. Cei mai mulţi studenţi au nevoie de cel puţin o lună de studiu până când Cammar îi consideră pregătiţi să treacă mai departe. Unora le ia un întreg trimestru.

De la un capăt la altul, mie mi-a luat şapte zile. Cum?

În primul rând, eram hotărât. Alţi studenţi îşi puteau permite să treacă prin cursuri cu încetul. Părinţii sau patronii lor le acopereau cheltuielile. Eu, pe de altă parte, trebuia să urc cât mai rapid în ierarhia artizanilor, ca să câştig bani lucrând la propriile proiecte. Prioritatea mea nu mai era taxa de studii, ci Devi.

În al doilea rând, eram strălucit. Şi nu era doar o strălucire de toate zilele. Era o strălucire excepţională.

În ultimul rând, aveam noroc. Pur şi simplu.

***

Am călcat pe acoperişul peticit al Axului cu lăuta aruncată la spate. Amurgul mă întâmpina şters, înnorat, dar deja ştiam pe unde să calc. Mă ţineam pe smoală şi pe cositor, ştiind că ţiglele roşii sau ardezia cenuşie erau înşelătoare sub paşi.

La un moment dat în reconstrucţia Axului, una dintre curţi rămase izolată. Se putea ajunge la ea numai printr-o fereastră înaltă din una dintre sălile de lectură sau coborând un măr noduros, asta dacă se întâmpla să fii pe acoperiş.

Mergeam acolo să exersez la lăută. Patul meu din Morişcă nu era locul ideal. Nu doar că muzica era considerată o activitate deşănţată de această parte a râului, dar mi-aş fi făcut şi mai mulţi duşmani cântând în vreme ce colegii mei încercau să doarmă sau să înveţe. Aşa că veneam aici. Era locul ideal, retras şi practic la o aruncătură de băţ depărtare. Tufişurile crescuseră sălbatice şi pajiştea devenise un câmp de luptă între buruieni şi flori. Însă sub măr se găsea o bancă numai potrivită pentru nevoile mele. De obicei, veneam noaptea târziu, când Axul era încuiat şi pustiu. Dar astăzi era theden, ceea ce însemna că, dacă mâncam cina în grabă, aveam aproape o oră între cursul lui Elxa Dal şi lucrul la Partizanat. Suficient timp să exersez.

Totuşi, când am ajuns deasupra curţii, am zărit lumini prin ferestre. Prelegerea lui Brandeur se prelungise. Aşa că am rămas pe acoperiş. Ferestrele sălii de conferinţe erau închise, aşadar şansele să fiu auzit erau slabe.

M-am sprijinit cu spatele de un horn din apropiere şi am început să cânt. După cam zece minute luminile se stinseră, dar am preferat să rămân acolo decât să pierd timp coborând. Eram pe la jumătatea lui „Tim Trei Bătăi”, când soarele ieşi de după nori. Lumina aurie înghiţi acoperişul, revărsându-se de pe el în curtea de dedesubt.

Atunci am auzit zgomotul din curte. Un foşnet brusc, ca al unui animal speriat. Dar fu urmat de un altul, un zgomot ce nu putea să fie al unei veveriţe sau a unui iepure în tufiş. Era un zgomot surd, un pocnet uşor metalic, ca şi cum cineva scăpase o bucată de fier.

M-am oprit din cântat, cu melodia pe jumătate terminată încă răsunându-mi în cap. Oare să fi fost un alt student care mă asculta? Mi-am băgat lăuta în toc şi m-am îndreptat spre buza acoperişului să cercetez.

Nu vedeam nimic prin desişul care acoperea marginea de răsărit a curţii. Să fi urcat un student pe fereastră?

Asfinţitul lăsa rapid loc serii şi până să cobor pe măr aproape toată curtea era cufundată în umbră. De acolo vedeam că fereastra înaltă era închisă; nimeni nu venise pe acolo. Deşi se întuneca văzând cu ochii, curiozitatea îmi învinse precauţia şi am intrat în tufişuri.

Era mult spaţiu acolo. Porţiuni întregi de tufiş erau goale, acoperite de carapacea verde a ramurilor şi lăsau destul spaţiu să stai ghemuit. Mi-am însemnat locul în minte drept bun loc de dormit dacă nu aveam destui bani de cazare în Morişcă trimestrul următor.

Chiar şi în lumina ce trăgea să moară vedeam că eram singur acolo. Nu era loc pentru ceva mai mare de un iepure să se ascundă. Nu puteam să observ nici ceva care să facă un zgomot metalic.

Fredonând corul din „Tim Trei Bătăi”, m-am târât până pe cealaltă parte a tufişului. Doar când am ajuns acolo am observat grătarul de drenaj. Văzusem unele similare răsfirate prin Universitate, dar acesta era mai vechi şi mai mare. De fapt, deschizătura putea fi suficient de mare pentru ca un om să intre pe acolo, dacă ar fi dat grilajul la o parte.

După câteva ezitări, mi-am înfăşurat degetele în jurul uneia dintre barele reci de metal şi am tras. Grilajul greoi se deschise cam trei degete înainte să se oprească. În lumina slabă nu-mi dădeam seama de ce nu se ridică mai mult. Am tras mai tare, dar n-am reuşit să-l urnesc. Până la urmă m-am dat bătut şi i-am dat drumul. Căzu cu un zgomot surd, uşor metalic. Ca şi când cineva ar fi scăpat o bucată de fier.

Apoi degetele simţiră ceva ce scăpase ochilor: un labirint de crestături pe suprafaţa gratiilor. M-am uitat mai îndeaproape şi am recunoscut câteva dintre runele pe care le învăţam de la

Cammar: *ule* şi *doch.*

Atunci ceva se petrecu în mintea mea. Corul din „Tim Trei Bătăi” se potrivi cu runele pe care le studiasem în ultimele zile sub veghere a lui Cammar.

Doch şi Ule amândouă
Ca să faci legare nouă.
Reh e pentru căutare,
Kel pentru-a găsi e tare.
Gea e cheie,
Teh e lacăt,
Pesin apă,
Resin piatră.

Înainte să continui, răsună al şaselea clopot. Sunetul îmi întrerupse reveria. Dar când am dat să mă ridic, mâna nu-mi atinse pământ şi frunze. Atinse ceva rotund, dur şi neted: un măr verde.

Am ieşit dintre tufe şi m-am îndreptat spre colţul de nord-vest, de unde se înălţa mărul. Nu am văzut nici un măr pe pământ. Era prea devreme în an pentru asta. Pe deasupra, grilajul de fier era tocmai în cealaltă parte a curţii. Nu putea să se fi rostogolit atât de departe. Trebuie să fi fost cărat de cineva.

Neştiind ce să cred, dar conştient că eram în întârziere pentru tura de seară din Partizanat, am urcat mărul, mi-am luat lăuta şi m-am grăbit spre atelierul lui Kilvin.

Mai târziu în acea noapte, am aranjat restul runelor pe muzică. Mi-a luat câteva ore, dar când am terminat parcă aveam un tabel în cap. Ziua următoare, Cammar mă trecu printr-o examinare riguroasă, pe care am trecut-o cu brio.

***

Pentru următoarea etapă a educaţiei mele în Partizanat, am devenit ucenicul lui Manet, studentul bătrân, cu păr zbârlit pe care-l cunoscusem în primele zile la Universitate. Manet era acolo de aproape treizeci de ani, şi toată lumea îl cunoştea drept eternul E’lir. Dar în ciuda faptului că aveam acelaşi rang, Manet avea mai multă experienţă practică decât zece studenţi de rang mai mare la un loc. Era răbdător şi amabil. În fapt, îmi amintea de vechiul meu dascăl, Abenthy. Doar că Abenthy cutreiera lumea ca un spoitor fără odihnă, în timp ce se ştia prea bine că Manet nu dorea altceva decât să rămână la Universitate pentru

restul zilelor.

Manet începu cu lucruri mici, învăţându-mă formule simple, precum cele pentru sticlă întărită sau coşuri calde. Sub oblăduirea lui, am învăţat meşteşugul de artizan la fel de repede cum învăţam orice altceva şi nu trecu mult timp până să lucrăm cot la cot la proiecte mai complexe, precum mâncătoare de căldură şi lămpi simpatetice. Obiecte într-adevăr complexe, ca ornicele simpatetice îmi erau încă peste posibilităţi, dar ştiam că asta era doar o problemă de timp. Din nefericire, timpul avea să se dovedească a fi mult prea scurt.

Capitolul 52
Arderea

Acum că aveam din nou o lăută însemna că îmi recăpătasem muzica, dar mi-am dat seama cât de curând că ruginisem în acei trei ani. Lucrul din ultimele luni la Artizanat îmi întărise degetele, dar nu întru totul în cele mai bune privinţe. Am petrecut câteva zile de frustrare până să ajung să cânt confortabil pentru măcar o oră la rând.

Poate că aş fi progresat mai repede dacă nu aş fi fost ocupat până peste cap cu celelalte studii. Petreceam două ore pe zi la Clinică, fugind de colo-colo sau stând să asist, o medie de două ore de teorie şi calcule la matematică şi trei ore cu Manet în Partizanat, în care învăţam trucurile meseriei.

Şi mai erau orele de magie simpatetică pentru avansaţi, cu Elxa Dal. În afara sălii de clasă, Elxa Dal era fermecător, manierat şi chiar puţin ridicol când îl apuca melancolia. Dar când preda, personalitatea lui oscila între profetul nebun şi toboşarul de la galerele de sclavi. În fiecare zi de curs cu el ardeam energie în valoare de la trei la cinci ore.

Cum mai aveam şi munca plătită la atelierul lui Kilvin, abia aveam timp să mănânc, să dorm şi să învăţ, darămite să dedic lăutei mele timpul pe care îl merita.

Muzica e o amantă mândră, năbădăioasă. Dacă îi acorzi timpul şi atenţia pe care o merită, e a ta. Dacă îi greşeşti, va veni o zi când o vei chema şi nu-ţi va răspunde. Aşa că am început să dorm mai puţin ca să-i dau timpul de care avea nevoie.

După un răstimp cu acest orar, eram puţin extenuat. După trei răstimpuri, încă mă descurcam, însă doar graţiei hotărârii sumbre, strângând din dinţi. Undeva în al cincilea răstimp, am început să arăt semne clare de uzură.

***

Chiar în acea perioadă am apucat să mă bucur de ocazia rară a unui prânz comun cu Wilem şi Simmon. Îşi luaseră prânzul de la nişte taverne din apropiere. Eu nu-mi permiteam să arunc un sfanţ pe o plăcintă cu carne şi mere, aşa că am şterpelit din cantină nişte pâine de secară şi un cârnat mai ars.

Ne-am aşezat pe banca de piatră de sub stâlpul la care fusesem biciuit. Locul mă umpluse de teroare după biciuire, dar mă forţasem să petrec timp acolo ca să-mi dovedesc că eram în

stare. După ce locul încetase să mă supere, şedeam pe ea doar ca să mă amuz de privirile studenţilor care treceau pe acolo. Acum şedeam acolo pentru că era confortabil. Era cuibuşorul meu.

Şi, pentru că petreceam destul timp împreună, devenise şi locul de întâlnire al lui Wilem şi Simmon. Chiar dacă îmi credeau alegerea de loc una ciudată, nu mi-au pomenit de ea.

– Nu prea te-am mai văzut pe-aici. Ai fost bolnav? întrebă Wilem, cu gura plină de plăcintă cu carne.

– Cum să nu. A fost bolnav o lună întreagă, observă Simmon sarcastic.

Wilem se uită urât la el şi mormăi ceva, aducându-mi aminte de Kilvin. Figura pe care o făcu îl amuză pe Simmon.

– Wil e mai politicos decât mine. Pun rămăşag că ţi-ai petrecut toate orele libere până în Imre şi înapoi. Ai făcut curte unei frumoase muziciene, spuse şi arătă spre tocul de lăută de lângă mine.

– Arăţi de parcă ai fost bolnav, rosti Wilem cu o privire îngrijorată. Femeia ta n-a avut grijă de tine.

– Suferă din dragoste, se băgă Sim, făcând-o pe atotştiutorul. Nu poate să mănânce. Nu poate să doarmă. Se gândeşte la ea în timp ce ar trebui să-şi înveţe la calcule.

Nu ştiam ce să zic.

– Vezi? făcu Simmon către Wil. I-a furat şi limba, nu doar inima. Toate cuvintele lui sunt doar pentru urechea ei. Nu poate să ne acorde niciunul.

– Nu poate să ne acorde nici din timpul lui, remarcă Wilem, cu faţa în plăcinta sa ce se micşora văzând cu ochii.

Era adevărat. Îmi neglijasem prietenii chiar mai mult decât mă neglijasem pe mine. M-am simţit cuprins de vinovăţie. Nu puteam să le spun întregul adevăr, că trebuia să învăţ cât mai mult în semestrul acela pentru că probabil avea să fie ultimul. Eram lefter.

Dacă nu înţelegeţi de ce nu m-a lăsat inima să le spun, atunci mă îndoiesc că aţi fost cu adevărat săraci măcar o clipă. Mă îndoiesc că puteţi să înţelegeţi cât de jenant e să ai doar două cămăşi de schimb, să-ţi tai părul cât poţi de bine deoarece nu-ţi permiţi un frizer. Am pierdut un nasture şi nu aveam un gologan ca să-mi cumpăr unul la fel. Mi-am rupt pantalonii în genunchi şi a trebuit să mă mulţumesc cu aţă de culoarea greşită ca să-i cos. Nu-mi permiteam sare pentru mâncare sau să beau în rarele seri

când ieşeam cu prietenii.

Banii pe care îi câştigam în atelierul lui Kilvin se duceau pe lucrurile esenţiale: cerneală, săpun, strune de lăută… Singurul lucru pe care mi-l puteam permite era mândria. Nu suportam gândul ca bunii mei prieteni să afle în ce situaţie mizeră mă aflam. Dacă dădea norocul peste mine, poate aş fi reuşit să adun doi talanţi cu care să plătesc dobânda datoriei la Devi. Dar numai prin intervenţie divină aş fi reuşit să adun destui bani să o plătesc şi să-mi rămână bani pentru taxa pe trimestrul viitor. După ce aveam să fiu alungat de la Universitate şi îmi plăteam datoria la Devi nu ştiam ce aş fi putut să fac. Poate să mă îndrept spre Anilin, să o caut pe Denna.

M-am uitat la ei, fără să ştiu ce să le spun.

– Wil, Simmon, îmi pare rău. Doar că am fost foarte ocupat în ultimul timp.

Simmon deveni puţin mai serios şi mi-am dat seama că fusese într-adevăr supărat din pricina absenţei mele inexplicabile.

– Să ştii că şi noi suntem ocupaţi. Am retorică, chimie şi învăţ siareză. Să ştii că încep să-ţi urăsc limba, nemernicule, îi spuse el lui Wil.

– *Tu kralim,* îi răspunse amiabil tânărul ceald.

Simmon se întoarse din nou spre mine şi-mi vorbi cu remarcabilă candoare.

– E doar că am vrea să te vedem mai des decât o dată la câteva zile şi asta când dai fuga de la Ax la Partizanat. Fetele sunt minunate, recunosc asta, dar când una din ele îmi răpeşte un prieten devin puţin gelos. Nu că m-aş gândi la tine ca la unul, zâmbi el.

Abia am reuşit să-mi înghit nodul din gât. Nu-mi aduceam aminte când cineva îmi simţise lipsa ultima oară. Pentru mult timp, nu avusesem pe nimeni căruia să-i fie dor de mine. Am simţit cum lacrimi fierbinţi dădeau să-mi izvorască.

– Sincer, nu e nici o fată. Vorbesc serios.

Am înghiţit din nou, căutând să-mi menţin stăpânirea de sine.

– Sim, cred că ne scapă ceva aici. Uită-te bine la el, spuse Wilem, privindu-mă bănuitor.

Simmon mă privi la fel de iscoditor. Privirile lor reuşiră să mă enerveze, împingându-mă de la hotarul lacrimilor.

– Aşa deci, începu Wilem de parcă ţinea o prelegere. De câte trimestre e tânărul nostru E’lir la Universitate?

Înţelegerea se aşeză pe figura sinceră a lui Sim.

– Of.

– Are cineva de gând să-mi spună şi mie? am întrebat îmbufnat.

Wilem îmi ignoră întrebarea.

– La câte cursuri mergi?

– La toate, am spus, bucuros că aveam o scuză să mă plâng. Geometrie, observaţie la Clinică, simpatie avansată cu Elxa Dal şi mai am şi ucenicia la Manet, în Partizanat.

Simmon părea puţin uluit.

– Nu-i de mirare că arăţi de parcă n-ai dormit de un răstimp, spuse el.

Wilem încuviinţă pentru sine.

– Şi încă lucrezi în atelierul lui Kilvin, nu?

– Câteva ore în fiecare noapte.

Simmon părea îngrozit.

– Şi în acelaşi timp mai înveţi să cânţi la un instrument? Eşti nebun?

– Muzica e singurul lucru care mă ţine sănătos la minte, am spus, aplecându-mă să-mi ating lăuta. Şi nu învăţ să cânt. Am nevoie doar de puţin exerciţiu.

Wilem şi Simmon schimbară priviri între ei.

– Cât timp crezi că mai are?

Simmon mă privi gânditor.

– Un răstimp şi jumătate, cel mult.

– Ce vrei să spui?

Wilem se întinse spre mine.

– Cu toţii muşcăm mai mult decât putem mesteca mai devreme sau mai târziu. Dar unii nu ştiu când să scuipe când au gura plină. Se epuizează. Unii renunţă, alţii îşi pică examenele. Unii o iau razna, spuse şi se bătu pe tâmplă. De obicei, li se întâmplă studenţilor aflaţi în primul lor an.

– Nu am muşcat prea mult, am protestat eu.

– Uită-te într-o oglindă, îmi sugeră Wilem.

Am deschis gura să-i asigur că eram bine, însă tocmai atunci am auzit semnalul de începere a orei, aşa că am avut timp numai pentru un rămas-bun grăbit. Chiar şi aşa, a trebuit să alerg ca să ajung la timp la cursul de magie simpatetică pentru avansaţi.

***

Elxa Dal stătea între două creuzete de mărime medie. Cu

barba sa atent tunsă şi roba neagră, încă îmi amintea de imaginea stereotipică a vrăjitorului care apărea în atâtea piese proaste din Atur.

– Ceea ce fiecare dintre voi trebuie să-şi amintească e că simpatistul e legat de flacără. Noi îi suntem stăpâni şi servitori.

Îşi vârî mâinile în mânecile lungi şi reîncepu să se plimbe prin sală.

– Suntem stăpânii focului, pentru că îl putem manipula.

Magistrul lovi unul dintre creuzete cu palma, făcându-l să răsune încet. Flăcările se aprinseră în cărbuni şi îşi arătară limbile înfometate.

– Energia din toate lucrurile aparţine arcanistului. Noi poruncim focului, iar focul se supune.

Dal se îndreptă agale spre celălalt colţ al încăperii. Creuzetul din spatele său se potoli, în vreme ce acela spre care se îndrepta se trezi la viaţă şi începu să ardă. Îi apreciam apetenţa pentru spectacol.

Dal se opri şi se întoarse către clasă.

– Dar suntem şi slugile focului. Pentru că focul e cea mai comună formă de energie şi fără energie puterea noastră ca simpatişti e de puţin folos.

Se întoarse cu spatele şi începu să şteargă formule de pe tablă.

– Adunaţi-vă materialele şi o să vedem cine trebuie să se pună cu E'lir Kvothe astăzi.

Începu să scrie cu creta o listă cu numele tuturor studenţilor de faţă. Al meu era primul. Acum trei răstimpuri, Dal începuse să ne facă să concurăm unul împotriva altuia. Le spunea dueluri. Cu toate că era o pauză bine-venită de la monotonia unei prelegeri, activităţile mai recente aveau şi un aspect mai sinistru.

În fiecare an, aproape o sută de studenţi părăseau Arcanumul, poate un sfert din ei cu ghildarele la gât. Asta însemna că în fiecare an în lume erau încă o sută de oameni care fuseseră instruiţi să folosească magia simpatetică. Oameni împotriva cărora, pentru un motiv sau altul, puteai să fii nevoit să te măsori mai târziu în viaţă. Deşi Dal nu o spusese răspicat, ştiam că eram învăţaţi ceva ce depăşea simpla concentrare şi inventivitate. Eram învăţaţi să luptăm.

Elxa Dal ţinea cu mare atenţie socoteala rezultatelor. Într-o clasă de treizeci şi opt, eram singurul încă neînvins. În clipele acelea, până şi cei mai încăpăţânaţi şi invidioşi dintre colegi erau

nevoiţi să recunoască faptul că rapida mea intrare în Arcanum nu fusese doar o întâmplare.

De asemenea, duelurile puteau fi şi profitabile într-o mică măsură, fiindcă se mai paria pe ascuns. Când voiam să pariem pe propriile noastre dueluri, Sovoy şi cu mine puneam pariul unul pentru celălalt. Asta deşi eu rar aveam bani de pariat. Astfel că nu din vreo întâmplare ne-am ciocnit din *greşeală,* în vreme ce adunam materiale. Am lăsat să-i pice două parale în mână. Le strecură în buzunar fără să se uite la mine.

– Vai mie, cineva e destul de încrezător astăzi, şopti el.

Am ridicat nepăsător din umeri, deşi eram destul de agitat în sinea mea. Începusem trimestrul fără o leţcaie şi mă descurcasem cu greu până atunci. Dar cu o zi înainte, Kilvin îmi plătise pentru un răstimp de lucru: două parale. Toţi banii pe care îi aveam.

Sovoy începu să scotocească printr-un sertar, scoţând ceară simpatetică, sfoară şi câteva bucăţi de metal.

– Nu ştiu cât de mult te pot ajuta. Şansele nu sunt prea bune. Mă gândesc că nu pot scoate mai mult de trei la unu. Eşti încă interesat dacă sunt atât de scăzute?

Am oftat. Şansele erau scăzute datorită şirului meu de invincibilitate. Ieri fuseseră de doi la unu, adică trebuia să pariez două parale ca să câştig una.

– Am un mic plan. Nu paria până ce nu s-au stabilit termenii duelului. Ar trebui să pariezi cel puţin trei la unu împotriva mea.

– *Împotriva* ta? murmură el în timp ce aduna un braţ de materiale. Doar dacă nu cumva ai de gând să-l provoci pe Dal.

Mi-am ferit faţa să ascund faptul că roşisem la complimentul său.

Dal bătu din palme şi cu toţii ne luarăm locurile. Eu am fost pus împotriva lui Fenton, un tânăr din Vintas. Era cu o treaptă sub mine în clasamentul lui Dal. Îl respectam ca pe unul dintre puţinii din clasă care m-ar fi putut pune în dificultate dacă situaţia îl favoriza.

– Bine atunci, spuse Elxa Dal, frecându-şi mâinile de nerăbdare. Fenton, eşti mai jos în rang, alege-ţi otrava.

– Lumânare.

– Şi legătura? întrebă Dal, aproape ritualic.

Cu lumânările era întotdeauna fie fitilul, fie ceara.

– Fitil, spuse şi ridică o bucată pentru ca toţi să o vadă.

Dal se întoarse spre mine.

– Legătura?

Am scormonit într-un buzunar şi mi-am dezvăluit legătura cu o înfloritură.

– Pai.

Întreaga clasă începu să murmure la auzul alegerii mele. Era o legătură ridicolă. În cel mai bun caz, puteam să sper la un transfer de trei procente, poate cinci. Fitilul lui Fenton era de zece ori mai bun.

– Pai?

– Pai, am repetat cu mai multă încredere decât simţeam de fapt.

Dacă asta nu-mi mărea cota de câştig, nu ştiam ce ar fi făcut-o.

– Atunci pai să fie, rosti Dal. E'lir Fenton, cum Kvothe e neînvins, ai dreptul să alegi sursa.

Un râs înăbuşit mătură sala de clasă. Inima îmi stătu în loc. Nu mă aşteptasem la asta. De obicei, cine nu alege jocul are dreptul să aleagă sursa. Plănuisem să mă folosesc de un creuzet, ştiind că enorma cantitate de căldură mi-ar anula handicapul.

Fenton rânji, ştiindu-se în avantaj.

– Nicio sursă.

Dinţii mi se încleştară. Puteam să extragem doar din căldura noastră corporală. Lucru dificil chiar şi în cele mai bune împrejurări, ca să nu vorbim că era şi puţin primejdios.

Nu aveam cum să câştig. Nu doar că urma să-mi sfârşesc şirul neîntrerupt de victorii, dar nu puteam nici să-i fac semn lui Sovoy să nu-mi mai parieze cele două parale. Am încercat să-i întâlnesc privirea, dar era deja prins în negocieri intense, şoptite cu alţi câţiva studenţi.

Fără cuvinte, Fenton şi cu mine ne-am pus de o parte şi de alta a unei mese mari de lucru. Elxa Dal aşeză câte o lumânare groasă înaintea fiecăruia. Ţinta era să aprinzi lumânarea adversarului fără să-l laşi să facă acelaşi lucru cu a ta.

Asta însemna să-ţi împărţi mintea în două. Prima parte a minţii încerca să menţină Alarul că fitilul (sau paiul, dacă erai prost) din mâna ta era unul şi acelaşi cu fitilul lumânării pe care trebuia s-o aprinzi. Apoi luai energie din sursă ca să o aprinzi.

Între timp, a doua parte a minţii era ocupată încercând să se ţină de credinţa că bucata de fitil a adversarului nu era una şi aceeaşi cu a lumânării tale. Dacă toate astea par dificile, credeţi-mă, nici nu puteţi să vă imaginaţi cât.

Mai rău, niciunul dintre noi nu avea o sursă din care să tragă căldură. Trebuia să fii atent când te foloseai pe tine pe post de sursă. Trupul omenesc e cald din motive evidente. Răspunde foarte rău când îşi pierde căldura.

La un semn din partea lui Elxa Dal, am început. De la bun început mi-am dedicat întreaga minte apărării propriei lumânări, încercând între timp să găsesc o cale să ies din impas. Nu aveam cum să câştig. Nu contează cât de îndemânatic eşti ca spadasin, nu ai cum să câştigi când adversarul are o sabie din oţel Ramston şi tu ai ales să lupţi cu o nuia de trestie.

M-am coborât în Inima de Piatră. Acolo, încă lăsând cea mai mare parte a minţii să apere lumânarea, am murmurat o cetluire între lumânările noastre. Mi-am culcat lumânarea într-o parte, forţându-l să se repeadă după propria lumânare, care căzuse la rândul ei şi dădea să se rostogolească de pe masă.

Am încercat să profit de momentul său de neatenţie şi să-i aprind lumânarea. Mi-am aruncat toată căldura spre ea şi am simţit cum răceala îmi săgetează în braţul drept care ţinea paiul. Nu se întâmplă nimic. Lumânarea lui rămase rece şi stinsă.

Mi-am dus mâna în jurul fitilului, să-l ascund de privirea lui. Era un tertip cam josnic şi în mare parte inutil împotriva unui simpatist iscusit, dar singura mea speranţă era să-l enervez şi să-l facă să-şi piardă concentrarea.

– Hei Fen, ai auzit-o pe aia cu spoitorul, tehlinul, fata ţăranului şi untul bătut în putinei?

Fen nu reacţionă. Pe chipul lui palid se citea numai o concentrare crâncenă.

Am renunţat să-i mai distrag atenţia. Fenton era prea deştept să fie dus de nas astfel. Oricum, îmi era deja greu să-mi menţin concentrarea necesară ca să-mi protejez lumânarea. Am coborât şi mai mult în Inima de Piatră şi am uitat de lumea din jur. Pentru mine, existau doar cele două lumânări, fitilul şi paiul.

După un minut, eram acoperit în sudoare rece, lipicioasă. M-au apucat fiorii. Fenton mă observă şi zâmbi cu buze vineţii. Mi-am înteţit eforturile, însă lumânarea lui îmi ignoră toate încercările de a o obliga să se aprindă.

Trecură cinci minute, iar toţi cei din clasă priveau muţi ca stanele de piatră. De obicei, cum unul dintre combatanţi se dovedea destul de repede a fi mai isteţ sau avea voinţă mai puternică, majoritatea duelurilor nu durau mai mult de un minut sau două. Deja ambele braţe parcă îmi îngheţaseră. Am zărit

cum un muşchi de pe gâtul lui Fenton pulsa spasmodic, ca şi crupa unui cal care încerca să scape de un tăun. Era tot încordat, căci probabil încerca să se abţină de la tremurat. Un fíricel de fum începu să se înalţe din mucul lumânării mele.

L-am oprit cu greu. Mi-am dat seama că răsuflarea îmi şuiera printre dinţii încleştaţi, iar buzele mi se retrăseseră într-un rânjet sălbatic. Fenton nu păru să bage de seamă. Ochii îi deveniră sticloşi şi parcă priveau în gol.

M-a apucat un al doilea frison, atât de violent încât n-am remarcat tremurul mâinii lui. După care capul lui Fenton începu să coboare încet în jos doar ca să-l ridice înapoi, ca un moţăit. Pleoapele i se lăsau peste ochi. Am strâns din dinţi şi, în acea clipă de disperare, am văzut o buclă subţire de fum ridicându-se din lumânarea sa.

Fenton se uită ca înlemnit la ea, dar în loc să-şi adune forţele ca să se apere, făcu un gest încet, greoi, de lehamite şi îşi culcă fruntea pe braţ.

Nu-şi ridică privirea să vadă lumânarea de lângă cotul său, care se trezi la viaţă. Urmă un scurt ropot de aplauze amestecat cu exclamaţii de uimire.

Cineva mă bătu pe umăr.

– Ce zici de asta? S-a epuizat singur.

– Nu, am îngăimat eu şi m-am întins peste masă.

Cu degete tremurânde, i-am deschis mâna care ţinea fitilul şi am văzut că avea sânge în palmă.

– Magistre Dal, am spus cât de repede puteam, are friguri.

Abia acum îmi dădeam seama cât de reci îmi sunt buzele. Însă Dal era deja acolo, cu o pătură pe care o înfăşură în jurul lui Fenton.

– Tu, adu pe cineva de la Clinică. Du-te! porunci el arătând la întâmplare spre unul dintre studenţi.

Băiatul vizat părăsi sala în fugă.

– Nesăbuit, spuse magistrul şi murmură o cetluire pentru căldură, apoi se uită la mine. Ar trebui să umbli puţin, să te dezmorţeşti. Nu arăţi mult mai bine ca el.

Nu s-au mai ţinut dueluri în ziua aceea. Restul clasei privi în tăcere cum Fenton îşi reveni sub îngrijirea lui Elxa Dal. Până să sosească un El'the mai în vârstă de la Clinică, Fenton se încălzise îndeajuns încât să înceapă să tremure violent. După un sfert de oră de pături calde şi simpatie atentă, tânărul reuşi să bea ceva cald, deşi mâinile încă îi tremurau.

Era aproape al treilea clopot când se termină toată tevatura. Magistrul Dal reuşi să-şi facă studenţii să-şi reia locurile şi să facă linişte de ajuns cât să spună câteva cuvinte.

– Ce am văzut astăzi a fost un exemplu clasic al frigurilor pe care le poate suferi un cetluitor. Corpul e un mecanism delicat şi câteva grade de căldură pierdute rapid pot să afecteze întregul sistem. Acesta a fost un caz blând de friguri. Dar cazuri mai grave pot provoca şoc şi hipotermie. Poate cineva să-mi spună care a fost greşeala lui Fenton? întrebă el, plimbându-şi privirea prin sală.

După câteva momente de tăcere, cineva ridică mâna.

– Da, Brae?

– A folosit sânge. Când se pierde căldură prin sânge, trupul se răceşte ca un întreg, în timp mai îndelungat. Dar sunt şi riscuri, pentru că extremităţile pot suporta temperaturi mai scăzute decât organele interne.

– Atunci, de ce ar risca să folosească sânge?

– Eliberează căldură mai repede decât carnea.

– Câtă căldură ar fi fost chibzuit să tragă din sânge? întrebă Dal, privind din nou prin sală.

– Două grade? spuse cineva.

– Unul şi jumătate, îl corectă Dal şi scrise câteva ecuaţii pe tablă ca să demonstreze câtă căldură s-ar genera astfel. Ţinând cont de simptomele lui, cât credeţi că a tras de fapt?

După o pauză apăsătoare, Sovoy ridică în sfârşit mâna.

– Opt sau nouă.

– Foarte bine. Mă bucur că măcar unul din voi s-a pregătit pentru curs. Magia simpatetică nu e pentru cei slabi de înger, dar nici pentru cei prea încrezători. Dacă nu am fi fost aici să-l îngrijim pe Fenton, s-ar fi cufundat încet în somn şi ar fi murit, spuse magistrul şi se opri puţin să lase cuvintele să-şi facă efectul. Mai bine să vă cunoaşteţi limitele în mod sincer decât să vă supraestimaţi abilităţile şi să vă pierdeţi controlul.

Cel de-al treilea clopot răsună şi sala îi răspunse cu zgomotul brusc al studenţilor care se ridicară să plece. Magistrul Dal ridică vocea îndeajuns încât să se facă auzit.

– E’lir Kvothe, poţi să rămâi puţin?

Am îngheţat în loc. Sovoy trecu pe lângă mine, mă bătu pe umăr şi murmură:

– Noroc.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la victoria mea sau mă

încuraja.

După ce sala se goli de lume, Dal se întoarse şi lăsă jos cârpa pe care o folosise să şteargă tabla.

– Deci, ţi-au surâs sorţii? întrebă el într-o doară.

Nu mă mira că ştia despre pariuri.

– Unsprezece la unu.

Câştigasem douăzeci şi două de parale. Puţin peste doi talanţi. Prezenţa banilor în buzunar mă încălzea. Dal mă privi întrebător.

– Cum te simţi? Şi tu păreai destul de palid la sfârşit.

– Am tremurat puţin, am minţit eu.

De fapt, în vânzoleala care urmase după leşinul lui Fenton, mă furişasem din sală să petrec câteva minute înfiorătoare pe coridorul din spate. Fiori care dădeau în convulsii aproape că mă doborâseră de pe picioare. Falca mi se încleştase atât de tare încât mă temusem să nu mi se spargă dinţii. Din fericire, nimeni nu mă găsise tremurând. Reputaţia mi-era intactă.

Dal mă studie bănuitor.

– Hai acolo, spuse el şi arătă spre unul dintre creuzete. Puţină căldură n-are să-ţi strice.

Nu m-am opus. Cum am întins mâinile la foc, am simţit cum încep să mă relaxez. Mi-am dat dintr-odată seama cât de obosit eram. Ochii aproape îmi lăcrimau de la prea puţin somn. Îmi simţeam trupul greoi, de parcă oasele îmi erau făcute din plumb.

Am oftat, căci nu voiam să plec de la foc. Dar mi-am retras mâinile şi am deschis ochii. L-am găsit pe Dal încercând să-mi citească emoţiile de pe faţă.

– Trebuie să plec, am spus cu o undă de regret. Mulţumesc pentru căldură.

– Amândoi suntem simpatişti. Eşti bine-venit oricând, rosti el şi-mi făcu cu mâna pe când îmi adunam lucrurile şi mă îndreptam spre uşă.

***

Mai târziu în acea seară, în Morişcă, Wilem deschise la bătaia uşii şi mă găsi în prag.

– Măi să fie. De două ori într-o zi. Cărui fapt datorez onoarea?

– Cred că ştii, am bombănit eu şi am trecut pe lângă el în cămăruţa cât o celulă.

Mi-am sprijinit tocul lăutei de un perete şi m-am aruncat într-un scaun.

– Kilvin mi-a interzis să mai lucrez în atelier.

Wilem se aşeză pe patul său.

– De ce?

I-am trimis o privire bănuitoare.

– Mă gândesc că din cauză că tu şi Simmon i-aţi făcut o vizită şi l-aţi convins s-o facă.

Se uită la mine şi ridică din umeri.

– Ţi-ai dat seama mai repede decât mă aşteptam, spuse şi se frecă pe obraz. Nu pari foarte supărat.

Fusesem furios. Tocmai când norocul părea să-mi surâdă, eram nevoit să-mi las singurul loc de muncă din pricina amestecului bine intenţionat al prietenilor. Dar în loc să dau buzna peste ei şi să-i iau la rost, mă urcasem pe acoperişul Axului să cânt până m-am liniştit.

Muzica mă calma, ca întotdeauna. Am stat să cântăresc lucrurile în vreme ce cântam. Ucenicia sub Manet mergea bine, dar aveam mult prea multe lucruri de învăţat: cum să aprind furnalele, cum să dau consistenţă metalelor, ce aliaje să folosesc într-un caz sau altul. Nu aveam cum să sper că pot să o iau pe scurtătură, aşa cum îmi învăţasem runele. Şi nu câştigam destul în atelierul lui Kilvin ca să-mi plătesc datoria la Devi la sfârşitul lunii, nepunând la socoteală taxa de studiu.

– Poate aş fi, am recunoscut. Dar Kilvin m-a făcut să mă privesc într-o oglindă. Arăt ca o ceapă, am spus cu un zâmbet obosit.

– Arăţi ca o ceapă strivită, mă corectă el apoi se opri stânjenit. Mă bucur că nu eşti supărat.

Simmon bătu şi deschise uşa. Figura sa trecu de la surprindere la vinovăţie când mă găsi acolo.

– Nu ar trebui să fii, ăă, în Partizanat? întrebă el neconvingător.

Am început să râd, iar uşurarea lui fu aproape palpabilă. Wilem luă un vraf de hârtii de pe alt scaun să-i facă loc să stea.

– Totul e iertat, am spus eu mărinimos. Tot ce vă cer acum e să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre Eolian.

Capitolul 53
Târcoale încete

Eolianul e scena pe care aşteaptă actriţa noastră atât de mult căutată. Nu am uitat că ea e cea spre care mă îndrept. Dacă par să dau încet târcoale subiectului, aşa e destinat, căci noi ne-am dat mereu târcoale încete unul altuia, apropiindu-ne din ce în ce.

Din fericire, Wilem şi Simmon mai fuseseră amândoi la Eolian. Împreună, mi-au spus restul lucrurilor pe care nu le ştiam deja. În Imre, erau multe locuri unde te puteai duce să asculţi muzică. De fapt, aproape fiecare han, tavernă şi pensiune avea vreun soi de muzician care cânta în fundal. Dar Eolianul era diferit. Îi găzduia pe cei mai buni muzicieni din oraş. Dacă puteai să deosebeşti muzica bună de cea proastă, ştiai că acolo era cea mai bună muzică.

Intrarea pe uşa Eolianului te costa o întreagă para de aramă. Odată ajuns înăuntru, puteai să stai cât de mult şi să asculţi câtă muzică doreai. Dar plata la intrare nu-i dădea unui muzician dreptul să cânte acolo. Un muzician care urmărea să pună piciorul pe scena Eolianului trebuia să plătească pentru acel privilegiu: un talant de argint. Aşa e, oamenii plăteau să cânte acolo, nu invers.

De ce ar plăti cineva o sumă ridicolă de bani doar ca să cânte muzică? Ei bine, unii dintre cei care îşi lăsau argintul acolo erau doar nişte bogătaşi dornici de atenţie. Pentru ei, un talant era un preţ ieftin ca să ajungă în văzul lumii. Dar şi muzicienii serioşi plăteau. Dacă reuşeai să impresionezi îndeajuns publicul şi pe proprietari, primeai un însemn al aprecierii lor: un micuţ nai decorativ de argint, care putea fi montat la o broşă sau la un colier. Naiul măiestriei era recunoscut ca simbol de distincţie în mai toate hanurile mari până la trei sute de kilometri depărtare în jurul oraşului.

Dacă îl obţineai, nu trebuia să plăteşti ca să intri în Eolian şi puteai să cânţi când aveai chef. Singura povară pe care naiul măiestriei o aducea cu sine era cea a spectacolelor de calitate. Odată naiul câştigat, oamenii puteau să-ţi ceară să cânţi. Asta nu era de obicei o povară, fiindcă nobilimea care frecventa locul oferea în general bani şi alte atenţii muzicienilor care îi încântau. Era varianta pentru clasa de sus a băuturilor făcute cinste lăutarului.

Unii muzicieni abia sperau că-şi vor câştiga naiul. Plăteau pentru că niciodată nu ştiai cine s-ar putea afla în Eolian în acea noapte, ascultând. Un singur cântec bine cântat poate că nu-ţi aducea naiul pe tavă, dar poate îţi aducea în schimb un binefăcător înstărit.

***

– N-o să ghiceşti ce-am auzit, spuse Simmon într-o seară, pe când stăteam pe obişnuita bancă de sub stâlpul infamiei.

Eram singuri, căci Wilem plecase să facă ochi dulci unei ospătăriţe de La Anker.

– Unii studenţi aud noaptea tot felul de sunete ciudate venind din Ax.

– Nu spune, m-am făcut eu neinteresat.

Simmon continuă:

– Da. Unii spun că e duhul unui student care s-a pierdut în clădire şi a murit de foame. Se spune că rătăceşte pe coridoare până şi acum, fără să-şi găsească drumul afară din ea.

– Aha.

– Alţii sunt de părere că e un spirit rău. Spun că schingiuieşte animale, mai ales pisici. Ăla e sunetul pe care studenţii îl aud târziu, noaptea: maţe de mâţă chinuită. Am înţeles că e un sunet foarte înspăimântător.

M-am uitat la el. Era gata să izbucnească în râs.

– Hai, spune-o odată, l-am îndemnat cu supărare prefăcută. Continuă. O meriţi de vreme ce eşti aşa de isteţ. În ciuda faptului că nimeni nu mai foloseşte strune din maţ în ziua de azi.

Chicoti încântat. I-am luat una din prăjituri şi am început s-o mănânc, sperând să-i dau o lecţie de modestie.

– Continui tot aşa?

Am încuviinţat.

Simmon părea uşurat.

– M-am gândit că poate ţi-ai schimbat planurile. În ultimul timp, nu te-am mai văzut cu lăuta la tine.

– N-am avut nevoie. Acum că am timp să exersez nu trebuie să fiu tot timpul cu ea lângă mine, ca să exersez când am câteva minute libere.

Un grup de studenţi trecu pe lângă noi, iar unul dintre ei îi făcu lui Simmon cu mâna.

– Când ai de gând s-o faci?

– Jăluişul care vine.

– Atât de curând? Nici n-au trecut două răstimpuri de când îţi

făceai griji că ţi-ai ieşit din mână. Ai ajuns la fel de bun ca înainte atât de repede?

– Nu chiar, am recunoscut eu. Vor mai trece ani până atunci.

Am ridicat din umeri şi am mâncat ultima bucată de prăjitură.

– Dar mi-e uşor din nou. Muzica nu mi se mai opreşte în mâini... m-am gândit cum să-i explic, dar am lăsat-o baltă. Sunt pregătit.

Sincer, aş fi vrut să mai exersez încă o lună, încă un an până să risc un întreg talant. Dar nu mai aveam timp. Trimestrul era pe sfârşite. Aveam nevoie de bani ca să-mi amân datoria la Devi şi să-mi plătesc următoarea taxă de studii. Nu mai puteam să aştept.

– Eşti sigur? Am ascultat oameni foarte talentaţi care au încercat. La începutul trimestrului, un bătrân a cântat un cântec despre... despre o femeie al cărei soţ a plecat la război.

– I se spune La Fierăria Din Sat.

– Mă rog, spuse Simmon nepăsător. Ceea ce vreau să spun e că omul era foarte bun. Am plâns şi am râs până m-a durut stomacul. Dar nu şi-a primit naiul, rosti el cu o privire temătoare.

Am încercat să-mi ascund propria teamă cu un zâmbet.

– Încă nu m-ai ascultat cântând, nu-i aşa?

– Ştii foarte bine că nu, răspunse el înciudat.

Am zâmbit. Refuzasem să le cânt lui Wilem şi lui Simmon atâta vreme cât mai eram şubred. Părerile lor erau aproape la fel de importante ca acelea ale publicului din Eolian.

– Ei bine, vei avea ocazia de jăluişul care vine. Ai să vii?

Simmon încuviinţă.

– Vine şi Wilem. Nu ne-ar opri nimic, poate doar un cutremur sau o ploaie de sânge.

Am ridicat ochii spre asfinţit.

– Trebuie să plec. Mai am de exersat până ajung un maestru, am spus, ridicându-mă în picioare.

Sim îmi făcu cu mâna, iar eu m-am îndreptat spre cantină, unde am rămas îndeajuns cât să mănânc porţia de fasole şi să ronţăi o bucată tare de carne gri. Mi-am luat pâinea cu mine, atrăgând priviri ciudate din partea studenţilor din apropiere.

Am ajuns la patul meu şi mi-am scos lăuta din cufăr. Apoi, datorită zvonurilor pe care le menţionase Sim, am ales o rută mai complicată spre acoperişul Axului. Nu voiam să atrag atenţia asupra activităţilor mele nocturne.

Când am ajuns în curtea izolată, se întunecase de-a binelea.

Nicio fereastră nu era luminată. M-am uitat în jos de la marginea acoperişului, fără să văd altceva în afară de umbre.

– Auri, am strigat eu. Eşti acolo?

– Ai întârziat, veni un răspuns puţin dojenitor.

– Scuze. Vrei să urci?

Urmă o scurtă pauză.

– Nu. Hai tu jos.

– Nu prea se vede luna în seara asta. Eşti sigură că nu vrei să urci? am întrebat eu, pe un ton îmbietor.

Am auzit un foşnet din tufişuri şi apoi am zărit-o pe Auri căţărându-se în copac ca o veveriţă. Alergă pe marginea acoperişului şi se opri la câţiva zeci de paşi de mine.

Din câte-mi dădeam seama, Auri era cu doar câţiva ani mai mare decât mine, cu siguranţă n-avea mai mult de douăzeci. Era îmbrăcată în straie zdrenţuite, care îi lăsau braţele şi picioarele goale. Era mai scundă decât mine cu aproape jumătate de metru şi subţire ca un pai. Parte din asta se datora fizicului ei pirpiriu, dar nu numai. Obrajii îi erau scobiţi şi braţele dezgolite, descărnate. Părul ei lung era atât de bogat că îi flutura în urmă, plutind în aer ca un nor.

Îmi luase o bună bucată de vreme să o scot din ascunziş. Bănuisem că cineva mă asculta din curte când exersam, dar abia după două răstimpuri am reuşit să o întrezăresc. Văzând că era înfometată, am început să-i aduc ce puţină mâncare puteam să scot din cantină şi să i-o las. Chiar şi aşa, mai trecu încă un răstimp până să mi se alăture pe acoperiş în timp ce cântam la lăută.

În ultimele zile, începu până şi să vorbească. Mă aşteptasem să fie ursuză şi neîncrezătoare, dar nimic nu era mai departe de adevăr. Era visătoare şi entuziastă. Deşi nu puteam să nu-mi amintesc de mine în Bobcatran atunci când o vedeam, nu prea era o asemănare reală. Auri era foarte curată şi plină de veselie.

Nu îi plăceau cerul deschis, luminile puternice sau oamenii. Mă gândeam că poate era o studentă care o luase razna şi se adăpostise în subteran înainte să fie închisă în Adăpost. Nu am reuşit să scot mare lucru de la ea, căci era încă sfioasă şi speriată. Când am întrebat-o cum o cheamă, s-a şi făcut nevăzută în subteran şi nu s-a mai întors câteva zile.

Aşa că i-am ales eu un nume, Auri. Deşi în inima mea mă gândeam la ea ca la micuţa mea zână de sub clar de lună.

Auri se mai apropie câţiva paşi, aşteptă, apoi ţâşni din nou

spre mine. Făcu asta de câteva ori, până ajunse în faţa mea. Când se opri, părul i se răsfiră în aer asemenea unui nimb. Îşi ţinea mâinile înainte, chiar sub bărbie. Se întinse şi mă trase de mânecă, apoi îşi retrase mâna.

– Ce mi-ai adus? întrebă ea arzând de nerăbdare.

Am zâmbit.

– Ce mi-ai adus tu *mie?* am tachinat-o eu cu blândeţe.

Îmi zâmbi şi întinse o mână. Ceva luci în lumina lunii.

– O cheie, spuse ea cu mândrie, aşezându-mi-o în palmă.

Am luat-o. Era grea.

– E foarte frumoasă. Ce descuie?

– Luna, rosti ea cu chip serios.

– Poate fi folositor, am spus, cercetând cheia.

– Asta m-am gândit şi eu. Aşa, dacă e o uşă în lună, o poţi deschide.

Se aşeză picior peste picior pe acoperiş şi-mi rânji.

– Nu că aş încuraja asemenea comportament nechibzuit.

M-am aplecat să-mi iau tocul lăutei.

– Ţi-am adus nişte pâine.

I-am întins bucata de pâine de secară înfăşurată în pânză.

– Şi o sticlă cu apă.

– Şi astea sunt cadouri drăguţe, spuse ea îndatoritoare.

Sticla părea enormă în mâinile ei.

– Ce e în apă? întrebă şi scoase dopul, ducând gura sticlei la ochi.

– Flori. Şi bucata din lună care nu e pe cer în noaptea asta. Am pus-o acolo.

Auri ridică ochii.

– Am spus lună prima, rosti cu o umbră de reproş.

– Atunci, numai flori. Şi luciul de pe spatele unei libelule. Am vrut lumina lunii, dar n-am reuşit să găsesc nimic mai bun decât luciu de libelulă.

Auri înclină sticla şi luă o înghiţitură.

– E minunată, spuse, dându-şi la o parte câteva fire de păr care îi rătăceau pe faţă.

Întinse pânza pe jos şi începu să mănânce. Rupea mici bucăţi de pâine şi le ciugulea cu delicateţe, dând o eleganţă de necrezut împrejurărilor.

– Îmi place pâinea albă, spuse ea într-o doară printre îmbucături.

– Şi mie. Când o am.

Încuviinţă şi îşi înălţă privirea la cerul înstelat şi la luna căreia îi lipsea o bucată.

– Îmi place şi când e înnorat. Dar şi aşa e bine. E tihnit. Ca în Subpământ.

Arareori era atât de vorbăreaţă.

– Subpământ?

– Locuiesc în Subpământ, mă lămuri ea cu naturaleţe. Se întinde cât vezi cu ochii.

– Îţi place acolo?

Ochii lui Auri se luminară.

– O, da, e minunat. Poţi să cauţi la nesfârşit. Se întoarse către mine. Am veşti, spuse ea, căutând să-mi momească oarecare curiozitate.

– Care-ar fi?

Luă încă o îmbucătură şi mestecă înainte să continue.

– Am ieşit noaptea trecută, zâmbi ea viclean. Deasupra.

– Chiar aşa? am întrebat, fără să caut să-mi ascund mirarea. Cum ţi s-a părut?

– A fost minunat. Am fost să explorez, rosti, evident mulţumită de sine. L-am văzut pe Elodin.

– Magistrul Elodin?

Auri încuviinţă.

– Era şi el deasupra lucrurilor?

Încuviinţă din nou, molfăind.

– El te-a văzut?

Zâmbetul îi îmboboci din nou, făcând-o să pară mai aproape de optsprezece ani.

– Nimeni nu mă vede. Oricum, era ocupat să asculte vântul.

Duse mâinile pâlnie la gură şi suflă puternic.

– Noaptea trecută a fost un vânt prielnic pentru ascultat.

Pe când încercam să pricep o iotă din ce-mi spusese, Auri îşi termină ultima bucată de pâine şi bătu încântată din palme.

– Acum cântă! Cântă! Cântă!

Mi-am luat lăuta din toc, rânjind cu toată gura. Nu puteam să sper la un public mai entuziast ca Auri.

Capitolul 54
Un loc unde să ard

– Arăţi cumva diferit azi, remarcă Simmon.

Wil mormăi în aprobator.

– Mă simt diferit, am recunoscut. Bine, dar diferit.

Mergeam împreună pe drumul spre Imre. Ziua era însorită şi călduroasă, iar noi nu ne grăbeam în mod deosebit.

– Pari… calm, continuă Simmon, trecându-şi mâna prin păr. Aş vrea să fiu măcar atât de calm pe cât pari tu.

– Şi *eu* aş vrea să fiu la fel, am murmurat.

Simmon refuză să se dea bătut.

– Arăţi mai solid. Nu. Arăţi… strâns.

Am râs, mai relaxându-mă puţin.

– Strâns? Cum poate cineva să arate strâns?

Simmon ridică din umeri.

– Doar strâns. Ca un arc gata să sară.

– E felul în care umblă, rosti Wil, ieşind din obişnuita sa tăcere gânditoare. Stă drept, cu bărbia ridicată, cu umerii traşi în spate.

Îşi ilustră vorbele imitându-mă vag.

– Când păşeşte, întregul picior atinge pământul. Nu doar cu vârful, ca şi cum ar fi gata să sară-n spate, nici cu călcâiul, ca şi cum ar ezita. Păşeşte hotărât, de parcă ar pretinde bucata aceea de pământ pentru sine.

Stânjenit de spusele lui, am căutat să mă corectez, ceea ce e întotdeauna o încercare sortită eşecului.

Simmon îl privi cu coada ochiului.

– Cineva iar a petrecut timp cu Păpuşarul, nu?

Wilem făcu un gest în semn că da şi aruncă o piatră în copacii de la marginea drumului.

– Cine e Păpuşarul ăsta de care tot pomeniţi? am întrebat, în parte ca să le distrag atenţia de la mine. Sunt pe cale să mor de curiozitate în stadiu terminal, să ştiţi.

– Dacă s-ar putea întâmpla asta, ţi s-ar petrece ţie, spuse Wilem.

– Îşi petrece cea mai mare parte a timpului în Arhivă, începu Sim ezitant, ştiind că atinge un subiect sensibil pentru mine. Ar fi greu să vă fac cunoştinţă, având în vedere că… ştii tu…

Am ajuns la podul de piatră, o construcţie străveche din piatră cenuşie care se întindea peste râul Omethi, între Universitate şi

Imre. La peste şaptezeci de metri lungime de la un mal la altul şi arcuindu-se cu mai bine de douăzeci în cel mai înalt punct, în jurul său se întreţesuseră mai multe poveşti şi legende decât în oricare alt loc din Universitate.

– Scuipă pentru noroc, ne îndemnă Wilem când am început să urcăm şi îşi urmă propriul sfat.

Simmon îl urmă, scuipând peste balustradă cu exuberanţă aproape copilărească.

Aproape că am spus „Norocul n-are nimic de-a face cu asta”, cuvintele magistrului Arwyl, repetate sever de mii de ori în Clinică. Le-am gustat o clipă pe vârful limbii, am stat la îndoială şi până la urmă am scuipat.

***

Eolianul era în inima oraşului, cu uşile de la intrare dând spre piaţa centrală. În piaţă am zărit bănci, câţiva copaci în floare şi o fântână de marmură din care ţâşnea apă peste un grup statuar reprezentând un satir fugărind un grup de nimfe pe jumătate îmbrăcate, a căror încercare de a-i scăpa nu părea prea convingătoare. În jur era plin de oameni bine îmbrăcaţi, aproape o treime din ei ţinând vreun instrument muzical sau altul. Am numărat cel puţin şapte lăute.

Cum am ajuns în faţa localului, portarul ne salută trăgând puţin în jos de pălăria sa cu boruri late. Avea peste doi metri, era bronzat şi plin de muşchi.

– Te costă o para, tinere conaş, zâmbi el spre Wilem, care-i întinse o monedă.

Se întoarse spre mine cu acelaşi zâmbet binevoitor. Văzând tocul de lăută pe care-l purtam, ridică o sprânceană.

– Mă bucur să văd o faţă nouă. Ştii regulile?

Am încuviinţat şi i-am înmânat o monedă. Portarul se răsuci şi întinse mâna spre interiorul localului.

– Vezi barul?

Era greu să nu observi cei cincisprezece metri de lemn de mahon care se curba spre capătul încăperii.

– Vezi unde capătul din depărtare se întoarce spre scenă?

Am încuviinţat.

– Îl vezi pe omul acela de pe scaun? Dacă te hotărăşti să încerci pentru nai, el e cel cu care trebuie să vorbeşti. Îl cheamă Stanchion.

Amândoi ne-am întors privirile de la încăpere în acelaşi timp.

Am ridicat lăuta mai sus pe umăr.

– Mulţumesc...

M-am oprit, neştiindu-i numele.

– Deoch.

Îmi zâmbi din nou în felul său relaxat. Cuprins de un impuls brusc, i-am întins mâna.

– Deoch înseamnă „a bea”. Mă laşi să-ţi fac cinste cu un pahar mai târziu?

Mă măsură câteva clipe, iar apoi izbucni în râs. Era un sunet dezlănţuit, plin de veselie, care-i sălta din piept. Îmi scutură mâna cu căldură.

– Poate că am să fac asta.

Deoch îmi lăsă mâna, privind în urma mea.

– Simmon, tu ni l-ai adus pe tânărul ăsta?

– De fapt, el m-a adus pe mine.

Simmon părea puţin descumpănit de schimbul meu de replici cu portarul, dar nu-mi dădeam seama de ce. Îi dădu o para lui Deoch.

– Nu cred că vreun om îl poate duce undeva.

– Te cred pe cuvânt. Este ceva la el ce-mi place. Are un aer de fee. Sper să cânte pentru noi în seara asta.

– Şi eu, am spus şi am intrat înăuntru.

Mi-am plimbat privirea prin Eolian cu fărâma de calm pe care mai reuşeam să mi-o menţin. O scenă circulară, ridicată, ieşea din peretele de dincolo de barul de mahon. Mai multe scări în spirală duceau la un etaj, care arăta ca un fel de balcon. Deasupra era vizibil un al doilea etaj, mai mic, ca un fel de mezanin care înconjura încăperea.

Taburete şi mese împresurate de scaune erau răspândite prin toată sala. Mesele cu bănci erau împinse în nişe făcute în pereţi. Lămpile simpatetice erau amestecate cu lumânări, dând camerei o lumină naturală, fără să o înece în fum.

– Abil ai mai fost, rosti Simmon apăsat. Tehlu milostiv, avertizează-mă înainte să mai faci scamatorii din astea, bine?

– Ce? Treaba cu portarul? Simmon te sperii mai rău decât o târfă necoaptă. Era prietenos. Mi-a plăcut de el. Ce e rău în a-i oferi ceva de băut?

– Deoch e cel care deţine locul ăsta, spuse Simmon tăios. Şi nu înghite muzicienii care caută să-l linguşească. Acum două răstimpuri l-a aruncat afară de-aici pe unul care încerca să-i lase bacşiş. Şi nu vorbesc la modul figurat. Era să-l arunce până în fântâna de afară.

– O, am făcut, luat prin surprindere pe bună dreptate.

L-am privit pe furiş pe Deoch, care se lua peste picior cu cineva de afară. I-am văzut muşchii groşi, cum se încordau şi se relaxau când făcea un gest mai larg.

– Ţi s-a părut supărat? am întrebat.

– Nu. Tocmai asta nu înţeleg.

Wilem veni lângă noi.

– Dacă terminaţi să mai despicaţi firu-n patru şi veniţi la masă, fac eu cinste cu primul rând, *lhin?*

Ne-am îndreptat spre masa aleasă de Wilem, nu prea departe de locul în care Stanchion şedea la pult.

– Ce vreţi să beţi? întrebă Wilem în timp ce ne aşezam, iar eu îmi puneam tocul pe scaunul liber.

– Mied cu scorţişoară, ceru Simmon fără să stea pe gânduri.

– Fetiţă, pufni Wilem şi se întoarse spre mine.

– Cidru, am spus eu. Dar să nu fie prea tare.

– Două fetiţe, spuse el şi se duse să comande.

Am făcut un semn din cap spre Stanchion.

– Cum rămâne cu el? l-am întrebat pe Sim. Credeam că el deţine locul.

– Sunt parteneri. Stanchion se ocupă de partea cu muzica.

– Ar trebui să ştiu ceva despre el? am întrebat, îngrijorat de posibila catastrofă cu Deoch.

Simmon clătină din cap.

– Am auzit că e de treabă, dar încă n-am vorbit cu el. Nu face nimic prostesc şi totul ar trebui să meargă bine.

– Îţi mulţumesc prea plecat pentru sfaturi, i-am trântit eu ironic şi m-am ridicat de la masă.

Stanchion era un bărbat de statură medie, bine îmbrăcat în straie de culoare verde-închis şi negru. Avea o faţă rotundă încadrată de barbă şi puţină burtă, care era vizibilă doar pentru că şedea. Îmi zâmbi şi-mi făcu semn să mă apropii cu mâna care nu ţinea o halbă foarte înaltă de bere.

– Salutare, rosti el voios. Ai alura unuia care arde de nerăbdare. Eşti aici să ne cânţi ceva în seara asta?

Ridică întrebător o sprânceană. Acum că eram mai aproape, am observat că părul său era roşcat-închis, însă nu-ţi dădeai seama de asta dacă lumina bătea altcumva pe el.

– Sper, domnule. Deşi plănuiam să aştept puţin.

– A, desigur. Nu lăsăm pe nimeni să-şi arate talentul până nu apune soarele.

Se opri să ia o gură de bere şi, când îşi întoarse capul, am zărit un nai de aur agăţat de ureche. Oftă şi se şterse la gură cu dosul mânecii.

– La ce cânţi, la lăută?

Am încuviinţat.

– Te-ai hotărât cu ce ai să ne faci curte?

– Depinde, domnule. A cântat cineva în ultimul timp „Balada lui Sir Savien Traliard”?

Stanchion ridică din sprânceană şi-şi drese glasul. Rosti, netezindu-şi barba cu mâna liberă:

– Ei bine, nu. Cineva a încercat acum câteva luni, dar s-a întins mai mult decât îl ţinea pătura. A ratat câteva acorduri şi totul s-a dus de râpă. Pe şleau, nu. Nu în ultimul timp. Luă încă o gură din halbă şi înghiţi pe îndelete înainte să continue. Majoritatea găsesc un cântec de dificultate mai moderată care să le permită să-şi arate talentul, rosti el prevenitor.

Am înţeles unde voia să bată, însă nu m-am simţit ofensat. „Sir Savien” era cel mai dificil cântec pe care-l auzisem. Tata era singurul membru al trupei cu îndeajuns de multă iscusinţă cât să-l cânte şi l-am auzit să o facă în faţa unui public doar de patru sau cinci ori. Avea doar vreo cincisprezece minute, dar acel sfert de ceas cerea să ciupeşti strunele atât de precis încât să cânţi din lăută atât melodia, cât şi armonia. Era dificil, dar nu ceva dincolo de puterile unui lăutar dibaci. Unde mai pui că „Sir Savien” era o baladă, iar partea vocală trebuia cântată în contratimp cu acordurile de lăută. Şi mai greu. Dacă era cântat ca la carte, cu voce masculină şi feminină alternând versurile, cântecul era încă şi mai mult complicat de contra armonia vocii feminine pe refren. Dacă era făcut bine, era destul să frângă inimi.

Din nefericire, puţini muzicieni erau în stare să rămână calmi în ochiul unei asemenea furtuni de cântec.

Stanchion mai luă o înghiţitură sănătoasă din halbă şi-şi şterse barba cu mâneca.

– Cânţi singur? întrebă el, părând puţin interesat de idee, deşi mă prevenise mai înainte. Sau ai adus pe cineva care să te acompanieze? E cumva vreunul din băieţii cu care ai venit eunuc?

Abia mi-am stăpânit râsul la gândul la Wilem cântând sopranā şi am clătinat din cap.

– Nu am prieteni care pot să o cânte. Aveam de gând să repet

al treilea refren ca să dau cuiva ocazia să intre în cântec pe versurile lui Aloine.

– După obiceiul trubadurilor călători, ei? Fiule, nu e treaba mea să-ţi spun asta, dar chiar ai de gând să câştigi naiul cu cineva cu care nici măcar n-ai exersat?

Faptul că îşi dădea seama cât de greu ar fi îmi dădu încredere.

– Câţi posesori de naiuri vor fi aici astă-seară, aproximativ?

Se gândi câteva clipe.

– Aproximativ? Opt. Poate puţin peste zece.

– Deci sunt toate şansele ca printre ei să se numere cel puţin trei femei care şi-au arătat talentul?

Stanchion încuviinţă, privindu-mă cu curiozitate.

– Ei bine, dacă ceea ce toată lumea spune e adevărat, dacă numai talentul adevărat poate să câştige naiuri, atunci una din acele femei are să ştie partea lui Aloine.

Stanchion mai sorbi lung, încet, privindu-mă peste buza halbei. Când o aşeză pe tejghea, uită să se mai şteargă la barbă.

– Ai ceva mândrie-n tine, nu-i aşa? întrebă el sincer.

Am rotit ochii prin încăpere.

– Ăsta e Eolianul, nu? Am auzit că aici mândria plăteşte în argint şi cântă note de aur.

– Îmi place cum sună, spuse Stanchion, aproape ca pentru sine. Cântă note de aur.

Îşi trânti halba pe tejghea, făcând să erupă un mic gheizer de spumă.

– Fir-ar, băiete, sper că eşti cel puţin atât de bun pe cât te crezi. Mi-ar folosi să am pe cineva cu focul lui Illien pe-aici.

Îşi trecu mâna prin propriul păr roşcat ca să sublinieze dublul înţeles.

– Sper că e un loc pe atât de bun pe cât se spune, am zis eu cu toată seriozitatea. Am nevoie de un loc unde să ard.

***

– Nu te-a dat afară, remarcă Simmon când m-am întors la masă. Înţeleg că nu a mers atât de rău cum s-ar fi putut.

– Cred că a mers bine, dar nu sunt sigur.

– Cum poţi să nu ştii? L-am văzut râzând. Asta e de bine.

– Nu neapărat, rosti Wilem.

– Încerc să-mi amintesc tot ce i-am spus. Uneori mă ia gura pe dinainte şi mintea o ajunge greu din urmă.

– Ţi se întâmplă destul de des, nu? întrebă Wilem cu unul din

rarele sale zâmbete.

– Din ce în ce mai des, am mărturisit rânjind.

Sporovăiala lor începu să mă relaxeze.

Am băut, am glumit şi am vorbit despre tot felul de lucruri, zvonuri despre magiştri şi cele câteva studente care ne-au atras atenţia. Am vorbit despre cine din Universitate ne plăcea, dar mai mult despre cine nu ne plăcea, de ce şi ce am face în acea privinţă dacă am avea ocazia. Aşa e firea omenească.

Aşa trecu timpul şi Eolianul începu să se umple de lume. Simmon se lăsă întărâtat de zeflemeaua lui Wilem şi începu să bea scuten, un vin negru tare provenit din dealurile de la poalele munţilor Şalda, cunoscut mai mult drept taie-craci.

Simmon ne demonstră efectul fără mare întârziere, râzând mai tare, rânjind mai larg şi agitându-se în scaun. Wilem rămase acelaşi taciturn ca de obicei. Am făcut cinste cu următorul rând de băuturi, trei căni mari de cidru. L-am asigurat pe Wilem, care strâmba din nas la vederea cidrului, că, dacă îmi obţin naiul în seara asta, am să-l duc plutind pe un izvor de taie-craci până acasă, dar dacă oricare din ei se îmbată înainte de asta, am să-i iau la bătaie şi am să-i arunc în râu. S-au mai potolit şi, în schimb, au început să născocească versuri deocheate la „Spoitor şi tăbăcar”.

Le-am dat pace, retrăgându-mă în propriile gânduri. În primul rând, mă preocupa faptul că poate sfatul voalat al lui Stanchion merita luat în seamă. Am încercat să mă gândesc la alte cântece, destul de dificile încât să-mi scoată la iveală iscusinţa, dar destul de uşoare încât să-mi lase loc de câteva înflorituri.

Vocea lui Simmon mă trase înapoi la realitate.

– Haide, eşti bun la rime… mă îndemnă el.

Mi-am evocat ultima lor fărâmă de conversaţie pe care o ascultasem cu jumătate de ureche.

– Încearcă „în roba tehlinului”, am sugerat fără chef.

Eram prea iritat ca să mă deranjez să le explic că unul dintre viciile tatălui meu fusese înclinaţia sa pentru poezioare deocheate. Cei doi chicoteau amuzaţi, pe când eu încercam să găsesc alt cântec. Nu prea făcusem mare lucru, când Wilem mă distrase din nou.

– Ce! m-am răstit eu.

Apoi am văzut privirea gravă din ochii lui Wilem, pe care o avea doar când vedea ceva ce nu-i plăcea deloc.

– Ce? am repetat mai rezonabil.

– Cineva pe care cu toţii îl ştim şi-l iubim de mama focului, spuse el sumbru şi dădu din cap înspre uşă.

Nu recunoşteam pe nimeni. Eolianul era aproape plin şi numai la parter erau peste o sută de oameni. Prin uşa deschisă am văzut că afară se lăsase întunericul.

– E cu spatele la noi. Îşi încearcă farmecul slinos cu o domnişoară fermecătoare, care probabil că nu-l cunoaşte… în dreapta domnului acela mai plinuţ, în roşu.

– Fiu de căţea, am spus, prea uimit să mai înjur după regulile artei.

– Mi s-a părut întotdeauna că are mai degrabă o obârşie porcină, constată Wilem cu răceală.

Simmon rotea capul şi clipea ca o bufniţă.

– Ce? Cine-i acolo?

– Ambrose.

– Pe boaşele Domnului, făcu Simmon şi se puse cu fruntea pe masă. Asta mai îmi trebuia. Nu v-aţi împăcat încă?

– Eu n-am treaba lui, dar de fiecare dată când mă vede, nu se abţine să nu mă mai înţepe o dată.

– Hai, că o ceartă nu-i un monolog, spuse Simmon.

– Pe naiba. Nu-mi pasă al cui fiu e. N-o să dau din coadă ca un căţeluş. Dacă are limba aşa de ascuţită, poate că am să i-o retez.

Am respirat adânc, să mă liniştesc şi am încercat să vorbesc mai calm.

– Până la urmă, învaţă el să-mi dea pace.

– Ai putea să-l ignori, spuse Simmon, care nu mai părea deloc beat. Nu-i mai răspunde şi o să se sature cât de curând.

– Nu, am spus apăsat, privindu-l pe Sim drept în faţă. N-o să facă aşa ceva. Odată ce crede că sunt slab, o să se ia de mine de două ori mai rău decât înainte. Cunosc genul.

Îmi plăcea de Simmon, dar uneori putea să fie atât de inocent!

– Uite-l că vine, ne făcu semn Wilem.

Ambrose mă zări înainte să ajungă în apropierea noastră. Ochii ni se întâlniră şi era evident că nu se aşteptase să mă găsească acolo. Spuse ceva unuia din grupul său de lingăi, care erau nedespărţiţi de el, la care se îndreptară cu toţii prin mulţime în altă direcţie să caute o masă. Rămas acolo, îşi plimbă privirea de la mine la Wilem, la Simmon, la lăuta mea şi înapoi la mine. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre masa ocupată de prietenii săi. Mai trimise o privire spre mine înainte să se aşeze.

Mă întărâta faptul că nu zâmbise. Înainte, îmi afişa întotdeauna un zâmbet compătimitor, cu batjocură în privire. Apoi am observat ceva ce numai mă zădărî şi mai mult. Avea cu el o cutie mare, pătrată.

– Ambrose cântă la liră? mi-am întrebat prietenii.

Wilem dădu din umeri. Simmon părea încurcat.

– Credeam că ştii, gângăvi el.

– L-ai mai văzut aici înainte?

Sim încuviinţă.

– A cântat.

– A recitat, mai degrabă. Poezie. Recita şi mai ciupea din liră, spuse Simmon, care arăta ca un iepure gata să o ia la sănătoasa.

– A câştigat cumva un nai? am întrebat posomorât.

M-am hotărât că, dacă Ambrose făcea parte din acel grup, nu voiam să am nimic de-a face cu ei.

– Nu, chiţăi Simmon. A încercat, dar…

Se opri, cu pleoapele tremurând.

Wilem mă atinse pe umăr şi îmi făcu semn să mă liniştesc. Am răsuflat adânc, am închis ochii şi am căutat să mă relaxez. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nimic din toate astea nu conta. Cel mult, făceau doar să ridice miza. Ambrose nu avea cum să mă împiedice să cânt. Avea să fie nevoit să privească şi să asculte. Să mă asculte cântând „Balada lui Sir Savien Traliard”, pentru că nu mai încăpea îndoială că asta urma să cânt.

***

Festivităţile serii fură deschise de unul dintre muzicienii talentaţi din public. Avea o lăută şi dovedi că poate să cânte la ea la fel de bine ca oricare din neamul Edema Ruh. Al doilea cântec al său, unul pe care nu-l mai auzisem, fu chiar mai bun.

Trecură cam zece minute până ce un alt muzician talentat fu chemat să cânte pe scenă. Acesta avea un caval de trestie, la care cânta mai bine decât toţi cei pe care îi auzisem până atunci. După aceea, cântă un imn sfâşietor în cheie minoră. Fără instrument, doar cu vocea care se înălţa şi curgea precum cavalul la care cântase mai înainte.

Eram încântat să găsesc că măiestria muzicienilor de aici era cel puţin cât se zvonea că ar fi. Dar, odată cu încântarea, crescu şi neliniştea mea. Excelenţa se lasă însoţită numai de excelenţă. Dacă nu m-aş fi hotărât deja să cânt „Balada lui sir Savien Traliard” doar ca să-i fac în ciudă lui Ambrose, acele prestaţii m-

ar fi convins.

Mai urmă o perioadă de zece minute. Mi-am dat seama că Stanchion lăsa aceste pauze în mod voit, să dea publicului şansa să se mai mişte şi să discute între cântece. Omul ştia ce face. Mă întrebam dacă nu cumva fusese şi el într-o trupă.

Apoi am avut prima încercare a serii. Un ins bărbos de vreo treizeci de ani fu urcat pe scenă de către Stanchion şi prezentat publicului. Cânta la flaut. Chiar bine. A cântat două cântece pe care le ştiam şi unul pe care nu l-am recunoscut. A cântat aproape douăzeci de minute în total, făcând doar o mică greşeală din ce mi-am dat seama.

După ropotul de aplauze, flautistul rămase pe scenă în timp ce Stanchion circula prin mulţime, adunând păreri. Un ospătar îi aduse flautistului un pahar cu apă.

În cele din urmă, Stanchion reveni pe scenă. Încăperea se cufundă în tăcere, cu toţii urmărind cum proprietarul se apropie şi îi dădu solemn mâna bărbatului. Muzicianului îi căzu faţa, dar reuşi să zâmbească stins şi să facă o plecăciune spre audienţă. Stanchion îl conduse de pe scenă şi îi făcu cinste cu o halbă înaltă de băutură.

Următoarea care să-şi încerce talentul fu o tânără femeie cu păr auriu, bine îmbrăcată. După ce Stanchion o prezentă, cântă o arie pe un glas atât de limpede şi pur că pentru puţin timp am uitat de emoţii şi m-am lăsat în mrejele cântecului ei. Pentru câteva clipe binecuvântate, am uitat de mine şi n-am făcut decât să ascult. Se sfârşi prea curând, lăsându-mă cu o emoţie gingaşă în piept şi o oarecare usturime în ochi. Simmon îşi suflă nasul şi se frecă repede la ochi.

Apoi cântă un al doilea cântec, la care se acompanie singură la o mică harpă. Am urmărit-o cu mare atenţie şi recunosc că nu doar din pricina priceperii la muzică. Avea părul ca grâul rumen sub soarele de vară. Îi zăream albastrul senin al ochilor de unde stăteam la mai bine de zece metri depărtare. Avea braţe cu piele netedă şi mâini mici şi delicate care se mişcau cu vioiciune pe corzi. Şi felul cum ţinea harpa între picioare mă făcea să mă gândesc la... mă rog, lucrurile la care orice băiat de cincisprezece ani se gândeşte fără încetare.

Glasul îi era la fel de încântător ca înainte, suficient să facă o inimă să plângă. Din păcate, îndemânarea la harpă nu se apropia nici pe departe de el. A încurcat acordurile pe la jumătatea cântecului, a ezitat, apoi şi-a revenit spre sfârşit. Urmă o lungă

pauză, în care Stanchion străbătu cele trei niveluri ale Eolianului, vorbind cu toată lumea, tânăr sau bătrân, muzician sau nu.

L-am zărit pe Ambrose trimiţându-i tinerei de pe scenă unul din zâmbetele sale bine cunoscute, care mie îmi păreau atât de slinoase şi femeilor atât de şarmante. Apoi, când nu se mai uită la ea, privirea îi rătăci spre masa noastră şi ochii ni se întâlniră. Zâmbetul i se stinse şi, pentru câteva momente bune, ne-am uitat pur şi simplu unul la altul, fără să schiţăm vreo emoţie. Niciunul din noi nu zâmbea batjocoritor, nici nu căutam să ne transmitem mici insulte. Cu toate acestea, duşmănia noastră mocnită se reaprinse în vâlvătăi în acele câteva minute. Nu pot spune cu mâna pe inimă care din noi şi-a întors primul privirea.

După aproape un sfert de oră de adunat păreri, Stanchion reurcă pe scenă. Se apropie de tânăra cu păr de aur şi, la fel cum făcuse şi cu bărbatul de dinainte, îi întinse mâna. Asemenea celui dinainte, şi ei îi pică faţa. Stanchion o conduse de pe scenă şi îi dădu ceea ce părea a fi tradiţionala halbă de consolare.

Pe urmele acestui eşec veni un alt muzician talentat care cânta la fluier, la fel de iscusit ca şi cei dinainte. Apoi, un domn mai în vârstă, adus pe scenă de Stanchion ca şi cum era pe cale să-şi încerce talentul. Totuşi, aplauzele care-l întâmpinară păreau să implice că era cel puţin la fel de popular ca şi muzicienii talentaţi care cântaseră înaintea lui, ceea ce era ciudat, având în vedere că încă nu cântase. L-am împuns pe Simmon cu cotul.

– Ştii cine e? l-am întrebat în timp ce bărbatul cu barbă sură îşi acorda lira.

– Threpe, îmi şopti Simmon. De fapt, *contele* Threpe. Cântă aici tot timpul, de ani de zile. E un mare patron al artelor. A încetat să mai încerce pentru nai acum trei ani. Acum doar cântă. Toată lumea îl iubeşte.

Threpe începu să cânte. Mi-am dat repede seama de ce nu şi-a câştigat naiul. Glasul i se spărgea şi fluctua în timp ce ciupea corzile lirei. Ritmul era haotic şi era greu să-ţi dai seama dacă cântase o notă greşită sau nu. Cântecul fusese evident compus de el, o revelaţie oarecum candidă despre obiceiurile unui nobil de provincie. Dar în ciuda lipsei de merit artistic, m-am trezit că râd laolaltă cu restul mulţimii. Când termină, întreaga sală îl aplaudă furtunos, unii chiar bătând în masă sau din picioare. Stanchion urcă pe scenă şi îi strânse mâna contelui, care nu păru câtuşi de puţin dezamăgit. Stanchion îl bătu entuziast pe spate şi-l conduse la bar.

Venise clipa. M-am ridicat şi am luat lăuta. Wilem îmi strânse braţul, iar Simmon îmi rânji, străduindu-se să nu îşi arate îngrijorarea. Le-am făcut semn cu capul şi, fără alte cuvinte, m-am îndreptat spre locul lui Stanchion de la tejghea.

Am luat între degete talantul gros şi greu din buzunar. O parte din mine voia să-l strângă în palmă, să-l ţină pentru mai târziu. Dar ştiam că în câteva zile un talant în plus sau în minus nu mai avea să conteze. Cu naiul măiestriei puteam să mă întreţin cântând în hanurile locale. Dacă aveam destul noroc încât să-mi găsesc un patron, puteam să câştig destul încât să-mi plătesc datoria la Devi şi să rămân şi cu bani de taxă. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Stanchion tocmai venea să ia loc.

– Domnule, aş vrea să merg următorul, dacă se poate.

Speram să nu arăt atât de agitat pe cât mă simţeam. Tocul lăutei îmi luneca din palmele pline de sudoare. Stanchion zâmbi şi încuviinţă.

– Ştii să simţi mulţimea, băiete. E clipa prielnică pentru un cântec trist. Încă plănuieşti să cânţi „Savien”?

Am încuviinţat. Proprietarul se aşeză şi bău câteva guri din halbă.

– Atunci, hai să le dăm câteva minute să se potolească şi să termine de vorbit.

M-am sprijinit cu spatele de bar. Mi-am petrecut timpul rămas până să urc pe scenă făcându-mi griji pentru lucruri pe care nu le puteam controla. Una din cheiţele lăutei juca puţin şi nu aveam bani s-o repar. Încă nu apăruse nicio femeie talentată pe scenă. Am simţit un gol în stomac la gândul că aceasta ar fi una din rarele seri când singurii muzicieni desăvârşiţi din Eolian erau bărbaţi sau femei care nu ştiau partea lui Aloine.

Păru că trecuse doar o fracţiune de secundă până ce Stanchion se ridică şi mă privi cu o sprânceană ridicată. I-am făcu semn cu capul şi mi-am ridicat tocul lăutei. Dintr-odată, mi se păru groaznic de uzat. Am urcat scările împreună. Imediat ce am pus piciorul pe scenă, peste întreaga sală se lăsă tăcerea, întreruptă doar de murmure izolate. În acelaşi timp, mă părăsiră toate emoţiile, mistuite de atenţia mulţimii. Aşa fusese întotdeauna cu mine. În afara scenei, mă trec apele de îngrijorare. Pe ea sunt calm ca o noapte de iarnă fără vânt.

Stanchion îi pofti pe toţi să mă considere drept un candidat pentru nai. Cuvintele sale aveau un aer liniştitor, ritualic. Când

arătă spre mine, nu se auziră ropote de aplauze, doar o tăcere atentă. Într-o clipită, m-am văzut pe mine aşa cum probabil mă vedea audienţa. Nu bine îmbrăcat ca toţi ceilalţi, în fapt nu departe de a fi zdrenţăros. Tânăr, aproape un copil. Le simţeam curiozitatea tot mai aproape.

Am lăsat-o să se acumuleze, fără să mă grăbesc să-mi desfac tocul vechi şi uzat şi să-mi scot din el lăuta la fel de veche şi uzată. Am simţit cum imaginea aceea familiară le captură atenţia. Am cântat câteva acorduri, apoi am ajustat o idee cheiţele. Am mai dat două acorduri de încercare, ascultând cum sună, şi am încuviinţat ca pentru mine.

De unde şedeam eu, luminile care băteau pe scenă cufundau în penumbră restul încăperii. Privind încolo, am văzut ceea ce păreau a fi o mie de ochi. Simmon şi Wilem, Stanchion la bar, Deoch lângă uşă. Am simţit un mic junghi în coaste când l-am zărit pe Ambrose, care mă privea cu intensitatea unui cărbune încins. Mi-am întors privirea de la el să observ un bărbat cu barbă, îmbrăcat în roşu, pe contele Threpe, un cuplu în vârstă ţinându-se de mâini, o fată încântătoare cu ochi negri ca mura…

I-am zâmbit publicului meu. I-am apropiat de mine şi am început să cânt.

Opriţi! Şedeţi!
Cât aţi asculta pe ăst pământ
Ar trece vieţi făr’ s-auziţi un cânt
Cu susur mai dulce, cu miere în stihuri
Ca al lui Illien, scris în străbune evuri
Nestemata muncii sale de-o viaţă, se ştie
Despre Savien şi Aloine, ce-i va fi soţie.

Am lăsat valul de şoapte să treacă prin mulţime. Cei care cunoşteau cântecul exclamară încet, în timp ce aceia care nu-l ştiau îşi întrebau vecinii care era pricina agitaţiei.

Am ridicat mâna deasupra strunelor să le atrag din nou atenţia asupra mea. Sala a încremenit, iar eu am început să cânt. Muzica ieşea lin din mine, căci lăuta îmi era al doilea glas. Am lovit din degete şi lăuta scoase un al treilea glas. Am cântat pe tonuri puternice, mândre despre Savien Traliard, cel mai măreţ dintre Amiri. Ascultătorii se mişcau sub vraja muzicii ca iarba sub suflu de vânt. Am cântat cu glasul lui sir Savien şi am simţit cum încep să mă iubească şi să se teamă de mine.

Eram atât de obişnuit să exersez cântecul singur că aproape am uitat să repet al treilea refren. Dar mi-am amintit în ultima clipă într-un şiroi fulgerător de sudoare rece. De astă dată m-am uitat în public în vreme ce cântam, sperând că la sfârşit aveam să aud o voce care să-mi răspundă.

Am ajuns la capătul refrenului, înainte de prima stanţă a Aloinei. Am lovit tare primul acord şi am aşteptat. Sunetul începu să piară fără să atragă o voce din public. Îi priveam calm, aşteptând. În fiecare clipă ce trecea, calmul şi dezamăgirea se încleştau din ce în ce mai mult în sinea mea.

Apoi o voce rătăci spre scenă, blândă ca fulguirea unei pene, cântând...

Savien, cum de-ai ştiut
Că a sosit vremea la mine să vii?
Savien, îţi aminteşti
Cât de plăcut ne pierdeam zi după zi?
Oare cât în tine a mai rămas
Din cele ce-n suflet şi minte-mi sunt vii?

Cânta ca Aloine, iar eu ca Savien. Pe refren, vocea ei se răsucea ca un fuior, îngemănându-se şi contopindu-se cu a mea. Parte din mine voia să o caute cu privirea prin public, să găsească faţa femeii cu care cântam. Am încercat o dată, dar degetele îmi şovăiră pe strune cât căutam un chip pe măsura vocii ca lumina rece a lunii care-mi răspundea. Distras, am atins nota greşită şi în muzică s-a simţit un vag bâzâit.

O mică greşeală. Am strâns din dinţi şi m-am concentrat pe cântec. Am dat curiozitatea la o parte şi am plecat capul să-mi urmăresc degetele, atent să nu lunece pe corzi.

Şi am cântat! Vocea ei, ca argintul arzând, vocea mea, un ecou în răspuns. Savien cânta versuri puternice, neclintite, ca ramurile unui stejar străvechi cu scoarţa ca de piatră; Aloine era ca o privighetoare care săgeta în cercuri în jurul braţelor mândre ale stejarului.

Vedeam publicul ca prin vis, simţeam ca prin vis sudoarea de pe corp. Eram atât de adânc cufundat în muzică, încât nu ştiam unde se oprea ea şi unde începea sângele meu.

Dar s-a oprit. Cu două versuri înainte de sfârşitul cântecului, sfârşitul a bătut la uşă. Am mângâiat acordul de început al versului lui Savien şi am auzit un sunet strident care mă scoase

din muzică precum un peşte tras din ape adânci.

Se rupse o strună. Plesni pe gâtul lăutei şi tensiunea o trimise peste mâna mea, pe care lăsă o dâră îngustă şi aprinsă de sânge.

M-am uitat buimac la coardă. Nu ar fi trebuit să se rupă. Niciuna dintre ele nu erau atât de uzate. Dar s-a rupt şi, pe măsură ce ultimele note se pierdeau în tăcere, am simţit cum publicul începe să se trezească din visarea cu ochii deschişi pe care o ţesusem din fire de cântec. În tăcere, am simţit cum totul se destrăma, cum publicul se trezea dintr-un vis neîmplinit, iar toată munca mea fusese zadarnică. Iar în acelaşi timp, în mine ardea cântecul, cântecul. Cântecul!

Fără să-mi dau seama, mi-am aşezat din nou degetele pe coarde şi m-am aruncat adânc în sinea mea. În anii demult trecuţi, când degetele-mi aveau bătături tari ca piatra şi să cânt era la fel de firesc cum era să respir. În vremea când căutam sunetul Vântului învârtind o Frunză, cu o lăută cu şase strune.

Şi am început să cânt. Încet, apoi cu viteză tot mai mare pe măsură ce mâinile mele se trezeau şi îşi aduceau aminte. Am adunat firele risipite ale cântecului şi le-am urzit cu atenţie înapoi în ceea ce fuseseră cu câteva clipe înainte.

Nu era perfect. Asemenea cântec complex nu putea fi cântat ireproşabil pe şase strune în loc de şapte. Dar era deplin şi ascultătorii oftară, se mişcară puţin în locurile lor şi căzură înapoi în vraja cântecului.

Abia dacă ştiam că mai erau acolo şi după un minut am uitat cu totul de ei. Mâinile îmi dansau, alergau şi lunecau pe coarde în lupta mea să ţin cele două voci ale lăutei la unison cu a mea. Apoi, chiar în timp ce le priveam, am uitat de ele. Am uitat totul în afară de a-mi sfârşi cântecul.

Veni refrenul şi vocea Aloinei răsună din nou. Pentru mine, nu era o persoană, nici măcar un glas, era doar parte a cântecului care ardea în mine.

Şi totul s-a sfârşit. Am ridicat capul să privesc spre încăpere ca un om care iese la suprafaţa apei să ia aer. Mi-am venit în fire şi abia atunci am băgat de seamă că mâna îmi sângera, că eram lac de sudoare. Apoi sfârşitul cântecului mă lovi ca un pumn în piept, aşa cum se întâmplă de fiecare dată, indiferent de unde sau când îl ascult. Mi-am îngropat faţa în mâini şi am plâns. Nu pentru o coardă ruptă şi teama că aş fi dat greş. Nu pentru sângele scurs şi mâna vătămată. Nu am plâns nici măcar pentru

băieţelul care a învăţat să cânte la şase coarde acum ani buni, singur în pădure. Am plâns pentru sir Savien şi Aloine, pentru dragostea pierdută, regăsită şi pierdută din nou, pentru soarta vitregă şi nesăbuinţa omenească. Astfel, pentru o vreme, am fost pierdut în jale şi n-am ştiut de nimic.

Capitolul 55
Flacără şi tunet

Jalea pentru Savien şi Aloine ţinu câteva momente. Ştiind că sunt încă pe scenă, mi-am adunat forţele şi m-am îndreptat în scaun să-mi privesc publicul. Publicul meu mut.

Muzica îi sună diferit celui care o cântă. E blestemul muzicianului. Nici nu mă ridicasem de pe scaun că sfârşitul pe care îl improvizasem deja îmi dispărea din memorie. Apoi se strecură îndoiala. Dacă nu a sunat atât de bine cum mi-a părut? Dacă sfârşitul nu a transmis tragedia înduioşătoare a cântecului nimănui în afară de mine? Dacă lacrimile mele nu păreau nimic mai mult decât reacţia jenantă a unui copil faţă de propriul eşec?

Apoi, aşteptând, am auzit tăcerea care curgea din ei. Spectatorii erau tăcuţi, încordaţi, ca şi cum cântecul îi arsese mai rău decât o flacără. Fiecare îşi ţinea îndeaproape sinele rănit, strângându-şi durerea la piept ca pe ceva preţios.

După aceea erupse un murmur de suspine eliberate şi suspine scăpate fără voie. Suspine însoţite de lacrimi. Un foşnet de corpuri ce ieşeau din încremenire.

Şi aplauze. Un vuiet ca o flacără ce saltă la cer, ca tunetul ce vine după trăsnet.

Capitolul 56
Patroni, domniţe şi hidromel

Mi-am înlocuit coarda ruptă de la lăută. Era o preocupare numai bună în vreme ce Stanchion aduna păreri de la clienţi. Mâinile îmi treceau prin rutina de a scoate struna, în vreme ce fremătam în sinea mea. Acum că aplauzele se opriseră, îndoielile îmi dădeau din nou târcoale. Oare cântecul fusese de ajuns să-mi dovedească iscusinţa? Dacă reacţia spectatorilor fusese datorată puterii cântecului, mai degrabă decât felului cum îl cântasem eu? Cum rămânea cu finalul improvizat? Poate cântecul îmi păruse complet numai mie...

Când am scos struna, am privit-o nedumerit şi toate gândurile îmi căzură pe podea ca nişte mărgele. Nu era uzată sau defectă, aşa cum crezusem. Partea unde se rupsese era netedă, ca tăiată de un cuţit sau de nişte foarfeci.

Pentru o vreme, doar m-am uitat la ea stupefiat. Cineva umblase la lăuta mea? Imposibil. Nu o scăpasem din ochi. Pe deasupra, verificasem strunele înainte să plec de la Universitate şi din nou înainte să urc pe scenă. Atunci cum?

Gândul mi se învolbura în minte când am observat că publicul amuţeşte. Am ridicat ochii să-l văd pe Stanchion păşind pe ultima treaptă a scenei. M-am ridicat în grabă să-l întâmpin.

Mina sa era afabilă, dar de nepătruns. Mi se strânse stomacul în vreme ce se îndrepta spre mine. După care în locul lui rămase numai un mare gol, căci îmi întinse mâna tot aşa cum o făcuse pentru ceilalţi doi muzicieni care nu fuseseră la înălţime.

Mi-am afişat cu greu cel mai degajat zâmbet şi am dat să-i iau mâna. Eram fiul tatălui meu şi membru de trupă călătoare. Aveam de gând să accept refuzul cu demnitatea unui adevărat Edema Ruh. Mai curând avea să se crape pământul în două şi să înghită locul acela lucios şi plin de ifose înainte să arăt o urmă de deznădejde. Şi undeva din public mă urmărea şi Ambrose. Pământul putea să înghită Eolianul, oraşul Imre şi întreaga mare Centhe înainte să-i dau măcar o fărâmă de satisfacţie.

Aşa că am zâmbit triumfător şi i-am strâns mâna lui Stanchion. Chiar atunci am simţit ceva dur în palmă. M-am uitat să văd o sclipire de argint. Naiul măiestriei.

Probabil că figura mea era ceva de povestit. M-am uitat năuc la Stanchion. Ochii îi dansau şi îmi clipi cu unul din ei. M-am

întors spre public şi am ridicat naiul în văzul tuturor. Eolianul vui din nou. De astă dată vui în semn de bun venit.

***

– Trebuie să-mi promiţi că n-ai să mai cânţi cântecul ăsta fără să mă previi mai înainte, spuse cu seriozitate un Simmon cu ochii roşii de plâns.

– Atât de rău a fost? i-am zâmbit eu ghiduş.

– Nu! aproape că strigă el. Doar că… Niciodată…

Se luptă cu sine, rămas fără cuvinte, apoi îşi plecă fruntea şi începu să plângă în palme.

Wilem îşi puse braţul în jurul lui Simmon, care se lăsă cu capul pe umărul lui.

– Simmon al nostru are o inimă gingaşă. Mă gândesc că voia să spună că i-a plăcut foarte mult.

Am remarcat că şi ochii lui Wilem erau puţin roşii. I-am pus lui Simmon mâna pe spate.

– Şi pe mine m-a lovit aşa prima oară când l-am auzit, i-am destăinuit eu. Când aveam nouă ani, părinţii mei l-au cântat la Alaiul de Miez de Iarnă şi am fost o epavă vreme de două ore dup-aceea. Au trebuit să-mi taie rolul din *Porcarul şi Privighetoarea* pentru că nu eram în stare să joc.

Simmon încuviinţă şi îmi dădu de înţeles printr-un semn că era bine, dar nu se aştepta să fie în stare să vorbească prea curând şi că ar fi mai bine să-mi văd în continuare de treburi. M-am uitat la Wilem.

– Am uitat că-i loveşte pe oameni în felul ăsta.

– Recomand puţin scuten, spuse el fără menajamente. Sau taie-craci, dacă insişti să fim vulgari. Dar parcă îmi amintesc că ai promis că ne duci acasă pe un râu de băutură dacă îţi câştigi naiul. Ceea ce poate fi nefericit pentru tine, căci se întâmplă să-mi port încălţările de băut făcute din plumb.

L-am auzit pe Stanchion chicotind în urma mea.

– Ei trebuie să fie prietenii tăi care cu siguranţă nu-s eunuci, nu?

Simmon fu destul de luat prin surprindere de vorbele patronului ca să-şi vină în fire întru câtva, ştergându-şi nasul cu mâneca.

– Wilem, Simmon, el e Stanchion.

Simmon îl salută din cap. Wilem făcu o mică plecăciune.

– Stanchion, poţi să ne conduci la bar? Le-am promis că le fac cinste cu o băutură.

– *I*, rosti Wilem. Băutur*i*.

– Scuze, băutur*i*, am subliniat pluralul. Nu aş fi aici fără ajutorul lor.

– Aha, rânji Stanchion. Patroni, înţeleg complet!

***

Halba victoriei se dovedi a fi aceeaşi cu cea a consolării. Era pregătită pentru mine când Stanchion reuşi să ne conducă prin marea de oameni la noile noastre locuri de la bar. Chiar insistă să le dea scuten lui Sim şi Wil, spunând că patronii au dreptul să revendice din laurii victoriei. I-am mulţumit din adâncul pungii ce începea să se subţieze.

În vreme ce ne aşteptam băuturile, am încercat să arunc o privire în halba mea, doar ca să descopăr că pentru asta trebuia să mă ridic pe taburet.

– Hidromel, mă lămuri Stanchion. Încearcă-l şi poţi să-mi mulţumeşti mai târziu. De unde vin eu se spune că un om s-ar întoarce din morţi doar să mai bea din el.

I-am făcut o plecăciune cu o pălărie imaginară.

– Sunt la dispoziţia ta.

– Ba eu la a ta şi a familiei tale, replică el politicos.

Am luat o înghiţitură din halba cea înaltă ca să mai apuc să-mi revin în fire şi ceva minunat se petrecu în gura mea: miere rece de primăvară, cuişoare, nucşoară, scorţişoară, struguri storşi, măr ars, pară dulce şi apă limpede de izvor. Atât am de spus despre hidromel. Dacă nu l-aţi încercat, îmi pare rău că nu-l pot descrie cum se cuvine. Dacă da, nu aveţi nevoie de mine să vă amintesc cum e.

Spre uşurarea mea, taie-cracii veniră în pahare mai mici, cu unul şi pentru Stanchion. Dacă ar fi primit halbe de vin negru, nu i-aş fi dus peste râu pe un val de băutură, ci într-o roabă.

– Pentru Savien! închină Wilem.

– Aşa! aprobă Stanchion, ridicându-şi paharul.

– Savien… îngăimă Simmon, abia reţinându-şi un suspin.

– …Şi Aloine, am adăugat eu, ciocnind cu halba mea cât toate zilele.

Stanchion îşi dădu peste cap scutenul cu o dezinvoltură care mă lăsă cu gura căscată.

– Deci, începu el, înainte să te las pradă adulaţiei prietenilor tăi, trebuie să te întreb. Unde ai învăţat să faci aşa ceva? Adică să cânţi fără o strună.

Am rămas o clipă pe gânduri.

– Vrei povestea scurtă sau cea lungă?
– Deocamdată, pe cea scurtă.
Am zâmbit.
– Ei bine, în cazul ăsta, e doar ceva ce am prins din zbor. O rămăşiţă a tinereţii mele irosite, am spus cu un gest indiferent, ca şi cum aş fi aruncat ceva.
Stanchion mă privi lung, amuzat.
– Poate că mi-o merit. Data viitoare, am să aleg versiunea mai lungă.
Răsuflă adânc şi îşi plimbă privirea prin tavernă, iar cercelul de aur i se clătină şi prinse lumina din jur.
– Mă duc să mă amestec prin mulţime. Am să-i opresc să se repeadă toţi pe tine.
– Mulţumesc, domnule, am rânjit eu.
Clătină din cap şi trimise o privire spre cineva dindărătul tejghelei, care îi aduse halba de îndată.
– Mai devreme, „domnule” era cum se cuvine. Dar acum e Stanchion.
Mă privi cu coada ochiului, iar eu am încuviinţat zâmbind.
– Şi ţie cum să-ţi spun?
– Kvothe, am răspuns. Doar Kvothe.
– Doar Kvothe, închină Wilem în spatele meu.
– Şi Aloine, adăugă Simmon şi începu să plângă cu fruntea pe antebraţ.
Contele Threpe fu unul dintre primii care veni la mine. De aproape părea mai scund şi mai bătrân. Dar avea ochii atât de vioi şi râdea în timp ce vorbea despre cântecul meu.
– Apoi s-a rupt! spuse el, gesticulând frenetic. Şi tot ce gândeam era: *Nu acum! Nu înainte de final!* Ţi-am văzut sângele pe mână şi mi s-a făcut inima cât puricele. Te-ai uitat la noi, apoi la strune şi am amuţit cu toţii. După care ai pus mâna din nou pe lăută şi tot ce puteam să mă gândesc era: *Curajos băiat. Prea curajos. Nu ştie că nu poţi salva un cântec frânt cu o lăută frântă.* Dar ai făcut-o!
Râse ca şi cum aş fi jucat o festă lumii întregi şi schiţă un pas de dans. Simmon, care se oprise din plâns şi începea să se cherchelească bine, râse laolaltă cu contele. Wilem, care părea să nu ştie ce să creadă despre el, îl privea iscoditor.
– Într-o bună zi, trebuie să cânţi la mine acasă, spuse Threpe şi ridică repede palma. Nu vom vorbi acum despre asta, fiindcă nu vreau să-ţi mai răpesc din seara de care trebuie să te bucuri.

Dar înainte să plec, am o ultimă întrebare. Câţi ani a petrecut Savien cu Amirii?

Nici măcar nu trebuia să mă gândesc.

– Şase. Trei ani încercând să se dovedească demn de onoarea de a intra în ordinul lor şi trei antrenându-se.

– Ţi se pare că şase e un număr bun?

Nu-mi dădeam seama încotro bătea.

– Şase nu e tocmai un număr norocos, am ocolit eu răspunsul. Dacă ar fi să caut un număr bun, aş urca până la şapte. Sau aş coborî la trei.

Threpe se gândi la vorbele mele, frecându-şi bărbia.

– Ai dreptate. Dar şase ani petrecuţi cu Amirii înseamnă că în al şaptelea s-a întors la Aloine.

Se scotoci prin buzunar şi scoase mai multe monede, care circulau în cel puţin trei state. Sortă şapte talanţi din întreaga grămadă şi mi-i împinse în mână.

– Domnia voastră, nu pot să vă iau banii, m-am bâlbâit eu.

Nu banii în sine mă surprinseră, cât numărul lor mare. Threpe părea nedumerit.

– De ce nu?

Am rămas cu gura căscată, într-unul din rarele momente când nu-mi găseam cuvintele. Threpe chicoti şi îmi închise mâna în jurul monedelor.

– Nu e o răsplată pentru că ai cântat. Ei bine, e *şi* o răsplată, dar e mai mult un imbold să continui să exersezi, să devii chiar mai bun. E de dragul muzicii. Vezi tu, laurii au nevoie de ploaie ca să crească. Nu pot să fac mare lucru în privinţa asta. Dar pot să am grijă să nu le plouă-n cap câtorva muzicieni, nu? rosti el cu un zâmbet viclean. Aşa că cerurile vor purta grija laurilor şi le vor uda. Iar eu voi purta de grijă cântăreţilor şi îi voi feri de ploaie. Şi o minte mai înţeleaptă va hotărî când să le aducă pe cele două laolaltă.

Am rămas pe gânduri.

– Cred că sunteţi mai înţelept decât lăsaţi să se vadă.

– Ei bine, spuse el încercând să nu pară măgulit, nu mai spune nimănui, altfel oamenii au să înceapă să aştepte lucruri măreţe de la mine.

Se răsuci şi fu imediat înghiţit de mulţime. Am strecurat cei şapte talanţi în buzunar, simţind cum o grea povară mi se lua de pe umeri. Era ca o amânare a execuţiei. Poate chiar de-a dreptul, având în vedere că nu ştiam cum Devi m-ar putea sili să-mi

plătesc datoria. Pentru prima oară în luni de zile, am răsuflat uşurat. Era bine.

După plecarea lui Threpe, unul dintre muzicienii consacraţi veni să mă felicite. După el veni rândul unui cămătar cealdim, care-mi dădu mâna şi se oferi să-mi facă cinste. Apoi un nobil de provincie, alt muzician şi o domniţă frumuşică, pe care o crezusem Aloine a mea până să-i aud vocea. Era fiica unui cămătar local şi am vorbit sumar despre nimicuri, înainte să-şi vadă de drum. Mi-am amintit bunele maniere aproape prea târziu şi i-am sărutat mâna înainte să plece.

După o vreme, cu toţii se contopiră într-o masă amorfă. Unul după altul, veniră cu saluturi, complimente, strângeri de mână, sfaturi, invidie sau admiraţie. Deşi Stanchion se ţinuse de cuvânt şi nu-i lăsase să vină cu toţii deodată, nu trecu mult până să-mi fie greu să-i deosebesc unul de altul. Nu că hidromelul ar fi ajutat. Nu ştiu cât timp trecu până să mă gândesc să-l caut pe Ambrose din priviri. După ce am scrutat încăperea, l-am înghiontit pe Simmon până s-a întors spre mine de la jocul pe care el şi Wilem îl jucau cu nişte parale.

– Unde e bunul nostru prieten?

Simmon mă privi fără reacţie şi atunci mi-am dat seama că era prea abţiguit să mai priceapă sarcasmul.

– Ambrose? Unde e Ambrose?

– S-a dus în plata lui, anunţă Wilem puţin belicos. Imediat ce-ai terminat de cântat. Nici n-a aşteptat să-ţi primeşti naiul.

– Ştia. Ştia, fredonă încântat Simmon. Ştia că ai să-l primeşti şi n-a suportat să vadă.

– Arăta vai şi-amar când a plecat, spuse Wilem cu puţină răutate. Era palid şi tremura. De parcă aflase că toată seara i-a scuipat careva în băutură.

– Poate că cineva chiar a făcut-o. *Eu* aşa aş face, rosti Simmon cu o duritate ce nu-i stătea în fire.

– Tremura? am întrebat.

Wilem încuviinţă.

– Dârdâia. Ca şi cum şi-ar fi primit un pumn la ficat. Se ţinea de Linten când a plecat.

Simptomele păreau cunoscute, semănau cu frigurile cetluitorului. O bănuială prinse contur în mintea mea. Mi-l închipuiam pe Ambrose, ascultându-mă cum cântam fără greutate cea mai frumoasă melodie pe care o auzise în viaţa lui şi dându-şi seama că eram pe cale să-mi câştig naiul.

Nu ar fi făcut nimic evident, dar poate că găsise un fir de păr sau de material sau o aşchie lungă din masă. Lucruri care i-ar fi dat doar o minusculă legătură simpatetică cu struna mea: unu la sută, în cel mai bun caz; poate doar o zecime din asta.

Mi-l închipuiam pe Ambrose luând din căldura propriului corp, concentrându-se în timp ce răceala i se strecura în braţe şi picioare. Mi-l imaginam tremurând, gâfâind, până când struna se rupse, în cele din urmă…

Iar eu am terminat cântecul în ciuda eforturilor sale. Am rânjit la gândul acela. Era pură speculaţie, desigur, dar ceva se întâmplase cu struna mea şi nu mă îndoiam nici măcar o clipită că Ambrose era în stare de aşa ceva. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Simmon.

– …Duce la el şi i-aş zice: *Nu ţin supărare pentru cursul din Tigel, când mi-ai amestecat sărurile şi am fost aproape orb o zi întreagă. Nu. Sincer, hai să bem!* Ha!

Simmon râse, pierdut în propria fantezie răzbunătoare.

Noianul de încurajări se mai domoli puţin: un confrate care cânta la lăută, un flautist priceput care cântase pe scenă, un negustor local. Un domn foarte parfumat cu păr lung, uleios şi accent vintic mă bătu pe spate şi-mi oferi o pungă cu bani, „pentru strune noi”. Nu mi-a plăcut de el, dar am păstrat punga.

– De ce toată lumea pomeneşte de asta? mă întrebă Wilem.

– Ce anume?

– Jumătate din cei care vin aici să-ţi strângă mâna sunt entuziasmaţi de cât de frumos a fost cântecul. Cealaltă jumătate abia dacă pomenesc de cântec şi vorbesc doar despre cum ai cântat cu o coardă ruptă. E de parcă nici n-au auzit cântecul.

– Prima jumătate nu ştie nimic despre muzică, răspunse Simmon în locul meu. Doar cei care iau muzica în serios pot să aprecieze într-adevăr ceea ce micul nostru E’lir a făcut în seara asta.

Wilem mormăi îngândurat:

– Atunci, ce-ai făcut e greu?

– N-am văzut pe nimeni să cânte „Veveriţa în tufiş” cu o strună lipsă, îi spuse Sim.

– Ei bine, o faci să pară simplu, rosti Wilem. De vreme ce ţi-ai băgat minţile în cap şi ai dat la o parte băutura aia de fructe a yllilor, ce zici dacă te cinstesc cu un excelent scuten negru, băutura regilor cealdimi?

Recunosc un compliment atunci când îl aud, dar, cum tocmai

ce mi se mai limpezise mintea, nu prea eram dornic să-i accept oferta. Din fericire, am fost salvat de la nevoia să născocesc o scuză de către Marea, care veni să mă felicite. Ea era tânăra încântătoare, cu păr auriu, care îşi încercase iscusinţa la harpă şi eşuase. Pentru o clipă, m-am gândit că ea ar putea fi vocea Aloinei, dar după ce am auzit-o vorbind mi-am dat seama că nu avea cum să fie.

Totuşi, era frumoasă. Chiar mai frumoasă decât păruse pe scenă, lucru care arareori se întâmplă. Din vorbă-n vorbă, am aflat că era fiica unuia din consilierii orăşeneşti din Imre. În contrast cu părul auriu ce i se revărsa pe umeri, albastrul-deschis al rochiei sale era o reflecţie a ochilor ei.

Oricât ar fi fost de drăguţă, nu-i puteam da atenţia pe care o merita. Nu-mi doream altceva decât să plec de la bar în căutarea vocii care o cântase pe Aloine cu mine. Am vorbit o vreme, ne-am zâmbit şi ne-am luat rămas-bun cu vorbe binevoitoare şi promisiunea să ne mai vorbim. Dispăru înapoi în mulţime, cu minunatele ei forme mişcându-se domol.

– Ce-a fost cu prestaţia asta penibilă? mă întrebă Wilem după plecarea ei.

– Ce?

– *Ce?* Chiar poţi să te prefaci că eşti atât de încet la minte? Dacă o fată frumoasă ca ea s-ar fi uitat la mine cu un ochi aşa cum se uita ea la tine cu amândoi… Deja am fi fost singuri într-o cameră, dacă înţelegi unde bat.

– Era doar prietenoasă. Şi am vorbit. M-a rugat să-i arăt câteva acorduri la harpă, dar a trecut mult timp de când n-am mai cântat la harpă.

– Are să treacă încă pe-atât dacă ratezi asemenea ocazii, spuse Wilem fără ocolişuri. Mai că nu şi-a desfăcut mai mult corsajul pentru tine.

Sim se întinse şi-şi puse mâna pe umărul meu, cu o figură ce întruchipa imaginea prietenului îngrijorat.

– Kvothe, voiam să-ţi vorbesc chiar despre problema asta. Dacă nu ţi-ai dat seama că era interesată de tine, ar fi cazul să recunoşti că e posibil să fii absolut obtuz când vine vorba de femei. Poate ar fi bine să te gândeşti la preoţie.

– Amândoi sunteţi beţi, le-am spus să-mi acopăr roşeaţa din obraji. V-aţi dat cumva seama din conversaţia noastră că e fiica unui consilier?

– Ţi-ai dat cumva seama cum se uita la tine? replică Wilem pe

acelaşi ton.

Ştiam că eram jalnic de neexperimentat cu femeile, dar nu eram nevoit s-o recunosc făţiş. Aşa că nu i-am băgat în seamă vorbele şi am coborât de pe taburet.

– Cumva, mă îndoiesc că avea în minte o mică hârjoneală îndărătul tejghelei, am spus eu, luând o gură de apă şi mi-am îndreptat mantia. Acum, trebuie să o găsesc pe Aloine a mea şi să-i ofer mulţumirile mele sincere. Cum arăt?

– Mai contează? întrebă Wilem.

Simmon îl atinse pe umăr.

– Nu vezi? E după o pradă mai primejdioasă decât o fiică de consilier cam desfăcută la corsaj.

Le-am întors spatele cu un gest de dezgust şi m-am băgat în mulţime.

Nu aveam idee cum să o găsesc. O parte caraghioasă, visătoare din mine credea că am să o recunosc imediat ce dau ochii cu ea. Dacă era până şi pe jumătate atât de radioasă ca şi vocea ei, ar fi strălucit ca o lumânare într-o cameră întunecată.

Dar în vreme ce visam cu ochii deschişi, partea mai chibzuită din mine îmi şoptea în cealaltă ureche. *Nu spera,* spunea ea. *Să nu îndrăzneşti să speri că vreo femeie poate să ardă la fel de strălucitor ca vocea care a cântat partea Aloinei.* Deşi vocea aceasta nu avea darul să mă aline, o ştiam una chibzuită. Învăţasem să-i dau ascultare pe străzile Bobcatranului, unde mă ţinuse în viaţă.

Am rătăcit pe parterul Eolianului, căutând fără să ştiu ce anume căutam. Din când în când cineva îmi zâmbea sau îmi făcea cu mâna. După cinci minute, văzusem toate feţele de acolo şi am urcat la etaj. Acesta era de fapt un balcon de teatru modificat, dar în loc de şiruri de scaune, am găsit rânduri de mese cu vedere spre parter. Îmi făceam drum printre mese căutând-o pe Aloine, iar vocea nu contenea să-mi murmure în ureche. *Nu spera. Ai să te alegi doar cu dezamăgire. Nu va fi la fel de frumoasă cum îţi închipui şi atunci vei dispera.*

Cum am sfârşit de căutat la primul etaj o nouă teamă se strecură în mine. Poate că a plecat câtă vreme eu şedeam la bar, îmbătându-mă cu hidromel şi laude. Ar fi trebuit să o caut de la bun început, să cad în genunchi înaintea-i şi să-i mulţumesc din toată inima. Dacă plecase? Dacă nimeni nu ştia cine era sau unde plecase? Neliniştea începu să-mi macine stomacul, în vreme ce urcam scările la ultimul etaj al Eolianului.

Uite unde te-a dus speranţa, rosti vocea dinăuntrul meu. *S-a dus şi tot ce ţi-a rămas e o închipuire deşartă care să te chinuiască.*

Ultimul nivel era şi cel mai mic din cele trei, abia mai mult de o semilună subţire care îmbrăţişa trei pereţi, la mare înălţime deasupra scenei. Aici, mesele şi băncile erau mai răsfirate şi puţin ocupate. Am băgat de seamă că majoritatea celor de acolo erau cupluri şi mă întrebam dacă nu par un ciudat care merge de la masă la masă.

Încercând să par degajat, m-am uitat la feţele celor care şedeau la taclale sau la băut. Pe măsură ce mă apropiam de ultima masă, deveneam tot mai neliniştit. Cum era chiar în colţ, mi-era cu neputinţă să mă apropii ca din întâmplare. Cuplul care şedea acolo, unul cu păr bălai şi altul cu păr negru, erau cu spatele la mine.

Cum mă apropiam, cel cu păr blond râse şi am întrezărit un chip mândru, cu trăsături fine. Un bărbat. Mi-am îndreptat atenţia spre femeia cu păr lung, negru. Era ultima mea speranţă. Ştiam că era Aloine a mea.

Am ocolit colţul mesei şi i-am văzut chipul. Amândoi erau bărbaţi. Aloine plecase. O pierdusem şi cu acest gând inima mea se rostogoli din locaşul ei din piept şi căzu undeva adânc în mine, cam pe lângă călcâie.

Bărbaţii mă observară şi cel cu păr bălai îmi zâmbi.

– Uite, Thria, tânărul şase-strune a venit să ne salute, spuse el şi mă cercetă din cap până-n picioare. Eşti frumuşel. Vrei să ni te alături la un pahar?

– Nu, am murmurat eu, stânjenit. Doar căutam pe cineva.

– Ei bine, ai găsit pe cineva, spuse el, atingându-mă pe braţ. Numele meu e Fallon, iar el e Thria. Hai să bei cu noi. Promit să nu-l las pe Thria să încerce să te ia acasă. Are o slăbiciune amarnică pentru muzicieni, zâmbi el şarmant.

Am murmurat o scuză şi am plecat, prea abătut ca să mă mai gândesc dacă m-am făcut de râs sau nu.

În timp ce coboram înfrânt scările, sinele meu chibzuit profită de ocazie ca să mă mustre. *Asta se întâmplă când speri. Nimic bun. Totuşi, mai bine că ai ratat-o. Nu ar fi putut să-şi egaleze vocea. Vocea aceea, frumoasă şi straşnică, precum argintul arzând, ca lumina lunii peste pietrele de râu, ca o pană ce-ţi mângâie buzele.*

Am coborât scările cu ochii la podea, sperând să nu mă

oprească nimeni la o vorbă. Chiar atunci i-am auzit vocea, ca argintul arzând, ca un sărut pe ureche. Am ridicat privirea şi odată cu ea şi inima mea, căci ştiam că era Aloine. Am zărit-o şi unicul gând al meu era: frumoasă.

Frumoasă.

Capitolul 57
Interludiu – Părţile care ne compun

Bast se întinse leneş şi privi împrejur. În sfârşit, fitilul scurt al răbdării sale se mistui.

– Reshi?

Kvothe se întoarse spre el.

– Hmm?

– Şi apoi ce s-a întâmplat, Reshi? I-ai vorbit?

– Evident că i-am vorbit. Nu aş mai avea ce povesti dacă n-aş fi făcut-o. Partea aia e uşor de povestit. Dar mai întâi trebuie să o descriu. Nu sunt sigur cum s-o fac.

Bast se vânzoli în loc.

Kvothe începu să râdă, iar nemulţumirea de pe chip fu înlocuită de haz.

– Să înţeleg că pentru tine a descrie o femeie frumoasă e la fel de uşor ca a te uita la una?

Bast coborî privirea şi roşi. Kvothe îi puse o mână pe umăr, zâmbind.

– Necazul meu, Bast, e că ea e foarte importantă. Importantă pentru poveste. Nu-mi dau seama cum s-o descriu fără să-i aduc vreo nedreptate.

– Cred... cred că înţeleg, Reshi, spuse Bast împăciuitor. Am văzut-o şi eu. O dată.

Kvothe se dădu în spate, surprins.

– Ai văzut-o, nu-i aşa? Uitasem. Atunci, tu cum ai descrie-o? întrebă el şi îşi duse mâna la gură.

Bast abia aştepta ocazia. Se îndreptă în scaun, cu o figură gânditoare, apoi spuse:

– Avea urechi fără cusur, făcu el un gest gingaş cu mâinile. Urechiuşe perfecte, de parcă era sculptate din... ceva.

Cronicarul râse, după care păru puţin descumpănit, de parcă nu auzise bine de la început.

– Urechile ei? întrebă, parcă să se asigure că auzise bine.

– Ştii doar cât e de greu să găseşti o fată drăguţă cu urechi pe măsură, spuse Bast pe cel mai firesc dintre tonuri.

Cronicarul râse din nou, părând să găsească mai uşor de digerat spusele lui Bast.

– Nu. Sigur nu ştiu.

Bast îi aruncă o privire plină de compătimire.

– Ei bine, atunci trebuie să mă crezi pe cuvânt. Avea nişte urechi minunate.

– Bast, cred că ai bătut destul monedă pe ele, rosti Kvothe, amuzat.

Rămase pe gânduri o clipă, iar când vorbi din nou, o făcu cu glas rar, cu ochii undeva în depărtare:

– Problema e următoarea: nu era ca nimeni alta din câte femei am întâlnit. Avea ceva inefabil. Ceva ademenitor, precum căldura unui foc, avea graţie, o scânteie…

– Avea nasul coroiat, Reshi, întrerupse Bast reveria maestrului său.

Kvothe se uită la el cu o cută de enervare între sprâncene.

– Cum?

Bast ridică palmele în apărare.

– E doar ceva ce-am observat, Reshi. Toate femeile din povestea ta sunt frumoase. Nu pot să te contrazic întru totul, cum nu le-am văzut pe niciuna. Dar pe ea am văzut-o. Avea nasul puţin curbat. Şi dacă tot e să fiu sincer, avea faţa puţin prea îngustă pentru gustul meu. Reshi, în niciun caz nu era o frumuseţe desăvârşită.

Kvothe se uită lung la el, cu o căutătură solemnă.

– Bast, suntem mai mult decât părţile care ne compun, răspunse el fără urmă de reproş.

– Nu spun că nu era fermecătoare, Reshi, se repezi Bast să o întoarcă. Mi-a zâmbit. Era… avea un fel de… parcă te pătrundea până-n rărunchi, dacă pricepi.

– Înţeleg, Bast. Doar am cunoscut-o bine.

Kvothe se uită la Cronicar.

– Vezi tu, necazul izvorăşte din comparaţie. Dacă spun: „Era brunetă”, te-ai gândit: „Am cunoscut femei brunete, unele dintre ele foarte drăguţe”. Dar nu ai fi mai departe de adevăr, fiindcă femeia la care te gândeşti n-are nimic în comun cu ea. Cealaltă nu ar avea isteţimea ei, farmecul ei dezinvolt. Era altfel decât orice femeie pe care am cunoscut-o…

Kvothe se opri, uitându-se la mâinile sale. Rămase tăcut pentru atâta vreme, că Bast începu să se foiască, privind temător în jur.

– Până la urmă, n-are rost să mă îngrijorez, spuse Kvothe într-un sfârşit, uitându-se la Cronicar şi făcându-i semn să scrie.

– Dacă şi aici dau greş, va fi o nimica toată pentru lumea din jur.

Cronicarul ridică peniţa şi Kvothe începu să vorbească înainte să apuce să o bage în călimară.

– Avea ochi bruni, precum ciocolata sau cafeaua, ca lemnul lustruit al lăutei tatălui meu. Sclipeau într-o faţă frumoasă, ovală. Ca o lacrimă.

Kvothe se opri deodată, ca şi cum rămăsese fără cuvinte. Tăcerea fu atât de bruscă şi de adâncă, încât Cronicarul ridică privirea de pe pagina sa, ceva ce nu făcuse până atunci. Însă chiar în acea clipă, un alt şuvoi de cuvinte izbucni din Kvothe:

– Zâmbetul ei atât de firesc putea să oprească în loc inima unui bărbat. Avea buzele roşii. Nu roşul spoit despre care multe femei cred că le face ademenitoare. Buzele ei erau roşii mereu, de dimineaţa până seara. Ca şi cum, cu câteva minute înainte s-o vezi, mâncase fragi. Sau băuse sânge din inima cuiva. Oriunde şedea într-o cameră, era în centrul atenţiei. Să nu pricepeţi greşit, se încruntă Kvothe. Nu era zgomotoasă sau înfumurată. Ne uităm la foc pentru că scânteiază, pentru că luceşte. Ceea ce ne atrage privirea e lumina, dar ce ne face să ne apropiem de el nu e strălucirea. Ceea ce te atrage spre un foc e căldura pe care o simţi când te apropii. Acelaşi lucru se poate spune despre Denna.

Pe măsură ce vorbea, chipul lui Kvothe se schimonosea, de parcă fiecare cuvânt îl brăzda pe suflet. Şi, cu toate că vorbele îi erau limpezi, îi reflectau figura, ca şi cum ar fi fost şlefuite cu o pilă aspră înainte să-i părăsească gura.

– Ea…

Capul său era atât de plecat că părea să vorbească mâinilor din poală.

– Ce fac aici? rosti el cu glas stins, cu gura parcă plină de cenuşă. Ce bine poate ieşi din asta? Cum să vă fac s-o înţelegeţi dacă eu însumi n-am înţeles măcar o părticică din ea?

Cronicarul scrisese mare parte din vorbele lui Kvothe înainte să-şi dea seama că acesta nu o voia. Încremeni preţ de o clipă, apoi termină restul propoziţiei. Apoi aşteptă câteva momente ce păreau că nu se mai termină şi îl privi pe Kvothe.

Ochii lui îl prinseră şi îl ţinură în puterea lor. Erau aceiaşi ochi întunecaţi pe care Cronicarul îi mai văzuse. Ochi ca ai unui zeu mânios. Pentru o clipă, Cronicarul abia se ţinu să nu se ridice de la masă. Era o tăcere apăsătoare, de gheaţă. Kvothe se ridică şi arătă spre foaia dinaintea Cronicarului.

– Taie parte aia, mârâi el.

Cronicarul rămase cu gura căscată, cu o expresie de parcă fusese înjunghiat. Când nu schiţă nici un gest, Kvothe se întinse peste masă şi luă calm foaia de sub peniţa Cronicarului.

– Dacă nu te lasă inima să tai…

Kvothe rupse încet foaia pe jumătate scrisă. Sunetul de hârtie ruptă îi luă Cronicarului toată culoarea din obraji.

Cu răceală teribilă, Kvothe ridică o foaie goală şi o aşeză atent în faţa scribului înmărmurit. Împunse foaia sfâşiată cu degetul, împrăştiind cerneala încă umedă.

– Copiază până aici, rosti pe un glas rece şi necruţător ca fierul.

Fier avea şi în privire, întunecat şi dur. Nu încăpea loc de împotrivire. Cronicarul copie în grabă până unde degetul lui Kvothe ţinea hârtia lipită de masă. Imediat ce termină, Kvothe începu să vorbească limpede şi tăios, parcă muşcând sloiuri de gheaţă.

– În ce fel era frumoasă? Îmi dau seama că nu pot să spun îndeajuns. Deci, cum nu pot să spun îndeajuns, am să evit să spun prea multe. Scrie atât, că avea păr negru. Avea ochi căprui şi piele albă. Avea faţa ovală, cu maxilar puternic şi delicat. Scrie că era demnă şi graţioasă. Atât.

Kvothe luă o gură adâncă de aer înainte să continue:

– Mai scrie că era frumoasă. Atât se merită spus. Că era frumoasă până la măduva oaselor, în ciuda oricărui defect. Era frumoasă, cel puţin pentru Kvothe. Cel puţin? Pentru Kvothe, era cea mai frumoasă.

Pentru o clipă, Kvothe se încordă, parcă gata să sară şi să-i smulgă Cronicarului şi acea foaie. Apoi se relaxă, ca o velă părăsită de vânt.

– Dar, sincer să fiu, trebuie menţionat că era frumoasă şi în ochii altora…

Capitolul 58
Nume pentru un nou început

Ar fi frumos să spun că ochii ni s-au întâlnit şi că m-am îndreptat spre ea ca prin vis. Ar fi frumos să spun că i-am zâmbit şi că i-am înşirat tot soiul de dulcegării în cuplete cu ritm atent ticluit, ca un prinţ din nu ştiu ce basm.

Din nefericire, viaţa e arareori atât de bine scrisă. Adevărul e că am rămas înlemnit. Era Denna, tânăra pe care o întâlnisem în caravana lui Roent acum atâta vreme.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, totul se petrecuse cu jumătate de an mai înainte. Nu atât de mult timp când asculţi o poveste, dar jumătate de an durează cât o viaţă, mai ales când eşti tânăr. Şi amândoi eram foarte tineri.

Am zărit-o pe Denna tocmai când urca ultima treaptă a celui de-al doilea etaj al Eolianului. Avea ochii plecaţi, chipul gânditor, aproape trist. Se întoarse şi începu să meargă în direcţia mea fără să-şi ridice ochii din podea, fără să mă vadă.

Lunile de când n-o mai văzusem o schimbaseră. Dacă înainte fusese drăguţă, acum era şi fermecătoare. Poate că diferenţa stătea în faptul că nu mai purta hainele de drum în care o cunoscusem, ci o rochie lungă de gală. Dar, fără îndoială, era Denna. I-am recunoscut până şi inelul de pe deget, de argint cu o piatră albastră, pală.

De când drumurile noastre se despărţiseră, am ascuns gânduri nebuneşti – dar atât de dragi mie – despre Denna într-un ungher al inimii mele. Mă gândisem să merg în Anilin şi să-i dau de urmă, sau să ne reîntâlnim pe drum din întâmplare, sau să mă caute ea la Universitate. Dar, adânc în sinea mea, ştiam că nu erau altceva decât fantasme copilăreşti. Ştiam adevărul: că nu aveam s-o mai revăd.

Însă iat-o în faţa mea, iar eu eram total nepregătit. Oare avea să mă ţină minte, să şi-l amintească pe băiatul stingher pe care-l cunoscuse pentru câteva zile acum atât de multă vreme?

Denna ajunse la câţiva paşi de mine când ridică privirea şi mă văzu. Chipul i se însenină, ca şi cum cineva aprinsese o lumânare în ea şi strălucea de la lumina ei. Se repezi spre mine, scurtând distanţa dintre noi în trei paşi entuziaşti.

Pentru o clipă, păru gata să se arunce drept în braţele mele, dar în ultima clipă se opri şi se uită cu coada ochiului la cei din

jur. În doar jumătate de pas, îşi preschimbă fuga bucuroasă spre mine într-un salut politicos, cu braţul întins. Totul cu graţie ireproşabilă, dar chiar şi aşa, fu nevoită să-şi proptească cealaltă mână de pieptul meu, căci altfel ar fi căzut peste mine din pricina opririi bruşte.

Şi îmi zâmbi. Un zâmbet cald, dulce şi sfios, ca o floare ce îşi desface petalele. Era prietenesc, sincer şi puţin jenat. Când mi-a zâmbit, am simţit că…

Sincer nu ştiu cum să descriu ce-am simţit. Mi-ar fi mai uşor să mint. Aş putea să fur dintr-o sută de poveşti şi să vă spun o minciună atât de familiară încât aţi înghiţi-o fără să staţi pe gânduri. Aş putea să spun că mi s-au muiat genunchii. Că mi-a tăiat răsuflarea. Dar nu ar fi adevărat. Inima nu îmi bătea mai să-mi iasă din piept, nici nu mi s-a oprit în loc. Acelea sunt lucruri despre care se spune că se petrec în poveşti. Dulcegării. Hiperbolă. Fleacuri. Şi totuşi…

Ieşiţi afară în primele zile ale iernii, după primul ger. Găsiţi un ochi de apă cu o fâşie de gheaţă deasupra, încă proaspătă şi limpede ca sticla. Înspre margine, gheaţa vă va ţine! Alunecaţi mai departe. Mai departe. Până la urmă, ajungeţi în locul unde gheaţa abia dacă vă suportă greutatea. Acolo veţi simţi ce-am simţit eu. Gheaţa se sparge sub picioarele voastre. Priviţi în jos şi vedeţi crăpături răspândindu-se ca o pânză de păianjen. Nu se aude un zgomot, dar simţiţi vibraţiile prin tălpi.

Asta am simţit la zâmbetul Dennei. Nu vreau să dau de înţeles că mă simţeam ca şi cum stăteam pe gheaţă subţire, gata să se spargă sub mine. Nu. Mă simţeam ca gheaţa însăşi, sfărâmat dintr-odată, cu crăpături fulgerând din locul unde mă atinsese pe piept. Singurul motiv pentru care mai eram într-o bucată era pentru că miile de bucăţi ale mele încă se sprijineau una de cealaltă. Mi-era teamă că, dacă mă mişcăm, m-aş fi sfărâmat în faţa ei.

Poate că ar trebui doar să spun că am fost prins în mrejele zâmbetului ei. Şi, cu toate că asta sună ca desprins dintr-o carte de basme, e foarte aproape de adevăr.

Niciodată nu mi-a fost greu să vorbesc. Chiar dimpotrivă, uneori spun prea uşor ce am în minte şi lucrurile o iau razna din cauza asta. Şi totuşi, acolo în faţa Dennei, eram prea năucit să scot o vorbă. Nu aş fi putut spune ceva care să aibă o noimă nici dacă viaţa mea ar fi depins de asta.

Fără să-mi dau seama, toate obiceiurile curteneşti pe care

mama le băgase în mine au ieşit la suprafaţă. Am întins mâna elegant să o iau pe a Dennei, ca şi cum mi-ar fi oferit-o. Apoi m-am dat cu o jumătate de pas înapoi şi am făcut o plecăciune ca la carte. În acelaşi timp, am prins marginea mantiei cu mâna liberă şi am dat-o la spate. Era o plecăciune politicoasă fără a fi ridicol de formală şi numai potrivită în asemenea împrejurări.

Ce urma? Un sărut pe mână era tradiţional, dar ce fel de sărut era potrivit? În Atur, doar te plecai deasupra mâinii. Domniţele cealdime, precum acea fiică de cămătar cu care sporovăisem mai devreme, se aşteptau să le atingi uşor degetele cu gura şi să scoţi un sunet de sărut. În Modeg, îţi apăsai buzele de propriul deget mare când apucai mâna unei femei.

Dar eram în Orânduire şi Denna nu avea accent străin. Atunci, un sărut simplu. Mi-am apăsat uşor buzele de dosul palmei sale cât timp îţi ia să tragi aer în piept. Pielea ei era caldă şi mirosea vag a buruiană.

– Sunt în serviciul dumitale, doamna mea, am spus, ridicându-mă şi lăsând-o de mână.

Pentru prima oară în viaţă, înţelegeam adevăratul scop al unui asemenea salut formal. Îţi dă un text de urmat când n-ai nici cea mai mică idee ce să spui.

– Doamna mea? repetă Denna, puţin surprinsă. Foarte bine, dacă insişti.

Îşi apucă rochia cu o mână şi mimă o plecăciune, reuşind să o facă în acelaşi timp graţioasă, ironică şi jucăuşă.

– Doamna ta.

Auzindu-i vocea, mi-am dat seama că bănuielile mele se adeveriseră. Ea era Aloine a mea.

– Ce faci aici, în al treilea cerc, de unul singur? Sau *nu* eşti singur? întrebă ea, plimbându-şi privirea prin balconul în formă de semilună.

– Eram singur, am spus, apoi, cum nu-mi venea nimic în minte, am împrumutat un vers din cântecul ce-mi era încă proaspăt în memorie. Acum, pe neaşteptate, Aloine lângă mine stă.

Zâmbi, măgulită.

– Cum adică, pe neaşteptate?

– Eram aproape convins că ai plecat.

– Era cât pe ce, răspunse ea cu puţină răutate. Două ore l-am aşteptat pe Savien al meu.

Suspină tragic, dându-şi ochii peste cap şi puţin într-o parte,

ca o statuie de sfântă.

– Până la urmă, cuprinsă de disperare, am decis că Aloine ar trebui să-l găsească de data asta şi la naiba cu povestea, zâmbi ea obraznic.

– „Deci doar nave făr' de făclii pe timp de noapte...” am citat eu.

– „...Trecând aproape, dar neştiut unul de altul”, mă completă Denna.

– *Căderea lui Felward,* am spus, cu un nou găsit respect. Nu mulţi oameni cunosc piesa aceea.

– Eu nu sunt mulţi oameni.

– Am să-mi ard asta cu fierul în memorie.

Am plecat capul cu deferenţă exagerată. Denna pufni ironic. Am ignorat-o şi am continuat pe un ton mai serios:

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns că m-ai ajutat în seara asta.

– Nu poţi? Ce păcat! Cât de mult *poţi* să-mi mulţumeşti?

Fără să mă gândesc, am întins mâna la gulerul mantiei mele şi am desfăcut naiul măiestriei.

– Doar atât, am spus, întinzându-i-l.

– Nu... Denna ezită, puţin luată prin surprindere. Nu poţi să fii serios...

– Fără tine, nu l-aş fi câştigat. Şi nu am altceva de valoare, numai dacă nu-mi vrei lăuta.

Ochii căprui ai Dennei mă iscodiră, ca şi cum nu se putea hotărî dacă-mi râdeam de ea sau nu.

– Nu cred că poţi să-ţi dai naiul aşa...

– De fapt, pot. Stanchion mi-a spus că, dacă îl pierd sau îl dăruiesc, trebuie doar să câştig un altul.

I-am luat mâna, i-am desfăcut degetele şi i-am aşezat micul nai de argint în palmă.

– Asta înseamnă că pot să fac ce poftesc cu el şi poftesc să ţi-l dau ţie.

Denna se uită la naiul din palma ei, apoi se uită atent la mine, de parcă abia acum mă vedea cu adevărat. Pentru o clipă, am fost dureros de conştient de cum arătam. Mantia îmi era ponosită şi, chiar şi în cele mai bune haine ale mele, nu eram departe de a fi zdrenţăros.

Coborî din nou privirea şi închise încet degetele în jurul naiului. Apoi se uită la mine, fără să i se citească ceva pe faţă.

– Cred că poate eşti o persoană minunată, spuse ea.

Am dat să-i răspund, dar mi-o luă înainte.

– Totuşi, nu pot să accept. E o răsplată prea mare pentru ajutorul pe care ţi l-am dat. Aş ajunge *eu* să-ţi fiu datoare.

Îmi luă mâna şi-mi puse naiul în palmă.

– Prefer să mai ai de ce să-mi fii recunoscător. Aşa încă îmi datorezi un favor, rânji ea subit.

Dintr-odată, se făcuse tăcere în încăpere. M-am uitat nedumerit împrejur, fiindcă uitasem unde mă aflam. Denna îşi duse un deget la buze şi arătă în jos, peste balustradă. Ne-am apropiat de margine şi ne-am uitat jos, să vedem un bătrân care deschidea un toc de instrument muzical cu o formă curioasă. Am rămas mut de uimire când am văzut ce a scos din ea.

– Ce e chestia aia, întrebă Denna?

– E o veche lăută de curte, am răspuns, fără să-mi pot ascunde uimirea. N-am mai văzut una în realitate până acum.

– E o lăută? buzele Dennei se mişcau în tăcere. Număr douăzeci şi patru de strune. Cum funcţionează? Sunt mai multe decât la unele harpe.

– Aşa le făceau acum mult timp, înainte să apară strunele de metal, înainte de lăuta cu gât lung. E incredibil. În gâtul acela de lebădă s-a pus mai multă muncă migăloasă decât în trei catedrale.

Îl urmăream pe bătrân, care îşi dădu barba într-o parte şi îşi căută o poziţie mai comodă în scaun.

– Sper doar că a acordat-o înainte să urce pe scenă, am adăugat. Altfel, avem de aşteptat vreo oră până învârte de toate cheiţele. Tatăl meu povestea că menestrelii din vechime petreceau două zile punând coardele şi două ore acordându-le doar ca să cânte două minute la o lăută de curte.

Bătrânului îi luă doar cinci minute să-şi pună strunele în armonie. Apoi începu să cânte. În ciuda faptului că nu mai văzusem o lăută de curte, ca să nu mai spun că nu mai auzisem vreuna, gândurile îmi erau prea învolburate din pricina Dennei ca să mă mai preocupe altceva. Aşa cum stăteam unul lângă altul, cu coatele pe balustradă, tot furişam priviri spre ea cu coada ochiului.

Nu-mi spusese pe nume, nici nu adusese vorba de întâlnirea noastră în caravana lui Roent. Asta însemna că nu-şi aducea aminte de mine. Până la urmă, nu prea era de mirare că îl uitase pe băiatul zdrenţăros pe care-l cunoscuse doar câteva zile pe drum. Totuşi, mă durea puţin, căci eu îmi amintisem cu drag de

ea pentru atâtea luni. Oricum, nu avea rost să aduc vorba despre asta fără să par penibil. Mai bine să o iau de la început şi să sper că de data asta era mai memorabil.

Cântecul se sfârşi înainte să bag de seamă şi am aplaudat cu entuziasm să-mi ascund neatenţia.

– Am crezut că ai greşit mai devreme, când ai repetat corul, îmi spuse Denna când aplauzele se opriră. Nu mi-a venit să cred că te aşteptai să ţi se alăture cineva din public. Nu am mai văzut aşa ceva decât noaptea, la focurile de tabără.

Am ridicat din umeri.

– Toată lumea îmi spune că acolo cântau cei mai buni muzicieni. Am avut încredere că cineva ştia versurile, am spus, cu un gest galant cu palma spre ea.

Denna arcui o sprânceană.

– Era cât pe ce să nu-ţi iasă. Am aşteptat să se bage altcineva. Eram puţin temătoare să o fac eu.

Am privit-o nedumerit.

– De ce? Ai o voce încântătoare.

Denna făcu o grimasă timidă.

– Am auzit cântecul doar de două ori înainte de asta. Nu eram sigură că mi-l amintesc pe tot.

– De două ori?

Denna încuviinţă.

– Şi a doua oară a fost chiar acum un răstimp. Un cuplu l-a cântat la o cină oficială la care am participat în Etnia.

– Vorbeşti serios? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Îşi dădu capul pe spate şi înapoi, parcă prinsă cu ocaua mică. Părul negru îi veni pe faţă şi îl dădu la o parte.

– Bine, poate că i-am auzit repetând puţin chiar înainte de cină…

Am clătinat uimit din cap.

– Incredibil. E o armonie grozav de dificilă. Şi să ţii minte toate versurile… M-am minunat o clipă în tăcere. Ai o ureche nemaipomenită.

– Nu eşti primul bărbat care-mi face asemenea compliment, rosti ea cu viclenie. Dar eşti primul care o spune fără să se uite la ele.

Denna coborî privirea în jos, cumva stânjenită de ceea ce spusese. M-am îmbujorat la faţă când am auzit un glas cunoscut în spatele nostru.

– Iată-te!

M-am întors să dau cu ochii de Sovoy, înaltul şi chipeşul meu amic şi complice de la cursul de magie simpatetică avansată.

– Iată-mă, am răspuns, surprins că mă căutase.

Chiar mai surprins că nu avuse buna-cuviinţă să mă lase în pace când aveam o conversaţie intimă cu o tânără femeie.

– Iată-ne, zâmbi Sovoy şi se duse să-i cuprindă Dennei mijlocul cu braţul, apoi se încruntă în joacă spre ea. Am măturat etajele de jos să-ţi caut cântăreţul şi între timp amândoi eraţi aici, hoţomanilor!

– Am dat unul de altul din pură întâmplare, rosti Denna şi îşi aşeză mâna pe a lui, care i se odihnea pe şold. Ştiam că ai să te întorci să-ţi iei băutura, dacă nimic mai mult... spuse ea şi făcu din cap spre o masă liberă din apropiere, pe care se găseau două pahare de vin.

S-au răsucit şi s-au îndreptat la braţ spre masa lor. Denna se uită la mine peste umăr şi-mi făcu din sprâncene. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemna gestul acela. Sovoy îmi făcu semn să mă alătur şi trase un scaun liber de la altă masă.

– Nu mi-a venit să cred că erai tu, spuse el. Mi s-a părut că-ţi recunosc vocea, dar... Deşi al treilea cerc oferă intimitate cuplurilor, vederea spre scenă lasă de dorit. Habar n-aveam că ştii să cânţi.

Îşi puse braţul peste umerii Dennei şi îi trimise zâmbetul său fermecător, cu ochi albaştri.

– Când şi când, am răspuns în timp ce mă aşezam.

– Norocul tău că am ales Eolianul în seara asta. Altfel, te acompaniau doar ecourile şi greierii, spuse Sovoy.

– Atunci îţi sunt dator, am înclinat eu capul.

– Suntem chit dacă-l iei partener pe Simmon data viitoare când jucăm colţuri. Aşa, tu o să fii nevoit să te arunci când nemernicul ăla aiurit mizează cu nimic în afară de o pereche în mână.

– S-a făcut. Deşi mă doare sufletul, am spus şi m-am întors spre Denna. Cum rămâne cu tine? Îţi datorez o mare favoare, cum pot să te răsplătesc? Cere-mi orice şi e al tău, dacă-mi stă în puteri.

– Orice-ţi stă în puteri, repetă ea jucăuş. Şi ce mai poţi să faci, în afară să cânţi atât de bine că Tehlu şi îngerii lui ar plânge dacă te-ar auzi?

– Îmi închipui că pot să fac orice, numai dacă mi-ai cere-o.

Denna izbucni în râs.

– E un lucru primejdios să-l spui unei femei, mă sfătui Sovoy. Mai ales ăsteia. Parcă văd că te pune să-i aduci o frunză din copacul cântător de la capătul lumii.

Denna se lăsă în spătarul scaunului şi mă iscodi cu ochi în care se citea primejdia.

– O frunză din copacul cântător, murmură ea. Ar fi un dar frumos. Mi-ai aduce una?

– Cu siguranţă, am spus, surprins să-mi dau seama că era adevărul.

Păru să se gândească serios la asta, apoi clătină ghiduş din cap.

– N-aş vrea să te pun să călătoreşti atât de departe. Îmi păstrez favoarea pentru altă zi.

– Deci îţi rămân îndatorat, am oftat eu.

– O, nu! Altă povară pe inima lui Savien al meu…

– Motivul pentru care inima mea e împovărată e că nu-ţi ştiu numele. Aş crede în continuare că eşti Felurian. Dar asta ar duce la o nefericită confuzie.

Denna mă măsură cu privirea.

– Felurian? Mi-ar plăcea asta, dacă nu te-aş socoti un mincinos.

– Un mincinos? am spus, indignat. Primul meu gând când te-am văzut a fost: „Felurian! Ce am făcut? Adulaţia semenilor mei a fost risipă de vreme. De-ar fi să-nviu clipele ce-am irosit, nădăjduiesc să le petrec mai chibzuit şi să mă scald într-o lumină ce se-ntrece cu soarele-n zenit”.

– Un mincinos *şi* un hoţ, zâmbi ea. Ai furat asta din cel de-al treilea act din *Daeonica.*

– Ştii şi *Daeonica?* Sunt vinovat, recunosc. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat.

Îi zâmbi lui Sovoy şi se întoarse către mine.

– Linguşelile nu mă deranjează, dar n-au să-ţi câştige numele meu. Sovoy mi-a pomenit că ţii pasul cu el la Universitate. Asta înseamnă că ai de-a face cu forţe întunecate care mai bine ar fi lăsate în pace. Dacă îţi dau numele, poate ai avea putere asupra mea.

Gura nu-i trăda nici un zâmbet, dar i-l vedeam în privire, în felul cum îşi ţinea capul.

– Foarte adevărat, am răspuns cu egală seriozitate. Dar hai să facem o înţelegere. Îţi dau numele meu la schimb. Aşa, şi eu am să fiu în puterea ta.

– Mi-ai vinde şi cămaşa de pe tine. Sovoy ştie cum te cheamă. Presupunând că nu mi-a spus deja, l-aş putea afla imediat de la el.

– Adevărat, rosti Sovoy, părând uşurat că ne aminteam de prezenţa lui.

Îi luă mâna şi i-o sărută.

– Poate să-ţi spună numele meu, dar nu poate să ţi-l dea. Doar eu pot să fac asta, am spus şi am trântit o palmă pe masă. Oferta rămâne în picioare, numele meu pentru al tău. O accepţi? Sau am să fiu nevoit să mă gândesc întotdeauna la tine ca la Aloine şi niciodată cu adevărat la tine?

Ochii Dennei fremătau.

– Foarte bine. Dar mai întâi vreau să îl ştiu pe al tău.

M-am întins peste masă şi i-am făcut semn să facă la fel. Îi dădu drumul de mână lui Sovoy şi îşi întinse urechea spre mine. I-am şoptit solemn numele în ureche.

– Kvothe.

Mirosea vag a flori, ceea ce bănuiam că era parfum, dar sub el era propriul ei miros, ca iarba verde, ca un drum după o ploaie uşoară de primăvară. Apoi se dădu în spate şi păru să se gândească un timp la numele meu.

– Kvothe, rosti ea în cele din urmă. Ţi se potriveşte. Kvothe.

Ochii îi sclipeau ca şi cum descoperise o taină. Îl rostise rar, ca şi cum l-ar gusta, şi încuviinţă pentru sine.

– Ce înseamnă?

– Înseamnă multe lucruri, am răspuns cu un glas de Taborlin cel Mare. Dar nu ai să mă distragi aşa de uşor. Am plătit şi acum sunt în puterea ta. Ai de gând să-mi dai numele tău, ca să te chem pe el?

Zâmbi şi se întinse din nou. Am făcut întocmai. Când mi-am întors capul într-o parte, i-am simţit o şuviţă rătăcită mângâindu-mi obrazul.

– Dianne, rosti ea şi răsuflarea ei caldă mă mângâie ca o pană pe ureche. Dianne.

Amândoi ne-am reluat locul pe scaune. Când văzu că nu spun nimic, mă întrebă:

– Ei bine?

– Îl am, am asigurat-o. Îl cunosc la fel de bine ca pe al meu.

– Atunci, spune-l.

– Îl păstrez. Asemenea daruri nu trebuie irosite.

Mă privi nemulţumită. M-am înduplecat.

– Dianne. Dianne. Îţi vine ca o mănuşă.

Ne-am privit lung unul pe celălalt, după care am observat că Sovoy se uita la mine nu tocmai subtil, în semn că ar trebui să-mi văd de treabă.

– Ar trebui să cobor, am spus ridicându-mă repede din scaun. Trebuie să întâlnesc nişte oameni importanţi.

Mi-a venit să-mi dau pumni imediat ce mi-am dat seama ce prostie scosesem pe gură, dar nu-mi venea în minte o cale mai puţin jenantă prin care să mă corectez. Sovoy se ridică şi-mi strânse mâna, fără îndoială bucuros să scape de mine.

– Felicitări pentru seara asta, Kvothe! Ne mai vedem.

M-am întors s-o găsesc şi pe Denna în picioare. Îmi întâlni privirea şi zâmbi.

– Şi eu sper să ne mai vedem.

Îmi întinse mâna şi îmi zâmbi cu căldură.

– Speranţa moare ultima.

Voisem să sun plin de duh, dar cuvintele părură grosolane imediat ce-mi părăsiră gura. Trebuia să plec înainte să mă fac şi mai mult de râs. Am dat mâna cu ea la repezeală. Era puţin rece la atingere. Catifelată, delicată şi totuşi puternică. Nu i-am sărutat-o, căci Sovoy îmi era prieten, iar acesta nu e un lucru pe care îl faci faţă de un prieten.

Capitolul 59
Ştiind toate acestea

În timp, şi cu încurajări din partea lui Deoch şi Wilem, m-am îmbătat. Astfel, cei trei studenţi făcură drum întors, cam pe şapte cărări, spre Universitate. Priviţi-i cum merg, clătinându-se doar puţin. E linişte şi, când clopotniţa bate ceasul târziu, nu risipeşte tăcerea, ci doar o întăreşte. Şi greierii respectă tăcerea. Chemările lor sunt ca nişte cusături atente în broderia ei, prea mici ca să fie văzute.

Noaptea îi înconjoară pretutindeni, ca o catifea caldă. Stelele, diamante arzătoare pe cerul senin, luminează drumul de sub picioarele lor în nuanţe sure şi argintii. Universitatea şi oraşul Imre erau inimile cunoaşterii şi ale artei, cele mai puternice din cele patru zări ale civilizaţiei.

Aici, pe drumul dintre ele, sunt doar copaci bătrâni şi iarbă lungă care se unduieşte sub suflarea vântului. Noaptea e desăvârşită în sălbăticia ei, de o frumuseţe înspăimântătoare.

Cei trei băieţi, unul întunecat, unul luminos şi altul – în lipsa unui cuvânt mai bun – înflăcărat, nu observă noaptea. Poate că doar o părticică din ei o face, dar sunt tineri şi beţi şi ştiu în inimile lor că niciodată n-au să îmbătrânească şi să moară.

De asemenea, ştiu că sunt prieteni şi că împărtăşesc o dragoste care nu-i va părăsi niciodată. Băieţii ştiu multe alte lucruri, dar niciunul nu pare mai important ca acesta. Poate că au dreptate.

Capitolul 60
Noroc

Ziua următoare m-am dus la tragerea la sorţi pentru examen în braţele primei mele mahmureli. Obosit şi venindu-mi puţină greaţă, m-am pus la cea mai scurtă coadă şi am încercat să nu bag în seamă sutele de studenţi care zumzăiau în jur, cumpărând, vânzând, dând la schimb şi în general plângându-se de locurile pe care le traseră la examen.

– Kvothe, fiul lui Arliden, am spus când am ajuns în sfârşit în faţă.

Femeia cu aer plictisit îmi scrise numele şi am tras o plăcuţă din săculeţul de catifea neagră. Scria: „Hepten; amiază”. Mai aveam cinci zile până atunci, suficient timp cât să mă pregătesc. Dar, pe când mă îndreptam spre Morişcă, mă bătu un gând. De câtă pregătire aveam într-adevăr nevoie? Mai important, cât de bine m-aş putea pregăti fără acces la Arhivă?

În vreme ce mă gândeam la asta, mi-am ridicat mâna deasupra capului, întinzând degetul mare şi cel mijlociu în semn că aveam un loc în examen de azi în cinci zile şi că eram dispus să-l vând.

Nu dură mult până ce o studentă pe care nu o cunoşteam se apropie de mine.

– A patra zi, spuse ea, arătându-şi plăcuţa. Îţi dau o para la schimb.

Am clătinat din cap. Fata dădu din umeri şi îşi văzu de drum.

Galven, un Re’lar din Clinică se apropie de mine. Ridică arătătorul, indicând că avea examen în acea după-amiază. Din ridurile de sub ochi şi chipul tulburat, mă îndoiam că era prea dornic să-şi dea testul atât de curând.

– Iei cinci parale?

– Aş vrea să iau un talant…

Galven încuviinţă, învârtindu-şi plăcuţa între degete. Era un preţ cinstit. Nimeni nu vrea să dea nas în nas cu magiştrii din prima zi.

– Poate mai târziu. Să văd ce mai găsesc.

Cum îl petreceam cu privirea, mă minunam ce diferenţă poate să facă o singură zi. Ieri, cinci parale mi-ar fi părut bănetul de pe lume. Dar azi, punga mea era plină…

Eram pierdut în calcule despre câţi bani câştigasem de fapt

noaptea trecută când i-am văzut pe Wilem şi pe Simmon apropiindu-se. Wil părea puţin palid sub tenul său oacheş de ceald. Mă gândeam că nici el nu scăpase de consecinţele nopţii noastre de destrăbălare. Sim, pe de altă parte, era vioi şi binedispus ca întotdeauna.

– Ghici cine a tras un loc pentru dup-amiaza asta? spuse şi arătă cu capul peste umărul meu. Ambrose şi mai mulţi din amicii lui. E de ajuns să mă facă să cred că se face dreptate în lume.

Întorcându-mă să caut prin mulţime, i-am auzit glasul lui Ambrose înainte să-l văd:

– …Din aceeaşi pungă, ceea ce înseamnă că au făcut o treabă de mântuială cu amestecatul plăcuţelor. Ar trebui să refacă toată scamatoria asta aberantă şi…

Ambrose se plimba cu câţiva din amicii săi bine îmbrăcaţi, plimbându-şi privirea peste mulţime, căutând mâini ridicate. Ajunse la câţiva paşi depărtare până să coboare privirea şi să-şi dea seama că de fapt se îndrepta spre mine. Se opri încruntat, după care dădu glas unui râset lătrat.

– Sărmanul de tine, ai la dispoziţie tot timpul din lume şi nu ştii cum să-l petreci. Încă nu te-a lăsat Lorren să intri în Arhivă?

– Ciocan şi goarnă, rosti scârbit Wilem dinapoia mea.

Ambrose îmi zâmbi.

– Auzi. Îţi dau un bănuţ şi una din cămeşile mele mai vechi pentru locul tău. Măcar aşa ai ceva de purtat când o speli pe aia în râu.

Câţiva dintre prietenii săi râseră din spate, privindu-mă dispreţuitor.

Mi-am păstrat calmul, căci nu voiam să-i dau satisfacţie. E adevărat că mă supăra faptul că aveam numai două cămăşi, iar după două trimestre în care le purtasem zi-lumină începeau să se ponosească. Nu că n-ar fi fost ponosite când le luasem. Mai mult, *chiar* le spălam în râu, cum n-aveam bani să le duc la spălătorie.

– Prefer să nu. Cămeşile tale sunt cam prea ţipător vopsite pentru gustul meu.

Am tras de partea din jos a cămeşii mele ca să mă fac înţeles. Câţiva dintre studenţii din apropiere începură să râdă.

– Nu înţeleg, l-am auzit pe Sim şoptindu-i lui Wil.

– Insinuează că Ambrose are…. Wil făcu o pauză. *Edamete tass,* o boală pe care o iei de la curve. Vezi tu, e o scurgere de…

– Bine, bine, se grăbi Sim să-l întrerupă. Am priceput. Câh. Ambrose mai poartă şi verde.

Între timp, Ambrose se căzni să chicotească împreună cu lumea la gluma mea.

– Poate că mi-am meritat-o. Foarte bine, pomana pentru săraci. Cât vrei? întrebă el şi îşi scoase punga, zornăind-o în faţa mea.

– Cinci talanţi.

Mă privi buimăcit, îngheţat în actul de a-şi deschide punga. Era un preţ ridicol de mare. Câţiva spectatori îşi dădură coate, sperând evident că am să reuşesc cumva să-l îmbrobodesc pe Ambrose să plătească de câteva ori în plus peste valoarea reală a plăcuţei mele.

– Scuze. Vrei să te ajut să-i converteşti? l-am întrebat.

Era bine cunoscut faptul că Ambrose eşuase lamentabil la partea de aritmetică a examenului de trimestrul trecut.

– Cinci e ridicol, spuse el. Atât de târziu, ai noroc să te faci cu unul.

M-am forţat să ridic nepăsător din umeri.

– M-aş mulţumi cu patru.

– Ai să te mulţumeşti cu unul. Nu sunt idiot.

Am răsuflat cu resemnare.

– Bănuiesc că nu te pot convinge să mergi peste… un talant şi patru parale? am întrebat, dezgustat de cât de rugătoare reuşisem să-mi fac vocea.

Ambrose zâmbi ca un rechin.

– Ştii ce, îţi dau unul şi trei parale. Nu sunt mai presus de puţină caritate din când în când, rosti el mărinimos.

– Mulţumesc, domnule. Vă sunt profund recunoscător, am spus eu cu supuşenie.

Simţeam dezamăgirea celor din jur faţă de felul cum dădeam din coadă pentru banii lui Ambrose.

– N-ai de ce. Îmi face întotdeauna plăcere să-i ajut pe cei nevoiaşi, rosti Ambrose plin de sine.

– În monede din Vintas, face doi nobili, şase firfirei, doi bani şi patru gologani.

– Pot să calculez şi singur, se răţoi el. Am călătorit prin lume cu suita tatălui meu de când eram mic. Ştiu destule despre bani.

– Desigur, m-am grăbit eu să plec capul. Ce prostesc din partea mea! Ai fost şi în Modeg? am întrebat eu, părând curios.

– Evident. Am fost până şi la curtea regală din Cershaen. De

două ori, răspunse el în vreme ce se scotocea prin pungă, sortând prin tot felul de monede.

– Atunci, e adevărat că nobilimea modegană socoteşte târguiala drept o activitate demnă de dispreţ pentru cei de viţă nobilă? am întrebat eu cu nevinovăţie. Am auzit că o consideră drept un semn că persoana respectivă fie are obârşie joasă, fie a căzut pradă unor împrejurări disperate...

Ambrose se uită la mine cu deplină stupefacţie, cu mâna încremenită în pungă. Îşi miji ochii.

– Pentru că, dacă e adevărat, e foarte generos din partea ta să te cobori la nivelul meu doar de dragul unei mici târguieli cu mine, i-am rânjit eu. Nouă, ruhilor, ne place grozav să ne tocmim.

Mulţimea din jurul nostru izbucni într-un murmur de râs. Erau deja câteva zeci de oameni.

– Nu e vorba de asta, spuse Ambrose.

Faţa mea deveni o mască a îngrijorării.

– Vai, îmi pare atât de rău, excelenţă! Nu ştiam că treceţi prin vremuri de restrişte... am spus şi m-am apropiat de el, întinzându-i plăcuţa. Poftim, poţi s-o ai pentru un bănuţ. Nici eu nu sunt mai presus de puţină caritate.

Am ajuns drept în faţa lui, ţinând plăcuţa.

– Te rog, insist, întotdeauna e o plăcere să-i ajut pe cei nevoiaşi.

Ambrose se uită furios la mine.

– Ţine-o şi să-ţi stea în gât, şuieră el cu glas scăzut. Şi adu-ţi aminte de un lucru cât mănânci fasole şi-ţi speli rufele în râu: încă am să fiu aici în ziua-n care ai să pleci fără nimic, doar cu mâinile în buzunare.

Se răsuci şi plecă, ca o adevărată întruchipare a demnităţii insultate. În urma lui se auzi doar ropotul de aplauze de la cei din jur. Am făcut plecăciuni în toate părţile.

– Ce notă i-ai da? îl întrebă Wil pe Sim.

– Două puncte la Ambrose. Trei la Kvothe. Sincer, nu e cea mai bună prestaţie a ta, îmi spuse el mie.

– Nu prea am dormit astă-noapte.

– De fiecare dată când faci asta, îl faci să vrea să ţi-o plătească şi mai rău, spuse Wil.

– Nu putem face nimic în afară să ne aruncăm vorbe otrăvite. Magiştrii au avut grijă de asta. Orice ar depăşi anumite limite ne-ar pune în pericol de exmatriculare pentru comportament

nepotrivit pentru un membru al Arcanumului. De ce credeţi că nu i-am făcut viaţa un calvar?

– Eşti leneş? sugeră Wil.

– Lenea e una dintre cele mai mari calităţi ale mele. Dacă n-aş fi leneş, poate aş încerca să traduc *Edamete tass* doar ca să aflu, spre dezgustul meu, că înseamnă „edem care se prelinge”, am spus şi am ridicat din nou mâna, întinzând degetul mare şi pe cel mijlociu. În schimb, presupun că se traduce direct prin numele bolii: „nemserie”, prevenind astfel orice pată adusă prieteniei noastre.

Până la urmă, mi-am vândut locul unui Re’lar disperat din Partizanat, numit Jaxin. M-am târguit la sânge, dându-mi locul pentru şase parale şi o favoare cu care mi-era dator.

Examenul decurse cam aşa cum mă aşteptasem, având în vederea că n-am putut să învăţ. Hemme încă nu-şi uitase vrajba împotriva mea. Lorren era rece. Elodin îşi pusese capul pe masă şi părea să doarmă. Taxa mea de studii ajunsese la şase talanţi în cap, ceea ce mă punea într-o situaţie interesantă…

***

Lungul drum spre Imre era pustiu. Soarele sclipea printre copaci şi vântul purta pe aripile sale o fărâmă din răcoarea toamnei ce urma să vină. M-am îndreptat mai întâi spre Eolian să-mi recuperez lăuta. Stanchion insistase să o las acolo noaptea trecută, nu cumva să o sparg la beţie pe drumul de întoarcere acasă.

L-am zărit pe Deoch sprijinit de tocul uşii, trecându-şi o monedă peste încheieturile degetelor. Îmi zâmbi când mă văzu.

– Salut! Credeam că tu şi prietenii tăi o să ajungeţi în râu la cum vă împleticeaţi când aţi plecat.

– Norocul nostru că ne împleticeam în direcţii diferite, aşa că ne-am echilibrat.

Deoch începu să râdă.

– Domniţa ta e înăuntru.

Am încercat să nu roşesc, întrebându-mă de unde ştia că speram să o găsesc pe Denna acolo.

– Nu ştiu dacă pot chiar să-i spun domniţa *mea.*

La urma urmei, Sovoy îmi era prieten.

Deoch ridică din umeri.

– Oricum i-ai spune, Stanchion o are în spatele tejghelei. Aş lua-o înainte să apuce să-şi pună degetele pe ea.

M-a cuprins mânia şi abia am reuşit să-mi înghit cuvintele

care-mi veneau la gură. *Lăuta mea. Vorbea despre lăuta mea.* Am intrat repede înăuntru, spunându-mi că era mai bine ca Deoch să nu-şi dea seama la ce mă gândisem.

Am căutat prin întreg Eolianul, dar Denna era de negăsit. Totuşi, am dat de contele Threpe, care mă invită entuziast să iau loc alături de el.

– Sper să te conving să mă vizitezi acasă? întrebă el. Mă gândesc să dau o mică cină şi cunosc câţiva oameni care-ar fi încântaţi să te cunoască. Începe să ţi se ducă vestea prin împrejurimi, spuse şi îmi făcu cu ochiul.

Mă simţeam puţin stingherit, dar ştiam că a sta la masa bogaţilor era un rău necesar.

– Aş fi onorat, excelenţă.

Threpe se schimonosi la faţă.

– Chiar trebuie să-mi spui *excelenţă?*

Diplomaţia e o mare parte din ceea ce înseamnă a fi artist călător şi o mare parte din ea înseamnă respectarea cu sfinţenie a titlurilor şi rangurilor.

– Eticheta obligă, excelenţă, am spus cu o umbră de regret.

– Mă piş pe etichetă, făcu Threpe bosumflat. Eticheta e un set de reguli pe care oamenii îl folosesc ca să fie insolenţi unii cu alţii în public. M-am născut mai întâi Dennais, apoi Threpe şi la sfârşit conte. Poţi să-mi spui Denn, pe scurt? mă întrebă, privindu-mă rugător.

Am ezitat.

– Măcar aici. Mă face să mă simt ca o buruiană într-un strat cu flori când cineva mă face „excelenţă” pe-aici.

M-am liniştit la vorbele lui.

– Dacă asta te face bucuros, Denn.

Roşi de parcă îi făcusem cine ştie ce compliment.

– Spune-mi câte ceva despre tine. Unde locuieşti?

– Pe cealaltă parte a râului, am răspuns evaziv.

Paturile din Morişcă nu erau tocmai culmea rafinamentului.

Când Threpe mă privi nedumerit, am continuat:

– Studiez la Universitate.

– La Universitate? întrebă el, evident uluit. Predau şi muzică mai nou?

Aproape că am râs la acel gând.

– Nu, nu. Sunt în Arcanum.

Mi-am regretat cuvintele de îndată. Contele se lăsă pe spate în scaun şi mă privi bănuitor.

– Eşti un vrăjitor?

– O, nu. Doar studiez. Ştii tu, gramatică, matematică…

Am ales două din disciplinele mai inofensive la care mă puteam gândi şi contele păru că se mai relaxează.

– M-am gândit că… se opri şi scutură din cap. De ce înveţi acolo?

Întrebarea mă prinse pe picior greşit.

– Păi… asta am vrut dintotdeauna. Sunt atâtea lucruri de învăţat!

– Dar n-ai nevoie de aşa ceva. Adică… se opri să-şi caute cuvintele. Felul în care cânţi. Cu siguranţă ai un patron care te încurajează să te concentrezi pe muzică…

– Nu am un patron, Denn, am zâmbit eu timid. Nu că mi-ar displăcea ideea.

Nu mă aşteptasem la reacţia ce urmă.

– Fir-ar ghinionul meu negru ca noaptea, spuse şi îşi trânti palma de masă. Am presupus că poate ai un patron mai timid, care te ţine ascuns. Fir-ar. Fir-ar, spuse şi mai lovi cu pumnul în masă.

Se mai calmă puţin şi se uită la mine.

– Scuză-mă. Doar că… făcu un gest de frustrare şi oftă. Ai auzit vreodată zicala: „O nevastă şi eşti fericit, două şi eşti istovit”…

Am încuviinţat.

– …Trei şi se urăsc una pe alta.

– …Patru şi toate te urăsc pe tine, sfârşi Threpe. Ei bine, acelaşi lucru e chiar mai adevărat pentru patroni şi muzicienii lor. Tocmai ce l-am luat pe al treilea, un flautist care încearcă să se afirme, rosti contele, apoi oftă şi clătină din cap. Se ciondănesc ca nişte pisici într-un sac, îngrijoraţi că nu primesc destulă atenţie. Dacă numai aş fi ştiut că am să te întâlnesc, aş fi aşteptat.

– Mă măguleşti, Denn.

– Îmi dau pumni în cap, asta fac, mormăi el, apoi suspină cu un aer vinovat. Nu e corect din partea mea. Sefran e bun la ceea ce face. Cu toţii sunt muzicieni buni şi geloşi când vine vorba de mine, întocmai ca nişte neveste. Dacă aş încerca să te aduc şi pe tine, s-ar dezlănţui iadul pe pământ. Deja a trebuit să mint despre micul dar pe care ţi l-am făcut astă-noapte.

– Deci sunt amanta ta? am rânjit.

Threpe chicoti.

– Hai să nu întrecem măsura cu analogiile. În schimb, am să fiu peţitorul tău. Am să te ajut să-ţi găseşti un patron decent. Îi cunosc pe toţi cei cu sânge nobil sau bani din împrejurimi, aşa că nu ar trebui să fie prea greu.

– Mi-ar fi de mare ajutor, am spus sincer. Cercurile sociale de pe malul acesta al râului sunt un mister pentru mine.

Tocmai atunci, îmi veni ceva în minte.

– Că tot veni vorba, noaptea trecută am cunoscut o tânără domniţă şi nu am aflat mare lucru despre ea. Dacă ştii atât de bine oraşul…

Contele îmi aruncă o privire cu subînţeles.

– Aha. Am priceput.

– Nu nu nu, m-am grăbit să explic. E fata care a cântat cu mine. Aloine a mea. Speram numai să o găsesc şi să-i mulţumesc.

Threpe mă privi neîncrezător, dar nu părea dispus să mă contrazică.

– Foarte bine, cum o cheamă?

– Dianne.

Contele părea să aştepte mai mult.

– E tot ce ştiu.

Threpe pufni.

– Cum arăta? Cânt-o, dacă e nevoie.

Simţeam cum încep să roşesc.

– Avea păr negru, cam până pe-aici, am arătat cu mâna puţin mai jos de umăr. E tânără, cu pielea albă ca laptele.

Threpe se uită la mine de parcă aştepta şi mai mult.

– Frumoasă.

– Înţeleg, murmură contele, frecându-şi buzele. Avea cu ea naiul măiestriei?

– Nu ştiu. Poate.

– Trăieşte în oraş?

Am ridicat din nou din umeri în ignoranţa mea, simţindu-mă tot mai stânjenit.

Threpe începu să râdă.

– Trebuie să-mi dai mai mult de atât, spuse şi se uită peste umăr. Stai, putem vorbi cu Deoch. Are ochiul format pentru fete frumoase. Deoch! strigă contele cu mâna ridicată.

– Nu e chiar atât de important, m-am grăbit să spun.

Threpe mă ignoră şi îi făcu semn bărbatului vânjos să vină la masa noastră. Deoch ajunse la noi şi se sprijini cu mâna pe

masă.

– Ce pot să fac pentru voi?

– Tânărul nostru cântăreţ are nevoie de o mică informaţie despre o domniţă pe care a întâlnit-o noaptea trecută.

– Nu pot să zic că mă miră, am avut o adevărată recoltă de frumuseţi. Una sau două au întrebat de tine, îmi făcu el cu ochiul. Care ţi-a furat inima?

– Nu e vorba de asta. Era cea care a cântat armonia cu mine noaptea trecută. Are o voce minunată şi speram s-o găsesc ca să mai cântăm împreună.

– Cred că ştiu despre ce cântec vorbeşti, zâmbi el larg.

Am simţit că-mi vine sângele în obraji şi am deschis gura să protestez din nou.

– Bine, potoleşte-te. Îmi ţin gura închisă despre asta. N-am să-i spun nici măcar lui Stanchion, ceea ce ar fi ca şi cum aş spune întregului oraş. După câteva pahare, bârfeşte ca o şcolăriţă, rosti Deoch şi aşteptă să-i descriu pe cine căutam.

– E zveltă, cu ochi adânci, de culoarea cafelei, am spus, înainte să-mi dau seama cum suna. Am adăugat repede înainte ca vreunul din ei să apuce să facă o glumă: O cheamă Dianne.

– Aa. Ar fi trebuit să-mi dau seama, încuviinţă Deoch cu zâmbetul devenindu-i puţin viclean.

– Trăieşte aici? întrebă Threpe. Nu cred că o cunosc.

– Ţi-ai aminti-o, spuse Deoch. Dar nu, nu cred că stă în oraş. O mai văd din când în când. Călătoreşte tot timpul, când aici, când acolo. Se scărpină pe ceafă şi îmi zâmbi puţin preocupat. Nu ştiu unde ai putea s-o găseşti. Ai grijă, băiete, că poate să-ţi fure inima. Bărbaţii îi cad la picioare ca grâul secerat.

Am ridicat din umeri ca şi cum nici nu mă gândisem la aşa ceva şi m-am bucurat când Threpe schimbă subiectul pentru o bârfă despre unul din consilierii locali. Am chicotit la ciondăneala lor până ce mi-am terminat băutura, apoi mi-am luat rămas-bun şi am plecat.

Jumătate de ceas mai târziu eram pe scările din faţa uşii lui Devi, încercând să ignor duhoarea stătută care venea de la măcelăria de sub ea. Mi-am numărat banii pentru a treia oară şi m-am gândit la opţiunile mele. Îi puteam plăti întreaga datorie şi să-mi permit şi taxa, dar asta m-ar fi lăsat calic. Aveam şi alte datorii şi, oricât aş fi vrut să scap de Devi, nu-mi plăcea gândul că aş fi fost nevoit să încep trimestrul cu buzunarele goale.

Uşa se deschise dintr-odată, speriindu-mă. Chipul suspicios al

lui Devi se întrezări prin uşa crăpată, apoi se lumină cu un zâmbet când mă recunoscu.

– De ce stai la pândă aşa? Un cavaler obişnuieşte să bată.

Deschise larg uşa să mă lase să intru.

– Doar îmi cântăream alegerile, am spus în vreme ce ea zăvora uşa îndărătul meu.

Camera ei rămăsese neschimbată de când fusese acolo pentru prima oară, doar că acum mirosea a scorţişoară, şi nu a levănţică.

– Sper că nu te superi dacă îţi plătesc doar dobânda trimestrul ăsta?

– Câtuşi de puţin, răspunse ea amabil. Îmi place să cred că e o investiţie din partea mea. Pe deasupra – îmi făcu semn să iau loc – înseamnă că am să te mai văd. Ai fi surprins câţi de puţini oaspeţi am.

– Probabil e mai degrabă din cauza locului decât a companiei.

Devi îşi încreţi nasul.

– Ştiu. Prima oară, m-am stabilit aici fiindcă era ieftin. Acum sunt obligată să rămân pentru că toţi clienţii mei ştiu să mă găsească aici.

Am pus doi talanţi pe masă şi i-am împins spre ea.

– Te superi dacă-ţi pun o întrebare?

Se uită la mine cu un fel încântare obraznică.

– E indecent?

– Puţin. A încercat cineva să te raporteze autorităţilor?

– Ei bine, asta poate fi interpretată în diferite feluri, rosti ea cu sprânceana ridicată peste unul din ochii de un albastru glacial. Mă ameninţi sau eşti curios?

– Doar curios, am spus eu repede.

– Hai să-ţi spun cum facem, rosti şi făcu semn cu capul spre lăuta mea. Tu-mi cânţi un cântec şi eu îţi spun adevărul.

Am zâmbit şi am desfăcut tocul să-mi scot lăuta.

– Ce ai vrea să asculţi?

Stătu pe gânduri o clipă.

– Poţi să cânţi „Pleacă din oraş, spoitorule”?

I-am cântat melodia, repede şi uşor. Mi se alătură încântată la cor şi la sfârşit zâmbi şi aplaudă ca o fetişcană.

Ceea ce, privind în urmă, cred că şi era. Pe atunci, era o femeie mai în vârstă, experimentată şi sigură pe ea. Eu, pe de altă parte, nu aveam nici şaisprezece ani.

– Doar o dată, răspunse ea în timp ce băgăm lăuta în toc. Cu

doi ani în urmă, un tânăr E'lir s-a gândit că ar fi mai bine să-l informeze pe conetabil în loc să-şi plătească datoria.

– Şi?

– Şi asta a fost, ridică ea indiferentă din umeri. Au venit, mi-au pus întrebări, au cotrobăit pe-aici. Evident, nu au găsit nimic suspect.

– Evident.

– A doua zi, tânărul a recunoscut adevărul înaintea conetabilului. Că născocise întreaga poveste pentru că îi refuzasem avansurile. Conetabilul nu a fost prea amuzat şi domnul în cauză a fost amendat pentru acţiuni defăimătoare împotriva unei doamne din oraş.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul.

– Nu pot să spun că îmi pare foarte…

M-am oprit, căci observasem ceva pentru întâia oară. Am arătat spre raftul ei cu cărţi.

– Aceea e cumva *Fundamentul întregii materii,* a lui Malcaf?

– A, da, răspunse ea cu mândrie. E nouă. O plată parţială de la un client. Nu te sfii, făcu ea semn către raft.

M-am dus la raft şi am scos-o.

– Dacă aş fi învăţat din ea, nu aş fi ratat una din întrebările de la testul de astăzi.

– Mă gândesc că ar trebui să ai mai mult decât destule cărţi în Arhivă, spuse ea cu invidie.

Am clătinat din cap.

– Am fost dat afară de-acolo. În total, am petrecut cam două ore în Arhivă şi jumătate din timpul acela l-am petrecut fiind scos de o ureche.

Devi încuviinţă gânditoare.

– Am auzit, dar nu ştii niciodată ce zvonuri sunt adevărate. Atunci, suntem cam în aceeaşi barcă.

– Aş spune că tu o duci ceva mai bine, am zis parcurgându-i raftul cu privirea. Îl ai pe Teccam şi *Heroborica.*

Am citit la repezeală toate titlurile, căutând ceva despre Amiri sau Chandrieni, dar nu era nimic promiţător.

– Ai până şi *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun.*

O citisem pe jumătate când am fost dat afară.

– E ultima ediţie, mă lămuri ea cu mândrie. Are gravuri noi şi o secţiune despre Faen-Moite.

Mi-am trecut degetele pe spinarea cărţii, apoi am păşit înapoi.

– Ai o colecţie serioasă.

– Ei bine, dacă promiţi să fii curat pe mâini, poţi să mai treci pe-aici şi să citeşti din când în când. Dacă-ţi aduci şi lăuta şi-mi cânţi, poate chiar îţi împrumut câteva cărţi, atâta vreme cât le aduci la timp. Noi, exilaţii, ar trebui să avem grijă unii de alţii, îmi zâmbi ea ademenitor.

Am petrecut lungul drum înapoi la Universitate întrebându-mă dacă Devi fusese doar prietenoasă sau chiar flirtase cu mine. La capătul celor cinci kilometri, încă nu ajunsesem la ceva care măcar să semene cu o concluzie. V-am pomenit de asta ca să vă lămuresc de ceva. Eram înzestrat, un erou în devenire cu un Alar ca o bară de oţel Ramston. Dar, mai înainte de toate, eram un băiat de cincisprezece ani. Când venea vorba de femei, eram mai pierdut decât un mieluşel în pădure.

***

L-am găsit pe Kilvin în atelierul său, scrijelind rune pe o emisferă de sticlă pentru o nouă lampă. Am bătut încet la uşă. Magistrul ridică privirea spre mine.

– E’lir Kvothe, arăţi mai bine.

Îmi luă ceva să-mi aduc aminte că se referea la momentul de acum trei răstimpuri, când îmi interzisese să mai muncesc în Partizanat la rugămintea lui Wilem.

– Mulţumesc, domnule. Mă simt mai bine.

Kilvin încuviinţă scurt din cap. Mi-am dus mâna la pungă.

– Vreau să-mi plătesc datoria faţă de dumneata.

– Nu-mi datorezi nimic, mormăi el şi se uită din nou la masă şi la proiectul din mâinile sale.

– Atunci, datoria faţă de atelier, am insistat. Am profitat de destulă vreme de generozitatea dumitale. Cât datorez pentru materialele pe care le-am folosit în timpul uceniciei la Manet?

Kilvin continuă să lucreze.

– Un talant, şapte parale şi trei bani.

Precizia calculului său mă luă prin surprindere, căci nu-şi verificase registrul din magazie. Mi-era teamă să mă gândesc ce-i umbla prin minte acelui urs de om. Am scos suma cerută din pungă şi am aşezat-o într-un colţ relativ liber al mesei de lucru.

Kilvin aruncă o privire spre monede.

– E’lir Kvothe, sper că ai câştigat banii aceştia în mod onorabil.

Tonul său era atât de serios că mă făcu să zâmbesc.

– I-am câştigat cântând în Imre noaptea trecută.

– Se câştigă atât de bine din muzică peste râu?

Mi-am înghiţit zâmbetul şi am dat din umeri.

– Nu ştiu dacă se câştigă atât de bine în *fiecare* noapte. La urma urmei, a fost prima oară când am făcut aşa ceva.

Kilvin scoase un sunet între pufnet şi sforăit şi-şi îndreptă atenţia la munca sa.

– Îngâmfarea lui Elxa Dal se cam prinde de tine.

Trasă atent o linie pe sticlă.

– Am dreptate să presupun că nu-ţi vei mai petrece serile lucrând la noi?

Eram consternat, aşa că-mi luară câteva clipe să-mi găsesc cuvintele.

– Nu aş… despre asta am venit să vorbesc… *despre faptul că vreau să lucrez din nou la atelier.*

Nici nu-mi trecuse prin cap să nu mai lucrez pentru Kilvin.

– Aparent, muzica îţi aduce mai multe profituri decât lucrul aici, rosti el şi privi cu înţeles monedele de pe masă.

– Dar *vreau* să lucrez aici! aproape că m-am lamentat eu.

Din barba lui Kilvin răsări un zâmbet mare şi alb.

– Bine. Mi-ar fi părut rău să te pierd pentru celălalt mal al râului. Muzica e frumoasă, dar metalul dăinuie.

Lovi masa cu două degete imense ca să-şi sublinieze vorbele. Apoi îmi făcu semn să mă car cu dosul mâinii care ţinea lampa neterminată.

– Du-te. Şi să nu întârzii, altfel te pun să lustruieşti sticle şi să macini minereu pentru încă un trimestru.

Ieşind din atelier, m-am gândit la vorbele lui Kilvin. Era primul lucru pe care mi-l spusese şi cu care nu eram de acord. *Metalul rugineşte, muzica dăinuie pentru totdeauna,* m-am gândit eu. Până la urmă, timpul avea să dea dreptate unuia din noi.

După ce am părăsit Partizanatul, m-am dus ţintă la Patru Cai, socotit cel mai bun han de pe malul acesta al râului. Hangiul era un ins chel şi durduliu pe nume Caverin. I-am arătat naiul măiestriei şi ne-am târguit în tihnă vreun sfert de oră.

Înţelegerea era următoarea: pentru trei nopţi de cântat pe răstimp, primeam cazare şi masă gratuit. Mâncarea de la han era delicioasă, iar camera mea era de fapt un mic apartament: dormitor, garderobă şi cameră de zi. Un uriaş pas înainte faţă de pătuţul din Morişcă.

Dar, mai presus de orice, aveam să câştig doi talanţi de argint pe lună. O sumă aproape ridicol de mare pentru unul ca mine, care fusese sărac atâta vreme. Şi nu puneam la socoteală

eventualele daruri sau bacşişul pe care se putea să mi-l lase clienţii. Cântând aici, lucrând în Partizanat şi cu un patron înstărit la orizont, părea că nu voi mai fi nevoit să trăiesc în mizerie. Aş fi putut să-mi cumpăr lucruri de care aveam nevoie cu disperare: alte haine, nişte peniţe mai acătării şi hârtie, încălţări noi…

Dacă nu aţi fost atât de săraci, mă îndoiesc că înţelegeţi uşurarea pe care am simţit-o. Timp de luni întregi aşteptasem să mi se prăvălească cerul în cap, ştiind că orice mic necaz mă putea ruina. Dar acum nu mai trebuia să trăiesc fiecare zi cu grija taxei pe trimestrul următor sau a dobânzii la datoria către Devi. Nu mai eram în pericol să fiu forţat să plec de la Universitate.

Am luat o cină copioasă, cu friptură de vânat şi salată şi un blid de supă de roşii bine condimentată. Mai aveam şi piersici şi prune şi pâine albă cu iaurt. Deşi nu am cerut, mi s-au dat câteva pahare dintr-un excelent vin negru de Vintas.

Apoi m-am retras în camera mea, unde am dormit ca un mort, pierdut în vastitatea noului meu pat de pene.

Capitolul 61
Măgar, măgar

Cu examenul în urma mea, nu mai aveam responsabilităţi până la începutul trimestrului de toamnă. Am petrecut zilele acelea recuperând din somn, lucrând la atelierul lui Kilvin şi savurând noua şi luxoasa cazare de la Patru Cai.

De asemenea, petreceam mult timp pe drumul spre Imre, de obicei cu scuza că-l vizitam pe Threpe sau mă bucuram de tovărăşia celorlalţi muzicieni din Eolian. Dar adevărul era că speram s-o întâlnesc pe Denna. Însă sârguinţa nu-mi aduse niciun câştig. Se părea că dispăruse fără urmă. Am întrebat câţiva oameni în care aveam încredere că nu aveau să mă bârfească, dar niciunul nu ştia mai mult decât Deoch. Chiar m-am gândit să-l întreb pe Sovoy despre ea, dar mi-am dat curând seama că era o idee proastă.

După şase călătorii fără folos în Imre, m-am hotărât să-mi încetez căutările. După a noua m-am convins că era pierdere de vreme. După cea de-a paisprezecea călătorie, mi-am dat într-adevăr seama că nu aveam să o găsesc. Dispăruse de-a binelea. Din nou.

Într-una din acele vizite la Eolian am primit nişte veşti neplăcute de la contele Threpe. Aparent, Ambrose, întâiul născut al bogatului şi influentului baron Makar, fusese deosebit de activ în cercurile sociale din Imre. Împrăştiase zvonuri, făcuse ameninţări şi, în mare parte, întorsese nobilimea împotriva mea. Deşi nu putea să mă împiedice să câştig respectul colegilor mei muzicieni, *putea* foarte bine să mă împiedice să-mi găsesc un patron cu dare de mână. Abia atunci mi-am dat cu adevărat seama câte necazuri putea să-i facă Ambrose unuia ca mine.

Threpe era spăşit şi posomorât, în vreme ce eu ardeam de supărare. Împreună, am băut o cantitate nesocotită de vin şi am început să-l facem pe Ambrose cu ou şi cu oţet. La un moment dat, Threpe fu chemat pe scenă, unde cântă o muşcătoare compoziţie personală în care-l satiriza pe unul dintre consilierii orăşeneşti din Imre. Cântecul fu primit cu hohote de râs şi aplauze.

De acolo nu rămase decât un pas ca noi să compunem un cântec despre Ambrose. Threpe era un bârfitor învederat înclinat spre aluziile de prost gust, iar eu aveam un dar pentru melodiile

ce prindeau la public. Ne luă sub o oră să compunem capodopera noastră, pe care am intitulat-o cu dragoste „Măgar, măgar”.

La suprafaţă, era un cântecel porcos despre un măgar care voia să devină arcanist. Foarte isteţul nostru joc de cuvinte era singurul indiciu la numele de familie al lui Ambrose. Dar oricine cu măcar o brumă de minte îşi putea da seama cui îi era dedicat.

Threpe şi cu mine am urcat pe scenă târziu în noapte şi nu eram singurii care abia se mai ţineau pe picioare. Majoritatea publicului hohoti cu poftă şi ceru un bis. Am mai cântat o dată şi toată lumea ni s-a alăturat la partea de cor.

Cheia succesului acelui cântec era simplitatea sa. Puteai să-l fluieri sau să-l fredonezi. Oricine avea măcar trei degete putea să-l cânte la lăută şi dacă aveai o ureche bună şi o găleată puteai să cânţi linia melodică fără probleme. Era uşor de reţinut, vulgar şi răutăcios. S-a răspândit prin Universitate ca focul într-o holdă de grâu.

***

Am deschis uşile exterioare ale Arhivei şi am intrat în vestibul. Ochii mi se obişnuiră curând cu lumina roşiatică a lămpilor simpatetice. Aerul era uscat şi rece, condimentat cu miros de praf, piele şi cerneală învechită. Am inspirat la fel cum un om înfometat o face într-o brutărie.

Wilem era la birou. Ştiam că era tura lui şi că Ambrose nu se afla nicăieri în clădire.

– Am venit să vorbesc cu magistrul Lorren, i-am spus cu repeziciune.

Wil se relaxă.

– Deocamdată e cu cineva. S-ar putea să dureze…

Un ceald înalt deschise uşa interioară de lângă birou. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor cealzi, era proaspăt bărbierit şi îşi purta părul lung, prins în coadă. Purta haine bine îngrijite de vânătoare, o mantie de călătorie spălăcită şi cizme înalte, toate prăfuite din pricina drumului. Nici nu închise bine uşa, că îşi duse inconştient mâna la mânerul sabiei, să nu cumva să lovească peretele sau biroul.

– *Tetalia tu Kiaure edan A’siath*, rosti el în siareză, bătându-l pe Wilem pe spate când trecu pe lângă birou. *Vorelan tua tetam.*

Wil îi arătă unul dintre zâmbetele cu care era atât de zgârcit şi ridică din umeri.

– *Lhinsatva. Tua kverein.*

Bărbatul începu să râdă şi, când ocoli biroul, am observat că

mai avea şi un pumnal lung în afară de sabie. Nu mai văzusem un om înarmat la Universitate. Aici, în Arhivă, părea la fel de bătător la ochi ca o oaie la curtea regală. Dar felul său de a fi era relaxat, încrezător, de parcă se simţea ca acasă.

Când mă observă, se opri din mers. Îşi înclină puţin capul.

– *Cyae tsien?*

Nu recunoşteam limba.

– Poftim?

– A, scuze, rosti el într-o aturană fără cusur. Păreai să fii din neamul yllilor. M-a păcălit părul roşcat.

Mă privi cu luare-aminte.

– Dar nu eşti, nu-i aşa? Eşti unul dintre ruhi.

Păşi spre mine şi îmi întinse mâna.

– O singură familie.

I-am dat mâna fără să mă gândesc. Avea o mână tare ca piatra, şi tenul oacheş de ceald era chiar mai întunecat decât în mod obişnuit, evidenţiind câteva cicatrici alburii care i se întindeau de pe pumni până pe braţe.

– O singură familie, am repetat, prea surprins ca să spun altceva.

– Oamenii din familia noastră sunt o raritate pe-aici, spuse el, trecând pe lângă mine. Aş mai rămâne să povestim, dar trebuie să ajung până în Lăs'seară înainte de apus sau am să-mi pierd corabia.

Deschise uşa exterioară şi încăperea fu inundată de lumina de afară.

– Ne mai vedem când ajung prin părţile astea, spuse şi flutură din mână, apoi plecă.

M-am întors spre Wilem.

– Cine e omul ăsta?

– Viari, unul dintre ghilderii lui Lorren, răspunse Wil.

– E un scrib? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Mă gândeam la studenţii palizi, tăcuţi care lucrau în Arhivă, sortând, copiind şi aducând cărţi. Wil clătină din cap.

– Lucrează în achiziţii. Cei ca el aduc cărţi din toată lumea. Sunt cu totul altă rasă.

– Mi-am cam dat seama, am spus, privind la uşa pe care ieşise.

– El era cel cu care s-a întâlnit Lorren, aşa că poţi să intri acum, spuse Wil ridicându-se să deschidă uşa de lângă biroul masiv de lemn.

– Mergi tot înainte până la capătul coridorului. Are o plăcuţă de alamă pe uşă. Te-aş conduce, dar cam ducem lipsă de oameni. Nu pot să plec de la birou.

Am încuviinţat şi am pornit pe coridor. Am zâmbit când l-am auzit pe Wil fredonând încet melodia din „Măgar, măgar”. Apoi uşa se închise în urma mea şi pe coridor se aşternu tăcerea, întreruptă doar de răsuflarea mea. Până să ajung la uşă, palmele îmi erau lipicioase de la transpiraţie. Am ciocănit.

– Intră, rosti Lorren dinăuntru.

Vocea lui era ca o placă netedă de piatră, fără cea mai mică urmă de inflexiune sau emoţie.

Am deschis uşa. Lorren şedea îndărătul unui birou enorm, în formă de semicerc. Pe pereţi erau aliniate rafturi, de la podea până la tavan. Încăperea era atât de plină de cărţi că nu mai zăreai nici măcar o palmă din perete.

Lorren mă privi fără emoţie. Chiar şi şezând era aproape la fel de înalt ca mine.

– Bună dimineaţa.

– Magistre, ştiu că mi s-a interzis accesul în Arhivă, am spus repezit. Sper că nu violez această interdicţie venind să vă văd.

– Nu şi dacă ai venit cu scopuri bune.

– Am reuşit să fac rost de nişte bani, am spus, scoţându-mi punga. Şi speram să pot să răscumpăr exemplarul meu din *Retorică şi Logică.*

Lorren încuviinţă şi se ridică în picioare. Înalt, proaspăt bărbierit şi în roba neagră de magistru, îmi amintea de enigmaticul Doctor Tăcut, prezent în multe piese modegane. Mi-am alungat un fior, încercând să nu mă gândesc la faptul că apariţia Doctorului semnala întotdeauna catastrofa ce avea să se petreacă în următorul act.

Lorren se duse la unul din rafturi şi scoase o carte mică. Chiar şi într-o clipită, am recunoscut-o drept a mea. O pată întunecată sălăşluia pe copertă din vremea când se udase în timpul unei furtuni în Bobcatran.

Abia am reuşit să desfac baierele pungii, surprins să văd că mâinile îmi tremurau.

– A fost doi bani de argint, din câte îmi aduc aminte.

Lorren încuviinţă.

– Pot să ofer ceva în plus faţă de asta? Dacă nu o cumpăraţi pentru mine, aş fi pierdut-o pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbesc că achiziţia m-a ajutat să intru în Universitate.

– Doi bani sunt de ajuns.

Când am aşezat monedele pe birou, au zornăit puţin, mărturie clară a mâinilor mele tremurânde. Lorren îmi întinse cartea. Mi-am şters palmele transpirate de cămaşă înainte s-o iau. Am deschis-o să citesc dedicaţia lui Ben şi am zâmbit.

– Mulţumesc pentru grija purtată cărţii, magistre Lorren. E foarte preţioasă pentru mine.

– Grija purtată încă unei cărţi nu e un deranj, spuse el reluându-şi locul.

Am aşteptat să văd dacă are de gând să continue. Nici vorbă.

– De… vocea mi s-a oprit în gât şi am fost nevoit să înghit în sec. De asemenea, voiam să spun că îmi pare rău… – m-am oprit la gândul că eram pe cale să menţionez flacăra din Arhivă – … pentru ce am făcut.

– Îţi accept scuzele, Kvothe. La revedere, spuse Lorren şi coborî privirea în cartea pe care o citea când am intrat.

Am înghiţit din nou.

– Mă mai întrebam dacă am vreo speranţă să fiu din nou lăsat în Arhivă.

Lorren se uită la mine.

– Ai fost prins cu o flacără printre cărţile mele, rosti el, cu mânia ghicindu-i-se îndărătul vocii ca o sclipire de apus roşu pe după norii cenuşii.

Tot planul atent ticluit de a-l convinge îmi zbură din cap.

– Magistre Lorren, tocmai ce fusesem biciuit în acea zi şi nu eram tocmai lucid. Ambrose…

Lorren îşi ridică mâna cu degete lungi de pe birou, cu palma spre mine. Gestul său mă opri mai repede decât o palmă pe obraz. Chipul lui era lipsit de expresie, ca o pagină goală.

– Pe cine să cred? Un Re’lar cu vechime de trei ani sau un E’lir care venise aici de două luni? Un scrib aflat în slujba mea sau un student necunoscut, găsit vinovat de folosire necugetată a magiei simpatetice?

Am reuşit să-mi vin cât de cât în fire.

– V-am înţeles hotărârea, magistre Lorren. Dar pot să fac ceva ca să-mi recâştig dreptul de a intra în Arhivă? am întrebat, fără să reuşesc întru totul să nu par disperat. Sincer, aş prefera să fiu biciuit din nou decât să petrec încă un trimestru fără acces la Arhivă. V-aş da toţi banii din buzunar, deşi nu sunt mulţi. Aş lucra cât mi se cere ca scrib, fără plată, pentru privilegiul de a-mi dovedi preocuparea. Ştiu că nu aveţi destui oameni în timpul

examenelor…

Lorren mă privi cu ochi aproape curioşi. Aveam impresia că rugămintea mea îl impresionase.

– Toate astea?

– Toate astea, am spus sincer, cu speranţa crescându-mi în piept. Şi orice altă penitenţă mi se cere.

– Nu-ţi cer decât un lucru pentru a-ţi retrage interdicţia, spuse Lorren.

Abia am reuşit să-mi stăpânesc un rânjet de bucurie de pe faţă.

– Orice.

– Dă dovadă de răbdarea şi prudenţa de care ai dus lipsă de la bun început, spuse sec Lorren şi reîncepu să-şi citească volumul deschis de pe birou. La revedere.

***

Ziua următoare, unul dintre curierii lui Jamison mă trezi din somnul dulce din patul meu din Patru Cai. Îmi aduse de ştire că trebuia să mă prezint la coarne cu un sfert de oră înainte de amiază. Eram acuzat de comportament nepotrivit pentru un membru al Arcanumului. Ambrose aflase în sfârşit de cântecul meu.

Am petrecut următoarele ore cu o vagă stare de greaţă. Era tocmai ceea ce sperasem să evit: o ocazie pentru Ambrose şi Hemme să facă front comun împotriva mea. Mai rău de atât, asta cu siguranţă avea să mă coboare încă şi mai mult în ochii lui Lorren, indiferent de rezultat.

Am sosit mai devreme în Sala Magiştrilor şi am fost uşurat să găsesc o atmosferă mai puţin tensionată ca atunci când ajunsesem la coarne pentru păţania cu Hemme. Arwyl şi Elxa Dal îmi zâmbiră. Kilvin mă salută cu capul. Mă bucuram că aveam şi prieteni printre magiştri, care să echilibreze numărul duşmanilor pe care mi-i făcusem.

– Bine, începu cancelarul pe nepregătite. Avem zece minute până începem admiterea. Nu prea am chef să rămânem în urmă cu programul, aşa că să-i dăm drumul.

Magiştrii încuviinţară cu toţii.

– Re’lar Ambrose, expune-ţi plângerea. Ai grijă să o ţii sub un minut.

– Aveţi o copie a cântecului chiar aici, rosti Ambrose roşu de mânie. E calomnios. Îmi defăimează buna reputaţie. E un comportament ruşinos din partea unui membru al Arcanumului.

Atât, spuse şi înghiţi în sec, cu falca încleştată.

Cancelarul se întoarse spre mine.

– Ai ceva de spus în apărarea ta?

– Domnule cancelar, recunosc că e un cântecel de prost gust, dar nu mă aşteptam să aibă atâta trecere la public. De fapt, l-am cântat cu o singură ocazie.

– Am înţeles.

Cancelarul se uită peste foaia dinainte sa. Îşi drese glasul:

– Re'lar Ambrose, eşti cumva un măgar?

Ambrose înlemni.

– Nu, domnule.

– Ai cumva o, îşi drese glasul şi citi direct de pe foaie, „mătărungă bună doar de dus la strungă”?

Câţiva dintre magiştri abia îşi stăpâniră un zâmbet. Elodin rânji cu toată gura.

Ambrose se făcu pară în obraji.

– Nu, domnule.

– Atunci, mi-e teamă că nu văd care e problema, spuse tăios cancelarul, aruncând foaia pe masă. Propun ca acuzaţia de comportament nepotrivit să fie înlocuită cu cea de şotie nedemnă.

– O susţin, rosti Kilvin.

– Toţi cei pentru?

Toate mâinile se ridicată, în afară de cele ale lui Hemme şi Brandeur.

– Propunere aprobată. Pedeapsa constă într-o scrisoare oficială de scuze, trimisă lui…

– Pentru numele Domnului, Arthur. Măcar să fie o scrisoare publică, se amestecă Hemme.

Cancelarul se uită pieziş la Hemme, apoi ridică din umeri.

– …O scrisoare oficială de scuze, afişată în public până la începerea trimestrului de toamnă. Toţi cei pentru?

Toate mâinile fură ridicate.

– Hotărâre aprobată.

Cancelarul se propti pe coate şi se uită la Ambrose.

– Re'lar Ambrose, pe viitor, te rog să te abţii de la a ne irosi timpul cu acuzaţii nefondate.

Simţeam furia radiind din Ambrose, ca focul dintr-un furnal.

– Da, domnule.

Înainte să apuc să jubilez în sinea mea, cancelarul se întoarse spre mine.

– Iar tu, E'lir Kvothe, sper că ai să te comporţi cu mai multă decenţă pe viitor.

Cuvintele sale severe fură cumva îndulcite de faptul că Elodin se apucă să fredoneze melodia din „Măgar, măgar” chiar lângă el. Am coborât ochii în podea şi abia m-am stăpânit să nu zâmbesc.

– Da, domnule.

– Sunteţi liberi.

Ambrose se răsuci pe călcâie şi ieşi valvârtej, însă, chiar înainte să iasă pe uşă, Elodin izbucni în cântat:

E un măgar bine crescut, căci trapul se educă!
Şi doar pentru un bănuţ poţi să-l gâdili sub crupă!

***

Mă înfiora gândul că eram nevoit să compun o scrisoare publică de scuze. Dar, cum se spune, cea mai bună răzbunare e să trăieşti pe picior mare. Aşa că m-am hotărât să-l ignor pe Ambrose şi să mă bucur de noul trai îmbelşugat de la Patru Cai.

Însă răzbunarea mă ţinu doar două zile. În cea de-a treia, hanul Patru Cai avea deja un nou proprietar. În scurt timp, Caverin cel vesel fu înlocuit cu un bărbat înalt şi slab care mă informă că nu mai era nevoie de serviciile mele. Mi s-a spus să-mi eliberez camera până la lăsarea serii.

Era supărător, dar ştiam cel puţin patru hanuri la fel de bune pe malul acesta al râului care ar sări la şansa de a angaja un muzician cu naiul măiestriei. Dar hangiul de la Sfântul Tufiş refuză să vorbească cu mine. Cei de la Inima Albă şi Coroana Reginei erau mulţumiţi de muzicienii pe care-i aveau. La Poneiul de Aur am aşteptat peste o oră până să-mi dau seama că eram ignorat în mod politicos. Spumegam încă dinainte să fiu refuzat la Stejarul Regal.

Ambrose îşi vârâse coada aici. Nu ştiam cum o făcuse, dar eram sigur că lui aveam de ce să-i mulţumesc. Poate prin mită sau printr-un zvon că orice han care angajează un oarecare muzician roşcat şi-ar pierde clientela de clienţi bogaţi şi nobili.

Aşa că am cutreierat restul hanurilor de pe malul acela al râului. Fusesem refuzat de cele mai cu pretenţii, dar rămăseseră destule locuri respectabile. În următoarele ore am încercat la Odihna Păstorului, Capul de Mistreţ, Câinele-n Perete, Hanul Toiegelor şi Tunică. Ambrose fusese foarte meticulos. Nimeni nu era interesat.

Dădea să se însereze când am ajuns La Cinzeacă şi deja singurul lucru care mă mai ducea înainte era mânia. Eram silit să încerc în fiecare han de pe partea asta a râului înainte să mă resemnez să plătesc din nou pentru un pat şi un bon de masă.

Când am ajuns la han, Cinzeacă însuşi era urcat pe o scară şi bătea la loc o bucată lungă de lemn de cedru, desprinsă din perete. Se uită în jos la mine imediat ce am ajuns la piciorul scării.

– Deci tu eşti, spuse el.

– Poftim? am întrebat, nedumerit.

– Un individ a dat pe-aici şi mi-a spus că, dacă angajez un tânăr roşcovan, am să mă bag în mare bucluc. Tu trebuie să fii acela, rosti şi făcu semn spre lăuta mea.

– Atunci, nu-ţi mai irosesc timpul, am spus şi mi-am aranjat pe umăr cureaua tocului de lăută.

– Încă nu mi-l iroseşti, spuse el coborând de pe scară şi ştergându-şi mâinile de cămaşă. Locul ăsta ar avea nevoie de ceva muzică.

L-am privit iscoditor.

– Nu eşti îngrijorat?

Bătrânul scuipă în scârbă.

– Tăunii ăştia mucoşi cred că pot să cumpere şi soarele de pe cer, nu?

– Ăsta ar putea să şi-l permită, am spus posomorât. Poate cumpăra şi luna, dacă le vrea la pereche să le folosească pe post de semn de carte.

Cinzeacă pufni în bătaie de joc.

– Mie nu-mi poate face nimic. Nu stau după funduri ţinute în puf, aşa că nu-mi poate speria clientela. Şi locul ăsta e al meu, deci nu poate să-l cumpere şi să mă dea afară, cum a făcut cu sărmanul Caverin…

– Cineva a cumpărat Patru Cai?

Cinzeacă mă privi întrebător.

– Nu ştiai?

Am clătinat încet din cap, stând o clipă să diger ce tocmai aflasem. Ambrose cumpărase un han întreg doar ca să mă lase fără un loc de muncă. Nu, era prea abil pentru aşa ceva. Probabil împrumutase banii unui prieten sub pretextul unei investiţii.

Cât costase? O mie de talanţi? Cinci mii? Nici măcar nu-mi dădeam seama cât ar valora un han ca Patru Cai. Şi mai tulburător era cât de repede reuşise să pună totul la cale.

Asta mă făcu să regândesc lucrurile. Ştiam că Ambrose era bogat, dar sincer, *oricine* era bogat în comparaţie cu mine. Nu mă deranjasem să mă gândesc *cât* de bogat era sau cum se putea folosi de bani împotriva mea. Primisem o lecţie despre influenţa pe care putea să o aibă întâiul născut al unui baron înstărit.

Pentru prima dată, mă bucuram că Universitatea avea un cod strict de conduită. Dacă Ambrose era dispus să meargă atât de departe, nici nu voiam să-mi închipui ce ar fi făcut dacă nu era nevoit să menţină o oarecare spoială de bun-simţ.

Am fost scuturat din reveria mea de o tânără care se întindea din pragul uşii de la intrare.

– Mâncate-ar ciuma, Cinzeacă! strigă ea. N-am de gând să fac toată treaba cât timp stai acolo şi te scarpini în cur! Treci aici!

Cinzeacă mormăi ceva, luă scara şi o puse într-un colţ în alee.

– Oricum, ce i-ai făcut băiatului ăstuia? Ai călărit-o pe mă-sa?

– De fapt, am scris un cântec despre el.

Cinzeacă deschise uşa şi murmurul blând al conversaţiei se revărsă pe stradă.

– Aş fi curios să aud aşa un cântec, rânji el. De ce nu intri să-l cânţi?

– Dacă eşti sigur, am spus, nevenindu-mi să-mi cred norocul. Ai să te bagi în bucluc.

– Bucluc, chicoti el. Ce ştie un băiat ca tine de bucluc? Eram în bucluc când nici nu-ţi dăduse caşul la gură. Am fost în buclucuri pe care nici n-ai putea să le pui în cuvinte.

Se întoarse spre mine, încă stând în prag.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai avut muzică pe-aici seară de seară. Nu pot să zic că-i duc dorul. Dar un han cumsecade tre’ să aibă muzică.

– Trebuie să fiu de acord cu tine, am zâmbit eu.

– Adevărul e că te-aş lua doar ca să-i fac în ciudă mucosului ăluia de bani gata. Dar dacă poţi să cânţi cât să dea careva o flegmă pe tine…

Deschise uşa mai larg, în semn de invitaţie. Miroseam rumeguş, sudoare cinstită şi pâine pusă la copt.

Până la sfârşitul serii totul era aranjat. În schimbul cântatului pentru patru seri pe răstimp, am obţinut o cămăruţă la al treilea etaj şi promisiunea că, dacă eram prin preajmă la ora mesei, puteam să mă servesc cu câte ceva din ce găseam în căldare. Cinzeacă a recunoscut cu gura lui că îşi angajase un muzician

talentat la un preţ de nimic, dar era o înţelegere la care bătusem palma cu bucurie. Orice era mai bine decât să mă întorc în Morişcă, la dispreţul tăcut al colegilor mei.

Tavanul cămăruţei mele cobora în pantă la două din colţuri, făcând-o să pară chiar mai mică decât era de fapt. Ar fi fost mare înghesuială dacă era mai mobilată. Aşa aveam doar un mic birou cu un scaun de lemn şi un raft deasupra lui. Patul era la fel de plat şi îngust ca şi cele din Morişcă.

Mi-am aşezat copia puţin uzată din *Retorică şi Logică* pe raftul de deasupra biroului. Am sprijinit tocul lăutei într-un colţ. De la fereastră, vedeam luminile Universităţii, neclintite în aerul rece de toamnă. Eram acasă.

***

Privind în urmă, mă socotesc norocos că am ajuns La Cinzeacă. Într-adevăr, lumea de acolo nu era atât de avută ca muşteriii de la Patru Cai, dar mă preţuiau într-un fel pe care nobilii nu o făcuseră. Şi, cu toate că apartamentul meu din Patru Cai fusese luxos, mica mea încăpere de La Cinzeacă era confortabilă.

Gândiţi-vă ca la pantofi. Nu vrei cea mai mare pereche. O vrei pe cea care ţi se potriveşte pe picior. În timp, odaia de La Cinzeacă a ajuns să însemne acasă pentru mine mai mult decât oricare alt loc.

Dar în acea clipă, eram furios că Ambrose îmi răpise atâtea lucruri. Aşa că, atunci când m-am aşezat să-mi scriu scuzele publice, scrisoarea picura de sinceritate înveninată. Era o operă de artă. Mă băteam în piept plin de remuşcări. Mă văităm şi scrâşneam din dinţi deoarece făcusem o nedreptate unui coleg. Am mai inclus o copie a versurilor, plus două versuri noi şi notele muzicale. Apoi mi-am cerut scuze în cel mai mic detaliu pentru fiecare insinuare vulgară din cântec, explicându-le pe îndelete.

Am cheltuit patru parale din banii mei pe foi şi cerneală şi am profitat de favoarea pe care mi-o datora Jaxim pentru că îi dădusem la schimb plăcuţa mea de intrare în examen. Avea un prieten care lucra la o tiparniţă şi cu ajutorul acestuia am făcut peste o sută de copii ale scrisorii.

Apoi, cu o noapte înainte de începutul trimestrului de toamnă, împreună cu Wil şi Sim, le-am lipit pe fiecare suprafaţă plată pe care am găsit-o pe ambele maluri ale râului. Am folosit un drăguţ adeziv alchimic pe care Simmon îl făcuse pentru ocazia asta. Se întindea ca vopseaua, apoi se usca limpede ca sticla şi dur ca

oţelul. Cine voia să rupă afişele avea nevoie de ciocan şi daltă.

Privind înapoi, era un gest la fel de nesăbuit cu a necăji un taur furios. Şi dacă ar fi să ghicesc, cred că această mică obrăznicie a fost principalul motiv pentru care Ambrose a încercat, în cele din urmă, să mă omoare.

Capitolul 62
Frunze

Urmând mai multe sfaturi sănătoase, m-am mulţumit cu trei discipline în semestrul următor. N-am renunţat la simpatie avansată cu Elxa Dal, am decis să urmez cursuri la Clinică şi am continuat ucenicia la maestrul Manet. Îmi ocupasem straşnic timpul, dar nu mă sufocam, ca semestrul trecut.

Petreceam ceasuri nesfârşite adâncit în studiul magiei artefactelor. Cum nu reuşisem să-mi găsesc un tutore, ştiam că, dacă doream să-mi croiesc un drum propriu, cea mai bună soluţie era crearea artefactelor. Momentan lucram pentru Kilvin, sarcini uşoare, prost plătite. Odată ce-mi duceam ucenicia la bun sfârşit, urma să primesc mai mulţi bani. Mai mult, puteam să-mi văd de-ale mele, fără să fiu nevoit să-mi vând ideile pentru câteva parale.

Dacă o duceam la bun sfârşit. Dacă reuşeam să scap de datoria către Devi. Dacă reuşeam să strâng bani pentru taxa de şcolarizare. Dacă reuşeam să-mi termin ucenicia la Manet teafăr şi într-o singură bucată, dată fiind munca periculoasă de la Partizanat...

***

Ne-am strâns vreo cincizeci în atelier să asistăm la spectacol. Unii se urcaseră pe mesele de lucru, pentru a vedea mai bine, iar câţiva se cocoţaseră pe podeţele metalice ce străjuiau căpriorii şi lămpile suspendate ale magistrului Kilvin. Manet era şi el acolo, uşor de recunoscut după desişul din cap şi barba ţepoasă, ca să nu mai vorbim că era cu mult mai bătrân decât toţi cei de faţă. Am urcat scările şi m-am apropiat de el. Manet m-a întâmpinat cu un surâs şi m-a bătut pe umăr.

– Cu ce ocazie pe-aici? l-am întrebat. Credeam că asta-i doar pentru tinerii necopţi.

– Am hotărât să fac pe îndrumătorul în dimineaţa asta, rosti el, ridicând din umeri. Şi pe deasupra, reprezentaţia de azi merită urmărită. Numai când mă gândesc ce feţe o să faceţi...

Pe una dintre mesele de lucru fusese amplasat un ditamai recipientul cilindric. Avea un metru şi ceva înălţime şi jumătate de metru în lăţime. Pe margini nu se zăreau urme de sudură, iar metalul lucea într-un chip ciudat, deloc specific oţelului simplu.

M-am uitat în jur şi am zărit-o pe Fela într-un pâlc de novici,

aşteptând începerea demonstraţiei.

– Nu ştiam că Fela lucrează aici!

– Ba cum nu, încuviinţă Manet. De vreo două semestre dacă nu mă înşel.

– Mă mir că n-am văzut-o până acum, am spus, fără să-mi iau ochii de la ea.

– Tare curios, chicoti Manet cu subînţeles. Nu vine foarte des pe-aici. Sculptează şi lucrează în ceramică şi în sticlă. Probabil, a venit pentru provizii, nu pentru scrijeldică.

Clopotul anunţă scurgerea încă unui ceas, iar Kilvin îşi fixă cu atenţie publicul. Nu mă îndoiesc că îşi notase în minte toate absenţele.

– Dispozitivul va rămâne o vreme în atelier, rosti el sec, făcând semn către cilindrul metalic. Aproape patruzeci de litri de agent transportor. *Regim Ignaul Neratum.*

– Numai el îi spune aşa, şopti Manet. E smoală de oase.

– Smoală de oase?

Manet încuviinţă.

– E o substanţă caustică. Dacă torni puţin pe mână, îţi roade pielea şi carnea în câteva clipe.

Sub privirile mulţimii, Kilvin îşi trase o mănuşă groasă de piele pe mână şi turnă câteva picături de culoarea pucioasei într-un flacon de sticlă.

– Flaconul trebuie răcit înaintea decantării, întrucât compusul fierbe la temperatura camerei.

Sigilă degrabă flaconul şi îl ţinu în văzul tuturor.

– Capacul de sigilare e de asemenea important, pentru că lichidul este foarte volatil. În stare gazoasă, exercită presiune enormă şi viscozitate, asemenea mercurului. E mai greu decât aerul şi nu se disipează, ci, dimpotrivă, se îmbină.

Fără alte lămuriri, Kilvin aruncă flaconul în creuzetul de foc, unde se sparse numaidecât. Creuzetul fusese curăţat special pentru această ocazie şi, de la înălţime, arăta mai degrabă ca o piatră rotundă, cu o gaură în mijloc.

– Păcat, nu ştie să facă spectacol, îmi şopti Manet. Elxa Dal ar fi făcut-o cu mai mult talent.

Lichidul întunecat prinse a sfârâi şi a pocni şi în final ajunse la starea de fierbere. Fundul creuzetului dispăru sub o pâclă groasă, negricioasă, care nu se comporta câtuşi de puţin precum ceaţa sau fumul. În loc să se împrăştie, marginile îşi păstrară forma iniţială, aducând cu un norişor întunecat.

Manet mă bătu uşor pe umăr. Nici nu m-am întors bine, că norişorul se preschimbă într-o văpaie care împrăştie o lumină orbitoare în toată încăperea.

După strigătele înspăimântate ale colegilor mei mi-am dat seama că explozia de lumină îi luase prin surprindere. Manet rânji şi îmi făcu cu ochiul.

– Mersi.

M-am întors să privesc flăcările cu colţi roşietici care dansau pe suprafaţa pâclei. Dogoarea flăcărilor stârni şi mai tare pâcla întunecată, scuipând văpăi ce se înălţară peste buza creuzetului. Chiar şi de la înălţimea podeţului simţeam arşiţa mângâindu-mi chipul.

– Cum naiba-i spui la asta? l-am întrebat pe Manet. Ceaţă de foc?

– De ce nu? Kilvin i-ar spune o reacţiune incendiară generată de factorii atmosferici.

Flăcările îşi dădură ultima suflare şi se făcură nevăzute, lăsând în urmă o miasmă înţepătoare, de piatră arsă.

– Pe lângă faptul că e foarte coroziv, continuă Kilvin, reactivul în stare gazoasă e inflamabil. Încălzit suficient de mult, va lua foc în contact cu aerul. Căldura produsă poate genera o reacţie exotermică în cascadă.

– Un ditamai focul în cascadă, rosti Manet.

– Faci cât un cor întreg, am şoptit, încercând să-mi ascund zâmbetul.

– Acest recipient are menirea de-a păstra agentul sub presiune şi la o temperatură scăzută, rosti Kilvin, făcând semn spre cilindru. Grijă, când lucraţi în atelier. Încercaţi să nu-l expuneţi la temperaturi ridicate.

Acestea fiind zise, Kilvin se întoarse şi intră în camera lui.

– Asta a fost tot?

– Ce mai era de zis? ridică Manet din umeri. Kilvin nu îngăduie nimănui să lucreze în atelier fără a şti de ce să se păzească, şi acum toţi ştiu de ce să se păzească.

– De ce l-a adus aici? La ce serveşte?

– Bagă spaima în boboci, rânji Manet.

– Un motiv mai practic n-a găsit?

– Menţinerea fricii e un motiv cât se poate de practic. Dar poate fi folosit şi ca emiţător pentru lămpile cu magie simpatetică. În loc de lumina roşie, obişnuită, generează o lumină albăstruie. Mai plăcută ochiului. Faci o grămadă de bani

cu ele.

Am aruncat o privire prin atelier, dar nici urmă de Fela. M-am întors spre Manet.

– Ce zici, mai faci puţin pe învăţătorul şi îmi arăţi cum funcţionează?

Manet îşi trecu mâna prin coama zbârlită şi ridică din umeri.

– Cum să nu?

***

Lăsarea nopţii m-a găsit cântând La Cinzeacă, unde am pus ochii pe-o fată frumoasă, care şedea la o masă ticsită din fundul localului. Semăna nespus de mult cu Denna, dar eram convins că mi se năzărise mie. O mai zărisem de câteva ori, fugar, şi speram s-o văd mai bine astă dată.

Am privit încă o dată într-acolo şi, într-adevăr, ochiul nu mă înşelase. Era chiar Denna, şi cânta „Fetele lui Drover” împreună cu jumătate din muşteriii de La Cinzeacă. Se uită în direcţia mea şi îmi făcu cu mâna.

Apariţia ei mă uimi într-atât de tare încât degetele mele uitară meşteşugul şi cântecul meu pieri subit. Un hohot general de râs străbătu încăperea. Făcui o plecăciune să-mi ascund ruşinea. Preţ de un minut am primit aplauze şi ocări deopotrivă, semn că muşteriii savuraseră nereuşita mea mai mult decât cântecul în sine. Aşa-i omul. Am zăbovit până uralele conteniră, apoi m-am îndreptat spre ea, încercând să nu atrag atenţia.

Denna se ridică în întâmpinarea mea.

– Umblă vorba că pe-aici îţi câştigi pâinea. Nu-mi închipui cum te mai ţin ăştia, dacă te încurci de fiecare dată când îţi zâmbeşte o fetişcană.

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

– Nu mi se întâmplă foarte des.

– Zâmbetul sau încurcatul?

Negăsind o replică pe măsură, m-am înroşit şi mai tare.

Denna izbucni în râs.

– Cât mai ai de cântat în seara asta?

– Nu mult, am minţit.

Îi datoram lui Cinzeacă încă un ceas, pe puţin.

Denna se lumină la chip.

– Minunat. Hai să ne plimbăm după ce termini. Vreau să vorbesc cu tine.

Uimit că şansa mi-a surâs încă o dată, am făcut o plecăciune.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Termin imediat.

M-am îndreptat spre tejghea, unde Cinzeacă turna de zor băuturi împreună cu două slujnice. L-am prins de şorţ, să-i atrag cumva atenţia.

– Pe toţi dinţii zeului, băiete, ce-ţi veni?

– Trebuie să plec, Cinzeacă. Nu pot să stau până la închidere.

Chipul hangiului se întunecă.

– Clientela nu vine aşa, de dorul lelei. Fără puţină muzichie să-i gâdile la ureche nu stă niciunul.

– Mai cânt una. Una lungă. Dar pe urmă trebuie să plec, am spus cu disperare în priviri. Jur că o să mă revanşez.

Hangiul mă cântări din priviri.

– Ai necazuri?

Am clătinat din cap.

– Atunci vreo fetişcană, te pomeni.

Îşi întoarse privirile spre muşteriii care cereau plinul, apoi îmi făcu semn să plec.

– Fie, du-te. Dar vezi să fie un cântec bun. Şi lung. Îmi eşti dator, nu uita.

M-am oprit în mijlocul încăperii şi am bătut din palme. Când zarva se mai domoli puţin, am început să cânt. După al treilea acord, cu toţii recunoscură piesa. Era „Spoitor şi tăbăcar”, un cântec vechi de când lumea. Mi-am luat degetele de pe corzile lăutei şi am început să bat din palme. În scurt timp, toţi muşteriii băteau ritmul la unison, unii cu picioarele, alţii cu halbele de bere.

Larma de nedescris încetă brusc când am început versurile. Apoi, pe rând, tot mai multe voci se adăugară corului care mă însoţea strofă de strofă, cu versuri proprii sau chiar tonalităţi diferite. M-am apropiat de o masă şi am îndemnat mulţimea să cânte refrenul, apoi am făcut semn cuiva să născocească un vers. După câteva clipe de nedumerire, omul înţelese despre ce-i vorba, dar înainte să deschidă gura, un student mai abţiguit îşi făcu curaj şi i-o luă înainte. Efortul lui fu răsplătit cu un ropot de aplauze. Refrenul îmi îngădui să mă mut la altă masă şi să repet figura. În puţin timp, fiecare devenise un bard în felul lui. M-am îndreptat spre uşa din spate, unde mă aştepta Denna, şi am ieşit în noapte.

– Foarte isteţ, rosti ea, în timp ce ne îndepărtam de han. Cât crezi c-o s-o mai ţină aşa?

– Depinde cât de repede le aduce Cinzeacă băuturile.

M-am oprit la capătul drumeagului care despărţea hanul de

brutărie.

– O clipă, să mă scap de lăută.

– Chiar aici?

– În camera mea.

M-am apropiat cu paşi tăcuţi de faţada clădirii. Dreptul pe butoiul de ploaie, stângul pe pervaz, mâna stângă pe burlanul de fier şi de-acolo sar pe acoperişul primului etaj. Încă un salt şi aterizez pe acoperişul brutăriei. O aud pe Denna icnind de spaimă şi zâmbesc. O căţărare scurtă urmată de un nou salt şi sunt la etajul al doilea al hanului. Deschid fereastra, aşez lăuta pe pat şi fac cale întoarsă.

– A pus cumva Cinzeacă taxă pe scări? mă întrebă ea, înainte să ajung jos.

Am coborât de pe butoi şi mi-am frecat mâinile de pantaloni.

– De-obicei sosesc pe la ore ciudate, i-am răspuns, ajungând-o din urmă. Din câte-am înţeles, căutaţi un domn să vă acompanieze în seara asta.

Un zâmbet încolţi pe buzele ei.

– Într-adevăr.

– Păcat, am oftat. Eu nu sunt domn.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Nici departe nu eşti.

– Aş vrea să fiu cât mai domn posibil.

– Atunci însoţeşte-mă.

– Nimic nu m-ar face mai fericit. Totuşi…

Mi-am încetinit pasul şi am privit-o cu o expresie gravă.

– Cum rămâne cu Sovoy?

Zâmbetul îi pieri de pe chip.

– Să înţeleg că mă revendică?

– Nu chiar. Dar există anumite convenţii…

– O înţelegere între domni? rosti ea cu venin în glas.

– Onoare de tâlhari, dacă vrei.

Denna mă fixă cu privirile.

– Fură-mă, Kvothe, spuse ea pe un ton cât se poate de serios.

Am făcut o plecăciune şi am descris un arc cu braţul.

– La porunca dumneavoastră.

Ne-am continuat plimbarea sub razele lunii care dădeau o paloare ciudată caselor şi prăvăliilor dimprejur.

– Ce mai ştii de Sovoy? N-am dat ochii cu el de ceva vreme.

Denna dădu uşor din mână, dorind parcă să uite de acel nume.

– Nici eu. Şi asta nu pentru că el n-ar fi încercat.

Vestea mă îmbucură.

– Chiar aşa?

Denna îşi dădu ochii peste cap.

– Trandafiri! Cred că toţi aţi învăţat să curtaţi o femeie din aceeaşi carte ponosită. Nu zic, e frumos să oferi flori unei domnişoare. Dar mereu trandafiri, mereu roşii, mereu boboci, atunci când aveţi de unde să-i luaţi.

Îşi întoarse privirile spre mine.

– Te gândeşti la trandafiri când mă vezi?

Am mirosit capcana şi am clătinat din cap, zâmbind.

– Atunci ce vezi, dacă nu trandafiri?

Bună întrebare. Am cercetat-o din cap până-n tălpi, încercând chipurile să mă hotărăsc.

– Cum să-ţi spun, am început eu tărăgănat, trebuie să ne ierţi pe noi, bărbaţii. Vezi tu, când vine vorba de flori, în graba noastră putem eflora, sau din neatenţie deflora…

Denna îmi aruncă o privire piezişă.

– Deflora? Desigur, o să-ţi iert neatenţia.

– Când oferi flori unei fete, alegerea ta poate fi interpretată în fel şi chip. Bărbatul îţi oferă trandafiri pentru că te consideră frumoasă sau pentru că asemuieşte delicateţea şi rotunjimea bobocului cu buzele tale. Nu oricine-şi permite trandafiri, şi tocmai de aceea doreşte să-ţi arate cât de mult te preţuieşte.

– Apologia trandafirilor. Minunat, dar mie nu-mi plac şi gata. Găseşte altă floare care să mi se potrivească.

– Dar ce, oare? Trandafirul dat în dar nu e întotdeauna ce pare. Tu crezi că el te consideră graţioasă şi fragilă. Că vede în tine o fată drăgălaşă, şi nimic mai mult. Poate tulpina e plină de spini, semn că mâna prea grăbită va fi rănită, sau cel puţin asta gândeşti tu că vrea el să-ţi transmită. Dacă dă spinii jos, vei gândi că nu gustă femeile ascuţite la minte şi la limbă. O puzderie de feluri în care poţi interpreta gestul. Moare sărmanul bărbat de prea multă precauţie.

Denna mă privi lung.

– Dacă pe sărmanul bărbat îl cheamă Kvothe, va încerca să mă adoarmă cu vorbe bine meşteşugite, nădăjduind că voi uita întrebarea. Dar nu i-ar merge. Ce floare mi se potriveşte?

– Bine, stai să mă gândesc.

M-am uitat la ea, apoi mi-am întors privirile.

– Hai să facem o listă. Păpădia de pildă. Luminoasă ca tine.

Dar e o floare obişnuită, iar tu eşti o creatură cu totul şi cu totul neobişnuită. Trandafirii pică din start. Umbra nopţii… nu. Urzică… de ce nu?

Denna se prefăcu revoltată şi-mi arătă limba. M-am scărpinat uşor în bărbie, nedorind chipurile să abandonez ideea atât de lesne.

– Ai dreptate, nu ţi se potriveşte… decât poate la limbă.

Denna pufni şi-şi încrucişă braţele.

– Ovăz sălbatic! am exclamat, făcând-o să izbucnească în râs. Neîmblânzit, ca tine, dar pipernicit şi sfios. Din acest motiv… mi-am dres vocea, şi din alte motive evidente, zic să sărim peste ovăz.

– Mare păcat.

– Nici margareta nu e de lepădat, am continuat, fără s-o iau în seamă. Înaltă şi mlădioasă, nu se sfieşte să crească la marginea drumului. O floare energică, deloc delicată. Margareta e independentă. Ţi s-ar potrivi… Dar să nu ne oprim aici. Irisul? Prea ţipător. Ciulinul? Prea rece. Toporaşul? Prea simplu. Trilium? Frumoasă floare. Greu de îmblânzit. Petalele ei au…

Cu o îndrăzneală nebănuită, am ridicat mâna şi am mângâiat-o uşor pe gât.

– …Ceva din delicateţea pielii tale. Abia dacă se apropie. Oricum, e prea apropiată de sol.

– Dar văd că mi-ai pregătit un buchet îmbelşugat, rosti ea cu tandreţe.

Îşi atinse pe negândite pielea gâtului, în locul unde o mângâiasem, apoi lăsă mâna să-i cadă moale.

Semn bun sau rău? Dorea să şteargă amintirea atingerii sau s-o păstreze mai bine? Îndoiala mă năpădi şi hotărâi să merg drept la ţintă, fără şovăieli nefericite. M-am oprit din mers şi am rostit sigur:

– Floarea selas.

Denna se întoarse spre mine.

– Dintre atâtea flori, ai ales tocmai una pe care n-o cunosc? Ce e floarea selas? De ce e specială?

– E o floare stacojie care creşte pe-un lujer puternic. Are frunze delicate şi închise la culoare. Creşte în locuri umbroase, dar floarea caută raze rătăcite în care să se scalde.

Am privit-o în ochi.

– Ţi se potriveşte. În tine lumina se îngemănează cu întunericul. Floarea îşi duce veacul în inima pădurii şi se

întâlneşte rar, căci numai oamenii iscusiţi ştiu a se îngriji de ea fără s-o distrugă. Are o mireasmă îmbătătoare, mulţi o caută, dar puţini o găsesc.

Mi-am luat răgazul s-o privesc mai atent.

– Dacă trebuie să aleg, atunci aleg floarea selas.

Denna se uită la mine, apoi îşi feri privirile.

– Ai o impresie prea bună despre mine.

– Poate impresia ta despre tine nu e suficient de bună, i-am replicat, zâmbind.

Un surâs încolţi şi pe buzele ei.

– Cred că margaretele mi se potriveau mai bine. Simple şi drăguţe. Dacă vrei să mă cucereşti, nu uita de margarete.

– N-o să uit.

Ne-am continuat plimbarea.

– Dar mie ce floare mi-ai aduce? am întrebat brusc, încercând s-o iau pe nepregătite.

– O floare de salcie, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Am chibzuit pentru câteva clipe.

– Nu ştiam că sălciile fac flori…

– Nici eu.

– Cu-atât mai de preţ să primeşti una, am chicotit. De ce o floare de salcie?

– Te văd ca pe-o salcie, rosti ea cu uşurinţă. Puternic, bine înrădăcinat şi tăinuit. Te laşi în voia furtunii, dar niciodată mai departe decât îţi doreşti să ajungi.

Mi-am ridicat mâinile în apărare.

– Curmă-ţi şirul gândurilor, domniţă! Încerci să mă seduci, dar nu-ţi merge. Măgulirile tale nu-s decât vorbe în vânt!

Mă fixă cu privirea pentru câteva clipe, aşteptând să-mi termin tirada. Un surâs înflori pe gura ei delicată.

– Spre deosebire de ceilalţi copaci, salcia se lasă pradă dorinţei vântului.

***

Trecuseră cinci ceasuri, din ce-mi spuneau stelele, scurse pe nesimţite, căci ne-am trezit brusc la Vâsla de Stejar, unde Denna înnoptase. Am rămas în prag minute în şir, încercând să-mi fac curaj s-o sărut. Gândul mă ispitise pe tot parcursul plimbării: când ne-am oprit pe Podeţul de Piatră, să urmărim unduirile râului în bătaia lunii, sub un tei, în grădina din Imre…

În acele clipe, tensiunea dintre noi era ca o ţesătură pe război. Când mă privea pe sub gene, cu capul uşor înclinat, îmi

închipuiam că se aşteaptă să… fac ceva. Să-mi petrec braţul pe după umărul ei? S-o sărut? De unde să ştiu? Cu siguranţă?

Nicio şansă. Aşa că am ţinut piept ispitei. Nu doream să presupun prea multe, să o supăr sau să mă fac de râs. Pe deasupra, vorbele lui Deoch îmi sădiseră îndoiala în suflet. Poate eram atras doar de şarmul ei înnăscut.

Ca toţi băieţii de vârsta mea, eram complet neştiutor în privinţa femeilor. Cel puţin eu eram conştient de ignoranţa mea, spre deosebire de Simmon şi de prietenii lui, care se făceau de râs cu avansurile lor deşucheate. Mai bine să-mi cadă cerul în cap decât s-o văd râzându-mi în faţă la tentativele mele de cucerire. Urăsc să fac lucrurile cu jumătate de măsură.

Aşa că mi-am luat rămas-bun şi am petrecut-o din priviri până se făcu nevăzută în măruntaiele Vâslei. Am tras aer adânc în piept şi puţin îmi lipsea să izbucnesc în râs sau să dansez ca nebunul. Eram plin de ea, de mireasma vântului care se mlădia în părul ei, de glasul ei, de felul în care razele lunii se jucau pe chipul ei. Încetul cu încetul, am coborât cu picioarele pe pământ. Nici bine nu pornisem la drum că m-am dezumflat ca burduful de foale. Treceam pe lângă hanurile şi căsuţele întunecate şi în câteva bătăi de inimă, jubilarea lăsă locul îndoielii.

Făcusem un pocinog de toată frumuseţea. Ce isteţe mi se păruseră atunci vorbele dulci pe care i le spusesem, şi cât de neroade mi se păreau acum. Era încă în mine, încercând să mă alunge cu un oftat.

Dar am văzut-o zâmbind, râzând. Nu-şi amintise prima noastră întâlnire, pe drumul care ducea la Bobcatran. Era şi greu să mă ţină minte.

Fură-mă, îmi şoptise.

Trebuia să-mi fi luat inima-n dinţi şi s-o sărut. De ce n-am fost mai atent? Vorbisem prea mult şi spusesem prea puţin.

Capitolul 63
Paşi şi vorbe

Când am ajuns la locul obişnuit de întâlnire, Wilem şi Simmon îşi devorau deja prânzul.

– Scuze, am spus, aşezând lăuta pe caldarâm, dar m-am prins cu tocmeala.

Trecusem râul să cumpăr vreo două kilograme de mercur şi o pungă de sare de mare. Sarea fusese tare piperată la preţ, dar pentru prima oară nu-mi păsa de bani. Dacă îmi surâdea norocul, urma să dobândesc o poziţie mai bună la Partizanat, şi-atunci adio probleme băneşti. Întâmplător, trecusem pe lângă hanul unde înnoptase Denna, dar n-am găsit-o acolo, şi nici la Eolian sau în parcul unde sporovăisem cu o seară în urmă. Cu toate astea, mă simţeam în largul meu. Am deschis tocul pentru a lăsa căldura soarelui să-mi încălzească şi să-mi întindă strunele noi şi m-am aşezat sub flamură, lângă prietenii mei.

– Unde-ai fost astă-seară? mă întrebă Simmon cât se poate de nonşalant.

De-abia în acea clipă mi-am amintit că ar fi trebuit să ne întâlnim cu Fenton, pentru o reprezentaţie stradală. Denna îmi alungase complet acest gând din minte.

– Doamne, iartă-mă, Sim. Cât aţi aşteptat după mine?

Simmon îmi aruncă o privire plină de reproş.

– Îmi pare rău, am mai spus o dată, nădăjduind că vina mi se citea pe faţă. Am uitat.

Sim rânji şi ridică din umeri.

– Nu-i bai. Când am înţeles că n-ai să mai vii, ne-am dus la Bibliotecă să bem şi să ne uităm după fete.

– S-a supărat Fenton?

– A fost de-a dreptul furios, rosti Wilem calm, făcându-şi într-un sfârşit loc în conversaţie. Zicea c-o să-ţi tragă o scatoalcă.

Rânjetul lui Sim se lăţi pe toată faţa.

– Zicea că eşti un E'lir bolând, fără pic de respect pentru ăştia mai în vârstă.

– A făcut tot soiul de insinuări despre obârşia şi pornirile tale sexuale faţă de animale, adăugă Wilem, păstrându-şi seriozitatea.

– ...În sutana tehlinului! cântă Simmon cu gura plină, apoi izbucni în râs şi aproape că se înecă.

I-am tras câteva palme peste spate.

– Unde-ai fost? mă întrebă Wilem, în timp ce Sim încerca să-şi recapete suflarea. Cinzeacă zicea că ai plecat mai devreme.

Nu ştiu de ce, dar nu voiam să vorbesc despre Denna.

– M-am întâlnit cu cineva.

– Cineva mai important decât noi? rosti Wilem pe un ton sec, ce putea fi luat drept ironie sau reproş.

– Cu o fată, am recunoscut.

Wilem ridică o sprânceană.

– Fata aia după care alergi de câtăva vreme?

– N-am alergat după nicio fată. M-a găsit ea La Cinzeacă.

– Semn bun, făcu Wilem.

Simmon încuviinţă cu luare-aminte, dar o sclipire drăcească îi lucea în priviri.

– Şi, aţi cântat puţin? mă întrebă, arcuind din sprâncene şi dându-mi coate. Aţi făcut un duet?

Era prea caraghios ca să mă supăr.

– N-am cântat. Avea nevoie de-un însoţitor, s-o conducă acasă.

– S-o conducă acasă? rosti el cu subînţeles, arcuind din nou din sprâncene.

Insinuările îşi pierduseră hazul.

– Era întuneric, am spus cu un aer grav. Am însoţit-o până în Imre.

– A, făcu Sam, dezamăgit.

– Ai plecat mai devreme de la han, rosti Wil tărăgănat. Noi te-am aşteptat pe puţin un ceas. Îţi ia două ceasuri să mergi până în Imre şi înapoi?

– A fost o plimbare mai lungă, am recunoscut.

– Cât de lungă putea să fie? întrebă Simmon.

– Cât să zic… mi-am ferit privirile, vreo şase.

– Şase ore? făcu Sim revoltat. Hai, cred că sunt îndreptăţit să aflu mai multe, după ce m-ai bătut cu ea la cap vreo două răstimpuri.

– N-am bătut pe nimeni la cap, m-am zburlit la el. Ne-am plimbat şi am vorbit. Nimic mai mult.

– Fugi d-aci! Preţ de şase ore?

Wilem îl bătu uşor pe umăr.

– Spune adevărul.

Simon îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– De unde ştii?

– Pare mult mai sincer atunci când minte.

– Dacă vă puneţi lacăt la gură pentru două minute, vă spun toată povestea. De-acord?

Mi-am lăsat privirile-n palme, încercând să-mi adun gândurile, dar în mintea mea era o învălmăşeală groaznică.

– Am pornit spre Imre, pe calea cea lungă. Am zăbovit o vreme pe Podul de Piatră. Ne-am oprit apoi într-un parc de la marginea orăşelului. Am stat pe malul râului. Am povestit despre… mai nimic. Locuri pe unde-am fost. Cântece…

Mi-am dat seama că bat câmpii şi am amuţit. Am chibzuit puţin înainte să deschid gura:

– Aş fi vrut să fac mai mult decât să mă plimb şi să vorbesc, dar…

Habar n-aveam ce să spun.

Cei doi tăcură pentru o clipă.

– Măi să fie, se minună Wilem. Marele Kvothe, pus cu botul pe labe de-o femeie.

– Dacă nu te-aş cunoaşte, aş putea să jur că ţi-e frică, rosti Simmon în batjocură.

– Cum dracu' să nu-mi fie frică? am şoptit, ştergându-mi sudoarea din palme de pantaloni. Şi vouă v-ar tremura nădragii dacă aţi cunoaşte-o. În clipa asta aş da o fugă până-n Imre, sperând s-o zăresc la fereastra vreunei prăvălii sau s-o întâlnesc pe stradă.

Am zâmbit încurcat.

– Ce mai aştepţi? zâmbi Simon, îmbrâncindu-mă uşor. Drum bun! Dacă aş cunoaşte aşa femeie straşnică, n-aş sta să mănânc prânzul cu alde voi doi.

Îşi scoase părul din ochi şi mă împinse încă o dată.

– Hai, du-te!

Nu m-am clintit.

– Nu-i chiar atât de uşor.

– Cu tine nimic nu-i uşor, bombăni Wilem.

– E cât se poate de uşor, râse Simmon. Du-te şi spune-i ce ne-ai spus şi nouă.

– Da, sigur, am spus sarcastic. O nimica toată. Poate nici nu vrea s-audă de-aşa ceva. Denna e o fată deosebită. De ce s-ar încurca ea cu unul ca mine?

Simmon mă privi în ochi.

– Ea te-a căutat. E clar că vrea ceva de la tine.

Urmă un moment de tăcere, numai bun să schimb iute

subiectul.

– Manet mi-a dat voie să-mi încep proiectul de calfă.

– Deja? făcu Sim, neliniştit. Kilvin e de-acord? Din câte ştiu, nu prea tolerează arsul etapelor.

– N-am ars nicio etapă. Aşa-s eu, prind mai repede.

Wilem pufni amuzat, iar Sim schimbă iute vorba înainte să ne luăm la harţă.

– Ce-ai de gând să faci, o lampă magică?

– Toată lumea face lămpi, spuse Wilem.

Am încuviinţat.

– Aveam de gând să fac ceva diferit, o maşinărie cu rotiţe de pildă, dar Manet mi-a zis să fac o lampă.

Clopotul dăngăni de patru ori. M-am ridicat şi mi-am vârât lăuta în toc, gata să merg la cursuri.

– Chiar ar trebui să-i spui, mă sfătui Simmon. Dacă-ţi place o fată, trebuie s-o ştie şi ea.

– Văd că la tine merge de minune, am răspuns, iritat de faptul că dintre toţi oamenii, tocmai Sim îşi găsise să-mi dea poveţe despre femei. Din toate încercările tale, câte au dat roade cu strategia asta?

Wilem îşi aţinti brusc privirile în altă parte, pentru a evita tirul săgeţilor.

Mi-am ferit într-un final privirile, cu un sentiment de vină în suflet.

– Ce să-i mai spun? am bombănit. Îmi place să petrec timp împreună cu ea şi am aflat unde locuieşte. Când va fi cazul, voi şti unde s-o găsesc.

Capitolul 64
Nouă în foc

Aşa s-a întâmplat că a doua zi am mers până în Imre. Şi cum eram prin preajmă, am dat o raită pe la Vâsla de Stejar. Hangiul nu ştia nici o „Denna” sau „Dianne”, dar o tânără domniţă cu păr întunecat pe nume „Dinnah” poposise acolo pentru câteva zile. Momentan nu se afla în incită, dar dacă doream să-i las un bilet… Acum că ştiam unde stă, ce rost mai avea? Puteam s-o găsesc cu uşurinţă.

Şi totuşi, n-a apărut în următoarele două zile la han. În a treia zi, hangiul mi-a spus că Denna fugise în miez de noapte cu toate catrafusele ei, uitând bineînţeles să plătească. Am luat crâşmele la rând, dar n-am găsit-o, aşa că m-am întors la Universitate, pe jumătate îngrijorat, pe jumătate supărat.

După încă trei zile şi alte câteva vizite pe la han eram la fel de nedumerit. Nici măcar Deoch sau Threpe nu ştiau nimic. Deoch îmi povestise că Dennei îi şedea în fire să dispară aşa, brusc, şi că n-avea niciun sens s-o mai caut. Un sfat sănătos pe care l-am ignorat, fireşte.

Eram în odaia magistrului Kilvin, încercând să-mi ţin temerile în frâu, pe măsură ce omul uriaş şi neîngrijit dinaintea mea cerceta cu atenţie lampa magică. Era primul meu proiect individual ca făuritor de artefacte. Topisem şi modelasem discurile, după care grunduisem lentilele. Apoi vârâsem lichid în corpul radiant, având grijă să nu mă otrăvesc cu arsenic. Mai important însă, Alarul îmi aparţinea, la fel şi manopera complexă, care preschimbase bucăţile lipsite de viaţă într-un lămpaş magic.

Dacă magistrul se declara mulţumit de rezultat, urma s-o vândă pe-o sumă frumuşică, din care-mi revenea şi mie o parte. Cel mai mult mă bucura însă faptul că urma să devin un artizan în toată regula, chiar dacă nu eram foarte experimentat. Puteam să-mi urmez propriile planuri şi aveam mai multă libertate de creaţie. Asta însemna avansarea mea în rândurile Partizanatului. Mă apropiam tot mai mult de rangul de Re’lar, ceea ce însemna printre altele şi o situaţie financiară stabilă.

Într-un târziu, Kilvin îşi înălţă privirile.

– Frumos lucrat, E’lir Kvothe. Dar modelul e cam ciudat.

– Aşa-i, am făcut câteva modificări. Dacă-l aprindeţi, veţi observa că…

Kilvin scoase un sunet gutural, ce putea să însemne amuzament sau iritare. Aşeză lampa pe masă şi făcu înconjurul încăperii, stingând toate lămpile mai puţin una.

– Ştii câte lămpi mi-au explodat în mână de-a lungul anilor, E'lir Kvothe?

Am înghiţit în sec şi am clătinat din cap.

– Câte?

– Niciuna, rosti el cu seriozitate. Pentru că sunt extrem de atent şi ştiu mereu ce ţin în mână. Trebuie să fii mai răbdător, E'lir Kvothe. O clipă în gând face cât nouă în flăcări.

Mi-am coborât privirile, încercând să par cât mai umil.

Kilvin stinse şi ultima lampă, iar încăperea se cufundă în beznă. După câteva clipe, o lumină roşiatică ţâşni din lămpaş, împrăştiind umbre tremurătoare pe perete. Lumina era foarte slabă.

– Comutatorul e gradat, am rostit iute. E mai degrabă un reostat decât un comutator.

– Isteţ, spuse Kilvin. Majoritatea nu-şi bat capul cu asemenea detalii la lămpile mici.

Intensitatea luminii crescu, apoi scăzu, apoi crescu din nou.

– Scrijeldica e destul de bună, rosti Kilvin rar, după ce aşeză lampa pe masă. Suferă în schimb la focalizare. Nu prea există difuzie.

Avea dreptate. În loc să lumineze întreaga încăpere, cum era normal, lampa mea dezvăluia doar o secţiune îngustă: colţul mesei de lucru şi jumătate din plăcuţa neagră ce anina pe perete. Restul încăperii era întunecat.

– Am făcut-o aşa cu bună ştiinţă. Asemenea lanternelor „ochi de pisică”.

Îndărătul lămpii, Kilvin se preschimbase într-o siluetă întunecată.

– Cunosc, E'lir Kvothe, rosti el cu o urmă de reproş în glas. Sunt adesea folosite pentru îndeletniciri necurate. Făuritorii profesionişti nu se amestecă în asemenea treburi.

– Credeam că foloseşte marinarilor.

– Foloseşte hoţilor. Şi spionilor, şi altora care vor să-şi tăinuiască afacerile nocturne.

Neliniştea care mă încerca se preschimbă deodată în teamă. Întâlnirea era doar o formalitate. Mă ştiam un făuritor priceput, mai talentat decât mulţi foşti ucenici de-ai magistrului, care petrecuseră multă vreme în slujba lui. Dintr-odată mi-era teamă

că irosisem treizeci de ore de lucru, ca să nu mai vorbim de banii pe care-i investisem în materiale.

Kilvin mormăi ceva în bărbie. Şase lămpi prinseră dintr-odată viaţă, luminând întreaga încăpere. Mă uluia uşurinţa cu care magistrul reuşea să unească şase obiecte deodată. Numai el ştia de unde absorbise energia.

– Toată lumea face lămpi magice la primul proiect, am spart eu tăcerea. Toată lumea le face la fel. Doream să fac ceva diferit. Ceva nou.

– Cu siguranţă să-ţi demonstrezi isteţimea, rosti Kilvin sec. Pe lângă faptul că voiai să-ţi duci ucenicia la bun sfârşit într-un timp foarte scurt, doreai să-mi prezinţi o lampă originală. Să nu ne ascundem după deget, E'lir Kvothe! Ai făcut lampa asta ca să dovedeşti că eşti mai înzestrat decât ceilalţi ucenici. Am dreptate?

Mă privi ţintă în ochi şi, pentru câteva clipe, orice urmă de visare dispăru din privirile sale.

Parcă-mi crescuseră ciulini în gură.

Sub barba ţepoasă şi accentul profund aturan, Kilvin ascundea o minte sclipitoare. Cum de sperasem să nu fiu prins cu mâţa-n sac?

– Fireşte că doream să vă impresionez, magistre, am rostit cu privirile în pământ. Asta se înţelege de la sine.

– Nu te umili în faţa mea. Nu mă impresionează falsa modestie.

M-am îndreptat de spate şi l-am privit în ochi.

– În cazul ăsta, recunosc că sunt mai bun. Învăţ mai repede. Muncesc mai cu spor. Sunt mai agil şi mai deschis la minte. Dar ştiţi deja lucrurile astea, nu trebuie să vi le spun eu.

Kilvin încuviinţă.

– Aşa mai merge. Într-adevăr, ştiu lucrurile astea.

Îndreptă lampa în diferite zone ale încăperii şi îşi făcu de lucru cu reostatul.

– Ca să fim corecţi, recunosc că sunt impresionat de meşteşugul tău. Lampa e bine lucrată, iar scrijeldica e inteligent folosită. Gravura e corectă. Bună treabă!

Am roşit imediat la această cascadă de complimente.

– Dar arta făuritului nu stă doar în meşteşug, rosti Kilvin, aşezând lampa pe masă. Nu pot să vând lampa. Dacă e găsită asupra unui hoţ, întreaga breaslă a artizanilor va fi bănuită de rea voinţă. Ţi-ai încheiat ucenicia şi te-ai dovedit a fi un artizan

iscusit.

Am răsuflat uşurat.

– Din nefericire, stai mai prost cu discernământul. Lampa va fi probabil topită şi metalul reciclat.

– Aveţi de gând să-mi topiţi lampa?

Lucrasem la ea un răstimp încheiat şi-mi cheltuisem aproape toţi banii pe materialele necesare. Speram să scot ceva de pe ea, dar acum…

Kilvin era de neînduplecat.

– Cu toţii suntem răspunzători pentru reputaţia Universităţii, E'lir Kvothe. Ajuns pe mâini nepotrivite, un asemenea obiect ar dăuna imaginii noastre.

Înainte să găsesc o cale de a-l face să-şi schimbe intenţiile, Kilvin îmi făcu semn că pot să plec.

– Du-te şi spune-i lui Manet vestea cea bună.

Am ieşit descumpănit din odaia lui pentru a da piept cu zarva ciocanelor şi a fierăstraielor din atelier. Văzduhul purta un iz de acid, metal topit şi transpiraţie. L-am zărit pe Manet într-un colţ, aruncând cărămizi într-un cuptor. Am aşteptat să închidă uşiţa şi să-şi şteargă broboanele mari de sudoare cu mâneca.

– Cum a mers? Ai trecut sau trebuie să te ţin de mânuţă încă un semestru?

– Am trecut, am rostit sec. Ai avut dreptate în privinţa modificărilor. N-a fost prea impresionat.

– Ţi-am zis eu, făcu Manet, fără urmă de satisfacţie în glas. Nu uita că sunt aici de când lumea. Când ţi-am zis că magiştrii sunt nişte conservatori convinşi în adâncul lor, nu m-ai crezut. Eu nu vorbesc în vânt.

Manet îşi trecu mâna prin barba-i deasă şi cenuşie, ţinând piept valurilor de căldură ce izvorau din cuptor.

– Ce planuri ai acum, că ai devenit un liber-întreprinzător?

– Mă gândeam să bag nişte acid în emiţătoarele lămpilor albastre.

– Se plăteşte bine, spuse Manet cu chibzuială. Dar e periculos.

– Ştii doar că sunt atent.

– Pericolul e tot pericol. În urmă cu zece ani am îndrumat un tânăr… cum îl chema…?

Se scărpină în bărbie, apoi ridică din umeri.

– O mică neatenţie şi…

Manet pocni tare din degete.

– …A fost suficient. S-a ars rău de tot şi a pierdut câteva

degete. Şi-a luat adio de la meserie pe urmă.

M-am uitat cu coada ochiului la Cammar, cu ochiul său lipsă şi cicatricile oribile care-i brăzdau capul.

– Aşa-i.

Mi-am încleştat mâinile neliniştit, cu ochii la cilindrul metalic. Două zile durase efectul demonstraţiei lui Kilvin, după care meşteşugarii îl trataseră ca pe orice alt obiect din atelier. Adevărul e că existau zece mii de feluri în care o puteai mierli în atelier, dacă nu erai atent. Smoala de oase era doar ultima şi deocamdată cea mai interesantă cale de-aţi găsi sfârşitul. Am hotărât să schimb vorba.

– Pot să te întreb ceva?

– Dă-i drumul, până nu se răceşte, spuse el, aruncând priviri sugestive spre cuptor. Te-ai prins? Până nu se răceşte.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Zici că ştii Universitatea mai bine ca oricine?

– Ca oricine în viaţă. Toate chichiţele şi secretele.

– Deci ţi-ar sta în puteri să mă bagi în Arhive fără să prindă nimeni de veste? am întrebat pe un ton scăzut.

– Mi-ar sta, rosti el, mijind ochii. Dar n-aş face una ca asta.

Am dat să zic ceva, dar Manet mi-o tăie scurt:

– Ascultă la mine, băiete, făcu el exasperat, am mai vorbit despre asta. Ai şi tu răbdare! Lasă-l puţin pe Lorren, să-i mai treacă supărarea. Abia dacă a trecut un semestru…

– A trecut jumătate de an!

Manet clătină din cap.

– Ţie ţi se pare mult, fiindcă eşti tânăr. Dar crede-mă, Lorren nu te-a uitat. Mai impresionează-l o vreme pe Kilvin, apoi roagă-l să vorbească în numele tău. Crede-mă, va funcţiona.

Am luat un aer abătut.

– Dar dacă tu ai…

– Nu, nu, nu. Nu-ţi arăt nimic. Nu-ţi zic nimic. Nu-ţi desenez nicio hartă măcar.

Chipul i se destinse şi îmi aşeză o mână pe umăr, în încercarea de a-şi îndulci refuzul.

– Pe… ce-o fi a lui Tehlu, de unde graba asta? Eşti tânăr, ai tot timpul din lume.

Aţinti un deget dojenitor spre mine.

– Dar dacă te exmatriculează, poţi să-ţi iei adio. Şi crede-mă, asta vei păţi dacă te prind că-ţi bagi nasul prin Arhive.

M-am cocoşat deodată.

– Ai dreptate, am spus descumpănit.

– Aşa-i, am dreptate, rosti Manet, apoi se răsuci să supravegheze cuptorul. Hai, fugi, că fac ulcer cu tine.

Am plecat furios, cu gândul la sfatul lui Manet şi la informaţiile care-i scăpaseră fără voia lui. Povaţa lui era bună. Dacă mă purtam exemplar o vreme, mi s-ar fi permis să intru în Arhive. Era calea simplă şi sigură de urmat.

Din nefericire, îmi era peste putinţă să fiu răbdător. Dacă nu făceam iute rost de bani, nu mai prindeam alt semestru la Universitate. Nu, nu-mi îngăduiam să fiu răbdător. Înainte să ies, am aruncat o privire în odaia lui Kilvin. Stătea la masă, jucându-se alene cu lampa mea. Avea din nou acea expresie visătoare, ce mă făcea să cred că mintea lui umbla iarăşi pe şase cărări deodată.

Am bătut în tocul uşii, să-mi anunţ prezenţa.

– Magistre Kilvin.

Magistrul se răsuci.

– Da?

– N-aş putea să cumpăr eu lampa? Ca să citesc seara. Nu de alta, dar dau o groază de bani pe lumânări.

Mi-aş fi împreunat mâinile în rugăciune, dar m-am gândit că ar fi prea melodramatic.

Kilvin chibzui câteva clipe. Se auzi un păcănit scurt şi lampa străluci din nou în nuanţe roşietice.

– Nu poţi să cumperi ceva lucrat de mâna ta. Materialele şi efortul depus îţi aparţin.

Îmi întinse lămpaşul.

Am intrat s-o iau, dar Kilvin îşi retrase mâinile şi mă străfulgera cu privirile.

– Să fim bine înţeleşi. Nu ai voie s-o vinzi sau s-o împrumuţi nimănui. Nici măcar prietenilor. Dacă lampa asta se pierde, va ajunge neîndoios pe mâna unor oameni rău intenţionaţi.

– Îmi dau cuvântul de onoare, magistre Kilvin. Numai eu o voi folosi.

Am ieşit din atelier, atent să nu-mi dau în vileag bucuria din suflet. Manet îmi spusese întocmai ce doream să aflu. Exista o intrare secretă în Arhive. Dacă aşa stăteau lucrurile, aveam s-o găsesc.

Capitolul 65
Scânteia

Le-am promis prietenilor mei că-i voi cinsti dacă mă vor însoţi la Eolian. Atâta generozitate îmi permiteam şi eu. Vedeţi voi, deşi strâmbele lui Ambrose mă împiedicau să-mi găsesc un patron înstărit, cunoşteam destui melomani care să mă trateze cu câte-o bere, două.

Nu existau decât două soluţii. Fie ajungeam un beţivan incurabil, fie foloseam un şiretlic vechi de când hanurile şi trubadurii. Ciuliţi urechile căci tocmai urmează să vă dezvălui un vechi truc al menestrelilor...

Să presupunem că aţi poposit la un han. Mă ascultaţi cântând. Zâmbiţi, suspinaţi şi în genere vă minunaţi de măiestria artei mele. Pe urmă doriţi să vă manifestaţi recunoştinţa, dar nu aveţi punga suficient de grasă ca să-mi aruncaţi nişte galbeni. Aşa că mă cinstiţi cu o băutură. Dar eu am băut deja o halbă. Sau mai multe. Sau poate încerc să-mi păstrez mintea limpede. Vă refuz? Evident că nu. Asta ar însemna să dau cu piciorul calului dat în dar şi să vă jignesc. Şi-atunci comand mied de Greysdale sau de Sounten. Sau un soi rafinat de vin alb. Nu contează numele băuturii. Ce contează e că băutura nu există de fapt. Hangiul mă serveşte cu apă. Tu îmi plăteşti băutura. Eu îţi mulţumesc din tot sufletul şi toată lumea e fericită. După închidere, hangiul, hanul şi muzicianul fac banii pe din trei.

Ba mai mult, unele hanuri mai sofisticate te lasă să păstrezi băutura, drept garanţie pentru viitoare comenzi. Hanuri precum Eolianul. Aşa se întâmplă că în ciuda sărăciei lucii în care mă zbăteam, am reuşit să aduc o sticlă întreagă de vinegru la masa unde mă aşteptau Wil şi Sim.

Wil aruncă priviri galeşe sticlei şi mă întrebă:

– Cu ce ocazie?

– Kilvin a acceptat lampa mea magică. De azi, staţi de vorbă cu cea mai tânără calfă de artizan din Arcanum, am spus, incapabil să-mi ţin mândria în frâu.

Majoritatea studenţilor nu-şi încheiau ucenicia decât după trei sau patru semestre. Despre succesul relativ al lămpaşului nu le-am povestit.

– Era şi cazul, rosti Wil sec. Cât ţi-a luat, trei luni? Umbla deja vorba că ţi-ai pierdut îndemânarea.

– Credeam că veţi întâmpina vestea cu mai multă bucurie, am spus în timp ce îndepărtam sigiliul de ceară. Zilele mele de maţe-fripte se apropie de sfârşit.

Sim pufni.

– N-am ce zice, te descurci binişor.

– Fie ca iscusinţa de artizan să nu te părăsească niciodată! toastă Wil. Atâta vreme cât ne va aduce şi alte băuturi pe viitor.

– Plus că va veni ziua în care te voi îmbăta suficient de tare ca să-mi dai drumul în Arhivă, când vei lucra acolo.

Rostisem fraza pe un ton vesel, dar urmăream concentrat reacţia.

Wil sorbi puţin din pahar, ferindu-şi privirile.

– Nu pot.

Răspunsul lui mă descumpăni complet. Am dat jovial din mână, mirat chipurile că mi-a luat gluma în serios.

– Fireşte, ştiu…

– M-am gândit la chestiunea asta, mă întrerupse Wil. După ce-am văzut că te-au pedepsit pe nedrept, şi cât de supărat ai fost.

Wil sorbi o înghiţitură.

– Lorren are obiceiul să-şi suspende învăţăceii. Câteva zile dacă sunt prea zgomotoşi în Morminte. Două-trei răstimpuri dacă sunt neatenţi cu cărţile. Dar să le interzică total accesul… asta-i altă mâncare de peşte. Aşa ceva nu s-a pomenit aici de ani de zile. Toată lumea ştie. Dacă te-ar vedea cineva…

Wil clătină din cap.

– Mi-aş pierde postul de scrib. Şi ne-ar exmatricula pe amândoi.

– Nu te mâhni. Până şi faptul că te-ai gândit înseamnă enorm…

– Hai că devenim sentimentali deja, se băgă Sim, bătând cu paharul în masă. Deschide sticla şi hai să bem în cinstea lui Kilvin care a fost atât de impresionat încât îl va convinge pe Lorren să te lase în Arhivă.

Am zâmbit şi am vârât tirbuşonul în dop.

– Am un plan şi mai bun. Hai să bem întru eterna confuziune şi înciudare a celebrului Ambrose Makar.

– Asta da, rosti Wil, ridicând paharul.

– Măi să fie, şopti Simmon, uite ce-a găsit Deoch…

– Ce-a găsit? am întrebat, fără să-mi iau privirile de la dop.

– A reuşit s-o găsească pe cea mai frumoasă femeie din regiunea asta, murmură Sim, neaşteptat de posac. La ăştia îţi

vine să le dai în cap.

– Sim, gusturile tale în materie de femei sunt îndoielnice, ca să nu zic mai mult.

Dopul cedă într-un sfârşit, cu un sunet îmbietor, şi am ridicat sticla triumfător, dar amândoi stăteau cu privirile aţintite la uşă.

M-am întors să văd şi eu şi am încremenit.

– E Denna.

– Denna? făcu Sim.

– Dianne, l-am lămurit, încruntat. Denna. Despre ea vă vorbeam deunăzi. Fata cu care am cântat. Îşi ia tot soiul de nume. Nu ştiu exact de ce.

Wilem mă privi cu neîncredere.

– Aia e mândra ta?

Părea să aibă mari îndoieli.

– E mândra lui Deoch, îl corectă Simmon cu delicateţe.

Cam aşa stăteau lucrurile. Deoch cel chipeş şi bine clădit îi spunea vorbe dulci, cum făcusem şi eu nu demult. Denna izbucni în râs şi îl îmbrăţişă amical. Am simţit că mi se pune o piatră pe inimă.

Deoch îi făcu semn în direcţia mea. Denna se întoarse, mă zări şi surâse. I-am întors zâmbetul din simplu reflex. Inima începu să-mi bată nebuneşte. I-am făcut semn să vină lângă mine. Denna schimbă două vorbe cu Deoch şi îşi tăie drum prin mulţime.

Simmon mă privi cu un soi de veneraţie uluită, în timp ce dădeam pe gât un pahar de vinegru.

Denna purta o rochie verde-închis care-i dezvăluia braţele şi umerii. Arăta minunat, iar ea ştia asta. Zâmbi.

Ne ridicarăm cu toţii s-o întâmpinăm.

– Speram să te găsesc aici, mă salută ea.

– Speram să fiu găsit, am rostit, făcând o scurtă plecăciune. Ţi-i prezint pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Simmon.

Sim zâmbi radios şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

– Şi Wilem.

Wil încuviinţă uşor din cap.

– Ea e Dianne.

Denna se tolăni într-un fotoliu.

– Trei bărbaţi chipeşi la lăsarea nopţii. Ce vânt vă aduce pe-aici?

– Urzim distrugerea duşmanilor noştri, spuse Sim.

– Şi sărbătorim, am adăugat iute.

Wilem ridică paharul.
– Fie ca duşmanul să fie mai buimac ca noi.
Eu şi Simmon i-am urmat gestul, dar în acea clipă mi-am dat seama că Denna nu avea nimic de băut.
– Îmi cer scuze. Doreşti ceva?
– Chiar speram să mă tratezi cu ceva, dar cum aş putea să te smulg dintre prietenii tăi?
Căutam frenetic o cale elegantă de-a ieşi din încurcătură.
– Nu ştiu de ce presupui că-l vrem aici, rosti Wilem cu seriozitate. Ne-ai face un mare serviciu dacă l-ai lua.
Denna se aplecă deasupra mesei. Un zâmbet îi încolţi în colţul gurii.
– Nu zău.
Wilem încuviinţă solemn.
– Bea chiar mai mult decât vorbeşte.
Denna mă privi cu subînţeles.
– Chiar aşa de mult?
– Ca să nu mai vorbim că s-ar posomorî teribil dacă ar rata ocazia să stea de vorbă cu tine, psalmodie Simmon cu nevinovăţie. Nu ne-ar fi de niciun folos dacă l-ai lăsa aici.
M-am înroşit imediat la chip şi mai că nu l-am strâns de gât pe băgăreţ. Denna râse suav.
– Atunci ar fi bine să-l iau.
Se ridică precum o salcie în bătaia vântului şi îmi întinse mâna. N-am şovăit.
– Sper să ne mai vedem, Wilem şi Simon.
Cei doi ne făcură cu mâna în timp ce ne îndreptam spre uşă.
– Drăguţi băieţi, spuse ea. Wilem e ca o piatră în străfundul apelor. Simmon e un băieţel care se joacă în pârâu.
Descrierea ei îmi provocă râsul.
– Mai bine n-aş fi zis-o nici eu. Ziceai ceva de cină?
– Am minţit, rosti ea cu un dram de satisfacţie. Dar aş bea cu mare plăcere băutura pe care mi-ai promis-o.
– Hai la Cep.
Denna strâmbă din nas.
– Prea mulţi bătrâni, prea puţini copaci. Noaptea asta merită petrecută afară.
I-am făcut semn spre uşă.
– După tine.
Am urmat-o, scăldându-mă în strălucirea ei şi în privirile invidioase ale muşteriilor. Până şi Deoch părea uşor gelos. Dar

când am trecut pe lângă el, mi s-a părut că zăresc ceva curios în ochii lui. Tristeţe? Milă?

Am alungat numaidecât gândul. Eram cu Denna.

***

După ce ne-am aprovizionat cu pâine neagră şi o sticlă de vin de zmeură de Avenna, am găsit un locşor retras într-unul dintre nenumăratele parcuri ce împânzeau Imre. Primele frunze căzute la pământ dansau în adierea vântului. Denna îşi scoase pantofii şi imită cu delicateţe vârtejul frunzelor, savurând senzaţia ierbii sub picioarele ei.

Ne-am aşezat pe o bancă, sub cupola unei sălcii uriaşe, apoi am hotărât să poposim la rădăcina ei. Pâinea era consistentă, întunecată şi ţinea ocupate degetele pofticioase. Vinul era dulce şi limpede şi după ce buzele ei sărutară gâtul sticlei, rămaseră umede un ceas întreg.

Părea să fie ultima noapte călduroasă de vară. Am vorbit câte-n stele şi-n lună, şi-n tot acest răstimp m-am simţit sufocat de apropierea ei, de felul în care se mişca, de muzica vorbelor ei ce se mlădia în vântul tomnatic.

– Te-am văzut cu privirile pierdute, spuse ea. La ce te gândeai?

Am ridicat din umeri, ca să mai câştig câteva clipe de gândire. Nu puteam să-i spun adevărul. Ştiam că toţi bărbaţii îi făceau complimente întruna, de-o îngropau în dulcegării. Am ales o cale mai subtilă.

– Unul dintre magiştri mi-a spus odată că există şase cuvinte cu care poţi câştiga inima unei femei.

Am ridicat intenţionat din umeri.

– Mă întrebam care-or fi alea.

– De aia vorbeşti aşa mult? Speri să le rosteşti la un moment dat, din greşeală?

Am dat să răspund, dar i-am văzut ochii jucându-se pe chipul meu şi am renunţat, ruşinat. Denna îmi aşeză o mână pe braţ.

– Nu amuţi din cauza mea, Kvothe, rosti ea cu blândeţe. Mi-ar lipsi tare mult glasul tău.

Sorbi puţin din vin.

– Oricum, poţi să pui capăt căutărilor. Le-ai rostit în ziua în care ne-am cunoscut. Mi-ai spus: *Mă întrebam oare de ce eşti aici.*

Făcu un gest îmbietor.

– Din acea clipă am fost a ta.

Mintea îmi zbură la prima noastră întâlnire, în caravana lui Roent. Eram uluit.

– Nu mă gândeam c-o să-ţi aminteşti.

Denna smulse o bucăţică de pâine şi mă privi întrebător.

– Ce anume să-mi amintesc?

– De mine. Întâlnirea noastră din caravana lui Roent.

– Ei, hai, cum era să-l uit pe băiatul roşcat care m-a lăsat pentru Universitate?

Eram prea năucit ca să-i amintesc că în realitate n-o părăsisem.

– Dar n-ai suflat o vorbă despre asta.

– Nici tu. Poate m-am gândit că tu m-ai uitat.

– Eu, să te uit? Nicio şansă.

Denna zâmbi, dar îşi ascunse privirile în palme.

– Ai fi surprins să afli câte uită bărbaţii. Apoi pe un ton mai vesel: Sau poate că nu. Ca bărbat, cine ştie câte-ai uitat şi tu…

– Mi-am amintit numele tău, Denna.

Mă simţeam bine rostindu-l.

– Dacă nu cumva ţi-ai luat un nume nou între timp. Sau Denna era doar numele cu care te afişai în drumul spre Anilin?

– Denna, spuse ea cu blândeţe. Aproape că uitasem de ea. Ce fată prostuţă!

– Ca o floare care se deschide.

– De mulţi ani nu mai sunt Denna.

Îşi frecă braţele dezgolite şi aruncă priviri temătoare în jur, speriată parcă să nu fim găsiţi aici.

– Atunci să-ţi spun Dianne? Crezi că ar fi mai bine?

Crengile salciei se mlădiară în bătaia vântului deasupra noastră. Mă privi în ochi, în timp ce părul ei juca dansul salciei.

– Eşti un drăguţ. Dar Denna cred că e cel mai potrivit, în ce te priveşte. Tu-l pronunţi altfel. Delicat.

– Fie, Denna atunci, am spus hotărât. Şi totuşi, ce s-a petrecut în Anilin?

O frunză se agăţă agale în părul ei. Denna o îndepărtă, dusă pe gânduri.

– Nimic plăcut, mărturisi ea, fără să mă privească în ochi. Şi totodată, nimic neaşteptat.

Am întins mâna, iar ea îmi pasă bucata de pâine.

– Mă bucur că te-ai întors, Aloine a mea.

Denna scoase un fornăit nu din cale-afară de elegant.

– Hai să fim serioşi, dacă cineva dintre noi e Savien, aia sunt

eu. Eu te-am căutat. De două ori chiar.

– Şi eu te-am căutat, am protestat. Doar că n-am deloc noroc în a te găsi.

Denna îşi dădu ochii peste cap, melodramatic.

– Dacă mi-ai sugera un moment prielnic şi un loc potrivit unde să te caut, ar fi altă viaţă.

M-am îndepărtat uşor de ea.

– Poate mâine?

Denna mă privi pieziş şi surâse.

– Mereu eşti prudent. N-am întâlnit în viaţa mea un bărbat atât de precaut.

Îmi cercetă chipul ca pe-o cimilitură ce se cerea a fi desluşită.

– Aş zice că mâine la amiază e un moment prielnic. La Eolian.

Gândul revederii îmi încălzi măruntaiele.

– Mă întrebam doar ce faci aici, am repetat, ca pentru mine, amintindu-mi de discuţia noastră. Pe urmă m-ai făcut mincinos.

Se aplecă uşor şi mă atinse pe mână împăciuitor. Răspândea o aromă de căpşuni, iar buzele ei erau nespus de roşii, chiar şi în lumina palidă a lunii.

– Cât de bine te cunoşteam şi pe-atunci!

Am continuat să vorbim ceasuri întregi, încercând să-mi trădez cât mai puţin sentimentele. Mă gândeam că şi ea face acelaşi lucru, dar n-aş fi băgat mâna-n foc. Părea că executăm un elaborat dans modegan, în care partenerii stau aproape lipiţi unul de altul, dar, cu suficientă iscusinţă, nu se ating.

Aşa decurgea discuţia noastră. Pe lângă faptul că ne lipsea acel c*eva* să ne îndrume, se părea că, în mod curios, eram şi puţin surzi. Aşa că am dansat amândoi cu grijă, neştiind ce muzică aude celălalt sau dacă dansează cu adevărat.

***

Ca de-obicei, Deoch stătea de veghe la uşă. Mă întâmpină cu braţul sus.

– Maestre Kvothe, mi-e teamă că prietenii dumitale au plecat.

– Mă gândeam eu. De cât timp?

– Să tot fie un ceas.

Îşi întinse braţele deasupra capului, apoi, cu un oftat prelung, le lăsă moale.

– Erau cumva supăraţi că i-am lăsat de izbelişte?

– Nu cine ştie ce, rânji el. Şi-au găsit şi ei două porumbiţe. Dar nu la fel de fermecătoare ca a dumitale.

Pentru o clipită păru stânjenit, apoi vorbi rar, alegându-şi cu

grijă cuvintele.

– Uite, d… Kvothe. Ştiu că nu e treaba mea şi sper să nu mă înţelegi greşit.

Privi în jur şi scuipă cu obidă.

– Drace, nu mă pricep la chestii d-astea.

Se uită înapoi şi dădu neputincios din mâini.

– Vezi tu, femeile sunt precum flăcările. Unele sunt ca lumânările, luminoase şi prietenoase. Altele sunt ca scânteile singuratice sau ca tăciunii, sau ca licuricii neastâmpăraţi în nopţile de vară. Unele se aseamănă focurilor de tabără, ard puternic preţ de o noapte şi-apoi vor să fie lăsate în pace. Altele se aseamănă focului mocnit din vatră: nu oferă cine ştie ce privelişte, dar jarul care hrăneşte flăcările nu se stinge niciodată. Însă Dianne… Dianne e ca o cascadă de scântei ce se revarsă din piatra de moară pe care Domnul îşi ascute sabia. Eşti vrăjit de farmecul ei şi o doreşti. Îndrăzneşti chiar să-ţi vâri mâna în cascadă pentru câteva clipe. Dar nu rezişti mult. Îţi va frânge inima.

Amintirea ei ardea prea puternic în mine ca să dau vreo importanţă vorbelor sale. Am zâmbit.

– Ascultă, Deoch, inima mea nu e de sticlă. Când suliţa va lovi într-un sfârşit, se va izbi de un scut de alamă sau de aur amestecat cu adamant. Nu mă lua ca pe-un copil sau ca pe-o căprioară speriată, încremenită în calea vânătorului. Ea să aibă grijă, căci de va fi să lovească într-o bună zi, inima mea va rezona atât de duios încât psalmul ei mi-o va aduce înapoi pe aripi de argint.

Deoch izbucni în râs.

– Doamne, curajos mai eşti, clătină el din cap. Şi tânăr. Ce n-aş da să fiu şi eu la fel de tânăr şi de curajos!

Fără să-şi piardă zâmbetul, se întoarse şi îmi dădu bună seara.

– Noapte bună, i-am răspuns.

Deoch îşi dorea să fie ca mine? Compliment mai mare ca ăsta rar primisem. Dar altceva era cu adevărat important. Căutările mele luaseră sfârşit. Mâine la amiază, în Eolian. „Prânzim, ne plimbăm şi mai povestim”, îmi spusese. Numai gândindu-mă la întâlnirea de a doua zi mă treceau fiori de plăcere. Ce copil eram! Cât de nesăbuit eram! Cât de înţelept!

Capitolul 66
Nestatornicie

M-am trezit la cântatul cocoşului, cu nelinişte în suflet şi cu gândul numai la întâlnirea de la amiază. Era de prisos să pun capul la loc în pernă, aşa că m-am dus la Partizanat. Excesele de cu o seară în urmă mă lăsaseră cu trei bănuţi în buzunar, aşa că eram dornic să mă pun pe treabă.

Mă obişnuisem să lucrez noaptea. Dimineaţa locul părea complet diferit. Erau doar cincisprezece-douăzeci de oameni, fiecare adâncit în propriile preocupări. Seara erau de două ori pe-atâta. Kilvin era ca de obicei în odaia lui, dar atmosfera era mai destinsă, fără zarva din timpul nopţii.

Am zărit-o şi pe Fela într-un colţ de atelier, dăltuind cu grijă o bucată de obsidian de mărimea unei pâini. Nu-i de mirare c-o vedeam atât de rar, dacă avea obiceiul să lucreze la ore aşa de matinale. În pofida sfaturilor lui Manet, am hotărât să-mi încep meseria cu un rând de emiţătoare albastre. Delicată treabă, dat fiind că trebuia să folosesc şi smoală de oase, dar nu foarte îndelungată şi foarte profitabilă pe termen scurt. Aveam suficient timp să termin până la întâlnirea cu Denna şi poate primeam un mic avans de la Kilvin, ca să nu merg cu palma-n fund.

Am strâns uneltele necesare şi am intrat într-una dintre hotele de tiraj care mărgineau zidul răsăritean. M-am instalat lângă unul dintre containerele de cinci sute de galoane, din sticlă dublă, care împânzeau atelierul. Dacă intrai în contact cu vreo substanţă periculoasă în timp ce lucrai în hotă, trăgeai mânerul containerului şi te curăţai sub jetul de apă.

Cu puţină atenţie mă puteam lipsi de duşuri, dar nu strica să-l am prin apropiere. Am aranjat hota de tiraj şi m-am dus după smoala de oase. Ştiam că nu e cu nimic mai periculoasă decât fierăstrăul de tăiat piatră sau decât maşina de sinterizare, dar cu toate astea îmi dădea fiori. Iar azi era o situaţie diferită. În timp ce mă îndreptam spre masa de lucru, am dat peste unul dintre cei mai pricepuţi artizani. Jaxim avea acea figură neîmblânzită, comună tuturor artizanilor aflaţi în miez de mare proiect, ce trăda multe ore nedormite.

– De ce e atâta gheaţă acolo? l-am întrebat, făcând semn spre cilindrul cu smoală.

Marginile sale erau poleite cu un strat de gheaţă, răcorind

simţitor aerul din jur. Jaxim îi aruncă o privire şi ridică din umeri.

– Las’ să fie mai multă, că altfel… chicoti sec, ha-ha, bum!

Trebuia să-i dau dreptate, mai ales că atelierul era mai răcoros în zori. Cuptoarele nu erau încă aprinse, iar vetrele forjelor dormitau posace.

Am reluat procesul de decantare în gând, atent să nu-mi scape niciun detaliu. Era atât de răcoare în jurul cilindrului că scoteam aburi pe gură. Sudoarea de pe mâini îngheţă şi m-am trezit cu degetele lipite de încuietoarea cilindrului, asemenea unui copil care-şi lipeşte limba de mânerul unei cişmele în miezul iernii.

Am decantat vreo treizeci de grame de lichid vâscos şi uleios într-un flacon, pe care l-am sigilat iute. M-am întors la hotă şi am început pregătirile. După câteva minute, am început lungul şi meticulosul proces de preparare şi umplere a emiţătoarelor albastre. Un glas m-a făcut să-mi pierd concentrarea, vreo două ceasuri mai târziu. Nu intensitatea, ci timbrul său de neconfundat mi-a atras atenţia.

– Doamne Sfinte, rosti el.

Datorită procesului în care eram angajat, m-am uitat numaidecât la cilindrul de smoală şi-am simţit că mă trec toţi fiorii când am văzut că dintr-o parte a recipientului se scurgea un firicel de lichid negru, de-a lungul piciorului de lemn, până pe podea. Din lemnul gros aproape că nu mai rămăsese nimic, iar lichidul de pe podea începu să fiarbă cu pocnete şi şuierături. Mi-am amintit îndată vorbele magistrului Kilvin: „Pe lângă faptul că e extrem de coroziv, în stare gazoasă compusul se aprinde la contactul cu aerul”.

Chiar în acea clipă piciorul cedă şi masa de lucru se înclină periculos. Cilindrul se rostogoli şi căzu la podea. Când întâlni piatra, nu se îndoi, nu se ciobi, ci se frânse în mii de bucăţele. Cantităţi uriaşe de lichid întunecară podeaua atelierului, care se umplu de pocnete şi trăsnete, pe măsură ce smoala se încălzea tot mai tare. În urmă cu mulţi ani, înţeleptul constructor dotase Partizanatul cu douăzeci şi patru de găuri de scurgere, menite să îndepărteze substanţele vărsate. Pe deasupra, podeaua atelierului era uşor vălurită, pentru a permite jgheaburilor formate să conducă lichidul spre acele scurgeri. Astfel, nici bine nu se sparse cilindrul, că lichidul vâscos se repezi spre două găuri de scurgere. În acelaşi timp continua să fiarbă, împrăştiind nori grei şi negri ca smoala, gata să izbucnească în flăcări. Iar

Fela, care lucrase de una singură la o masă izolată, se găsea prinsă între cele două braţe de ceaţă întunecată. Stătea cu gura căscată, încremenită de spaimă. Purta haine de lucru, pantaloni subţiri şi o cămaşă de pânză strânsă la coate. Părul ei lung şi întunecat era prins într-o coadă ce-i mângâia umărul. Avea să ardă ca o torţă.

Pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama ce se petrece, zarva din atelier creştea în intensitate. Unii dădeau ordine, alţii strigau pur şi simplu. Fela nu striga după ajutor, ceea ce însemna că numai eu eram conştient de primejdia care-o păştea. Gândindu-mă la demonstraţia lui Kilvin, atelierul urma să se transforme într-un ocean de flăcări în nici un minut. Nu mai era timp…

Am aruncat o privire în jur, în speranţa că voi descoperi ceva de folos. Degeaba. Blocuri de bazalt, bobine de cupru, un glob de sticlă sortit probabil lămpilor lui Kilvin…

Şi dintr-odată ştiam ce trebuie să fac. Am înşfăcat globul de sticlă şi l-am azvârlit într-un bloc de bazalt. Globul s-a spart în sute de bucăţele, iar eu am rămas cu o bucată de sticlă de mărimea palmei. Cu cealaltă mână mi-am apucat mantia şi am răzbit prin pătura de fum.

Mi-am împuns degetul mare cu bucata de sticlă şi am fost imediat recompensat de o durere crâncenă. Mi-am plimbat degetul însângerat pe luciul sticlei şi am rostit un descânt de unire. Chiar în faţa containerului am aruncat sticla la podea şi am strivit-o cu călcâiul. Un pumnal de gheaţă mai rece ca moartea mă săgetă de sus până jos. Nu era acel frig pe care-l simţi iarna, ci unul care te izbeşte precum fulgerul. Îl simţeam în limbă, în plămâni şi în ficat.

Dar am reuşit să-mi duc planul la bun sfârşit. Stratul dublu al sticlei containerului se fărâmiţă în mii de bucăţi, iar eu mi-am închis ochii înainte să explodeze. O avalanşă de apă mă izbi asemenea unui pumn uriaş, târându-mă înapoi şi udându-mă până la piele. Am luat-o la goană printre mese. Eram iute, dar nu suficient de iute. Într-un colţ, pâcla luă foc cu o explozie strălucitoare şi slobozi limbi ascuţite de culoarea sângelui. Focul urma să încălzească şi mai mult smoala, ceea ce însemna mai multă ceaţă, mai mult foc şi mai multă căldură.

Flăcările se răspândiră, luând calea celor două şiroaie de smoală care se scurgeau în canalizare. Văpăile se înălţară la tavan cu o violenţă ieşită din comun, izolând complet colţul îndepărtat al atelierului. Flăcările mă întreceau deja în înălţime şi

erau în continuă creştere.

Fela părăsise masa de lucru şi se îndrepta spre o gaură de scurgere. Smoala se revărsa în gaura de canal, astfel că se crease o porţiune până la perete ferită de ceaţă şi flăcări. Fela tocmai se pregătea să ţâşnească pe-acolo, dar chiar atunci ceaţa întunecată începu să fiarbă la gura canalului. Ţipă scurt şi se retrase. Flăcările năpădiră gura de canal, extinzându-se pretutindeni în jur.

Am trecut de ultima masă şi, fără să încetinesc, am închis ochii şi am sărit peste ceaţă, atent să nu mă mânjesc pe picioare cu acea substanţă corozivă. Un val de căldură îmi pârjoli mâinile şi chipul, dar umezeala din haine împiedică flăcările să mă cuprindă. Aveam ochii închişi, aşa că am aterizat greşit, lovindu-mă la şold. Fără să bag de seamă durerea, m-am îndreptat spre Fela.

Se retrăsese din calea flăcărilor, lângă zidul din spatele atelierului, şi se holba la mine, cu mâinile pe jumătate ridicate, pentru a se proteja.

– Lasă mâinile jos! i-am strigat în timp ce goneam spre ea, cu mantia deschisă.

Nu ştiu dacă mă auzise, dar înţelese planul meu. Îşi lăsă braţele jos şi se îndreptă spre mantie.

În timp ce mă apropiam de ea, am aruncat o privire în urmă. Flăcările se răspândiseră chiar mai iute decât mă aşteptam. Ceaţa acoperea asemenea unui covor podeaua, groasă de jumătate de metru şi neagră ca noaptea. Flăcările se înălţaseră într-atât de sus, încât nu zăream celălalt capăt al atelierului şi cu greu aş fi putut ghici grosimea zidului de foc.

– Trebuie să te duc de-aici, i-am strigat în timp ce-o acopeream cu mantia. O să-ţi ia picioarele foc dacă încerci să străbaţi atelierul.

Fela bolborosi ceva, dar postavul umed şi trosnetul flăcărilor acoperiră cuvintele ei. Am ridicat-o de la pământ, nu în braţe, ca eu ştiu ce prinţ şarmant, ci peste umăr, asemenea unui sac de cartofi. Şoldul ei se lipi strâns de umărul meu şi împreună ne avântarăm spre miezul flăcărilor. Arşiţa îmi dogorea trupul şi mi-am dus imediat mâna liberă la faţă, trăgând nădejde că umezeala din pantaloni mă va feri de efectele corozive ale ceţii.

Am tras aer adânc în piept chiar înainte să intru în foc, dar cu toate astea am simţit miasma înţepătoare, caustică din încăpere. Am tuşit din reflex şi o nouă gură de arşiţă îmi năpădi pieptul.

Ceaţa ce-mi dădea târcoale picioarelor mă străpunse ca un sloi de gheaţă. Am continuat să fug prin flăcări, trăgând tot mai mult aer încins în plămâni. Am început să ameţesc. Aveam gust de amoniac pe limbă. Vocea îndepărtată a raţiunii mele îmi spunea: *Fireşte, pentru a fi volatilă.*

Apoi nimic.

***

Primul gând care mi-a străbătut mintea când m-am trezit ar putea să vă surprindă. Poate nu chiar aşa tare, dacă aţi fost şi dumneavoastră tineri.

– Cât e ora? am întrebat cu nerăbdare.

– Un ceas după amiază, rosti glasul unei femei. Nu te ridica.

M-am întins din nou pe pat. Trebuia să mă fi întâlnit cu Denna la Eolian în urmă cu un ceas.

Posomorât şi cu un gol în stomac, am aruncat câteva priviri în jur. Izul antiseptic din aer m-a făcut să mă gândesc numaidecât că sunt în Medica. Patul îşi trăda de asemenea originea. Suficient de confortabil ca să poţi dormi, dar nu într-atât încât să lâncezeşti acolo. Mi-am răsucit capul şi am fost întâmpinat de doi ochi verzi, mărginiţi de un păr bălai tăiat scurt.

– A, bună, Mola, am spus eu, lăsându-mi capul pe pernă.

Mola stătea lângă una dintre mesele înalte ce mărgineau încăperea. Nuanţele negre în care erau înveşmântaţi lucrătorii din Medica îi scoteau şi mai mult în evidenţă paloarea.

– Bună, Kvothe, spuse ea, fără a se opri din scris.

– Am auzit că ai fost în sfârşit promovată la El’the, am spus. Felicitări! Cu toţii spun că de mult trebuia să se întâmple asta.

Mola îşi înălţă privirile, iar pe chipul ei înmuguri un surâs.

– Se pare că dogoarea nu ţi-a ars dulceaţa de pe limbă.

Lăsă stiloul din mână.

– Cum te simţi în rest?

– Picioarele sunt în regulă, dar amorţite, ceea ce înseamnă că am arsuri de care te-ai ocupat deja.

Am ridicat cearşaful, m-am uitat puţin dedesubt, apoi l-am pus cu grijă la loc.

– Şi văd că sufăr de o stare acută de dezbrăcare.

Pentru câteva clipe m-am alarmat.

– Fela cum e?

Mola încuviinţă cu seriozitate şi se apropie de marginea patului.

– S-a ales cu câteva vânătăi, de când ai scăpat-o, şi are

câteva arsuri în jurul gleznelor. Dar a scăpat mai ieftin ca tine.

– Şi ceilalţi din Partizanat?

– În chip surprinzător, destul de bine, dacă ne gândim la ce s-a petrecut. Câte-o arsură ici-colo, de la dogoare sau substanţe acide. Avem un caz de otrăvire cu metal, dar nimic serios. De-obicei, fumul e cel mai mare inamic al omului într-un incendiu, dar acum se pare că n-a ieşit fum deloc.

– Au ieşit totuşi nişte vapori de amoniac, am spus. Dar nu cred că mi-am pârjolit plămânii. Am tras de trei ori aer în piept înainte să leşin.

Cineva bătu la uşă, apoi căpăţâna lui Sim apăru în încăpere.

– Sper că nu eşti în pielea goală.

– Aproape. Dar părţile periculoase sunt acoperite.

În urma lui apăru Wilem, cu un aer stânjenit.

– Nu mai eşti atât de rozaliu ca înainte. Semn bun.

– O să-l mai doară picioarele o vreme, dar o să-i treacă.

– Am adus haine curate, rosti Sim vesel. Poţi să-ţi iei adio de la cele pe care le purtai.

– Sper că ai ales cu mare atenţie din vasta mea garderobă, am rostit sec, ca să-mi ascund ruşinea.

Sim ridică din umeri.

– Ai ajuns fără încălţări aici, dar n-am găsit altă pereche în dormitorul tău.

– N-am altă pereche, am recunoscut, luând hainele de la Sim. Nu contează, am mai mers desculţ şi în trecut.

***

Această mică aventură nu-mi lăsase urme permanente. Dar în acel moment nu cred să fi existat parte din mine care să nu mă doară. Aveam arsuri minore pe mâini şi pe gât şi arsuri acide pe pulpe şi glezne, de când străbătusem ceaţa de foc.

Cu toate astea, am şontâcăit cinci kilometri până în Imre, sperând că Denna mă aşteaptă încă.

Deoch mă urmări cu curiozitate pe măsură ce traversam curtea spre Eolian. Mă cercetă din creştet până-n tălpi şi rosti:

– Doamne Sfinte, băiete, arăţi de parcă te-a trântit calul. Unde ţi-s pantofii?

– Bună dimineaţa şi ţie, am spus sarcastic.

– Bună ziua, mă corectă el, aruncând o privire lungă spre soare.

Am dat să trec de el, dar Deoch mă opri cu o mână.

– Mi-e teamă că a plecat.

– Băga… la naiba, am spus, neştiind cum să-mi blestem norocul mai bine.

Deoch îmi aruncă un surâs înţelegător.

– A întrebat de tine, rosti el, încercând să mă consoleze. Te-a aşteptat ceva… aproape un ceas. N-am văzut-o până acum să stea atât de mult într-un loc.

– A plecat cu cineva?

Deoch îşi coborî privirile în palme, unde îşi făcea de lucru cu un bănuţ din aramă.

– Nu-i genul de fată care să stea singură… Îmi zâmbi cu blândeţe: I-a refuzat pe câţiva, dar în cele din urmă a plecat cu unul la braţ. Nu cred că era într-adevăr cu el, dacă înţelegi ce vreau să zic. De mult îşi căuta un patron, iar individul ăsta avea prestanţă. Cărunt, bogat… ştii genul.

Am oftat.

– Dacă o vezi… ai putea să-i spui că…

Nu ştiam cum să explic tot incidentul.

– Ai putea să faci cuvântul „reţinut” să sune mai poetic?

– Cred că da. O să-i povestesc cât de plouat erai şi n-o să uit nici de pantofi. Ai grijă să te încalţi cu ceva.

– Mersi, am spus, zâmbind în ciuda tristeţii ce mă bântuia.

– Vrei să-ţi fac cinste? mă întrebă. E cam devreme pentru mine, dar fac o excepţie când vine vorba de-un prieten.

Am clătinat din cap.

– E cazul să mă întorc. Am treabă.

***

Am şontâcăit înapoi spre Anker, unde lumea vorbea entuziasmată despre incendiul de la Partizanat. Nu doream să dau lămuriri, aşa că m-am strecurat la o masă mărginaşă şi am comandat un bol de supă cu pâine.

În timp ce mâncam, urechile mele fine prinseră frânturi de discuţie. De-abia în acel moment, auzind din gura altora, am înţeles ce făcusem. Eram obişnuit ca oamenii să mă vorbească pe la spate. După cum am mai spus, mi-am construit încetul cu încetul notorietatea. Dar asta era diferit. Era real. Unii înfloreau deja povestea, dar miezul povestirii rămăsese neschimbat. O salvasem pe Fela. Trecusem prin flăcări şi o scăpasem de la pieire. Asemenea prinţişorilor viteji din basme. Gustam pentru prima oară din pocalul eroului. Şi gustul îmi era pe plac.

Capitolul 67
O chestiune de îndemânare

După un prânz la Cinzeacă, m-am decis să mă întorc la Partizanat şi să văd pagubele. Din zvonurile auzite am aflat că focul a fost adus sub control în timp util. Dacă era adevărat, aş fi putut chiar să-mi termin lucrul la emiţătorii albaştri. Dacă nu, poate aş fi putut să-mi recuperez măcar mantia lipsă.

Surprinzător, mare parte din Partizanat scăpase neatinsă de foc, dar secţiunea de nord a sălii era practic distrusă. Nu rămăsese decât un talmeş-balmeş de piatră spartă şi sticlă şi scrum. Pete viu colorate de cupru şi argint se întindeau pe suporturi şi porţiuni unde bucăţi de metal se topiseră din cauza căldurii focului.

Şi mai tulburător decât dărâmăturile era faptul că locul era părăsit. Nu mai găsisem locul gol până acum.

Am bătut la uşa biroului lui Kilvin, apoi, deschizând-o încet, am examinat atent interiorul. Nu era nimeni. Avea o logică. Fără Kilvin, nimeni nu avea să se pună pe curăţat.

Până să termin emiţătoarele, se scurseră ore neaşteptat de lungi.

Rănile îmi distrăgeau atenţia şi bandajul de la degetul mare mă stingherea în lucrul meu. Când vine vorba de munca de artizan, două mâini sănătoase fac toată diferenţa. Până şi prezenţa minoră a unui bandaj devenea o piedică serioasă.

Cu toate astea, am terminat proiectul fără vreun incident şi tocmai când mă pregăteam să testez emiţătoarele, l-am auzit pe Kilvin pe culoar, înjurând în siareză. Am privit peste umăr la timp pentru a-l vedea tropăind spre biroul lui, urmat de unul dintre ghilderii maestrului Arwyl.

Am închis trapa de evacuare şi m-am îndreptat spre biroul lui Kilvin, încercând să calc cu grijă printre dărâmături. Prin fereastră, puteam să-l vad pe Kilvin dând din mâini ca un fermier care încerca să gonească nişte ciori. Mâinile îi erau învelite în bandaje albe până aproape de coate.

– Destul, spuse. Mă ocup şi singur de ele.

Omul ţinu de una din ele mâinile lui Kilvin şi potrivi bandajele.

Kilvin îşi feri mâinile şi le ridică în aer, departe de omul care voia să lucreze la ele.

– *Lhinsatva.* Destul, mi-a ajuns.

Omul spuse ceva prea încet pentru ca eu să înţeleg, dar Kilvin dădu în continuare din cap.

– Nu. Şi gata cu leacurile tale. Am dormit suficient de mult.

Kilvin îmi făcu semn cu capul să intru.

– E'lir Kvothe. Trebuie să-ţi vorbesc.

Fără să ştiu la ce să mă aştept, am pătruns în biroul lui. Kilvin mă privi sumbru.

– Vezi ce am găsit după ce focul a fost stins?

Făcu un semn spre grămada cenuşie de pânză de pe masa lui de lucru. Kilvin o ridică atent de un colţ cu mâna sa bandajată şi am recunoscut-o îndată ca fiind ce mai rămăsese din mantia mea. Kilvin o scutură o dată, scurt şi lampa mea de mână căzu din ea şi se rostogoli ciudat pe masă.

– Am vorbit despre lampa hoţului acum nici două zile. Şi iată că astăzi o găsesc într-un loc de unde orice om cu caracter dubios o poate fura. Ce ai de spus despre asta? spuse el, uitându-se supărat la mine.

Am rămas pe gânduri.

– Îmi pare rău, magistre Kilvin. Eram… m-au dat afară de acolo.

Se uită pieziş la picioarele mele, încă încruntat.

– Şi de ce eşti desculţ? Chiar şi un E'lir ar trebui să aibă mai mult bun-simţ decât să umble în picioarele goale într-un loc ca ăsta. Purtarea ta din ultima vreme a fost cam nesăbuită. Sunt dezamăgit.

Până să mă scotocesc de o explicaţie, expresia lui Kilvin se lărgi dintr-odată într-un zâmbet.

– Glumesc cu tine, spuse el cu blândeţe. Îţi datorez multe mulţumiri pentru faptul că ai scos-o pe Re'lar Fela dintre flăcări.

Dădu să mă bată pe umeri, dar îşi aduse aminte de mâinile bandajate. Mi-am simţit trupul uşurat. Am luat lampa şi am întors-o în mâini. Nu părea să fie distrusă de foc sau roasă de catran. Kilvin scoase de asemenea un săculeţ şi îl aşeză pe masă.

– Lucrurile astea erau şi ele în mantia ta. Multe lucruri. Buzunarele tale erau pline ca ale unui spoitor.

– Păreţi a fi binedispus, maestre Kilvin, am spus atent, gândindu-mă la calmantele pe care le primise în Clinică.

– Da, sunt, zise el voios. Cunoşti zicala *Chan Vaen edan Kote?*

Am încercat să-i dau de capăt.

– Şapte ani… nu ştiu cum, Kote.

– Aşteaptă-te la năpastă o dată la şapte ani. Este o vorbă veche, cât se poate de adevărată. Deja am depăşit termenul cu doi ani.

Arătă cu mâna spre ruina atelierului lui cu o mână bandajată.

– Iar acum că a venit, se dovedeşte un mic dezastru. Lămpile mele nu au fost distruse. Nimeni nu a fost ucis. Dintre toate rănile, ale mele au fost cele mai grave, aşa cum ar trebui.

I-am privit bandajele, stomacul strângându-mi-se la gândul că mâinile lui pline de har ar putea fi distruse.

– Cum sunteţi? am întrebat grijuliu.

– Arsuri de gradul doi, zise şi dădu la o parte exclamaţia mea, înainte să înceapă bine. Doar băşici. Dureros, dar nu până la os, după un timp voi putea lucra cu ele ca şi cum nu ar fi fost nimic. Totuşi, nu am să pot lucra mare lucru pentru următoarele trei răstimpuri, spuse cu un aer exasperat.

– Dacă aveţi nevoie de mâini, le aveţi pe ale mele, magistre Kilvin.

Înclină respectuos din cap.

– Frumos din partea ta, E'lir. Dacă ar fi vorba doar de mâini aş accepta. Dar mare parte din muncă presupune folosirea scrijeldicii, lucru care ar fi… făcu o pauză pentru a-şi căuta bine cuvintele… *ne*c*hibzuit* pentru ca un E'lir să-şi bage coada.

– Atunci ar trebui să mă promovaţi ca Re'lar, magistre Kilvin, am spus zâmbind. Aşa aş putea să vă servesc mai bine.

– Poate că aşa aş face. Dacă vei continua să faci o treabă bună, chicoti înfundat.

Am ales să schimb subiectul, în loc să-mi forţez norocul.

– Ce nu a fost în regulă cu canistra?

– Prea rece, spuse Kelvin. Metalul era doar un strat protector, ascunzând înăuntrul lui containerul de sticlă şi ţinând temperatura joasă. Am început să suspectez că scrijeldica de pe canistră a fost deteriorată pentru a face recele şi mai rece. Când reactivul a îngheţat…

Am dat din cap, înţelegând într-un final.

– A spart containerul de sticlă. Ca o sticlă de bere când îngheaţă. Apoi a consumat încet metalul canistrei.

Kilvin încuviinţă.

– Deocamdată, Jaxim are ghinionul să nu se afle în bunele mele graţii, zise el sumbru. Mi-a spus că i-ai dat de înţeles asta.

– Eram sigur că focul va arde clădirea din temelii, am spus. Nu îmi imaginez cum aţi reuşit să controlaţi situaţia atât de uşor.

– Uşor? întrebă el vag amuzat. Rapid, da. Dar nu mi-am dat seama să fi fost uşor.

– Cum aţi reuşit?

– Bună întrebare! Tu cum crezi? zise şi zâmbi.

– Ei bine, am auzit un student spunând că aţi sărit din birou şi că aţi rostit numele focului, exact ca Taborlin cel Mare. Aţi spus: „Foc, fii pe pace”, şi focul v-a ascultat.

Kilvin a dat să râdă copios.

– Îmi place povestea aia, rânji el în barbă. Dar vreau să te întreb ceva pe tine. Cum ai reuşit să treci prin foc? Reactivul produce o flacără foarte puternică. Cum se face că nu eşti rănit?

– M-am udat cu containerul cu apă, magistre Kilvin.

Kilvin mă privi gânditor.

– Jaxim te-a văzut sărind prin flăcări câteva clipe după ce reactivul s-a vărsat. Containerul cu apă e rapid, dar nu atât de rapid.

– Din păcate, a trebuit să îl distrug. Părea singura cale.

Kilvin privi cu ochi mijiţi pe fereastra biroului său, încruntându-se, apoi plecă din birou şi traversă încăperea spre capătul opus al atelierului unde containerul de apă stătea zdrobit. Aplecându-se, luă o bucată de sticlă dinţată cu degetele bandajate.

– Pe cele patru colţuri, cum de ai reuşit să-mi distrugi containerul cu apă, E'lir Kvothe?

Tonul său era atât de mirat că am început să râd.

– Ei bine, magistre Kilvin, după spusele studenţilor, l-am străpuns cu o singură lovitură măiastră.

Kilvin rânji din nou.

– Îmi place şi mie povestea, dar nu o cred.

– Surse mai credibile spun că am folosit o bară de fier de pe una dintre mesele alăturate.

Kilvin încuviinţă.

– Eşti un băiat pe cinste, dar sticla aia dură a fost făcută de propriile mele mâini. Cammar cel lat în umeri nu ar putea s-o spargă cu un ciocan de fierar, zise el ridicându-se şi aruncând bucata de sticlă. Lasă-i pe ceilalţi să creadă ce vor, dar între noi doi să nu fie secrete.

– Nu e mare mister, am recunoscut. Cunosc scrijeldica pentru sticlă dură. Ce pot să fac, pot să şi desfac.

– Dar care ţi-a fost sursa? Nu puteai să încropeşti nimic în atât de puţin timp…

Am ridicat degetul mare.

– Sânge, spuse el, părând surprins. Să foloseşti căldura sângelui tău poate fi un gest prostesc, E'lir Kvothe. Cum rămâne cu frigurile pecetluitorului? Dacă făceai hipotermie?

– Nu aveam multe opţiuni, magistre Kilvin.

– Destul de impresionant, să desfaci ce am măiestrit cu nimic altceva decât cu sânge.

Îşi duse mâna în barbă, apoi se încruntă iritat când bandajele nu îi dădură voie.

– Dar dumneata, magistre Kilvin? Cum aţi reuşit să ţineţi focul sub control?

– Nu folosind numele focului, recunoscu. Dacă Elodin ar fi fost aici, lucrurile ar fi fost mai simple. Dar cum numele focului nu îmi este cunoscut, mi-am folosit meşteşugul propriu.

I-am adresat o privire prudentă, nefiind sigur dacă făcea din nou o glumă sau nu. Câteodată umorul sec al lui Kilvin era greu de prins.

– Elodin ştie numele focului?

Kilvin încuviinţă.

– Ar mai putea fi încă o persoană sau două aici la Universitate, dar Elodin îl stăpâneşte cel mai bine, zise maestrul.

– Numele focului, am spus încet. Şi l-ar fi putut chema, făcând ce i-ar fi zis ei, ca Taborlin cel Mare?

Kilvin încuviinţă din nou.

– Dar astea sunt doar poveşti, am protestat.

– De unde crezi că vin poveştile, E'lir Kvothe? mă întrebă cu o privire amuzată. Fiecare poveste are o rădăcină undeva în lumea asta.

– Ce fel de nume este? Cum funcţionează?

Kilvin ezită pentru o clipă. Apoi ridică din umerii săi masivi.

– E greu de explicat în limba asta. În orice limbă. Întreabă-l pe Elodin, el îşi face un obicei din a studia aşa ceva.

Ştiam pe pielea mea cât de săritor putea fi Elodin.

– Şi până la urmă, cum aţi oprit focul? am întrebat.

– Nu e mare mister, zise el. Eram pregătit pentru un asemenea accident şi aveam o mică fiolă cu reactivul în biroul meu. Am folosit-o ca pe o legătură şi am furat căldura din reactivul vărsat. Reactivul a devenit prea rece apoi şi nu a mai fiert, iar fumul rămas s-a consumat singur. Cea mai mare parte a reactivului a mers pe scurgeri, iar Jaxim şi ceilalţi au aruncat nisip ca să stingă ce a rămas.

– Nu se poate să vorbiţi serios. Era o topitorie aici. Nimeni nu era în stare să mute atâţia thaumi de căldură. Unde să-i fi ascuns?

– Aveam un mâncător de căldură gol, pregătit exact pentru asemenea momente. Focul este cel mai puţin problematic pericol pentru care sunt pregătit.

I-am uitat repede explicaţia.

– Dar şi aşa, nu se poate. Trebuie să fi fost… am încercat să calculez cât de multă căldură ar fi trebuit să mute, dar m-am găsit într-un impas, neştiind de unde să încep.

– Estimez că valoarea ar fi de opt sute cincizeci de milioane de thaumi, spuse Kilvin. Deşi cred că ar trebui să verificăm capcana dacă vrem un număr mai apropiat de adevăr.

Am rămas fără glas.

– Dar… cum?

– Repede, dădu el de înţeles cu un semn din mâna bandajată, dar nu uşor.

Capitolul 68
Vântul veşnic schimbător

M-am târât desculţ în ziua următoare, descoperit şi mustind de gânduri sinistre despre viaţa mea. Joaca ciudată de-a eroul se şterse curând în lumina stării mele. Aveam un rând jerpelit de haine. Arsurile erau minore, dar durerea neîncetată. Nu aveam bani să-mi cumpăr nici calmante, nici haine noi. Am mestecat scoarţă amară de salcie şi amară îmi era şi dispoziţia.

Sărăcia îmi atârna de gât precum o piatră grea. Niciodată nu fusesem mai conştient de diferenţele dintre mine şi ceilalţi studenţi. Fiecare student care frecventa Universitatea avea o plasă de siguranţă în care să pice. Părinţii lui Sim erau nobili aturani. Wil provenea dintr-o familie de negustori bogaţi din Shald. Dacă situaţia se înăsprea pentru ei, puteau întotdeauna să se împrumute din creditul familiilor sau să trimită o scrisoare acasă.

Eu, pe de altă parte, nu-mi permiteam pantofi. Aveam o singură cămaşă. Cum puteam spera să rămân la Universitate toţi anii care erau necesari pentru a deveni un Arcanist în toată puterea cuvântului? Cum puteam spera să avansez neavând acces la Arhivă?

Până la miezul zilei reuşisem să ajung într-o stare atât de mohorâtă încât m-am răstit la Sim în timpul prânzului şi ne-am ciorovăit ca o pereche de bătrânei căsătoriţi. Wilem nu şi-a dat deloc cu părerea, ţinându-şi privirea aţintită în bolul cu mâncare. Într-un final, într-o evidentă încercare de a-mi risipi toanele proaste, m-au invitat să vedem *Trei bănuţi pentru o dorinţă,* care se juca dincolo de râu în seara următoare. Am acceptat, auzind că actorii puneau în scenă originalul lui Feltemi, şi nu una din versiunile tăiate. Se potrivea de minune cu starea mea, plină de umor negru, tragedii şi trădări.

După prânz am aflat că Kilvin vânduse deja jumătate din emiţătorii mei. De vreme ce erau ultimii emiţători albaştri pentru o vreme, preţul era ridicat şi partea mea era puţin peste un talant şi jumătate. Bănuiam că Kilvin umflase preţul puţin, ceea ce avu darul de a-mi roade mândria, dar nu eram în poziţia de a căuta la dinţi calul de dar.

Dar nici măcar asta nu mi-a îmbunătăţit starea de spirit. Acum îmi permiteam pantofi şi o mantie la mâna a doua. Şi dacă

munceam ca un câine pentru tot restul trimestrului puteam să câştig îndeajuns de mult pentru a adăuga ceva la dobânda lui Devi, cât şi pentru taxă.

Gândul nu-mi aduse nicio bucurie. Mai mult ca niciodată, înţelegeam acum fragilitatea situaţiei în care mă aflam. Eram la o suflare de dezastru.

Starea mea de spirit o luase în jos într-un mod ameţitor şi am sărit peste cursul de magie simpatetică avansată pentru a trece râul, spre Imre. Gândul de a o vedea pe Denna era singurul lucru care putea să-mi îmbunătăţească dispoziţia cu puţin. Trebuia să îi explic de ce lipsisem de la întâlnirea noastră de la prânz.

În drum spre Eolian am cumpărat o pereche de ghete joase, bune pentru umblat şi destul de călduroase pentru lunile de iarnă care urmau. Aproape că îmi golisem punga din nou. Mi-am numărat banii ursuz după ce am plecat de la cizmar: trei parale şi un sfanţ. Aş fi avut mai mulţi bani dacă trăiam pe străzile din Bobcatran.

***

– Ai ajuns numai bine astăzi, zise Deoch când mă apropiam de Eolian. Avem pe cineva care te aşteaptă.

Am simţit cum un rânjet prostesc mi se întinde pe chip, l-am bătut pe umăr şi m-am îndreptat spre uşă.

În loc de Denna, am văzut-o pe Fela stând la o masă de una singură. Stanchion stătea în apropiere, sporovăind cu ea. Când mă văzu apropiindu-mă, îmi făcu un semn cu mâna şi se îndreptă spre locul său obişnuit de la bar, bătându-mă cu prietenie pe umăr când trecu pe lângă mine.

Văzându-mă, Fela se ridică în picioare şi se grăbi să vină spre mine. Preţ de o secundă am crezut că se va arunca în braţele mele ca şi când am fi fost o pereche de îndrăgostiţi regăsiţi, dintr-o tragedie de aturană prea mult jucată. Dar se opri brusc, cu părul negru legănându-i-se în aer. Era fermecătoare ca întotdeauna, dar o vânătaie grea şi purpurie îi înnegrea pometii înalţi.

– O, nu, am spus, ducându-mi mâna la faţă în solidaritate cu durerea ei. Asta e de când te-am scăpat? Îmi pare atât de rău.

Îmi aruncă o privire sceptică, după care izbucni în râs.

– Îţi ceri scuze pentru că m-ai tras afară dintr-un iad aprins?

– Doar pentru partea în care am leşinat şi te-am scăpat. A fost o imbecilitate desăvârşită. Am uitat să-mi ţin respiraţia şi am inhalat aer rău. Te-ai mai rănit şi altundeva?

– Nu în locuri pe care le pot dezvălui în public, spuse cu o grimasă uşoară, mişcându-şi şoldurile într-o manieră care mă zăpăci.

– Nimic grav, sper.

Fela afişă o expresie feroce.

– Da, păi… Sper să faci o treabă mai bună data viitoare. Dacă salvezi o fată, se va aştepta să te porţi mai blând din toate punctele de vedere.

– De acord, am spus, relaxat. Vom trata incidentul acesta ca pe o rundă de practică.

Trecut un moment de linişte cât o bătaie de inimă şi zâmbetul Felei se stinse puţin. Întinse mâna spre mine, apoi ezită şi o lăsă să cadă înapoi.

– Serios, Kvothe. Eu… a fost cel mai groaznic moment din întreaga mea viaţă. Foc peste tot… Se uită în jos, clipind. Ştiam că aveam să mor. Chiar o ştiam. Stăteam acolo ca un… ca un iepure speriat.

Privi în sus, clipind pentru a scăpa de lacrimi şi zâmbetul ei izbucni din nou, orbitor ca întotdeauna.

– Apoi ai apărut tu, fugind prin foc. A fost cel mai extraordinar lucru pe care l-am văzut vreodată. Semăna cu… ai văzut vreodată *Daeonica?*

Am încuviinţat şi am zâmbit.

– Era ca şi cum l-aş fi văzut pe Tarsus apărând din iad. Ai venit prin foc şi am ştiut că totul avea să fie bine.

Făcu jumătate de pas spre mine şi îşi odihni mâna pe braţul meu. Îi puteam simţi căldura prin cămaşă.

– Aveam să mor acolo… se opri, stânjenită. Nu fac altceva decât să mă repet.

Am scuturat din cap.

– Nu e adevărat. Te-am văzut. Căutai o cale de ieşire.

– Nu. Pur si simplu stăteam acolo. Ca o fată prostuţă din basmele pe care mi le citea mama. Întotdeauna le-am urât. Obişnuiam să întreb: „De ce nu o împinge pe vrăjitoare pe fereastră? De ce nu otrăveşte mâncarea căpcăunului?"

Fela se uita la picioare acum, cu părul căzut ascunzându-i chipul. Vocea îi deveni tot mai moale şi mai blândă până când de abia mai răsuna.

– De ce stă acolo, aşteptând să fie salvată? De ce nu se salvează singură?

Mi-am pus mâna peste a ei, într-un fel care speram să fie

încurajator. Când am făcut-o, am observat că mâna ei nu era delicată, fragilă, aşa cum mă aşteptam. Era puternică şi bătătorită, asemenea celei unui sculptor care cunoscuse multe ore de muncă cu ciocanul şi dalta în mână.

– Asta nu e mâna unei fecioare, am spus.

Se uită la mine, cu ochii aprinşi de începutul unor lacrimi. Tresări într-un râset care era pe jumătate suspin.

– Eu… ce?

M-am îmbujorat de ruşine când am înţeles ce spusesem, dar am continuat:

– Asta nu e mâna vreunei prinţese leşinate care stă şi lucrează la o dantelă, aşteptând un prinţ care să o salveze. E mâna unei femei care ar urca pe frânghia propriului păr spre libertate, care l-ar ucide pe căpcăun în somn, am spus uitându-mă în ochii ei. Şi e mâna unei femei care ar fi izbutit să iasă din foc de una singură dacă eu n-aş fi fost acolo. Pârjolită poate, dar în siguranţă.

I-am dus mâna la buze şi i-am sărutat-o. Părea cel mai potrivit lucru.

– Oricum, sunt bucuros că am fost acolo să te ajut. Deci… ca Tarsus?

Zâmbetul ei mă orbi din nou.

– Ca Tarsus, prinţul galant şi Oren Velciter puşi laolaltă, spuse, râzând, şi mă luă de mână. Hai să vezi. Am ceva pentru tine.

Fela mă trase înspre masa la care stătea şi îmi înmână o legătură de haine.

– I-am întrebat pe Sim şi pe Wil ce aş putea să-ţi dăruiesc, şi asta părea cumva nimerit…

Dintr-odată, se sfii şi nu mai scoase o vorbă.

Era o mantie. De culoarea verzuie a unei păduri adânci, o ţesătură bogată cu tăietură fină. Şi nici nu era cumpărată de pe taraba vreunui negustor de vechituri. Era genul de îmbrăcăminte pe care nu mi l-aş fi permis niciodată.

– E minunată, am spus.

Zâmbetul îi ţâşni ca o lumină din nou.

– A trebuit să-ţi ghicesc măsurile, recunoscu ea. Să vedem dacă ţi-e bună.

Luă mantia din mâinile mele, se apropie de mine şi mi-o întinse peste umeri, braţele ei înconjurându-mă în ceea ce aducea cu o îmbrăţişare.

Stăteam acolo, ca să folosesc expresia Felei, ca un iepure

speriat. Era îndeajuns de aproape de mine pentru a-i simţi căldura şi, când se aplecă să aranjeze conturul mantiei, unul din sâni îmi atinse uşor braţul. Stăteam nemişcat, ca o statuie. Peste umărul Felei l-am văzut pe Deoch rânjind de unde se sprijinea pe cadrul uşii. Fela făcu un pas în spate, mă privi cu un ochi critic, după care se apropie din nou şi ajustă puţin felul în care mantia îmi stătea peste piept.

– Ţi se potriveşte, spuse ea. Culoarea îţi scoate în evidenţă ochii. Nu că ar fi nevoie de aşa ceva. Sunt cel mai verde lucru pe care l-am văzut azi. Ca o fărâmă de primăvară.

În timp ce Fela se îndepărta pentru a-şi admira meşteşugul am văzut o formă cunoscută părăsind Eolianul pe uşa din faţă. Denna. I-am zărit doar fugar profilul, dar am recunoscut-o la fel de sigur precum mi-aş recunoaşte palmele. Ce văzuse şi ce concluzii a tras pot doar să ghicesc. Primul meu imbold a fost să dau buzna afară după ea. Să-i explic de ce am ratat întâlnirea cu ea acum două zile. Să-i spun că-mi pare rău. S-o lămuresc că femeia care mă îmbrăţişa îmi dăruise ceva, nimic mai mult.

Fela îmi netezi mantia la umeri şi mă privi cu ochi care cu câteva momente în urmă erau luminaţi de izvorul unor lacrimi.

– Se potriveşte perfect, am spus, prinzând ţesătura între degete şi vânturând-o pe o parte. E mai mult decât merit şi nu ar fi trebuit să faci asta, dar îţi mulţumesc.

– Am vrut să-ţi arăt cât de mult apreciez ceea ce ai făcut, rosti şi se întinse din nou să-mi atingă braţul. Asta e nimic, serios. Dacă pot face orice pentru tine, oricând. Orice favoare. Poţi să treci pe la… S-a oprit, privindu-mă întrebătoare. Eşti bine?

M-am uitat în treacăt către intrare. Denna putea fi oriunde acum. N-aş mai fi fost în stare să o prind.

– Sunt bine, am minţit.

***

Fela îmi luă ceva de băut şi am mai sporovăit o vreme despre lucruri mărunte. Am fost uimit să aflu că lucra cu Elodin de câteva luni. Făcuse câteva sculpturi pentru el în schimbul cărora el încerca ocazional să o instruiască. Fela îşi dădu ochii peste cap. O trezise în toiul nopţii şi o dusese la o carieră abandonată, la nord de oraş. Îi pusese lut ud în papuci şi o făcuse să umble toată ziua în ei. Chiar şi… Fela roşi şi clătină din cap, alungând povestea.

Deşi curios, n-am vrut să continui ca să nu o fac să se simtă prost, şi am căzut de acord că Elodin era mai mult decât smintit.

În tot acest timp, stăteam îndreptat spre uşă, sperând în van că Denna s-ar putea întoarce şi că i-aş putea explica întreaga situaţie.

Până la urmă Fela s-a îndreptat spre Universitate, pentru Matematică Abstractă. Eu am rămas la Eolian, îngrijindu-mă de băutura mea şi încercând să-mi dau seama cum aş fi putut să îndrept lucrurile cu Denna. Mi-ar fi plăcut să am parte de o beţie bună şi sentimentală, dar nu mi-o permiteam, aşa că m-am îndreptat încet şi fără vlagă spre partea cealaltă a râului, pe măsură ce soarele apunea.

Abia când mă pregăteam să fac una dintre vizitele mele obişnuite pe acoperişurile Axului mi-am dat seama de însemnătatea a ceva ce îmi spusese Kilvin. Dacă majoritatea catranului se dusese jos înspre cămine… Auri. Trăia în tunelurile de sub Universitate. Am ţâşnit spre Clinică, mişcându-mă cât de repede puteam, având în vedere starea picioarelor mele, frânt şi epuizat. Pe la jumătatea drumului, am dat de un noroc neaşteptat şi am observat-o pe Mola traversând curtea. Am strigat şi mi-am fluturat mâinile ca să-i atrag atenţia.

Mola mă privea suspect pe măsură ce mă apropiam.

– Nu ai de gând să-mi faci o serenadă, nu?

Mi-am dat în spate lăuta, sfios, şi am clătinat din cap.

– Am nevoie de o favoare, am spus. Am o prietenă care s-ar putea să fie rănită.

Mola scoase un oftat obosit.

– Ar trebui să…

– Nu mă pot duce la Clinică pentru ajutor. Îmi lăsasem neliniştea să mi se furişeze în voce. Te rog, Mola? Promit că nu va dura mai mult de jumătate de oră, dar trebuie să mergem acum. Mi-e teamă că s-ar putea să fie deja prea târziu.

Ceva din tonul meu a convins-o.

– Ce nu e în regulă cu prietena ta?

– Poate arsuri, poate acid, poate fum. La fel ca oamenii care au fost prinşi ieri in Partizanat. Poate mai rău.

Mola început să se îndepărteze.

– Mă duc să-mi iau trusa din cameră.

– Eu te aştept aici, dacă nu te deranjează, am spus aşezându-mă pe o bancă din apropiere. Nu vreau să te încetinesc.

M-am aşezat şi am încercat să ignor diversele arsuri şi vânătăi, şi când Mola s-a întors am condus-o spre partea sud-vestică a Axului, unde era un grup de trei coşuri decorative.

– Ne putem folosi de ele pentru a ajunge pe acoperiş.

Îmi aruncă o privire curioasă, dar se mulţumi să-şi păstreze întrebările pentru alt moment. Am început încet să-mi croiesc drum pe coş în sus, folosindu-mă de bucăţile reliefate de piatră ca sprijin pentru mâini şi picioare. Îl alesesem pe acela pentru că nu cunoşteam abilităţile de căţărare ale Molei, dar şi pentru că rănile mă făcuseră să mă simt mai puţin atletic. Mola mi se alătură pe acoperiş. Încă purta uniforma neagră a Clinicii, dar adăugase şi o mantie gri pe care şi-o luase din cameră. Am ales o cale mai ocolită pentru a rămâne pe porţiunile mai sigure ale Axului. Era o noapte senină şi o lună argintie ne lumina calea.

– Dacă n-aş şti mai bine, spuse Mola în timp ce ne croiam drum pe lângă un coş înalt, de cărămidă, aş crede că mă atragi într-un loc liniştit cu un scop sinistru.

– Ce te face să crezi că nu fac asta? am întrebat neserios.

– Nu pari genul, a spus. De altfel, abia poţi să mergi. Dacă ai încerca ceva, te-aş împinge de pe acoperiş.

– Nu-mi cruţa sentimentele, am spus, cu un chicot. Chiar dacă n-aş fi pe jumătate infirm, tot m-ai putea arunca de pe acoperiş.

M-am împiedicat uşor de o bordură şi aproape că am picat, doar pentru că trupul meu bătut era prea încet în reacţii. M-am aşezat pe o bucată de acoperiş puţin mai înaltă decât restul şi am aşteptat ca ameţeala de moment să-mi treacă.

– Te simţi bine? mă întrebă Mola.

– Probabil ca nu, am răspuns, străduindu-mă să mă ridic în picioare. E chiar aici, la următorul acoperiş, am spus. Ar fi poate mai bine dacă ai rămâne în spate puţin şi ai păstra tăcerea. Pentru orice eventualitate.

Mi-am făcut drum spre marginea acoperişului. Am privit în jos la garduri şi la măr. Ferestrele erau întunecate.

– Auri? am chemat-o calm. Eşti acolo? Am aşteptat, devenind din ce în ce mai agitat cu fiecare secundă. Auri, eşti rănită?

Nimic. Am început să înjur în barbă.

Mola îşi încrucişă braţele.

– Bun, cred că am fost destul de răbdătoare până acum. Vrei să-mi explici ce se întâmplă?

– Vino cu mine şi o să-ţi explic.

M-am îndreptat spre măr şi am început să cobor cu atenţie. Am ocolit gardul către poarta de fier. Mirosul de amoniac de la catran se ridica dinspre gratii, slab, dar persistent. Am tras zdravăn de gratii şi s-au ridicat câţiva centimetri înainte de a se

prinde de ceva.

– Mi-am făcut o prietenă acum câteva luni, am spus, agitat, cu mâna alunecându-mi printre gratii. Trăieşte aici jos. Sunt îngrijorat că ar putea fi rănită. O bună parte din soluţia de la Partizanat a ajuns în canale.

Mola rămăsese tăcută o vreme.

– Tu vorbeşti serios.

Am pipăit pe sub gratii pe întuneric, încercând să-mi dau seama cum reuşea Auri s-o ţină închisă.

– Ce fel de persoană ar trăi aici, jos?

– O persoană înfricoşată, am spus. O persoană căreia îi este teamă de zgomote puternice, de oameni şi de cerul deschis. Mi-a luat aproape o lună să o conving să iasă din tunele, ca să nu mai spun despre cât mi-a luat să mă apropii destul de mult încât să vorbesc cu ea.

Mola oftă.

– Dacă nu te deranjează, o să mă aşez, spuse şi se îndreptă spre bancă. Am stat în picioare toată ziua.

Am continuat să pipăi pe sub gratii, dar oricât aş fi încercat, nu reuşeam să găsesc un cârlig nicicum. Devenind din ce în ce mai frustrat, am apucat grătarul şi am început să-l zdruncin puternic de mai multe ori. S-au auzit câteva bufnituri metalice, dar nu s-a desprins.

– Kvothe?

M-am uitat în sus spre marginea acoperişului şi am văzut-o pe Auri, o siluetă pe fundalul cerului de noapte, cu părul fin încolăcindu-i-se pe cap, precum un nor.

– Auri! Tensiunea se scurse din mine, lăsându-mă slăbit şi moale. Unde ai fost?

– Erau nori, spuse ea firesc, plimbându-se dinspre marginea acoperişului spre măr. Aşa că am ieşit să te caut deasupra. Dar ieşea luna, aşa că m-am întors.

Auri se repezi în jos spre pom, dar se opri brusc când văzu silueta învelită în mantie a Molei pe bancă.

– Am adus pe cineva în vizită, Auri, am spus cu cel mai blând ton cu putinţă. Sper că nu te deranjează.

O pauză lungă.

– E prietenos?

– E o ea. Şi da, e prietenoasă.

Auri s-a calmat puţin şi s-a apropiat cu câţiva paşi de mine.

– Ţi-am adus o pană cu vântul primăverii în ea, dar pentru că

ai întârziat… spuse privindu-mă grav, vei primi o monedă în loc.

O ridică la lungimea braţului, strânsă între degetul mare şi arătător.

– Îţi va purta de grijă noaptea. Atât cât o poate face orice obiect, vreau să zic.

Avea forma unui bănuţ aturan, dar în lumina lunii strălucea precum argintul. Nu mai văzusem asemenea monedă. Îngenunchind, am deschis tocul lăutei şi am scos dinăuntru un pacheţel.

– Ţi-am adus roşii, boabe şi încă ceva, ceva special.

Am ridicat săculeţul pe care îmi cheltuisem aproape toţi banii cu două zile în urmă, înainte ca toate necazurile mele să înceapă. Sare de mare.

Auri le luă şi se uită în micul sac de piele.

– Păi, asta e minunat, Kvothe. Ce trăieşte în sare?

„Minerale, m-am gândit. Crom, bazalt, maliu, iod… tot ce-i trebuie corpului tău, dar pe care nu le poate lua din mere şi pâine şi ce mai reuşeşti să şterpeleşti de deasupra când nu te pot găsi.”

– Vise de peşte, am spus. Şi cântecele marinarilor.

Auri încuviinţă, satisfăcută, şi se aşeză pe jos, întinzând mica pânză şi aranjându-şi mâncarea cu grijă, ca întotdeauna. Am urmărit-o cum mânca, înmuind o boabă verde în sare înainte de a lua o îmbucătură. Nu părea rănită, dar era greu de spus la lumina palidă a lunii. Trebuia să fiu sigur.

– Eşti bine, Auri?

Îşi înălţă capul spre mine, curioasă.

– A fost un foc mare. Mare parte din el s-a dus jos, spre focare. L-ai văzut?

– Vai, da, spuse, cu ochii măriţi. Era peste tot şi toţi chiţcanii şi ratonii fugeau în toate direcţiile, încercând să iasă afară.

– Pe tine te-a atins? am întrebat. Ai fost arsă?

Scutură din cap, rânjind viclean ca un copil.

– O, nu. Pe mine nu m-a putut prinde.

– Erai aproape de foc? am întrebat-o. Ai inhalat fumul?

– De ce aş inhala fum? Auri mă privi ca şi cum totul era foarte simplu. Întregul Dedesubt miroase a urină de pisică acum, strâmbă ea din nas. Mai puţin spre Scobitură şi Brizant.

M-am relaxat oarecum, dar am văzut-o pe Mola foindu-se pe bancă.

– Auri, poate prietena mea să vină aici?

Auri înlemni cu o boabă la jumătatea drumului spre gură, după care se linişti şi încuviinţă cu o mişcare a capului, azvârlindu-şi părul delicat într-un vârtej. I-am făcut semn Molei, care a început să se apropie încet de noi. Eram puţin îngrijorat de cum va decurge întâlnirea lor. Mie îmi luase mai mult de o lună de încercări blajine pentru a o scoate pe Auri afară din tunelele de sub Universitate unde trăia. Îmi era teamă că o reacţie nepotrivită din partea Molei ar putea să o sperie şi să o trimită înapoi în subteran, unde nu aş mai avea nicio şansă de a o găsi. Am făcut un gest spre Mola.

– Ea este prietena mea, Mola.

– Bună, Mola. Auri se uită în sus şi zâmbi. Ai un păr însorit, la fel ca mine. Vrei un măr?

Expresia Molei era studiat inexpresivă.

– Mulţumesc, Auri. Da, mi-ar plăcea un măr.

Auri sări în sus şi fugi spre mărul care atârna pe marginea acoperişului. Apoi se întoarse în fugă înapoi spre noi, cu părul fluturându-i ca un steag. Îi întinse mărul Molei.

– Acesta are o dorinţă înăuntru, spus pe un ton firesc. Ai grijă să ştii ce îţi doreşti înainte de a muşca din el.

Acestea fiind spuse, se aşeză din nou pe jos şi mâncă încă o boabă, mestecând afectat. Mola se uită la măr o bucată de timp, înainte de a lua o muşcătură.

Auri îşi terminase masa în scurt timp şi legă la loc săculeţul cu sare.

– Cântă acum! spuse, entuziasmată. Cântă!

Zâmbind, mi-am scos lăuta şi mi-am trecut mâinile peste strune. Din fericire degetul rănit era la mâna cu care ţineam acordul, unde avea să fie o inconvenienţă minoră. M-am uitat la Mola în timp ce acordam instrumentul.

– Poţi să pleci dacă vrei, i-am spus. Nu aş vrea să îţi fac o serenadă, din greşeală.

– Oh, nu trebuie să pleci. Auri se întorsese spre Mola cu o expresie serioasă pe chip. Vocea lui e ca o furtună, iar mâinile sale cunosc toate secretele ascunse adânc sub pământul rece şi întunecat.

Gura Molei se întinse într-un zâmbet.

– Cred că aş putea rămâne pentru asta.

Aşa că am cântat pentru amândouă, în timp ce deasupra noastră stelele îşi continuau mişcarea ritmică.

***

– De ce n-ai spus nimănui? mă întrebă Mola pe drum spre acoperişuri.

– Nu pare a fi problema nimănui, am spus. Dacă ar fi vrut ca oamenii să ştie că e aici, îmi imaginez că le-ar fi spus ea însăşi.

– Ştii la ce mă refer, spuse Mola, iritată.

– Ştiu ce vrei să spui, am oftat. Dar ce ar ieşi bun din asta? E fericită acolo unde e.

– Fericită? Molei nu-i venea să creadă. E zdrenţuroasă şi pe jumătate lihnită de foame. Are nevoie de ajutor. De mâncare şi de haine.

– Îi aduc eu mâncare, am spus. Şi o să-i aduc şi haine, de îndată ce… Am ezitat, nu voiam să-mi mărturisesc abjecta sărăcie, cel puţin nu în atâtea cuvinte. De îndată ce voi reuşi.

– De ce să aştepţi? Dacă ai spune cuiva…

– Sigur, am spus sarcastic. Sunt sigur că Jamison s-ar grăbi să vină aici cu o cutie de ciocolată şi un pat cu puf dacă ar şti că sub Universitatea lui trăieşte un student flămând şi pe jumătate dement. Ar distruge-o şi ştii asta.

– Nu neapărat…

Nu se mai obosi să termine, pentru că ştia că ceea ce spusesem era adevărat.

– Mola, dacă vor veni oameni să o caute, se va retrage în tunele ca un iepure speriat. O vor speria şi voi pierde şi ce şansă mai am acum de a o ajuta.

Mola se uită în jos la mine, cu braţele încrucişate peste piept.

– Foarte bine. Deocamdată. Dar va trebui să mă mai aduci aici. O să-i aduc o parte din hainele mele. O să-i fie mari, dar vor fi mai bune decât ce are acum.

Am clătinat din cap.

– Nu o să meargă. I-am adus o rochie la mâna a doua acum ceva timp. A zis că e dezgustător să porţi hainele altcuiva.

Mola părea intrigată.

– Nu părea cealdă. Nici pe departe.

– Poate aşa a fost crescută.

– Te simţi mai bine?

– Da, am minţit.

– Tremuri. Sprijină-te pe mine, spuse ea şi-mi întinse o mână.

Mi-am tras mantia cea nouă în jurul meu, am luat-o de braţ şi am pornit încet înapoi spre hanul lui Cinzeacă.

Capitolul 69
Vânt sau capricii femeieşti

În următoarele două răstimpuri noua mea mantie mi-a ţinut de cald în ocazionalele mele plimbări spre Imre, unde eşuam mereu în tentativele de a o găsi pe Denna. Aveam tot timpul motive ca să trec râul: să împrumut o carte de la Devi, să mă întâlnesc cu Threpe la prânz, să cânt la Eolian. Dar Denna era adevăratul motiv.

Kilvin vânduse şi restul de emiţători, iar dispoziţia mi s-a îmbunătăţit pe măsură ce arsurile mi se vindecau. Aveam bani în plus pentru articole de lux precum un săpun, şi o a doua cămaşă care s-o înlocuiască pe cea pe care o pierdusem. Azi mersesem la Imre pentru nişte umpluturi de bazal de care aveam nevoie pentru noul meu proiect: o lampă simpatetică mare pentru care foloseam doi emiţători pe care îi păstrasem pentru mine. Speram să câştig un profit frumuşel din asta.

Ar putea părea ciudat că îmi cumpăram materialele pentru artizanat magic de peste râu, dar adevărul era că negustorii din apropierea Universităţii profitau de comoditatea studenţilor şi creşteau preţurile. Pentru mine merita drumul dacă puteam economisi câţiva bănuţi.

După ce mi-am terminat treaba, m-am îndreptat spre Eolian. Deoch era la postul său obişnuit, sprijinindu-se de cadrul uşii.

– Am fost cu ochii în patru după fata ta, zise el.

– Nu e fata mea, am mormăit, iritat de cât de transparent eram.

Deoch îşi dădu ochii peste cap.

– În ordine. Fata. Denna, Dianne, Dyanae, cum şi-o fi zicând zilele astea. N-am zărit-o defel. Am şi întrebat de ea, nimeni nu a mai văzut-o de mai bine de un răstimp. Asta înseamnă că probabil a părăsit oraşul. E felul ei. Face asta cât ai zice peşte.

Încercam să nu las să mi se vadă dezamăgirea.

– Nu trebuia să te oboseşti, am spus. Dar mulţumesc oricum.

– Nu întrebam numai de hatârul tău, recunoscu Deoch. Am şi eu o afecţiune pentru ea.

– Zău aşa? am întrebat cât de indiferent eram în stare.

– Nu-mi arunca aşa o privire. Nu-ţi sunt rival, zâmbi el strâmb. Nu de data asta oricum. N-oi fi eu unul dintre oamenii voştri de la Universitate, dar pot să văd luna într-o noapte senină şi sunt

destul de deştept ca să nu-mi bag mâna în acelaşi foc de două ori.

M-am străduit să-mi recompun expresia, mai mult decât stânjenit. De obicei nu-mi afişam sentimentele pe chip.

– Deci tu şi Denna…

– Stanchion încă îmi face zile fripte pentru că alerg după o fată care-i pe jumătate din vârsta mea. Ridică din umerii laţi cu sfioşenie. Chiar şi aşa, mi-e dragă. Zilele astea, îmi aminteşte de sora mea mai mică mai mult decât oricine altcineva.

– De cât timp o cunoşti? am întrebat, curios.

– N-aş putea spune că o cunosc, băiete. Dar am întâlnit-o acum cât, doi ani? Nu aşa de mult, poate un an şi jumătate.

Deoch îşi trecu mâinile prin părul blond şi îşi arcui spatele cu o sforţare, muşchii de la mâini încordându-i-se prin cămaşă. Apoi se relaxă cu un oftat exploziv şi trecu cu privirea peste curtea aproape goală.

– La uşă nu va fi aglomeraţie pentru încă ceva timp. Haide şi oferă-i unui bătrân o scuză să se aşeze la bar şi să bea, făcu el semn cu capul spre uşă.

M-am uitat la Deoch: înalt, musculos şi bronzat.

– Un bătrân? Încă mai ai tot părul şi dinţi în gură, nu? Cât ai, treizeci de ani?

– Nimic nu poate face un om să se simtă mai bătrân ca o femeie tânără.

Îmi puse o mână pe umăr.

– Hai, bea ceva cu mine.

Când ne făceam drum spre lungul bar de mahon, Deoch mormăi, uitându-se spre sticle.

– Berea înceţoşează memoria, tăria o pune pe foc, dar vinul e cel mai potrivit pentru chinurile unei inimi îndurerate, rosti bărbatul, apoi făcu o pauză şi se întoarse spre mine, cu o sprânceană încreţită. Nu-mi mai aduc aminte restul. Tu?

– Nici n-am mai auzit-o vreodată, am spus. Dar Teccam pretinde că, dintre toate băuturile, numai vinul este potrivit pentru amintiri. Spunea că vinul bun îngăduie claritate şi concentrare, dar în acelaşi timp dă şi puţină culoare amintirii.

– În regulă, spuse, căutând printre rafturi înainte să aleagă o sticlă, ţinând-o la lampă şi cercetând-o cu atenţie. Hai s-o vedem într-o lumină rozalie, ce zici?

Luă două pahare şi mă conduse într-o cabină izolată într-un colţ al camerei.

– Deci, o cunoşti pe Denna de ceva vreme, l-am îndemnat în timp ce ne turna în pahare vinul roşu, palid.

Se rezemă cu spatele de perete.

– Oarecum. Mai degrabă deloc, dacă sunt sincer.

– Cum era înainte?

Deoch se gândi câteva lungi momente la răspuns, acordând întrebării mele mai multă consideraţie decât mă aşteptam. Sorbi din vin.

– La fel, spuse într-un final. Presupun că era mai tânără, dar nu pot spune că pare mai bătrână acum. Întotdeauna mi s-a părut că e mai bătrână decât pare. Se încruntă. Sau nu bătrână, mai degrabă…

– Matură? am sugerat.

– Nu. Nu găsesc un cuvânt potrivit pentru asta. E ca şi cum te-ai uita la un stejar mare. Nu-l apreciezi pentru că e mai bătrân decât restul copacilor sau pentru că e mai înalt. Are ceva ce copacii mai tineri nu au. Complexitate, rezistenţă, însemnătate.

Deoch se încruntă, iritat.

– Să fiu al naibii dacă asta nu e cea mai proastă comparaţie pe care am făcut-o vreodată.

Un zâmbet mi se ivi pe faţă.

– Mă linişteşte să văd că nu sunt singurul care are probleme să o ţintuiască în cuvinte.

– Nu e genul pe care s-o poţi ţintui într-un loc, încuviinţă Deoch şi îşi termină vinul.

Ridică sticla şi o lovi uşor cu gura de paharul meu. L-am golit şi a mai turnat vin pentru amândoi.

– Era atât de neliniştită atunci, şi sălbatică, continuă Deoch. La fel de frumoasă, îţi uimea ochii şi îţi făcea inima să o ia razna, spuse şi ridică din nou din umeri. Cum spuneam, aproape la fel. O voce minunată, agerimea piciorului, o limbă ascuţită, bărbaţii o adorau, iar femeile o dispreţuiau în egală măsură.

– Dispreţ? am întrebat.

Deoch mă privi de parcă nu înţelegea ce întrebam.

– Femeile o urăsc pe Denna, spuse simplu, repetând parcă ceva ce ştiam deja amândoi.

– O urăsc? Ideea mă uluia. De ce?

Deoch se uită la mine neîncrezător, apoi izbucni în râs.

– Cerule, tu chiar nu ştii nimic despre femei, nu-i aşa?

În mod normal comentariul său m-ar fi deranjat, dar Deoch era de bună credinţă.

– Gândeşte-te. E frumoasă şi fermecătoare. Bărbaţii roiesc în jurul ei precum cerbii în rut, spuse cu un gest uşuratic. E normal ca femeilor să le displacă.

Mi-am adus aminte ce îmi spusese Sim despre Deoch acum ceva timp. Reuşise să pună mâna pe cea mai frumoasă femeie din nou. E de ajuns să te facă să urăşti un bărbat.

– Întotdeauna am avut impresia că e singuratică, m-am oferit. Poate asta e cauza.

Deoch încuviinţă.

– E un adevăr şi în asta. N-o văd niciodată în compania altor femei, şi cu bărbaţii are la fel de mult noroc ca şi… făcu o pauză, căutând o comparaţie. Ca şi… la naiba.

Oftă frustrat.

– Ştii cum se spune: a găsi analogia potrivită e la fel de greu ca… mi-am compus o expresie contemplativă. Ca…

Am făcut un gest stângaci, de lucru scăpat printre degete.

Deoch râse şi mai turnă vin. Începeam să mă relaxez. Era un soi de camaraderie mai rar întâlnită, poate doar între bărbaţii care au luptat de aceeaşi parte împotriva unui inamic şi care au cunoscut aceleaşi femei.

– Obişnuia să dispară şi atunci? am întrebat.

– Niciun semn, doar dispărea deodată. Câteodată pentru un răstimp. Câteodată cu lunile.

– Nu există nestatornicie mai mare ca a vântului sau a capriciilor femeieşti, am citat.

Trebuia să fie o cugetare, dar a sunat cumva aspru.

– Ai vreo idee de ce?

– M-am gândit la asta, spuse Deoch filosofic. În parte, cred că e în natura ei. Se poate ca pur şi simplu să aibă sânge de pribeag.

Iritarea mea se mai potolise la cuvintele lui. În trupa mea, tatăl meu obişnuia din când în când să ne urnească din loc să părăsim oraşul, în ciuda faptului că eram bine primiţi şi oamenii generoşi. Mai târziu, mi-a explicat motivele: o privire duşmănoasă a administratorului, prea multe oftaturi afectuoase venind din partea soţiilor din oraş… Dar câteodată nu avea niciun motiv. *Noi, ruhii, suntem meniţi să călătorim, fiule. Când sângele îmi spune să cutreier, ştiu să-i dau ascultare.*

– Circumstanţele în care se află sunt probabil de vină pentru tot, continuă Deoch.

– Circumstanţe? am întrebat, curios.

Cât am fost împreună nu vorbise niciodată de trecutul ei, iar eu am fost mereu atent să nu o presez.

– Nu are familie sau un mijloc de a se întreţine. Nu are prieteni de durată care să o ajute la ananghie dacă se iveşte nevoia.

– Nici eu nu am niciunul dintre lucrurile astea, am bombănit, puţin posac din pricina vinului.

– E mai mult decât o mică diferenţă aici, spuse Deoch cu o urmă de reproş. Un bărbat are multe ocazii pentru a-şi croi un drum în viaţă. Tu ţi-ai găsit un loc la Universitate, şi chiar şi dacă n-ai fi făcut-o, tot ai fi avut de ales, zâmbi parcă ştiind o taină despre mine. Ce oportunităţi are o tânără femeie, frumoasă şi fără familie? Fără zestre? Fără casă?

Începuse să numere pe degete.

– Avem cerşitul şi prostituţia. Sau opţiunea de a fi amanta vreunui lord, care e o altă felie din aceeaşi pâine. Şi ştim că Denna nu e genul de femeie întreţinută sau târfuliţa cuiva.

– Mai sunt şi altele, am spus, numărând şi eu pe degete. Cusătoreasă, ţesătoare, servitoare…

Deoch răsuflă zgomotos, aruncându-mi o privire dezgustată.

– Haide, flăcău, eşti mai deştept de atât. Ştii cum sunt locurile alea. Şi ştii că de o fată frumoasă fără familie se profită la fel de des ca de o târfă şi e plătită şi mai puţin pentru efort.

Am roşit uşor la mustrarea lui, mai puternic decât era normal, pentru că simţeam vinul trecând prin mine. Îmi amorţiseră buzele şi buricele degetelor.

Deoch umplu din nou paharele.

– Nu merită să fie dispreţuită doar pentru că merge oriunde o duce vântul. Trebuie să profite de ocazii oriunde le găseşte. Dacă are norocul să călătorească cu oameni cărora le place cum cântă sau cu un negustor care speră că faţa ei drăgălaşă îi poate vinde mai bine zorzoanele, cine poate s-o învinuiască pentru că pleacă şi părăseşte oraşul? Şi dacă joacă şi cartea farmecului feminin, nu o voi învinui nici pentru asta. Tinerii o curtează, îi cumpără daruri, rochii, bijuterii.

Dădu din umerii laţi.

– Dacă le vinde pe toate pentru a-şi duce traiul, nu e nimic rău în asta. Sunt cadouri dăruite cu generozitate şi poate face cu ele ce doreşte.

Deoch se uită la mine cu ochi mari.

– Dar ce e de făcut când unii bărbaţi devin prea intimi? Sau se

înfurie când li se refuză ceva ce ei consideră că a fost deja plătit? Are ea la cine să se-ntoarcă? Nu are o familie, nu are prieteni, nu are o poziţie. Nu are de ales. Nu are altă opţiune decât să se dăruiască, fără nicio dorinţă să facă asta... rosti Deoch sumbru. Sau să plece. Să plece cât mai repede şi să găsească locuri mai bune. E vreo surpriză atunci că e mai greu să dai de ea decât de o frunză purtată de vânt?

Clătină din cap, uitându-se în jos la masă.

– Nu îi invidiez stilul de viaţă. Dar nici nu o judec.

Tirada îl lăsă vlăguit şi uşor emoţionat. Nu se uită la mine când vorbi.

– Chiar şi aşa, aş ajuta-o, dacă m-ar lăsa.

Îmi aruncă o privire şi un zâmbet trist.

– Dar nu e în firea ei să aparţină cuiva. Câtuşi de puţin.

Oftă şi picură ultimele picături din sticlă în egală măsură în paharele noastre.

– Mi-ai arătat-o într-o lumină nouă, am spus, cu sinceritate. Sunt jenat că nu le-am observat pe toate singur.

– Eu am avut un avantaj, spuse calm. O cunosc de mai mult timp.

– Oricum, îţi mulţumesc, am spus, ridicând paharul.

– Pentru Dyanae, spuse. Cea mai inimoasă.

– Pentru Denna, plină de încântare.

– Tânără şi de nesupus.

– Strălucitoare şi pură.

– Mereu căutată, mereu singură.

– Înţeleaptă şi nesăbuită, am spus. Veselă şi totuşi tristă.

– Zei ai străbunilor mei, spuse Deoch cu respect. Aveţi grijă să rămână întotdeauna neschimbată, de neînţeles pentru mine, şi departe de necaz.

Am băut amândoi şi am pus jos paharele.

– Lasă-mă să cumpăr eu următoarea sticlă, am spus.

Urma să rămân fără bani din creditul încet acumulat pe care îl aveam la bar, dar devenisem din ce în ce mai ataşat de Deoch şi nu concepeam să nu plătesc şi eu un rând.

– Izvor, piatră, cer, jură el, frecându-şi faţa. Nu îndrăznesc. Încă o sticlă şi o să ne tăiem venele în râu înainte de apus.

Am făcut semn unei servitoare.

– Aiurea, am spus. Vom trece doar pe ceva mai puţin sentimental ca vinul.

***

Nu observasem că eram urmărit când mă întorceam la Universitate. Probabil, mintea îmi era atât de plină de Denna că nu mai era loc şi pentru altceva. Poate că trăisem civilizat destul de mult încât reflexele câştigate cu greu în Bobcatran se estompau.

Probabil că de vină era şi tăria de afine. Am discutat cu Deoch ceva vreme, timp în care băuserăm aproape jumătate de sticlă. Ce a mai rămas luasem cu mine, ştiind că Simon avea gust pentru aşa ceva.

Nu prea contează de ce nu i-am văzut, presupun. Rezultatul ar fi fost acelaşi. Hoinăream printr-o parte prost luminată a unei străduţe când ceva ascuţit mă lovi în moalele capului şi am fost târât pe o alee din apropiere, pe jumătate leşinat. Am rămas buimăcit pentru o secundă şi, până să-mi revin în simţire, aveam deja o mâna grea apăsată pe gură.

– În ordine, amice, spuse uriaşul din spatele meu. Am un cuţit îndreptat spre tine. Dacă te zbaţi, te înţep. Şi-atât.

Am simţit o împunsătură uşoară în coastele de sub braţul drept.

– Verifică găsitorul, îi spuse partenerului său.

Tot ce puteam distinge în lumina palidă de pe alee era o formă înaltă. Dădu din cap, privindu-şi mâna.

– Nu pot spune.

– Aprinde un chibrit atunci. Trebuie să fim siguri.

Neliniştea mi se prefăcu în panică. Nu era vorba de o simplă ciomăgire pe o alee lăturalnică. Nici nu-mi verificaseră buzunarele. Era vorba despre altceva.

– Ştim că e el, spuse cel înalt, nerăbdător. Hai să o facem şi să terminăm cu asta odată. Mi-e frig.

– Aiurea. Verifică acum, cât e aproape. L-am mai pierdut de două ori deja. N-am nevoie de încă o confuzie ca în Anilin.

– Urăsc treaba asta, zise cel înalt, căutându-se prin buzunare, după un chibrit, probabil.

– Eşti un idiot, spuse cel din spatele meu. E mai curat aşa. Mai simplu. Fără descrieri încurcate. Fără nume. Fără să ne facem griji că poate s-a deghizat. Urmezi acul, găseşti omul şi termini treaba.

Caracterul practic din tonul lor mă îngrozi. Oamenii ăştia erau profesionişti. Mi-am dat seama cu certitudine că Ambrose se asigurase într-un final că nu aveam să-l mai deranjez niciodată.

Mintea mi-o luă la goană o secundă, după care am făcut

singurul lucru la care mă puteam gândi: am scăpat sticla pe jumătate plină din mână. Se făcu bucăţele pe caldarâm şi umplu aerul nopţii cu un iz de afine.

– Grozav, sâsâi omul înalt. Nu vrei să tragi şi un clopot cumva?

Cel din spatele meu îşi înteţi strânsoarea pe gâtul meu şi mă scutură cu putere o singură dată. La fel cum ai face cu un căţel neascultător.

– Fără d-astea, spuse, iritat.

Mi-am lăsat trupul flasc, sperând să-l păcălesc, apoi m-am concentrat şi am început să bolborosesc o cetluire sub mâna sa groasă.

– Ghinion, replică el. Dacă ai călcat în cioburi e vina *taaaaaaah!*

Scoase un strigăt uimit pe când băltoaca de tărie din jurul picioarelor noastre luă foc. Am profitat de scurtul moment de confuzie şi m-am răsucit din prinsoarea lui. Dar nu am fost destul de rapid. Cuţitul îmi sfâşie o linie dureroasă pe coaste în timp ce mă retrăgeam şi mă grăbeam în josul aleii. Dar evadarea mea avu o viaţă scurtă. Aleea se închidea cu un zid de cărămidă. Nu erau uşi, geamuri, nimic în spatele căruia să mă ascund sau de care să mă sprijin pentru a sări pe partea cealaltă. Eram prins.

M-am întors ca să-i văd pe cei doi blocând deschizătura aleii. Cel mai solid bătea furios din picior, încercând să stingă focul.

Piciorul meu ardea şi el, dar nu m-am gândit deloc la asta. O arsură ar fi fost cea mai mică dintre problemele mele dacă nu reuşeam să fac ceva curând. M-am uitat din nou în jur, dar aleea era descurajant de curată. Nu era nici măcar destul gunoi din care să improvizez o armă. Am căutat înnebunit prin buzunarele mantiei, încercând cu disperare să-mi fac un soi de plan. Câteva sârme de cupru care nu-mi foloseau la nimic. Să le arunc sare în ochi? Nu. Un măr uscat, peniţă şi cerneală, o bilă de sticlă, sfoară, ceară.

Omul masiv reuşi într-un final să stingă focul şi amândoi începuseră să vină încet spre josul aleii. Flacăra cercului de tărie care ardea se reflecta în cuţitele lor.

Încă sperând să găsesc ceva în buzunare, am dat peste un ghemotoc pe care nu-l recunoşteam. Apoi mi-am amintit: săculeţul cu bucăţi de bazal pe care-l cumpărasem pentru lampa simpatetică. Bazalul e un metal uşor, argintiu, util în anumite aliaje pe care voiam să le folosesc la construcţia lămpii. Manet,

profesor prudent, ne explicase cu minuţiozitate pericolele fiecărui material pe care îl foloseam. Dacă devine prea fierbinte, bazalul arde cu o flacără albă, intensă.

Am desfăcut punga, grăbit. Necazul era că nu ştiam dacă puteam să fac ce-mi propusesem. Fitilurile de lumânări sau alcoolul erau uşor de aprins. Aveau nevoie doar de o scânteie de căldură pentru a le aprinde. Bazalul era diferit. Avea nevoie de multă căldură pentru a fi stârnit, motiv pentru care îl ţineam în buzunar fără griji.

Cei doi se apropiau cu paşi înceţi. Am azvârlit aşchiile de bazal într-un arc larg. Am încercat să-l arunc cât mai aproape de feţele lor, dar nu speram prea multe. Aşchiile nu aveau cine ştie ce greutate, era ca şi cum aş fi aruncat un bulgăre de zăpadă. Coborând o mână spre flăcările care-mi cuprinseră piciorul, mi-am concentrat Alarul. Balta mare de alcool arzând din spatele celor doi se stinse, lăsând aleea într-un întuneric de smoală. Dar încă nu era de-ajuns de multă căldură. Disperarea mă împinse spre fapte necugetate. Mi-am atins partea sângerândă, concentrat, şi am simţit un frig teribil sfâşiindu-mă pe măsură ce trăgeam mai multă căldură din sânge. O explozie de lumină albă, orbitoare sfârtecă întunecimea aleii. Îmi închisesem ochii, dar chiar şi aşa, printre pleoape, bazalul arzând lumina sfredelitor. Unul din bărbaţi ţipă, înspăimântat. Când mi-am deschis ochii nu vedeam nimic în afară de stafii albastre care dănţuiau peste privirea mea. Ţipătul se transformase într-un geamăt uşor şi am auzit o bufnitură, ca şi cum unul din cei doi ar fi căzut. Bărbatul înalt începu să bolborosească, cu vocea înfricoşată trădând un plâns cu suspine.

– Văleu! Tam, ochii mei. Sunt orb.

În timp ce-i ascultam, vederea mi s-a curăţat îndeajuns încât să desluşesc foarte vag contururile aleii. Vedeam siluetele întunecate ale celor doi bărbaţi. Unul din ei îngenunchease, cu mâinile în faţa chipului, celălalt se întinsese pe jos, nemişcat, mai în josul aleii. Arăta de parcă ar fi fugit cu capul înainte într-o bârnă de lemn la gura aleii şi s-ar fi izbit în ea, rămânând inconştient. Împrăştiate pe pavaj, rămăşiţele de bazal sfârâiau ca nişte steluţe albe albăstrui. Omul îngenuncheat era orbit doar momentan, dar avea să dureze câteva minute, îndeajuns de mult ca să-mi dea prilejul să mă îndepărtez. M-am mişcat încet pe lângă el, păşind fără zgomot. Mi-a sărit inima în gât când vorbi din nou:

– Tam?

Vocea îi era înaltă şi temătoare.

– Îţi jur, Tam, sunt orb. Băiatul a pogorât fulgerul pe mine.

L-am urmărit îngenunchind şi încercând să simtă ceva în jur cu palmele.

– Aveai dreptate, nu trebuia să venim aici. Nu iese nimic bun când te amesteci cu genul ăsta de oameni.

Fulgere. Bineînţeles. Nu avea habar de magia reală. Îmi dădu o idee. Am tras aer adânc în piept, liniştindu-mi nervii.

– Cine te-a trimis? întrebasem cu o voce de Taborlin cel Mare. Nu eram la fel de priceput ca tatăl meu la a-l imita, dar eram destul de bun. Omul cel solid scoase un geamăt mizerabil şi se opri din pipăit.

– Vai, domnule. Nu ne faceţi nimic să…

– Nu o să repet întrebarea, i-am tăiat-o nervos. Spune-mi cine te-a trimis. Dacă minţi, îmi dau seama.

– Nu ştiu numele, spuse repede. Noi primim jumătate din bani şi un fir de păr. Nu ştim nume. Nu ne întâlnim niciodată. Jur…

Un fir de păr. Lucrul pe care îl numea găsitor era probabil un soi de busolă simpatetică. Deşi eu nu puteam să construiesc ceva atât de avansat, cunoşteam principiile pe care le implica. Cu un fir de păr de-al meu, ar fi arătat spre mine, oriunde aş fi fugit.

– Dacă vă mai văd vreodată, am să chem asupra voastră ceva mult mai groaznic decât fulgere şi foc, am spus ameninţător, îndreptându-mă spre capătul aleii.

Dacă aş pune mâna pe găsitorul lor nu ar mai trebui să-mi fac griji că îmi vor da de urmă din nou. Era destul de întuneric şi gluga mantiei îmi era trasă pe cap. S-ar fi putut ca nici măcar să nu ştie cum arătam.

– Mulţumim, domnule, îngăimă el. Vă promit că nu mai vedeţi urmă de noi după seara asta. Mulţumim…

Am privit în jos către omul căzut. Îi vedeam una din mâini pe pavaj, dar era goală. M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă nu cumva o scăpase. Era mult mai probabil să se fi întâmplat aşa decât s-o fi ascuns. M-am apropiat şi mai mult, ţinându-mi respiraţia. Mi-am băgat mâna în mantia lui, căutând buzunarele, dar mantia îi era prinsă sub corp. L-am prins uşor de umăr şi l-am împins încetişor.

Chiar atunci, suspină adânc şi se învârti pe spate de unul singur. Un braţ i se prăbuşi pe caldarâm, lovindu-se de piciorul

meu.

Mi-ar plăcea să pot spune că am făcut un pas în spate, ştiind că bărbatul înalt avea să fie ameţit şi pe jumătate orb. Mi-ar plăcea să vă spun că am rămas calm şi am făcut tot ce am putut pentru a-i intimida în continuare, sau cel puţin că am spus ceva dramatic sau plin de duh înainte să plec.

Dar nu ar fi adevărat. Adevărul e că am fugit ca o căprioară speriată. Am fugit aproape o jumătate de kilometru înainte ca întunericul şi vederea orbită să mă trădeze, moment în care am gonit cu capul înainte într-un pripon pentru cai, şi am căzut la pământ într-un morman dureros de carne. Cu vânătăi, sângerând şi pe jumătate orb, am rămas acolo. Numai atunci mi-am dat seama că de fapt nu mă urmărea nimeni.

M-am ridicat cu greutate, blestemându-mă pentru cât de prost puteam să fiu. Dacă mi-aş fi păstrat calmul, puteam să le iau busola simpatetică, să ştiu cu certitudine că eram în siguranţă. Dar aşa eram obligat să-mi iau anumite precauţii.

M-am întors la La Cinzeacă, dar când am ajuns toate ferestrele hanului erau întunecate şi uşa era închisă. Aşa că, pe jumătate beat şi rănit, am urcat până la fereastra mea, am decuplat încuietoarea şi am smucit-o… dar nu se deschidea.

Trecuseră cel puţin câteva zile de la ultima dată când am ajuns atât de târziu la han, că am fost nevoit să folosesc fereastra. Să fi ruginit balamalele?

M-am proptit de perete, am scos lampa de mână şi am fixat-o la cea mai slab luminată setare. Numai atunci am observat ceva înţepenit puternic în crăpătura ferestrei. Mi-o fi blocat Cinzeacă fereastra?

Dar când am atins-o am realizat că nu era din lemn. Era o bucată de hârtie, îndoită de mai multe ori. Am tras-o de acolo şi fereastra se deschise uşor. M-am căţărat înăuntru.

Cămaşa îmi era distrusă, dar când mi-am dat-o jos, m-am liniştit. Tăietura nu era foarte adâncă. Era dureroasă şi murdară, dar mai puţin gravă ca atunci când fusesem biciuit. Mantia de la Fela era şi ea sfâşiată, ceea ce mă scotea din sărite. Dar, cu toate astea, avea să fie mai uşor să peticesc mantia decât un rinichi. Mi-am făcut o notă mentală să-i mulţumesc Felei pentru că alesese o ţesătură groasă.

Cusătura putea să aştepte. În ceea ce mă privea, era posibil ca cei doi să-şi fi revenit din sperietură şi să fie deja din nou pe urmele mele.

Am coborât pe fereastră, lăsând mantia în urmă, ca să nu o mai pătez cu sânge. Speram ca ora târzie şi talentul meu la furişat să mă ţină ascuns vederii. Nici nu-mi puteam imagina ce zvonuri s-ar stârni dacă cineva m-ar vedea fugind pe acoperişuri, târziu în noapte, sângerând şi cu pieptul gol.

Am adunat o mână de frunze în drumul meu spre acoperişul ţesătoriei, de unde puteam să văd curtea de pedeapsă a Arhivei.

În scânteierea rece a lunii, zăream contururile întunecate, difuze ale umbrelor care dansau în cercuri peste dalele cenuşii de dedesubt. Mi-am trecut cu furie degetele prin păr şi am rămas cu câteva fire printre ele. Apoi am scormonit cu unghia printr-o încreţitură a acoperişului să iau puţină smoală şi m-am folosit de ea să lipesc firele de o frunză. Am repetat gestul de mai multe ori, aruncând frunzele de pe acoperiş, privind cum vântul se juca cu ele nebuneşte de colo-colo prin curte.

Am zâmbit la gândul că poate cineva m-ar fi văzut cum încercam să discern zecile de semnale contradictorii ale frunzelor care se roteau în toate direcţiile.

Alesesem tocmai această curte fiindcă acolo vântul se mişca în chip straniu. Am băgat de seamă abia după ce frunzele de toamnă au început să se desprindă din copaci. Era un dans complex, haotic, când într-o parte, când într-alta, niciodată aşa cum te aşteptai.

Odată observate învolburările ciudate ale vântului, îmi era greu să le trec cu vederea. De fapt, privit de pe acoperiş, dansul frunzelor era aproape hipnotic. La fel ca atunci când flăcările unui foc de tabără reflectate într-un ochi de apă îţi vrăjesc privirea.

Urmărindu-le în acea noapte, rănit şi istovit, era de-a dreptul reconfortant. În fapt, am început să ghicesc un tipar mai profund, ascuns în mişcările vântului prin curte. Părea haotic doar ca urmare a vastei şi minunatei sale complexităţi. Ba mai mult, părea să fie în perpetuă schimbare. Era…

– Ţi-ai găsit o oră cam târzie pentru studiu, spuse o voce joasă din spatele meu.

Trezit din reverie, m-am speriat. Corpul mi s-a încordat ca un arc, gata să ţâşnească. Cum putuse cineva să urce aici sus fără ca eu să îmi dau seama?

Era Elodin. Magistrul Elodin. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni peticiţi şi o cămaşă largă. Flutură leneş cu mâna spre mine şi se ghemui cu picioarele încrucişate la marginea

acoperişului, la fel de dezinvolt ca şi când ne-am fi întâlnit la o bere în tavernă. Privi jos în curte.

– Este deosebit de frumos în seara asta, nu-i aşa?

Mi-am încrucişat braţele, încercând în zadar să-mi acopăr pieptul gol, însângerat. Abia atunci mi-am dat seama că sângele de pe mâini mi se uscase. Oare cât timp stătusem aici, încremenit, privind vântul?

– Magistre Elodin, am început eu, apoi am ezitat, căci habar n-aveam ce aş fi putut să spun într-o situaţie ca asta.

– Te rog, suntem toţi prieteni aici. Simte-te liber să îmi spui pe numele mic: Magistre.

Îmi trânti un rânjet leneş şi privi din nou jos în curte.

Oare nu băgase de seamă starea în care mă aflam? Era oare politicos? Poate… am clătinat din cap. Nu avea rost să stau să ghicesc. Ştiam mai bine decât oricine că îi lipseau mai multe doage decât unui butoi scăpat într-o râpă.

– Demult, începu Elodin pe un ton amical, fără să îşi mute privirea de pe curte, când oamenii vorbeau diferit, locul ăsta se numea Quoyan Hayel. Mai târziu l-au numit Sala Întrebărilor, iar elevii obişnuiau să scrie întrebări pe bileţele, lăsându-le apoi să hălăduiască în voie. Umbla vorba că puteai să invoci răspunsurile în funcţie de calea pe care o apucau afară din curte. Da. Nu. Poate. Altundeva. Curând, spuse şi arătă spre cărările care dădeau printre clădirile gri.

Magistrul privi în linişte curtea întunecată, apoi ridică din umeri.

– Au greşit cuvântul. Tălmăcire proastă. Credeau că Quoyan e rădăcina cuvântului *quetentan:* întrebare. Dar nu e. Quoyan înseamnă „vânt”. Locul ăsta e numit de fapt Casa Vântului.

Am aşteptat un moment, să văd dacă avea de gând să mai spună ceva. Când am văzut că nu mai rosteşte nimic, m-am ridicat încet în picioare.

– Interesant, magistre… am ezitat, nesigur cât de serios fusese până acum. Ar trebui totuşi să plec.

Elodin încuviinţă absent şi schiţă un gest pe jumătate salut, pe jumătate semn că pot să plec, fără ca ochii să-i părăsească deloc curtea de sub noi, urmărind cu privirea vântul mereu schimbător.

***

Întors în camera mea de La Cinzeacă, m-am întins pe pat în întuneric, încercând să-mi dau seama ce am de făcut. Gândurile

îmi erau tulburi. Eram frânt de oboseală, rănit şi încă puţin ameţit de băutură. Energia care mă ţinuse pe picioare se risipea acum. Coastele mă ardeau şi mă înţepau.

Am luat o gură adâncă de aer, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Acţionasem din instinct suficient, dar acum sosise vremea pentru idei bine gândite.

Puteam să apelez la magiştri pentru ajutor. Pentru un moment speranţa mi-a înflorit în piept, pentru ca în secunda următoare să piară. Nu. Nu aveam nicio dovadă că Ambrose era de vină. Cu atât mai mult, dacă le-aş fi spus toată povestea, ar fi trebuit să recunosc că m-am folosit de magie simpatetică pentru a-mi arde şi orbi atacatorii. Autoapărare sau nu, ceea ce am făcut se numea vătămare. Mulţi studenţi au fost exmatriculaţi pentru mai puţin, doar de dragul de a menţine intactă reputaţia Universităţii.

Nu. Nu puteam să risc să fiu exmatriculat. Dacă aş fi mers la Clinică, mi s-ar fi pus prea multe întrebări. De asemenea, vorba despre rana mea ar circula dacă aş merge s-o cos. Asta ar însemna ca Ambrose să înţeleagă cât de aproape fusese să-şi vadă planurile împlinite. Ar fi mai bine să dau de înţeles că am scăpat neatins.

Habar nu aveam de când erau ucigaşii lui Ambrose pe urmele mele. Unul din ei spusese: „Deja l-am ratat de două ori”. Asta înseamnă că poate ştiau că am o cameră aici. S-ar putea ca nici aici să nu fiu în siguranţă.

Am închis fereastra şi am tras perdelele înainte să-mi aprind lampa cu mâner. Lumina îmi dezvălui o bucată de hârtie care fusese prinsă în geam. Am despăturit-o şi am citit:

Kvothe,

Să ajung la tine a fost la fel de distractiv pe cât mi-ai arătat tu. Totuşi, să îţi sar pe geam a fost altă treabă. Sper că nu te superi, dar pentru că nu te-am găsit acasă am luat hârtie şi cerneală să îţi scriu acest bilet. Cum nu te joci în curte sau nu dormi cuminte în patul tău, o persoană cinică s-ar putea întreba pe unde hălăduieşti la ora asta, sau dacă te ţii de prostii. Vai, am să fiu nevoită să mă întorc acasă în noaptea asta fără siguranţa braţului tău sau plăcerea companiei tale. Ţi-am simţit lipsa de doborâşul ăsta la Eolian, dar, deşi văduvită de prezenţa ta, am avut norocul să întâlnesc pe cineva foarte interesant. E un domn cu adevărat neobişnuit şi sunt nerăbdătoare să îţi spun mai

multe despre el. Pe când ne vom revedea.

Acum stau la Lebăda şi vâlceaua (sau e vâlcica?).

Te rog, dă-mi un semn înainte de ziua de douăzeci şi trei a lunii şi vom lua cina noastră mult aşteptată. După aceea voi avea ceva treabă.

Prietena şi ucenica ta spărgătoare de case,

Denna,

Pstscript: Fii încredinţat că nu am băgat de seamă condiţia deplorabilă în care ţi-era lenjeria de pat şi că nu ai scăzut în ochii mei pentru asta.

Astăzi era douăzeci şi opt a lunii. Scrisoarea nu avea o dată, dar probabil că era acolo de cel puţin un răstimp şi jumătate. Probabil că o lăsase la numai câteva zile după incendiul din Partizanat.

Am încercat repede să-mi sortez sentimentele. Flatat că mă căutase? Furios că găsisem biletul abia acum? Cât despre „domnul” pe care îl întâlnise…

Era mult prea mult pentru mine în acest moment, epuizat, rănit şi cumva încă mahmur. În schimb, am spălat cât am putut de bine la lighean tăietura nu foarte adâncă. Ba chiar aş fi cusut-o, dar nu ajungeam la ea cum ar trebui. A început să sângereze din nou, aşa că mi-am tăiat bucăţile mai curate ale cămăşii distruse ca să improvizez un bandaj.

Sânge. Bărbaţii care au încercat să mă ucidă aveau încă busola simpatetică şi cu siguranţă aveau acum şi sângele meu pe lamă. Sângele era mult mai eficient pentru o busolă simpatetică decât un fir de păr; asta înseamnă că, deşi nu ştiau încă unde locuiesc, aveau posibilitatea să mă găsească, în ciuda precauţiilor mele.

M-am învârtit repede prin cameră, îndesând tot ce credeam important şi trebuincios, neavând de unde să ştiu când puteam să mă întorc în siguranţă. Sub un teanc de hârtie am găsit un briceag de care uitasem, după ce l-am câştigat de la Sim la un joc de colţuri. Nu ar fi contat într-o luptă, dar era mai bine decât nimic.

Apoi mi-am înşfăcat lăuta şi mantia şi m-am furişat jos, prin bucătărie, unde, spre norocul meu, am găsit o carafă goală de vin Velegen, cu gura largă. Era un mic noroc, dar eram fericit pentru orice aş fi găsit în acest moment.

Am luat-o spre est şi am trecut râul, dar nu am intrat direct în

Imre. În schimb, am luat-o puţin spre sud, unde câteva docuri, un han ca vai de el şi câteva case priveau de sus de pe malul Omethiului. Era un mic port care ţinea de Imre, prea mic pentru a avea un nume.

Am băgat cămaşa pătată de sânge în carafa de vin, pe care am izolat-o la gură cu ceară simpatetică.

Apoi am aruncat-o în râul Omethi, privind-o plutind uşor în josul râului. Dacă încercau să dea de urma sângelui meu, aş fi părut că mă îndrept spre sud, fugind. Speram că aveau să o urmeze.

Capitolul 70
Semne

M-am trezit dintr-odată, devreme ziua următoare. Nu ştiam exact unde mă aflam, doar că nu mă aflam unde ar fi trebuit şi că ceva nu era în regulă. Mă ascundeam. Cineva era pe urmele mele.

Eram ghemuit în colţul unei camere mici. Stăteam pe o pătură şi eram învelit cu mantia mea. Eram într-un han… îmi aduceam încet aminte. Închiriasem o cameră la un han de lângă docurile din Imre.

M-am ridicat în picioare, lungindu-mă cu grijă astfel încât să nu îmi agravez rana. Proptisem dulapul de singura uşă a încăperii şi avusesem grijă să închid fereastra cu o bucată de frânghie, în ciuda faptului că era prea mică pentru ca un bărbat în toată firea să treacă prin ea.

Văzându-mi precauţiile în lumina albastră şi rece a dimineţii timpurii, m-am simţit puţin stânjenit. Nu-mi aminteam dacă dormisem pe podea de frica asasinilor sau a păduchilor. Oricum, era clar că nu gândisem limpede spre sfârşitul nopţii.

Mi-am cules raniţa şi lăuta şi am coborât la parter.

Avem de făcut planuri, dar înainte de asta, aveam nevoie de un mic dejun şi de o baie.

***

În ciuda nopţii mele agitate, abia reuşisem să dorm până puţin după răsărit, aşa că nu era altcineva la băi.

După ce m-am curăţat şi mi-am refăcut bandajul din jurul brâului, m-am simţit din nou aproape om.

După o farfurie cu ouă, câteva bucăţi de cârnat şi nişte cartofi prăjiţi, am simţit că pot să gândesc raţional la situaţia mea.

Este uimitor cât de uşor e să gândeşti sănătos când burta ţi-e plină.

Stăteam în colţul îndepărtat al micului han de lângă docuri şi sorbeam o cană cu cidru de mere. Nu mai eram îngrijorat că nişte ucigaşi plătiţi aveau să-mi sară în spate. Totuşi, stăteam cu spatele la perete fără să scap uşa din ochi.

Ziua de ieri mă lăsase atât de zdruncinat pentru că nu fusesem pregătit pentru asta. În Bobcatran trăiam zi după zi cu teama că oamenii vor încerca să mă omoare. Atmosfera civilizată a Universităţii mă atrăsese spre un fals sentiment de siguranţă.

Acum un an nu m-ar fi luat nimeni prin surprindere.

Cu siguranţă, nu aş fi fost surprins de atac în sine.

Cu greu câştigatele mele instincte din Bobcatran îmi cereau să fug. Părăseşte acest loc. Lasă-l pe Ambrose şi vendeta lui departe în urmă.

Dar acelei bucăţi sălbatice din mine îi pasă doar de siguranţa mea. Nu avea niciun plan de viaţă. Nu puteam să plec. Investisem prea mult aici. Studiile mele. Speranţele mele deşarte de a obţine un patron şi tot mai deşartele mele speranţe de a pătrunde în Arhivă. Puţinii şi preţioşii mei prieteni. Denna…

Marinari şi muncitori la docuri începură să se strecoare înăuntru pentru micul dejun, şi în curând camera se umplu de zgomotul moale al conversaţiei. Am auzit un dangăt nedesluşit în depărtare şi mi-am dat seama că tura mea în Clinică avea să înceapă într-o oră. Arwyl îmi va observa absenţa, şi nu obişnuia să fie iertător cu asemenea lucruri. Am luptat cu impulsul de a da fuga înapoi la Universitate. Era bine ştiut faptul că studenţii absenţi erau pedepsiţi cu mărirea taxelor de studiu pentru trimestrul următor.

Ca să îmi ocup timpul cât meditam la situaţia mea, am luat pelerina şi acul cu aţă. Noaptea trecută cuţitul o tăiase curat, cam cât două palme în lungime. Am început să o cos, făcând cusături mici astfel încât tăietura să nu fie evidentă.

Cât mâinile-mi lucrau, mintea îmi rătăcea. Puteam să îl înfrunt pe Ambrose? Să îl ameninţ? Puţin probabil. Ştia că nu pot să aduc dovezi împotriva lui. Dar poate că aş reuşi să-i conving pe câţiva dintre magiştri spunându-le ce s-a întâmplat cu adevărat.

Kilvin ar fi indignat gândindu-se la ucigaşi plătiţi care să folosească o busolă simpatetică, poate chiar şi Arwyl…

– …Ardea cu foc albastru. Toţi morţi, aruncaţi care-ncotro ca nişte păpuşi de cârpe şi casa se năruia în jurul lor. Sper să nu mai văd locul ăla cât oi trăi. Atâta îţi spun cu mâna pe inimă.

Mi-am înţepat degetul când urechile auziră discuţia ce venea de undeva din întunericul ce învăluia camera.

Câteva mese mai departe, doi bărbaţi beau bere. Unul din ei era înalt şi cu început de chelie, celălalt era gras şi cu barbă roşie.

– Eşti o babă, râse grasul. Ai asculta orice bârfă.

Bărbatul înalt dădu din cap sumbru.

– Eram în tavernă când au venit cu veştile. Adunau oameni în căruţă ca să meargă după trupuri. Toţi nuntaşii erau morţi ca

pielea de bătut. Peste treizeci de oameni înjunghiaţi ca animalele şi locul ars din temelie de foc albastru. Şi nu a fost ultima ciudăţenie din ce-am…

Omul îşi domoli vocea şi am pierdut restul în gălăgia generală a camerei.

Gâtul îmi era uscat, aşa că am înghiţit. Am legat încet ultima cusătură de pe mantie şi am pus-o jos. Am zărit cu coada ochiului degetul sângerând şi, dus pe gânduri, l-am băgat în gură. Am luat o gură adâncă de aer. Am luat o gură din băutură.

Apoi m-am dus la masă unde cei doi bărbaţi stăteau de vorbă.

– Nu cumva să fi venit domniile voastre în jos pe râu?

Cei doi mă priviră, evident iritaţi că mă băgasem peste ei.

Făcusem greşeala să-i numesc „domnii”, ar fi trebuit să le spun băieţi, tovarăşi. Cheliosul dădu din cap.

– Aţi venit pe drumul dinspre Măduvă? am întrebat, alegând un oraş din nord la întâmplare.

– Nu, spuse grasul. Venim din Trebon.

– Vai, Doamne. Mintea îmi alerga după o minciună plauzibilă. Am rude prin acele părţi. Aveam de gând să le vizitez.

Mintea mi se golise încercând să găsesc o cale prin care să îi cer detaliile povestirii auzite.

Palmele îmi erau asudate.

– Se pregătesc pentru sărbătoarea recoltei sau am ratat deja festivalul? am încheiat jalnic.

– Sunt încă în pregătiri, spuse cheliosul şi îşi întoarse umărul spre mine cu un gest pronunţat.

– Am auzit despre o nuntă de prin acele părţi, unde au fost nişte probleme.

Chelul întoarse privirea către mine.

– Ei bine, nu ştiu cum de ai auzit asta. Despre astea am aflat ieri-noapte, iar noi am debarcat acum zece minute, rosti apăsat şi-mi aruncă o privire rece. Nu ştiu ce gogoşi vrei să ne vinzi, băiete. Nu cumpăr. Dispari sau te snopesc.

M-am întors la locul meu, ştiind că mi-am dat cu stângul în dreptul. M-am aşezat, apăsându-mi palmele pe masă ca să le opresc din tremurat. Un grup de oameni ucişi cu brutalitate. Foc albastru. Ciudăţenii…

Chandrieni.

Acum nicio zi Chandrienii dăduseră iama în Trebon.

***

Mi-am terminat băutura mai mult din inerţie, apoi m-am

ridicat şi am mers la bar.

Mi-am dat repede seama care era realitatea situaţiei.

După toţi aceşti ani, aveam în sfârşit ocazia să aflu ceva despre Chandrieni. Şi nu doar o descriere stearpă dintre paginile unei cărţi din Arhivă. Aveam ocazia să le văd roadele muncii cu propriii ochi. Era o ocazie cu care poate nu aveam să mă mai întâlnesc.

Dar trebuia să ajung în Trebon cât mai repede, cât timp totul era proaspăt în minţile oamenilor. Înainte ca oamenii curioşi sau superstiţioşi de acolo să distrugă până şi ultimele urme de dovezi. Nu ştiam la ce să mă aştept că voi găsi acolo, dar orice aş avea de descoperit era mai mult decât ce cunoşteam acum. Şi de era să am o şansă să găsesc ceva folositor, ar trebui să ajung acolo cât mai curând. Astăzi.

Muşterii de dimineaţă o ţineau pe hangiţă ocupată, aşa că a trebuit să pun un sfanţ pe bar pentru a-i atrage atenţia. După plata pentru o cameră noaptea trecută şi pentru mic dejun şi o baie în dimineaţa asta, sfanţul devenise o parte sănătoasă a averii mele lumeşti, aşa că am ţinut degetul apăsat pe el.

– Cu ce te servesc? întrebă, venind înspre mine.

– Cât de departe e până în Trebon? am întrebat.

– În susul râului? Câteva zile.

– N-am întrebat cât de mult îmi ia. Vreau să ştiu cât de *departe...* am spus, apăsând ultimul cuvânt.

– Nu te răţoi, spuse ea, ştergându-şi mâinile de şorţul murdar. Pe râu ai de mers cam patruzeci de leghe. Ar putea ţine mai mult de două zile. Depinde dacă eşti pe barjă sau pe barcă cu pânze, şi de vreme.

– Cât de departe pe drum? am întrebat.

– Bate-mă de ştiu, bodogăni ea şi strigă peste bar: Rudd, cât e până-n Trebon pe drum?

– Trei sau patru zile, spuse un bărbat asprit fără a-şi lua privirea de la halba lui.

– Am întrebat cât de departe, se răsti ea. E mai mult decât pe râu?

– Ba bine că nu. Cam douăzeci şi cinci de leghe pe drum. Şi un drum greu, la deal în sus.

Pe toţi zeii, cine mai măsura în leghe în vremurile noastre? După locul de baştină al omului, o leghe putea fi oricât între doi şi trei kilometri şi jumătate. Tatăl meu spunea mereu că o leghe nu e cu adevărat o unitate de măsură, doar o cale prin care

ţăranii aproximau vag distanţa în capul lor.

Cu toate astea, îmi dădu de înţeles că Trebon era undeva între cincizeci şi optzeci de kilometri spre nord. Era probabil mai sănătos să presupun ce e mai rău, cel puţin şaptezeci de kilometri.

De dincolo de bar femeia se întoarse din nou spre mine.

– Asta e, acum ştii. Acum te pot servi cu ceva?

– Am nevoie de un burduf, dacă aveţi unul, şi dacă nu, o sticlă cu apă. Şi nişte mâncare pentru drum. Cârnat afumat, brânză, pâine…

– Mere? întrebă ea. Dimineaţa asta am nişte mere roşii foarte bune. Bune de drum.

Am încuviinţat.

– Şi orice aveţi de-i bun de drum şi ieftin.

– Cu un sfanţ nu ajungi departe… spuse ea privind jos pe bar.

Mi-am luat punga şi am fost surprins să găsesc patru sfanţi şi un bănuţ de aramă pe care nu îi băgasem în seamă. Devenisem deodată bogat.

Mi-a cules banii şi a mers din nou în bucătărie.

Mi-am înfrânt şocul de moment că mă găseam din nou sărac şi mi-am făcut în minte o listă rapidă a lucrurilor avute în raniţă.

Femeia se întoarse cu două pâini, un cârnat gros şi tare mirosind a usturoi, o bucată de brânză mică în ceară, o sticlă de apă, o mână sănătoasă de mere roşii minunate şi un săculeţ de morcovi şi cartofi. I-am mulţumit amabil şi am umplut raniţa.

Cam o sută de kilometri. Aş putea ajunge astăzi dacă aş avea un cal bun. Dar caii buni costă bani…

Când am bătut la uşa lui Devi, mirosul rânced de grăsime îmi înţepa deja nările. Am aşteptat un minut, luptând cu nerăbdarea. Nu ştiam dacă Devi era trează la o oră atât de timpurie, dar era un risc pe care trebuia să îl asum.

Devi deschise uşa şi îmi aruncă un zâmbet.

– Măi să fie, ce surpriză plăcută, spuse şi deschise uşa mai mult. Vino înăuntru. Stai jos.

I-am trimis cel mai frumos zâmbet pe care-l puteam scoate pe buze.

– Devi, eu doar…

Se încruntă.

– Vino înăuntru, spuse hotărâtă. Nu discut afaceri pe prispă.

Am intrat înăuntru, iar ea închise uşa în urma mea.

– Ia un loc. Asta dacă nu îţi place mai mult să te întinzi, făcu

un semn ghiduş spre patul uriaş cu baldachin din colţul camerei. Nu ţi-ar veni să crezi ce poveste am auzit dimineaţa asta, spuse ea cu o urmă de râs în voce.

În ciuda agitaţiei pe care o simţeam, m-am forţat să mă calmez. Devi nu era genul pe care să o grăbeşti, iar dacă aş fi încercat, doar s-ar fi enervat.

– Ce ai auzit?

Se aşeză pe partea ei de birou şi îşi împreună palmele.

– Aparent noaptea trecută doi nemernici au încercat să uşureze un tânăr student de pungă. Spre disperarea lor, s-a dovedit că tânărul era Taborlin în devenire. A chemat foc şi fulgere asupra lor. Pe unul l-a orbit şi pe celălalt l-a pălit atât de straşnic că încă nu s-a trezit.

Am stat liniştit pentru moment, încercând să digerez informaţia.

Acum o oră, ar fi fost cea mai bună veste pe care puteam să o aud. Acum nu era mai mult decât un nimic. Totuşi, în ciuda importanţei misiunii mele, nu puteam să ignor şansa de a strânge informaţii despre ce mi se petrecuse ieri.

– Nu aveau de gând doar să mă jefuiască.

– Ştiam că eşti tu! spuse Devi râzând. Nu ştiau nimic despre el în afară de faptul că era roşcat. Dar asta a fost suficient pentru mine.

– L-am orbit cu adevărat? Şi celălalt încă nu e treaz?

– Sincer nu ştiu, recunoscu Devi. Veştile circulă repede printre oamenii fără de căpătâi ca noi, dar sunt bârfe în mare parte.

Mintea mi se învârtea repede după un plan nou.

– Te-ar supăra dacă ai răspândi o mică bârfă de-a ta?

– Depinde, spuse ea cu un zâmbet păcătos. E al naibii de interesant?

– Aminteşte-mi numele, ca din întâmplare. Dă-le de înţeles exact cine a fost. Dă-le de înţeles că sunt nebun de legat şi că am să-i omor pe toţi cei care vin după mine. Am să-i omor pe cei care vin după mine, pe complici, familiile lor, orătăniile lor, pe toţi.

Expresia fericită a lui Devi se stinse lăsând loc pentru ceva ce aducea a silă.

– Puţin cam sumbru, nu crezi? Îmi place că ţii la punga ta şi nu e ca şi cum n-aş avea interesul să fie aşa, spuse ea cu un zâmbet jucăuş. Dar nu e…

– Nu erau hoţi. Au fost plătiţi să mă ucidă.

Devi îmi oferi o privire neîncrezătoare. Am tras de colţul cămăşii, cu gândul să îi arăt bandajul.

– Vorbesc serios. Îţi pot arăta unde unul din ei m-a tăiat înainte să scap.

Încruntându-se, se ridică în picioare şi dădu colţul biroului spre mine.

– Ei bine, arată-mi.

Am ezitat, apoi m-am gândit că ar fi mai bine să îi fac pe plac, cât mai aveam de cerut favoruri. Mi-am dat cămaşa jos şi am pus-o pe birou.

– Bandajul e murdar, scapă de el, spuse de parcă era o ofensă personală.

Merse la dulapul din fundul camerei şi se întoarse cu o trusă de tămăduitor şi cu un lighean. Îşi spălă mâinile, apoi se uită la rană.

– Nici măcar nu te-ai cusut, spuse fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

– Am fost prea ocupat, fugind mâncând pământul şi ascunzându-mă toată noaptea.

Nu mă băgă în seamă şi se puse să îmi cureţe rana cu o eficienţă imperturbabilă, care îmi dădu de înţeles că studiase în Clinică.

– E murdară, dar nu adâncă. În unele locuri, nici n-a apucat să treacă de piele. Se ridică şi începu să scotocească prin geantă. Tot vei avea nevoie de cusături.

– Le-aş fi făcut singur, dar…

– …Dar eşti un idiot care nici măcar nu s-a deranjat să-şi cureţe rana. Dacă s-ar infecta, ţi-ai merita soarta.

Termină de curăţat rana şi îşi spălă mâinile în vas.

– Vreau să ştii că fac asta pentru că am o simpatie pentru băieţii drăguţi, cei săraci cu mintea şi pentru cei care îmi datorează bani. Încerc să-mi protejez investiţiile.

– Da, doamnă.

Am strâns din dinţi când mă unse cu antiseptic.

– Şi eu care credeam că nu poţi sângera. Încă o legendă ce se dovedeşte falsă.

– Că tot vorbim de asta…

Încercând să mă mişc cât mai puţin, m-am întins să iau cartea din raniţă şi am pus-o pe masă.

– Ţi-am adus înapoi *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun.* Ai avut dreptate, gravurile au făcut tot deliciul.

– Ştiam că o să-ţi placă.

Urmă un moment de tăcere, în care începu să mă coasă. Când vorbi din nou, aproape toată candoarea din voce dispăruse.

– Kvothe, *chiar* crezi că erau puşi să te omoare?

– Aveau o busolă simpatetică şi puţin păr de-al meu. Aşa ştiau că sunt roşcat.

– Doamne, Kilvin ar face spume la gură, spuse ea dând din cap. Eşti sigur că nu erau plătiţi doar ca să te sperie? Să te scărmănească puţin, să-ţi ştii lungul nasului? spuse ea oprindu-se din lucru şi ridicând privirea în sus la mine. Nu ai fost un nătărău să împrumuţi bani de la Heffron şi de la băieţii lui, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

– Devi, eşti singura căreia îi dau voie să îmi ciugulească oasele, i-am zâmbit eu. De fapt, pentru asta am dat pe la tine azi…

– Săraca de mine, credeam că-ţi place compania mea. Lasă-mă să termin mai întâi, spuse cu o urmă de iritare în voce şi se întoarse la cusut.

Pentru o clipă lungă m-am gândit la vorbele ei. Lunganul spusese „hai să-l facem”, ceea ce putea însemna multe lucruri.

– Se poate să nu fi încercat să mă omoare, am recunoscut. Totuşi, avea un cuţit. Nu ai nevoie de un cuţit dacă vrei să îi dai cuiva o bătaie.

– Nici eu nu am nevoie de sângele oamenilor ca să îi fac să-şi ţină minte datoriile, pufni Devi din nas, dar cu siguranţă ajută.

M-am pus pe gânduri în timp ce ea sfârşi ultimele cusături şi începu să mă bandajeze ca nou. Poate că fusese o simplă bătaie. Un mesaj anonim de la Ambrose spunându-mi să-mi văd de lungul nasului. Poate că fusese o simplă tentativă de intimidare. Am oftat, încercând să nu mă mişc atât de mult.

– Mi-ar plăcea să cred asta, dar sincer nu cred că este cazul. Cred că erau puşi pe fapte mari. Aşa am simţit.

Expresia ei deveni dintr-odată gravă.

– Dacă aşa stau lucrurile, am să răspândesc puţin vorba. Nu ştiu ce să zic despre partea cu omorâtul orătăniilor, dar pot să arunc câteva vorbe în moara de zvonuri, aşa încât oricine să se gândească mai bine înainte să vină după tine. De fapt, după noaptea trecută, deja se gândesc ei mai bine. Chestia asta îi va face să se gândească şi mai bine, chicoti ea gutural.

– Îţi sunt recunoscător.

– Nicio problemă, spuse ea expeditiv în timp ce se ridică şi îşi scutură genunchii. O mică favoare ca să-mi ajut un prieten.

Îşi spălă mâinile în vas, apoi le şterse neglijent de cămaşă.

– Să te aud, spuse ea în timp ce se aşeză în spatele biroului cu un aer formal.

– Am nevoie de un cal rapid.

– Pleci din oraş? ridică ea din sprânceană. Nu mi-ai dat de înţeles că ai fi genul de individ care fuge de probleme.

– Nu fug. Dar trebuie să ajung repede undeva în apropiere, să fac mai bine de o sută de kilometri până puţin după-amiază.

Devi ridică din sprâncene.

– Un cal capabil de o asemenea călătorie are să te coste. De ce nu mergi cu poştalionul? Ai schimba cu cai odihniţi până ajungi acolo. Mai rapid şi mai ieftin.

– Poştalionul nu merge încotro mă îndrept. Trebuie s-o iau în susul râului şi apoi printre dealuri. Un târg mic numit Trebon.

– În regulă. De cât ai nevoie?

– Am nevoie de un cal rapid fără multă târguială. Şi bani de cazare, masă, poate şi de mită… Douăzeci de talanţi.

Devi izbucni în râs, apoi îşi veni în fire acoperindu-şi gura cu mâna.

– Îmi pare rău, dar nu. Oi fi având eu o slăbiciune pentru tineri fermecători ca tine, dar nu mă leg la cap cu aşa ceva.

– Am lăuta, am spus, împingând tocul cu piciorul. Pe post de zălog. Plus tot ce am aici.

Mi-am pus raniţa pe birou.

Devi trase aer în piept, ca şi cum avea de gând să mă refuze, apoi ridică din umeri şi începu să scormonească prin raniţă. Scoase volumul meu de *Retorică şi Logică* şi, un moment mai târziu, lampa mea simpatetică cu mâner.

– Hopa, spuse ea curioasă, apăsând pe întrerupător şi proiectând lumina către perete. Interesantă găselniţă.

– Orice în afară de lampă. I-am promis lui Kilvin că nu am s-o vând orice-ar fi. Mi-am dat cuvântul.

Se uită la mine cu sinceritate.

– Ai auzit vreodată expresia: cerşetorii nu fac mofturi?

– Mi-am dat cuvântul de onoare, am repetat.

Mi-am desfăcut naiul măiestriei de pe mantie şi l-am aşezat pe birou lângă *Retorică şi Logică.*

– Nu dai uşor peste aşa ceva, ştii asta.

Devi se uită la lăută, la carte şi la insignă, şi scoase un oftat

lung şi domol.

– Kvothe, îmi dau seama că e important pentru tine, dar nu pot să risc. Nu faci atâţia bani. Abia de o poţi scoate la capăt cu cei patru talanţi pe care mi-i datorezi deja.

Erau vorbe usturătoare, în mare parte pentru că erau adevărate. Devi se gândi mai bine, apoi scutură din cap hotărât.

– Nu, doar dobânda... În două luni mi-ai datora peste treizeci şi cinci de talanţi.

– Sau ceva cu aceeaşi valoare la schimb.

– Şi ce crezi că ai în valoare de treizeci şi cinci de talanţi? zâmbi ea curtenitor.

– Acces în Arhivă, pentru tine.

Devi se aşeză, cu zâmbetul ironic încremenit pe faţă.

– Minţi.

– Ştiu că mai e o cale înăuntru. Încă nu am găsit-o, dar am s-o fac.

– Cam multe *dacă.*

Devi vorbea pe ton sceptic. Dar ochii îi erau plini de ceva mai mult decât simpla dorinţă. Era ceva asemănător cu foamea, cu patima. Simţeam că dorea să intre în Arhivă la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult.

– Asta e oferta mea. Dacă îţi pot da banii înapoi, o voi face. Dacă nu, atunci când găsesc calea în Arhivă, am să-ţi dau de ştire.

Devi privi spre tavan, ca şi cum calcula o sumedenie de probabilităţi.

– Cu lucruri de genul ăsta ca garanţie şi cu perspectiva accesului în Arhivă, îţi pot împrumuta vreo doisprezece talanţi.

M-am ridicat şi mi-am aruncat raniţa peste umăr.

– Îmi pare rău, dar acum nu ne târguim. Doar îţi spun care sunt termenii împrumutului tău, am zâmbit cu tâlc. Fie douăzeci de talanţi, fie nimic. Îmi pare rău că nu ţi-am spus clar de la început.

Capitolul 71
Stranie atracţie

Trei minute mai târziu, am intrat pe uşa celui mai apropiat loc unde se vindeau cai. Un ceald bine îmbrăcat îmi zâmbi şi-mi veni în întâmpinare.

– A, tinere domn, spuse, întinzând mâna. Numele meu e Kaerva. Pot să întreb…

– Am nevoie de un cal, am spus, strângându-i mâna în grabă. Sănătos, odihnit şi bine hrănit. Unul care să reziste la şase ore de drum încontinuu.

– Desigur, desigur, spuse Kaerva, frecându-şi mâinile şi încuviinţând. Toate lucrurile sunt posibile cu voia Domnului. Aş fi încântat să…

– Ascultă, l-am întrerupt din nou. Sunt în grabă, aşa că sărim peste tatonări. Eu n-am să mă prefac neinteresat. Tu n-ai să-mi iroseşti timpul cu o paradă de mârţoage. Dacă n-am cumpărat un cal în zece minute, plec şi iau unul de altundeva. *Lhinsatva?*

Cealdului nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Domnule, cumpărarea unui cal nu trebuie niciodată grăbită. Nu ţi-ai alege o nevastă în zece minute şi pe drum un cal e mai important decât o nevastă, zâmbi el. Până şi Domnul însuşi nu…

L-am tăiat vorba din nou:

– Nu Domnul cumpără un cal de la tine, ci eu.

Cealdul uscăţiv se opri să-şi adune gândurile.

– Bine, spuse el cu glas scăzut, mai mult pentru el. *Lhin,* vino să vezi ce avem.

Mă conduse în faţa grajdurilor, la un mic ţarc. Arătă spre marginea gardului.

– Iapa aceea pătată e mai tare pe picioare decât mulţi cai. Te va duce…

Nu l-am băgat în seamă şi mi-am plimbat privirea peste cele şase mârţoage care stăteau leneş în ţarc. Deşi nu aveam nici mijloacele, nici motiv să ţin un cal, deosebeam unul bun de unul prost şi nimic din ce vedeam acolo nu era nici pe departe bun pentru ce aveam eu nevoie.

Vedeţi voi, membrii unei trupe călătoare trăiesc şi mor în funcţie de caii care le trag căruţele, iar părinţii mei nu neglijaseră să mă educe în această privinţă. Până să fac opt ani, deja ştiam să estimez cât de bun era un cal. Orăşenii încercau mereu să ne

vândă gloabe pe jumătate moarte, ştiind că până să ne descoperim greşeala am fi fost la zile depărtare. Un om care i-ar fi vândut un cal bolnav unui vecin ar fi avut mari necazuri, dar ce ar fi fost rău în a trage pe sfoară un ruh murdar şi necinstit?

M-am întors încruntat spre negustor.

– Tocmai mi-ai irosit două minute preţioase din timp, deci nu cred că m-ai înţeles prea bine. Lasă-mă să-ţi explic cât mai simplu posibil. Am nevoie de un cal rapid gata să fie călărit astăzi. Pentru aşa ceva, îţi plătesc pe loc, în bani peşin şi fără să mă plâng.

Am ridicat punga doldora de bani şi am scuturat-o, ştiind că are să recunoască zornăitul de argint cealdic.

– Dacă-mi vinzi un cal care pierde o potcoavă sau începe să şchiopăteze, sau se sperie de umbre, voi rata o ocazie foarte importantă pentru mine. O ocazie cu care n-am să mă mai întâlnesc. Dacă aşa ceva se întâmplă, nu mă întorc să-mi cer banii înapoi. Nu fac plângere la şerif. Am să mă întorc în Imre în chiar seara asta şi am să-ţi dau foc la casă. Apoi, când ai să ieşi în fugă pe uşă, în pijamale, te omor, te frig la proţap şi te mănânc. Chiar acolo, de faţă cu toţi vecinii tăi.

L-am privit sumbru.

– Asta e afacerea pe care o propun, Kaerva. Dacă nu-ţi convine, spune-mi şi caut în altă parte. Altfel, lasă-mă cu gloabele şi arată-mi un cal adevărat.

Cealdul cel scund se uită la mine mai degrabă uimit decât îngrozit. Vedeam că încerca să înţeleagă situaţia. Probabil credea că sunt fie dus cu pluta, fie fiul unui nobil de vază. Sau ambele.

– Foarte bine, spuse el, lăsând la o parte glasul mieros. Cât drum vrei să faci azi?

– Mult. Peste o sută de kilometri într-o zi. Pe drumuri de ţară.

– Ai nevoie şi de şa, şi hamuri?

– Da. Nimic pretenţios. Nimic nou.

Bărbatul răsuflă adânc.

– Bine, şi cât eşti dispus să cheltuieşti?

Am clătinat din cap, cu un zâmbet în colţul gurii.

– Arată-mi calul şi cere-mi un preţ. Un vaulder ar fi numai bun. Nu-i nimic dacă e puţin nărăvaş, atâta vreme cât are rezistenţă. Chiar şi o corcitură de vaulder e bună, sau un cal din rasa khershaen.

Kaerva încuviinţă şi mă conduse spre uşile largi ale grajdului.

– Am un khershaen. Unul pur-sânge, spuse el şi făcu semn

către unul dintre argaţi. Adu-l pe prietenul nostru negru, repede.

Băiatul ţâşni în grajd. Negustorul se întoarse spre mine.

– E un animal superb. L-am încercat înainte să-l cumpăr, doar ca să mă asigur. A făcut doi kilometri în galop şi abia dacă a asudat. Are un pas mai lin decât orice alt cal pe care l-am călărit şi nu aş minţi-o pe domnia voastră despre aşa ceva.

Am încuviinţat. Un khershaen pur-sânge era exact ce aveam nevoie. Avea o anduranţă legendară, dar şi un preţ pe măsură. Un asemenea cal bine dresat valora bine peste zece talanţi.

– Cât ceri pe el?

– Vreau două mărci de aur, spuse fără urmă de ezitare sau târguială în voce.

Tehlu milostiv, douăzeci de talanţi. Ar fi trebui să aibă potcoave de argint ca să merite atât.

– Kaerva, nu am chef să mă târguiesc cu tine.

– Domnia ta mi-a atras atenţia despre asta. Îţi spun sincer preţul. Ai să vezi de ce.

Băiatul ieşi în grabă din grajd, trăgând de hăţuri un monstru de cal. Înalt de cel puţin optsprezece palme, cu capul ridicat mândru şi negru de la nas până-n vârful cozii.

– Îi place să alerge, spuse Kaerva cu afecţiune sinceră şi îşi trecu mâna pe gâtul neted şi negru al calului. Şi uită-te la culoare. Nici măcar o mustaţă albă şi de aceea valorează douăzeci de talanţi.

– Nu-mi pasă de culoare, am spus în timp ce mă uitam după semne de răni sau bătrâneţe.

N-am găsit nimic. Era lucios, tânăr, în putere.

– Trebuie doar să meargă repede.

– Înţeleg, spuse el spăşit. Dar nu pot să ignor culoarea. Dacă aştept un răstimp sau două, vreun nobil tânăr îl cumpără doar pentru cum arată.

Ştiam că avea dreptate.

– Are un nume? l-am întrebat, în vreme că mă apropiam încet de armăsar, lăsându-l să-mi miroasă mâinile şi să se obişnuiască cu mine.

Târguielile pot fi grăbite, dar nu şi câştigarea încrederii unui cal. Doar un prost se grăbeşte să încalece un khershaen tânăr şi focos.

– Nici unul care să-i fi rămas.

– Cum te cheamă, băiete? am întrebat blând, ca să-l obişnuiesc cu vocea mea.

Îmi adulmecă delicat mâna, urmărindu-mă atent cu un ochi mare, inteligent. Nu se dădu înapoi, dar nici nu era foarte calm. Am continuat să-i vorbesc pe măsură ce mă apropiam, sperând să se relaxeze la sunetul vocii mele.

– Meriţi un nume bun. N-aş vrea să văd că vreun pui de bogătaş care se crede deştept nevoie mare îţi dă un nume tâmpit, ca Miezdenoapte sau Funingine, sau Codiţă.

M-am apropiat şi i-am pus mâna pe gât. Pielea îi tresări, dar nu se trase înapoi. Trebuia să fiu sigur de temperamentul lui la fel de mult ca de rezistenţă. Nu-mi permiteam riscul să sar în cârca unui cal capricios.

– Unii, care mai au o brumă de minte, ţi-ar spune Smoală sau Tăciune, nume de rău-augur. Sau Ardezie, un nume cam sedentar. Ferească cerul să-ţi spună Negruţ, un nume mai nepotrivit pentru un prinţ ca tine nici că s-ar putea.

Tatăl meu obişnuia să vorbească aşa cu caii noi, într-un fel de litanie ce avea darul să-i liniştească. I-am mângâiat gâtul, continuând să-i vorbesc fără să mă gândesc la ce spuneam. Nu cuvintele contează pentru un cal, ci tonul vocii.

– Vii de departe. Ar trebui să ai un nume mândru, ca oamenii să nu te creadă de obârşie joasă. Vechiul tău stăpân era cealdă? *Ve vanaloi. Tu teriam keta. Palan te?*

Am simţit cum se relaxă puţin la auzul unei limbi familiare. M-am dus pe cealaltă parte, încă uitându-mă atent la el şi lăsându-l să se obişnuiască cu prezenţa mea.

– *Tu Ketha?* l-am întrebat. *Să fii cărbune? Tu mahne? Să fii umbră?*

Voiam să-i spun amurg, dar nu-mi venea în minte cuvântul siarez pentru asta. În loc să mă opresc, am ţinut-o tot înainte uitându-mă să văd dacă avea copitele ciobite sau crăpate.

– *Tu Keth-Selhan? Eşti prima noapte?*

Armăsarul vânjos îşi coborî capul şi îşi frecă nasul de mâna mea.

– Îţi place numele ăsta, nu? am întrebat râzând puţin, căci ştiam că adulmecase mirosul de mere uscate pe care le aveam într-unul din buzunarele mantiei.

Cel mai important lucru era că acum mă recunoştea. Dacă nu se sfia să mă adulmece de mâncare, ne-am fi înţeles şi pentru o zi de călărit.

– Keth-Selhan pare un nume potrivit, am spus, întorcându-mă spre Kaerva. Altceva ce-ar trebui să ştiu?

Kaerva părea tulburat.
– Se teme puţin să o ia la dreapta.
– Puţin.
– Doar puţin. Evident că e posibil să se sperie de lucruri care vin pe partea aceea, dar nu l-am văzut să o facă.
– Cum e dresat? La frâu din scurt sau pentru călătorie?
– Scurt.
– Bine. Mai avem un minut să batem palma. E un animal bun, dar nu plătesc douăzeci de talanţi pe el.
Am vorbit cu siguranţă în glas, dar fără cea mai mică speranţă în inimă. Era un animal superb şi numai pielea neagră îl făcea să valoreze douăzeci de talanţi. Totuşi, speram să-l iau cumva la nouăsprezece. Măcar aşa aş fi avut bani de masă şi cazare în Trebon.
– Fie, spuse Kaerva. Şaisprezece.
Numai anii de pregătire pentru scenă mă împiedicară să fac ochii cât cepele la o scădere atât de dramatică a preţului.
– Cincisprezece, am spus, prefăcându-mă iritat. Şi asta include şa, frâu şi o desagă de ovăz.
Am început să-mi scot banii din pungă ca şi cum înţelegerea era deja terminată. De necrezut, dar Kaerva încuviinţă şi îşi chemă un ajutor să aducă harnaşamentul. Am numărat banii în mâna lui Kaerva în timp ce ajutorul lui înşeua armăsarul. Cealdul părea să se ferească să-mi întâlnească privirea.
Dacă nu ştiam atâtea despre cai, aş fi crezut că sunt tras pe sfoară. Poate că armăsarul era furat sau omul avea nevoie disperată de bani.
Oricare-ar fi fost motivul, nu-mi păsa. Era şi cazul să mai am noroc. Mai presus de toate, asta însemna că puteam să revând calul pentru puţin profit când aveam să ajung în Trebon. Sincer, eram nevoit să-l vând cât mai repede, chiar dacă era să pierd bani la înţelegere. Nu-mi permiteam să-l ţin.
Mi-am legat raniţa de o desagă, am verificat chinga şi scările, apoi m-am suit în spatele lui Keth-Selhan. Calul o luă puţin spre dreapta, dornic să o ia la galop. Nu era singurul. Am dat din frâie şi duşi am fost.
Majoritatea problemelor cu caii nu au legătură cu caii înşişi. Se trag de la ignoranţa călăreţilor, care îi potcovesc rău, nu ştiu cum să îi înşeueze, îi hrănesc prost, ca mai apoi să se plângă că li s-a vândut o gloabă pe jumătate şchioapă, adusă de spinare şi cu năravuri.

Cunoşteam totul despre cai. Părinţii mei mă învăţaseră cum să-i călăresc şi cum să le port de grijă. Deşi avusem mai mult de-a face cu rase mai solide, crescute să tragă, şi nu să alerge, ştiam cum să acopăr o distanţă mare în cel mai scurt timp posibil.

Când se grăbesc, mulţi oameni îşi îmboldesc caii mult prea devreme. O iau direct la galop, apoi se trezesc cu un cal şchiop sau mort de oboseală în nici măcar o oră. Dobitocie curată. Numai un nemernic îşi tratează calul astfel.

Dar, de e să fiu sincer pe de-a întregul, l-aş fi călărit pe Keth-Selhan până îşi dădea duhul dacă aşa aş fi ajuns la timp în Trebon. Mai am momente când sunt dispus să fiu un ticălos. Aş fi omorât zeci de cai dacă asta m-ar fi ajutat să obţin mai multe informaţii despre Chandrieni şi de ce mi-au ucis părinţii.

Însă, la urma urmei, nu avea rost să gândesc astfel. Un cal mort nu m-ar fi dus în Trebon. Doar unul viu. Aşa că l-am ţinut pe Keth-Selhan la pas, ca să-l încălzesc puţin. Abia aştepta să meargă mai repede, probabil simţindu-mi propria nerăbdare şi asta nu ar fi fost o problemă dacă trebuia să mergem câţiva kilometri. Dar trebuia să mă ducă în spinare pentru cel puţin optzeci, poate chiar o sută, iar asta însemna să am răbdare.

După vreun kilometru, l-am îmboldit la trap. Mersul său era lin, chiar şi pentru un khershaen, dar trapul te zgâlţâie orice-ar fi şi simţeam cum mi se întind noile copci. L-am pus la un mic galop pentru încă doi kilometri. Abia după şase-şapte kilometri depărtare de Imre şi când am ajuns pe o fâşie dreaptă şi netedă de drum, l-am îmboldit la un galop sănătos.

Cum i se dădu în sfârşit şansa să alerge, ţâşni ca o săgeată. Soarele tocmai mistuise roua dimineţii şi ţăranii care secerau grâul şi orzul de pe holde se opreau să ne privească atunci când treceam ca fulgerul. Keth-Selhan era atât de iute că vântul îmi dădu mantia pe spate, desfăşurând-o ca pe un steag. În ciuda faptului că probabil arătam ca un erou din poveşti, nu trecu mult până să mă simt sugrumat, aşa că mi-am dat jos mantia şi am băgat-o într-o desagă.

Când am ajuns într-un crâng, l-am adus pe Selhan la trap. Aşa se mai odihnea şi el puţin şi nu riscam să luăm un colţ şi să dăm peste un copac căzut sau peste o căruţă. Când am ieşit pe păşune şi puteam să văd drumul bine, i-am dat din nou bice şi aproape că am zburat.

După o oră şi jumătate, Selhan asuda şi răsufla greu, dar tot

se ţinea mai bine ca mine. Picioarele parcă-mi erau din cauciuc. Eram tânăr şi în toate puterile, dar nu mai călărisem de ani buni. Călăritul foloseşte alţi muşchi decât mersul pe jos şi a călări un cal în galop e la fel de greu ca a fugi dacă nu vrei să-ţi faci calul să depună efort dublu pe fiecare kilometru.

Să spunem doar că am fost recunoscător când am dat peste următorul crâng. Am sărit din şa şi am mers pe lângă armăsar, dându-ne amândurora o pauză binemeritată. Am tăiat un măr în două şi i-am dat lui bucata mai mare. Socoteam că făcusem deja cam cincizeci de kilometri şi soarele încă nu era la zenit.

– Până aici a fost uşor, i-am spus, mângâindu-l cu drag pe gât. Vai, dar frumos mai eşti! Încă n-ai obosit nici pe jumătate, nu-i aşa?

Am mers vreme de vreo zece minute, apoi am avut noroc să dăm peste un mic pârâu cu un pod de lemn trecând peste. L-am lăsat să bea apă aproape un minut, după care l-am tras ca să nu bea prea mult.

Apoi am încălecat şi l-am dus treptat până la galop. Picioarele îmi ardeau şi mă dureau peste tot cât mă aplecam pe gâtul lui. Bătaia copitelor era ca un contrapunct la cântecul lent al vântului ce-mi ardea fără răgaz pe la urechi.

Prima problemă apăru cam peste o oră, când a trebuit să traversăm un pârâu mai lat. Apa nu era repede sau adâncă, dar am preferat să dau şaua de pe el şi să car totul în spate decât să risc să se ude. Nu puteam să-l călăresc ore în şir cu un harnaşament umed.

Pe cealaltă parte a pârâului l-am uscat cu pătura şi l-am înşeuat. Totul îmi luă o jumătate de oră, ceea ce însemna că nu mai era doar odihnit, ci se cam răcise, aşa că a trebuit să-l încălzesc cu încetul, de la mers la pas la trap şi la un galop uşor. Pârâul acela m-a costat cam o oră cu totul. Eram îngrijorat că, dacă mai dădeam de unul, lui Selhan i-ar intra frigul în muşchi. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nici Tehlu însuşi nu l-ar mai fi făcut să galopeze.

După o oră, am trecut printr-un mic târg, cu nu mai mult de o biserică şi o cârciumă, care se întâmplau să se afle una lângă alta. M-am oprit îndeajuns să-l las pe Selhan să bea dintr-o troacă. Mi-am întins braţele amorţite şi m-am uitat neliniştit la soare.

După aceea, câmpurile şi fermele deveniră din ce în ce mai puţine şi mai răsfirate. Copacii, în schimb, erau tot mai mulţi şi

mai denşi. Drumul se îngustă şi nu era în stare bună, pe alocuri pietros, pe altele mâlos. Înaintam din ce în ce mai anevoios. Dar, între noi fie vorba, nici eu, nici Keth-Selhan nu prea mai aveam forţă pentru galop.

Am mai dat de un pârâu care tăia drumul. Apa nu ajungea nici până la genunchi, dar avea un miros înţepător, neplăcut, din care mi-am dat seama că în amonte se găsea o tăbăcărie sau o rafinărie. N-am zărit niciun pod, iar Keth-Selhan înaintă încet prin apă, punându-şi atent copitele pe fundul plin de pietre. Mă întrebam dacă îl făcea să se simtă bine, ca atunci când îţi legeni picioarele în apă după o zi lungă de mers.

Pârâul nu ne încetini mult, dar în următoarea jumătate de oră am fost nevoiţi să-l trecem de trei ori, cum şerpuia de-a lungul drumului. Era sâcâitor mai mult decât orice altceva, niciodată mai adânc de jumătate de metru. De fiecare dată când îl traversam, miasma acră a apei devenea tot mai rea. Solvenţi şi acizi. Dacă nu era o rafinărie, atunci măcar o mină. Ţineam mâinile pe frâie, pregătit să-i trag în sus capul lui Selhan dacă încerca să bea, dar armăsarul era prea deştept ca să facă una ca asta.

După un galop mai lung am ajuns în vârf de deal şi m-am uitat în jos la răspântia din capătul unei mici văi înverzite. Chiar sub stâlpul de lemn pe care erau bătute în cuie plăcuţe cu direcţia drumurilor, am zărit un spoitor cu o pereche de măgari, unul atât de încărcat cu desagi şi baloturi că părea gata să se răstoarne, iar celălalt bătător la ochi de despovărat. Păştea la marginea drumului cu un mic munte de marfă îngrămădit lângă el.

Spoitorul şedea descurajat pe un scăunel. Faţa i se lumină când mă zări coborând dealul.

Am citit plăcuţele când am ajuns în apropiere. Trebonul era la nord. La sud erau Cascadele. Am tras de frâu când m-am apropiat. Şi eu, şi Keth-Selhan aveam nevoie de puţină odihnă şi nu eram atât de grăbit încât să fiu nepoliticos faţă de un spoitor. Nici pe departe. Dacă nimic altceva, măcar omul putea să-mi spună cât mai aveam până să ajung în Trebon.

– Salutare! strigă el, privindu-mă cu mâna streaşină la ochi. Arăţi ca un flăcău care vrea ceva.

Era mai în vârstă, cu început de chelie şi figură rotundă, prietenoasă. Am râs.

– Vreau multe lucruri, spoitorule, dar nu cred că ai nici măcar

unul dintre ele prin bagajele tale.

Îmi zâmbi mieros.

– Hai acum, nu presupune…

Se opri şi privi gânditor în jos. Când îmi întâlni din nou privirea, chipul îi era încă binevoitor, dar mai serios decât mai înainte.

– Ascultă, fiule, o să fiu sincer cu tine. Măgarul meu s-a lovit la picior de o piatră şi nu mai poate căra bagajele. Sunt blocat aici până nu găsesc pe cineva care să-mi vină în ajutor.

– Te-aş ajuta cu bucurie, spoitorule, dar trebuie să ajung în Trebon cât mai repede.

– Nu-ţi ia mult, spuse el şi arătă cu capul peste dealul din nord. Nu ai nici măcar un kilometru. Dacă vântul ar bate spre miazăzi, ai simţi mirosul de fum.

M-am uitat încotro arătase bătrânul şi am văzut fum de la coşurile caselor înălţându-se dinapoia dealului. Un mare val de uşurare se abătu peste mine. Am ajuns şi era abia cu o oră după-amiază.

Spoitorul continuă:

– Trebuie să ajung la docurile din Lăs'seară, spuse şi arătă spre răsărit. Am aranjat să iau o navă în josul râului şi tare mi-ar plăcea s-o prind la timp. Dar am nevoie de un nou animal de povară care să-mi care marfa…

Se uită cu înţeles la armăsarul meu. Părea că în sfârşit îmi zâmbea norocul. Selhan era un cal bun, dar acum că urma să ajung în Trebon, nu ar fi fost decât o povară pentru resursele mele limitate. Totuşi, nu e înţelept să te grăbeşti să vinzi ceva.

– Ar fi păcat de calul ăsta să fie folosit la cărat poveri, am spus bătându-l pe gât. E khershaen pur-sânge şi pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că n-am văzut cal mai bun de când mă ştiu.

Neîncrezător, spoitorul îl măsură din priviri.

– Şi eu pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că e frânt. Nu mai poate să facă nici trei sute de paşi.

Am sărit din şa, clătinându-mă puţin când picioarele mele de cauciuc aproape că se încovoiară sub mine.

– N-ar trebui să-l nesocoteşti, spoitorule. Astăzi m-a dus în spinare tocmai din Imre.

Spoitorul chicoti.

– Te pricepi să minţi, băiete, dar ar trebui să ştii când să te opreşti. Dacă momeala e prea mare, peştele nu muşcă.

Nu era nevoie să mă fac indignat.

– Îmi cer scuze că nu m-am prezentat cum se cuvine, am spus şi i-am întins mâna. Mă cheamă Kvothe, sunt trubadur călător din neamul Edema Ruh. Nici în cea mai neagră zi a vieţii mele nu aş minţi un spoitor.

Spoitorul îmi scutură mâna.

– Ei bine, spuse el, puţin încurcat, scuzele mele ţie şi familiei tale. Mai rar vezi pe unul din voi singur pe drum.

Se mai uită iscoditor la cal.

– Tocmai din Imre, spui tu?

Am încuviinţat.

– Cât ar veni asta, cam o sută de kilometri? A naibii goană…

Se uită la mine cu un zâmbet ce trăda că ştie cum mă simţeam.

– Cum stai cu picioarele?

I-am rânjit înapoi.

– Hai să spunem că mă bucur să am din nou pământul sub tălpi. Calul mai poate merge vreo zece kilometri, aş spune. Dar nu pot să spun asta şi pentru mine.

Spoitorul se mai uită o dată la cal şi răsuflă sonor.

– Ei bine, după cum am spus, m-ai prins la strâmtoare. Cât vrei pentru el?

– Păi, Keth-Selhan al meu e khershaen pur-sânge şi are o culoare superbă, trebuie să recunoşti. N-are nici măcar un petic care să nu fie negru. Nici măcar o mustaţă albă…

Spoitorul izbucni în râs.

– Îmi retrag cuvintele. Habar n-ai să minţi.

– Nu văd ce-i aşa de amuzant, am spus puţin enervat.

Spoitorul se uită ciudat la mine.

– Nici măcar o mustaţă albă, nu.

Arătă spre picioarele din spate ale lui Selhan.

– Dacă e numai negru, atunci eu sunt Oren Velciter.

M-am întors să mă uit şi abia atunci am văzut că piciorul din stânga al lui Keth-Selhan avea o pată albă care-i venea până pe la mijlocul pulpei. Stupefiat, m-am dus până la cal şi m-am aplecat să mă uit mai bine. Nu era alb curat, mai degrabă un gri spălăcit. Miroseam urme din miasma râului prin care trecusem în ultima parte a călătoriei: solvenţi.

– Ticălosul ăla. Mi-a vândut un cal vopsit.

– Nu ţi-a dat de gândit numele lui? chicoti spoitorul. *Keth-Selhan?* Băiete, cineva te-a luat peste picior.

– Numele lui înseamnă amurg.

Spoitorul clătină din cap.

– Nu stai prea bine cu siareza. Ket-Selem ar însemna „primă noapte”. *Selhan* înseamnă „şosetă”. Numele lui e „O şosetă”.

Mi-am amintit de reacţia negustorului de cai când am ales numele. Nu era de mirare că păruse atât de tulburat. Nu era de mirare că scăzuse preţul atât de repede şi fără să crâcnească. Credea că-i ştiam micul secret.

Spoitorul râse de figura mea uluită şi mă bătu pe spate.

– Nu te supăra, flăcău! Li se întâmplă din când în când şi celor mai buni dintre noi. Cred că am ceva ce ţi-ar plăcea. Hai să facem un schimb.

Se răsuci şi începu să scotocească prin marfă. Se întoarse şi-mi întinse ceva negru şi noduros ca o bucată de lemn plutitor. I-am luat-o din mână şi m-am uitat curios la ea. Era grea şi rece.

– O bucată de fier? Ce, ai rămas fără boabe de fasole vrăjite?

Spoitorul ridică un ac cu cealaltă mână. Îl ţinu cam la o palmă depărtare de bucata de fier şi îi dădu drumul. În loc să cadă, acul fu tras într-o parte şi se lipi de bucata de fier negru.

Am icnit de uimire.

– O piatră de magnetit? N-am mai văzut una până acum.

– Tehnic vorbind, e o piatră din Trebon, deci i-aş spune trebonită. Prin apropiere de Imre, se găsesc destui oameni interesaţi de aşa o frumuseţe…

Am încuviinţat în timp ce o întorceam pe toate părţile. Întotdeauna dorisem să văd o piatră cerească, încă de când eram mic. Am tras de ac, simţind strania atracţie pe care o avea pentru metalul negru. M-am minunat. O bucată de fier din stele în mâinile mele.

– Cât crezi c-ar valora? l-am întrebat.

Spoitorul îşi ţuguie buzele.

– Ei bine, aici şi acum valorează cam cât un măgar de povară din rasa khershaen pur-sânge…

Am mai răsucit-o în mână, am tras acul la o parte şi l-am lăsat să ţâşnească spre piatră precum o săgeată la ţintă.

– Spoitorule, necazul e că m-am îndatorat la o femeie periculoasă ca să cumpăr calul. Dacă nu-l vând pe un preţ bun, mă aşteaptă multe dureri de cap.

Bărbatul încuviinţă.

– O bucată de fier ceresc de mărimea asta, dacă ceri mai puţin de optsprezece talanţi îţi găureşti propria pungă. Poţi să-l vinzi la bijutieri sau la bogătaşi cu gust pentru ciudăţenii. Dar

dacă mergi la Universitate, scoţi un preţ mai bun. Artizanii sunt înnebuniţi după magnetită. La fel şi alchimiştii. Dacă găseşti unul mai generos, poate te faci cu o mică avere.

Era o afacere bună. Manet mă învăţase că magnetita era destul de valoroasă şi greu de găsit. Nu doar pentru proprietăţile ei galvanice, dar pentru că bucăţile de fier ceresc ca aceasta aveau adeseori metale rare amestecate cu fierul. I-am întins mâna.

– Cred că am ajuns la o înţelegere.

Am bătut palma solemn, dar, tocmai când spoitorul dădu să apuce frâiele, l-am întrebat.

– Şi ce îmi dai pentru şa şi hăţuri?

Eram puţin îngrijorat că s-ar simţi jignit că încercam să scot cât mai mult din afacerea asta, dar în schimb îmi zâmbi şiret.

– Isteţ flăcău, chicoti el. Îmi place un om care nu se teme să mai forţeze nota. Ce-ai vrea? Am o foarte bună pătură de lână. Sau nişte sfoară?

Scoase un colac de sfoară dintr-una din desagile de pe măgar.

– O bucată de sfoară îţi poate fi întotdeauna de folos. A, sau poate asta?

Se întoarse cu o sticlă în mână şi-mi făcu cu ochiul.

– Am un vin de fructe din Avenna. E foarte bun. Îţi dau trei sticle pe harnaşament.

– Mi-ar folosi o pătură de schimb, am recunoscut, apoi un gând îmi trecu prin minte. Ai cumva haine pe mărimea mea? În ultimul timp, parcă nu mă mai ţin cămăşile.

Bătrânul se opri cu sticla şi funia în mâini, apoi ridică din umeri şi începu să cotrobăiască în desăgi.

– Ai auzit ceva despre o nuntă prin împrejurimi? l-am întrebat.

De obicei, spoitorilor nu le scapă nicio veste.

– Nunta familiei Mauthen? întrebă, în vreme ce lega la loc un săculeţ şi începea să caute prin altul. Îmi pare rău să-ţi spun, dar ai ratat-o. A fost ieri.

Mi se strânse stomacul la auzul tonului său degajat. Dacă avuse loc un masacru, cu siguranţă spoitorul ar fi auzit despre asta. Dintr-odată, mă cuprinse teama că mă băgasem în datorii şi aproape că intrasem în munţi luându-mă după un zvon.

– Ai fost acolo? S-a întâmplat ceva ciudat?

– Am găsit! exclamă spoitorul şi se întoarse ţinând o cămaşă simplă de pânză cenuşie. Mi-e teamă că nu-i prea grozavă, dar e nouă. Mă rog, destul de nouă.

Mi-o întinse peste piept să-şi dea seama dacă mi se potrivea.

– Nunta? i-am adus eu aminte.

– Ce? A, nu. N-am fost acolo. A fost ditamai sărbătoarea, din ce-am înţeles. E singura fiică a lui Mauthen şi a vrut s-o dea aşa cum trebuie. A plănuit totul cu luni înainte.

– Deci n-ai auzit să se fi întâmplat nimic ciudat? am întrebat cu inima cât un purice.

Bătrânul ridică din umeri.

– Cum am mai spus, nu am fost acolo. De câteva zile încoace, am luat la picior toate fierăriile, spuse el, arătând spre vest. Am făcut negoţ cu căutătorii de aur şi cu cei de pe stânca înaltă, rosti, apoi se bătu pe tâmplă ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva. Era să uit, am găsit ceva bun de prin dealuri.

Scotoci din nou prin bagaje şi scoase o sticlă plată şi groasă.

– Dacă nu-ţi place vinul, poate ceva puţin mai tare…?

Era să clatin din cap când mi-am dat seama că nişte rachiu de casă mi-ar fi de folos să-mi curăţ rana.

– Poate… Depinde de oferta pe care o pui pe masă.

– Ce tânăr sincer am întâlnit, spuse el impresionat. Îţi dau pătura, două sticle şi bucata de sfoară.

– Generos din partea ta, spoitorule. Dar mai degrabă aş lua cămaşa în loc de sfoară şi vin. Ar fi doar o greutate în plus în raniţa mea şi mă aşteaptă un drum lung.

Cam strâmbă din nas, dar nu mai insistă.

– Tu hotărăşti, desigur. Pătură, cămaşă, rachiu şi trei parale.

Am bătut palma şi l-am ajutat să-l încarce pe Keth-Selhan pentru că aveam impresia că-l jignisem refuzându-i prima ofertă. Zece minute mai târziu, el se îndrepta spre răsărit, iar eu am luat-o la pas spre nord, peste dealurile înverzite ale Trebonului.

Îmi prindea bine să merg ultimul kilometru pe picioare, care începeau să se mai dezmorţească şi spatele odată cu ele. Când am ajuns pe creasta dealului, am zărit Trebonul întinzându-se dedesubt, cuibărit într-o depresiune joasă, între dealuri. Nu era un târg mare, avea poate o sută de clădiri răsfirate pe câteva străzi întortocheate şi pline de praf.

În zilele mele cu trupa, învăţasem cum să măsor un oraş la prima vedere. Seamănă mult cu a-ţi citi publicul atunci când cânţi într-o tavernă. Miza e totuşi mai mare. Dacă muşteriilor din cârciumă nu le convenea cântecul, te huiduiau, dar dacă judecai greşit un întreg oraş, lucrurile puteau să ia o întorsătură foarte urâtă.

Aşa că m-am pus să văd care era povestea Trebonului. Era departe de drumurile mai umblate, la jumătate de drum între o aşezare minieră şi una de ferme. Mă îndoiam că erau din capul locului bănuitori cu străinii, dar era destul de mic încât oricine să ştie că nu eşti de pe acolo numai uitându-se la tine.

Am constatat cu mirare că lumea îşi mai punea oameni negri umpluţi cu paie lângă case. Asta însemna că, în ciuda apropierii de Imre şi Universitate, Trebon încă era o comunitate înapoiată. Fiecare târg are un festival al recoltei sau altul, dar în zilele noastre oamenii se mulţumesc să aprindă un foc mare în aer liber şi să se îmbete. Faptul că încă urmau vechi tradiţii din popor însemna că oamenii din Trebon erau mai superstiţioşi decât mă aşteptasem.

Cu toate astea, mi-a plăcut imaginea oamenilor negri. Mi-e drag de festivalurile tradiţionale ale recoltei, de superstiţii şi toate cele. Până la urmă, sunt o altă formă de teatru.

Biserica tehlină era cea mai impunătoare clădire din târg, înaltă de trei etaje şi făcută din pietre mari, aduse dintr-o carieră. Nimic ciudat la asta, dar, fixată deasupra uşilor de la intrare, mult deasupra pământului, era una dintre cele mai mari roţi de fier pe care le văzusem. Şi era chiar din fier, nu din lemn pictat. Avea vreo trei metri şi trebuie să fi cântărit o tonă. În mod normal, o asemenea privelişte mi-ar fi făcut pielea de găină, dar având în vedere că Trebonul era un târg de mineri, m-am gândit că era mai degrabă o imagine a mândriei locale, şi nu a unei evlavii fanatice.

Mai toate celelalte clădiri din târg erau joase, ridicate din lemn neşlefuit şi cu jgheaburi din cedru la acoperiş. Totuşi, hanul era destul de respectabil, cu două etaje, pereţi tencuiţi şi ţigle roşii de argilă. Cu siguranţă găseam acolo pe cineva care ştia mai multe despre nuntă.

Înăuntru am găsit o mână de oameni, deloc surprinzător de vreme ce eram în plină recoltă şi mai erau cinci sau şase ore de lumină. Am afişat o figură îngrijorată şi m-am dus la tejghea, unde şedea hangiul.

– Scuză-mă. Nu vreau să te deranjez, dar caut pe cineva.

Hangiul era un ins brunet cu o cută adâncă între sprâncene.

– Pe cine?

– O rudă de-a mea a fost aici la o nuntă şi am auzit că au fost nişte necazuri.

La cuvântul *nuntă,* încruntătura hangiului se făcu de piatră.

Vedeam cu coada ochiului că cei doi bărbaţi care şedeau mai încolo la tejghea nu se uitau la mine. Mai bine zis, evitau să se uite în direcţia mea. Era adevărat. Ceva groaznic chiar se întâmplase.

Hangiul întinse mâna şi apăsă cu degetele pe tejghea. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că atingea capul de fier al unui cui bătut în lemn.

– Urâtă treabă. Nimic despre care să vreau să vorbesc, rosti el tăios.

– Te rog, am spus, lăsându-mi îngrijorarea să sângereze din glas. Îmi vizitam rudele din Cascade când am auzit un zvon că s-a întâmplat ceva. Cu toţii sunt ocupaţi cu recolta, aşa că le-am promis că vin aici să văd care e necazul.

Hangiul mă măsură din cap până-n picioare. Ar fi putut să refuze un gură-cască, dar nu-mi putea tăgădui dreptul de a şti ce s-a întâmplat cu un membru al familiei.

– Avem pe cineva la etaj care a fost acolo. Nu e de pe-aici. Ar putea fi ruda ta.

Un martor! Am deschis gura să mai întreb ceva, însă hangiul clătină din cap.

– Nu ştiu nimic despre asta. Şi nici nu-mi pasă, rosti el apăsat.

Se întoarse brusc şi îşi găsi de lucru cu cepurile butoaielor de bere.

– Sus, la capătul coridorului, pe stânga, îmi aruncă indicaţiile peste umăr.

Am traversat încăperea şi am început să urc scările. Simţeam cum toţi se feresc să se uite la mine. Tăcerea lor şi tonul hangiului mă asigurară că oricine s-ar fi aflat la etaj nu era *unul din cei mulţi* care fuseseră acolo, ci era *singurul.* Mai rămăsese un supravieţuitor.

Am ajuns la capătul culoarului şi am bătut la uşă. Încet mai întâi, apoi din nou, mai tare. Am deschis uşa cu grijă ca oricine era acolo să nu se sperie.

Era o cameră îngustă cu un pat aşijderea. Pe el era întinsă o femeie, cu toate hainele pe ea şi un braţ bandajat. Avea capul întors spre fereastră, aşa că nu am văzut-o decât din profil. Şi totuşi, am recunoscut-o. Denna.

Trebuie să fi făcut vreun zgomot, fiindcă se întoarse deodată spre mine. Făcu ochii mari şi, pentru prima oară, ea era cea care nu-şi găsea cuvintele.

– Am auzit că ai dat de necaz, aşa că m-am gândit să-ţi vin în

ajutor, am spus cu nonşalanţă.

Pentru o clipă, făcu ochii şi mai mari, apoi îi miji.

– Minţi, spuse ea, încreţindu-şi buzele cu şiretenie.

– Da, am recunoscut. Dar e o minciună drăguţă.

Am intrat în cameră şi am închis uşa după mine.

– Aş fi venit dacă ştiam.

– Oricine poate să vină după ce a auzit veştile. Doar un om deosebit apare când e un necaz despre care nici nu ştie.

Se ridică în capul oaselor şi se întoarse spre mine, împingându-şi picioarele la marginea patului. Acum că o vedeam mai îndeaproape, am remarcat că, pe lângă braţul bandajat, mai avea o vânătaie la tâmplă. Am făcut un pas spre ea.

– Eşti bine?

– Nu, răspunse ea fără ocolişuri. Dar aş fi putut să ajung mult mai rău.

Se ridică încet în picioare, parcă nesigură cât de bine se putea ţine pe ele. Făcu doi paşi cu prudenţă şi păru mai mult sau mai puţin mulţumită.

– Bine. Pot să merg. Hai s-o ştergem de-aici.

Capitolul 72
Coama de pârâu

Când ieşi din cameră, Denna o luă la stânga în loc s-o ia la dreapta. La început, am crezut că era dezorientată, dar când ajunse la scările din spate mi-am dat seama că încerca să plece fără să treacă prin mica tavernă de la parter. Găsi uşa care dădea în aleea din spate, dar era încuiată.

Aşa că ne-am dus prin faţă. Imediat ce am intrat în încăpere am simţit cum atenţia tuturor era aţintită asupra noastră. Pereţii camerei aproape năduşeau de încordare. Denna se duse drept spre ieşire, mergând încet, dar hotărât, ca un nor de furtună.

Aproape ieşirăm când bărbatul dindărătul tejghelei strigă după noi:

– Hei! Staţi aşa!

Ochii Dennei scăpărară într-o parte. Strâmbă puţin din gură şi continuă să meargă spre uşă de parcă nu auzise nimic.

– Am eu grijă de el, i-am şoptit. Aşteaptă-mă afară. Vin imediat.

M-am dus la hangiu, care era mai încruntat decât când venisem.

– Deci ea e ruda ta? întrebă el. I-a dat şeriful voie să plece?

– Credeam că nu vrei să ştii nimic despre asta.

– Aşa e. Dar a ocupat o cameră, a avut de mâncare şi am adus doctorul s-o bandajeze.

I-am aruncat o privire scârbită.

– Dacă în târgul ăsta e un doctor care să facă mai mult de o para, atunci eu sunt regele Vântului.

– Am cheltuit jumătate de talant cu totul, insistă el. Bandajele nu cresc în pomi şi am tocmit o femeie să stea cu ea şi s-o îngrijească până se trezeşte.

Mă îndoiam că ar fi cheltuit măcar jumătate din suma asta, dar n-aveam chef de probleme cu şeriful. De fapt, nu voiam niciun fel de întârziere. Ţinând cont de obiceiurile Dennei, eram îngrijorat că, dacă o pierd din vedere până şi un minut, avea să se facă nevăzută, ca negura din zori.

Am scos cinci parale din pungă şi le-am împrăştiat pe tejghea.

– Găinarii profită şi de pe urma ciumei, i-am spus usturător şi am plecat.

Nu v-ar veni să credeţi cât de uşurat m-am simţit să o găsesc

pe Denna aşteptând afară, rezemată de bârna de priponit caii. Avea ochii închişi şi faţa spre soare. Oftă mulţumită şi se întoarse la auzul paşilor mei.

– Chiar aşa de rău a fost?

– La început, au fost destul de cumsecade, recunoscu ea, ridicând braţul bandajat. Dacă nu ar fi fost babornița care tot venea să vadă cum o duc.

Se încruntă şi dădu pletele pe spate, lăsând să se vadă vânătaia care se întindea de la tâmplă şi i se pierdea în păr.

– Ştii genul, o păinjeniţă care-şi urzeşte bârfele, cu o gură spurcată ca un cur de mâţă.

Am izbucnit în râs, iar zâmbetul neaşteptat al Dennei era ca soarele ieşind de după nori. Apoi chipul ei se posomorî şi continuă:

– Se tot uita ciudat la mine. Ca şi cum ar fi trebuit să am buna-cuviinţă să mor laolaltă cu ceilalţi. Ca şi cum totul ar fi fost din vina mea.

Denna clătină din cap.

– Dar măcar n-a fost ca moşnegii ăia nenorociţi. Şeriful a început să mă pipăie pe picior! rosti ea, cuprinsă de un fior. A venit până şi primarul, cloncănind de parcă îi păsa de mine, dar era acolo doar ca să mă bată la cap cu întrebări. „Ce căutai acolo? Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?…”

Dispreţul din glasul ei mă făcu să-mi înghit propriile întrebări atât de repede că aproape mi-am înghiţit şi limba odată cu ele. Îmi stătea în fire să pun întrebări, ca să nu mai zic că scopul goanei mele nebune la poalele dealurilor fusese tocmai să aflu ce se petrecuse.

Însă tonul din glasul Dennei îmi dădu de ştire că n-avea chef să dea răspunsuri chiar atunci. Mi-am ridicat raniţa mai bine pe umăr şi atunci ceva îmi fulgeră prin minte.

– Stai. Lucrurile tale. Le-ai lăsat în cameră.

Denna ezită o clipită.

– Nu cred că am ceva acolo, spuse ea de parcă nici măcar nu se mai gândise la asta.

– Eşti sigură că nu vrei să te întorci să verifici?

Clătină ferm din cap.

– Plec de unde nu sunt bine-venită. În rest, mă descurc din mers.

Denna începu să meargă spre capătul străzii şi eu după ea. Coti pe o străduţă lăturalnică ce dădea spre vest. Am trecut pe

lângă o bătrână care agăţa un om negru făcut din snopi de ovăz. Îi pusese o pălărie veche de paie şi o pereche de pantaloni din sac.

– Încotro ne îndreptăm? am întrebat-o.

– Trebuie să văd dacă lucrurile-mi mai sunt la ferma familiei Mauthen. Dup-aceea, sunt deschisă la propuneri. Unde plănuiai să mergi înainte să mă găseşti?

– Sincer, şi eu mă îndreptam spre fermă.

Denna mă iscodi cu coada ochiului.

– Foarte bine. Mai avem ceva mai mult de un kilometru până acolo. Putem să plecăm de-acolo înainte să se însereze.

Pământul din jurul Trebonului era sălbatic, în mare parte pădure deasă întreruptă de stânci. Apoi drumul cotea şi în faţa noastră se deschidea câte un mic câmp de grâu auriu ascuns între copaci sau cuibărit într-o vale înconjurată de faleze de piatră sură. Fermierii şi argaţii lor lucrau câmpul, acoperiţi de pleavă şi mişcându-se cu oboseala unora care ştiau că mai aveau în faţă încă jumătate de zi de recoltă.

Nu mersesem de mult timp când am auzit bufnituri de copite din urma noastră. M-am întors să văd o căruţă mică, fără acoperiş, care înainta încet pe drum, zguduindu-se din toate încheieturile ei de lemn. Denna şi cu mine ne-am dat la o parte pe iarbă, căci drumul abia dacă era destul de larg să lase căruţa să treacă. Un fermier istovit se uită bănuitor la noi de pe capră, unde şedea cocoşat peste frâie.

– Ne îndreptăm spre ferma Mauthen, strigă Denna când se apropie de noi. Poţi să ne iei şi pe noi?

Bărbatul ne cercetă mohorât, apoi făcu semn spre spatele căruţei.

– Mă duc peste Pârâiaşul Târgului. Tre’ să vă descurcaţi de-acolo.

Denna şi cu mine ne-am cocoţat în căruţă, cu picioarele bălăbănindu-ne peste margine. Nu era mult mai rapid decât mersul pe jos, dar amândoi eram bucuroşi să ne odihnim picioarele.

Am mers în tăcere. Era clar că Denna nu voia să discute ce se întâmplase de faţă cu fermierul, iar eu aveam nevoie de răgaz să-mi pun ordine în gânduri. Plănuisem să spun orice minciună era nevoie să obţin informaţiile necesare de la martor. Denna complica lucrurile. Nu voiam s-o mint, dar în acelaşi timp nu aveam de gând să risc spunându-i prea multe. Ultimul lucru pe

care-l doream era să o fac să creadă că înnebunisem din cauza poveştilor despre Chandrieni…

Aşa că am mers în tăcere. Mă bucuram doar să mă aflu în preajma ei. Nu v-ar veni să credeţi că o fată în bandaje şi cu un ochi vânăt ar fi frumoasă, dar Denna era. Fermecătoare ca luna: nu fără cusururi, dar perfectă.

Fermierul vorbi, întrerupându-mi reveria:

– Am ajuns la Coama de pârâu.

M-am uitat împrejur după pârâu, dar nu l-am zărit. Păcat, căci mi-ar fi plăcut să beau o gură de apă rece şi să mă spăl puţin. Orele de mers călare mă lăsaseră năduşit şi mirosind a cal.

I-am mulţumit fermierului şi am sărit din căruţă. Denna o luă înainte pe drumul de ţară care şerpuia pe coasta dealului, printre copaci şi peticele de bolovani cenuşii, mâncaţi de vreme. Părea că se ţine mai bine pe picioare decât atunci când părăsiserăm taverna, dar îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului, păşind cu atenţie ca şi cum îi era teamă să nu-şi piardă echilibrul.

Un gând îmi trecu brusc prin minte.

– Ţi-am primit misiva, am spus, scoţând foaia împăturită dintr-un buzunar al mantiei. Când ai lăsat-o pentru mine?

– Aproape acum două răstimpuri.

M-am schimonosit la faţă.

– Am primit-o abia astă-noapte.

Denna încuviinţă pentru sine.

– Mi-am făcut griji când n-ai mai apărut. M-am gândit că poate a căzut sau s-a udat atât de mult că n-ai mai putut să o citeşti.

– Nu mi-am prea folosit fereastra în ultimul timp.

Denna ridică nepăsător din umeri.

– A fost prostesc din partea mea să presupun că ai face-o.

Îmi storceam creierul să mai adaug ceva, prin care să-i explic ceea ce văzuse când Fela îmi dăduse mantia în Eolian. Nu mi-a venit nimic în minte.

– Îmi pare rău c-am ratat prânzul.

Denna mă privi amuzată.

– Deoch mi-a spus că te jucai cu focul sau ceva. Mi-a spus că arătai absolut jalnic.

– Mă simţeam jalnic. Mai mult din cauză că nu te-am întâlnit decât din a focului…

Îşi dădu ochii peste cap.

– Sunt sigură că ai fost *groaznic* de ocupat. Oricum, mi-ai făcut o favoare, într-un fel. Cât stăteam acolo… singură…

prăpădindu-mă de dorul tău…

– Am spus că-mi pare rău.

– …Un domn mai în vârstă mi s-a prezentat. Am vorbit, am apucat să ne cunoaştem mai bine… Denna ridică din umeri şi se uită aproape timid spre mine. M-am tot întâlnit cu el de atunci înainte. Dacă lucrurile merg ca pe roate, cred că are să fie patronul meu până la sfârşitul anului.

– Chiar aşa? am întrebat, cu un val de uşurare care trecu peste mine ca apa rece. E minunat şi cam era cazul. Cine e?

Denna clătină din cap, iar părul negru îi căzu în jurul feţei.

– Nu pot să spun. E obsedat de intimitatea lui. Nu mi-a spus numele lui pentru mai bine de un răstimp. Nici acum nu ştiu dacă numele pe care mi l-a dat e adevărat sau nu.

– Dacă nu ştii cine e cu adevărat, de unde ştii că e un domn?

Era o întrebare stupidă. Amândoi ştiam răspunsul, dar mi-l dădu oricum.

– Bani. Haine. Ţinută. Chiar dacă e doar un negustor bogat, tot ar fi un patron bun.

– Dar nu unul deosebit. Familiile de negustori nu au aceeaşi stabilitate…

– …Şi numele lor nu au aceeaşi greutate, termină ea fraza ridicând din nou din umeri. Jumătate de pâine e mai bine decât nimic, iar eu m-am săturat să n-am pâine deloc, spuse şi oftă. Am lucrat din greu să-l momesc. Dar e atât de alunecos… Niciodată nu ne întâlnim de două ori în acelaşi loc şi niciodată în public. Uneori, aranjează o întâlnire şi nici nu mai apare. Nu că asta ar fi ceva nou în viaţa mea…

Denna se clătină când o piatră îi alunecă sub picior. Am prins-o în braţe, iar ea m-a apucat de braţ şi de umăr înainte să apuce să cadă. Pentru o clipă, am stat lipiţi unul de celălalt, iar eu îi simţeam freamătul trupului, care căuta să-şi recapete echilibrul.

Am sprijinit-o şi apoi ne-am îndepărtat. Dar, chiar şi după ce îşi recăpătă siguranţa paşilor, îşi lăsă mâna să se odihnească uşor pe braţul meu. Mergeam cu băgare de seamă, ca şi cum o pasăre sălbatică aterizase acolo şi mi-era teamă să n-o sperii şi să-şi ia zborul. M-am gândit să-mi pun braţul în jurul ei, în parte să o sprijin şi în parte din motive mai evidente. Am renunţat repede la idee. Încă îmi aminteam privirea de pe faţa ei când vorbise de nemernicul de şerif care pusese mâna pe picior. Ce m-aş fi făcut dacă reacţiona la fel?

Bărbaţii se îmbulzeau în jurul Dennei şi ştiam din discuţiile

noastre cât de obositoare le găsea ea atenţia. Nu suportam gândul că aş fi putut să fac aceleaşi greşeli ca şi ei doar pentru că nu ştiam cum să mă port cu ea. Mai bine să nu risc s-o jignesc, mai bine să fiu prevăzător. Cum am mai spus, e o mare diferenţă între a fi netemător şi a fi curajos.

Am urmat cărarea, care şerpuia tot mai în sus pe deal. Totul era tăcere, în afară de vântul care dansa prin iarba înaltă.

– Deci, e discret? am întrebat cu blândeţe, îngrijorat că tăcerea risca să devină cât de curând stânjenitoare.

– *Discret* e puţin spus, răspunse Denna, dându-şi ochii peste cap. Odată, o femeie mi-a oferit bani pentru informaţii despre el. Am făcut-o pe proasta şi, mai târziu când i-am vorbit despre asta, mi-a spus că fusese o încercare să vadă cât de mult putea să se încreadă în mine. Altă dată, nişte bărbaţi m-au ameninţat. Bănuiesc că acela a fost alt test.

Din spusele ei, individul îmi părea cam sinistru, ca unul care fugea de braţul legii sau care se ascundea de familia sa. Eram pe cale să i-o spun, când am văzut-o privindu-mă temător. Era îngrijorată, se temea că poate coborâse în ochii mei din cauză că înghiţea toanele unui boiernaş care nu era cu toate oalele acasă.

M-am gândit la discuţia cu Deoch, la faptul că, oricât de grea îmi era viaţa, a ei era fără îndoială mai grea. Câte aş înghiţi eu dacă aşa mi-aş câştiga patronajul unui nobil influent? Prin câte aş trece ca să găsesc pe cineva care să-mi dea bani pentru strune la lăută, să aibă grijă să fiu bine hrănit şi îmbrăcat şi să mă protejeze de nemernici ca Ambrose?

Mi-am înghiţit vorbele pe care eram pe cale să i le spun şi i-am rânjit complice.

– Măcar să fie îndeajuns de bogat încât să merite bătăile de cap. Să aibă pungi peste pungi de bani. Căldări de bani.

Buzele i se încreţiră într-un colţ. Am simţit că se relaxase, bucuroasă că nu o judecam.

– Ei bine, asta ar însemna să fiu indiscretă, nu-i aşa? rosti ea, dar ochii îi dansau, spunând: *da.* Din cauza lui sunt aici. Mi-a spus să vin la nunta asta. E o zonă mai rurală decât m-aş fi aşteptat, dar… ridică din nou din umeri, într-un fel de remarcă tăcută despre dorinţele inexplicabile ale nobilimii. Mă aşteptam ca acela care e să-mi fie patron să fie de faţă…

Se opri, începând să râdă.

– Asta a avut măcar vreun sens?

– Atunci, mai bine inventează-i un nume, i-am sugerat.

– Alege tu unul. Nu vă învaţă despre nume la Universitate?

– Annabelle, am propus.

– Nu am să mă refer la potenţialul meu patron ca la Annabelle, spuse ea râzând.

– Ducele de Banigata.

– Nu mai fi atât de flecar. Încearcă din nou.

– Spune-mi când ajung la unul care-ţi place. Frederik cel Flecar. Frank. Feran. Forue. Fordale…

Clătină din cap. Tocmai ajunsesem pe coama dealului. Când am ajuns în vârf, o rafală de vânt ne lovi drept în faţă. Denna mă strânse de braţ să-şi ţină echilibrul, iar eu mi-am dus mâna la ochi să mă apăr de praf şi frunze. Am început să tuşesc ca un bezmetic, căci vântul îmi suflase o frunză drept în gură şi mă înecasem. Dennei i se păru deosebit de amuzant.

– Bine, bine, am spus în vreme ce-mi pescuiam frunza din gură.

Era galbenă, ca un vârf de suliţă.

– Vântul a hotărât pentru noi. Jupânul Frasin.

– Eşti sigur că nu e Jupânul Ulm? întrebă ea cu ochii la frunză. E o greşeală destul de comună.

– Are gust de frasin. Pe deasupra, ulm e un cuvânt cam scurt pentru gustul meu.

Denna încuviinţă cu seriozitate, deşi ochii îi dansau de amuzament.

– Atunci, Frasin rămâne.

Pe când ne vedeam de drum pe vârful dealului, printre copaci, vântul bătu din nou, lovindu-ne cu praf şi frunze. Denna făcu un pas într-o parte, mormăind şi frecându-se la ochi. Locul de pe braţul meu unde-şi odihnise mâna parcă mi se răci dintr-odată.

– Fir-ar, mi-a intrat pleavă-n ochi, spuse ea, frecându-se pe faţă.

– Nu pleavă. Cenuşă, am spus, privind peste vârful dealului.

La nici douăzeci de metri depărtare, vedeam un grup de clădiri arse ce fuseseră odată ferma Mauthen.

***

Am condus-o pe Denna într-un desiş care o ascundea de vânt şi de imaginea fermei. I-am dat butelcuţa mea de apă şi ne-am aşezat pe un copac doborât, cât timp îşi curăţa ochii.

– Ştii, nu trebuie să mergi acolo, am spus şovăitor. Mă duc eu să-ţi caut lucrurile dacă-mi spui unde le-ai lăsat.

Îşi îngustă ochii puţin.

– Nu-mi dau seama dacă eşti îngrijorat sau mă iei de gâsculiţă…

– Nu ştiu ce ai văzut noaptea trecută. Aşa că nu-mi dau seama cât de delicat ar trebui să fiu.

– De obicei nu am nevoie de multă delicateţe. Nu sunt o margaretă care roşeşte din orice.

– Margaretele nu roşesc.

Denna se uită la mine, clipind din ochii roşii.

– Probabil că te gândeai la „panseluţă” sau „fecioară care roşeşte”. Oricum ai lua-o, margaretele sunt albe. Nu pot să roşească…

– Acum m-ai luat de gâsculiţă, rosti ea apăsat.

– Păi, mă gândeam să-ţi spun cum arată. De dragul comparaţiei. Ca să nu mai fii nedumerită când încerc să fac un gest de bun-simţ.

Ne-am uitat lung unul la altul, apoi ea privi într-o parte, frecându-se la ochi.

– Foarte bine, spuse ea.

Îşi dădu capul pe spate şi îşi mai turnă apă pe faţă, clipind furios.

– Oricum, nu am văzut prea mult, mărturisi ea în timp ce se ştergea cu mâneca. Am cântat înainte de nuntă şi din nou când se pregăteau de cină. Îmi tot aşteptam… zâmbi stins… pe jupânul Frasin să apară, dar n-am îndrăznit să întreb despre el. La cum îl ştiam, totul putea să fie doar o altă încercare de-a lui.

Se opri, cu o cută între sprâncene.

– Are un fel prin care-mi dă semnale. Un fel prin care-mi dă de ştire că e prin preajmă. M-am scuzat de la masă şi l-am găsit lângă hambar. Ne-am îndreptat puţin spre pădure şi mi-a pus întrebări. Cine era acolo, câţi erau, cum arătau. Acum că mă gândesc mai bine, cred că acela a fost adevăratul test. Voia să ştie cât spirit de observaţie am.

– Din ce-mi spui, sună de parcă ar fi un spion.

Denna ridică din umeri.

– Ne-am plimbat pentru aproape jumătate de oră, vorbind. Apoi a auzit ceva şi mi-a spus să-l aştept acolo. S-a îndreptat spre fermă şi a fost plecat pentru câtva timp.

– Cât de mult?

– Zece minute? Nu-mi dau seama. Ştii cum e când aştepţi pe cineva. Era întuneric şi-mi era frig şi foame.

Îşi înfăşură braţele în jurul pântecelui şi se aplecă puţin.

– Pe toţi zeii, şi acum mi-e foame. Ar fi trebuit să…

Am scos un măr din raniţă şi i l-am întins. Era splendid, roşu ca sângele, dulce şi crocant. Soiul acela de mere la care visezi tot anul, dar pe care le găseşti doar pentru un răstimp sau două în timpul toamnei.

Denna mă privi curios.

– Obişnuiam să călătoresc mult, am lămurit-o în timp ce luam unul şi pentru mine. Şi am petrecut mult timp cu foamea-n stomac. Aşa că am de obicei ceva de mâncare la mine. Îţi gătesc ceva înainte să înnoptăm.

– Mai şi găteşte…

Denna muşcă o bucată de măr şi luă o gură de apă, să o înghită mai lesne.

– Mă rog, mi s-a părut că am auzit strigăte, aşa că m-am îndreptat spre fermă. Când am dat pe după o stâncă, am auzit clar ţipete şi strigăte. Apoi m-am apropiat şi m-a lovit mirosul de fum. Şi am văzut lumina focului printre copaci…

– Ce culoare avea? am întrebat cu gura plină de bucăţi de măr.

Denna îmi aruncă o privire tăioasă, devenind dintr-odată bănuitoare.

– De ce întrebi?

– Scuze că te-am întrerupt, am spus, înghiţind. Termină-ţi povestea şi îţi spun după.

– Am vorbit cam mult. Şi tu n-ai pomenit deloc de ce te afli în colţişorul ăsta de lume.

– Magiştrii de la Universitate au auzit nişte zvonuri ciudate şi m-au trimis aici să văd dacă-s adevărate.

Nu fusese urmă de stinghereală sau ezitare în minciuna mea. Nici măcar nu mă gândisem la asta, sincer, doar mi-a ieşit pe gură. Nevoit să iau o decizie de moment, n-am vrut să risc să-i spun adevărul despre căutările mele pe urmele Chandrienilor. M-ar fi durut ca Denna să mă creadă bătut în cap.

– Universitatea se ocupă cu aşa ceva? Credeam că doar staţi toată ziua să citiţi cărţi.

– Unii dintre noi doar asta fac. Dar când auzim zvonuri ciudate, cineva trebuie să meargă să afle ce s-a întâmplat de fapt. Când oamenii încep să devină superstiţioşi, se uită spre Universitate şi se gândesc: *Oare cine de pe-aici are de-a face cu puteri tenebroase, pe care mai bine le-ar lăsa neatinse? Pe cine ar trebui să aruncăm pe rug?*

– Deci faci des chestia asta? Cercetezi întâmplări ciudate? întrebă ea, arătând spre mine cu mărul pe jumătate mâncat.

Am clătinat din cap.

– Doar dacă un magistru nu mă prea înghite. S-a asigurat că am tras paiul cel mai scurt pentru călătoria asta.

Nu era o minciună rea, mai ales că-mi venise pe loc. Chiar ar fi stat în picioare dacă Denna ar fi întrebat pe ici, pe colo, având în vedere că părţi din ea erau adevărate.

Când situaţia mi-o cere, sunt un mincinos strălucit. Nu cea mai nobilă dintre abilităţi, dar folositoare. Se întreţese cu actoria şi spunerea de poveşti şi le-am învăţat pe toate trei de la tatăl meu, care era un maestru la ele.

– Eşti plin de rahat, remarcă Denna ca şi cum ar fi spus cel mai firesc lucru din lume.

Am încremenit cu dinţii în măr. Mi-am dat capul în spate, lăsând urme albe în pielea roşie a mărului.

– Poftim?

– Nu mă supăr dacă nu vrei să-mi spui. Dar nu scorni poveşti dintr-o dorinţă nechibzuită să mă linişteşti sau să mă impresionezi.

Am tras aer în piept, am şovăit şi i-am spus:

– Nu vreau să te mint despre motivul pentru care sunt aici. Dar nu ştiu ce ai să crezi despre mine dacă-ţi spun adevărul.

Denna mă privi cu ochi întunecaţi, gânditori şi care nu trădau nimic.

– Foarte bine. Asta pot să cred, spuse ea, încuviinţând aproape imperceptibil.

Muşcă din măr şi se uită lung la mine, fără să-şi ia privirea de la ochii mei. Buzele-i erau umede şi mai roşii ca mărul.

– Am auzit nişte zvonuri şi voiam să ştiu ce s-a petrecut aici, am spus în cele din urmă. Atâta tot. Voiam doar…

– Ascultă, Kvothe. Îmi pare rău, suspină ea, trecându-şi mâna prin păr. Nu ar fi trebuit să te sâcâi. Oricum, nu e treaba mea. Ştiu cum e să ai secrete.

Era să-i spun totul. Întreaga poveste despre părinţii mei, despre Chandrieni, despre bărbatul cu ochi negri ca smoala şi zâmbet desprins dintr-un coşmar. Dar mi-era teamă că ar fi părut scornelile unui copil prins cu ocaua mică. Aşa că am ales calea laşului şi am tăcut chitic.

– Aşa, nu ai să-ţi găseşti niciodată dragostea adevărată, spuse Denna.

M-am trezit din visare, buimăcit.
– Scuze, ce?
– Mănânci şi cotorul mărului, spuse ea, amuzată. Îl mănânci împrejur, apoi de sus în jos. N-am mai văzut pe cineva să facă asta.
– E un nărav vechi, am spus eu nepăsător, nevoind să-i mărturisesc adevărul.
Că pentru o bună parte din viaţă, cotorul era singura parte dintr-un măr pe care o găseam şi mă bucuram s-o găsesc.
– Ce-ai vrut să spui mai înainte?
– Nu ai jucat niciodată jocul ăsta?
Ţinu cotorul ridicat şi apucă de codiţă cu două degete.
– Te gândeşti la o literă şi învârţi codiţa. Dacă nu se rupe, te gândeşti la altă literă şi mai învârţi o dată. Când se rupe codiţa… – a ei se rupse – ştii prima literă din numele persoanei de care ai să te îndrăgosteşti.
M-am uitat la bucăţica de măr care-mi mai rămase. Codiţa era prea mică să o pot apuca. Am mâncat ultima fărâmă de măr şi am aruncat codiţa.
– Poate-s sortit să n-am parte de iubire.
– Iarăşi cu cele şapte cuvinte ale tale, zâmbi ea. Îţi dai seama că faci asta tot timpul?
Îmi luă ceva până să-mi dau seama la ce se referea, dar înainte să răspund, Denna schimbă subiectul.
– Am auzit că seminţele îţi fac rău. Că au arsenic în ele.
– Alea-s poveşti de adormit copiii, am spus ştiind prea bine, căci fusese una dintre miile de întrebări pe care i le pusesem lui Ben. Nu e arsenic. E cianidă şi nu e destulă încât să-ţi facă rău, decât dacă mănânci găleţi de seminţe.
– Aha.
Denna se uită contemplativ la cotor, apoi începu să-l mănânce de jos în sus.
– Îmi spuneai ce s-a întâmplat cu jupânul Frasin înainte să te întrerup atât de nepoliticos.
Denna ridică din umeri.
– Nu prea e mult de zis. Am văzut focul, m-am apropiat, am mai auzit strigăte şi larmă…
– Şi focul?
Ezită puţin şi răspunse:
– Albastru.
Am simţit un soi de nerăbdare sumbră. Satisfacţia că eram în

sfârşit pe cale să găsesc răspunsuri despre Chandrieni, teamă la gândul că poate încă erau pe aproape.

– Cum arătau cei care te-au atacat? Cum au scăpat?

Denna râse amar.

– Nimeni nu m-a atacat. Am văzut siluete la lumina focului şi am fugit mâncând pământul, spuse şi îşi atinse tâmpla cu braţul bandajat. Probabil că am intrat cu capul într-un copac şi mi-am pierdut cunoştinţa. Dimineaţa când m-am trezit, eram în oraş. Am venit şi din cauza asta. Nu ştiu dacă jupânul Frasin mai e pe-aici. Nu am auzit pe nimeni în târg vorbind despre un cadavru în plus, dar nu puteam să întreb fără să trezesc bănuieli…

– Iar lui nu i-ar plăcea aşa ceva.

Denna încuviinţă.

– Fără îndoială că o să transforme toată povestea într-un test, să vadă cât de bine pot să-mi ţin gura. Şi că tot vorbim despre asta…

– Dacă găsim pe cineva, am să mă asigur că par foarte surprins. Nu-ţi face griji.

Denna zâmbi agitată.

– Mulţumesc. Sper doar că e în viaţă. Am investit două răstimpuri încercând să-i intru în graţii.

Mai luă o înghiţitură de apă şi îmi înapoie butelcuţa.

– Ce zici dacă ne uităm împrejur?

Denna se ridică cu greutate în picioare. O pândeam cu coada ochiului în timp ce-mi băgam butelcuţa în raniţă. Lucrasem la Clinică pentru o bună parte din an. Denna fusese lovită în tâmplă destul de rău încât să o învineţească de la ochi până dincolo de ureche. Braţul drept îi era bandajat şi, din felul în care se mişca, bănuiam că avea nişte vânătăi serioase pe partea stângă, dacă nu cumva chiar nişte coaste rupte. Dacă se lovise cu adevărat de un copac înseamnă că era un copac cu o formă foarte ciudată.

Şi totuşi, nu am adus vorba despre asta. Nu am insistat. Cum să o fi făcut? Şi eu ştiam cum e să ai secrete.

***

La fermă nu am găsit nici pe departe o privelişte atât de groaznică pe cât mă aşteptasem. Din hambar mai rămăsese doar un maldăr de cenuşă şi scânduri. Într-o parte se zărea o covată lângă o moară de vânt care fusese mistuită de flăcări. Vântul încerca să învârtă roata, dar mai avea numai trei aripi şi doar se clătina înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Nu am găsit cadavre. Doar urmele adânci de roţi pe care

căruţele le lăsaseră pe pajişte când plecaseră încărcate de morţi.

– Câţi oameni erau la nuntă?

– Douăzeci şi şase, numărând şi mirii.

Denna lovi cu piciorul o scândură carbonizată, îngropată pe jumătate în cenuşă.

– Bine măcar că pe-aici plouă seara sau toată partea asta de munte ar fi încă în flăcări…

– Aveau vrajbe mocnite cu cineva? am întrebat. Duşmănii între familii? Un alt pretendent în căutare de răzbunare?

– Cum să nu? Într-un târguleţ ca ăsta, aşa ceva ţine lucrurile în mişcare. Oamenii ăştia ţin râcă cincizeci de ani pentru ce a zis Tom al lor despre Kari a noastră. Dar nu ar ajunge la omor. Erau oameni normali.

Normali, dar înstăriţi, m-am gândit în timp ce ne îndreptam spre fermă. Era genul de clădire pe care doar o familie bogată îşi permitea să o ridice. Fundaţia şi pereţii de la parter erau dure ca piatra arsă. La etaj, avea lemn cu tencuială, cu armătură de piatră pe la colţuri.

Cu toate acestea, pereţii erau înclinaţi spre interior şi parcă gata să se dărâme. Acolo unde înainte fuseseră geamuri şi uşi, acum se căscau găuri cu urme negre de fum pe la margini. Am aruncat o privire prin uşă şi am văzut că pietrele cenuşii ale zidurilor deveniseră negre ca smoala. Printre rămăşiţele de mobilă şi scândurile podelei se găseau şi cioburi de la vasele de lut.

– Dacă lucrurile tale erau aici, cred că-ţi poţi lua rămas-bun de la ele, i-am spus Dennei. Pot să intru să mă uit…

– Nu fi prost. Toată clădirea e pe cale să se prăbuşească.

Ciocăni în tocul uşii, care sună a gol.

Curios de sunetul scos, m-am dus să mă uit mai bine. Am apucat o bucată din prag cu degetele şi o aşchie de mărimea palmei se decoji fără rezistenţă.

– Pare mai degrabă furnir decât lemn masiv. După ce au dat atâţia bani pe casă, de ce să se zgârcească la un toc de uşă?

– Poate că e aşa din cauza căldurii focului?

Am încuviinţat neatent şi am continuat să mă plimb prin încăpere, căutând un indiciu. M-am aplecat să iau o bucată de şindrilă carbonizată şi am murmurat o cetluire. O mică răcoare mi se răspândi în braţe şi o flacără se ridică pe marginea lemnului.

– Nu vezi aşa ceva în fiecare zi, rosti Denna.

Vocea îi era calmă, dar era un calm forţat, de parcă încerca să pară nonşalantă. Abia atunci mi-am dat seama despre ce vorbea. O asemenea formă simplă de magie simpatetică era atât de comună la Universitate, că nici nu m-am gândit cum i-ar părea unui neiniţiat.

– Doar o mică înţelegere cu forţe tenebroase pe care ar fi mai bine să le laşi în pace, am spus, ridicând şindrila în flăcări. Ai spus că focul era albastru astă-noapte?

– Da. Ca flacăra gazului de cărbune. Ca lămpile pe care le au în Anilin.

Flacăra mea era de un portocaliu firesc, voios. N-avea urmă de albastru, dar flăcările care mistuiseră mare parte din ea noaptea trecută puteau fi albastre. Am aruncat şindrila şi am stins-o sub cizmă.

Am mai dat un ocol prin casă. Ceva mă deranja, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Mă gândeam să ies afară şi să mă mai uit în jur.

– Focul n-a fost chiar aşa de rău, i-am strigat Dennei. Ce ai lăsat înăuntru?

– Nu aşa de rău? întrebă ea nevenindu-i să creadă în timp ce venea de după colţ. Au mai rămas doar zidurile din ea.

– Focul n-a intrat prin acoperiş, poate numai în jurul hornului. Asta înseamnă că focul nu s-a răspândit prea mult la etaj. Ce aveai acolo?

– Câteva haine şi lira pe care pe care mi-a cumpărat-o jupânul Frasin.

– Cânţi la liră? am întrebat surprins. Câte strune?

– Şapte. Tocmai învăţ. Mă rog, *învăţam,* rosti şi râse amar. Sunt destul de bună pentru o nuntă de ţară şi cam atât.

– Nu-ţi irosi talentul pe liră. E un instrument arhaic, care nu lasă loc de subtilitate. Nu vreau să-ţi critic alegerea de instrument, m-am grăbit să adaug. Doar că vocea ta merită un acompaniament mai bun decât cel pe care poate să ţi-l ofere o liră. Dacă vrei un instrument cu coarde pe care să-l cari după tine, alege o harpă mică.

– Eşti un dulce. Dar nu eu am ales-o, ci jupânul Frasin. Data viitoare, îl bat la cap pentru o harpă, spuse Denna, apoi privi în jur fără ţintă şi suspină. Dacă mai e viu.

Am dat să mă uit înăuntru printr-o fereastră, doar să mă trezesc cu o bucată din pragul ei în mână.

– Şi asta s-a făcut aproape tăciune, am spus, fărâmând-o în

mâini.

Denna mă apucă de braţ şi mă trase de la fereastră.

– Tocmai. Locul ăsta e pe cale să cadă pe noi. Nu merită să intri. Cum ai spus şi tu, e doar o liră.

Am lăsat-o să mă ducă de mână.

– Poate că trupul patronului tău e acolo.

Denna clătină din cap.

– Nu-i stă în fire să dea fuga într-o clădire în flăcări şi să rămână blocat acolo. Oricum, ce crezi că poţi să găseşti acolo? întrebă ea, cu o privire bănuitoare.

– Nu ştiu. Dar dacă nu mă duc înăuntru, nu ştiu unde altundeva să caut indicii despre ce s-a întâmplat aici cu adevărat.

– Ce zvonuri ai auzit tu de fapt?

– Nu multe, am recunoscut, gândindu-mă la ce spusese barcagiul. O mulţime de oameni au fost omorâţi la o nuntă. Morţi cu toţii, sfârtecaţi ca nişte păpuşi de cârpe. Foc albastru.

– De fapt, n-au fost sfârtecaţi, spuse Denna. Din ce-am auzit în târg, le-au venit de hac pumnale şi săbii.

De când am păşit în oraş, nu văzusem pe nimeni care să poarte măcar un cuţit la cingătoare. Singurele „arme” pe care le văzusem erau coase şi seceri. M-am uitat peste umăr la fermă, sigur că ratasem ceva…

– Tu ce crezi că s-a întâmplat aici? întrebă ea.

– Nu ştiu. Aproape că mă aşteptam să nu găsesc nimic. Ştii doar cum zvonurile capătă viaţă proprie. Aş fi socotit şi că flacăra albastră e tot un zvon, dacă n-ai fi fost aici să-mi confirmi.

– Au văzut-o şi alţi oameni. Lucrurile încă mai ardeau când au venit după cadavre şi m-au găsit pe mine.

M-am uitat împrejur, enervat. Încă simţeam că îmi scapă ceva, dar nu-mi dădeam seama ce putea să fie.

– Ce se aude prin oraş?

– Oamenii n-au fost prea vorbăreţi în jurul meu, răspunse ea cu amărăciune. Dar am prins un crâmpei de conversaţie între şerif şi primar. Şuşoteau despre demoni. Din cauza focului albastru. Unii vorbeau despre oameni negri. Mă aştept ca festivalul recoltei să fie mai tradiţional decât de obicei anul ăsta. Multe focuri, cidru şi oameni de paie…

Încă mai cercetam împrejurimile. Rămăşiţele hambarului prăbuşit, moara de vânt cu trei aripi şi scheletul incendiat al casei. Mi-am trecut mâinile prin păr de frustrare, încă sigur că-mi

scăpase ceva. Mă aşteptasem să găsesc… ceva. Orice.

Mi-am dat seama dintr-odată cât de prosteşti erau speranţele mele. Ce speram să găsesc? O urmă de picior? O bucată de pânză din mantia cuiva? Un bileţel mototolit, cu informaţii cheie, pus în mod convenabil undeva la vedere? Aşa ceva se întâmplă doar în poveşti.

Am scos butelcuţa şi am băut ultima gură de apă.

– Ei bine, nu mai am ce face aici, am spus, îndreptându-mă spre covata de apă. Tu ce vrei să faci în continuare?

– Vreau să mai caut puţin prin împrejurimi. Se poate ca prietenul meu să fie pe undeva, rănit.

Mi-am plimbat privirea peste dealurile line, aurite cu frunze de toamnă şi ogoare de grâu, înverzite de păşuni şi desişuri de pini şi brazi. Pe ele mai erau răsfirate şi cicatricile sure ale stâncilor.

– Ai mult teren de bătut la picior…

Denna încuviinţă resemnată.

– Trebuie măcar să încerc.

– Vrei să te ajut? Ştiu puţin pădurărit…

– Cu siguranţă, nu mi-ar displăcea compania ta. Mai ales ţinând cont că se spune c-ar fi o hoardă de demoni puşi pe harţă prin părţile astea. Oricum, te-ai oferit deja să-mi găteşti cina în seara asta.

– Cam aşa.

M-am dus până la moara arsă, la pompa de fier. Am apucat mânerul, m-am lăsat cu toată greutatea pe el şi era să cad atunci când se rupse. M-am uitat la mânerul rupt. Era mâncat de rugină până în centru şi se fărâma în fâşii grunjoase şi roşii. Dintr-odată, mă fulgeră amintirea întoarcerii din pădure la tabăra trupei mele, în noaptea în care fuseseră măcelăriţi. Îmi aminteam cum mi-am întins mâna să mă sprijin, doar ca să simt cum inelul de fier de pe roata căruţei se spulberă în mici fâşii de rugină. Îmi aminteam cum lemnul gros şi tare se făcu bucăţi la atingerea mea.

– Kvothe?

Chipul îngrijorat al Dennei era la o palmă de mine.

– Eşti bine? Pe Tehlu înnegrit, aşază-te până nu cazi. Te-ai lovit?

M-am dus să mă aşez pe marginea covatei, dar lemnul gros se rupse sub greutatea mea ca un buştean putrezit. Am căzut jos pe iarbă din inerţie. I-am arătat Dennei mânerul mâncat de rugină al pompei. Se încruntă când îl văzu.

– Pompa era nouă. Tatăl fetei se lăuda cât îl costase să sape o

fântână aici în vârf de deal. Spunea că nu-şi lasă el fata să care găleţi la deal de trei ori pe zi.

– Ce crezi că s-a întâmplat aici? Sincer.

Se uită în jurul ei, iar vânătaia de pe tâmplă contrasta puternic cu chipul ei palid.

– Cred că atunci când termin să-mi caut viitorul patron, am să mă spăl pe mâini de locul ăsta, fără să mai privesc în urmă.

– Nu e un răspuns. Ce crezi că s-a întâmplat?

Se uită îndelung la mine înainte să răspundă.

– Ceva rău. Nu am mai văzut un demon şi mă îndoiesc că am să văd vreunul. Dar nu l-am văzut nici pe regele Vântului…

– Ştii cântecul acela pentru copii?

Denna mă privi nedumerită, aşa că am început să cânt:

De-i albastru focu-n vatră,
Vin furtuni şi câinii latră,
Ce să faci? Ce să faci?
Fugi degrabă! Fugi şi scapă!
Când rugina mistuieşte
Sabia ce străluceşte,
Cui te-ncrezi? Cui te-ncrezi?
Grijă, cui! Nimănui!

Denna păli şi mai mult când pricepu încotro băteam. Încuviinţă şi cântă aproape în şoaptă partea de cor:

Palid chip, privire seacă?
Taci şi vino, taci şi pleacă!
Ce vor ei? Ce vor ei?
Chandrieni. Chandrieni.

Ne-am aşezat împreună la umbra copacilor de toamnă, care mascau imaginea fermei în ruină. *Chandrieni. Chandrienii chiar au fost aici.* Încercam să-mi adun gândurile, când Denna mă întrebă:

– Asta te aşteptai să găseşti?

– Asta căutam.

Chandrienii au fost aici nici acum o zi.

– Dar nu mă aşteptam la asta. Ştii, când eşti copil şi sapi după comori îngropate, nu te aştepţi chiar să găseşti ceva. Cutreieri pădurea, în căutare de mâncători de danar şi zâne, dar nu

găseşti nimic.

Mi-au trecut întreaga trupă prin tăişul sabiei, iar acum au făcut la fel cu nuntaşii.

– Hei, e ca şi cum aş merge tot timpul în Imre în căutarea ta, dar asta nu înseamnă că mă aştept să te şi găsesc...

M-am oprit, dându-mi seama că băteam câmpii. Denna râse şi mai scăpă de zbuciumul prin care trecea. În râsul ei nu era urmă de răutate, ci doar bună dispoziţie.

– Deci, sunt o comoară îngropată sau o zânişoară?

– Amândouă. Eşti ascunsă, preţioasă, mult căutată şi arareori găsită.

M-am uitat la ea, cu mintea prea puţin atentă la ce-mi ieşea pe gură.

– Ai şi trăsături de zână.

Sunt reali. Chandrienii există cu adevărat.

– Nu eşti niciodată unde te caut, apoi apari pe neaşteptate. Ca un curcubeu.

De un an încoace, o teamă mută mi se furişase în inimă. Eram îngrijorat că moartea membrilor trupei mele şi Chandrienii fuseseră doar un soi de vis născut din jale, prin care mintea mea încercase să suporte pierderea întregii mele lumi. Dar acum aveam ceva cât de cât palpabil. Erau aievea. Memoria nu mă înşelase. Nu eram nebun.

– Când eram mic copil, într-o seară, am urmărit un curcubeu aproape o oră. M-am rătăcit în pădure. Părinţii mei erau disperaţi. Mă gândisem că-l puteam prinde. Vedeam unde ar fi trebuit să atingă pământul. Aşa eşti şi...

Denna îmi cuprinse braţul. Îi simţeam căldura mâinii prin cămaşă. Am tras aer pe nări şi i-am simţit mirosul părului, încălzit de soare, mirosul ierbii verzi şi al sudorii ei curate, al răsuflării ei şi al merelor. Vântul suspina printre copaci şi îi ridica părul, care mă gâdila pe faţă.

Doar când luminişul se umplu de tăcere mi-am dat seama că nu făcusem decât să sporovăiesc prosteşte vreme de câteva minute. M-am înroşit de jenă şi m-am uitat în jur, amintindu-mi dintr-odată unde ne aflam.

– Păreai puţin tulburat, spuse ea blând. Nu cred că te-am mai văzut să te pierzi cu firea până acum.

– Tot timpul mă pierd cu firea. Doar că nu o arăt.

– Asta spuneam şi eu.

Se ridică, iar mâna îi lunecă pe braţul meu până se desprinse.

– Acum ce?
– Păi... nu am nici o idee, am spus cu ochii pierduţi în depărtare.
– Nici asta nu-ţi stă în fire.
– Aş vrea să beau o gură de apă, am spus, rânjind sfios la cât de copilăros vorbisem.
Denna îmi rânji ca în oglindă.
– E un bun început, mă tachină ea. După aceea?
– Aş vrea să ştiu de ce au atacat Chandrienii tocmai aici.
– *Ce vor ei?* Nu prea e loc de cale de mijloc cu tine, nu-i aşa? Tot ceea ce vrei e o gură de apă şi răspunsul la întrebarea care i-a frământat pe oameni de... ei bine, dintotdeauna.
– Ce crezi că s-a întâmplat aici? Cine i-a omorât pe oamenii ăştia?
Denna îşi încrucişă braţele la piept.
– Nu ştiu. Puteau să fie tot felul de...
Se opri, muşcându-şi buza de jos.
– Nu. Aş minţi. Ştiu că pare ciudat, dar cred că ei au fost. Pare ceva rupt dintr-o poveste, aşa că nu aş vrea să cred. Dar o fac.
Mă privi tulburată. M-am ridicat şi m-am dus spre ea.
– Asta mă face să mă simt mai bine. Credeam că sunt puţin nebun.
– Poate că eşti. Nu sunt cel mai bun cântar pe care să măsori dacă eşti în toate minţile.
– Te crezi nebună?
Clătină din cap, cu un zâmbet în colţul buzelor.
– Nu. Dar tu?
– Nu în mod deosebit.
– Asta e fie de bine, fie de rău. Depinde de situaţie. Cum propui să rezolvăm misterul veacurilor?
– Trebuie să mă gândesc mai mult la asta. Până una-alta, hai să-l găsim pe misteriosul tău jupân Frasin. Mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări despre ce a văzut la ferma familiei Mauthen.
Denna încuviinţă.
– Mă gândeam să mă întorc acolo unde m-a lăsat, îndărătul stâncii aceleia, apoi să caut între locul acela şi fermă. Nu e cine ştie ce plan...
– Ne dă un loc de unde să începem. Dacă s-a întors şi a văzut că nu erai acolo, poate a lăsat un semn.
Denna mă conduse prin pădure. Era mai cald pe aici. Copacii opreau bătaia vântului, dar soarele pătrundea prin coroanele lor

în mare parte despuiate. Doar stejarii înalţi ţineau cu dinţii de frunzele lor, ca nişte bătrâni care se tem că-şi pierd părul. În vreme ce mergeam, încercam să-mi dau seama ce motiv puteau să aibă Chandrienii să îi ucidă pe oamenii aceia. Ce asemănări erau între nuntaşi şi membrii trupei mele?

Părinţii cuiva au cântat nişte cântecele ce nu trebuiau cântate…

– Ce ai cântat noaptea trecută? am întrebat. La nuntă.

– Ce cânt de obicei, spuse Denna dând cu piciorul într-o grămadă de frunze. Chestii vesele. „Fluierul de un bănuţ.” „Hai spală-te în râu.” „Ulceaua cu fund de aramă.” „Plosca mătuşii Ema”…

Începu să chicotească.

– Nu se poate. La o *nuntă?*

Denna dădu din umeri pe când ne făceam drum printr-un tufiş des.

– Un bunicuţ beat mi-a cerut-o. Au mai fost şi sprâncene ridicate, dar puţine. Pe aici, oamenii sunt mai din topor.

Am mai mers câtva timp în tăcere. Vântul vuia peste crengile înalte de deasupra noastră, dar jos la noi abia dacă era o şoaptă.

– Nu cred că am mai auzit „Hai, spală-te” până acum…

– Aş fi crezut… Denna mă privi peste umăr. Încerci cumva să mă păcăleşti să cânt pentru tine?

– Fireşte.

Se întoarse spre mine, cu părul căzându-i peste faţă, şi îmi zâmbi cald.

– Poate mai târziu. Îţi cânt în schimbul cinei.

Am dat de un petic de stânci. Era mai răcoare aici, unde nu ajungeau razele soarelui.

– Cred că aici m-a lăsat, spuse ea, privind nesigură în jur. Totul arată altfel în timpul zilei.

– Vrei să căutăm pe drumul spre fermă sau să măturăm zona din jurul stâncilor?

– Măturăm. Dar trebuie să-mi arăţi după ce să mă uit. Sunt fată de oraş.

I-am arătat pe scurt ce trebuia să ştie. I-am arătat pe ce fel de pământ lasă urme o cizmă. I-am mai adus aminte şi cum grămada de frunze prin care mersese erau deja călcate în picioare şi cum ramurile prin care se strecurase erau rupte dinainte.

Am stat unul lângă altul, căci patru ochi sunt mai buni decât

doi şi oricum niciunul din noi nu era prea dornic să meargă de unul singur. Am mers înainte şi înapoi, îndepărtându-ne de stânci în cercuri din ce în ce mai mari.

După cinci minute, am început să-mi dau seama de zădărnicia eforturilor noastre. Era pur şi simplu prea multă pădure. Îmi dădeam seama că şi Denna ajunsese la aceeaşi concluzie. Indiciile desprinse dintr-o carte de poveşti pe care speraserăm să le găsim nu se arătau nicăieri. Nu tu fâşii rupte de pânză agăţate în crengi, nu tu urme adânci de cizme sau vetre de foc părăsite. Însă am găsit ciuperci, ghinde, ţânţari şi căcăreze de raton ascunse cu dibăcie pe sub ácele de pin.

– Auzi cumva apă? întrebă Denna.

Am încuviinţat.

– Nu mi-ar strica puţină apă de băut. Şi o mică baie.

Ne-am îndepărtat fără vorbe unul de altul, niciunul din noi nevrând să recunoască faptul că eram gata să o lăsăm baltă, simţind amândoi cât de zadarnic era. Am urmărit sunetul apei în josul dealului până când am răzbit printr-un desiş de pini să găsim în faţa noastră un pârâu adânc, cam de şapte metri lăţime.

În apa aceasta nu se simţea miros de reziduuri de la rafinărie, aşa că am băut şi mi-am umplut butelcuţa.

Cunosc prea bine forma unei poveşti. Când un cuplu tânăr ajunge la un râu, întrezăreşti forma a ce avea să se petreacă. S-ar întâmpla ca Denna să se îmbăieze pe o bucată nisipoasă de ţărm, după un brad din apropiere, ferită de privirea mea. Eu m-aş apropia la o distanţă discretă, fără s-o văd, dar îndeajuns de aproape încât să îi vorbesc fără să strig.

Apoi… *ceva* s-ar petrece. Ar aluneca şi şi-ar suci glezna sau s-ar tăia la picior într-o piatră ascuţită şi aş fi nevoit să mă reped în ajutorul ei. Şi atunci…

Însă aceasta nu era povestea a doi tineri îndrăgostiţi care se întâlnesc la râu. Aşa că mi-am dat cu apă pe faţă şi mi-am schimbat cămaşa îndărătul unui copac. Denna îşi cufundă capul în apă să se răcorească, îşi stoarse părul lucios şi întunecat precum cerneala.

Apoi ne-am aşezat pe o piatră, bălăcindu-ne picioarele în apă şi vorbind verzi şi uscate cât timp ne odihneam. Am împărţit un măr, muşcându-l pe rând, ceea ce e aproape un sărut, dacă nu te-ai sărutat vreodată.

Apoi, după ce am tot bătut-o la cap, Denna mi-a cântat. Un

vers din „Hai, spală-te”, unul pe care nu îl mai auzisem până atunci, pe care bănuiesc că l-a născocit pe loc. Nu am să vi-l repet, căci mi l-a cântat mie, nu vouă. Şi, cum aceasta nu e povestea a doi tineri iubiţi care se întâlnesc la râu, nu îşi are rostul spusă aici, iar eu o voi ţine pentru mine.

Capitolul 73
Puorşi

Nu mult după ce am sfârşit de mâncat mărul, ne-am scos picioarele din apă şi ne-am pregătit de plecare. M-am gândit să nu-mi încalţ cizmele, cum tălpile mele, care alergaseră desculţe pe acoperişurile din Bobcatran, nu erau în primejdie să se rănească nici în cea mai aspră dintre păduri. Dar nu voiam să par grosolan, aşa că mi-am tras şosetele, în ciuda faptului că erau ude şi lipicioase de la sudoare.

Tocmai ce îmi încheiam cizma când am auzit un zgomot slab în pădure, în urma unui desiş de pini. Fără să scot o vorbă, m-am întins spre Denna, am atins-o uşor pe umăr să-i atrag atenţia şi mi-am dus degetul la buze.

– *Ce?* întrebă ea şoptit.

M-am apropiat cu grijă, că fac cât mai puţin zgomot.

– Cred că am auzit ceva, i-am spus la ureche. Mă duc să arunc o privire.

– Pe naiba te duci, şopti ea, palidă la faţă în umbra pinilor. Exact asta a zis Frasin astă-noapte, înainte să plece. Nici nu mă gândesc să te pierd şi pe tine.

Înainte să răspund, am mai auzit ceva mişcându-se printre copaci. Foşnet de tufiş, sunetul ascuţit al unui vreasc uscat de pin ce se frânse sub pasul cuiva. Pe măsură ce zgomotul devenea tot mai tare, am desluşit răsuflarea apăsată a unei creaturi mari. Apoi un grohăit înfundat de animal.

Nu era om. Nici Chandrian. Uşurarea îmi fu de scurtă durată, căci am auzit încă un grohăit şi pufnete. Probabil un mistreţ care se îndrepta spre pârâu.

– Treci în spatele meu, i-am spus Dennei.

Cei mai mulţi nu-şi dau seama cât de periculoşi pot fi mistreţii, mai ales toamna, când masculii se luptă pentru teritoriu. Magia simpatetică nu mi-ar fi fost de niciun folos. Nu aveam sursă, nici legătură. Nu aveam nici măcar un ciomag mai sănătos. Oare i-aş fi distras atenţia dacă îi aruncam ultimele mere pe care le mai aveam?

Mistreţul ieşi dintre ramurile joase ale unui pin din apropiere, gâfâind şi pufnind. Cântărea probabil de două ori cât mine. Când ne observă scoase un grohăit sonor, gutural. Îşi ridică râtul şi mişcă din el, încercând să ne adulmece mirosul.

– Dacă fugi, se va lua după tine, am şoptit şi am trecut încet în faţa Dennei.

Cum nu aveam altceva mai bun la mine, mi-am scos briceagul şi l-am deschis cu degetul mare.

– Dă-te încet înapoi şi intră în râu. Nu ştiu să înoate prea bine.

– Nu cred că e periculoasă, spuse Denna dinapoia mea, pe un ton firesc. Pare mai degrabă curioasă decât supărată. Nu că n-aş aprecia pornirile tale nobile şi toate cele, adăugă după o mică pauză.

La o a doua privire mi-am dat seama că Denna avea dreptate. Era de fapt o scroafă şi sub platoşa de noroi am zărit pielea rozalie a unui porc domestic, nu pe cea zbârlită a unui mistreţ. Plictisită, scroafa coborî capul şi începu să scurme prin tufărişul de sub pini.

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam pe jumătate aplecat, cu o mână înainte, parcă gata să mă iau la trântă. În cealaltă mână ţineam briceagul meu jalnic, atât de mic că aveam nevoie de câteva încercări să tai un măr mai mare în două. Chiar mai rău, purtam o singură cizmă. Arătam ridicol: mai nebun ca Elodin în cea mai proastă zi a sa. Simţeam cum mi se încălzesc obrajii şi trebuie să fi fost roşu ca racul.

– Tehlu mare şi milostiv, mă simt ca un idiot.

– De fapt, mă simt măgulită. În afară de câţiva gogomani care se dădeau mari prin taverne, nu cred că până acum chiar a mai sărit cineva în apărarea mea.

– Da, sigur. Doar e visul fiecărei fete să fie salvată din colţii porcului cel rău care-a scăpat din curtea cuiva.

Îmi ţineam privirea plecată în timp ce-mi trăgeam şi cealaltă cizmă, prea jenat să o privesc în ochi.

– Vorbesc serios.

M-am uitat la ea şi am văzut doar puţin amuzament pe chipul ei, dar nici urmă de batjocură.

– Păreai… fioros. Ca un lup cu blana ridicată, rosti ea, uitându-se la părul meu. Sau o vulpe, mai degrabă. Eşti prea roşcovan să fii lup.

M-am mai relaxat. Un vulpoi zbârlit era de preferat unui idiot încălţat doar pe un picior.

– Totuşi, ţii rău cuţitul, spuse ea dezinvolt, arătând spre mâna mea. Dacă ar fi să înjunghii pe cineva, ţi-ar aluneca mâna şi te-ai tăia la deget.

Îmi apucă degetele şi le mişcă puţin.

– Dacă îl ţii aşa, degetul mare ţi-e în siguranţă. Partea proastă e că îţi pierzi mobilitatea în încheietură.

– Ai avut multe lupte cu cuţite, nu? am întrebat, surprins.

– Nu atâtea pe cât ai crede, răspunse cu un zâmbet viclean. E încă o pagină din cartea uzată pe care voi, bărbaţii, o folosiţi când ne curtaţi. Nu pot să număr bărbaţii care au încercat să-mi răpească virtutea învăţându-mă cum să mi-o apăr, spuse şi îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

– Nu te-am văzut să porţi un cuţit la tine. De ce?

– De ce să port un cuţit? Doar sunt o floare delicată şi toate cele. O femeie care poartă un cuţit la ea caută necazuri cu lumânarea.

Denna vârî mâna într-un buzunar şi scoase o bucată lungă şi subţire de metal, care lucea pe o parte.

– Totuşi, o femeie care *ascunde* un cuţit e *pregătită* de necazuri. De obicei, e mai bine să pari inofensivă. Mai puţine necazuri pentru toată lumea.

Doar faptul că era atât de dezinvoltă mă făcu să-mi păstrez calmul. Cuţitul ei nu era cu mult mai mare ca al meu, dar nu era un briceag. Era o bucată dreaptă de metal cu mâner înfăşurat în piele. Era evident că nu fusese făcut pentru mâncat sau pentru tot felul de îndeletniciri la focul de tabără. Arăta mai degrabă ca unul din cuţitele chirurgicale ascuţite ca briciul pe care le-am văzut în Clinică.

– Cum ţii aşa ceva în buzunar fără să te tai?

Denna se întoarse într-o parte ca să-mi arate.

– Buzunarul e cusut pe dinăuntru. Are o curea cu care îl leg de picior. De aceea e aşa de plat. Ca să nu observi cuţitul.

Apucă mânerul de piele şi îşi ţinu cuţitul în faţă, ca să văd bine ce făcea.

– Aşa. Trebuie să-ţi ţii degetul mare pe muchie.

– Încerci să îmi răpeşti virtutea învăţându-mă cum să mi-o apăr?

– De parcă ai avea virtute, râse ea. Încerc să îţi arăt cum să nu-ţi tai mâinile frumoase data viitoare când încerci să salvezi o fată de un porc. Că tot vorbim de asta, ştii că de fiecare dată când te enervezi, ochii tăi…

– Ăăăi, puorşi!

Un glas răsună printre copaci, însoţită de dangătul gros al unei tălăngi.

– *Puorc puorc puorc…*

Scroafa ciuli urechile şi o luă prin tufişuri după sunetul vocii. Denna îşi ascunse cuţitul în grabă în timp ce eu îmi luam raniţa. Am urmărit scroafa printre copaci până ce am zărit un bărbat în josul râului, înconjurat de câteva scroafe mari. Mai era şi un porc bătrân şi o grămadă de godaci ce hoinăreau prin jur.

Porcarul se uită bănuitor la noi.

– Salâtare! strigă el. N-avieţi ciamă. No vă muşche.

Era uscăţiv oacheş de la statul în soare, cu o barbă ţepoasă. O talangă rudimentară de bronz îi agăţa de toiagul lung şi purta o traistă zdrenţăroasă pe umăr. Mirosea mai bine decât ne aşteptasem, deoarece porcii lăsaţi să cutreiere pe coclauri erau mai curaţi decât cei ţinuţi în cocină. Şi chiar de-ar fi mirosit a cocină nu i-aş fi luat-o în nume de rău, de vreme ce fără îndoială că eu mirosisem mai rău la viaţa mea.

– Me gângiam io c-am audzit şeva presce ape, rosti el cu un accent atât de gros şi slinos că puteai să-l guşti.

Mama îi spunea accent de vale uitată, fiindcă îl găseai doar în aşezările care nu aveau mult contact cu lumea din afară. Până şi în târguri de ţară ca Trebonul, oamenii îşi pierduseră accentul în mare parte. Trăind atâta timp în Bobcatran şi Imre, nu mai auzisem un asemenea dialect de ani buni. Omul trebuie să fi crescut într-un loc cu adevărat izolat de lume, probabil în creierii munţilor.

Urcă spre noi, cu asprime pe figura sa brăzdată de soare şi cu ochii mijiţi.

– Şe faşeţi vuoi doi pi-aşilea? întrebă suspicios. Mi-o părut c-am audzit un cântiec.

– Iăra vărşoară-mia, am spus, arătând spre Denna. Nu-i aşe că ari o voşe streşnică? Tare mi-s bocuros să ce vigem, dom’le. Io-s Kowthe, am spus şi i-am întins mâna.

Păru surprins când mă auzi vorbind şi o bună parte din asprime i se risipi de pe faţă.

– Bocuros ge cunoşcinţă, meşcere Kowthe, spuse şi-mi scutură mâna. Ge mult n-om mai vădzut un om cari mai vorveşce cum trebie. Uaminii ge prin părţâle ăscia zişi că au gura plin’ ge lână.

Am început să râd.

– Tăcicu-miu zişia: „Lână ăn gură şî lână ăn căpcăţână”.

Rânji şi-mi mai scutură mâna.

– Mă chiamă Skoivan Schiemmelpfenneg.

– Oi un nume gestul ge mare cât chentru un reje, am zâmbit.

Ce-ai zupăra tare de ţî l-aş tăia la Schiem?

– Tăţi priecenii ămi dzic aşe, rânji el şi mă bătu pe umăr. Schiem îi numa ghine chentru uamini cineri ca vuoi.

Îşi plimba privirea de la Denna la mine. Denna, spre lauda ei, nici măcar nu clipise la brusca mea schimbare de dialect.

– Îţ cer iertăşiune, am spus, făcând un gest spre ea. Schiem, aşiasta îi vărşoara me scumpă.

– Dinnaeh, se prezentă Denna.

Mi-am coborât glasul şi i-am şoptit teatral:

– Îi fătucă dulşe, da’ aşe ge ruşânoasă. Mi-i ciamă că n-aibi să audzi nişi pâs ge la ia…

Denna îşi intră în rol fără ezitare, uitându-se la picioare şi jucându-se emotivă cu degetele. Ridică privirea îndeajuns să-i zâmbească sfios porcarului, apoi îşi coborî ochii din nou. Era o icoană a sfioşeniei şi m-ar fi prostit până şi pe mine.

Schiem îşi duse mâna la frunte şi aplecă din cap cu politeţe.

– Bocuros, ge ăntâlnire, Dinnaeh. N-am mai audzit aşe voşe ge formoasă în tătă vieaţa me, spuse el, împingându-şi pălăria diformă puţin pe cap.

Cum Denna încă nu se uită la el, se întoarse spre mine.

– Formoasă şireadă ai colea.

Am arătat spre porcii răsfiraţi care încolo printre copaci. Porcarul clătină din cap, chicotind.

– Aşeea nu-i o *şireadă.* Vaşile merg ăn şireadă. Puorşii îs ăn *turmă.*

– Nu dzi? Priecene Schiem, îi vo şeansă să-ţ compăr un godăşel? Vărşoară-me şî cu mine n-om mâncat cina adzi…

– Poace, spuse el precaut, cu ochii scăpărând la punga mea.

– Dacă ni-l şî giupoi, îţ dau patru parali, am spus, ştiind că era un preţ generos. Da’ numa’ dacă şedzi cu noi şî mâncăm tustrei.

Încercam apele. Oamenii cu ocupaţii solitare, ca păstorii sau porcari, erau de două feluri: fie se mulţumeau cu propria lor companie, fie abia aşteptau să aibă cu cine să vorbească. Speram că Schiem făcea parte din a doua categorie. Aveam nevoie de informaţii despre nuntă şi în târg nimeni nu părea dispus să vorbească.

I-am zâmbit mucalit şi am vârât mâna în raniţă, de unde am scos sticluţa de rachiu pe care o cumpărasem de la spoitor.

– Am pân’ ş-un dram ge şeva să ne umedzim gâtlegiu. Dacă n-ai triabă să ghiei o duşcă cu doi streini aşe ge gevreme…

Denna prinse semnalul şi ridică ochii la timp să-i întâlnească

pe ai lui Schiem, să zâmbească timid şi să-i coboare la loc.

– No, păi măicuţa me m-o crescut aşe cum tre', rosti pios porcarul, ducându-şi palma la piept. Nu beu gecât când mi-i sece şî când bace vântu'.

Cu un gest surprinzător de teatral, îşi dădu jos de pe cap pălăria diformă şi făcu o plecăciune spre noi.

– Vă sococesc să fiţă uamini ge năgejge. Mi-o plăşea să ieu şina cu vuoi.

***

Schiem alese un godac şi îl duse mai într-o parte unde îl omorî şi-l jupui cu un cuţit lung pe care îl scoase din traistă. Am dat frunzele la o parte şi am pus nişte pietre să fac o vatră cât mai repede.

După un minut, Denna apăru cu un braţ de vreascuri.

– Bănuiesc că mulgem cât mai multe informaţii de la omul ăsta? mă întrebă în şoaptă peste umăr.

– Da. Scuze despre povestea cu verişoara sfioasă, dar…

– Nu, ai gândit-o bine. Nu vorbesc fluent ţopârlana şi mai degrabă se deschide unuia care vorbeşte pe limba lui.

Ochii îi scăpărară într-o parte.

– Aproape că a terminat, spuse şi se îndepărtă către râu.

Am folosit pe ascuns nişte magie simpatetică să aprind focul cât timp Denna cioplea câteva frigărui din nişte ramuri de salcie. Schiem se întoarse cu godacul gata tranşat.

Am trecut sticluţa de rachiu din mână în mână cât timp carnea de porc se prăjea la foc, fumegând şi picurând grăsime peste jar. M-am prefăcut că beau, doar ridicând sticla şi udându-mi puţin gura. Deşi Denna luă la rândul ei doar guri mici, obrajii începeau să i se îmbujoreze. Schiem era om de cuvânt şi, cum vântul bătea, nu-i luă mult până să aibă un nas roşu ca un ardei.

Am sporovăit cu el până ce porcul se făcu crocant. Cu cât îl ascultam mai mult, cu atât nu îi mai băgăm de seamă accentul şi nu trebuia să mă străduiesc să mi-l menţin pe al meu. Până ce carnea se făcu bine, abia dacă mai eram conştient de el.

– Eşci tare prişeput cu cuţâtu', l-am complimentat. Da' m-o mirat că i-ei vinit ge hac ălui mic cu puorşii aşe ge aprope…

Schiem clătină din cap.

– Puorşii îs nişce cicăloşi răi ge inemă.

Arătă spre una dintre scroafe care căuta pe peticul de pământ pe care jupuise godacul.

– Vedzi? Îi dopă luminile ălui mic. Puorcu' îi geşcept, da' n-are

pic ge suflet.

După ce declară că porcul e aproape gata, Schiem aduse o bucată mare de pâine şi o împărţi în trei.

– Oaie, mormăi el pentru sine. Şine vre’ oaie când poace să înfuleşe o halcă bună ge slană?

Se ridică şi începu să taie din porc cu cuţitul său lung.

– Şe ţ-ar plăce, domniţă? o întrebă Schiem pe Denna.

– N-oi făşea io muofturi. Oi lua orişe ai acole, spuse ea.

Mă bucuram că Schiem nu se uita la mine când Denna vorbi. Accentul ei nu era perfect, puţin prea lung pe o-uri şi prea încordat, dar era destul de bun.

– N-ai ge şe să ce ruşânedzi. Îi mult să ne-agiungă, o asigură Schiem.

– Tăt timpu’ mi-or plăcut părţâle mai gin spate, răspunse Denna, apoi roşi stingherită şi privi în jos.

De data asta, o-urile îi ieşiră mai bine.

Schiem dovedi că era un cavaler, abţinându-se de la orice remarcă nepotrivită în timp ce punea o felie groasă de carne peste bucata ei de pâine.

– Vedzi să nu ce ardzi la deşte. Dă-i şeva vreme să se răşească.

Am mâncat ca lihniţi. Schiem mai ne tăie câte o bucată de carne, apoi încă una. Nu trecu mult până să ne lingem degetele de grăsime. M-am hotărât să trec la subiect. Dacă Schiem nu avea chef de o mică bârfă acum, nu avea să fie vreodată.

– Mi-s mirat să ce văd pe-acilea cu tăt tărăbuoiu’ gin dzilele ăscea.

– Ce tărăbuoi? întrebă el.

Nu aflase încă de masacru. Perfect. Deşi nu-mi putea da detalii despre atac în sine, asta însemna că ar fi mai dispus să vorbească despre evenimentele dinaintea nunţii. Chiar dacă aş fi găsit pe cineva în oraş care să nu fie speriat până în măduva oaselor, mă îndoiam că ar fi vorbit cu toată sinceritatea despre morţi.

– Să dzice că o fo’ năpastă mare la ferma lu’ Mauthen, am spus cât mai vag posibil.

Porcarul pufni.

– Nu mi să pare şeva ge mirare.

– Cum aşe?

Schiem scuipă într-o parte.

– Mauthenii îs o adunătură ge năpârci şî îs puşi pre rele,

clătină el din cap. Mă feresc ge Coama ge păhău că am o fărâmă ge bun-sâmţ pă care mumă-mea l-o bâgat în mine. Mauthen nişi atăt n-are.

Abia când l-am auzit pe Schiem pronunţând numele locului cu accentul său gros am înţeles de ce nu văzusem nici un pârâu pe unde trecusem cu căruţaşul. Nu era coama de pârâu. N-avea nimic de-a face un un pârâu. Era coama de pe hău.

– Nişi macar nu mă duc cu puorşii să pască p-acolea, da' nimernicu' aşela scrântit îş faşe casă presce el…

Clătină din cap, dezgustat.

– N-o înşercat nime' să-l opriască? întrebă Denna.

Porcarul scoase un sunet indignat.

– Mauthen nu ascultă pre nime'. I-o intrat banii pre urechi.

– Da' e numa' o casă. Nu văd şe rău să hie în asta, am spus pe un ton nepăsător.

– Omu' vru să-i ge la fie-sa o casă mândră cu priveli şce şî asta îi formos. Da' când săpi la fundaţâie şî dai ge oase ge uom şî nu ce opreşci… asta îi mare nărodzâie.

– Nu se poate! exclamă Denna îngrozită, uitându-şi accentul.

Schiem, care nu păru să observe, încuviinţă.

– Şî asta nu-i tăt. Nu să lasă gin săpat şî dă ge chietre. Da' să opresce? pufni el. Înşepe să le scoată, să cauce mai alcele mai jos ca să le pună la casă!

– De şe nu vru să folosască chietrele pe care le-o găsât? l-am întrebat.

Schiem se uită la mine de parcă eram smintit.

– Şine să-ş' facă casă gin chietre ge muormânt? Ai scoace şeva gintr-un muormânt şî l-ai dăge fie-tii ca dar ge nuntă?

– O găsit şeva? Şe era? l-am întrebat, dându-i sticla.

– Ei, asta-i taina mare, nu-i aşe? spuse Schiem cu ciudă şi mai luă o duşcă. Din şe aud, fu p-acolea, săpă fundaţâia şî scoase chietrele. După, o găsât o cămăruţă de chiatră tăt ghine închisă. Da i-o făcut pre tăţi să-ş ţână pliscu' gespră şe găsi acolea că vru să-i facă fie-sii ditai surpridza, la nuntă.

– Şeva comoară?

Porcarul clătină din cap.

– Nu bănet. Mauthen nu-ş ţâne pliscu' gespre aşe ceva. O fo' poate un fel ge… – gura i se deschise puţin şi se închise repede la loc, în căutarea unui cuvânt – … cum să dzice la şeva vechiu pre care bogătanii îl pun pre raft ca să se gea mari la priatinii lor?

Am ridicat din umeri, nevenindu-mi nimic în minte.

– O podoabă? întrebă Denna.

Schiem îşi puse degetul pe nas, apoi arătă spre ea, zâmbind.

– Aşe. O chestiuţă luşitoare care să ie ochii lumii. Mauthen îi un niememic lăudăros.

– Atunşea nime' nu scia şe era?

Schiem încuviinţă.

– Numa' o mână ge uamini. Mauthen şî frăţâne-su, doi din fişiori şî poace nevastă-sa. Toţi să lăudau cu taina, plini ge ei dă dzici că erau popi.

Asta arunca totul într-o nouă lumină. Trebuia să mă întorc la fermă şi să caut din nou.

– Vădzuşi adzi pre careva pren părţâle cestea? întrebă Denna. Îl cătăm pre uncheşu' nostru.

Schiem clătină din cap.

– N-am vădzut pre nime'.

– Îs tare îngrijită ge el, insistă ea.

– N-am să ce mint, drăguţă. Ai prişină să ce îngrijeşci dacă-i singur ăn pădure.

– Îs uameni răi pre-acilea? am întrebat.

– Nu din aşeia la cri ce gângeşci. Nu scobor aci gecât o dată-n an, toamna. Puorşii au şe să mânce şi ge asta vin. Îs lucruri spărioase în pădurile cestea. Mai ales în maidzănoapce.

Se uită la Denna, apoi la picioarele sale, nesigur dacă ar trebui să continue sau nu. Asemenea lucruri erau exact ce căutam, aşa că am încercat să-l iau peste picior, sperând să-l provoc.

– Ia nu spune povesci ge adărmit copchii, Schiem!

Porcarul se încruntă.

– Acu' două nopţi, când m-am dus să – ezită, aruncând o privire spre Denna – să-mi văz ge nevoi, am văzdut lumini ginspre miadzănoapce. Ditamai flăcăruia albastră. Mare cât un rug, da' dintr-odată, pocni el din degete. După care nemic. Să petrecu ge trei ori. M-o apucat fiorii pre spinare.

– Acu' *două* nopţi? am întrebat.

Nunta fusese noaptea trecută.

– Doar am dzis două nopţi, nu? Ge atunşea, m-am pogorât tăt spre sud. Nu vreu să am parce ge orişe face foc albastru noapcea.

– Schiem, chiar aşe? Foc albastru?

– Fişior, nu-s un ruh minşinos, care să toarcă povesci să ce sparie ge bani, spuse el, vizibil iritat. Îs ge-o viaţă în gealurile

cestea. Tătă lumea scie că e şeva în stânşile de la nord. Oamenii nu s-apropie dintr-o pricină.

– Nu-s ferme pe acolea?

– Nu-i loc ge cultivat pre stânşi, gecât dacă vrei să cresci chietre, se stropşi el. Credzi că nu conosco lumânare sau un fuoc ge tabără când ved unu’? Iera albastru, îţi dzic. Cu flăcări mari, făcu el un gest larg cu braţele. Ca şî când tămi rachiu pre foc.

Am lăsat-o baltă şi am schimbat subiectul. Nu mai dură mult până ce Schiem oftă adânc şi se ridică.

– Puorşii tre’ c-au lăsat locu’ cesta gol-golaş, spuse el.

Îşi luă toiagul şi îl scutură. Talanga începu să vuiască. Porcii începură să se adune ascultători din toate direcţiile.

– Haai, puorşi! strigă el. Puorşi puorşi puorşi! ’Aida, măi boiernaşi!

Am înfăşurat ce mai rămase din carne într-o bucată de pânză, iar Denna se duse de câteva ori la râu cu butelcuţa şi stinse focul. Până să terminăm, Schiem îşi făcuse ordine în turmă. Era mai mare decât crezusem. Peste douăzeci de scroafe, plus godacii şi porcul cu spate sur. Ne făcu cu mâna şi, fără alte cuvinte, se îndepărtă, cu talanga de pe toiag dăngănind şi cu porcii săi urmându-l în dezordine.

– N-ai fost tocmai subtil, spuse Denna.

– A trebuit să-l împing puţin. Oamenii superstiţioşi nu prea vorbesc despre lucrurile de care le e frică. Era cât pe ce să se închidă şi trebuia să ştiu ce a văzut în pădure.

– Puteam să o scot eu de la el. Prinzi mai multe muşte cu miere.

– Probabil că ai fi putut, am recunoscut în vreme ce-mi luam raniţa. Dar credeam că nu vorbeşti ţopârlana.

– Am ureche bună. Prind lucrurile din zbor.

– M-ai luat prin surpringere…

Am scuipat.

– Fir-ar! Parcă văd că-mi ia un răstimp să mă scap de accentul ăsta. Ca de-un zgârci prins între dinţi.

Denna se uita atent la împrejurimi.

– Cred c-ar trebui să ne întoarcem la căutarea noastră. Să-mi găsesc patronul şi tu nişte răspunsuri.

– N-are rost.

– Ştiu, dar nu puteam renunţa fără să încercăm măcar.

– Nu la asta mă refeream. Uite…

Am arătat spre prăpădul lăsat în urmă de colţii porcilor.

– Şi-a lăsat porcii să pască peste tot. Chiar dacă ar fi o urmă, nu am găsi-o.

Denna oftă istovită.

– Mai e ceva în sticla aia? Încă mă doare capul de la lovitură.

– Sunt un idiot, am spus, uitându-mă în stânga şi în dreapta. Trebuia să-mi pomeneşti mai demult că te deranjează.

M-am îndreptat spre un mesteacăn tânăr şi am tăiat câteva fâşii de scoarţă. I le-am adus Dennei.

– Interiorul scoarţei e un calmant destul de bun.

– E bine să am pe cineva ca tine în preajmă.

Decoji o bucată de scoarţă şi o băgă în gură. Strâmbă din nas.

– Amar.

– Aşa ştii că e un leac adevărat. Dacă are gust bun e doar o bomboană.

– Nu aşa merge lumea? Vrem lucruri dulci, dar avem nevoie de cele neplăcute.

Zâmbi când o spuse, dar numai cu gura.

– Vorbind de asta, cum să-mi găsesc patronul? Sunt deschisă la sugestii.

– Am eu o idee, am spus, ridicându-mi raniţa mai bine pe umăr. Dar mai întâi trebuie să ne întoarcem la fermă. Trebuie să mai verific ceva.

***

Am urcat din nou pe Coama de pe hău şi am înţeles de unde şi-a luat numele. Mormane ciudate, neregulate se ridicau şi cădeau ca în hău, în ciuda faptului că nu se găseau alte pietre în apropiere. Acum că ştiam ce să caut, erau imposibil de ratat.

– Ce trebuie să verifici? întrebă Denna. Îţi dai seama că, dacă încerci să intri în casă, s-ar putea să fiu nevoită să te leg de un copac.

– Uită-te la casă. Acum, uită-te la stânca aceea care iese dintre copaci, în spatele ei. Pietrele de-aici sunt aproape negre…

– …Şi pietrele din care e clădită casa sunt gri, mă completă ea.

Am încuviinţat.

– Şi asta înseamnă ce, anume? Cum a spus porcarul, au găsit pietre de mormânt?

– Nu. Pe-aici nu se găsesc morminte ascunse în movile. Oamenii ridică tumuli în Vintas, unde aşa e obiceiul sau în locuri mlăştinoase unde nu poţi să sapi un mormânt. Ne aflăm la sute de kilometri depărtare de orice tumul adevărat.

M-am apropiat de fermă.

– Oricum, la tumuli de obicei nu se folosesc pietre. Chiar dacă se folosesc, nu ar fi pietre tăiate, ca din carieră. Piatra asta a fost adusă de departe, am spus, trecându-mi mâna pe suprafaţa netedă a zidului. Pentru că cineva a vrut să clădească ceva care să dureze. Ceva trainic. Cred că aici e îngropat un vechi fort, am spus, întorcându-mă spre Denna.

Se gândi o clipă la vorbele mele.

– De ce ar crede că movilele alea sunt tumuli?

– Probabil, pentru că oamenii de pe-aici nu au văzut un tumul, doar au auzit de ele din poveşti. Când găsesc un deal cu coame pe el… am arătat eu spre ciudatele ridicături. Coama de pe hău.

– Dar de ce să ridice un fort aici? Nu suntem nici pe departe într-un loc important pe hartă…

– Poate acum. Dar atunci când a fost construit?

Am arătat spre o cărăruie printre copacii de la nord de fermă.

– Hai aici puţin. Vreau să-ţi arăt altceva.

Trecând de copacii de pe coasta de nord a dealului, am ajuns într-un loc din care aveam o panoramă superbă a zonei. Frunzele de toamnă, colorate în roşu şi galben, îmi tăiau răsuflarea. Vedeam câteva case şi hambare răsfirate pe dealuri, înconjurate de câmpuri galbene sau păşuni verzi, cu mici puncte albe care puteau fi numai oi. Vedeam pârâul în care eu şi Denna ne scăldaserăm picioarele. La nord, zăream stâncile de care vorbise Schiem. Pământul arăta mai aspru acolo.

– Poţi să vezi până la cincizeci de kilometri în toate direcţiile. Singurul deal de unde ai vedere mai bună e acela, am arătat eu spre un deal înalt, ce-mi ascundea în parte stâncile din nord. Iar acela e mult prea îngust în vârf ca să ridici o fortificaţie de mărime cât de cât decentă.

Denna privi îngândurată, apoi încuviinţă.

– Foarte bine, m-ai convins. Aici a fost odată un fort. Acum ce e?

Am arătat spre dealul înalt şi îngust care ascundea stâncile din vederea mea.

– Ei bine, aş vrea să ajungem în vârful dealului ăluia înainte să facem tabăra la noapte. Sunt doar doi-trei kilometri şi, dacă e să se întâmple ceva ciudat pe stâncile de nord, vom avea o vedere nestingherită de acolo. Pe deasupra, dacă Frasin e prin apropiere, poate să ne vadă focul şi să vină la noi. Chiar dacă nu vrea să se facă remarcat şi ocoleşte oraşul, s-ar putea totuşi să

vină la un foc de tabără.

Denna încuviinţă.

– Cu siguranţă e mai bine decât să orbecăim prin tufişuri.

– Am clipele mele de glorie. Te rog, doamnele mai întâi, am spus cu un gest larg spre deal.

Capitolul 74
Piatra de hotar

În ciuda oboselii, am mers bine şi am ajuns în vârful dealului din nord chiar înainte ca soarele să coboare în spatele munţilor. Deşi copacii îmbrăcau dealul, vârful era la fel de pleşuv ca ţeasta unui preot. Priveliştea fără de margini îţi tăia răsuflarea. Singurul meu regret era că norii dănţuiseră de-a lungul urcuşului nostru, lăsând cerul gri şi neinteresant ca o placă de ardezie.

Înspre miazăzi, vedeam câteva căsuţe. Câteva râuri şi drumuleţe tăiau şerpuitoare printre păduri. Munţii din vest se zăreau în depărtare asemenea unui zid. La miazăzi şi răsărit, puteam să văd fum întinzându-se peste văi şi spre cer şi clădirile din Trebon.

Privind spre miazănoapte, am văzut că ceea ce ne povestise porcarul era adevărat. Nu era pic de semn de om prin acele locuri. Nici un drum sau gospodării, sau fum de coş, doar un teren tot mai sălbatic, stânci golaşe şi copaci agăţându-se de pante.

Singurul lucru care se iţea în vârf de deal era o mână de pietre de hotar. Trei dintre pietrele masive se ţineau una de alta pentru a forma un arc imens, ca un portal masiv. Altele două se lăfăiau în iarba înaltă. Găseam că pietrele erau un alin pentru mine, ca prezenţa neaşteptată a unor vechi prieteni.

Denna se aşeză pe una dintre pietre, în timp ce eu priveam în zare. Am simţit gâdilatul ploii pe faţă şi am îngânat o înjurătură, trăgându-mi gluga mantiei peste cap.

– Nu va ţine mult. A fost la fel în fiecare noapte. Nori pe cer, prăpăd pentru jumătate de oră, şi apoi gata.

– Bine, am spus. Urăsc somnul în ploaie.

Mi-am pus raniţa pe latura expusă a uneia dintre pietrele de hotar şi apoi ne-am pregătit pentru campat. Amândoi trebăluiam fără de ştirea celuilalt ca şi cum am fi făcut asta de sute de ori.

Denna aranjă un loc pentru foc şi adună pietre. Am venit cu o mână bună de lemne şi am pornit repede focul. La următoarea plimbare, am strâns salvie şi am smuls câteva cepe sălbatice pe care le-am zărit pe marginea drumului.

Ploaia căzu greu peste noi, apoi se domoli pe când am dat să prepar mâncarea. Am folosit oala cea mică să gătesc o tocană din resturile de porc de la prânz, nişte morcovi, cartofi şi ceapa

pe care o găsisem. Am asezonat totul cu sare, piper şi salvie, apoi am prăjit o bucată de pâine la foc şi am desfăcut brânza din învelişul de ceară. La urmă, am băgat două mere printre pietrele încinse ale focului. Aveau să fie gata la timp pentru desert.

Până să fie gata cina, Denna îngrămădise un mic munte de lemne de foc. I-am întins pătura să se aşeze şi ne-am pus să mâncăm. Denna începu să molfăie cu poftă.

– O domniţă s-ar putea obişnui cu aşa o viaţă, spuse Denna după ce am terminat de mâncat. Dacă ai avea lăuta aici, ai putea să-mi cânţi până adorm şi totul ar fi perfect, spuse ea mulţumită, întinzându-se şi rezemându-şi spatele de una dintre pietre.

– Azi-dimineaţă, am întâlnit un spoitor pe drum, care a încercat să-mi vândă o sticlă de vin de fructe. Cât aş fi vrut acum să-l bag mai mult în seamă.

– Iubesc vinul de fructe, spuse ea. Era din căpşuni?

– Cred că da, am încuviinţat.

– Ei bine, aşa îţi trebuie dacă nu bagi în seamă un spoitor când eşti pe drum, îmi reproşă ea somnoroasă. Un băiat deştept ca tine cunoaşte destule poveşti ca să ştie mai bine… Priveşte! spuse ea ridicându-se brusc şi arătând peste umărul meu.

– Ce trebuie să văd? am întrebat întorcându-mă.

Cerul era încă acoperit de nori, aşa că priveliştea era doar o mare neagră.

– Stai aşa. Poate că va… Acolo!

Am văzut la ce se referea. O scânteiere de lumină albastră în depărtare. M-am ridicat în picioare şi am stins focul din spatele meu astfel încât să am o vedere mai clară. Denna veni lângă mine şi am aşteptat ţinându-ne respiraţia pentru un moment. Încă o pâlpâire de lumină albastră, mai puternică.

– Ce crezi că e? am întrebat.

– Sunt sigură că minele de fier sunt undeva spre vest. Nu poate fi de la ele, căzu Denna pe gânduri.

Încă o sclipire. Părea că luminează dinspre stânci, ceea ce însemna că, dacă era o flacără, era una mare. Măcar de câteva ori mai mare decât focul nostru.

– Ai spus că patronul tău are felul lui de a te chema, am spus încet. Nu vreau să fiu iscoditor, dar nu cumva…

– Nu. Nu are de-a face cu focul albastru, îşi râse ea de jena mea. Ar fi prea sinistru, până şi pentru el.

Am mai privit pentru o vreme, dar nu se mai întâmplă nimic. Am luat o creangă groasă cam cât degetul meu, am rupt-o în

două şi apoi am bătut cu o piatră ambele bucăţi în pământ ca pe beţele de cort. Denna ridică o sprânceană, întrebătoare.

– Am pus beţele în direcţia în care venise lumina. Nu pot vedea niciun punct de reper pe întuneric, dar dimineaţă ne putem lua după ele.

Ne-am întors la foc şi am aruncat mai multe lemne, stârnind scântei pâlpâitoare în aer.

– Unul din noi ar trebui să stea probabil cu ochii pe foc. În caz că apare cineva.

– Oricum nu am de gând să dorm toată noaptea. Nu ar trebui să fie o problemă.

– Ai probleme cu somnul?

– Visez, zise ea pe un ton ce dădea de înţeles că atât avea de spus.

Am cules un scaiete de pe mantie şi l-am aruncat în foc.

– Cred că ştiu ce s-a întâmplat la ferma Mauthen.

– Te rog, spuse ea ciulind urechile.

– Întrebarea este: De ce ar ataca Chandrienii în acel loc şi în acel moment?

– Nunta, evident.

– Dar de ce tocmai acea nuntă? De ce noaptea cu pricina?

– De ce nu îmi spui şi gata? zise Denna frecându-şi fruntea. Nu încerca să mă conduci spre cine ştie ce adevăr de parcă ai fi un mare înţelept.

– Îmi pare rău, m-am înroşit din nou de ruşine.

– Nu trebuie. În mod normal mi-ar plăcea un joc plin de vorbe de duh cu tine, dar am avut o zi lungă şi mă doare capul. Sari, te rog, la sfârşit.

– E vorba despre ce a găsit Mauthen în timp ce săpa printre ruinele vechiului fort, căutând după pietre. A scos ceva din ruine şi a trăncănit despre asta luni în şir. Chandrienii au auzit şi au venit să o fure, am terminat eu, fluturându-mi braţele.

– Nu se leagă. Dacă tot ce doreau a fost acel obiect, puteau să aştepte până după nuntă şi să îi omoare doar pe miri. Mult mai uşor, spuse Denna cu o căutătură piezişă.

Asta m-a cam dezumflat.

– Ai dreptate.

– Mi se pare mai degrabă că au vrut să şteargă orice urmă despre acel lucru. Ca bătrânul rege Celon când se gândea că regentul avea să îl dea în vileag. I-a ucis întreaga familie şi a dat foc conacului, ca să fie sigur că nu rămâne nicio urmă şi că

nimeni nu va ciripi.

Denna făcu un semn cu mâna înspre miazăzi.

– Cum toată lumea care ştia secretul era probabil la nuntă, Chandrienii au venit, i-au ucis pe toţi şi fie au distrus, fie au furat ceea ce căutau. Dintr-o lovitură.

Am rămas năucit. Nu din cauza vorbelor Dennei, care aveau mai multă noimă decât presupunerile mele. Îmi adusesem aminte ce se întâmplase cu trupa mea. *Părinţii cuiva au cântat nişte cântecele* c*are nu trebuiau cântate.* Nu mi-au ucis doar părinţii. I-au măcelărit pe toţi cei care au fost suficient de aproape încât să audă măcar o fărâmă de cântec.

Denna se înveli în pătura mea şi se puse cu spatele la foc.

– Ai permisiunea să meditezi la vasta mea înţelepciune câtă vreme dorm. Trezeşte-mă când ai nevoie de lămuriri.

Am stat treaz printr-un efort de voinţă. Avusem parte de o zi lungă şi grea, călărind mai mult de nouăzeci de kilometri şi umblând unsprezece. Dar Denna era rănită şi avea mai multă nevoie de somn. Oricum, voiam să fiu atent după orice alt semn de lumină albastră dinspre nord.

Nu s-au mai arătat altele. Am aţâţat focul şi mă întrebam dacă Wil şi Sim erau îngrijoraţi de absenţa mea subită de la Universitate. Dar Arwyl şi Elxa şi Kilvin? Se întrebau ce mi se întâmplase? Ar fi trebuit să las un bilet…

Norii încă acopereau stelele, aşa că nu puteam să-mi dau seama de timp. Hrănisem focul de cel puţin şase ori când Denna, înţepenită, se trezi brusc. Nu se ridică, dar am auzit-o icnind şi privind dezorientată în jur.

– Scuze, am spus, mai mult să-i dau de ştire unde eram. Te-am trezit?

– Nu. Eu… nu, spuse ea, ridicându-se în picioare vizibil mai relaxată. Deloc. Am cam terminat cu somnul. Vrei să te pui la somn? zise, frecându-şi ochii şi privindu-mă peste limbile focului. Ce întrebare prostească! Arăţi ca naiba. Ţine, spuse ea, despăturindu-se.

– Ţine-o tu. Mantia îmi e de ajuns.

Mi-am pus gluga peste cap şi m-am întins pe iarbă.

– Ce domn, mă tachină uşor, învelindu-se mai bine.

Mi-am sprijinit capul în mână şi, până să mă gândesc la un răspuns isteţ, am adormit.

***

M-am trezit dintr-un vis neclar în care mergeam ca prin ceaţă

pe o stradă aglomerată, s-o găsesc pe Denna privindu-mă, îmbujorată şi în puternic contrast cu lumina focului. Una peste alta, era un mod plăcut de a mă trezi.

Mă pregăteam să spun ceva, când îmi apăsă un deget pe buze, făcându-mă să uit de toate.

– Linişte, spuse şoptit. Ascultă.

M-am ridicat.

– Auzi? întrebă ea după puţin timp.

– Doar vântul…

Clătină din cap şi arătă într-o parte.

– De-acolo!

De data asta am auzit. La început, am crezut că sunt nişte pietre desprinse de pe deal, dar nu, zgomotul nu se pierdea în depărtare. Ceva era târât pe coasta dealului.

M-am ridicat şi am început să privesc în jur. Cât timp dormisem, cerul se eliberase de nori şi acum luna lumina împrejurimile în argint. Vatra noastră largă dădea pe din afară de cărbuni încinşi.

Chiar atunci, nu departe pe coasta dealului în jos, am auzit… dacă spun că am auzit o creangă rupându-se, aş greşi. Când un om care merge prin pădure rupe o creangă, ea face un zgomot scurt şi ascuţit. Asta pentru că orice creangă ruptă din întâmplare e destul de subţire pentru a se rupe uşor.

Ce am auzit nu era o ramură pocnind. Era un trosnet lung. Era sunetul pe care îl face o cracă atunci când este ruptă din pom: c*rââc-cârrrca-crrraccc.*

Apoi, întorcându-mă spre Denna, am auzit celălalt zgomot.

Cum să îl descriu?

Când eram mic, mama mă dusese să văd o menajerie în Senarin. A fost singura dată când am văzut un leu şi singura dată când am apucat să aud unul răgând. Toţi ceilalţi copii din mulţime erau speriaţi, dar eu am râs încântat. Sunetul era atât de adânc şi de gutural că îl simţeam huruind în piept. Am iubit acel moment şi îmi aduc bine aminte de el.

Sunetul pe care îl auzisem pe dealul de lângă Trebon nu era răgetul unui leu, dar îl simţisem la fel în piept. Era un fel de grohăit, dar mai adânc decât răgetul unui leu. Asemănător cu sunetul tunetului în depărtare.

Altă cracă dădu să se rupă, aproape de vârful dealului. M-am uitat în acea direcţie şi am văzut o formă enormă vag desluşită de lumina focului. Am simţit pământul tremurând uşor sub

picioare. Denna se întoarse să mă privească cu ochi îngroziţi.

Am tras-o de mână şi am fugit în partea opusă a dealului. Denna se ţinu bine pe lângă mine la început, apoi se opri când văzu încotro vreau să mă îndrept.

– Nu fi tâmpit, şuieră ea. Ne vom rupe gâturile dacă vrem să fugim într-acolo pe întuneric.

Îşi aruncă privirea în toate direcţiile şi apoi la pietrele de hotar de lângă noi.

– Ajută-mă să urc şi, după aia, te trag eu sus.

Mi-am împreunat degetele ca să-i ţin scară. Îşi fixă piciorul şi am împins-o atât de tare că am aruncat-o în aer de unde putea să se agaţe de buza stâncii.

Am aşteptat un scurt moment până urcă, apoi mi-am aruncat raniţa peste umăr şi am început să mă caţăr pe latura masivă de piatră. Mai exact, căutam cu disperare un loc de care să mă prind. Piatra era netedă, roasă de vreme şi timp şi nu exista niciun asemenea loc. Alunecam mereu, mâinile orbecăindu-mi în van.

Am ţâşnit către celălalt capăt al arcului, am sărit pe una dintre pietrele mai mici şi am făcut încă un salt.

M-am lovit de piatră cu putere, pe toată lungimea trupului, tăindu-mi răsuflarea şi lovindu-mă la genunchi. Mi-am agăţat mâinile de creastă, dar nu am putut să găsesc o scobitură... Denna mă prinse. Dacă asta ar fi o baladă eroică, v-aş spune cum m-a prins strâns de mână şi m-a tras la adăpost. Dar adevărul e că mă prinse cu o mână de cămaşă şi cu cealaltă de părul meu. Trase cu putere ca să nu cad, suficient de mult să găsesc o prinsoare şi să mă târăsc în vârful pietrei lângă ea.

Găsindu-ne cu greu respiraţia, am privit peste marginea pietrei. Jos pe vârful dealului, forma începea să se desluşească în lumina focului nostru. Umbrit în mare parte de întunericul nopţii, părea mai mare decât orice animal pe care îl văzusem, mare cât un car plin de fân. Era negru, cu un trup masiv, ca de taur. Se apropia, mişcându-se într-un fel ciudat şi ezitant, nu ca un taur sau un cal. Vântul înteţi focul, făcându-l să se umfle şi am apucat să văd că avea trupul gros, târât de pământ pe picioarele laterale, ca de şopârlă.

Când pătrunse mai mult în lumină, comparaţia era imposibil de evitat. Era o reptilă uriaşă. Nu arăta a şarpe, era chircită, ca o cărămidă neagră, cu gâtul gros care se termina într-un cap mare şi lat, ca de broască.

Parcurse jumătate din distanţa de la vârful dealului până la focul nostru dintr-o singură izbucnire spasmodică. Şopârla grohăi din nou, cu un huruit adânc ca de fulger, pe care l-am simţit în piept. Venind tot mai aproape, dădu pe lângă cealaltă piatră de hotar care stătea căzută în iarbă şi mi-am dat seama că ochii nu îmi jucau feste. Era mai mare decât piatra de hotar. Mai bine de doi metri în umeri şi cam şapte metri în lungime. Mare cât un vagon. Masiv cât o duzină de tauri legaţi la un loc.

Îşi mişca capul gros înainte şi înapoi, închizând şi deschizând gura largă, adulmecând.

Apoi dădu drumul unui suflu de foc albastru. Lumina spontană era orbitoare şi am auzit-o pe Denna icnind. Mi-am ferit capul, simţind cum o pală de aer cald trece peste noi.

Frecându-mă la ochi, am privit din nou jos şi am văzut că dihania se apropiase de foc. Era neagră, cu platoşă de solzi, mătăhăloasă. Horcăi din nou ca un fulger şi-şi împinse capul înainte aruncând încă o şarjă de flăcări albastre.

Era un dragon.

Capitolul 75
Interludiu – Ascultare

În hanul Piatra de Hotar, Kvothe se opri aşteptând o reacţie. Pauza se întinse până când Cronicarul îşi ridică privirea din foaie.

– Ai ocazia să spui ceva… ceva de genul „Asta nu se poate”! Nu există asemenea lucru ca un dragon…

– Nu e treaba mea să îmi dau cu părerea despre poveste, spuse placid Cronicarul, curăţându-şi vârful peniţei. Dacă spui că ai văzut un dragon…

Ridică din umeri.

Kvothe îi aruncă o privire profund dezamăgită.

– Asta venind de la autorul *Obiceiurilor de împerechere ale dracusului comun?* De la acel Devan Lochees, marele preot al raţiunii?

– Asta venind de la acel Devan Lochees care a fost de acord să nu modifice niciun cuvânt din povestea pe care o consemnează, spuse Cronicarul, care îşi puse jos peniţa şi îşi masă mâna. Pentru că astea erau condiţiile pentru ca el să pună mâna pe o poveste mult dorită.

– Ai auzit vreodată de termenul „revoltă albă”? întrebă Kvothe afişându-i o privire ternă.

– Am auzit, răspunse Cronicarul cu un zâmbet subţire.

– Pot să o spun eu, Reshi, zise Bast înflăcărat. Nu am avut nicio înţelegere cu tine.

Kvothe privi de la unul la altul şi apoi suspină.

– Sunt puţine lucruri mai greţoase ca obedienţa absolută. Aţi face bine să ţineţi minte amândoi asta, spuse Kvothe şi îi semnală Cronicarului să îşi ia peniţa. Aşa deci…

Era un dragon.

Capitolul 76
Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun

– Un dragon, şopti Denna. Tehlu să ne aibă în pază. E un dragon.

– Nu e un dragon, am spus eu. Nu există aşa ceva.

– Uită-te la el, şuieră spre mine. E chiar acolo! Priveşte numai ce dragon mare cât casa!

– Este un dracus.

– E al naibii de mare! spuse Denna cu o urmă de isterie în voce. E un dragon al naibii de mare şi o să vină încoace să ne mănânce.

– Nu e carnivor. E erbivor. Un fel de vacă mai mare.

Denna îşi întoarse privirea la mine şi începu să râdă. Nu un râs isteric, ci râsul necontrolat al omului care aude ceva atât de amuzant încât nu se poate abţine. Îşi puse mâna la gură, scuturându-se din tot corpul, tot ce răzbătea fiind un zgomot surd, scăpat printre degete.

Încă o fulgerare de foc albastru apăru. Denna încremeni cu râsul pe buze, apoi îşi luă mâna de pe gură. Se uită la mine cu ochi mari şi spuse încet cu un tremur uşor în voce:

– Muuu.

Amândoi trecuserăm atât de repede de la teroare la siguranţă, că oricum era să râdem doar din cauza uşurării. Aşa că, atunci când Denna începu din nou să tremure de râs, acoperindu-şi gura cu mâna, am început să râd şi eu, fără să fac zgomot. Stăteam acolo râzând ca doi copii, cât timp sub noi dihania grohăia şi pufnea foc în jur, trimiţând din când în când flăcări în sus.

După minute bune, ne-am venit în fire.

Denna îşi şterse lacrimile din ochi şi trase adânc aer în piept. Se apropie de mine până când partea stânga a corpului ei se lipi de partea mea dreaptă.

– Ascultă, spuse ea încet în timp ce priveam amândoi peste buza pietrei. Chestia aia nu paşte, spuse ea. E uriaşă. Nu ar putea găsi suficientă mâncare. Şi uită-te ce gură are. Ce dinţi are.

– Exact. Sunt tociţi, nu ascuţiţi. Mănâncă doar copaci. Copaci întregi. Uite cât e de mare. Unde ar putea găsi suficientă carne? Ar trebui să mănânce zece căprioare pe zi. Nu ar avea cum să

supravieţuiască!

– De unde naiba ştii tu asta? spuse ea întorcând capul spre mine.

– Am citit despre asta la Universitate. O carte numită *Obiceiurile de împerechere ale dracusului comun.* Se foloseşte de foc pentru ritualul de împerechere. E un fel de penaj păsăresc.

– Vrei să spui că dihania aia de jos, murmură ceva, căutându-şi cuvintele, are de gând să ne călărească focul?

Privi o secundă ca şi cum ar apuca-o din nou râsul, dar trase adânc aer în piept, înfiorându-se şi recăpătându-şi calmul.

– Ei bine, pe asta trebuie să o văd…

Deodată, am simţit amândoi piatra cutremurându-se din pământ. În acelaşi timp, lumea se întunecă simţitor.

Privind jos, am văzut dracusul rostogolindu-se în foc ca un porc într-o băltoacă. Pământul se cutremură în vreme ce dihania se rostogolea, strivind focul sub ea.

– Chestia aia trebuie să cântărească… se eschivă Denna, clătinând din cap.

– Cinci tone, am estimat eu. Cel puţin cinci.

– Ar putea să vină după noi. Ar putea împinge pietrele astea.

– Nu ştiu ce să zic, am spus plesnind piatra cu mâna şi încercând să par mai sigur pe mine decât eram în realitate. Astea au fost aici de multă vreme. Suntem în siguranţă.

Rostogolindu-se în vatra noastră largă, dracusul împrăştie bucăţi arzânde de lemn peste tot în jur. Se îndreptă agale către un buştean pe jumătate ars din iarbă. Dracusul pufni, apoi se rostogoli, zdrobind buşteanul de pământ. Apoi punându-se pe picioare, pufni spre buştean din nou şi îl mâncă. Nu îl mestecă. Înfulecă buşteanul întreg, aşa cum o broască înghite un greiere întreg.

Repetă gestul de mai multe ori, mişcându-se în cerc în jurul focului acum împrăştiat. Pufni, se rostogoli pe bucăţile arzânde de lemn şi apoi, odată stinse, le înghiţi.

– Presupun că acum are o logică, zise Denna, privind totul. Trăieşte în păduri şi le aprinde. Dacă nu i-ar spune ceva în cap că trebuie să stingă focurile, n-ar supravieţui foarte mult.

– Probabil de asta a venit aici, am spus. A văzut focul nostru.

După câteva minute de pufnit şi rostogolit, dracusul se întoarse la culcuşul lui din cărbune care nu demult fusese focul nostru. Îi dădu târcoale de câteva ori, apoi se puse deasupra şi se aşeză. M-am crispat, dar nu am reuşit decât să mă bâţâi

înainte şi înapoi ca o cloşcă pe cuib. Vârful dealului de sub noi era acum învelit în întuneric, cu excepţia luminii palide a lunii.

– Cum de nu am auzit niciodată de asemenea chestii, zise Denna.

– Sunt foarte rari. Oamenii găsesc de cuviinţă să îi omoare pentru că nu îşi dau seama că sunt relativ inofensivi. Şi nu se reproduc foarte repede. Cel de acolo are probabil două sute ani, mai mare nu se mai face. L-am admirat câteva clipe în tăcere. Pun pariu că nu sunt mai mult de câteva sute de exemplare în întreaga lume.

Am mai privit pentru câteva minute, dar nimic nu se mişca sub noi. Denna căscă mai să-i sară fălcile.

– Doamne, sunt epuizată. Nu există nimic care să te trezească precum sentimentul morţii iminente.

Se puse pe spate, încercând să se facă comodă, apoi pe lateral, apoi întorcându-şi faţa către mine.

– Pe Tehlu, dar frig mai e aici, spuse tremurând vizibil. Acum ştiu de ce s-a culcat pe focul nostru.

– Am putea coborî să luăm pătura, am sugerat.

– Nu prea cred, pufni ea.

Tremura vizibil, îmbrăţişându-şi trupul.

– Ţine, m-am ridicat şi mi-am dat jos mantia. Înveleşte-te cu asta. Nu e mult, dar e mai bine decât piatra de sub tine, am spus, întinzându-i-o. Te veghez cât timp dormi şi am grijă să nu cazi.

Se uită un moment lung la mine şi am crezut că are să mă refuze. Întinse mâna după mantie şi şi-o înfăşură în jurul trupului.

– Jupâne, cu siguranţă ştii să tratezi o domniţă.

– Aşteaptă până la dimineaţă, am spus. De-abia am început.

Am rămas în linişte, încercând să nu dârdâi. La un moment dat, am observat cum respiraţia Dennei se linişteşte. Am privit-o dormind, cu calmul împăcat al copilului care nu are habar ce prostuţ e sau ce năpaste aveau să dea peste el ziua următoare.

Capitolul 77
Stânci

M-am trezit fără să-mi amintesc când adormisem. Denna mă scutura încetişor.

– Nu te mişca prea brusc. E cale lungă până jos.

M-am întins încet, cu aproape fiecare muşchi din corp plângându-se despre cum fusese tratat ieri. Coapsele şi pulpele îmi erau noduri strânse de durere.

Abia atunci am realizat că-mi purtam din nou mantia.

– Te-am trezit? am întrebat-o pe Denna. Nu-mi amintesc…

– Ai făcut-o, într-un fel. Te-ai întors şi ai căzut chiar peste mine. Nici măcar n-ai tremurat din geană când te-am dat de pe mine…

Denna amuţi când mă văzu cât de greu mă ridic.

– Vai de mine, ai zice că eşti un bunicuţ cu artrită.

– Ştii cum e. Întotdeauna eşti cel mai ţeapăn când te trezeşti.

Denna rânji.

– Mi-e teamă că noi, femeile, suntem construite să n-avem asemenea „problemă”.

Deveni serioasă când mă privi mai atent.

– Chiar vorbeşti serios, nu?

– Ieri am călărit cam o sută de kilometri înainte să ne întâlnim. Nu sunt prea obişnuit cu aşa ceva. Şi când am sărit astă-noapte, m-am lovit de piatră destul de rău.

– Eşti rănit?

– Fără doar şi poate. Mai ales peste tot.

– Vai, icni ea, ducându-şi mâinile la gură. Mâinile tale Inimoase!

M-am uitat la ele şi am văzut la ce se referea. Se pare că mi le rănisem destul de rău în încercarea mea frenetică de a urca piatra arsă. Bătăturile de muzician îmi protejaseră degetele în cea mai mare parte, dar articulaţiile lor erau julite rău, acoperite cu o crustă de sânge. Cum mă durea tot restul trupului, nici măcar nu băgasem de seamă.

Inima mi se făcu cât un purice la vederea lor, dar când mi-am deschis şi închis mâinile mi-am dat seama că erau doar rău jupuite, nu rănite serios. Ca muzician, mă îngrijorasem dintotdeauna că s-ar putea să mi se întâmple ceva la mâini şi munca de artizan doar sporise acea spaimă.

– Arată mai rău decât sunt de fapt. De cât timp e plecat dracusul?

– De cel puţin câteva ore. A pornit puţin după răsărit.

M-am uitat în jos din cuibul meu de pe piatra arsă. Aseară, coama dealului fusese o întindere uniformă de iarbă. Dimineaţa asta arăta ca un câmp de luptă. Iarba era strivită pe alocuri, arsă până la rădăcină în altele. Şopârla lăsase brazde adânci pe acolo pe unde trecuse.

Mi-am dat seama că era mai greu să cobor de pe piatra arsă decât fusese să urc. Vârful arcadei era pe la patru metri înălţime de pământ, mai mult decât ar fi fost indicat pentru a sări de-acolo. În mod normal, nu mi-aş fi făcut multe griji, dar în starea mea, amorţit şi lovit cum eram, mi-era teamă să nu aterizez greşit şi să-mi sucesc glezna.

Până la urmă, am coborât folosindu-ne de o bretea de la raniţă şi o funie improvizată. M-am coborât, în vreme ce Denna ţinea de un capăt al sforii. Raniţa mi s-a rupt, împrăştiindu-mi toate lucrurile, dar am ajuns jos fără să păţesc nimic mai serios decât o pată de iarbă pe pantaloni. Apoi Denna se agăţă de buza stâncii şi, cu mine acolo să o ţin de picioare, se lăsă să alunece uşor. Deşi eram plin de vânătăi pe toată partea din faţă, faptul că o ţineam pe Denna strâns de mine făcu minuni să-mi revigoreze starea de spirit.

Mi-am adunat lucrurile şi m-am aşezat să-mi cos raniţa. Denna se întoarse după o mică expediţie printre copaci şi luă pătura pe care o abandonasem pe jos. Era sfâşiată în mai multe locuri de ghearele dracusului, de atunci când călcase pe ea.

– Ai mai văzut aşa ceva? am întrebat-o, întinzându-mi mâna.

Mă privi cu o sprânceană ridicată.

– De câte ori n-am mai auzit asta?

Cu un rânjet pe faţă, i-am pus în mână bucata de fier negru pe care o luasem de la spoitor. Se uită la ea cu curiozitate.

– E cumva o magnetită?

– Mă mir că o recunoşti.

– Ştiu pe unul care foloseşte aşa ceva pe post de greutate pentru hârtii, oftă ea. Ţinea morţiş să sublinieze că, deşi e atât de valoroasă şi foarte rară, el o folosea să-i ţină hârtiile în loc. Era un bou. Ai cumva fier la tine?

– Pescuieşte pe-acolo. Trebuie să găseşti ceva, am arătat spre maldărul de lucruri.

Denna se aşează pe o piatră arsă şi se jucă cu magnetita şi o

cataramă ruptă de fier. Mi-am cusut raniţa cu grijă, apoi i-am prins breteaua cu destule cusături încât să nu se desfacă.

Denna era fascinată de piatra cerească.

– Cum funcţionează? întrebă, trăgând de cataramă şi apoi lăsând-o să revină pe suprafaţa bucăţii de fier. De unde vine atracţia?

– E un tip de forţă galvanică, am spus, apoi am şovăit. Ceea ce e un mod pretenţios de a spune că n-am nici cea mai mică idee.

– Mă întreb dacă îi place numai fierul fiindcă e făcută din fier, gândi ea cu voce tare, atingând-o fără efect cu inelul de argint. Dacă s-ar găsi o magnetită făcută din alamă, i-ar plăcea alama?

– Poate că i-ar plăcea cuprul şi zincul. Alama e făcută din ele.

Am culcat raniţa într-o parte şi am început să-mi încarc lucrurile. Denna îmi înapoie magnetita şi se îndreptă spre ce mai rămăsese din vatră.

– A mâncat tot lemnul înainte să plece, spuse ea.

M-am dus acolo să văd cu ochii mei. Zona din jurul vetrei era un dezastru. Părea că o întreagă armată de cavalerie trecuse peste ea. Am împuns cu vârful cizmei un maldăr de pământ răscolit, apoi m-am aplecat să ridic ceva.

– Uită-te aici.

Denna se apropie să vadă ce găsisem. Era unul dintre solzii dracusului, neted şi negru, aproape cât palma mea şi în formă de lacrimă. La mijloc avea cam jumătate de centimetru grosime şi se subţia spre margini.

I l-am întins Dennei.

– Pentru tine, domniţa mea. O amintire.

Îl cântări în mână.

– E greu, spuse ea. Mă duc să găsesc unul şi pentru tine…

Se duse să caute prin cenuşa vetrei.

– Cred că a mâncat şi pietre cu tot cu lemnul. Ştiu că am adunat mai multe de atât pentru vatră.

– Şopârlele obişnuiesc să mănânce pietre. Aşa îşi digeră mâncarea. Pietrele o macină în stomacul lor.

Denna mă privi cu neîncredere.

– E adevărat. Şi găinile o fac.

Clătină din cap şi privi în altă parte în timp ce scotocea cu piciorul în pământul răscolit.

– Ştii, la început speram să compui un cântec despre o asemenea întâlnire. Dar, cu cât vorbeşti mai mult despre dihania

asta, nu mai sunt atât de sigură. Vaci şi găini. Unde ţi-e flerul pentru dramatic?

– Nu cred că are nevoie de exagerări. Solzul acela e de fier în cea mai mare parte, dacă nu mă înşel. Cum pot să fac aşa ceva mai dramatic decât e deja?

Denna ridică solzul, privindu-l îndeaproape.

– Glumeşti.

– Pietrele de-aici sunt pline de fier. Dracusul mănâncă pietrele şi le mistuie încetul cu încetul în stomac. Apoi metalul e absorbit în oase şi în solzi.

Am luat solzul şi am mers către una dintre pietrele arse.

– Năpârleşte an după an, apoi îşi mănâncă pielea, ţinându-şi fierul în corp. După două sute de ani…

Am bătut cu solzul de piatră. Scoase un sunet ascuţit, undeva între un clopot şi o bucată de ceramică. I l-am dat înapoi.

– Înainte să se modernizeze mineritul, probabil că erau vânaţi pentru fier. Chiar şi acum bănuiesc că un alchimist ar da bani buni pentru solzi sau oase. Fierul organic e o raritate. Ar putea să facă o mulţime de lucruri cu el.

Denna privi cu luare-aminte solzul din mâna sa.

– Ai câştigat. Te cred în stare să scrii cântecul.

Ochii îi scăpărară cu o idee.

– Lasă-mă să văd magnetita.

Am scos-o din raniţă şi i-am înmânat-o. Apropie solzul de ea şi cele două corpuri se lipiră imediat una de alta, scoţând acelaşi sunet ciudat, de ceramică. Denna rânji şi se duse la vatră, unde începu să plimbe piatra cerească peste rămăşiţe, în căutare de alţi solzi.

Mi-am întors privirea spre stâncile din nord.

– Nu-mi place să dau veşti rele, am spus, arătând spre un firicel de fum care se ridica dintre copaci, dar ceva arde acolo. Parii pe care i-am înfipt azi-noapte nu mai sunt, dar cred că dintr-acolo am văzut focul albastru.

Denna mişca magnetita înainte şi-napoi peste ruinele vetrei.

– Nu cred că dracusul a dat foc fermei Mauthen. Acolo nu erau asemenea urme, spuse şi arătă spre pământul răscolit.

– Nu mă gândesc la fermă. Mă gândesc că patronul cuiva s-a încălzit noaptea trecută la un foc de tabără…

Denna rămase înmărmurită.

– Şi dracusul a văzut focul.

– Nu mi-aş face griji. Dacă e atât de isteţ precum spui, e mai

în siguranţă decât într-o casă.

– Arată-mi tu o casă care e-n siguranţă cu dihania aia, spuse ea, dându-mi magnetita. Hai să mergem să vedem despre ce e vorba.

***

Erau doar câţiva kilometri până la firicelul de fum, dar am ajuns cu greu acolo. Eram obosiţi şi ne dureau toate oasele, iar niciunul din noi nu avea mari speranţe pentru ce aveam să găsim acolo.

Am împărţit din mers ultimul meu măr şi jumătate de pâine. Am tăiat fâşii de scoarţă de mesteacăn şi am început să le ronţăim. După cam o oră, muşchii de la picioare începură să mi se relaxeze, iar mersul încetă să fie o corvoadă.

Încetineam pe măsură ce ne apropiam de destinaţia noastră. Dealurile domoale fură înlocuite de stânci abrupte şi pante acoperite cu grohotiş. Trebuia să ne căţărăm sau să ocolim, uneori să ne întoarcem de unde am pornit până să găsim o cale de acces.

Mai erau şi lucruri care ne distrăgeau atenţia. Am dat de câteva tufe de coacăze coapte, care ne-au încetinit aproape jumătate de ceas. Nu mult după aceea, am găsit un izvor şi ne-am oprit să bem, să ne mai odihnim şi să ne spălăm. Din nou, speranţele mele la o idilă de poveste fură năruite de faptul că pârâul avea doar cam două palme adâncime. Nu era tocmai ideal pentru îmbăiere.

Se făcuse deja după-amiază când am ajuns, în sfârşit, la sursa fumului şi ne-am dat seama că nu era deloc ceea ce ne aşteptasem.

***

Am ajuns într-o vale izolată, tăinuită între stânci. Spun vale, dar era mai degrabă un defileu larg între dealuri.

Într-o parte se întindea un perete abrupt de stânci sure, iar în cealaltă o râpă adâncă. Am găsit o cale de acces abia după ce am încercat din alte două unghiuri, care se dovediseră inabordabile. Din fericire, nu bătea vântul şi fumul se înălţa drept, ca un stâlp, spre cerul senin. Dacă nu ar fi fost acolo să ne luăm după el, probabil că nu am fi găsit locul cu pricina.

Deşi probabil că nu demult fusese un petic bucolic de pădure, acum arăta de parcă fusese lovit de un vârtej. Copacii erau rupţi, dezrădăcinaţi, arşi şi striviţi. Brazde imense de pământ şi piatră fuseseră săpate pretutindeni, ca de mâna unui ţăran uriaş în care

dăduse strechea în timp ce-şi ara câmpul. Cu două zile în urmă, n-aş fi ghicit ce putea să facă asemenea prăpăd. Dar după ce-am văzut noaptea trecută…

– Parcă spuneai că sunt inofensivi. A pustiit locul ăsta, spuse Denna, întorcându-se spre mine.

Am înaintat cu băgare de seamă peste trunchiurile căzute. Fumul alb se înălţa din gaura adâncă lăsată de un arţar înalt care fusese doborât. Focul nu era altceva decât tăciuni care ardeau mocnit pe fundul gropii, acolo unde fuseseră rădăcinile.

Am împins câţiva bulgări de ţărână în groapă cu vârful cizmei.

– Aşa, vestea bună e că patronul tău nu e aici. Vestea proastă…

M-am oprit, adulmecând aerul.

– Îţi miroase ceva?

Denna inspiră adânc şi încuviinţă, strâmbând din nas.

Am urcat pe trunchiul căzut al arţarului şi m-am uit împrejur. Vântul începu să bată spre noi şi mirosul se simţi mai puternic. Duhnea a ceva mort şi putrezit.

– Parcă spuneai că nu mănâncă niciun fel de carne, spuse Denna, privind îngrijorată în stânga şi-n dreapta.

Am sărit de pe trunchi şi m-am îndreptat spre peretele de stâncă. Zărisem acolo o colibă mică, făcută praf şi pulbere. Mirosul de putreziciune era tot mai puternic.

– Bine. Asta nu arată deloc ca opera unei creaturi inofensive, spuse Denna cu ochii aţintiţi la coliba năruită.

– Nu ştim dacă dracusul e răspunzător pentru asta. Dacă Chandrienii au atacat aici, poate că dracusul a fost atras de foc şi a dărâmat totul cât încerca să îl stingă.

– Crezi că Chandrienii au făcut asta? Nu se potriveşte deloc cu ce-am auzit despre ei. Se spune că lovesc ca fulgerul, apoi dispar fără urmă. Nu-ţi bat la uşă, fac un foc, apoi se duc să-ţi facă nişte cumpărături.

Am început să caut printre ruine.

– Nu ştiu ce să mai cred. Dar două case nimicite… Are sens să cred că e o legătură între ele.

Denna icni. I-am urmat privirea şi am zărit un braţ ieşind de sub câţiva buşteni. M-am apropiat. Muştele roiau în jur şi mi-am acoperit gura într-o încercare zadarnică de a opri duhoare să-mi intre până în creier.

– E mort de aproape două răstimpuri.

M-am aplecat să ridic o încâlceală de lemn şi metal strivit.

– Uită-te la asta.

– Adu-o aici, că eu nu mă apropii.

M-am întors la Denna. Obiectul era atât de frânt că greu îl mai recunoşteai.

– O arbaletă.

– Nu prea i-a făcut cine ştie ce bine, rosti ea.

– Întrebarea e, de ce avea aşa ceva la el?

M-am uitat cu atenţie la bucata groasă de oţel albastru care alcătuia traversa.

– Ăsta nu e un arc de vânătoare. Aşa ceva foloseşti ca să omori un om în armură pe un câmp de luptă. Sunt ilegale.

Denna pufni.

– Ştii doar că nu are cine să aplice asemenea legi prin părţile astea.

– Oricum ai lua-o, e o maşinărie scumpă. De ce ar avea cineva care trăieşte într-o colibă fără podea o arbaletă care valorează zece talanţi?

– Poate că ştia despre dracus, spuse Denna, privind agitată în jur. Sincer, nu m-ar deranja să am o arbaletă în momentul de faţă.

Am clătinat din cap.

– Dracuşii sunt prudenţi. Se ţin departe de oameni.

Denna mă privi iritată, arătând sarcastic spre coliba dărâmată.

– Gândeşte-te la orice sălbăticiune din pădure. Toate evită contactul cu oamenii. După cum ai spus chiar tu, nici măcar n-ai auzit de dracus până acum. Există motive pentru asta.

– Poate că e turbat.

Nu mă gândisem la asta. Mi-am plimbat privirea peste peisajul răvăşit.

– Ar fi îngrozitor. Cum ai putea să răpui aşa ceva? Oare poate o şopârlă să turbeze?

Denna călca încontinuu când pe un picior, când pe altul, fără a înceta să scruteze fiecare colţişor de stâncă.

– Mai vrei să te uiţi la ceva pe-aici? Pentru că eu m-am dus. Nu am de gând să fiu prin apropiere când dihania aia se întoarce.

– O parte din mine îmi spune că ar trebui măcar să-l îngropăm cum se cuvine…

Denna scutură din cap.

– Eu *nu* stau aici atât de mult. Putem să le spunem celor din târg să vină şi să aibă grijă de asta. Bestia se poate întoarce în

orice clipă.

– Dar de ce? De ce se tot întoarce aici? Copacul acela e rupt de câteva răstimpuri, dar cel de-acolo a fost scos din rădăcini doar acum câteva zile…

– De ce-ţi pasă?

– De Chandrieni, am răspuns apăsat. Vreau să ştiu de ce au fost aici. Poate că ei controlează cumva dracusul.

– Nu cred că au fost aici. Poate la ferma lui Mauthen, da. Dar asta e doar opera unei şopârle turbate, care se-ntâmplă să fie cât un taur.

Mă cercetă îndelung cu privirea.

– Nu ştiu ce vrei să cauţi aici. Dar nu cred că ai să găseşti ceva.

Am clătinat din cap, cu ochii dintr-un loc în altul.

– Simt că trebuie să fie o legătură cu ferma.

– Eu cred că *vrei* să fie o legătură, spuse ea împăciuitor. Dar omul ăsta e mort de multă vreme. Chiar tu ai spus-o. Îţi mai aduci aminte de tocul uşii, de pompa şi de covata de la fermă?

Se aplecă şi ciocăni într-unul din buştenii rămaşi din coliba dărâmată. Scoase un sunet solid.

– Şi numai uită-te la arbaletă… metalul nu e ruginit. Nu au fost aici.

Am simţit un gol în piept. Ştiam că are dreptate. În sinea mea, ştiam că nu făcusem decât să visez cai verzi pe pereţi. Totuşi, nu voiam să renunţ fără să încerc tot ce se putea.

Denna mă apucă de mână.

– Haide. Să mergem.

Îmi zâmbi şi trase de mine. Îi simţeam atingerea rece şi netedă.

– Avem lucruri mai bune de făcut decât să vânăm…

Deodată, în copaci se auzi un trosnet: *crrrraaac.* Denna îmi lăsă mâna şi se răsuci spre locul de unde venise zgomotul.

– Nu… făcu ea. Nu nu nu…

Ameninţarea imediată a dracusului mă readuse cu picioarele pe pământ.

– Suntem în siguranţă, am spus. Nu poate să urce. E prea greu.

– Ce să urce? Un copac? Nu vezi că-i dărâmă ca pe nimic?

– Stâncile.

Am arătat spre peretele de stâncă care străjuia acea parte din pădure.

– Hai…

Am urcat spre piciorul stâncilor, poticnindu-ne printre scânduri şi sărind peste trunchiuri căzute. În spatele nostru, am auzit un grohăit bubuitor, ca de tunet. Am aruncat o privire peste umăr, însă dracusul era încă undeva printre copaci.

Am ajuns la baza stâncii şi am început să caut un loc pe unde să putem să ne căţărăm amândoi. După un minut de fugă panicată, am ieşit dintr-un desiş de scumpii ca aproape să cădem într-o groapă de pământ scormonit la o parte. Dracusul săpase aici.

– Uite!

Denna arătă spre o spărtură în stâncă, o crăpătură adâncă, de nici un metru lăţime. Era destul de lată încât un om se putea strecura prin ea, dar prea îngustă pentru reptila imensă. Pe lângă ea se vedeau urme de gheare şi pietre crăpate, împrăştiate prin pământul răscolit.

Ne-am strecurat prin deschizătura îngustă. Era întuneric, căci singura lumină venea de la o fâşie îngustă de cer albastru de deasupra noastră. Pe măsură ce înaintam, în unele locuri am fost nevoiţi să ne întoarcem într-o parte ca să intrăm. Când mi-am luat mâinile de pe pereţi, am văzut că palmele mi-erau acoperite de funingine. Cum nu reuşise să-şi sape drum înăuntru, poate pe urmele cuiva, se pare că dracusul răsuflase foc în pasajul îngust.

După câteva zeci de paşi, crevasa începu să se mai lărgească.

– Uite o scară, spuse Denna. Mă duc în sus. Dacă chestia aia începe să scuipe foc după noi, o să vină ca apa de ploaie printr-un canal.

Urcă, iar eu am urmat-o. Scara era rudimentară, dar solidă şi după vreo şapte metri dădea într-un fel de peşteră. Eram înconjuraţi de piatră din trei părţi, dar vedeam cu uşurinţă coliba distrusă şi copacii căzuţi dedesubt. Lângă un perete de stâncă fusese aşezată o cutie de lemn.

– Îl vezi? întrebă Denna, privind în jos. Spune-mi că nu mi-am julit genunchii fugind de nimic.

Am auzit un *hump* şi am simţit un val de aer cald pe spate. Dracusul mormăi din nou şi încă o limbă enormă de foc se izbi de peretele de stâncă de sub noi. Apoi se auziră sunete bruşte, furioase, ca nişte unghii pe o tablă. Fără îndoială, era dracusul care zgâria înnebunit pereţii stâncii.

Denna mă privi acuzator.

– Inofensiv.

– Nu e după noi. Ai văzut doar. Încerca să intre prin peretele acela cu mult înainte să ajungem noi aici.

– Ce-i locul ăsta? întrebă ea şi se aşeză pe jos.

– Un fel de foişor. Poţi să vezi întreaga vale de-aici.

– Evident că e un foişor, oftă ea. Mă refeream la întregul loc.

Am deschis cutia de lemn care era lipită de stâncă. Înăuntru am găsit o pătură aspră de lână, un burduf plin de apă, nişte carne uscată şi o duzină de săgeţi de arbaletă, foarte ascuţite.

– Nici eu nu ştiu. Poate că mortul nostru era un fugar.

Zgomotul încetă dedesubt. Ne-am uitat jos la valea devastată. Până la urmă, dracusul se îndepărtă de stâncă. Mergea încet, cu trupul uriaş lăsând o brazdă neregulată pe pământ.

– Nu se mişcă aşa de repede ca azi-noapte, am spus. Poate *chiar* e bolnav.

Denna ridică privirea la mine.

– Sau poate e doar obosit după o zi întreagă în care ne-a luat urma şi a încercat să ne omoare. Stai jos. Mă agiţi. Nu plecăm nicăieri pentru o vreme.

M-am aşezat şi ne-am uitat împreună cum dracusul îşi ara calea prin mijlocul văii. Trecu pe lângă un copac de cam zece metri înălţime şi îl dărâmă fără un efort vizibil. Apoi începu să mănânce. Frunze, mai întâi. Apoi molfăi crengi groase cât încheietura mea la fel de uşor ca o oaie la păscut. Când trunchiul rămase fără urmă de creangă, am bănuit că avea să se oprească. Însă reptila îşi căscă gura enormă şi plată, apucă partea de jos a trunchiului şi îşi suci gâtul masiv. Trunchiul se îndoi şi se rupse, iar dracusul începu să înfulece îmbucături mari din el.

Denna şi cu mine am profitat de ocazie să mâncăm la rândul nostru. Puţină pâine, cârnat şi ce îmi mai rămăsese din morcovi. Nu aveam încredere în mâncarea din cutie, căci cine ştie de unde provenea carnea, de vreme ce era foarte posibil ca insul care trăise aici să nu fi fost în toate minţile.

– Încă mă uimeşte că nimeni de pe-aici nu l-a văzut vreodată, remarcă Denna.

– Sunt sigur că l-au întrezărit din când în când. Porcarul a spus că toată lumea ştie că e ceva primejdios în pădurile astea. Probabil au presupus că e cine ştie ce demon sau alte prostii.

Denna mă privi amuzată.

– Asta de la unul care a venit aici în căutarea Chandrienilor.

– Aia e altceva, am protestat cu indignare. Nu sunt un tolomac

care îndrugă poveşti de adormit copiii şi ţine o bucată de fier la el tot timpul. Sunt aici ca să aflu adevărul. Ca să găsesc informaţii mai de încredere decât din poveşti spuse din gură-n gură.

– N-am vrut să ating un punct sensibil, se scuză Denna, puţin speriată de reacţia mea.

Privi din nou în jos.

– E într-adevăr un animal incredibil.

– Când am citit despre el, nu am prea crezut partea cu focul. Mi se părea puţin cam exagerată.

– Mai exagerată decât o şopârlă cât o căruţă?

– Asta e doar o problemă de mărime. Dar focul nu e un lucru firesc. La urma urmei, unde ţine focul? Cu siguranţă, nu-i arde în măruntaie.

– Nu au explicat asta în cartea pe care ai citit-o?

– Autorul făcea câteva presupuneri, dar atât. Nu a putut să prindă un dracus şi să-l disece.

– E de înţeles, spuse Denna în timp ce privea cum dracusul începea să mănânce alt copac pe care îl doborâse. Ce fel de plasă sau cuşcă l-ar putea ţine?

– Autorul avea totuşi nişte teorii interesante. Ştii că bălegarul de vacă are gaze care ard?

Denna se întoarse spre mine şi râse.

– Nu. Chiar aşa?

Am încuviinţat cu un rânjet pe faţă.

– Copiii de la ţară dau cu amnarul peste balegi proaspete şi se uită cum ard. De aceea fermierii sunt atât de atenţi cu grămezile de îngrăşământ. Gazul se poate acumula şi explodează.

– Sunt fată de la oraş, chicoti ea. Nu ne jucam asemenea jocuri.

– Ei bine, ai ratat o distracţie grozavă. Autorul sugera că dracusul reţine gazul într-un fel de vezică. Adevărata întrebare e cum aprinde gazul. Autorul avea o idee interesantă despre arsenic. Care are sens, din punct de vedere chimic. Arsenicul combinat cu gazul de cărbune explodează. Aşa apar focurile din mlaştini. Dar nu cred că e posibil. Dacă ar avea atâta arsenic în corp, s-ar otrăvi.

– Aham, făcu Denna absentă, încă uitându-se după dracus.

– Dar dacă te gândeşti mai bine la asta, are nevoie doar de o mică scânteie care să aprindă gazul. Şi sunt multe animale care pot să genereze suficientă forţă galvanică pentru o scânteie.

Ţiparii electrici, de pildă, pot genera de ajuns încât să omoare un om şi abia dacă au un metru lungime. Ceva atât de mare, am arătat eu spre dracus, cu siguranţă poate să genereze destulă pentru o scânteie.

Speram că Denna va fi impresionată de ingeniozitatea mea, dar părea distrasă de scena de dedesubt.

– Tu nu mă prea asculţi, nu-i aşa?

– Nu prea, spuse ea cu un zâmbet. Nu ştiu, pentru mine are tot sensul din lume. Mănâncă lemn. Lemnul arde. De ce n-ar răsufla foc?

În timp ce eu încercam să-i găsesc un răspuns, ea făcu semn către vale.

– Uită-te la copacii de acolo. Nu ţi se par ciudaţi?

– În afară de faptul că sunt dărâmaţi şi în cea mai mare parte mâncaţi? Nu neapărat.

– Uite cum sunt aranjaţi. E greu să-ţi dai seama, pentru că totul e devastat, dar arată ca şi cum creşteau în şiruri. Cineva i-a plantat.

Acum că o menţionase, chiar părea că o mare parte din copaci fuseseră în şiruri înainte de venirea dracusului. O duzină de şiruri de cam douăzeci de copaci fiecare. Din ele mai rămăseseră în mare parte doar buturugi şi găuri goale.

– De ce să planteze cineva copaci în mijlocul pădurii? întrebă ea gânditoare. Nu e o livadă… Vezi fructe pe undeva?

– Nu.

– Şi copacii aceia sunt singurii pe care dracusul îi mănâncă. E bucata aia pleşuvă din mijloc. Pe ceilalţi copaci doar îi doboară, dar pe aceia îi şi mănâncă. Ce soi de copac mănâncă acum? întrebă ea cu ochii mijiţi.

– Nu-mi dau seama de aici. Arţar? Îi place dulcele?

Ne-am mai uitat o vreme, apoi Denna se ridică în picioare.

– Ei bine, ce e important e că nu are de gând să dea fuga aici şi să ne sufle foc în ceafă. Hai să mergem să vedem ce e la celălalt capăt al crăpăturii. Mă gândesc că e o ieşire.

Am coborât scara şi am înaintat încet de-a lungul micii crevase întortocheate. Am mers aproape în zigzag încă vreo şapte metri şi am ieşit într-un canion micuţ, cu pereţi abrupţi ce se înălţau împrejur.

Nu era o ieşire, dar se vedea clar că fusese folosit în anumite scopuri. Toate buruienile şi plantele fuseseră plivite. Două vetre lungi fuseseră săpate şi peste ele, pe nişte platforme de

cărămidă, erau puse tăvi mari de metal. Semănau puţin cu ciuberele în care se ţinea seul. Dar acestea erau late, cu fundul plat şi nu prea înalte, ca nişte tăvi pentru copt plăcinte enorme.

– Chiar îi place dulcele! râse Denna. Mortul nostru făcea bomboane cu arţar aici. Sau sirop.

M-am apropiat să mă uit mai bine. Pe jos erau trântite mai multe găleţi, de felul celor folosite pentru căratul sevei de arţar la fiert. Am deschis uşa unui mic şopron părăginit şi am găsit alte găleţi, câteva făcăleţe lungi de lemn, pentru a amesteca seva, raclete pentru curăţatul tăvilor...

Dar ceva nu-mi mirosea a bine. Erau destui arţari în pădure. Nu avea rost să-i cultivi. Şi de ce să alegi un loc atât de ferit?

Poate că omul era pur şi simplu nebun. Am apucat o racletă şi m-am uitat la ea. Marginile erau înnegrite, de parcă ar fi râcâit smoală...

– Câh! făcu Denna mai în spate. E amar. Cred că l-au ars.

M-am întors să o văd pe Denna lângă una din vetre. Luase o bucată mare de material lipicios dintr-o tavă şi muşcase din ea. Era neagră, nu de brunul-închis al bomboanelor de arţar.

Mi-am dat imediat seama ce se petrecea de fapt aici.

– *Nu!*

Se uită nedumerită la mine.

– Nu e *chiar* aşa de rea, spuse ea, cu glasul înfundat de la melasa pe care o mesteca. E ciudată, dar nu chiar neplăcută.

M-am repezit la ea şi i-am dat peste mână. Ochii îi scăpărară furios la mine.

– *Scuip-o!* am strigat. *Acum! E otravă!*

Chipul îi trecu într-o clipită de la mânie la groază. Căscă gura şi lăsă un cocoloş negru să cadă pe pământ. Apoi scuipă. Saliva îi era groasă şi neagră. I-am pus butelcuţa în mâini.

– Clăteşte-ţi gura. Clăteşte şi scuipă.

Luă sticla, doar ca să ne dăm seama că era goală. Băusem toată apa la prânz. Am luat-o la fugă, lovindu-mă cu coatele de pereţii pasajului îngust. Am urcat scara în grabă, am înhăţat burduful, apoi m-am întors în micul canion.

Denna şedea pe jos, palidă şi cu ochii căscaţi de teamă. I-am împins burduful în mâini. Înghiţi apa atât de repede că se înecă, apoi îi veni puţin să vomite când scuipă.

M-am dus repede la vatră şi am scotocit până la coate în cenuşă până am găsit cărbunii care nu arseseră. I-am adus un pumn de cărbuni. Am dat cenuşa la o parte, apoi i-am întins

cărbunii.
– Mănâncă.
Se uită înmărmurită la mine.
– Fă-o! i-am scuturat eu pumnul de cărbuni în faţa ochilor. Dacă nu îi mesteci şi-i înghiţi, îţi dau una şi ţi-i bag pe gât cu forţa!
Mi-am băgat câţiva cărbuni în gură.
– Uite, e-n regulă. Doar fă-o, am spus, mai mult ca o rugă decât poruncitor. Denna, ai încredere în mine.
Luă nişte cărbuni şi îi băgă în gură. Cu chipul palid şi ochii în lacrimi, îi mestecă şi luă o gură de apă să-i spele în jos pe gât.
– Recoltau ofalul aici. Sunt un idiot că nu mi-am dat seama mai devreme.
Denna dădu să spună ceva, dar i-am tăiat vorba din gură.
– Nu vorbi. Continuă să mănânci. Cât de mult poţi să înduri.
Încuviinţă solemn, cu ochii mari. Mestecă, se înecă puţin şi înghiţi cărbunele cu altă gură de apă. Mâncă vreo zece bucăţi, una după alta, apoi îşi clăti din nou gura.
– Ce e ofalul? întrebă ea cu glas stins.
– Un drog. Ăia erau copaci de danar. Tocmai ai înghiţit o îmbucătură de răşină de danar.
M-am aşezat lângă ea. Mâinile îmi tremurau. Le-am întins pe genunchi, ca să-i ascund cât de tulburat eram. Denna nu scotea o vorbă.
Toată lumea ştia despre răşina de danar. În Bobcatran, negustorii de seu veneau să culeagă trupurile ţepene ale mâncătorilor de dulce care muriseră de supradoză pe aleile şi în pragurile uşilor din zona docurilor.
– Cât ai înghiţit?
– Doar o mestecam ca pe o caramea, spuse, apoi se îngălbeni din nou la faţă. Mi-a mai rămas printre dinţi.
Am luat burduful.
– Continuă să-ţi clăteşti gura.
Îşi trecu apa de la un obraz la altul înainte să scuipe, apoi repetă procesul. Încercam să-mi dau seama cât din drog îi intrase în organism, dar erau prea multe variabile. Nu ştiam cât înghiţise, cât de bine rafinată era răşina sau dacă cultivatorii căutaseră să o filtreze sau să o purifice.
Denna îşi plimbă limba peste dinţi, să vadă dacă mai avea resturi.
– Bine, sunt curată.

M-am silit să râd.

– Eşti orice, doar nu curată. Gura ţi-e neagră ca tuciul. Arăţi ca un copil care s-a jucat prin silozul de cărbuni.

– Nici tu n-arăţi mai bine. Parcă eşti un coşar.

Îmi atinse umărul gol. Trebuie să-mi fi rupt cămaşa de pietre, în graba mea de a ajunge la burduful cu apă. Îmi zâmbi stins, însă în ochii ei încă se citea frica.

– De ce am burta plină de cărbuni?

– Cărbunele e ca un burete chimic. Absoarbe drogurile şi otrava.

Chipul i se lumină.

– De tot?

Am fost tentat să mint, dar m-am gândit că era mai bine să-i spun adevărul.

– În cea mai mare parte. Ai băgat răşina în tine destul de repede. Dar mult din ce-ai înghiţit are să se absoarbă.

– Cât de mult?

– Cam şase părţi din zece. Poate chiar puţin mai mult. Cum te simţi?

– Speriată. Tremur toată. Dar în rest, nu mă simt diferit.

Se mişcă agitată şi îşi puse din greşeală mâna pe bucata lipicioasă de răşină pe care o aruncasem mai devreme. O împinse la o parte şi se şterse repede de pantaloni.

– Cât durează până o să ştim?

– Nu ştiu cât au rafinat-o. Dacă e încă în stare brută, ia mai mult până îţi ajunge în sânge. Ceea ce e mai bine, pentru că efectele se diluează pe o perioadă mai lungă de timp.

I-am luat pulsul la gât. Îi bubuia, ceea ce nu-mi spunea nimic. Şi inima mea bătea nebuneşte.

– Uită-te aici.

Am ridicat un deget şi am început să-l mişc în stânga şi-n dreapta, urmărindu-i ochii. Pupilele îi răspundeau la lumină cu întârziere. Mi-am pus mâna pe capul ei şi, sub pretextul că-i ridicam puţin pleoapa, i-am apăsat tare cu degetul pe vânătaia de pe tâmplă. Nici măcar n-a tresărit, nici n-a arătat cea mai mică urmă că o durea.

– Credeam că-mi închipui, spuse Denna, uitându-se la mine, dar ochii tăi chiar îşi schimbă culoarea. De obicei, sunt verzi-deschis, cu un inel auriu pe interior…

– L-am moştenit de la mama mea.

– Dar m-am uitat cu atenţie la ei. Ieri, când ai rupt mânerul

pompei, erau de un verde opac, noroios. Şi când porcarul i-a vorbit de rău pe ruhi, s-au întunecat pentru o clipă. Credeam că era doar din cauza luminii, dar acum văd că nu.

– Mă miră că ai observat, am spus. Singurul om care mi-a mai spus asta a fost un vechi învăţător de-al meu. Şi el era arcanist, ceea ce înseamnă că era treaba lui să observe lucruri.

– Ei bine, treaba mea e să observ lucruri despre tine. Probabil că oamenii nu-ţi observă ochii din cauză că sunt distraşi de părul tău. E atât de lucios! E minunat… de roşu. Şi faţa ta e atât de expresivă! Dar o controlezi întotdeauna, chiar şi felul în care ţi se comportă ochii. Dar nu şi culoarea, zâmbi ea stins. Acum sunt palizi. Ca gheaţa verde. Mă gândesc că ţi-e teamă.

– Mai degrabă sunt în ghearele pasiunii mistuitoare, am spus pe ton gutural. Nu mi se întâmplă adesea ca o fată inimoasă să mă lase atât de aproape de ea.

– Întotdeauna îmi spui cele mai frumoase minciuni, rosti ea, coborându-şi privirea de la mine şi spre mâinile ei. Am să mor?

– Nu, am spus hotărât. Cu siguranţă că nu.

– Ai putea… mă privi din nou cu ochi umezi, dar nu podidiţi de lacrimi şi zâmbi. Ai putea să mi-o spui cu glas tare?

– Nu ai să mori, am spus, ridicându-mă în picioare. Hai să vedem dacă amicul nostru mare şi negru a plecat cu coada între picioare.

Voiam să o ţin în mişcare şi să-i distrag atenţia, aşa că am mai băut câte o gură de apă şi ne-am întors în foişorul improvizat în stâncă.

Dracusul dormea la soare.

Am profitat de ocazie să îndes pătura şi carnea uscată în raniţă.

– Înainte, mă simţeam vinovat să fur de la morţi, am spus. Dar acum…

– Măcar acum ştim de ce se ascundea în mijlocul pustietăţii, cu arbaletă, foişor şi toate cele. Am rezolvat un mic mister.

Am dat să-mi iau raniţa, dar apoi m-am gândit să iau şi săgeţile.

– De ce le iei? întrebă ea.

– Valorează destul de mult. Am o datorie la o persoană primejdioasă. Nu-mi strică niciun bănuţ de care fac rost…

M-am oprit, cu un gând în minte. Denna se uită la mine şi îmi dădeam seama că ajunsese la aceeaşi concluzie.

– Ştii cât ar valora atâta răşină? întrebă ea.

– Nu prea, am răspuns gândindu-mă la cele treizeci de tăvi, fiecare plină de bucăţi închegate de răşină neagră, lipicioasă, mari cât o farfurie. Mă gândesc că mult. Al naibii de mult.

Denna se bălăbăni înainte şi înapoi pe tălpi.

– Kvothe, nu ştiu cum să mă simt în legătură cu asta. Am văzut fete care luau chestia asta. Am nevoie de bani. Acum, nu mai am nici măcar un al doilea rând de haine, spuse ea şi râse cu amărăciune. Dar nu ştiu dacă am nevoie de ei atât de mult.

– Mă gândeam la spiţeri, am spus repede. Ar rafina-o şi ar face leacuri din ea. E un calmant puternic. Preţul n-ar fi nici pe departe atât de bun ca şi cel luat de la alt fel de oameni, dar totuşi jumătate de pâine…

Denna zâmbi larg.

– Nu mi-ar strica jumătate de pâine. Mai ales că, pare-se, nemernicul meu de patron secretos a dispărut fără urmă.

Ne-am întors în canion. De data asta vedeam tăvile în altă lumină. Acum, fiecare din ele era echivalentul unei monede grele în buzunarul meu. Taxa pe trimestrul următor, haine noi, eliberarea de datoria către Devi…

Am văzut-o pe Denna privind tăvile cu aceeaşi fascinaţie, deşi ochii ei erau mai sticloşi.

– Aş putea să trăiesc confortabil un an de zile din banii ăştia, spuse ea. Şi să nu mai trebuiască să depind de nimeni.

M-am dus în şopron şi am luat câte o racletă pentru fiecare. După câteva minute de lucru, adunasem toate bucăţile negre, lipicioase într-o grămadă de mărimea unui dovleac.

Denna se înfioră puţin, apoi se uită la mine, zâmbind. Obrajii îi erau împurpuraţi.

– Dintr-odată, mă simt mult mai bine.

Îşi încrucişă braţele peste piept şi începu să şi le frece cu mâinile.

– Foarte, foarte bine. Şi nu cred că e doar de la gândul la bani.

– E răşina. E un semn bun că a luat atât să te afecteze. Mi-aş fi făcut griji dacă s-ar fi petrecut mai repede. Acum ascultă la mine. Trebuie să-mi spui dacă simţi greutate în piept sau dacă ai probleme să respiri. Atâta vreme cât aşa ceva nu se întâmplă, ar trebui să fii în regulă.

Denna încuviinţă, apoi trase aer în piept şi îi dădu drumul.

– Scumpule înger Ordal din ceruri, mă simt grozav.

Mă privi temător, dar fără să-şi poată stăpâni rânjetul larg.

– O să devin dependentă de asta?

Am clătinat din cap şi răsuflă uşurată.

– Ştii care e cel mai bizar lucru? Sunt speriată, dar nu-mi pasă că sunt speriată. Nu m-am mai simţit aşa. Nu-i de mirare că prietenul nostru mare şi cu solzi tot vine pe-aici…

– Tehlu mare şi milostiv! Nici măcar nu mi-a trecut prin minte. De asta încerca să intre aici. Simte mirosul de răşină. A tot mâncat la copaci un răstimp întreg, câte trei sau patru pe zi.

– Cel mai mare mâncător de dulce dintre toţi, care tot se întoarce să-şi facă damblaua, râse Denna, apoi se opri îngrozită. Câţi copaci au mai rămas?

– Doi sau trei, am răspuns, gândindu-mă la şirurile de găuri şi buturugi rupte. Dar poate că a mai mâncat unul de când suntem aici.

– Ai văzut vreodată un mâncător de dulce când îl apucă foamea? O iau razna, spuse Denna, cu faţa crispată.

– Ştiu, am spus cu gândul la fata pe care o văzusem în Bobcatran, dansând goală în zăpadă.

– Ce crezi că o să facă atunci când rămâne fără copaci?

Am rămas puţin pe gânduri.

– Se duce să mai caute. Şi o să-l apuce disperarea. Şi ştie că ultimul loc unde a găsit copaci era o căsuţă care mirosea a om… Trebuie să-l omorâm.

– Să-l omorâm?

Denna izbucni în râs, apoi îşi duse repede mâinile la gură.

– Cu ce? Cu vocea mea de înger şi bravura ta bărbătească?

Începu să chicotească incontrolabil, deşi îşi ţinea ambele mâini la gură.

– Uff, îmi pare rău, Kvothe. Cât timp am să fiu aşa?

– Nu ştiu. Efectele ofalului sunt euforia…

– Da, îmi făcu ea cu ochiul, rânjind.

– Urmată de manie, puţin delir şi, dacă doza e destul de mare, extenuare.

– Cine ştie, poate am şi eu în sfârşit o noapte întreagă de somn. Nu poţi să te gândeşti serios că poţi să omori chestia asta. Ce-o să foloseşti? Un băţ ascuţit?

– Nu pot să-l las să o ia razna pe unde vede cu ochii. Trebonul e la o aruncătură de băţ de aici. Şi mai sunt şi ferme prin apropiere. Gândeşte-te câte pagube ar putea să facă.

– Dar cum? repetă ea. Cum omori asemenea bestie?

M-am întors spre şopron.

– Dacă avem noroc, omul ăsta a avut destulă minte să-şi

cumpere o arbaletă de rezervă…

Am început să cotrobăi pe jos, aruncând pe uşă tot ce-mi pica în mână. Făcăleţe, găleţi, raclete, o cazma, mai multe găleţi, un butoi…

Butoiul era de mărimea unuia de bere. L-am cărat afară din şopron şi i-am dat jos capacul. Înăuntru am găsit un sac de muşama, plin de răşină, de cel puţin patru ori mai mult decât ce eu şi Denna adunasem deja.

Am scos sacul şi l-am pus pe pământ, deschizându-l şi pentru Denna, care aruncă o privire înăuntru, icni şi începu să salte de bucurie.

– Acum pot să cumpăr un ponei! spuse ea râzând.

– Nu ştiu despre ponei, am spus, făcându-mi deja calcule. Dar cred că înainte să împărţim banii ar trebui să-ţi luăm o harpă bună. Nu o liră stupidă.

– Da! exclamă Denna şi-şi aruncă braţele în jurul meu într-o îmbrăţişare încântată. Şi ţie îţi luăm… se uită curios la mine, cu faţa la doar câţiva centimetri depărtare de a mea. Ce îţi doreşti?

Înainte să apuc să spun ceva, să fac ceva, dracusul răcni.

Capitolul 78
Otravă

Răcnetul dracusului se auzi ca o goarnă, dacă v-aţi putea închipui o goarnă mare cât un cal, făcută din piatră, trăsnete şi plumb topit. Nu l-am simţit în piept. L-am simţit în tălpi, căci pământul însuşi se cutremurase.

Amândoi am sărit ca arşi. Denna îmi dădu din greşeală un cap în nas. M-am clătinat, orbit de durere. Ea nu băgă de seamă, fiindcă era ocupată să se împiedice şi să cadă lată, fără să se poată opri din râs.

În timp ce o ajutam să se ridice, am auzit o bufnitură în depărtare. Ne-am urcat cu băgare de seamă în foişor. Dracusul... se zbenguia, ţopăind ca un câine beat, dărâmând copaci cu uşurinţa unui băiat care culcă la pământ tulpini de porumb într-un câmp.

Am urmărit cu răsuflarea tăiată cum se apropie de un stejar secular, mare cât o piatră arsă. Dracusul se ridică pe labele din spate şi le aşeză pe cele din faţă pe o ramură mai joasă, voind să se urce. Ramura, care ea însăşi era cât un copac, se frânse în bucăţi.

Dracusul se ridică din nou, aproape căzând pe copac. Eram sigur că are să se înfigă în ramura ruptă, dar vârful crestat, de lemn dur abia dacă i se adânci puţin în piept înainte să se spargă. Dracusul se izbi de trunchi, care, deşi nu se rupse, pârâi cu un zgomot ca tunetul.

Dracusul se aruncă din nou, săltă şi căzu, rostogolindu-se peste pintenii crestaţi ai pietrelor. Râgâi o vâlvătaie enormă şi se repezi din nou spre trunchiul crăpat, izbindu-l cu capul său mare şi bont. De astă dată, dărâmă copacul, ale cărui rădăcini se desprinseră provocând o explozie de pământ şi piatră.

Mă gândeam numai la zădărnicia încercării de a răni asemenea creatură. Îşi putea face singură mai mult rău din joacă decât i-aş fi făcut eu în zece ani de încercări.

– Nu avem cum să-l omorâm. Mai degrabă am reuşi să atacăm o furtună. Cum l-am putea răni?

– O ademenim peste marginea prăpastiei, veni soluţia Dennei.

– *O?* am întrebat. Ce te face să crezi că e o *ea?*

– Ce te face să crezi că e un *el?* replică ea, apoi scutură din cap, ca pentru a-şi limpezi mintea. Mă rog, nu contează. Ştim că

e atrasă de focuri. Facem un foc şi-l agăţăm de o cracă, spuse şi arătă spre câţiva copaci ce ieşeau cu ramurile de pe marginea versantului de dedesubt. Apoi, când se grăbeşte să stingă focul…

Întinse o palmă şi cu degetele celeilalte mâini mimă mersul dracusului spre pieire.

– Chiar crezi că aşa ceva l-ar răni? am întrebat, neîncrezător.

– Ei bine, începu Denna, când dai un bobârnac unei furnici de pe o masă, nu se răneşte, chiar dacă pentru ea e ca şi cum ar cădea într-o râpă. Dar dacă unul din noi am sări de pe un acoperiş, ne-am răni pentru că suntem mai grei. Mi se pare logic ca un lucru mai mare să cadă şi mai greu. Şi mai mare de atât nu prea găseşti, arătă ea spre creatură.

Avea dreptate, desigur. Se referea la raportul cubului la pătrat, deşi nu ştia cum să-i spună.

– Ar trebui măcar să se rănească, continuă ea. Apoi, nu ştiu, împingem bolovani peste ea sau ceva.

Se uită la mine şi-mi văzu dezaprobarea de pe faţă.

– Ce? E ceva greşit la ideea mea?

– Nu e foarte eroică. Mă aşteptam la ceva cu mai mult fler, am răspuns, cam dispreţuitor.

– Vai, scuză-mă, mi-am uitat acasă armura şi calul de luptă. Eşti doar supărat că creierul tău mare, îndopat la Universitate, nu s-a gândit la nimic şi că planul meu e strălucit.

Arătă în spatele nostru, spre canion.

– Facem focul în una din tăvile alea de metal. Sunt destul de late şi joase şi pot să suporte căldura. Ai găsit sfoară în şopron?

Am simţit că-mi cade cerul în cap, amintindu-mi cum refuzasem sfoara de la spoitor.

– Nu… Nu cred.

Denna mă bătu pe braţ.

– Nu face faţa aia. Când pleacă, noi căutăm prin coliba de jos. Pun pariu că găsim sfoară pe-acolo, spuse şi se uită la dracus. Sincer, ştiu cum se simte. Şi mie-mi vine să fug de nebună şi să sar pe chestii.

– Asta e mania despre care vorbeam.

După un sfert de oră, dracusul părăsi valea. Doar atunci am ieşit din ascunzătoare, eu cu raniţa în spinare, ea cu sacul de mucava în care băgasem toată răşina găsită, aproape o baniţă întreagă.

– Dă-mi magnetita, spuse, lăsând sacul jos. Tu găseşte sfoară. Eu mă duc să-ţi fac un cadou.

Îmi luă piatra din mână şi se îndepărtă, cu părul negru fluturându-i pe urme.

Am căutat repede prin casă, ţinându-mi răsuflarea cât puteam de mult. Am găsit o toporişcă, urcioare sparte, un butoi de făină cu viermi, o rogojină de paie mucegăită, un ghem de aţă, dar nu şi frânghie.

Denna ţipă încântată dindărătul copacilor, fugi până la mine şi îmi împinse un solz negru în mână. Era cald de la soare, puţin mai mare decât al ei, dar mai degrabă oval decât în formă de lacrimă.

– Îţi mulţumesc prea plecat, domniţă.

Rânji şi făcu o plecăciune încântătoare.

– Funie?

Am ridicat ghemul de aţă aspră.

– Asta e tot ce am găsit. Scuze.

Denna se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Asta e. E rândul tău să vii cu un plan. Nu ştii vreo magie ciudată şi minunată de la Universitate? Vreo putere întunecată care mai bine-ar fi lăsată în pace?

Am răsucit solzul în mâini, cu gândul la asta. Aveam ceară şi solzul era o legătură la fel de bună ca orice fir de păr. Puteam să fac o reprezentare a dracusului, dar apoi ce? O arsură la picior nu avea să deranjeze o fiinţă care se simţea atât de bine pe un pat de cărbuni încinşi.

Însă erau şi lucruri mai sinistre pe care le puteai face cu o momâie. Lucruri pe care niciun arcanist cuminte nu ar fi trebuit să le facă. Lucruri cu ace şi cuţite, care să sângereze până la moarte chiar dacă se afla la câteva oraşe depărtare. Vătămare adevărată.

M-am uitat la solzul din mâna mea, rumegând o idee. Era din fier în cea mai mare parte şi mai gros decât palma mea pe lateral. Chiar şi cu o momâie şi un foc puternic ca sursă de energie, nu ştiam dacă puteam să pătrund prin solzi ca să-i fac vreun rău. Mai rău, chiar dacă încercam nu aveam de unde să ştiu dacă funcţiona de fapt. Nu suportam ideea să stau aiurea lângă foc, înfigând ace într-o păpuşă de ceară, în timp ce la kilometri depărtare un dracus turbat se tăvălea în ruinele arzânde ale fermei unei familii nevinovate.

– Nu. Cel puţin nu vreo magie despre care să ştiu.

– Atunci, mergem la şerif să-i spunem că trebuie să adune o poteră cu arcuri, să vină să omoare un dragon-găină mare cât

casa şi turbat de la droguri.

O idee îmi fulgeră în minte.

– Otravă. Trebuie să-l otrăvim.

– Ai cumva un litru de arsenic la tine? întrebă ea neîncrezătoare. Şi de-ai avea, ar fi destul pentru o dihanie atât de mare?

– Nu arsenic.

Am împuns sacul de mucava cu vârful piciorului. Denna coborî privirea.

– A, făcu ea, descurajată. Cum rămâne cu poneiul meu?

– Cred că trebuie să-l scoţi din lista de cadouri. Dar ne rămâne destul pentru harpă. De fapt, pun rămăşag că putem face chiar mai mulţi bani de pe cadavrul dracusului. Solzii ar valora o avere. Şi naturaliştii de la Universitate s-ar da peste cap dacă…

– Bine. Nu trebuie să mă convingi. Ştiu că e ceea ce trebuie să facem. Oricum, zâmbi ea, aşa ajungem eroi şi omorâm dragonul. Comoara lui e doar un câştig în plus.

Am râs.

– Bine atunci, cred că ar trebui să ne îndreptăm spre dealul cu pietre arse şi să facem un foc ca să-l momim.

Denna părea nedumerită.

– De ce? Ştim că are să se întoarcă aici. De ce nu facem un foc aici şi aşteptăm?

– Uită-te câţi copaci de danar au mai rămas.

Denna privi în jur.

– I-a mâncat pe toţi?

– Da. Dacă îl omorâm în seara asta, ajungem în Trebon până se lasă noaptea. M-am săturat să dorm pe-afară. Vreau o baie, o masă caldă şi un pat adevărat.

– Minţi din nou, spuse ea voios. Începi să te descurci mai bine, dar pentru mine eşti străveziu ca un izvor adânc de-o palmă. Spune-mi adevărul, îmi ceru ea, bătându-mă cu degetul pe piept.

– Vreau să te văd ajunsă în Trebon. În caz că ai mâncat prea multă răşină. N-aş avea încredere în niciun doctor care trăieşte pe-aici, dar probabil au leacuri pe care pot să le folosesc. În caz că e nevoie.

– Eroul meu, zâmbi Denna. Eşti un dulce, dar mă simt bine.

Mi-am întins mâna şi i-am dat un bobârnac peste ureche, puternic.

Îşi duse repede mâna la cap, cu o mină indignată.

– Auu… oh.

Părea nedumerită.

– Nu doare deloc, nu?

– Nu.

– Uite care-i adevărul. Cred că ai să fii bine, dar nu pot să ştiu sigur. Nu ştiu câtă răşină mai ai în sânge. O să-mi fac o idee mai clară într-o oră, dar, dacă se întâmplă ceva rău, prefer să fii mai aproape de Trebon. Nu de alta, dar n-aş vrea să te car tot drumul, am glumit, apoi am privit-o drept în ochi. Nu risc cu vieţile celor la care ţin.

Mă ascultă cu chipul mohorât. Apoi rânjetul îi înflori înapoi pe faţă.

– Îmi place bravura ta bărbătească. Mai fă-o.

Capitolul 79
Vorbe dulci

Ne luă cam două ore să ne întoarcem la dealul cu pietre arse. Am fi ajuns mai repede, dar mania Dennei devenea tot mai puternică şi surplusul ei de energie era mai degrabă o piedică decât un ajutor. Era distrasă de orice şi se ducea după orice îi atrăgea interesul. Am trecut acelaşi mic pârâu pe care-l trecusem la venire şi, în ciuda faptului că apa nu ajungea mai sus de glezne, Denna insistă să se îmbăieze. M-am spălat şi eu puţin, apoi m-am îndepărtat la o distanţă cuviincioasă şi am ascultat-o cântând mai multe cântece deocheate. Făcu şi câteva aluzii nu tocmai subtile că ar trebui să mă alătur.

Nu are rost să mai spun că am păstrat distanţa. Există nume pentru cei ce profită de femei care nu sunt în deplin control asupra propriilor emoţii şi niciunul din acele nume nu are să-mi fie vreodată atribuit pe bună dreptate.

***

Odată ajunşi pe vârful dealului, am profitat de surplusul de energie al Dennei şi am trimis-o să adune lemne de foc în timp ce am făcut o vatră chiar mai mare decât prima. Cu cât focul era mai mare, cu atât mai repede avea să atragă atenţia dracusului.

M-am aşezat lângă sacul de mucava şi l-am deschis. Răşina mirosea a pământ. Denna se întoarse pe culmea dealului şi trânti un braţ de lemne.

– Câtă răşină ai să foloseşti?

– Încă trebuie să-mi dau seama. Nu-i chiar o ştiinţă exactă.

– Dă-i-o pe toată. Măcar să ştim ceva sigur.

Am clătinat din cap.

– N-avem de ce să exagerăm. Am irosi-o aşa. Oricum, e un calmant puternic atunci când e rafinată cum trebuie. Leacul le-ar fi de folos oamenilor…

– …Şi ţie ţi-ar fi de folos banii.

– Nu neg. Dar mă gândeam mai degrabă la harpa ta. Ţi-ai pierdut lira în focul acela. Ştiu cum e să trăieşti fără un instrument.

– Ai auzit vreodată povestea despre băiatul cu săgeţi de aur? întrebă Denna. Întotdeauna m-a deranjat când eram mică. Trebuie să vrei destul de mult să omori pe cineva ca să tragi cu o săgeată de aur. De ce să nu ţii aurul şi să te duci acasă?

– Cu siguranţă, ai dat un luciu nou poveştii, am spus, uitându-mă la sac.

Bănuiam că atâta răşină ar fi valorat cel puţin cincizeci de talanţi, vândută unui spiţer. Poate chiar şi o sută, depinzând de cât de rafinată era.

Denna ridică din umeri şi se întoarse printre copaci să caute mai multe vreascuri. Între timp, eu încă socoteam de câtă răşină aveam nevoie să otrăvesc o şopârlă de cinci tone. Era un coşmar, complicat de faptul că nu aveam cum să fac măsurători precise. Am început cu o bucăţică de mărimea unghiei de la degetul mic, cam cât credeam că înghiţise de fapt Denna. Însă ea luase mult cărbune, care tăia efectul în jumătate. Rămâneam cu un bob de răşină puţin mai mare decât unul de mazăre.

Dar era doar cantitatea necesară să facă o fată să fie euforică şi plină de energie. Eu voiam să omor dracusul. Pentru asta, am triplat doza, după care am mai triplat-o o dată. Rezultatul era un bob de mărimea unui strugure copt.

Bănuiam că dracusul cântărea cinci tone şi vreo opt sute de ocale. Mă gândeam că Denna cântărea cam cincizeci şi două, cincizeci şi patru de ocale. Asta însemna că trebuia să înmulţesc cu o sută doza de mărimea unui strugure ca să omor bestia. Am făcut zece bobiţe de mărimea strugurelui, apoi le-am tercit împreună. Era de mărimea unei caise. Am făcut încă nouă bile de mărimea caisei şi le-am pus într-o găleată de lemn pe care o adusesem de pe plantaţia de danar. Denna mai aduse un braţ de lemne şi se uită în găleată.

– Atât? întrebă ea. Nu pare prea mult.

Avea dreptate. Nu arăta mult în comparaţie cu statura gigantică a dracusului. I-am explicat cum îmi făcusem estimarea. Încuviinţă.

– Pare suficient, mă gândesc. Dar nu uita că a mâncat copaci de danar pentru o bună parte a lunii. Probabil, are toleranţă.

I-am dat dreptate şi am mai adăugat cinci bulgări în găleată.

– Şi ar putea să fie mai rezistent decât crezi. Poate răşina nu are acelaşi efect la şopârle.

I-am dat din nou dreptate şi am pus încă cinci bulgări. Apoi, după o clipă de gândire, am mai pus unul.

– Aşa ajungem la douăzeci şi unu. Un număr norocos. Trei de şapte.

– Nu-i nimic rău în a avea norocul de partea ta, fu Denna de acord.

– Vrem şi să moară repede. E mai milos faţă de dracus şi mai sigur pentru noi.

Denna se uită la mine.

– Aşa că o dublăm?

Am încuviinţat şi ea se făcu din nou nevăzută printre copaci, câtă vreme eu am făcut încă douăzeci şi unu de bile şi le-am aruncat în găleată. Reveni cu mai multe vreascuri tocmai când făceam ultima bilă.

Am turtit răşina de fundul găleţii.

– Ar trebui să fie mai mult decât suficient, am spus eu. Atât de mult ofal ar putea să omoare întreaga populaţie a Trebonului de două ori.

Ne-am uitat la găleată. Conţinea cam o treime din toată răşina pe care o găsisem. Ce rămăsese în sac era destul să-i poată cumpăra Dennei o harpă, să-mi plătească datoria la Devi şi să ne rămână suficienţi bani cât să trăim confortabil câteva luni bune. Mă gândeam deja la haine noi, un set întreg de strune şi la o sticlă de vin de fructe din Avenna…

Apoi m-am gândit la dracusul care dădea trunchiuri de copac la o parte ca pe paie, sfărâmându-le fără să-şi dea seama cu greutatea sa.

– Ar trebui s-o dublăm din nou, rosti Denna, ca un ecou al gândurilor mele, doar ca să ne asigurăm.

Am dublat-o din nou, rulând încă patruzeci şi două de bile, în timp ce Denna aducea vreascuri.

Am făcut focul tocmai când începu să plouă. Focul era mai mare decât ultimul, în speranţa că aşa va atrage dracusul mai repede. Voiam s-o ştiu pe Denna în relativa siguranţă a Trebonului cât mai curând posibil.

La sfârşit, am încropit o scară folosind toporişca şi ghemul de sfoară pe care-l găsisem. Era urâtă, dar folositoare. Am sprijinit-o de marginea pietrei arse. De data asta, aveam o cale rapidă până sus.

***

Cina noastră nu fu nici pe departe atât de fastuoasă ca noaptea trecută. Ne-am mulţumit cu ultimele bucăţi de pâine deja râncedă, carne uscată şi câţiva cartofi copţi la marginea focului.

În timp ce mâncam, i-am spus Dennei întreaga poveste a focului din Partizanat. O făcusem în parte pentru că eram tânăr, în călduri şi voiam cu disperare să o impresionez, dar voiam de

asemenea să o fac să înţeleagă că nu putusem să vin la întâlnirea noastră din pricina unor împrejurări pe care nu le-aş fi putut controla. A fost publicul perfect, atentă şi icnind atunci când era cazul.

Nu mai eram îngrijorat că era în pericol. După ce adunase un mic munte de surcele, mania începea să-i dispară, lăsând-o într-o letargie mulţumită, aproape visătoare. Ştiam însă că efectele secundare aveau s-o lase extenuată. Voiam să ajungă în siguranţă într-un pat în Trebon şi să se recupereze.

După ce am terminat de mâncat, m-am dus după ea. Se aşezase cu spatele sprijinit de o piatră arsă.

– Bine, trebuie să te verific, am spus pompos.

Îmi zâmbi leneş, cu ochii pe jumătate închişi.

– Chiar te pricepi să spui vorbe dulci unei fete, nu-i aşa?

I-am luat pulsul cu degetele pe scobitura gâtului suplu. Era încet, dar constant. Se dădu în spate la atingerea mea.

– Mă gâdili.

– Cum te simţi?

– Obosită, răspunse cu glas adormit. Bine şi obosită şi mi-e puţin rece…

Deşi era de aşteptat, era totuşi puţin surprinzător, având în vedere că eram la doar câţiva metri de un foc care ardea în vâlvătăi. I-am adus pătura din raniţă. Se băgă repede sub ea.

M-am apropiat ca să-i văd ochii mai bine. Pupilele îi erau încă largi şi încete, dar nu mai mult decât înainte. Îmi puse o mână pe obraz.

– Ai cea mai dulce faţă, îmi spuse, uitându-se visător la mine. E ca bucătăria perfectă.

M-am căznit să nu zâmbesc. Era în delir. Avea să intre şi să iasă din el până ce extenuarea o făcea să adoarmă. Dacă îi vezi pe unii vorbind singuri tot felul de lucruri fără noimă, se prea poate să nu fie ţicniţi, ci doar nişte mâncători de dulce îmbuibaţi de danar.

– O bucătărie?

– Da. Totul se potriveşte şi bolul cu zahăr e exact unde ar trebui să fie.

– Cum te simţi când respiri?

– Normal. Puţin greu, dar normal.

Inima îmi bătu puţin mai tare când am auzit-o.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am probleme să respir. Uneori mi se strânge pieptul, de

parcă respir prin budincă, zise şi începu să râdă. Am spus budincă? Voiam să spun melasă. Ca o budincă dulce de melasă.

M-am abţinut să strig mânios la ea că i-am zis să mă anunţe dacă avea probleme să respire.

– Acum ţi-e greu să respiri?

Ridică indiferent din umeri.

– Trebuie să-ţi ascult răsuflarea. Dar nu am instrumente aici, aşa că te rog să te deschizi puţin la cămaşă. Trebuie să-mi lipesc urechea de pieptul tău.

Denna dădu ochii peste cap şi îşi desfăcu mai mult din cămaşă decât era nevoie.

– Asta e o noutate. Nimeni n-a mai încercat asta cu mine până acum, spuse ea puţin acid, vorbind pentru o clipă aşa cum o făcea de obicei.

M-am aplecat şi mi-am pus urechea pe sternul ei.

– Cum îmi sună inima?

– Înceată, dar puternică. Ai o inimă bună.

– Nu spune nimic?

– Nimic ce aş putea să aud.

– Ascultă mai bine.

– Respiră adânc şi nu vorbi, am rugat-o. Trebuie să-ţi ascult răsuflarea.

Am ascultat. Aerul îi intră în piept şi i-am simţit un sân apăsându-mi braţul. Expiră şi suflul ei îmi mângâie ceafa. Mi se făcu toată pielea de găină.

Îmi închipuiam privirea dojenitoare a lui Arwyl. Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez pe ceea ce făceam. Înăuntru şi afară, parcă ascultam vântul trecând printre copaci. Înăuntru şi afară, auzeam un pârâit slab, ca o hârtie mototolită, ca un suspin sugrumat. Dar nu umezeală, nici pocnituri.

– Părul îţi miroase frumos, spuse ea.

M-am ridicat.

– Eşti bine. Spune-mi dacă te simţi rău sau diferit.

Încuviinţă, zâmbind visător.

Enervat că dracusul părea să nu aibă chef să-şi facă apariţia, am aruncat mai multe vreascuri pe foc. M-am uitat spre stâncile de nord, dar nu am zărit nimic în lumina ştearsă, în afară de contururile copacilor şi pietrelor.

Denna râse dintr-odată.

– Ţi-am făcut cumva faţa un bol de zahăr sau ceva? întrebă, privindu-mă cu ochii întredeschişi. Spun măcar ceva cu noimă?

– E doar puţin delir, am liniştit-o. Are să-ţi tot vină şi să-ţi treacă până să adormi.

– Sper că te distrezi la fel de mult ca mine, spuse ea, înfăşurându-se mai bine în pătură. E ca un vis moale, dar nu prea cald.

Am urcat scara până pe piatra arsă, unde ne-am pus lucrurile. Am luat un pumn de răşină din sac, am coborât şi am aruncat-o la marginea focului. Arse cu fum negru, acru, pe care vântul îl purtă spre nord şi spre vest, spre stâncile nevăzute. Speram că dracusul avea să-i prindă mirosul şi să vină încoace mâncând pământul.

– Am avut pneumonie, când eram doar cât un pumn, spuse Denna fără inflexiune în glas. De aceea plămânii mei nu sunt prea buni. E groaznic să nu poţi răsufla uneori. Continuă să vorbească ţinând ochii pe jumătate închişi, aproape ca şi cum ar fi gândit cu voce tare: N-am mai respirat două minute şi-am murit. Uneori mă întreb dacă nu e cumva o greşeală la mijloc, dacă nu ar trebui să fiu moartă. Dar dacă nu e o greşeală, trebuie să fiu aici cu un scop. Dar care e acesta, nu ştiu.

Era foarte posibil ca nici măcar să nu-şi dea seama că vorbea şi o chiar mai mare posibilitate ca unele din cele mai importante părţi ale creierului ei să fi adormit deja, iar ea să nu-şi amintească nimic dimineaţa. Pentru că nu ştiam ce să răspund, am încuviinţat pur şi simplu.

– E primul lucru pe care mi l-ai spus. *Mă întrebam oare de ce eşti* a*ici?* Cele şapte cuvinte ale mele. Şi eu mă întreb asta de atâta vreme.

Soarele, demult ascuns îndărătul norilor, apuse în sfârşit după munţii de est. În mijlocul întunecimii care se pogora peste lume, culmea dealului părea ca o insulă în marele ocean al nopţii.

Denna începu să moţăie, cu capul cufundându-i-se încet în piept, apoi tresărind înapoi. M-am dus la ea şi i-am întins mâna.

– Haide, dracusul trebuie să apară curând. Ar trebui să urcăm pe piatră.

Încuviinţă şi se ridică, cu păturile încă înfăşurate în juru-i. Am urmat-o până la scară, unde urcă încet şi cu greu până pe piatra arsă. Era răcoare acolo pe piatră, departe de foc. Am aşternut o pătură pe jos şi am ajutat-o să se aşeze, înfofolită în cealaltă pătură. Frigul păru să o trezească puţin şi se uită supărată în jur, tremurând.

– Găină nenorocită! Vino şi mănâncă-ţi cina. Mi-e frig.

– Speram ca până acum să te bag într-un pat cald în Trebon. S-a zis cu planul meu strălucit.

– Întotdeauna ştii unde faci, mormăi ea, delirând puţin. Eşti important, cu ochii tăi verzi, care mă privesc de parcă însemn ceva. Nu mă supăr că ai lucruri mai bune de făcut. Mă bucur să te am pentru mine din când în când. Ştiu că sunt norocoasă pentru asta, să te am măcar puţin.

Am încuviinţat să-i fac pe plac, în vreme ce căutam pe coline vreo urmă de dracus. Am rămas aşa împreună, cu ochii pierduţi în întuneric pentru câtăva vreme. Denna moţăi puţin, apoi se trase în sus, străbătută de un alt fior violent.

– Ştiu că nu te gândeşti la mine…

E indicat să le faci pe plac celor care delirează, ca nu cumva să devină violenţi.

– Mă gândesc la tine tot timpul, Denna.

– Nu mă lua de sus, spuse supărată, apoi vocea i se îmblânzi din nou. Nu te gândeşti aşa la mine. E-n regulă. Dar dacă şi ţie ţi-e frig, ai putea să vii aici să-ţi pui braţele în jurul meu. Doar puţin.

Cu inima bătându-mi în gât, m-am apropiat şi m-am aşezat în spatele ei, cuprinzând-o cu braţele.

– Ce bine e, spuse, relaxându-se. Mă simt ca şi cum mi-a fost frig de când mă ştiu.

Am stat acolo, privind spre nord. Se lăsă pe mine, adorabilă în braţele mele. Respiram blând, nedorind să o deranjez.

Denna se agită puţin, murmurând.

– Eşti atât de blând! Niciodată nu insişti…

Se opri din nou, odihnindu-şi capul pe umărul meu. Apoi se dezmetici din nou.

– Ai putea, ştii tu, să insişti mai mult. Doar puţin.

Şedeam acolo, în întuneric, ţinându-i trupul adormit în braţe. Era moale şi caldă, nedescris de preţioasă inimii mele. După câteva clipe, spatele începu să mă doară de la presiunea de a-i suporta atât greutatea ei, cât şi pe a mea. Piciorul începu să-mi amorţească. Părul ei îmi gâdila nasul. Şi cu toate astea, n-am mişcat un muşchi, de teamă să nu spulber cel mai minunat moment al vieţii mele.

Denna se foi în somn, apoi începu să alunece într-o parte şi se trezi cu o smucitură.

– Întinde-te, spuse ea, cu voce din nou limpede.

Se luptă cu pătura, trăgând-o la o parte ca să nu mai fie între

noi.

– Hai sub pătură. Şi ţie trebuie să-ţi fie frig. Nu eşti preot, aşa că n-ai să ai necazuri pentru aşa ceva. Vom fi bine. Doar puţin bine, în frig.

Mi-am pus din nou braţele în jurul ei, iar Denna trase pătura peste amândoi.

Şedeam pe-o parte, ca două linguri într-un sertar. Braţul meu îi ajunse sub cap, ca o pernă. Se cuibări în mine, iar trupul ei se lipi atât de uşor şi firesc de al meu de parcă fusese menită să fie astfel.

Cum şedeam acolo, mi-am dat seama că greşisem mai înainte, *acesta* era cel mai minunat moment al vieţii mele.

Denna se agită în somn.

– Ştiu că nu ai vorbit serios, spuse ea cu glas limpede.

Vocea îi era diferită, îşi pierduse oboseala şi visarea. Mă întrebam dacă nu cumva vorbea în somn.

– Ce anume? am întrebat şoptit.

– Ce ai spus înainte. Că-mi dai una şi mă faci să mănânc cărbuni. Nu m-ai lovi niciodată, spuse şi întoarse puţin capul spre mine. Nu ai face-o, nu? Nici dacă ar fi pentru propriul bine?

Mă cuprinse un fior.

– Ce vrei să zici?

Urmă o pauză lungă, în care începusem să cred că adormise din nou.

– Nu ţi-am spus totul. Ştiu că Frasin n-a murit la fermă. M-a găsit când mă îndreptam spre foc. A venit la mine şi mi-a spus că toţi nuntaşii sunt morţi. A spus că oamenii ar fi bănuitori dacă aş fi singura care să supravieţuiască…

Am simţit o furie mocnită, sumbră, ridicându-se în mine. Ştiam ce avea să-mi spună, dar am lăsat-o să vorbească. Nu voiam să aud, dar ştiam că avea nevoie să o spună cuiva.

– Nu a făcut-o din senin, continuă ea. S-a asigurat că era ceea ce-mi doream. S-a asigurat că voiam într-adevăr să o facă. M-a pus să-l rog să mă lovească. Numai ca să fie sigur. Şi a avut dreptate, rosti fără să mişte un muşchi. Chiar şi aşa au crezut că am ceva de-a face cu tot ce s-a întâmplat. Dacă n-ar fi făcut-o, acum aş fi fost în temniţă. M-ar fi spânzurat.

Stomacul mi-era mistuit de amar.

– Denna, un om care poate să-ţi facă aşa ceva… nu te merită. Nici pe departe. Nu mai e o problemă de jumătate de pâine. E o pâine râncedă. Meriţi mai mult.

– Cine ştie ce merit? Nu e cea mai bună pâine a mea. E singura. E el sau foamea.

– Ai şi alte opţiuni, am spus, apoi m-am oprit, amintindu-mi de discuţia cu Deoch. Trebuie… trebuie să…

– Te am pe tine, spuse ea visător, cu glas cald şi somnoros, ca de copil pus la culcare. Vei fi tu prinţul meu din poveşti, care să mă apere de porci? Să-mi cânţi? Să mă iei în braţe şi să mă duci în copaci înalţi…

– Îţi jur, am spus, dar, după greutatea capului ei pe braţ, ştiam deja că adormise în sfârşit.

Capitolul 80
Atingerea fierului

Stăteam treaz, simţind răsuflarea blândă a Dennei pe braţ. Nu aş fi putut să dorm nici dacă aş fi vrut. Apropierea ei mă umplea de energie, de căldură, de un zumzet nedesluşit. Am rămas treaz, savurând fiecare moment, preţuindu-l ca pe o nestemată.

Apoi am auzit zgomotul îndepărtat al unei crengi frânte. Apoi, un altul. Mai devreme, abia aşteptam ca dracusul să vină în grabă la focul nostru. Acum, mi-aş fi dat şi mâna dreaptă să-l fac să-şi vadă de drum măcar pentru alte cinci minute.

Însă veni. Am început să mă ridic uşor de lângă Denna. Abia dacă se mişcă în somn.

– Denna?

Am scuturat-o blând, apoi tot mai tare. Nu mă mira. Puţine lucruri erau mai adânci decât somnul unui mâncător de dulce.

Am acoperit-o cu pătura şi i-am pus raniţa într-o parte şi sacul în cealaltă. Dacă se rostogolea în somn, avea să dea de una din ele înainte să se apropie de marginea pietrei arse.

M-am dus pe cealaltă parte a pietrei şi m-am uitat spre miazănoapte. Norii erau încă deşi, aşa că nu vedeam mai nimic dincolo de cercul de lumină al focului.

Pipăind atent, am găsit bucata de sfoară întinsă pe piatră. Celălalt capăt era legat de mânerul găleţii de jos, pusă exact între foc şi piatra arsă. Marea mea frică fusese ca dracusul să strivească din neatenţie găleata înainte să o miroasă. Plănuiam să o trag sus dacă era cazul şi să o cobor mai apoi. Denna râsese de planul meu, numindu-l pescuit de găini.

Dracusul apăru pe culmea dealului, mişcându-se cu zgomot prin tufăriş. Se opri chiar în afara cercului de lumină. Ochii lui întunecaţi aveau un licăr roşu şi roşu îi lucea şi pe solzi. Pufni zgomotos şi începu să dea târcoale focului, legănând încet din cap. Suflă un nor de foc în ceea ce era fie o formă de salut, fie o provocare. Se aruncă spre foc. Deşi îl urmărisem destul de mult până acum, încă mă uluia viteza enormului animal. Se opri chiar lângă foc, pufni din nou şi se îndreptă spre găleată.

Deşi găleata era făcută din lemn gros şi cu o capacitate de vreo opt litri, arăta ca o ceşcuţă pe lângă capul masiv al dracusului. Adulmecă din nou, apoi împinse uşor găleata cu nasul şi o răsturnă. Găleata se rostogoli într-un semicerc, însă nu mă

îngrijoram pentru că lipisem bine răşina de fundul ei. Dracusul mai făcu un pas, pufni şi o înghiţi într-o clipită.

Eram aşa de uşurat că aproape am uitat să dau drumul sforii. Îmi fu smucită din mâini de dracusul care mestecă găleata puţin, strivind-o în fălcile-i puternice. Apoi începu să-şi tot ridice şi să-şi coboare capul, împingând melasa pe gâtlej. Am oftat de uşurare şi m-am aşezat să privesc dracusul, care reîncepu să ocolească focul. Scuipă un potop de foc albastru, apoi încă unul, după care începu să se rostogolească în vatră, împrăştiind jarul împrejur.

Odată ce stinse focul, dracusul urmă acelaşi tipar ca înainte. Căută limbile risipite de foc, le stinse sub greutatea sa, apoi mâncă lemnele. Aproape îmi imaginam cum fiecare vreasc şi cracă îi împingea răşina mai adânc în stomac, amestecând-o, fărâmând-o, forţând-o să se dizolve.

Am aşteptat un sfert de oră să-şi termine ritualul. Speram să-l apuce deja efectele răşinii. După estimările mele, mâncase de şase ori cantitatea unei doze letale. Ar fi trebuit să ajungă repede la fazele iniţiale de euforie şi manie. Apoi aveau să urmeze delirul, paralizia, coma şi moartea. După calculele mele, totul trebuia să se sfârşească într-o oră, iar eu speram chiar că mai devreme.

Mă simţeam măcinat de regret, uitându-mă la el cum îşi vedea de treabă şi stingea flăcările împrăştiate. Era un animal magnific. Îmi părea rău să-l omor chiar mai mult decât îmi părea rău pentru cei şaizeci de talanţi pierduţi pe care i-aş fi luat pe ofal. Dar ştiam prea bine ce s-ar fi întâmplat dacă lăsam lucrurile să-şi urmeze cursul. Nu voiam să am pe conştiinţă moartea unor oameni nevinovaţi.

Nu trecu mult până să se oprească din mâncat. Doar se tăvălea peste ramurile răsfirate, stingându-le. Începuse să se mişte mai vioi, semn că răşina de danar îşi făcea efectul. Mormăia lung şi adânc. *Mrrrr. Mrrrr.* Un noian de foc albastru. Se rostogoli. *Mrrrr.* Iar se rostogoli.

Curând, nu mai rămase nimic în afară de patul de tăciuni. Ca şi data trecută, dracusul se culcă pe el, stingând orice urmă de lumină de pe culme. Rămase locului o vreme, fără să scoată un sunet. Apoi mormăi din nou. *Mrrrr. Mrrrr.* Încă o pală de foc. Începu să se mişte cu neastâmpăr pe patul de cărbuni. Dacă aceasta era declanşarea maniei, venea cam târziu pentru placul meu. Speram să fie deja în delir. Oare greşisem dozajul?

Când ochii mi se obişnuiră cu bezna, mi-am dat seama că mai

era o sursă de lumină prin apropiere. La început, am crezut că norii începeau să se spargă şi că ieşise luna. Dar când mi-am întors privirea de la dracus şi m-am uitat în spatele meu am înţeles adevărul.

În sud-vest, la doar trei kilometri depărtare, Trebonul era luminat de focuri. Nu era lumina slabă a lumânărilor din ferestre, ci flăcări înalte ce se înălţau pretutindeni. Preţ de o clipă, am crezut că târgul luase foc.

Apoi mi-am dat seama ce se întâmpla de fapt: festivalul recoltei. Oamenii ridicaseră un rug uriaş în mijlocul târgului şi altele mai mici în faţa caselor unde îi cinsteau cu cidru pe muncitorii osteniţi. Probabil că se îmbătau şi aruncau oameni negri în foc. Paiaţe făcute din snopi, din ovăz, paie şi pleavă. Paiaţe făcute să ia foc repede şi tare, într-un ritual care celebra sfârşitul anului, o perioadă ce trebuia să ţină demonii la depărtare.

În spatele meu, dracusul grohăi. M-am uitat la el. La fel cum făcusem şi eu, era cu spatele la Trebon, cu ochii aţintiţi spre stâncile de nord.

Nu sunt un individ religios, dar atunci m-am rugat. M-am rugat lui Tehlu şi îngerilor săi ca dracusul să moară, să adoarmă împăcat fără să se întoarcă spre focurile târgului, ce luminau în noapte.

Am aşteptat câteva minute. La început, am crezut că dracusul adormise. Dar când ochii mi se obişnuiră chiar mai mult cu bezna, mi-am dat seama că se clătina încontinuu dintr-o parte în alta. Focurile din Trebon păreau să se înteţească. Trecuse o oră de când mâncase răşina. De ce nu murise?

Voiam să-i arunc şi restul răşinii, dar nu îndrăzneam. Dacă dracusul se întorcea spre mine, ar fi fost cu faţa spre sud, spre târg. Şi chiar dacă i-aş fi aruncat sacul de răşină chiar înaintea nasului, poate că s-ar fi sucit să-şi facă un culcuş mai bun pe jar şi tot ar fi văzut focurile. Poate că…

Dracusul dădu glas unui răcnet bubuitor şi adânc, ca înainte. Nu mă îndoiam că se auzise până în Trebon. Nu m-ar fi surprins dacă s-ar fi auzit hăt până-n Imre. M-am uitat la Denna. Se foi în somn, dar nu se trezi.

Fiara se ridică de pe culcuşul de cărbuni, întinzându-se ca un căţeluş. Cărbunii mai luceau pe alocuri şi, la lumina lor aproape stinsă vedeam cum uriaşul se întoarce, muşcând din aer…

– Nu, am spus. Nu nu nu.

M-am uitat spre Trebon. M-am mai uitat înapoi la dracus: vedeam flăcările vioaie ale oraşului reflectate în ochii săi enormi. Răsuflă o altă vâlvătaie. Acelaşi gest pe care îl făcuse mai înainte: salut sau provocare.

Apoi o luă la goană, aruncându-se cu capul înainte în jos pe coasta dealului. Auzeam cum dărâma copacii în calea sa. Încă un răcnet.

Mi-am aprins lampa simpatetică şi m-am dus la Denna. Am început s-o scutur cu toată puterea.

– Denna. Denna! Scoală-te!

Abia dacă se urni o idee.

I-am ridicat o pleoapă şi i-am verificat pupila. Nu mai arăta semne de încetineală şi se micşoră prompt ca răspuns la lumină. Însemna că răşina începea să-i părăsească organismul. Era simplă extenuare, nimic altceva. Doar ca să mă asigur, am mai repetat procesul cu ambele pupile.

Da. Pupilele îi erau în regulă. Şi ea era în regulă. Ca într-o confirmare, Denna se strâmbă din pricina luminii şi mormăi ceva care cu siguranţă nu se potrivea unei doamne. Nu am prea înţeles ce spunea, dar repetă de câteva ori cuvintele „curvarule” şi „’te-n mă-ta”.

Am ridicat-o cu pături cu tot şi am coborât cu atenţie. Ajuns între pietrele arse, am acoperit-o din nou bine cu păturile. Păru să se trezească din pricina vânzolelii.

– Denna?

– Moteth? bolborosi ea, cu ochii abia mişcându-se pe sub pleoape.

– Denna! Dracusul se îndreaptă spre Trebon! Trebuie să…

M-am oprit. În parte pentru că era evident că se cufundase din nou în somn, dar şi fiindcă nu eram sigur ce puteam să fac.

Dar trebuia să fac ceva. În mod normal, dracusul ar fi evitat târgul, dar înnebunit de răşină cum era, n-aveam idee cum avea să reacţioneze la focurile de recoltă. Dacă făcea prăpăd prin oraş, ar fi fost numai din vina mea. Nu puteam să stau cu mâinile în sân. Am urcat în grabă în vârful pietrei, am luat raniţa şi sacul şi am coborât. Am deşertat raniţa pe pământ. Am înhăţat săgeţile, le-am înfăşurat în cămaşa mea sfâşiată şi le-am băgat înapoi în raniţă. Am băgat şi solzul tare ca fierul, apoi am pus sticla de rachiu în sacul de mucava, care ajunse şi el în raniţă.

Cum aveam gura uscată, am luat o înghiţitură din burduf, pe care i l-am lăsat Dennei. Avea să fie însetată nevoie mare.

Mi-am aruncat raniţa pe umăr şi am strâns-o bine. Apoi mi-am aprins lampa simpatetică, am luat toporişca şi dus am fost.

Trebuia să omor un dragon.

***

Am fugit nebuneşte prin pădure, cu lampa simpatetică săltându-mi în mână, dezvăluind obstacole cu doar o clipită înainte să dau peste ele. Nu-i de mirare că m-am împiedicat şi m-am dus de-a berbeleacul în jos pe deal. Când m-am ridicat, mi-am găsit repede lampa, dar nu m-am mai deranjat să caut toporişca, ştiind în sinea mea că nu avea să fie de niciun folos împotriva fiarei.

Am mai căzut de două ori până să ajung la drum, apoi mi-am băgat bărbia în piept şi m-am îndreptat în goană spre luminile îndepărtate ale târgului. Ştiam că dracusul se mişca mai repede decât mine, dar speram că avea să fie încetinit de copaci sau dezorientat. Dacă ajungeam înaintea lui, puteam să-i avertizez pe oameni, să-i fac să se pregătească…

Dar nici n-am ieşit bine dintre copaci că am văzut că focurile deveniseră mai sălbatice, mai strălucitoare. Casele ardeau. Auzeam mugetele aproape neîntrerupte ale dracusului, însoţite de strigăte şi ţipete disperate.

Am încetinit când m-am apropiat de oraş, căutând să-mi trag răsuflarea. Apoi m-am căţărat anevoie pe zidul unei case cu două etaje să ajung pe unul dintre puţinele acoperişuri mai înalte, de unde puteam să văd mai bine ce se petrecea.

Rugul din piaţa târgului fusese împrăştiat pretutindeni. Câteva case şi prăvălii din apropiere aveau pereţii sparţi, ca nişte butoaie putrezite şi erau mistuite de flăcări. Limbi de foc jucau pe jgheaburile de lemn ale acoperişurilor. De nu ar fi plouat cu puţin înainte, tot oraşul ar fi fost pradă flăcărilor şi nu doar câteva clădiri răsfirate. Totuşi, era doar o problemă de timp.

Încă nu zărisem dihania, dar auzeam zgomotele pe care le scotea în vreme ce se tăvălea prin ruinele unei case în flăcări. Am văzut o coloană de foc albastru ridicându-se deasupra acoperişurilor şi i-am auzit din nou răgetul. Sunetul îmi trimise fiori reci pe spinare. Cine ştie ce-i trecea prin mintea îmbuibată de răşină?

Vedeam oameni pretutindeni unde mă uitam. Unii stăteau locului, nedumeriţi, alţii erau cuprinşi de panică şi fugeau la biserică, sperând să găsească adăpost îndărătul zidurilor înalte de piatră şi a roţii imense de fier care le promitea să le ofere

ocrotire împotriva demonilor. Dar uşile bisericii erau ferecate şi fură nevoiţi să caute adăpost altundeva. Unii doar priveau, îngroziţi şi cu ochii în lacrimi, de la ferestrele lor. Însă o bună parte din ei îşi păstraseră calmul şi formaseră un şir de cărat găleţi de la bazinul de apă al târgului, aflat deasupra primăriei, până la o clădire în flăcări din apropiere.

Şi atunci mi-am dat seama ce trebuia să fac. Era ca şi cum aş fi păşit dintr-odată pe scenă. Teama şi ezitarea mă părăsiseră. Tot ce-mi mai rămânea era să-mi joc rolul.

Am sărit pe un acoperiş din apropiere, apoi mi-am croit drum peste câteva altele până când m-am apropiat de o casă din apropierea pieţei, al cărei acoperiş fusese aprins de o flacără răzleaţă din rug. Eram la numai două acoperişuri depărtare când am alunecat. Îmi dădusem seama prea târziu că mergeam pe acoperişul hanului, care nu avea şindrile de lemn, ci ţigle alunecoase de la ploaie. Mi-am aplanat alunecarea cu călcâiele şi degetele şi m-am oprit abia la marginea acoperişului, cu inima bubuind în piept. Cu răsuflarea tăiată, mi-am dat jos cizmele să mă pot mişca mai în voie. Apoi, cu senzaţia cunoscută a acoperişului sub tălpile pline de bătături, am început să alerg, să sar, să alunec şi să sar din nou. La sfârşit, m-am aruncat spre o streaşină, m-am balansat cu o mână pe ea şi am aterizat pe acoperişul plat de piatră al primăriei.

Cu o bucată de şindrilă în flăcări în mână, am urcat scara până deasupra rezervorului de apă şi am şoptit o mulţumire oricui îl lăsase descoperit. În fuga mea pe acoperişuri, flacăra care juca pe şindrilă se stinsese, lăsând doar o linie roşiatică pe marginea ei. Am suflat atent şi imediat flacăra zglobie se trezi din nou la viaţă. Am rupt lemnul la mijloc şi am aruncat jumătate din el.

Întorcându-mă să scrutez oraşul, am numărat focurile cele mai mari. Erau şase într-adevăr grave, ce se înălţau spre cerul întunecat. Elxa Dal obişnuia să spună că toate focurile sunt de fapt un foc şi că astfel toate focurile pot da ascultare unui simpatist. Foarte bine atunci, toate focurile erau un foc. Focul *acesta.* Bucata *aceasta* de şindrilă în flăcări. Am murmurat o cetluire şi mi-am concentrat Alarul. Cu unghia de la degetul mare am scrijelit în grabă runa *ule* pe bucata de lemn, apoi *doch* şi *pesin.* Într-o clipită, întreaga şindrilă ardea mocnit şi fumega în mâna mea.

Mi-am agăţat piciorul de ultima stinghie a scării şi m-am

aplecat în rezervor, cufundând şindrila în apă. Pentru un moment, apa rece îmi înconjură mâna, apoi se încălzi cu repeziciune. Deşi bucata de lemn era sub apă, încă vedeam dâra roşie de tăciune fierbinte pe marginea ei.

Mi-am scos briceagul cu cealaltă mână şi l-am înfipt prin şindrilă în peretele de lemn al bazinului, ţintuind improvizaţia mea de scrijeldică sub apă. Nu aveam nicio îndoială că era mâncătorul de căldură cel mai la repezeală făcut vreodată.

După ce m-am tras înapoi pe scară, am văzut că o beznă binecuvântată se aşternuse asupra oraşului. Flăcările scăzuseră şi în cele mai multe locuri rămăseseră doar cărbuni încinşi. Nu stinsesem focurile, doar le slăbisem îndeajuns ca să dau oamenilor timp să le stingă cu găleţile.

Dar treaba mea era doar pe jumătate făcută. Am coborât de pe acoperiş şi am luat cealaltă bucată de şindrilă pe care o aruncasem. Apoi m-am prins de un burlan şi am alunecat pe el în stradă, după care am traversat piaţa, către biserica tehlină.

M-am oprit sub un stejar imens, care se ridica în faţa uşilor bisericii, încă refuzând să se despartă de frunzele sale arămii. Îngenunchind, mi-am deschis raniţa şi am scos sacul cu răşină. Am turnat sticla de rachiu peste răşină şi i-am dat foc cu şindrila. Începu să ardă repede, cu rotocoale de fum ce ridicau în aer un miros înţepător şi dulce.

Apoi am prins bucata de şindrilă în dinţi, am sărit să mă prind de o cracă şi am urcat în copac. Era mai uşor decât să urc pereţii unei clădiri şi am ajuns destul de sus încât să sar pe pervazul larg de piatră al unei ferestre de la etajul bisericii. Am rupt o rămurică şi am băgat-o în buzunar. Mi-am făcut drum pe pervaz, către roata enormă de fier care era ţintuită de zid. Era mai uşor de urcat decât o scară, deşi spiţele de fier erau neobişnuit de reci sub palmele mele încă ude.

Am ajuns în vârful roţii şi de acolo pe streaşina celui mai înalt acoperiş din târg. Focurile fuseseră stinse în mare parte şi strigătele deveniseră plânsete şi murmure repezite. Am luat bucata de şindrilă dintre dinţi şi am suflat până s-a reaprins. Apoi m-am concentrat, am şoptit o altă cetluire şi am ridicat rămurica de stejar deasupra flăcării. M-am uitat spre târg să văd că tăciunii începeau să pâlpâie tot mai puţin.

Trecu o singură clipă. Stejarul izbucni dintr-odată în flăcări strălucitoare. Ardea mai luminos ca o mie de torţe laolaltă, cu toate frunzele aprinse în acelaşi timp.

În lumina lui am văzut capul dracusului ridicându-se la două străzi depărtare. Mugi şi scuipă un nor de foc albastru, apoi începu să tropăie spre stejarul în flăcări. Luă colţul prea repede şi se izbi cu râna în zidul unei prăvălii, trecând prin el ca printr-o uşă deschisă.

Încetini pe măsură ce se apropia de copac, aruncând flăcări încontinuu. Frunzele se mistuiră, căzând ca nişte fulgi incandescenţi, iar copacul arăta ca un uriaş candelabru stins.

În lumina vagă, roşiatică, dracusul era aproape o umbră. Dar încă vedeam că fiara adulmeca aerul cu atenţie, acum că flăcările fuseseră stinse. Capul său, ca un ciocan gigantic, se legăna înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Am înjurat în şoaptă. Nu era destul de aproape…

Apoi dracusul pufni suficient de tare ca să-l aud de la mai bine de treizeci de metri deasupra lui. Îşi rotea capul şi trăgea cu nări hulpave fumul dulce al răşinii. Pufni, mormăi şi mai făcu un pas spre sacul de răşină. Fără urmă de stăpânire, tăbărî asupra sacului care fumega şi îl luă în gura-i căscată larg.

Am tras aer în piept şi mi-am scuturat capul, căutând să alung din toropeala care mă cuprinsese. Tocmai ce făcusem două cetluiri simpatetice destul de obositoare una după alta şi efortul se făcea simţit.

Şi eram pe cale să încep cea de-a treia cetluire. Mi-am rupt mintea în două părţi, apoi, cu oarecare dificultate, într-o a treia. Pentru ceea ce aveam de gând să fac, îmi trebuia o cetluire triplă.

În vreme ce dracusul molfăia, încercând să dea pe gât maldărul cleios de răşină, am scotocit în raniţă după solzul lui negru şi am luat magnetita dintr-un buzunar al mantiei. Am rostit cetluirile cu voce tare şi mi-am concentrat Alarul. Am ridicat solzul şi piatra şi le-am apropiat până când am simţit că se atrag. Cu mintea numai la ce făceam, am dat drumul magnetitei. Ţâşni ca o săgeata spre solzul negru.

Sub picioarele mele, roata uriaşă de fier se desprinse din zidul bisericii într-o explozie de pietre. O tonă de fier forjat căzu spre pământ. Dacă ar fi fost martori, ar fi băgat de seamă că roata cădea mai repede decât ar fi fost firesc. Ar fi văzut că nu cădea direct în jos, ci într-un unghi, ca şi cum era atrasă spre dracus. De parcă Tehlu însuşi o mâna spre fiară cu mâna lui răzbunătoare.

Dar nu era nimeni care să vadă adevărul. Şi cel care o mâna

nu era cine ştie ce zeu, ci numai eu.

Capitolul 81
Mândrie

La mare distanţă sub mine, dracusul rămase ţintuit sub roata cea mare de fier. Stătea întins şi nemişcat în faţa bisericii, negru ca o umbră. Deşi ştiam că nu avusesem de ales, mă cuprinse regretul pentru uciderea sărmanei fiare.

Mi-am luat un răgaz lung. Aerul nopţii de toamnă era proaspăt şi dulce, în ciuda mirosului de lemn ars şi sub tălpi simţeam atingerea rece a acoperişului de piatră. Mândru de mine, am băgat solzul şi magnetita în raniţă. Am răsuflat adânc, cu satisfacţie, şi mi-am plimbat privirea peste micul târg pe care tocmai îl salvasem.

Apoi am auzit un zgomot înfiorător şi am simţit cum acoperişul se mişcă sub picioarele mele. Partea din faţă a bisericii se lăsă în jos şi se fărâmă, iar eu mă clătinam în timp ce lumea cădea odată cu mine. Am căutat din priviri un acoperiş pe care să sar, dar niciunul nu era destul de aproape. Am dat să o iau în spate, dar tocmai atunci acoperişul se nărui.

Cu un ultim gest de disperare, am sărit spre ramurile arse ale stejarului. M-am prins de una, dar s-a rupt sub greutatea mea. M-am prăbuşit printre crengi, m-am lovit la cap şi bezna s-a lăsat peste mine.

Capitolul 82
Frasin şi ulm…

M-am trezit într-un pat. Într-o cameră. Într-un han. Mai mult de atât nu îmi era clar. Mă simţeam exact ca unul care fusese lovit peste cap cu o biserică.

Eram curat şi bandajat. Chiar foarte atent bandajat. Cineva se ocupase de toate rănile mele, indiferent cât de neînsemnate erau unele dintre ele. Pânza albă de in îmi înconjura capul, pieptul, un genunchi şi laba unui picior. Cineva îmi curăţase şi bandajase micile tăieturi de pe mâini şi rana de cuţit pe care o primisem cu trei zile în urmă de la bătăuşii tocmiţi de Ambrose să mă omoare.

Cel mai rău mă durea cucuiul de pe cap. Zvâcnea cu durere şi mă lăsa ameţit când ridicam capul. Mişcatul era o adevărată lecţie de anatomie, dată de un dascăl necruţător. Mi-am dus picioarele la marginea patului şi am constatat cu faţa schimonosită de durere: *traumă adâncă a ţesutului la piciorul drept.* M-am ridicat în capul oaselor: *sfâşiere* o*blică a cartilajului dintre coastele inferioare.* M-am ridicat în picioare: *mică luxaţie a sub… trans… fir-ar, cum îi spunea?* Mi-l închipuiam pe Arwyl, încruntându-se îndărătul ochelarilor săi rotunzi.

Straiele îmi fuseseră spălate şi cârpite. Le-am îmbrăcat încet, nevoit să savurez toate mesajele încântătoare pe care mi le trimitea trupul. Mă bucuram că în cameră nu erau oglinzi, ştiind că arătam ca vai de lume. Bandajul din jurul capului era cam incomod, dar mi-am spus că mai bine îl las. La cum mă simţeam, poate era singurul lucru care-mi ţinea capul într-o bucată.

M-am dus la fereastră. Cerul era înnorat şi târgul arăta jalnic în lumina sură, cotropit de funingine şi cenuşă. Prăvălia de peste drum fusese strivită ca o casă de păpuşi sub cizma unui soldat. Oamenii se mişcau încet, căutând prin ruine. Norii erau atât de deşi că nu-mi dădeam seama cât era ceasul.

Uşa se deschise cu o pală uşoară de aer care îmi mângâie ceafa. Când m-am întors, înaintea mea era o fată. Tânără, drăguţă, la locul ei, genul de fată care lucra tot timpul în asemenea hanuri: o Nellie. Nell. Genul de fată care-şi ducea viaţa tresărind încontinuu, fiindcă hangiul era iute la mânie, rău de gură şi nu se ferea să-i arate dosul palmei. Icni când dădu ochii cu mine, surprinsă să mă găsească sculat din pat.

– A fost cineva omorât? am întrebat.

Fata clătină din cap.

– Băiatul familiei Liram şi-a rupt braţul destul de rău. Şi unii oameni au arsuri…

Mi-am simţit întregul corp relaxându-se la veste.

– Nu ar trebui să vă ridicaţi, domnule. Doctorul a zis că sunt puţine şanse să vă mai treziţi. Ar trebui să vă odihniţi.

– S-a întors cumva… verişoara mea în târg? Fata care a fost la ferma Mauthen? E şi ea aici?

– Nu. Sunteţi doar dumneavoastră.

– Cât e ceasul?

– Cina încă nu e gata, domnule. Dar pot să vă aduc ceva de mâncare.

Raniţa îmi fusese pusă într-un colţ al camerei, lângă pat. Am ridicat-o pe umăr. Mi se părea atât de straniu să o car aşa goală cum era, cu nimic înăuntru decât solzul şi magnetita. Mi-am căutat cizmele din priviri, până să-mi aduc aminte că le descălţasem noaptea trecută, să am mai multă stabilitate când fugeam pe acoperişuri.

Am părăsit încăperea cu fata pe urme şi am coborât scările spre camera comună. La tejghea era acelaşi ins, cu aceeaşi privire încruntată. M-am dus la el.

– Verişoara mea a venit cumva în oraş?

Barmanul îşi întoarse privirea chiorâşă de la mine şi spre uşa pe care tocmai ce ieşea fata.

– Nell, în numele cerului, cum poţi să-l laşi să se ridice? Jur că ai mai puţină minte decât un câine.

Deci chiar o chema Nell. În alte circumstanţe, aş fi găsit asta amuzant.

Hangiul se întoarse spre mine şi îmi aruncă un zâmbet care era de fapt un alt soi de încruntătură.

– Văleu, băiete, nu te doare faţa? Că pe mine mă omoară, spuse el şi hohoti la propria încercare de glumă.

M-am uitat urât la el.

– Am întrebat despre verişoara mea.

– Nu s-a întors. Drum bun, cale bătută, în ce mă priveşte pe mine.

– Adu-mi pâine, fructe şi orice fel de carne ai aici. Şi o sticlă de vin de Avenna. De căpşuni, dacă ai.

Hangiul se apleacă peste tejghea şi ridică o sprânceană. Mutra acră i se formă într-un mic zâmbet superior.

– N-are rost să te grăbeşti, fiule. Şeriful are să vrea să-ţi vorbească, acum că te-ai trezit.

Am strâns din dinţi ca să nu spun chiar ce-mi venea la gură şi am luat o gură mare de aer.

– Ascultă, am avut câteva zile nespus de supărătoare, capul mă doare în feluri care al tău nu te duce să le pricepi şi am o prietenă care poate e în primejdie, i-am spus cu o privire îngheţată. Nu vreau să cauzez neplăceri. Deci, te întreb dacă binevoieşti să-mi aduci ce ţi-am cerut. Te rog, am adăugat, scoţând punga.

Se uită la mine, cuprins încet-încet de furie.

– Măi, mucos guraliv ce eşti. Dacă nu-mi arăţi puţin respect, te leg de-un scaun până vine şeriful.

I-am aruncat un şfanţ pe tejghea, ţinând un altul încleştat în pumn.

Hangiul se uită pieziş la monedă.

– Ce-i cu asta?

M-am concentrat şi am simţit imediat un fior rece pe braţ.

– E bacşişul tău pentru servirea rapidă şi plină de politeţe, am spus în timp ce un firicel de fum se ridica din sfanţ.

Lacul de pe tejghea începu să facă bulbuci şi să ardă într-un inel negru în jurul şfanţului. Omul privea cu ochi mari, mut de uimire şi îngrozit.

– Acum, adu-mi ce ţi-am cerut, am spus privindu-l drept în ochi. Şi un burduf cu apă. Dacă nu, am să ard locul ăsta şi am să dansez pe cenuşă şi pe oasele tale înnegrite.

***

Am ajuns în vârful dealului cu pietre de hotar cu raniţa plină.

Eram desculţ, fără de suflare şi capul îmi pulsa de durere.

Denna nu era nicăieri.

Căutând repede şi la întâmplare locul nostru, mi-am găsit toate lucrurile împrăştiate. Amândouă păturile. Sacul de mucava era în mare parte gol, dar în rest totul era la locul lui.

Poate că Denna se dusese mai încolo ca să-şi facă nevoile.

Am aşteptat. Am aşteptat mai mult decât era sănătos.

Apoi am strigat-o, încet la început, apoi mai tare, deşi capul îmi bubuia când o strigam. Într-un final am renunţat. Tot ce puteam să văd era Denna umblând singură, în durere, însetată şi dezorientată. Oare la ce se gândea?

Am mâncat apoi, gândindu-mă la ce puteam să fac.

M-am gândit să deschid sticla de vin, dar ştiam că era o idee

rea, pentru că aveam cu siguranţă o mică contuzie. Mi-am respins frica iraţională cum că Denna o luase delirând la goană prin pădure şi că ar trebui să merg în căutarea ei. M-am gândit să aprind un foc pentru ca ea să îl vadă şi să se întoarcă…

Dar nu. Ştiam că pur şi simplu a plecat. Se trezise, văzuse că nu eram acolo şi o luase din loc. Spusese cu gura ei când am părăsit hanul din Trebon: „Plec de unde nu sunt bine-venită. În rest, mă descurc din mers”. Oare crezuse că am abandonat-o?

Oricum, simţeam că era de mult plecată de aici. Mi-am împachetat raniţa. Apoi, în caz că mă înşelam, i-am scris un bilet explicând ce se întâmplase şi că aveam să o aştept în Trebon vreme de o zi. Am folosit o bucată de cărbune pentru a-i scrie numele pe una dintre pietrele de hotar, apoi am desenat o săgeată spre locul în care lăsasem toată mâncarea rămasă, o sticlă de apă şi una din pături.

Apoi am plecat. Dispoziţia mea era proastă. Gândurile nu îmi erau foarte drăgăstoase.

***

Când am ajuns în Trebon, amurgul cădea peste târg. Mi-am făcut avânt spre acoperişuri, dar mai poticnit şi reţinut ca de obicei. Nu voi fi capabil să mă încred în echilibrul meu, până când capul meu avea să se vindece.

Cu toate astea, nu a fost o mare încercare să ajung pe acoperişul hanului. Din acest loc, în lumina difuză, oraşul părea posomorât. Frontispiciul bisericii se dărâmase complet şi aproape o treime din târg fusese atins de foc. Unele clădiri erau doar pârlite, dar altele nu erau mai mult decât scrum şi pulbere. În ciuda eforturilor mele, focul trebuie să fi scăpat de sub control după ce mi-am pierdut cunoştinţa.

Am privit spre nord şi am văzut vârful dealului cu pietrele de hotar. Speram să văd licărirea unui foc, dar nu era nimic, bine-nţeles.

Mi-am croit drum până pe acoperişul plat al primăriei şi am urcat scara bazinului. Era aproape gol. Puţin peste un metru de apă rămăsese în cisternă, cu mult sub locul în care cuţitul meu ţintuia o bucată de şindrilă în peretele bazinului. Asta explica starea în care se afla târgul. Când nivelul apei coborâse sub scrijeldica mea improvizată, focul izbucnise din nou. Totuşi, acţiunile mele îl ţinuseră sub control. Dacă nu ar fi fost asta, poate că nu mai era niciun târg.

La han, o mulţime de oameni sumbri şi murdari se

strânseseră să bea şi să bârfească. Prietenul meu mânios nu era de găsit, dar o grămadă de oameni era strânşi la bar, discutând emoţionaţi despre ce au văzut acolo.

Primarul şi şeriful erau şi ei acolo. De cum m-au zărit, mă grăbiră într-o cameră privată ca să vorbim. Eram posomorât şi scump la vorbă, iar după evenimentele din ultimele zile nu eram uşor de intimidat de autoritatea a doi bărbaţi bătrâni şi burtoşi. Au înţeles şi asta îi făcu nervoşi.

Aveam o migrenă şi nu eram în dispoziţia de a da explicaţii, simţindu-mă foarte bine în liniştea care urmă.

Din cauza asta, au vorbit destul de puţin, iar din întrebările lor, am aflat mai tot ce aveam nevoie să ştiu.

Pagubele oraşului erau mici, slavă zeilor. Pentru că festivalul recoltei era în toi, nimeni nu fusese prins de foc în timp ce dormea.

Multe vânătăi, păr pârlit şi oameni care au inhalat prea mult fum pentru binele lor, dar dincolo de câteva locuri arse bine şi de un ins care îşi pierduse o mână, năpasta nu făcuse mai multe.

Erau siguri dincolo de orice dubiu că dracusul era un demon. Un demon imens şi negru care sufla foc şi pară. Dacă ar fi existat şi cea mai mică urmă de îndoială, fusese risipită când bestia a fost doborâtă de însăşi roata lui Tehlu.

Se conveni şi asupra faptului că tot bestia demonică fusese răspunzătoare pentru distrugerea fermei Mauthen. O concluzie satisfăcătoare, dar care era total greşită. Ar fi fost o pierdere inutilă de vreme să încerc să îi conving de asta.

Am fost găsit inconştient pe roata de fier care omorâse demonul. Gluma aia de doftor local mă cârpise cât putuse mai bine şi, neştiind cât de tare eram de cap, se întrebase cu seriozitate dacă mă voi mai trezi vreodată.

La prima vedere se presupusese că eram un observator ghinionist sau că reuşisem cumva să smulg roata de pe faţa bisericii. În orice caz, recuperarea mea miraculoasă, combinată cu faptul că arsesem o gaură în barul din han, îi încurajă în sfârşit pe oameni să bage în seamă un tânăr şi o babă, care spuneau toată ziua: „Atunci când bătrânul stejar s-a aprins ca o torţă, am văzut pe cineva stând pe acoperişul bisericii. Era luminat de focul dedesubt. Braţele lui erau întinse înainte, ca şi cum s-ar fi rugat…”

Într-un final, primarul şi şeriful au rămas fără vorbe care să umple liniştea şi pur şi simplu priveau neliniştiţi înainte şi înapoi

de la unul la altul.

Mi-a venit dintr-odată în minte faptul că ei nu mă vedeau ca pe un băiat zdrenţăros şi fără de un şfanţ. Ei vedeau imaginea misterioasă şi acoperită de răni a celui care omorâse un demon. Nu am găsit niciun motiv să-i conving de altceva. De fapt, era vremea să trag ceva foloase. Dacă mă considerau un fel de erou sau om sfânt, acum aveam toate uneltele necesare.

– Ce aţi făcut cu corpul demonului? i-am întrebat şi se relaxară văzând cu ochii.

Până atunci nu spusesem mai mult de câteva cuvinte, răspunzându-le la întrebări cu tăcere sumbră.

– Nicio grijă, domnule, spuse şeriful. Am ştiut ce avem de făcut.

Stomacul mi se-nnodă. Am ştiut înainte să îmi spună: îl arseseră şi îl îngropaseră. Creatura era o minune a ştiinţei şi ei îl arseseră şi îl îngropaseră ca pe gunoi. Ştiam scribi din Arhivă care se ocupau cu ştiinţele naturii şi care şi-ar fi dat o mână ca să studieze o creatură atât de rară. Sperasem chiar, adânc în sufletul meu, că aducând o asemenea descoperire în atenţia tuturor, îmi voi câştiga din nou accesul în Arhivă.

Solzii şi oasele. Sute de kilograme de fier denaturat, pe care alchimiştii s-ar fi bătut ca vulturii…

Primarul încuviinţă cu înflăcărare şi cântă:

Sapi o groapă, arunci ţăruşi
Frasin, ulm, chiar şi scoruş.

Îşi drese glasul şi continuă:

– Deşi cu siguranţă trebuia să fi fost o groapă mai mare decât în cântec. Fiecare a muncit cu schimbul ca să termine cât mai repede.

Ţinu mâna la vedere, arătând cu mândrie bătăturile recent dobândite.

Am închis strâns ochii, luptându-mă cu impulsul de a arunca cu ce vedeam în ei şi să-i blestem în toate limbile. Asta explica de ce târgul se afla încă în starea asta deplorabilă. Toată lumea fusese ocupată cu arsul şi îngropatul creaturii ce valora cât comoara unui rege.

Totuşi, nu mai era nimic de făcut. Mă îndoiam că recent dobândita mea reputaţie m-ar fi salvat dacă mă prindeau încercând să sap după rămăşiţe.

– Fata care-a supravieţuit nunţii familiei Mauthen. A văzut-o cineva astăzi?

Primarul se uită întrebător către şerif.

– Nu din câte să fi auzit. Crezi că ar fi vreo legătură între ea şi bestie?

– Ce? Întrebarea era atât de absurdă că nu am înţeles-o la început. Nu, nu fiţi ridicoli, am spus încruntat, căci ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să o implic pe Denna în toate astea. Mă ajuta în munca mea, am spus, atent să menţin lucrurile neclare.

Primarul privi confuz către şerif, apoi din nou către mine.

– Este… munca ta de-aici terminată? întrebă încet, atent parcă să nu mă jignească. Cu siguranţă, nu vreau să mă bag în treburile dumitale… dar… îşi linse buzele cu nervozitate. De ce s-a întâmplat asta? Suntem în siguranţă?

– Sunteţi pe-atât de protejaţi pe cât îmi dau eu silinţa, am zis ambiguu.

Era parcă ceva vitejesc, spus dintr-o poveste. Dacă tot ceea ce aveam să câştig din toată tărăşenia era puţină reputaţie, ar fi fost bine să o fac să conteze. Apoi îmi veni o idee.

– Dacă vreţi să vă ştiţi în continuare în siguranţă, vreau să ştiu un lucru. Vreau să ştiu ce a dezgropat Mauthen sus pe Coama de pe hău, am spus aplecându-mă înainte şi împreunându-mi degetele.

I-am văzut privind de la unul la celălalt, gândind: *De unde ştie despre asta?*

M-am aşezat din nou în scaun, reţinându-mi un zâmbet împieliţat.

– Dacă aş şti ce a găsit Mauthen acolo sus, aş putea face în aşa fel ca lucruri de genul ăsta să nu se mai întâmple. Ştiu că e un secret, dar cineva din târg trebuie să ştie mai multe. Răspândeşte vorba şi adu-mi pe oricine ştie ceva.

M-am ridicat cu o mişcare lină, cu efort măsurat ca să nu icnesc de durere.

– Fă-i să vină repede. Am să plec mâine-seară. Am treburi serioase spre sud.

Apoi am ieşit pe uşă, cu mantia fluturându-mi în urmă într-un mod aproape dramatic. Sunt trubadur până în măduva oaselor şi când îmi fac ieşirea din scenă, o fac în stil mare.

***

Mi-am petrecut ziua următoare mâncând bine şi moţăind în

perne moi. Am făcut o baie, mi-am îngrijit rănile şi în mare parte am avut parte de o binemeritată odihnă. Câţiva oameni au trecut pe la mine să îmi spună ceea ce ştiam deja. Mauthen dezgropase tumuli şi găsise ceva acolo. Ce era? Doar ceva. Nimeni nu ştia mai mult de atât.

Stăteam pe lângă pat jucându-mă cu ideea de a scrie un cântec despre dracus, când o bătaie timidă se auzi la uşă, atât de timidă că era să o ratez.

– Intră.

Uşa se deschise, timid la început, apoi mai larg. O fată tânără, de vreo treisprezece ani, se uită agitată împrejur şi înaintă, închizând uşa încetişor după ea. Avea părul castaniu şi o faţă palidă pătată pe amândoi obrajii. Ochii îi erau întunecaţi şi goi, de parcă ar fi plâns, sau nu dormise, sau amândouă.

– Ai vrut să ştii ce dezgropase Mauthen? se uită de colo-colo.

– Cum te cheamă? am întrebat uşor.

– Verainia Panăsură, a zis cu ea cu un aer oficios, apoi făcu o plecăciune ţinând privirea în pământ.

– Ce nume frumos. O verainăe o floare mică şi roşie, am zâmbit, încercând să o liniştesc. Ai văzut vreodată una?

Dădu timidă din cap, cu ochii încă în podea.

– Bănuiesc că nimeni nu-ţi spune Verainia, nu-i aşa? Îţi spun Nina?

– Aşa îmi zice bunica, spuse ea cu o urmă de lumină pe faţa-i obosită.

– Hai, stai jos, Nina, am zis, făcând cu capul spre patul care era singurul loc unde puteai să te aşezi.

Se aşeză, frecându-şi palmele în poală cu o urmă de nervozitate.

– Am văzut-o. Chestia pe care au scos-o din groapă, se uită la mine şi apoi din nou în podea. Jimmy, băiatul cel mai mic al lui Mauthen, mi-a arătat.

Inima îmi începu să bată mai tare.

– Ce era?

– Era o urnă mare şi frumoasă. Cam atât de mare.

Ţinu mâna cam la un metru de la podea. Tremura.

– Avea tot felul de inscripţii şi desene pe ea. Şi câteva dintre culori erau argintii şi aurii.

– Ce fel de desene? am spus, încercând să nu mă agit.

– Oameni. Mai mulţi oameni. Era o femeie care ţinea o sabie ruptă, un bărbat lângă un pom uscat şi un alt bărbat muşcat de

picior de un câine… vocea ei se pierdu.

– Era şi unul cu păr alb şi ochi negri?

Mă privi cu ochi mari, încuviinţând.

– M-a speriat, a spus tremurând.

Chandrienii. Era o urnă cu imagini ale Chandrienilor şi ale semnelor lor.

– Îţi mai aduci aminte şi altceva despre desene? Nu te grăbi, gândeşte-te bine.

A stat să se gândească.

– Era unul fără de chip, doar o glugă fără nimic care să se vadă înăuntru. Era o oglindă la picioarele lui şi câteva luni plutind deasupra lui. Ştii ce zic, lună plină, lună nouă, semilună. Şi mai era o femeie, spuse ea roşind toată. Fără de haine pe ea.

– Îţi mai aduci aminte de ceva? Dar înscrisurile?

Nina clătină din cap.

– Era grai străin. Nu-mi spunea nimic.

– Crezi că ai putea să desenezi vreun semn dintre cele de acolo?

– Le-am văzut doar pentru puţin timp, spuse ea dând şi mai tare din cap. Ştiam că, dacă vom fi prinşi, ne-am fi luat-o pe spinare, ochii ei se umplură de lacrimi. Vor veni demonii să mă ia pentru că am văzut-o?

Am scuturat din cap, asigurând-o că nu, dar ea a început să plângă din nou.

– Mă bântuie încă ceea ce s-a întâmplat la ferma Mauthen, suspină ea. Am tot felul de vise. Ştiu că vor veni după mine.

M-am dus să şed lângă ea pe pat şi mi-am pus mâinile în jurul umerilor ei, spunând cuvinte liniştitoare. Suspinele ei se mai potoliră.

– Nimic nu va veni să-ţi facă rău.

Se uită în sus la mine. Nu mai plângea, dar puteam să văd adevărul în ochii ei. Sub toate cele, era încă îngrozită. Oricât de multe vorbe bune aş fi spus, tot nu o puteau convinge că va fi în siguranţă. M-am ridicat şi m-am dus la mantia mea.

– Hai să-ţi dau ceva, şi am băgat mâna într-unul dintre buzunarele mantiei.

Am scos o bucată din lampa simpatetică la care lucram în Partizanat. Era o bucată de metal lucitor, acoperită pe o parte cu rune complicate.

– Am acest talisman din Veloran. De departe, de peste Zidul furtunii. E un talisman foarte bun pentru protecţia împotriva

demonilor.

I-am luat mâna ca să i-l dau. Nina privi în palmă la el, apoi la mine.

– Nu ai nevoie de el?

– Am alte căi prin care să mă apăr.

Îl strânse cu putere, lacrimi dând să-i curgă din nou pe obraji.

– Ah, mulţumesc. Îl voi ţine mereu la mine, zise strângând şi mai tare de el.

Avea să-l piardă. Nu curând, dar poate într-un an, poate doi, poate zece. Era natura umană, iar atunci când avea să se întâmple, va fi şi mai tristă ca acum.

– Nu e nevoie să-l ţii mereu la tine. Uite cum funcţionează, am spus, luându-i în pumni mâinile albite de strânsoare. Închide ochii.

Nina închise ochii, iar eu am recitat primele zece versuri din *Ve Valora Sartane.* Nu foarte la locul ei, dar nu îmi venise altceva în minte. Tema este o limbă cu sonoritate impresionantă, mai ales dacă ai o voce adâncă de bariton, iar eu o aveam.

Când am terminat, fata deschise ochii şi în ei am văzut uimire, nu lacrimi.

– Acum e legată de tine. Nu contează cum, nu contează unde, te va proteja şi te va feri de rele. Ai putea chiar s-o rupi şi s-o topeşti, farmecul te va însoţi.

Fata sări la pieptul meu şi mă sărută pe obraji. Apoi se opri, îmbujorându-se pe loc. Nu mai era palidă şi abătută, iar ochii îi străluceau. Nu băgasem de seamă înainte, dar era frumoasă.

Plecă la puţin timp după şi eu am rămas stând pe pat, gândindu-mă.

De o lună încoace salvasem o femeie de flăcările mistuitoare. Chemasem focul şi fulgerul peste duşmanii mei şi scăpasem teafăr. Omorâsem chiar ceea ce ar putea fi un dragon sau un demon, dacă este să crezi pe unul sau pe altul.

Acolo, în acea cameră, am simţit pentru prima oară ce ar putea să simtă un erou. Dacă veţi urmări motivele pentru care am ajuns pe urmă să fiu şi să fac ce am făcut, dacă veţi căuta un început, acolo să-l căutaţi.

Capitolul 83
Întoarcerea

În acea seară, mi-am strâns lucrurile şi am coborât în camera de oaspeţi. Ţăranii mă priveau curioşi şi murmurau emoţionaţi între ei. Am auzit câteva vorbe în timp ce mă îndreptam spre bar şi mi-am dat seama că ieri toţi mă văzuseră învelit în bandaje, din câte se spunea având răni groaznice. Astăzi bandajele lipseau şi tot ceea ce puteau să vadă erau nişte vânătăi mici. Alt miracol. M-am abţinut să nu zâmbesc.

Hangiul îmi spuse ursuz că nu putea să-mi ceară bani, gândindu-se că tot târgul îmi era dator. Am insistat. Nu, nu. Categoric nu. Nu voia să audă de aşa ceva. Întrebă dacă ar putea face ceva pentru a-şi arăta recunoştinţa.

Mi-am pus o mină gânditoare. Cum tot pomenise de asta, am întrebat dacă nu cumva mai are o sticlă din acel vin minunat de căpşuni…

Mi-am croit drum spre docurile din Lăs'seară şi m-am îmbarcat pe un şlep care mergea în josul râului. Cât stăteam, am întrebat dacă nu cumva vreun docher a văzut zilele trecute o tânără doamnă venind p-aici. Păr negru, drăguţă…

O văzuseră. Venise ieri înspre seară şi luase barca în jos pe râu. O piatră mi se luă de pe suflet, ştiind că era în siguranţă şi cât se poate de bine. Dar mai mult de atât, nu ştiam ce să cred. De ce nu venise în Trebon? Crezuse oare că o abandonasem? Uitase tot ce am vorbit în acea noapte, stând împreună pe piatra de hotar?

Am debarcat în Imre şi m-am dus direct la Devi. După negocieri aprinse, i-am dat magnetita şi un talant ca să şterg împrumutul pe termen foarte scurt de douăzeci de talanţi. Tot mai aveam datoria iniţială, dar după toate prin câte trecusem, o datorie de patru talanţi nu mai părea atât de ameninţătoare. Cu toate astea, punga mea dădea din nou să se golească.

A fost nevoie de o vreme să pun totul în ordine. Lipsisem doar patru zile, dar a trebuit să-mi cer scuze şi să dau explicaţii unuia şi altuia. Ratasem o întâlnire cu contele Threpe, două întâlniri cu Manet şi un prânz cu Fela. Cinzeacă rămăsese fără un muzician pentru două nopţi. Chiar şi Auri îmi reproşă că nu o vizitasem.

Ratasem cursuri cu Kilvin, Elxa Dal şi Arwyl. Toţi mi-au acceptat scuzele cu dezaprobare politicoasă. Am ştiut că atunci

când cursurile din trimestrul următor vor fi alese, voi avea de plătit pentru spontana şi parţial inexplicabila mea dispariţie.

Cei mai importanţi erau Wil şi Sim. Auziseră zvonuri despre atacul asupra unui student pe o alee. Văzându-i figura lui Ambrose, mai arogantă decât de obicei, se aşteptau să mă afle fugit din oraş sau, mai rău, legat cu bolovani de picioare pe fundul Omethiului.

Au fost singurii care au aflat ce se întâmplase cu adevărat. Deşi nu le-am spus tot ce ţinea de interesul meu pentru Chandrieni, le-am spus toată povestea şi le-am arătat solzul. Evident, erau uimiţi, deşi mi-au dat de înţeles să las un bilet data viitoare sau iadul o să mă înghită.

Am căutat-o pe Denna, sperând că voi putea să dau cea mai importantă explicaţie dintre toate. Dar cum se întâmplă, să cauţi nu înseamnă să şi găseşti.

Capitolul 84
O furtună neaşteptată

Într-un final am găsit-o pe Denna din pură întâmplare, aşa cum păţesc de obicei.

Mă grăbeam, cu mintea în alte locuri, când, luând un colţ, mai aveam puţin să dau cap în cap cu ea.

Am rămas amândoi muţi pentru o secundă, speriaţi şi fără de grai.

În ciuda faptului că i-am căutat chipul în fiecare colţ de umbră şi pe fiecare geam de caleaşcă, imaginea ei mă lăsă buimac. Îi ştiam forma ochilor, dar nu greutatea lor. Întunecimea lor, dar nu profunzimea lor. Apropierea ei mă lăsă fără aer, ca şi cum aş fi fost aruncat dintr-odată sub valuri adânci.

Mă gândisem ore îndelungi la momentul acesta şi cum avea să decurgă. Am văzut scena de nenumărate ori în capul meu. Îmi era teamă că avea să fie distantă, rezervată. Că mă va dispreţui pentru că o lăsasem singură în pădure. Că-şi va ascunde durerea îndărătul unui zid sumbru şi posomorât. Îmi era frică să nu plângă sau să mă blesteme, sau pur şi simplu să se întoarcă şi să plece.

Denna afişă un zâmbet încântat.

– Kvothe! spuse şi îmi luă mâna într-a ei. Mi-a fost dor de tine. Pe unde ai umblat?

O povară mi se luă de pe suflet.

– A, ştii tu. Pe ici, pe colo, am spus cu un gest nonşalant. Prin împrejurimi.

– M-ai lăsat baltă ieri la docuri, spuse cu seriozitate prefăcută. Am aşteptat, dar valul nu a mai venit.

Mă pregăteam să îi înşir o sumedenie de explicaţii, când Denna arătă către un bărbat care stătea lângă ea.

– Iartă-mi lipsa de politeţe. Kvothe, dânsul este Lentaren. Lentaren, Kvothe.

Nici măcar nu băgasem de seamă prezenţa lui. Lentaren era înalt şi bine făcut. Cu braţe sănătoase, bine îmbrăcat şi de neam bun. Avea dinţi albi şi drepţi, iar bărbia sa ar fi fost mândria oricărui sculptor. Arăta ca prinţul din poveste. Mirosea a bani.

Îmi zâmbi cu un fel de-a fi natural, prietenos.

– Încântat de cunoştinţă, Kvothe, spuse cu o uşoară înclinare a capului.

– La dispoziţie, Lentaren, am spus, oferindu-i un zâmbet fermecător şi înclinându-mă mai mult din reflex.

Mi-am întors privirea către Denna.

– Ar trebui să luăm prânzul într-una din zilele astea, am spus cu veselie în glas, dar ridicând o idee din sprânceană, întrebând prin asta: *el* e *jupânul Frasin?* Am o mulţime de poveşti interesante pentru tine.

– Sigur că da, clătină din cap uşor, spunându-mi: *Nu.* Ai plecat înainte s-o termini pe ultima pe care mi-ai spus-o. Am fost teribil de dezamăgită că nu am aflat finalul. De-a dreptul devastată.

– A, era doar eterna poveste cu prinţul cel viteaz. Prinţul ucide dragonul, dar pierde comoara şi prinţesa.

– A, o tragedie, spuse Denna privind în pământ. Nu e finalul pe care l-aş fi sperat, dar bănuiesc că era de aşteptat.

– Ar fi cu adevărat o tragedie dacă s-ar termina aşa, am recunoscut. Dar cu siguranţă depinde de felul în care priveşti lucrurile. Prefer să cred că este genul de poveste care numai ce aşteaptă un deznodământ înălţător.

O caleaşcă trecuse în viteză pe lângă noi şi Lentaren se feri din drum, lipindu-se de Denna.

Îl prinse de mână fără să se gândească la asta.

– Nu îmi plac în mod deosebit poveştile care au o urmare, spuse ea cu o expresie aparent serioasă şi de nedescifrat. Dar mi-am mai schimbat părerea despre lucruri de genul ăsta şi înainte. Poate mă convingi tu de asta, zise şi dădu din umeri cu o urmă de zâmbet şiret.

Am făcut un gest către lăuta de pe umerii mei.

– Încă mai cânt La Cinzeacă aproape toate nopţile, dacă vrei să treci pe-acolo…

– Voi fi acolo, rosti Denna, privi în sus înspre Lentaren şi oftă. Deja am întârziat, nu-i aşa?

– Da, am întârziat, spuse el şi privi soarele cu coada ochiului încuviinţând. Dar îi putem prinde din urmă dacă ne grăbim.

Denna se întoarse către mine.

– Îmi pare rău, avem o întâlnire la călărie.

– Nu aş îndrăzni să te reţin, am spus dându-mă graţios la o parte din calea lor.

Am schimbat amabilităţi cu Lentaren.

– Am să te caut cât mai curând, spuse ea, întorcându-şi privirea spre mine în timp ce traversau.

– Te rog, nu mă lăsa să te reţin.

Au trecut pe lângă mine. I-am privit păşind pe străzile pavate din Imre. Împreună.

***

Wil şi Sim mă aşteptau. Revendicaseră deja o bancă cu vedere bună la fântâna din faţa Eolianului. Apa se juca în jurul nimfelor împietrite, urmărite de un satir.

Mi-am sprijinit tocul lăutei lângă bancă şi, fără să bag de seamă, am deschis capacul, gândindu-mă că lăutei mele i-ar plăcea ca soarele să-i mângâie corzile. Dacă nu eşti muzician n-ai cum să înţelegi.

Wil îmi întinse un măr. M-am aşezat lângă ei. Vântul mlădia prin piaţetă şi priveam firele de apă din fântână devenind perdele delicate de stropi. Câteva frunze roşii de arţar dansau în cercuri pe pietrele pavajului. Le-am privit în timp ce zburătăceau, desenând tipare ciudate şi complicate în aer.

– Bănuiesc că ai dat într-un final de Denna? întrebă Wilem după ceva vreme.

Am încuviinţat fără să-mi mut privirea de la frunze. Nu eram dispus să dau explicaţii.

– Îmi dau seama din tăcerea ta.

– Nu a mers prea bine? întrebă Sim încet.

– Nu a mers aşa cum speram, am spus.

Dădură din cap cu tâlc, urmat de un moment de tăcere.

– M-am gândit la ce ne-ai spus, zise Wil. La ce a spus Denna. Ceva nu e în regulă cu povestea ei.

Eu şi Sim am privit către el, curioşi.

– A spus că îşi căuta patronul, ne lămuri Wilem. Aţi călătorit împreună ca să-l găsiţi. Dar după aceea a spus că ştia că e în siguranţă, pentru că… – Wil ezită – se întâlnise cu el când mergea spre fermă. Nu se potriveşte. De ce ar fi mers în căutarea lui dacă ştia că e bine sănătos?

Nu mă gândisem la asta. Înainte să mă gândesc la un răspuns, Simon clătină din cap.

– A inventat doar un pretext ca să petreacă puţin timp cu tine, spuse el ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

Wilem se încruntă.

Sim se uită de la mine la Wil, evident surprins că trebuia să continue explicaţia.

– E clar ca lumina zilei că ţine la tine, spuse el, începând să numere pe degete. Te caută La Cinzeacă. A venit după tine în noaptea când beam în Eolian. Găseşte scuze să bântuie

pustietăţi cu tine pentru câteva zile…

– Sim, am spus exasperat. Dacă ar fi interesată aş fi în stare să îi dau de urmă de mai multe ori pe lună.

– Ăsta este un raţionament greşit, sări Sim înfocat. Premisă falsă. Tot ce dai de înţeles e că nu te pricepi să te ascunzi, sau că ea se ascunde bine. Nu înseamnă că nu e interesată.

– Mai mult, clarifică Wilem, luând acum partea lui Simmon, din moment ce te găseşte din ce în ce mai mult înseamnă că şi ea te caută mult la rândul ei. Nici tu nu eşti uşor de găsit. Şi mie îmi pare că i-ai căzut cu tronc.

M-am gândit la biletul pe care mi-l lăsase şi, pentru un moment, am nutrit speranţa că Sim avea dreptate. Amintindu-mi de noaptea în care stătusem pe piatra de hotar, am simţit cum speranţa îmi învie plăpândă în piept.

Apoi mi-am adus mai bine aminte de noaptea aceea şi de delirul plin de spaime al Dennei. Mi-am adus aminte de ea şi de Lentaren mergând braţ la braţ.

M-am gândit la Lentaren, înalt, arătos şi bogat. M-am gândit la nenumăraţii bărbaţi care ar fi putut să-i pună lumea la picioare.

Oricum, ceva mai mult decât o voce bună şi bravadă avântată.

– Ştii că am dreptate! Simmon îşi dădu părul de pe frunte într-o parte şi râse copilăros. Ştii că nu ai cum să ieşi din asta. E de-a dreptul ameţită după tine. Iar tu eşti ameţit de felul tău, aşa că vă potriviţi de minune.

Am oftat.

– Sim, sunt fericit că o am ca prietenă. E o persoană încântătoare şi sunt bucuros să-mi petrec timpul cu ea. Asta e tot.

Am încercat să fiu cât mai jovial şi neabătut cu putinţă, pentru ca Sim să mă creadă pe cuvânt şi să renunţe pe moment la subiect.

Sim se uită la mine pentru o clipă, apoi dădu din umeri netulburat.

– Dacă aşa stau lucrurile, spuse el, agitând bucata lui de carne, Fela vorbeşte despre tine tot timpul. Te crede un tip dat naibii. Mai e şi faptul că i-ai salvat viaţa. Sigur că ai avea o şansă cu ea.

Am dat din umeri, privind volutele făcute de vânt cu stropii de apă ai fântânii.

– Ştii ce ar trebui să… se poticni Sim, uitându-se înmărmurit

peste umărul meu.

M-am întors să-i urmăresc privirea şi am văzut cutia lăutei goală. Lăuta mea dispăruse. Am cercetat disperat cu privirea, gata să sar în picioare în căutarea ei. Nu era nevoie, pentru că la câţiva paşi depărtare era Ambrose, înconjurat de câţiva dintre prietenii săi, cu ea în mână.

– Of, Tehlu mare şi milostiv, murmură Simmon în spatele meu. Apoi pe un ton normal: Dă-o înapoi, Ambrose.

– Taci, E’lir, se răsti Ambrose. Asta nu e treaba ta.

M-am ridicat în picioare, ţintuindu-l cu privirea, pe el şi lăuta mea. Crezusem că Ambrose era mai înalt decât mine, dar când m-am ridicat am observat că nici unul din noi nu putea să îl privească pe celălalt de sus. Ambrose păru şi el puţin derutat.

– Dă-mi-o, am spus, întinzând mâna.

Mi-am dat seama cu surprindere că nu-mi tremura. Tremuram înăuntru-mi: jumătate teamă, jumătate furie.

Două părţi din mine voiau să vorbească în acelaşi timp. Prima parte îl implora: *Te rog, nu-i face nimic. Nu din nou. Nu o rupe. Te rog dă-mi-o înapoi. Nu o ţine aşa de gât.* Cealaltă parte din mine urla: *Te urăsc, te urăsc, te urăsc,* scuipând parcă sânge pe gură.

– Dă-mi-o, am făcut un pas înainte.

Vocea-mi suna ciudat în urechi, fără sentiment şi măsurată. Hotărâtă ca palma mea întinsă. Am încetat să mai tremur pe dinăuntru.

Se opri pentru o secundă, surprins de tonul meu. Îi simţeam neliniştea; nu mă comportam aşa cum s-ar fi aşteptat. În spatele meu puteam să-i simt pe Wilem şi pe Simmon ţinându-şi respiraţia. În spatele lui Ambrose, prietenii lui ezitară, neliniştiţi.

– Dar am scris un cântec pentru tine şi îl vreau acompaniat, spuse Ambrose ridicând din sprânceană.

Strânse lăuta brutal şi zdrăngăni în bătaie de joc. Oamenii se opriră când începu să cânte:

A fost odată un student numit Kvothe
Un încurcă-lume cu limba ca briciul
Magiştrii l-au crezut foarte isteţ
Şi l-au răsplătit darnic cu biciul.

Deja se adunaseră destui gură-cască, zâmbind şi râzând la micul spectacol al lui Ambrose. Încurajat, Ambrose făcu o

plecăciune adâncă.

– Toată lumea! strigă el, ridicându-şi braţele ca un dirijor de orchestră şi ţinând ritmul cu lăuta mea.

Am făcut un pas în faţă.

– Dă-o-ncoa sau te omor.

În acel moment, eram cât se poate de sincer.

Tăcerea se lăsă din nou. Văzând că nu poate să scoată reacţia dorită de la mine, Ambrose se prefăcu neafectat.

– Unii oameni nu au simţul umorului, a zis cu un oftat. Prinde.

Aruncă lăuta spre mine, dar lăutele nu sunt mingi. Se răsuci ciudat în aer şi, când am dat s-o prind, nu ajunse nimic în mâinile mele. Că o fi fost stângaci sau nesimţit, nicio diferenţă pentru mine. Lăuta lovise pavajul cu burta şi scoase un vaiet sfâşietor.

Zgomotul îmi aduse aminte de sunetul groaznic pe care îl făcuse lăuta tatălui meu, pe care o strivisem cu trupul meu pe aleile murdare din Bobcatran. Ridicând-o, scoase un sunet de animal rănit. Ambrose mă privi pe jumătate întors şi o umbră de amuzament îi străbătu chipul.

Am deschis gura ca să urlu, să plâng, să îl blestem. Dar *altceva* îmi ieşi din gât, un cuvânt pe care nu îl ştiam sau pe care nu ţineam minte să-l fi auzit undeva.

Tot ce am auzit pe urmă a fost sunetul vântului. Urlă în curte, ca o furtună neaşteptată. O caleaşcă din apropiere se prăbuşi pe o parte, caii nechezând panicaţi. Partitura cuiva zbură pe lângă noi, unduindu-se într-un cântec subţire şi tulburător. Am fost împins înainte un pas. Toată lumea a fost împinsă de vânt. Toată lumea cu excepţia lui Ambrose, lipit de pavaj ca lovit de urgia divină.

Liniştea se aşternu apoi. Zburau hârtii peste tot, sucindu-se în cădere ca frunzele toamnei.

Oamenii priveau în jur, năuciţi, ciufuliţi şi cu hainele în neorânduială. Câţiva oameni se clătinau nesiguri pe picioare şi căutau sprijin pentru furtuna care nu voia să mai apară.

Gâtul mă durea. Lăuta mea era distrusă.

Ambrose se chinui să se ridice în picioare. Îşi ţinea mâna lipită ciudat de corp şi sângele i se ivi pe pielea capului. Privirea lui confuză şi sălbăticită de frică mă umplu pe moment cu o dulce plăcere. M-am gândit să urlu din nou la el, curios ce s-ar întâmpla. Oare ar mai veni vântul? Ar fi oare înghiţit de pământ?

Un cal se smucea panicat. Oamenii dădeau să iasă din Eolian şi din celelalte clădiri care înconjurau piaţeta. Muzicienii priveau

speriaţi în jur şi vorbeau toţi în acelaşi timp.

– …fost asta?

– …foile peste tot. Ajută-mă până nu…

– …a făcut-o. Cel de-acolo, cu părul roş…

– …demon. Un demon de vânt şi…

Priveam în jur confuz şi mut, până când Wilem şi Simmon mă grăbiră de-acolo.

***

– Nu ştiam unde să îl ducem, îi spuse Simmon lui Kilvin.

– Spune-mi totul din nou, rosti Kilvin cu calm. Încearcă să uneşti cuvintele într-un şir mai ordonat.

Ne aflam în biroul lui Kilvin. Uşa era închisă şi perdelele trase. Wilem începu să explice ce s-a întâmplat. Vorbea din ce în ce mai repede, până o dădu pe siareză. Kilvin aproba, dând din cap gânditor. Simmon asculta atent, sărind din când în când ca să confirme entuziast.

Stăteam pe un scaun din apropiere. Mintea-mi era un vârtej confuz de gânduri şi idei. Gâtlejul îmi era uscat. Corpul, slăbit şi plin de tensiune dureroasă. În tot amestecul acesta, pieptul îmi pulsa de furie adâncă, o bucată din mine ardea ca un cărbune încins. Trupul îmi era greu şi inert ca al unei muşte prinse într-un chihlimbar gros.

Kvothe nu mai exista, doar confuzia, furia şi moleşeala care-l înveleau ca într-un cocon de ceară. Eram ca o rândunea pe vreme de furtună, incapabil să găsesc o creangă de care să mă prind. Incapabil să-mi controlez mişcările în cădere.

Wilem era pe cale să termine de explicat când Elodin intră în cameră fără să bată la uşă sau să anunţe. Wilem se opri din vorbit. Abia dacă i-am aruncat magistrului glăsuitor o privire în treacăt şi mi-am întors ochii spre lăuta ruptă din poala mea. Tot întorcând-o de pe o parte pe alta, mi-am tăiat degetul într-o muchie ascuţită. Cu privirea pierdută, mă uitam la sângele care se scurgea pe podea.

– Kvothe?

Elodin veni şi se aşeză chiar în faţa mea, nebăgându-i în seamă pe ceilalţi.

– Ceva nu-i bine cu el. A amuţit. Nu scoate un cuvânt, spuse Simmon cu vocea sugrumată de grijă.

Auzeam cuvintele şi ştiam că au însemnătate, le ştiam chiar însemnătatea, dar nu puteam să le pun cap la cap.

– Cred că s-a lovit la cap, spuse Willem. Se uită la tine, dar nu-

i nimeni acasă. Are privirea unui câine.

– Kvothe? repetă Elodin.

Cum n-am răspuns şi nu mi-am ridicat privirea de la lăută, se aplecă să-mi ridice bărbia până i-am întâlnit ochii.

– Kvothe.

Am clipit. Se uită la mine. Ochii lui întunecaţi mă sprijineau, îmi calmau furtuna din suflet.

– *Aerlevsedi.* Spune-o.

– Ce? zise Simon undeva în fundal. Vânt?

– *Aerlevsedi,* repetă Elodin cu răbdare, urmărindu-mă atent cu privirea.

– Aerlevsedi, am spus ameţit.

Elodin închise împăcat ochii pentru câteva clipe. Ca şi cum ar fi ascultat un acord purtat uşor de o briză de vânt.

Cum nu-i mai vedeam ochii, mintea începu din nou să-mi rătăcească. Am dat să-mi cobor privirea spre lăuta ruptă din braţe, dar înainte ca ochii să-mi ajungă prea departe, mă luă din nou de bărbie.

Mă fixă cu ochii. Amorţeala începea să dispară, dar furtuna încă se învârtejea în capul meu. Apoi ochii lui Elodin se schimbară. Nu se mai uită la mine, ci *înăuntrul* meu. Numai aşa pot s-o descriu. Privi adânc în sinea mea, nu în ochi, dar dincolo de ei. Privirea lui mă pătrunse şi mi se aşeză cu hotărâre în piept, ca şi cum şi-ar fi băgat mâinile în mine, atingându-mi plămânii, simţindu-mi inima, furia mistuitoare, firele furtunii care se zbăteau înăuntru.

Se aplecă înainte şi buzele lui îmi şoptiră în ureche. A spus… şi apoi furtuna s-a oprit. Am revenit pe pământ.

E un joc pe care orice copil îl încearcă la un moment dat. Îţi întinzi braţele şi te învârţi, din nou şi din nou, privind cum lumea se face tot mai neclară în jurul tău. La început eşti dezorientat, dar, dacă te învârţi suficient de mult, parcă prinzi lumea din urmă şi nu mai eşti ameţit, căci te învârţi odată cu ea.

Apoi dai să te opreşti, dar ameţeala te plesneşte în creştet ca un trăsnet; totul se mişcă şi săltă. Lumea se înclină într-o parte cu tot cu tine.

Asta se întâmplă când Elodin îmblânzi furtuna din capul meu. Cuprins de o ameţeală violentă, am dat să strig şi să întind mâinile ca să nu cad într-o parte, să nu cad pe spate, să nu cad în mine. M-am simţit prins în braţe, căci tocmai ce dădeam să cad de pe scaun.

A fost îngrozitor, dar a trecut. Când mi-am venit în fire, Elodin nu mai era nicăieri.

Capitolul 85
Mâinile ridicate împotrivă-mi

Simmon şi Wilem m-au dus în camera mea de La Cinzeacă, unde am căzut în pat şi-am petrecut optsprezece ore îndărătul uşilor somnului. Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, mă simţeam neaşteptat de bine, având în vedere că dormisem îmbrăcat şi că vezica mi se umflase cât un pepene.

Îmi zâmbi norocul, dându-mi destul timp la dispoziţie să iau masa şi să fac o baie până când unul dintre emisarii lui Jamison dădu de mine. Mi se solicita prezenţa la Sala Magiştrilor. În jumătate de oră, eram aşteptat la coarne.

***

Ambrose şi cu mine stăteam înaintea mesei magiştrilor. Mă acuzase de vătămare. Drept pentru care îl acuzasem la rândul meu de furt, distrugerea proprietăţii şi comportament necorespunzător pentru un membru al Arcanumului. După ultima prezentare la coarne, mă familiarizasem cu regulamentul oficial al Universităţii, Rerum Codex. Îl citisem de două ori ca să fiu sigur cum se făceau lucrurile pe-aici. Le ştiam ca pe propriu-l buzunar.

Din nefericire, asta însemna că ştiam şi în ce belea mă aflam. Acuzaţia de vătămare era foarte gravă. Dacă mă găseau vinovat că l-aş fi vătămat pe Ambrose cu rea-voinţă, aş fi fost biciuit şi dat afară din Universitate.

Nu încăpea urmă de îndoială că îl rănisem pe Ambrose. Era plin de vânătăi şi şchiopăta. În jurul frunţii avea o faşă înroşită. Avea şi braţul legat după gât, dar eram destul de sigur că era doar un artificiu menit să atragă mila magiştrilor.

Problema era că nu aveam nici cea mai mică idee ce se întâmplase. Nu avusesem ocazia să vorbesc cu nimeni. Nici măcar să-i mulţumesc lui Elodin că mă ajutase în atelierul lui Kilvin.

Magiştrii ne ascultară pe rând. Ambrose se purta ca un mieluşel, adică era foarte politicos atunci când vorbea. Şi nu părea să aibă mare chef să vorbească. După un timp, am început să bănuiesc că apatia lui se datora abuzului de calmante. Din privirea sa sticloasă, mă gândeam că luase laudanum.

– Propun să cercetăm acuzaţiile în ordinea gravităţii, rosti cancelarul după ce auzi ambele versiuni ale poveştii.

Magistrul Hemme făcu un gest şi cancelarul îi dădu cuvântul.

– Ar trebui să mai reducem din acuzaţii înainte să votăm. Plângerile lui E'lir Kvothe sunt redundante. Nu poţi să acuzi un student atât de furt, cât şi de distrugerea proprietăţii. E ori una, ori alta.

– Ce vă face să spuneţi asta, magistre? am întrebat politicos.

– Furtul implică deţinerea proprietăţii altcuiva, răspunse el rezonabil. Cum poţi să deţii ceva ce deja ai distrus? Una din acuzaţii ar trebui respinsă.

Cancelarul se uită la mine.

– E'lir Kvothe, doreşti să renunţi la una din plângeri?

– Nu, domnule.

– Atunci, propun un vot să se renunţe la acuzaţia de furt, rosti Hemme.

Cancelarul se uită dojenitor la Hemme fiindcă vorbise fără să i se dea voie, apoi se întoarse spre mine.

– E'lir Kvothe, încăpăţânarea în faţa raţiunii nu e ceva lăudabil. Magistrul Hemme aduce un argument convingător.

– Magistrul Hemme aduce un argument invalid, am răspuns fără emoţie. Furtul implică *obţinerea* proprietăţii altuia. E ridicol să consideri că nu poţi distruge ceea ce ai furat.

Câţiva din magiştri îmi încuviinţară vorbele, dar Hemme insistă.

– Magistre Lorren, care e pedeapsa pentru furt?

– Studentul primeşte nu mai mult de două lovituri de bici peste spate şi trebuie să returneze proprietatea sau preţul acelei proprietăţi, plus o amendă de un talant de argint, recită Lorren.

– Şi pedeapsa pentru distrugerea proprietăţii?

– Studentul trebuie să plătească înlocuirea sau repararea proprietăţii.

– Vedeţi? E posibil să plăteşti de două ori pentru aceeaşi lăută. Nu e nicio dreptate în asta. L-am pedepsi de două ori pentru acelaşi lucru.

– Nu, magistre Hemme, m-am băgat eu, l-aţi pedepsi pentru furt şi pentru distrugerea proprietăţii.

Cancelarul îmi dădu aceeaşi privire pe care i-o aruncase lui Hemme atunci când acesta vorbise când nu îi era rândul, dar nu l-am luat în seamă.

– Ar fi o singură acuzaţie dacă i-aş fi împrumutat lăuta şi ar fi rupt-o. Dacă ar fi furat-o şi ar fi lăsat-o intactă, ar fi o alta. Nu e una sau alta. Sunt ambele.

Cancelarul bătu în masă ca să ne facă să tăcem.

– Să înţeleg că nu ai de gând să renunţi la una din acuzaţii?

– Aşa e.

Hemme ridică mâna şi i se dădu cuvântul.

– Cer un vot pentru retragerea acuzaţiei de furt.

– Toţi pentru? întrebă cancelarul cu lehamite.

Hemme se grăbi să ridice mâna, urmat de Brandeur, Mandrag şi Lorren.

– Cinci şi jumătate la patru: acuzaţia rămâne.

Cancelarul continuă înainte ca altcineva să mai tergiverseze lucrurile.

– Cine îl găseşte pe Re'lar Ambrose vinovat de distrugerea proprietăţii?

Toată lumea ridică mâna în afară de Hemme şi Brandeur. Cancelarul se uită la mine.

– Cât ai plătit pentru lăuta ta?

– Nouă talanţi şi şase parale, am minţit, ştiind că era un preţ rezonabil.

Ambrose sări ca ars.

– Hai să fim serioşi. N-ai ţinut zece talanţi în mână toată viaţa ta.

Enervat, cancelarul bătu în masă din pricina întreruperii. Însă Brandeur ridică mâna să vorbească.

– Re'lar Ambrose ridică o întrebare pertinentă. Cum de un student care a venit la noi ca un nevoiaş are atâţia bani?

Câţiva dintre magiştri se uitară întrebător la mine. Am coborât ochii, ca şi cum aş fi fost stânjenit.

– I-am câştigat la un joc de colţuri, domnilor.

Magiştrii răspunseră cu un cor de murmure amuzate. Elodin râse cu toată gura. Cancelarul bătu din nou în masă.

– Re'lar Ambrose va fi amendat cu nouă talanţi şi şase parale. Se opune cineva?

Hemme fu singurul care să ridice mâna.

– Pentru acuzaţia de furt, numărul de lovituri cerute?

– Niciuna, am spus, ridicând câteva sprâncene.

– Cine îl găseşte pe Re'lar Ambrose vinovat de furt?

Hemme, Brandeur şi Lorren ţinură mâinile jos.

– Re'lar Ambrose va fi amendat cu zece talanţi şi şase parale. Se opune cineva?

De data asta până şi Hemme îşi ţinu mâna jos, cu o faţă posomorâtă.

Cancelarul răsuflă uşurat.

– Magistre arhivar, care e pedeapsa pentru comportament necorespunzător pentru un membru al Arcanumului?

– Studentul poate fi amendat, biciuit, suspendat din Arcanum sau exclus din Universitate, depinzând de gravitatea faptei, rosti calm Lorren.

– Pedeapsa căutată?

– Suspendarea din Arcanum, am spus, de parcă era cel mai firesc lucru din lume.

Ambrose îşi pierdu calmul.

– Cum? strigă el fără să-i vină a crede, întorcându-se spre mine.

Hemme interveni.

– Herma, devine deja ridicol.

Cancelarul mă privi cu o urmă de reproş.

– E'lir Kvothe, mi-e teamă că trebuie să fiu de acord cu magistrul Hemme. Nu cred că aşa ceva poate să fie motiv de suspendare.

– Nu sunt de acord, am spus, invocându-mi toată forţa de convingere. Gândiţi-vă doar la ce aţi auzit. Pentru niciun alt motiv în afară de aversiunea lui personală faţă de mine, Ambrose a ales să mă umilească în public, apoi să fure şi să distrugă singurul lucru de valoare pe care îl deţineam. E cumva acesta genul de comportament pe care să-l afişeze un membru al Arcanumului? E cumva aceasta atitudinea pe care doriţi s-o cultivaţi în ceilalţi Re'lari? Sunt cumva ranchiuna şi meschinăria caracteristici pe care le încurajaţi la studenţii care caută să devină arcanişti? Au trecut două secole de când ultimul arcanist a fost ars pe rug. Dacă nişte copii răzgâiaţi precum acesta – am făcut semn spre Ambrose – reuşesc să pună mâna pe ghildare, lunga tradiţie de pace şi siguranţă se va sfârşi în nici măcar câţiva ani.

Reuşisem să-i conving. O citeam pe chipurile lor. Ambrose se agita lângă mine, cu ochii săgetând de la o faţă la alta.

După un moment de tăcere, cancelarul ceru votul.

– Toţi cei în favoarea suspendării Re'larului Ambrose?

Arwyl ridică mâna, urmat de Lorren, Elodin, Elxa Dal… Urmă un moment de tensiune. Mă uitam când la Kilvin, când la cancelar, sperând să văd una din mâinile lor alăturându-se celorlalte. Momentul trecu.

– Cerere respinsă.

Ambrose răsuflă uşurat.

Eram doar puţin dezamăgit. De fapt, eram mai degrabă surprins că reuşisem să ajung atât de departe.

– Acum, rosti cancelarul, de parcă se pregătea pentru un mare efort, plângerea de vătămare împotriva E'lirului Kvothe.

– De la patru la cincisprezece lovituri de bici şi expulzarea obligatorie din Universitate, recită Lorren.

– Numărul căutat de lovituri?

Ambrose se întoarse spre mine. Parcă vedeam cum i se învârtesc rotiţele minţii, încercând să calculeze cât de mult să mă facă să plătesc şi totuşi să nu cadă din graţiile magiştrilor.

– Şase.

Simţeam cum o teamă de plumb mi se cuibărea în stomac. Nu-mi păsa de numărul de bice. Aş fi îndurat cât ar fi fost nevoie doar ca să nu fiu exmatriculat. Dacă eram dat afară de la Universitate, viaţa mea se sfârşea.

– Domnule cancelar? am întrebat.

Mă privi obosit, dar blajin. Ochii săi îmi spuneau că înţelegea, dar că nu avea de ales decât să ducă lucrurile până la capăt. Mila blândă din ochii săi mă înspăimânta. Ştia ce avea să se întâmple.

– Da, E'lir Kvothe?

– Pot să spun câteva lucruri?

– Ţi-ai spus deja pledoaria de apărare, răspunse el ferm.

– Dar nici măcar nu ştiu ce-am făcut! am izbucnit eu, copleşit de panică.

– Şase lovituri şi expulzarea, continuă cancelarul pe un ton oficial, ignorându-mi ieşirea. Toţi cei pentru?

Hemme îşi ridică mâna. Brandeur şi Arwyl îl urmară. Inima îmi stătu în loc când l-am văzut pe cancelar ridicându-şi mâna, apoi şi pe Lorren, pe Kilvin şi pe Elxa Dal. Mai era doar Elodin, care-mi zâmbi leneş şi mişcă din degetele mâinii ridicate, ca în semn de rămas-bun. Toate cele nouă mâini, ridicate împotrivă-mi. Urma să fiu exmatriculat de la Universitate. Viaţa mea se sfârşise.

Capitolul 86
Focul însuşi

– Şase lovituri de bici şi expulzarea, rosti sever cancelarul.

„Expulzare”, m-am gândit eu, cu mintea amorţită de şoc, de parcă nu mai auzisem cuvântul. *A expulza, a alunga în mod violent.* Îi simţeam satisfacţia lui Ambrose radiind spre mine. Pentru o clipă, m-am temut să nu mă apuce greaţa înaintea tuturor magiştrilor.

– Se opune vreun magistru acestei acţiuni? întrebă cancelarul ritualic în timp ce eu mă uitam la picioarele mele.

– Eu.

Glasul acela copleşitor putea fi doar al lui Elodin.

– Toţi cei pentru suspendarea expulzării?

Am ridicat ochii la timp să văd mâna lui Elodin. Pe a lui Elxa Dal. A lui Kilvin, a lui Lorren, a cancelarului. A tuturor în afară de Hemme. Aproape că am râs din pură uluire. Elodin îmi zâmbi din nou ştrengăreşte.

– Expulzarea respinsă, rosti cancelarul, iar eu simţeam cum satisfacţia lui Ambrose se risipea lângă mine. Mai sunt alte cereri?

Mi se păru că aud ceva ciudat în vocea cancelarului. Aştepta ceva.

Elodin vorbi din nou:

– Propun ca Kvothe să fie ridicat la rang de Re’lar.

– Toţi pentru?

Toate mâinile în afară de a lui Hemme se ridicară la unison.

– Kvothe e ridicat la rang de Re’lar sub îndrumarea lui Elodin în data de cinci ale Pârloagei. Şedinţă încheiată.

Cancelarul se ridică de la masă şi se îndreptă spre ieşire.

– Ce? răcni Ambrose, privind împrejur de parcă nu-şi dădea seama pe cine să întrebe.

Până la urmă, ieşi cu coada între picioare după Hemme, care se grăbea în spatele cancelarului şi a majorităţii celorlalţi magiştri. Am băgat de seamă că nu mai şchiopăta nici pe departe atât de rău ca la începutul procesului.

Am rămas zăpăcit locului până ce Elodin veni să-mi strângă mâna.

– Nedumerit? Hai să facem o mică plimbare. Am să-ţi explic.

Lumina caldă a soarelui de după-amiază era un şoc ieşind din

răcoarea umbroasă a Văgăunei. Elodin îşi trase roba de magistru peste cap. Dedesubt purta o cămaşă albă simplă şi o pereche de pantaloni cam jerpeliţi, legaţi cu o sfoară. Am observat pentru prima oară că era desculţ. Picioarele sale aveau acelaşi bronz sănătos ca şi faţa şi braţele.

– Ştii ce înseamnă *Re'lar?* întrebă el.

– Se traduce cu „vorbitor”.

– Dar ştii ce *înseamnă?* apăsă el pe ultimul cuvânt.

– Nu tocmai.

Elodin inspiră adânc.

– A fost odată ca niciodată o Universitate. Era construită pe ruinele fără de viaţă ale unei Universităţi mai vechi. Nu era foarte mare, abia dacă erau cincizeci de oameni în ea. Dar era cea mai bună universitate din câte se găseau, aşa că oamenii au început să vină, să înveţe şi să plece. Acolo se adunase un grup mic de oameni. Oameni a căror cunoaştere mergea dincolo de matematică, gramatică sau retorică. Au format un grup de elită înăuntrul Universităţii. I-au spus Arcanumul şi era un lucru foarte mic, foarte tainic. Printre ei, aveau un sistem de ranguri, în care te ridicai doar prin merit şi nimic altceva. În grupul lor intrau numai cei care dovedeau că pot să vadă lucrurile drept ceea ce sunt într-adevăr. Au devenit E'liri, care înseamnă văzători. Cum crezi că deveneau Re'lari? întrebă şi se uită la mine aşteptând să răspund.

– Vorbind.

Elodin râse.

– Tocmai! spuse el, apoi se opri şi se întoarse spre mine. Dar ce spuneau? întrebă, cu ochi limpezi şi pătrunzători.

– Cuvinte?

– Nume, spuse el entuziast. Numele sunt ceea ce dă formă lumii, iar cel ce poate să le rostească ajunge să aibă putere. La începuturi, Arcanumul era un mic grup de oameni care înţelegeau natura ascunsă a lucrurilor. Oameni care cunoşteau nume de putere. Învăţau câţiva studenţi, încet, încurajându-i să găsească putere şi înţelepciune. Şi magie. Magie adevărată.

Elodin se uită la clădiri şi la studenţii care forfoteau în jur.

– În acele zile, Arcanumul era un lichior tare. Acum, e un vin bine subţiat cu apă.

Am aşteptat până am fost sigur că terminase.

– Magistre Elodin, ce s-a întâmplat ieri?

Mi-am ţinut răsuflarea, sperând cu disperare că avea să-mi

dea un răspuns care să aibă o noimă.

Se uită amuzat la mine.

– Ai glăsuit numele vântului, spuse el de parcă răspunsul era evident.

– Dar ce înseamnă asta? Şi ce vrei să spui prin *nume?* E cumva doar un nume, precum „Kvothe” sau „Elodin”? Sau e mai degrabă ca „Taborlin cunoştea numele multor lucruri”.

– Ca ambele, răspunse el, făcându-i cu mâna unei fete drăguţe care se apleca pe o fereastră de la etaj.

– Dar cum poate un nume să facă aşa ceva? „Kvothe” şi „Elodin” sunt doar sunete pe care le scoatem, nu au putere în sine.

Elodin ridică din sprânceană la auzul celor spuse de mine.

– Chiar aşa? Priveşte.

Se uită pe stradă.

– Nathan! strigă el.

Un băiat se întoarse înspre noi. Era unul dintre emisarii lui Jamison.

– Nathan, vino-ncoace!

Băiatul se apropie şi ridică privirea spre Elodin.

– Da, domnule?

Elodin îi întinse roba de magistru.

– Nathan, poţi, te rog, să-mi duci roba în odăile mele?

– Cum să nu, domnule.

Băiatul luă roba şi se îndepărtă în grabă. Elodin se uită la mine.

– Ai văzut? Numele cu care ne chemăm unul pe altul nu sunt *Nume.* Dar totuşi au oarecare putere.

– Asta nu e magie, am protestat. A trebuit să-ţi dea ascultare. Eşti un magistru.

– Iar tu eşti un Re’lar, rosti el implacabil. Ai chemat vântul şi vântul ţi-a dat ascultare.

Mă chinuiam să înţeleg conceptul.

– Vrei să spui că vântul e viu?

– Într-un fel. Majoritatea lucrurilor sunt vii, într-un fel sau altul.

M-am hotărât să iau altă cale.

– Cum am chemat vântul dacă nu ştiam cum să o fac?

Elodin bătu zgomotos din palme.

– *Asta* e o întrebare excelentă! Răspunsul e că fiecare dintre noi are două minţi: o minte trează şi una adormită. Mintea noastră trează e cea care gândeşte, vorbeşte şi-şi pune întrebări.

Însă mintea care doarme e mult mai puternică. Vede adânc în inima lucrurilor. E partea din noi care visează. Îşi aduce aminte totul. Ne dă intuiţie. Mintea ta trează nu pricepe natura numelor. Mintea ta adormită o face. Cunoaşte deja multe lucruri pe care mintea ta trează încă nu le-a aflat. Îţi aminteşti cum te-ai simţit după ce ai chemat numele vântului?

Am încuviinţat, amintindu-mi cu prea puţină plăcere.

– Când Ambrose ţi-a frânt lăuta, ţi-a trezit mintea adormită. Ca un urs care hiberna şi tocmai ce a fost împuns cu un vătrai încins, s-a sculat şi a răcnit numele vântului, rosti magistrul fluturând frenetic din mâini şi atrăgându-şi priviri ciudate de la studenţii în trecere. După care mintea ta trează n-a mai ştiut ce să facă. S-a trezit singură cu un urs furios.

– Ce ai făcut? Nu-mi aduc aminte ce mi-ai şoptit.

– A fost un nume. Un nume care a potolit ursul furios, care l-a cufundat din nou în somn. Dar acum nu mai doarme atât de profund. Trebuie să-l trezim încetul cu încetul şi să-l aducem sub controlul tău.

– De aceea ai cerut suspendarea expulzării?

Elodin făcu semn că nu.

– Nu erai în adevărat pericol să fii exmatriculat. Nu eşti primul student care să cheme vântul la mânie, deşi eşti primul de mulţi ani încoace. De obicei, mintea adormită e trezită pentru prima oară de o emoţie puternică. Prima oară când am glăsuit numele vântului a fost când mă certam cu Elxa Dal. Când l-am strigat, creuzetele i-au explodat într-un nor de tăciuni şi cenuşă, chicoti el.

– Ce-a făcut ca să te înfurie atâta?

– A refuzat să mă înveţe cetluirile avansate. Aveam doar paisprezece ani şi eram E’lir. Mi-a spus că trebuie să aştept până ajung Re’lar.

– Există cetluiri avansate?

Elodin rânji.

– Chiar secrete, Re’lar Kvothe. Asta înseamnă să fii arcanist. Acum că eşti Re’lar, ai dreptul să cunoşti unele lucruri ce ţi-au fost ascunse până acum. Cetluirile simpatetice avansate, natura numelor. Nişte rune mai dubioase, dacă Kilvin te crede pregătit.

Speranţa mi se ridică în piept.

– Asta înseamnă că voi avea din nou acces la Arhivă?

– A, nu. Câtuşi de puţin. Vezi tu, Arhiva e domeniul lui Lorren, regatul lui. Secretele acelea nu sunt ale mele de dat.

La cuvântul secrete, mintea mi se opri asupra unuia care mă deranja de luni întregi. Secretul din inima Arhivei.

– Cum rămâne cu uşa de piatră din Arhivă? Uşa cu cele patru discuri. Acum că sunt Re'lar, poţi să-mi spui ce e îndărătul ei?

Elodin râse.

– O, nu. Nu, nu. Tu nu ştii să ţinteşti după secrete mici, nu-i aşa?

Mă bătu pe spate ca şi cum făcusem o glumă deosebit de bună.

– *Valaritas.* Zei, încă îmi aduc aminte cum era să stau acolo uitându-mă la uşă, întrebându-mă ce se ascunde după ea.

Elodin râse din nou.

– Tehlu mare şi milostiv, aproape că m-a omorât. Nu. N-ai voie să treci de uşa cu patru discuri. Dar, se uită el complice la mine, de vreme ce ai ajuns Re'lar…

Privi în toate părţile, ca şi cum îi era teamă că cineva trăgea cu urechea. M-am apropiat de el.

– De vreme ce eşti un Re'lar, recunosc că există.

Îmi făcu solemn cu ochiul. Chiar dezamăgit cum eram, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Ne-am plimbat o vreme în deplină tăcere, pe lângă Ax, pe lângă hanul lui Cinzeacă.

– Magistre Elodin?

– Da?

Ochii îi urmăreau o veveriţă care trecu drumul şi se căţără într-un copac.

– Încă nu înţeleg despre nume.

– Am să te învăţ să înţelegi. Natura numelor nu poate fi descrisă, doar simţită şi înţeleasă.

– De ce nu poate fi descrisă? Dacă înţelegi un lucru, atunci poţi să-l şi descrii.

– Poţi să descrii toate lucrurile pe care le înţelegi? mă întrebă, privindu-mă cu coada ochiului.

– Desigur.

Elodin arătă înainte, spre stradă.

– Ce culoare are cămaşa băiatului aceluia?

– Albastru.

– Ce vrei să spui prin albastru? Descrie-l.

Am încercat pentru o clipă, fără sorţi de izbândă.

– Deci, *albastru* e un nume?

– E un cuvânt. Cuvintele sunt doar umbre palide ale numelor uitate. După cum numele au putere, aşa şi cuvintele au putere.

Cuvintele pot aprinde focuri în minţile oamenilor. Cuvintele pot smulge lacrimi din cele mai împietrite inimi. Sunt şapte cuvinte care să facă o persoană să te iubească. Sunt zece cuvinte care să frângă voinţa unui om puternic. Dar un cuvânt nu e nimic decât un foc pictat, încremenit şi rece. Un nume e focul însuşi.

Mintea îmi înota în ape străine.

– Încă nu înţeleg.

Elodin îmi puse o mână pe umăr.

– A folosi cuvinte ca să vorbeşti despre cuvinte e ca şi cum ai folosi un creion să desenezi o imagine a lui chiar pe el. Imposibil. Zăpăcitor. Frustrant.

Îşi ridică braţele deasupra capului, de parcă ar fi vrut să se întindă până la cer.

– Dar sunt şi alte căi de-a înţelege! strigă, râzând ca un copil.

Îşi aruncă ambele braţe spre peticul de cer fără nori de deasupra noastră, încă râzând.

– Uite! strigă dându-şi capul pe spate. Albastru! Albastru! Albastru!

Capitolul 87
Îndrăzneală

– E dus cu pluta, le-am spus lui Simmon şi lui Wilem mai târziu în după-amiaza aceea, La Cinzeacă.

– E un magistru, răspunse Sim cu tact. Şi îndrumătorul tău. Şi din ce ne-ai spus, el e motivul pentru care n-ai fost exmatriculat.

– Nu spun că nu e inteligent şi l-am văzut făcând lucruri pe care nici măcar nu pot să încep să le explic. Dar asta nu schimbă faptul că e scrântit. Vorbeşte în cercuri despre nume şi cuvinte şi putere. Sună bine cât timp o spune el. Dar nu înseamnă nimic.

– Nu te mai plânge, spuse Simmon. Ne-ai întrecut pe amândoi şi ai ajuns Re'lar, chiar dacă îndrumătorul tău e scrântit. Şi ai primit arginţi cu ghiotura fiindcă i-ai rupt braţul lui Ambrose. Ai scăpat liber ca pasărea cerului. Aş vrea să am măcar jumătate din norocul tău.

– Nu chiar liber ca pasărea. Tot am să fiu biciuit.

– Ce? Nu ai spus că ţi-au suspendat pedeapsa?

– Mi-au suspendat expulzarea, nu biciuirea.

Simmon rămase cu gura căscată.

– Pe zei, de ce nu?

– Vătămare, rosti Wilem cu glas scăzut. Nu pot să lase un student să scape basma curată după ce l-au votat vinovat de vătămare.

– Asta a spus şi Elodin, am mormăit eu şi am luat două guri de vin una după alta.

– Nu-mi pasă, spuse Simmon înfierbântat. E un obicei barbar.

Îşi însoţise ultimul cuvânt cu un pumn în masă, dărâmându-şi paharul şi vărsând un şuvoi întunecat de vinegru.

– Rahat.

Se ridică şi încercă să oprească vinul să curgă pe podea cu mâinile.

Am râs până mi-au dat lacrimile şi m-a durut stomacul. Am simţit o povară ridicându-mi-se de pe suflet şi mi-am recăpătat calmul.

– Te iubesc, Sim, am spus sincer. Uneori cred că eşti singurul om cinstit pe care îl ştiu.

Se uită la mine cercetător.

– Eşti beat.

– Nu, e adevărul. Eşti un om bun. Mai bun decât am să fiu eu

vreodată.

Mă privi de parcă nu ştia dacă-mi băteam joc de el sau nu. O servitoare veni la noi cu cârpe ude, şterse masa şi spuse câteva replici usturătoare. Sim avu decenţa să pară stingherit cât pentru toţi trei.

***

Se lăsase întunericul până să ajung înapoi la Universitate. M-am oprit scurt La Cinzeacă să iau câteva lucruri, apoi mi-am văzut de drum spre acoperişul Axului.

Am fost surprins să o găsesc pe Auri aşteptându-mă pe acoperiş în ciuda cerului senin. Şedea pe un horn scund de cărămidă, legănându-şi picioarele. Părul îi forma un nor diafan în jurul trupului micuţ.

Sări jos când mă văzu că mă apropii şi făcu un mic pas în lateral, aproape ca o plecăciune.

– Bună seara, Kvothe.

– Bună seara, Auri. Cum eşti?

– Sunt minunată, rosti ea cu hotărâre, şi e o noapte minunată.

Îşi ţinea mâinile la spate şi călca de pe un picior pe altul.

– Ce mi-ai adus în seara asta? am întrebat-o.

Îmi răspunse cu zâmbetul ei drăgălaş.

– Ce mi-ai adus tu *mie?*

Am scos o sticlă îngustă de sub mantie.

– Ţi-am adus nişte vin de miere.

Auri apucă sticla cu ambele mâini şi se uită cu ochi mari la ea.

– Vai, dar ce cadou costisitor! Gândeşte-te numai la toate albinele cherchelite.

Scoase dopul şi mirosi.

– Ce e înăuntru?

– Rază de soare, am răspuns. Şi un zâmbet şi o întrebare.

Duse gura sticlei la ureche şi îmi rânji.

– Întrebarea e la fund, am lămurit-o.

– Grea întrebare, remarcă ea şi îmi întinse mâna. Ţi-am adus un inel.

Era cald, făcut din lemn neted.

– Ce face?

– Păstrează secrete.

L-am dus la ureche.

Auri clătină cu seriozitate din cap, părul unduindu-i-se în jur.

– Nu le spune, le păstrează.

Se apropie de mine, îmi luă inelul şi mi-l puse pe deget.

– E de ajuns să ai un secret, mă mustră ea. Mai mult de atât e lăcomie.

– Se potriveşte, am spus, cumva mirat.

– Sunt secretele tale. Cui altcuiva să i se potrivească?

Auri îşi dădu părul pe spate şi făcu din nou acel ciudat mic pas în lături. Aproape ca o plecăciune, aproape ca un dans micuţ.

– Kvothe, mă întrebam dacă mi te vei alătura în seara asta la cină. Am adus mere şi ouă. De asemenea, pot să-ţi ofer şi un minunat vin de miere.

– Aş fi încântat să iau cina cu tine, Auri, am răspuns, formal. Am adus pâine şi brânză.

Auri coborî până în curte şi în câteva minute se întoarse cu o ceşcuţă delicată de porţelan pentru mine. Turnă vinul de miere pentru noi, bându-l pe al ei într-o serie de mici sorbituri dintr-o căniţă de argint abia mai mare ca un degetar.

M-am aşezat pe acoperiş şi ne-am împărţit mâncarea. Eu aveam o bucată mare de pâine de secară şi un triunghi de brânză albă şi tare de Dalonir. Auri avea mere pârguite şi o mână de ouă cu pete maronii pe care reuşise cumva să le fiarbă. Le-am mâncat cu sare, pe care am scos-o dintr-un buzunar al mantiei.

Am luat cea mai mare parte din masă în tăcere, doar bucurându-ne de compania celuilalt. Auri şedea picior peste picior, cu spatele drept şi părul unduindu-i în toate părţile. Ca de obicei, delicateţea ei făcea ca masa noastră improvizată pe un acoperiş să pară o cină formală în conacul unui nobil.

– În ultimul timp, vântul a adus frunze în Dedesubt, mă informă Auri spre sfârşitul mesei. Prin grilaje şi tuneluri. Se aşază în Fundătură, aşa că totul e ruginiu acolo.

– Chiar aşa?

– Da. Şi acolo s-a mai mutat şi o mamă bufniţă. Şi-a făcut cuibul chiar în mijlocul celor Douăsprezece Cenuşii, cu un curaj cum mai rar ţi-e dat să vezi.

– Să înţeleg că e o raritate?

– Cu siguranţă. Bufniţele sunt înţelepte. Sunt atente şi răbdătoare. Chibzuinţă înainte de îndrăzneală.

Sorbi din păhărelul pe care-l ţinea de toartă între degetul mare şi arătător.

– De aceea bufniţele nu sunt bune de eroi.

Chibzuinţă înainte de îndrăzneală. După recenta aventură din Trebon, trebuia să fiu de acord.

– Dar aceasta se aventurează? Explorează?

– A, da, spuse Auri cu ochi mari. E neînfricată. Are faţa ca o lună rea.

Îşi umplu din nou micuţa ceaşcă de argint cu vin de miere şi îmi turnă în cană ce mai rămăsese în sticlă. După ce întoarse sticla cu fundul în sus, îşi ţuguie buzele şi suflă de două ori deasupra ei, imitând chemarea bufniţei.

– Unde e întrebarea pentru mine?

Am ezitat, nesigur cum avea să răspundă la cererea mea.

– Auri, mă întrebam dacă ai putea să-mi arăţi Dedesubtul?

Auri îşi feri privirea, devenind dintr-odată sfioasă.

– Kvothe, te credeam un cavaler, spuse ea, trăgându-şi în jos poalele rochiei zdrenţuite. Imaginează-ţi numai, să ceri unei fete să-ţi arate dedesubtul.

Privi în jos, ascunzându-şi faţa în palme.

Aproape că am rămas fără suflare alegându-mi atent cuvintele ca nu cumva să o sperii şi să fugă în subsol. Cât timp mă gândeam, Auri strecură o privire spre mine prin cortina ei de păr.

– Auri, glumeşti cumva cu mine?

Ridică privirea şi rânji.

– Da, spuse cu mândrie. Nu-i aşa că e minunat?

***

Auri mă conduse prin grilajul greu de metal din curtea abandonată până în Dedesubt. Mi-am scos lampa de mână să luminez drumul. Auri avea propria lumină, ceva ce ţinea în mâinile făcute căuş şi care emana o lumină moale, verde-albăstruie. Eram curios ce ţinea în mână, dar nu voiam să o descos de prea multe secrete dintr-odată.

La început, Dedesubtul fu exact ce mă aşteptam să fie. Tuneluri şi ţevi. Ţevi de canalizare, de apă, de abur şi de gaz de cărbune. Ţevi mari de fier negru prin care se putea târî un om, ţevi mici de alamă lucioasă, nu mai groase decât degetul mare.

Era o reţea vastă de tuneluri de piatră care se despărţeau şi se uneau în unghiuri neobişnuite. În caz că locul avea un plan de construcţie, acela îmi scăpa cu desăvârşire.

Auri îmi făcu un tur val vârtej, mândră ca o mamă şi încântată ca o fetiţă. Entuziasmul ei era molipsitor şi nu îmi luă mult să mă pierd în plăcerea descoperirii, uitându-mi motivele iniţiale pentru care voiam să explorez locul. Nimic nu e mai încântător de misterios decât un secret ascuns în propria ta curte.

Am coborât trei scări în spirală, făcute din fier forjat, ca să

ajungem în cele Douăsprezece Cenuşii. Era ca şi cum aş fi ajuns pe fundul unui canion. Dacă priveam în sus, întrezăream lumina lunii pătrunzând prin grilajele de scurgere. Mama bufniţă plecase, dar Auri îmi arătă cuibul.

Cu cât coboram mai mult, cu atât lucrurile deveneau mai stranii. Tunelurile rotunde pentru scurgere şi ţevi fură înlocuite cu coridoare pătrate şi scări pline de pietriş. Uşi putrezite de lemn atârnau de balamale ruginite, iar îndărătul lor găseam camere pe jumătate năruite, cu mese şi scaune în plină descompunere. Una dintre încăperi avea două ferestre închise cu cărămizi, deşi eram, după estimările mele, la cel puţin optsprezece metri sub pământ.

Chiar mai adânc, am ajuns în Prinpuţ, o încăpere ca o catedrală, atât de mare că nici lumina albăstrie, nici cea roşie a mea nu ajungeau până la tavan. Peste tot în jurul nostru erau maşinării străvechi, gigantice. Unele erau sfărâmate în bucăţi: mecanisme stricate mai înalte decât un om, curele de piele mâncate de vreme, traverse mari de lemn acoperite cu un gard viu de fungi albi.

Alte maşinării erau intacte, dar măcinate de veacuri de neglijenţă. M-am apropiat de un bloc de fier, mare cât coliba unui ţăran şi am rupt de pe el o singură bucată, cam cât o farfurie. Dedesubt era numai rugină. Nu departe, vedeam trei stâlpi enormi, acoperiţi de o cocleală verzuie atât de groasă că arăta ca lichenii. Multe dintre maşinăriile enorme erau dincolo de orice identificare, părând mai degrabă topite decât putrezite. Dar am văzut ceva care aducea cu o moară cu apă, cât două etaje în înălţime. Zăcea într-un canal secat care şerpuia ca o râpă în mijlocul încăperii. Aveam doar o vagă idee la ce ar fi putut să servească maşinile. Nu-mi dădeam seama de ce fuseseră lăsate în paragină şi uitare pentru nenumărate secole aici, adânc sub pământ.

Nu părea să…

Capitolul 88
Interludiu – Căutare

Zgomotul de cizme grele în faţa uşii de la intrare îi făcu să tresară pe cei trei bărbaţi din hanul Piatra de Hotar. Kvothe sărise în picioare în mijlocul propoziţiei şi era îndărătul tejghelei, atunci când uşa se deschise şi primii oaspeţi din noaptea de doborâş intrară pe uşă.

– Kote, ai oameni lihniţi la uşă! strigă Cob în timp ce deschidea uşa.

Era urmat de Shep, Jake şi Graham.

– Poate că mai avem ceva în spate, spuse Kote. Mă duc imediat să vă aduc de mâncare. Asta dacă nu vreţi de băut, mai întâi.

Bărbaţii îşi luară locurile la tejghea cu un cor de aprobări. Schimbul de replici avea o notă veche şi confortabilă, ca nişte încălţări purtate de mult timp.

Cronicarul îl urmărea pe bărbatul roşcat din spatele barului. Nu rămăsese nicio urmă de Kvothe în el. Era doar un hangiu: prietenos, servil şi atât de discret că era aproape invizibil.

Jake luă o duşcă serioasă înainte să-l observe pe Cronicar în fundul încăperii.

– Ia te uită la tine, Kote! Ai un nou client. Avem noroc că am prins locuri libere.

Shep chicoti. Cob se întoarse pe taburet şi se uită spre locul în care Cronicarul şedea lângă Bast, cu peniţa încă peste hârtie.

– E scrib sau ceva?

– Aşa e, se grăbi Kote să răspundă. A venit în târg noaptea trecută.

Cob miji ochii spre ei.

– Ce scrie?

Kote îşi coborî glasul, atrăgând atenţia clienţilor înspre el.

– Vă mai amintiţi călătoria pe care Bast a făcut-o la Baedn? întrebă, iar ei încuviinţară cu toţii. Ei bine, a făcut vărsat şi de-atunci l-au cam ajuns anii din urmă. S-a gândit că e mai bine să-şi scrie testamentul cât mai apucă.

– În zilele astea, e semn de chibzuinţă, rosti Shep posomorât. Mai dă-mi una, spuse după ce bău ultima gură de bere şi culcă halba pe lateral.

– Puţinii bani pe care i-am pus deoparte pentru ceasul morţii

au să se ducă la văduva Sage, spuse Bast cu glas tare din cealaltă parte a încăperii. Să o ajute să-şi crească cele trei fiice şi să le lase o zestre, căci curând ajung numai bune de măritiş. Îi aruncă Cronicarului o privire jenată. E „măritiş” un cuvânt?

– Micuţa Katie a crescut văzând cu ochii de anul trecut, nu-i aşa? rosti Graham gânditor.

Ceilalţi încuviinţară.

– Angajatorului meu îi las cea mai bună pereche de cizme, continuă Bast mărinimos. Şi oricare din pantalonii mei găseşte că i se potrivesc.

– Bast are o pereche bună de cizme. Aşa ştiam eu, îi spuse Cob lui Kote.

– Părintelui Leoden îi las restul bunurilor lumeşti, spre a fi distribuite la cei din parohia sa, fiindcă am să fiu un suflet tern şi nu mai voi avea nevoie de ele.

– Vrei să spui *etern*, nu-i aşa? întrebă Cronicarul nesigur.

Bast dădu din umeri.

– Atât, deocamdată.

Cronicarul încuviinţă şi îşi băgă cu repeziciune hârtia, peniţele şi călimara în tolba de piele.

– Atunci veniţi încoace, rosti Cob. N-o faceţi pe străinii.

Cronicarul rămase locului câteva clipe, apoi se îndreptă încet către bar.

– Cum te cheamă, băiete?

– Devan, începu el, apoi se schimonosi puţin la faţă şi îşi drese glasul. Scuze, Carverson. Devan Carverson.

Cob făcu prezentările la tejghea şi se întoarse spre nou-venit.

– Dincotro vii, Devan? întrebă Cob.

– Tocmai ce-am trecut prin Vadul Popii mai deunăzi.

– Vreo veste din părţile alea?

Cronicarul începu să se agite în scaun, în timp ce Kote se uita sumbru la el de pe cealaltă parte a tejghelei.

– Ei bine… drumurile sunt cam rele…

Atât îi trebui să aprindă un cor de plângeri din partea muşteriilor, iar Cronicarul se mai linişti. Cât încă se ciondăneau, uşa se deschise şi pe ea intră ucenicul fierarului, un băiat lat în umeri şi cu miros de cărbuni în păr. Un drug lung de fier i se odihnea pe umăr. Îi ţinu uşa deschisă lui Carter.

– Arăţi ca un prost, băiete, mormăi Carter în timp ce intra pe uşă, umblând cu amorţeala grijulie a unuia ce fusese rănit de curând. Dacă mai umbli mult cu chestia aia după tine, lumea o

să te vorbească la fel ca despre Martin nebunul. Ai să fii cunoscut drept băiatul nebun din Rannish. Vrei să-ţi auzi asta pentru următorii cincizeci de ani?

Ucenicul fierarului strânse mai vârtos de drug.

– Lasă-i să vorbească, bombăni el cu o urmă de sfidare în glas. De când m-am dus să am grijă de Nelly am tot avut vise despre păianjenul ăla, spuse şi clătină din cană. Fir-ar, mă mir că nu ţii un drug în fiecare mână. Dihania aia putea să te omoare.

Carter nu-l băgă în seamă şi se îndreptă cu băgare de seamă spre tejghea, strângând evident din dinţi.

– Carter, mă bucur să te văd din nou pe picioare, strigă Shep, ridicându-şi halba. Credeam că mai rămâi la pat o zi, două.

– Nu mă ţin pe mine la pat câteva cusături, rosti Carter.

Bast făcu mare spectacol din a-i lăsa locul său omului rănit şi se mută cât mai departe putea de ucenicul fierarului. Toată lumea le dădu bineţe celor doi.

Hangiul se făcu nevăzut în camera dindărătul tejghelei şi se întoarse în câteva minute cu o tavă încărcată cu pâine caldă şi străchini aburinde cu friptură.

Cu toţii îl ascultau pe Cronicar.

– Dacă ţin eu bine minte, Kvothe era în Severen când s-a întâmplat. Mergea acasă, când…

– Nu era la Severen, i-o tăie moş Cob. Era la Universitate.

– Tot ce se poate, cedă Cronicarul. Oricum, se îndrepta singur către casă într-o noapte, când nişte bandiţi l-au atacat într-o alee.

– Era ziua-n amiaza mare, spuse Cob apăsat. Era în mijlocul oraşului. Treceau tot felul de oameni pe-acolo şi toţi au văzut.

Cronicarul clătină din cap cu încăpăţânare.

– Eu îmi aminteam de-o alee. Oricum, bandiţii l-au luat pe Kvothe prin surprindere. Voiau să-i ia calul, spuse el şi se opri, bătându-se cu degetele pe frunte. Staţi, nu era aşa. Ce să caute cu calul pe o alee? Poate că era în drum spre Severen.

– Ţi-am mai spus că nu era Severen! se burzului Cob şi bătu cu palma în tejghea, vizibil enervat. Pe Tehlu, mai bine opreşte-te. Le-ai amestecat ca pe terci.

Cronicarul roşi stingherit.

– Am auzit-o doar o dată, acum mulţi ani.

Săgetându-l pe Cronicar cu privirea, Kote aşeză cu zgomot tava pe tejghea şi povestea fu uitată pe moment. Moş Cob mânca atât de repede că aproape se înecă şi luă o înghiţitură

zdravănă de bere ca să alunece totul mai bine pe gâtlej.

– Având în vedere că încă te baţi cu mâncarea, îi spuse el deloc subtil Cronicarului în timp ce se ştergea cu mâneca la gură, te superi dacă am să continui eu povestea? Doar ca s-o audă şi băiatul?

– Dacă ştii sigur că o cunoşti… spuse Cronicarul ezitant.

– Evident c-o cunosc, mormăi Cob şi se întoarse spre publicul său. Bine. Când Kvothe era doar un băieţandru, s-a dus la Universitate. Dar, vedeţi voi, nu a trăit chiar la Universitate, fiindcă era doar un om de rând. Nu-şi permitea traiul bogătanilor de pe-acolo.

– Cum aşa? întrebă ucenicul de fierar. Înainte, ai spus că era atât de deştept că l-au plătit să rămână chiar dacă avea doar zece ani. I-au dat o pungă plină cu aur şi un diamant cât degetul lui mare şi un cal nou-nouţ cu frâie şi cu şa noi şi papuci noi şi un sac plin cu ovăz şi câte şi mai câte.

Cob încuviinţă împăciuitor.

– Adevărat. Dar asta se petrecea la un an după. Şi, vedeţi voi, dăduse mare parte din aur unor sărmani cărora le arsese casa.

– Chiar în timpul nunţii lor, completă Graham.

Cob încuviinţă.

– Şi Kvothe trebuia să mănânce, să ţină o cameră în chirie şi să mai cumpere ovăz la cal. Aşa că, până atunci îşi cheltuise tot aurul. Aşa că…

– Cum rămâne cu diamantul? insistă flăcăul.

Moş Cob se încruntă niţel.

– Dacă tre' să ştii, diamantul l-a dat cuiva la care ţinea tare mult. O domniţă care-i era tare dragă. Dar asta-i altă poveste decât cea pe care o spun acum.

Se uită urât la băiat, care coborî privirea în strachină şi luă o lingură de friptură. Cob continuă:

– Cum Kvothe nu-şi permitea traiul bogat de la Universitate, s-a mutat într-un oraş din apropiere, un loc numit Amary, spuse şi-l privi acru pe Cronicar. Kvothe avea o cameră într-un han, în care stătea fără să plătească pentru că văduva care ţinea locul îl plăcea şi o ajuta cu treburile.

– Cânta şi muzică acolo, adăugă Jake. Era foarte priceput cu lăuta.

– Jacob. Ia mai bagă-ţi mâncarea-n guşă şi lasă-mă să termin, se răsti Cob. Toată lumea ştie cât de priceput era Kvothe cu lăuta. De aia l-a plăcut văduva atât de mult de la bun început şi

cântatul în fiecare seară era *parte* din treburile cu care o ajuta prin han.

Cob bău repede un gât de bere şi continuă:

– Aşa că, într-o bună zi, Kvothe era prin oraş cu treabă din partea văduvei, când un om scoate un cuţit şi îi spune lui Kvothe că, dacă nu-i dă banii primiţi de la văduvă, îl spintecă şi-l lasă cu maţele-n stradă.

Cob îi puse un cuţit imaginar în coaste şi-l privi ameninţător.

– Acum, trebuie să ţineţi minte că Kvothe era doar un băieţandru. N-avea sabie şi, chiar de-ar fi avut, încă nu învăţase cum să se bată cum trebuie de la ademi.

– Şi ce-a făcut Kvothe? întrebă ucenicul.

– Ei bine, începu Cob şi se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi văzut scena aievea, era ziua-n amiaza mare şi ei erau chiar în mijlocul pieţei din Amary. Kvothe era cât pe ce să strige după şerif, dar, vedeţi voi, tot timpul îşi ţinea ochii larg deschişi. Aşa că a băgat de seamă că tâlharul acela avea dinţi albi, albi…

Băiatul făcu ochii cât cepele.

– Era mâncător de dulce.

Cob încuviinţă.

– Şi chiar mai rău, începuse să asude ca un cal alergat trei zile şi trei nopţi, ochii mai că-i ieşeau din cap şi mâinile…

Cob căscă ochii şi îşi ridică mâinile, făcându-le să tremure.

– Deci Kvothe ştia că îl apucase foamea de răşină şi că ar fi înjunghiat-o şi pe mă-sa pentru un bănuţ îndoit.

Cob mai bău din bere pe îndelete, cu grijă să prelungească tensiunea.

– Şi ce-a făcut atunci? întrebă Bast cu sufletul la gură de la capătul barului, strângându-şi mâinile cu prefăcută nerăbdare.

Hangiul îi aruncă o privire împietrită învăţăcelului său. Cob continuă:

– Păi, mai întâi şovăie şi omul se apropie cu cuţitul, iar Kvothe îşi dă seama că nu are să-l mai întrebe din nou. Aşa că Kvothe foloseşte o magie neagră pe care a găsit-o tăinuită într-o carte secretă la Universitate. Rosteşte trei cuvinte groaznice, secrete şi cheamă un demon…

– Un demon? aproape că scheună ucenicul. Era ca şi acela…

Cob clătină încet din cap.

– A, nu, ăsta nu era deloc ca un păianjen. Era mai rău. Ăsta era închegat numai din umbre şi când s-a aruncat pe tâlhar l-a muşcat de piept, chiar deasupra inimii şi a băut tot sângele din

el, ca zeama dintr-o piersică.

– Pe mâinile înnegrite, Cob, rosti Carter cu glas plin de reproş. Ai să-i dai coşmaruri băiatului. O să care nenorocitul ăla de băţ de fier după el un an întreg dacă îi mai împui capul cu prostii.

– Nu aşa am auzit că s-a petrecut, rosti Graham dintr-odată. Am auzit că o femeie rămăsese fără scăpare într-o casă în flăcări şi Kvothe a chemat demonul să-l păzească de foc. Apoi a dat fuga înăuntru şi a ieşit cu domniţa în braţe, fără ca ea să se fi ars deloc.

– Ia mai ascultaţi-vă cum vorbiţi, spuse Jake dezgustat. Parcă sunteţi nişte copii de Miezul Iernii. „Demonii mi-au furat păpuşa.” „Demonii mi-au vărsat laptele.” Kvothe nu era prieten cu demonii. Era la Universitate, învăţând tot felul de nume, nu? Bărbatul ăla a venit la el cu un cuţit, iar el a chemat focul şi fulgerul, întocmai ca Taborlin cel Mare.

– Era un demon, Jake, spuse Cob mânios. Altfel povestea n-are nici o boabă de sens. A chemat un demon, care i-a băut sângele tâlharului şi toţi care au fost acolo au rămas cu minţile tulburate. Cineva s-a dus la un preot, după care preoţii au mers la şerif şi şeriful s-a dus noaptea să-l scoată pe Kvothe pe fereastra hanului. L-au aruncat în temniţă pentru că a făcut înţelegere cu forţe întunecate.

– Probabil că oamenii au văzut focul şi s-au gândit că e un demon, insistă Jake. Ştii cum e lumea.

– Nu, Jacob, nu ştiu, spuse Cob răspicat, încrucişându-şi braţele la piept şi rezemându-se cu spatele de tejghea. De ce nu-mi spui tu cum e lumea? Şi dacă tot ai început, de ce nu spui tu nenorocita de poveste cât…

Cob se opri la auzul de paşi grei pe preşul de lemn de afară. După o pauză, cineva bâjbâi după clanţă.

Cu toţii se întoarseră curioşi spre uşă, căci toţi muşteriii care veneau de obicei erau deja acolo.

– Două feţe noi într-o zi. Kote, se pare că ţi se întoarce norocul, rosti Graham precaut, ştiind că era un subiect delicat.

– Drumurile probabil că s-au mai uscat, mormăi Shep în halba sa, cu o urmă de uşurare. Era şi timpul să ne mai bată norocul la uşă.

Clanţa coborî şi uşa se deschise încet, până lovi peretele. Un bărbat stătea afară, în întuneric, de parcă încerca să se hotărască dacă să intre sau nu.

– Bun venit la Piatra de Hotar, strigă hangiul din dosul

tejghelei. Ce putem să facem pentru tine?

Bărbatul înaintă în lumină şi încântarea celor prezenţi fu repede înăbuşită la vederea armurii de piele şi a sabiei grele de mercenar. Un mercenar singuratic nu era o veste bună, nici măcar în vremuri paşnice. Toată lumea ştia că diferenţa între un mercenar fără ocupaţie şi un bandit era în mare parte una de împrejurări.

Mai mult, era evident că mercenarul acesta trecea prin vremuri grele. Iedera i se agăţase pe turul pantalonilor şi pe pielea aspră a şnururilor de la cizme. Purta o cămaşă scumpă de in, vopsită într-un albastru-închis, dar plină de noroi şi sfâşiată de spini. Avea părul încâlcit şi soios. Ochii îi erau uscaţi şi intraţi în orbite, de parcă nu dormise de zile. Mai făcu câţiva paşi înainte, lăsând uşa să se închidă după el.

– Se pare că ai fost mult pe drum, îi spuse Kvothe cu bunăvoinţă. Vrei ceva de băut sau cina?

Când mercenarul nu răspunse, adăugă:

– Nimeni nu ţi-ar găsi vină dacă vrei să dormi. Pare că ai avut câteva zile de pomină.

Kvothe aruncă o privire cu coada ochiului spre Bast, care se ridicase de pe taburet şi se apropia încet de intrare. După ce îşi plimbă privirea peste toţi cei ce şedeau la bar, mercenarul se aşeză în scaunul dintre Cronicar şi Moş Cob. Kvothe îşi afişă zâmbetul exersat de hangiu când mercenarul se aplecă peste tejghea şi bolborosi ceva. Pe partea cealaltă a încăperii, Bast împietri cu mâna pe clanţă.

– Poftim? întrebă Kvothe, aplecându-se spre el.

Mercenarul ridică privirea, ochii săi îi întâlniră pe ai lui Kvothe, iar apoi începură să mături rafturile dindărătul tejghelei. I se mişcau cu greu, ca unuia care fusese lovit în moalele capului.

– *Aethin tseh cthystoi scthaiven vei.*

Kvothe se întinse spre el.

– Scuză-mă, ce ai spus?

Când mercenarul nu răspunse, hangiul se uită la ceilalţi.

– A priceput careva ce-a zis?

Cronicarul îl măsura pe mercenar cu privirea, uitându-se la armura lui, la tolba de săgeţi goală, la cămaşa albastră de in. Privirea scribului era intensă, dar mercenarul nu părea să bage de seamă.

– E siareză, făcu Cob pe atotştiutorul. Ciudat, nu arată a sfanţar.

Shep începu să râdă, clătinând din cap.

– Aiurea. E doar beat. Şi unchiu-meu vorbea aşa la beţie, spuse şi îl înghionti pe Graham. Îţi mai aduci aminte de unchiul meu, Tam? Mă jur, n-am mai văzut pe careva să bea aşa ca el.

De lângă uşă, Bast făcu un gest agitat pe furiş, însă Kvothe era cu ochii la mercenar.

– Vorbeşti aturana? Ce doreşti? întrebă Kvothe rar.

Ochii mercenarului se opriră pentru o clipă asupra hangiului.

– *Avoi...* începu, apoi închise ochii şi dădu capul pe spate, de parcă asculta. Când îi deschise din nou rosti: *Eu... vreau...* începu cu glas rar şi poticnit. *Eu... caut...*

Se opri şi privirea începu să-i rătăcească prin încăpere.

– Îl cunosc pe omul ăsta, rosti Cronicarul.

Toată lumea se întoarse spre el.

– Ce? întrebă Shep.

Cronicarul părea furios.

– Omul ăsta şi patru tovarăşi de-ai săi m-au jefuit cu cinci zile în urmă. Nu l-am recunoscut de la început. Atunci era proaspăt bărbierit, dar el e.

Ajuns în spatele străinului, Bast făcu încă un semn spre maestrul său, dar Kvothe se uita cu toată atenţia la bărbatul tulburat.

– Eşti sigur?

Cronicarul râse aspru, fără umor.

– Îmi poartă cămaşa. Mi-a şi distrus-o. M-a costat un talant. Nici măcar n-am avut ocazia s-o port.

– Era aşa şi înainte?

– Deloc. Era aproape bine simţit, pentru un brigand. Bănuiesc că a fost un ofiţer de rang inferior înainte să dezerteze.

Bast renunţă să mai facă semne.

– Reshi! strigă el cu o dâră de disperare în glas.

– Stai o clipă, Bast, spuse Kvothe, care încerca să-i atragă cumva atenţia mercenarului.

Flutură mâna prin faţa lui şi pocni din degete.

– E careva acasă?

Ochii omului îi urmăreau mâna, însă părea să nu remarce nimic din ce se spunea în jurul său.

– *Eu... sunt... caut,* rosti el cu greutate. *Eu caut...*

– Ce? Ce-ai fi căutând? întrebă Cob, ajuns la capătul răbdărilor.

– *Căutând...* îl îngână cu glas stins mercenarul.

– Mă gândesc că mă căuta să-mi înapoieze calul, rosti calm Cronicarul.

Făcu jumătate de pas spre străin şi îi apucă mânerul sabiei. O trase cu o mişcare bruscă sau, mai bine zis, încercă să o tragă. Înainte să lunece cu uşurinţă afară din teacă, se înţepeni pe la mijloc.

– Nu! strigă Bast.

Mercenarul se uită ca prin ceaţă la Cronicar, dar nu dădu să se împotrivească. Într-o postură nefirească, încă ţinând strâns de sabie, scribul trase mai tare şi sabia ieşi încet. Lama ei lată era plină de sânge uscat şi rugină.

Cronicarul făcu un pas înapoi, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi duse sabia la pieptul mercenarului.

– Şi calul meu e doar pentru început. După aceea, cred că are de gând să-mi dea banii înapoi şi să aibă o discuţie amicală cu şeriful.

Mercenarul se uită la vârful sabiei care tremura nesigur în faţa pieptului său. Ochii săi urmăriră îndelung legănatul blând.

– Dă-i pace! şuieră Bast. Te rog!

Cob încuviinţă.

– Devan, băiatul are dreptate. Omu’ ăsta nu e-n toate minţile. Nu-i ţine sabia la gât, că poate leşină şi cade în ea.

Mercenarul ridică o mână imperturbabil.

– *Îl caut…* rosti el, dând sabia la o parte ca pe o ramură ce-i stătea în cale.

Cronicarul îşi ţinu răsuflarea şi trase sabia înapoi tocmai când mâna străinului luneca pe tăiş. Începu să sângereze.

– Vezi? întrebă Moş Cob. Ce ţi-am zis? Nemernicul e un pericol pentru sine.

Capul mercenarului coborî într-o parte. Un şiroi mic de sânge îşi făcea încet drum pe degetul lui mare, unde se aduna şi se umfla preţ de o clipă, ca mai apoi să cadă pe podea. Mercenarul inspiră adânc pe nări şi ochii săi sticloşi deveniră dintr-odată tăioşi, pătrunzători.

Îi zâmbi cu toţi dinţii Cronicarului, cu toată sfârşeala dispărută de pe chip.

– *Te varaiyn aroi Seathaloi vei mela,* spuse el cu glas adânc.

– Nu… nu înţeleg, se bâlbâi Cronicarul, speriat.

Zâmbetul bărbatului se nărui. Ochii i se împietriră, cu sclipiri de furie.

– *Te-tauren sciyrloet? Amauen.*

– Nu înţeleg ce zici, dar nu-mi place tonul tău, zise Cronicarul.

Aduse din nou sabia între ei, îndreptând-o spre pieptul mercenarului.

Bărbatul se uită la sabia grea, ciobită, cu o cută de nedumerire pe frunte. Apoi parcă îşi dădu seama ce se petrece şi zâmbetul îi reveni. Dădu capul pe spate şi hohoti. Nu era un sunet omenesc. Era ca ţipătul sălbatic şi triumfător al unui şoim.

Apoi ridică braţul ce fusese tăiat şi apucă vârful sabiei cu asemenea viteză că până şi metalul răsună surprins. Încă zâmbind, strânse mâna şi lama fu nevoită să se plece înaintea lui. Sângele îi curgea din mână şi se prelingea pe tăişul sabiei, ca mai apoi să picure pe podea.

Toţi martorii scenei priveau nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Singurul sunet ce se auzea în încăpere era cel al oaselor de la degetele sale care se încleştau pe tăişul armei.

Privindu-l pe Cronicar drept în faţă, mercenarul îşi răsuci mâna cu iuţeală, iar sabia se frânse cu un zgomot de clopot sfărâmat. În timp ce Cronicarul se holba încremenit la arma spulberată, mercenarul făcu un pas înainte şi îşi aşeză uşor mâna liberă pe umărul său.

Scribul ţipă ca sugrumat şi se trase în spate ca şi cum fusese împuns cu un vătrai încins. Învârti înnebunit sabia frântă, dând mâna la o parte şi împlântând-o adânc în braţul mercenarului. Chipul acestuia nu trăda durere sau teamă, nici măcar vreun semn că îşi dădea seama că fusese rănit.

Încă ţinând vârful rupt al sabiei în mâna însângerată, bărbatul mai făcu un pas spre Cronicar. Apoi Bast ajunse lângă ei într-o clipită, izbindu-se cu umărul în mercenar cu asemenea forţă că trupul acestuia zdrobi un taburet până să se lovească de barul de mahon. Iute ca fulgerul, Bast îi prinse capul între mâini şi începu să-l trântească de muchia barului. Cu buzele trase într-o grimasă neomenească, Bast împinse sălbatic capul bărbatului în lemnul de mahon: o dată, de două ori…

Apoi, de parcă fapta lui Bast îi trezi pe toţi dintr-un vis, haosul erupse în cameră. Moş Cob se dădu cât colo de la tejghea, trântindu-şi scaunul. Graham începu să strige ceva despre şerif. Jake încercă să fugă la uşă, se împiedică de scaunul căzut al lui Cob şi pică lat. Ucenicul fierarului dădu să-şi ia drugul de fier, dar reuşi doar să-l facă să cadă pe podea, unde se rostogoli într-un arc larg şi ajunse sub o masă.

Bast scoase un scâncet speriat şi se trezi aruncat cu putere

până în celălalt perete al încăperii, unde căzu peste una dintre mesele din lemn masiv. Masa se rupse sub greutatea lui, lăsându-l întins printre bucăţile de lemn, moale ca o păpuşă de cârpă. Mercenarul, plin de sânge care-i şiroia pe partea stângă a feţei, se ridică în picioare. Părea să nu-l bage în seamă pe Cronicar, căci îi întoarse spatele, încă ţinând în mână vârful rupt al sabiei.

În spatele lui, Shep apucă un cuţit de lângă roata de brânză pe jumătate mâncată. Era doar un cuţit de bucătărie, cu lama nu mai lungă de o palmă. Cu hotărâre sumbră, ţăranul păşi în spatele mercenarului şi îl înjunghie adânc, împlântând întreaga lamă în trupul străinului, chiar acolo unde umerii întâlnesc grumazul.

În loc să se prăbuşească, mercenarul se răsuci şi îi sfâşie faţa lui Shep cu tăişul crestat al sabiei. Shep îşi duse mâinile la faţă. Sângele îi ţâşnea printre degete. Apoi, mişcându-se atât de repede că ai fi crezut că abia a tresărit, mercenarul întoarse bucata de metal şi o îngropă în pieptul bărbatului. Shep se împletici înapoi până dădu cu spatele de tejghea, apoi se prăbuşi pe jos, cu vârful rupt al sabiei încă printre coaste.

Mercenarul îşi duse mâna la ceafă şi pipăi curios mânerul cuţitului ce îi era înfipt în gât. Trase de el, cu o figură mai mult nedumerită decât furioasă. Când cuţitul nici nu se clinti, izbucni într-un nou hohot de râs sălbatic, ca de pasăre.

Luându-şi privirea de la omul care icnea şi sângera pe podea, mercenarul păru nedumerit, de parcă uitase tot ce făcuse. Îşi plimbă încet privirea prin cameră, trecând-o leneş peste mesele rupte, vatra din piatră neagră, butoaiele mari de stejar. Într-un sfârşit, îşi pironi privirea asupra bărbatului roşcat din spatele tejghelei. Kvothe nu îşi feri ochii nicio clipită. Privirile li se ciocniră.

Ochii mercenarului îşi recăpătară ascuţimea, concentrându-se asupra lui Kvothe. Îi reapăru şi zâmbetul larg şi lipsit de emoţie, acum şi macabru din pricina sângelui de pe faţă.

– *Te aithiyn Seathaloi?* întrebă el. *Te Rhintae?*

Cu o mişcare aproape firească, Kvothe apucă de pe raft o sticlă închisă la culoare şi o aruncă peste tejghea. Îl lovi pe mercenar drept în gură şi se sparse. Aerul se umplu de mirosul înţepător de soc, care îi acoperea capul încă rânjind şi umerii bărbatului.

Kvothe întinse mâna şi băgă un deget în băutura care se

vărsase pe bar. Mormăi ceva în şoaptă, cute de concentrare apărându-i pe frunte. Se uită intens la străinul însângerat de pe cealaltă parte a barului.

Nu se întâmplă nimic.

Mercenarul se întinse peste bar şi îl prinse de mânecă. Hangiul rămase locului, fără teamă, furie sau mirare pe chip. Părea doar istovit, amorţit şi descurajat.

Înainte ca mercenarul să reuşească să-l apuce pe Kvothe de braţ, se poticni, căci Bast se aruncase asupra lui de la spate. Bast reuşi să-i cuprindă grumazul cu braţul, iar cu mâna liberă începu să-l pocnească în faţă. Mercenarul îi dădu drumul lui Kvothe şi prinse braţul din jurul gâtului său cu ambele mâini, încercând să-l sucească. La atingerea lui, faţa lui Bast deveni o mască a durerii. Cu dinţii dezveliţi de buze, căută frenetic să-i zgârie faţa mercenarului cu mâna liberă.

La capătul îndepărtat al tejghelei, ucenicul fierarului îşi recuperă în sfârşit drugul de fier de sub masă şi se înălţă de şale. Se năpusti peste scaunele căzute şi trupurile de pe podea. Mugind, ridică drugul deasupra umărului.

Încă ţinându-se de mercenar, Bast căscă ochii de panică la vederea ucenicului. Îi dădu drumul bărbatului şi făcu un pas înapoi, doar ca picioarele să i se împotmolească în lemnele taburetului frânt. Căzu pe spate şi, de pe podea, se opinti cu înfrigurare să se îndepărteze cât mai repede de ei.

Mercenarul se întoarse la timp să vadă cum băiatul cel înalt se repezea spre el. Zâmbi şi îşi întinse mâna însângerată cu o mişcare graţioasă, aproape leneşă.

Ucenicul îl izbi peste braţ. Când drugul de fier îl atinse, zâmbetul îi pieri de pe buze. Îşi aduse braţul la piept, sâsâi şi scuipă ca o pisică.

Băiatul lovi din nou, trăsnindu-l pe mercenar în coaste. Forţa loviturii îl aruncă pe acesta cât colo. Străinul căzu pe mâini şi pe genunchi, ţipând ca un miel sub cuţit. Ucenicul fierarului apucă drugul cu amândouă mâinile şi îl coborî peste spatele mercenarului ca pe un topor. Sunetul de oase crăpate pârâi sinistru prin încăpere. Drugul de fier vibră încet, ca dangătul unui clopot îndepărtat, înăbuşit de ceaţă.

Cu spatele frânt, omul însângerat căută să se târască spre intrare. Chipul îi era inexpresiv, dar gura-i deschisă scotea încontinuu un urlet la fel de neîntrerupt şi fără de judecată ca vântul prin copaci pe timp de iarnă. Ucenicul îl lovi din nou şi din

nou, fluturând drugul greu deasupra capului ca pe o joardă de salcie. Lăsă o urmă adâncă în podeaua de lemn, apoi rupse un braţ, un picior, câteva coaste. Şi totuşi, mercenarul nu-şi contenea târâşul spre uşă, şuierând şi gemând, mai mult fiară decât om.

Până la urmă, băiatul reuşi să-l izbească în cap şi trupul mercenarului rămase inert. Urmă un moment de linişte nealterată, apoi mercenarul tuşi adânc şi vomită un lichid care duhnea groaznic, gros ca smoala şi negru precum cerneala.

Băiatul se opri să mai lovească în leşul nemişcat abia după ceva vreme şi, chiar şi atunci, rămase cu drugul ridicat pe umăr, răsuflând din greu şi privind sălbatic în jur. Abia când începu să-şi recapete suflul se auziră în cameră rugăciunile murmurate de Moş Cob, ghemuit după piatra neagră a căminului.

După câteva minute, până şi rugăciunile se opriră şi tăcerea se întoarse în hanul Piatra de Hotar.

***

Pentru următoarele ore, Piatra de Hotar fu în centrul atenţiei târgului. Sala de mese gemea de lume, şoapte, întrebări murmurate şi suspine. Oamenii mai puţin curioşi sau cu mai mult bun-simţ rămăseseră afară, cu feţele lipite de ferestrele largi şi bârfind despre ce auziseră prin ele.

Încă nu apăruseră poveştile, doar o melasă tulbure de zvonuri. Mortul era un bandit venit să jefuiască hanul. Venise să caute răzbunare împotriva Cronicarului, care-i deflorase sora în Vadul Popii. Era un pădurar care turbase. Era o veche cunoştinţă de-a hangiului, venit să recupereze o datorie. Era un fost soldat, care înnebunise în luptele cu rebelii din Resavek.

Jake şi Carter îşi amintiră de zâmbetul mercenarului şi, cu toate că dependenţa de danar era o problemă întâlnită mai degrabă la oraş, oamenii auziseră de mâncătorii de dulce până şi aici. Tom Trei-degete ştia despre asemenea lucruri, de vreme ce luptase sub stindardul regelui cu aproape treizeci de ani în urmă. Le explică oamenilor din jur că, doar cu patru boabe de răşină de danar, un om putea să îndure amputarea unui picior fără ca măcar să tresară de durere. Cu opt grame, ar fi tăiat cu firizul prin os cu propria mână. Cu douăsprezece boabe, ar fi sărit de pe pat şi ar fi săltat într-un picior, cântând „Spoitor şi tăbăcar”.

Trupul lui Shep fu acoperit cu o pătură şi un preot se rugă pentru sufletul său. Mai târziu şeriful îl examină, dar era evident că situaţia îl depăşea şi că se uita la cadavru pentru că simţea că

era de datoria sa, nu pentru că se aştepta să găsească acolo ceva. Mulţimea începu să se răsfire cam după o oră. Fraţii lui Shep veniră cu o căruţă să-i ridice trupul. Privirile lor sumbre, înroşite de lacrimi, îi alungară pe restul spectatorilor care mai rămăseseră.

Totuşi, mai era mult până departe. Şeriful încercă să pună cap la cap ceea ce se petrecuse de la martori şi de la spectatorii mai guralivi. După o oră de speculaţii, povestea începu să se închege. Până la urmă se ajunse la concluzia că omul era un dezertor şi un dependent de danar, ajuns în micul lor târg tocmai la timp ca să o ia razna.

Nimeni nu se îndoia că ucenicul fierarului făcuse ceea ce trebuia, ba chiar o ispravă de curaj. Totuşi, legea de fier cerea un proces, aşa că avea să se ţină unul într-o lună, când curtea de judecată ajungea prin părţile acestea.

Şeriful se duse acasă la nevastă şi copii. Preoţii luară rămăşiţele mercenarului la biserică. Bast se descotorosi de mobila ruptă, adunând-o lângă uşa de la bucătărie, spre a fi folosită pe post de lemn de foc. Hangiul spălă podeaua hanului de şapte ori, până când apa din găleată nu mai era roşie la clătit. Până la urmă, chiar şi cei mai înrăiţi gură-cască se duseră pe la casele lor.

Jake, Cob şi ceilalţi încercară să converseze normal, vorbind de orice altceva în afară de ce se petrecuse, agăţându-se unii de alţii şi găsind alinare în lucrurile mărunte.

Unul după altul, extenuarea îi alungă din Piatra de Hotar. Până la urmă, rămase doar ucenicul, care-şi privea palmele încontinuu. Drugul de fier odihnea lângă cotul lui, pe tejgheaua de mahon.

Trecu aproape o oră fără ca vreunul dintre ei să scoată o vorbă. Cronicarul şedea la o masă din apropiere, prefăcându-se că mănâncă o strachină de friptură. Kvothe şi Bast îşi făceau de lucru cu una, cu alta. O tensiune nedesluşită plutea prin încăpere şi cei doi îşi aruncau priviri cu subînţeles, aşteptând ca băiatul să plece.

Hangiul se duse la băiat, ştergându-şi mâinile cu o cârpă curată de pânză.

– Ei bine, băiete, cred…

– Aaron, îl întrerupse el, fără să-şi ia ochii din cana cu băutură. Mă cheamă Aaron.

Kvothe încuviinţă grav.

– Aaron, atunci. Ţi-ai câştigat dreptul.

– Nu cred că era danar, spuse Aaron dintr-odată.

Kvothe se opri, surprins.

– Poftim?

– Nu cred că omul acela era mâncător de dulce.

– Atunci, îl crezi pe Cob? Crezi că era turbat? întrebă Kvothe.

– Cred că avea un demon în el, rosti băiatul după câteva momente de gândire, ca şi cum îşi rumegase cuvintele acelea multă vreme. N-am spus nimic mai devreme, pentru că n-am vrut ca lumea să mă socotească scrântit la cap, ca pe Martin. Dar tot cred că avea un demon în el.

Kvothe îi zâmbi blând şi le făcu semn lui Bast şi Cronicarului.

– Nu-ţi faci griji că şi noi vom gândi la fel?

Aaron clătină din cap.

– Nu sunteţi de pe-aici. Aţi văzut lumea. Ştiţi ce fel de lucruri sunt în lume. Mi se pare că şi dumneata ştii că era un demon, spuse el, privindu-l pe Kvothe drept în ochi.

Lângă vatră, Bast încremeni cu mătura în mână. Kvothe îşi plecă puţin capul într-o parte, fără să-şi ferească privirea.

– De ce spui asta?

Ucenicul arătă înspre tejghea.

– Ştiu că ai ditamai pălitorul de beţivi din lemn de stejar sub tejghea. Şi, ei bine…

Ochii îi săgetară spre sabia agăţată pe perete în spatele tejghelei.

– Nu e decât un singur motiv pentru care ai apuca o sticlă în loc de bâtă. N-ai vrut să-i zbori dinţii din cap. Ai vrut să-i dai foc. Doar că n-ai avut chibrituri, nici lumânări prin apropiere. Mama obişnuia să-mi citească din *Cartea Singurei Căi,* continuă el. Acolo se spune despre mulţi demoni. Unii se ascund în trupurile oamenilor, ca şi când noi ne ascundem sub o piele de oaie. Cred că era doar un om ca oricare altul care avea un demon în el. De-aia nimic nu-i făcea rău. Ar fi ca şi cum cineva ţi-ar face găuri în cămaşă. Şi de-aia nu înţelegeam ce spune. Vorbea pe graiul demonilor.

Ochii lui Aaron lunecară înapoi spre cana pe care o ţinea în mâini şi încuviinţă ca pentru sine.

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atâta mi se pare că are sens. Fier şi foc. De asta se tem demonii.

– Mâncătorii de dulce sunt mai zdraveni decât crezi, rosti Bast din celălalt capăt al camerei. Odată am văzut…

– Ai dreptate. Era un demon, spuse Kvothe.

Aaron privi în sus să-i întâlnească ochii, apoi încuviinţă şi se uită din nou în cană.

– Şi n-ai spus nimic pentru că eşti nou-venit în oraş şi afacerea nu-ţi merge aşa de bine.

Kvothe încuviinţă.

– Şi nu are rost să spun nimănui, nu-i aşa?

Kvothe trase aer adânc în piept apoi răsuflă încetişor.

– Probabil că nu.

Aaron îşi dădu ultima înghiţitură de bere peste cap şi împinse cana goală pe tejghea.

– Bine. Trebuia doar s-o aud. Trebuia să ştiu că nu am luat-o razna.

Se ridică şi culese drugul greu de fier cu o mână, apoi îl aşeză pe umăr şi se întoarse spre uşă.

Nimeni nu spuse nimic cât timp băiatul traversă încăperea şi ieşi, închizând uşa în urmă. Cizmele sale sunară a gol pe podeţul de lemn de afară, apoi se aşternu liniştea.

– Băiatul acela are mai mult în el decât aş fi ghicit, remarcă Kvothe într-un sfârşit.

– E din cauză că e atât de mare, îl dumiri Bast, care renunţase să se mai prefacă ocupat cu măturatul. Voi, oamenii, sunteţi tot timpul înşelaţi de aparenţe. Eu unul l-am ochit de ceva vreme. E mai deştept decât îl ia lumea. Întotdeauna se uită atent la ce se întâmplă şi pune întrebări. Mă sperie, rosti el, ducând mătura îndărătul barului.

Kvothe părea amuzat.

– Te sperie? Pe tine?

– Băiatul duhneşte a fier. Îşi petrece fiecare zi lovindu-l, înroşindu-l, răsuflându-i fumul. Apoi vine aici cu ochi isteţi. Nu e firesc, spuse el dezaprobator.

– Firesc? răsună glasul Cronicarului, cu oarecare isterie într-însul. Ce ştii tu despre firesc? Tocmai am văzut un demon omorând un om; ţi se pare asta firesc? Ce naiba căuta chestia aia aici? întrebă el, întorcându-se spre Kvothe.

– *Căuta,* aparent, rosti Kvothe. Atât am priceput. Dar tu, Bast? Ai putut să-l înţelegi?

Bast scutură din cap.

– Am recunoscut sunetul mai mult decât orice altceva, Reshi. Avea o dicţie străveche, arhaică. N-am putut să o pun cap la cap.

– Bine. Căuta, rosti abrupt Cronicarul. Ce anume căuta?

– Pe mine, probabil, răspunse sumbru Kvothe.
– Reshi, vorbeşti aiurea. Asta nu-i vina ta.
Kvothe îşi privi vlăguit învăţăcelul.
– Ştii mai bine, Bast. Toate astea sunt din vina mea. Scraelii, războiul. Totul e din vina mea.
Bast păru că vrea să protesteze, dar nu-şi găsi cuvintele. După câteva clipe, privi în altă parte, înfrânt.
Kvothe se rezemă cu coatele de bar, oftând.
– Până la urmă, ce crezi că era?
Bast clătină din cap.
– Părea să fie unul dintre *Mahaeluret,* Reshi. Un dansator în piele.
Se încruntă puţin, nepărând prea sigur pe cele spuse. Kvothe ridică o sprânceană.
– Atunci, nu e unul din neamul tău?
Mina de obicei afabilă a lui Bast se schimonosi într-una feroce.
– *Nu* era din „neamul meu”, rosti el indignat. Maelii nici măcar nu au graniţă comună cu noi. În Fae sau pe tărâmul Feelor, cum îi spuneţi voi, nici că sunt două neamuri mai departe unul de altul.
Kvothe încuviinţă în semn de scuze.
– Am presupus doar că ştiai ce e. N-ai ezitat să-l ataci.
– Toţi şerpii muşcă, Reshi. Nu trebuie să le ştiu numele ca să ştiu că sunt periculoşi. L-am recunoscut ca făcând parte din maeli. Mi-a fost destul.
– Aşa deci, probabil un dansator în piele? murmură Kvothe. Nu mi-ai spus că nu s-a mai auzit nimic de ei de un amar de vreme?
Bast încuviinţă.
– Şi părea cumva… prost. Nici măcar n-a încercat să scape într-un alt trup. Oricum, suntem încă vii. Asta ar însemna că era altceva.
Cronicarul asista înmărmurit la conversaţia lor.
– Vreţi să spuneţi că niciunul din voi nu ştie ce era? întrebă şi se uită la Kvothe. I-ai spus băiatului că era un demon!
– Pentru băiat, e un demon, pentru că aşa îi vine mai uşor să înţeleagă şi e destul de aproape de adevăr, rosti Kvothe şi începu să lustruiască tejgheaua. Pentru toţi ceilalţi, e un mâncător de dulce, gând care-i va lăsa să doarmă liniştiţi la noapte.
– Atunci, şi pentru mine e un demon, fiindcă parcă mi-a îngheţat umărul când m-a atins, rosti apăsat Cronicarul.
Bast se grăbi să ajungă lângă el.

– Am şi uitat că te-a atins. Lasă-mă să văd.

Kvothe trase obloanele câtă vreme Cronicarul îşi dădu jos cămaşa; pe braţele sale mai erau bandajele care stăteau mărturie rănilor primite de la scraeli, cu trei nopţi în urmă. Bast se uită cu luare-aminte la umărul lui.

– Poţi să mişti din el?

Cronicarul încuviinţă şi-şi roti braţul.

– A durut de mama focului când m-a atins, ca şi cum ceva s-a rupt în mine.

Clătină din cap, supărat de propria descriere.

– Acum, doar îl simt puţin ciudat. Amorţit. De parcă doarme.

Bast apăsă pe umăr cu degetul, cu o privire suspicioasă.

Cronicarul se întoarse spre Kvothe.

– Băiatul a avut dreptate despre foc, nu? Până când n-a amintit de el, *n-aaaaaah!* urlă scribul, trăgându-se înapoi din mâinile lui Bast. Ce numele Domnului a fost asta?

– Plexul nervului brahial, probabil, spuse sec Kvothe.

– Trebuia să-mi dau seama cât de adâncă e rana, spuse Bast, neafectat de reacţia Cronicarului. Reshi? Poţi, te rog, să-mi aduci nişte grăsime de gâscă, usturoi, muştar… Avem câteva din chestiile alea verzi care miros precum ceapa, dar nu sunt ceapă?

– Keverale? Cred că au mai rămas câteva.

– Adu-mi-le. Şi nişte bandaje. Ar trebui să pun şi alifie.

Kvothe încuviinţă şi ieşi pe uşa din spatele barului. Imediat ce se făcu nevăzut, Bast se apropie de urechea Cronicarului.

– Nu-l întreba despre asta, şuieră el tăios. Să nu-i mai pomeneşti când se întoarce.

Cronicarul părea nedumerit.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre sticlă. Despre magia simpatetică pe care a încercat-o.

– Deci *chiar* încerca să dea foc creaturii ăleia? De ce n-a funcţionat? Cum…

Bast îşi înteţi strânsoarea, iar degetul mare îi săpă în scobitura de sub clavicula Cronicarului. Scribul scânci din nou speriat.

– Nu vorbi despre asta, îi mârâi Bast la ureche. Nu pune întrebări.

Îl apucă de ambele braţe şi îl scutură bine, ca un părinte supărat pe odrasla sa încăpăţânată.

– Ce faci, Bast? Îl aud cum urlă tocmai din spate, se auzi

glasul lui Kvothe din bucătărie.

Bast se îndreptă de spate şi îl împinse pe Cronicar în scaunul său tocmai când hangiul intra pe uşă.

– Pe Tehlu, e alb ca un cearşaf. O să se facă bine?

– Nu e ceva cu mult mai serios decât o degerătură uşoară. Nu e vina mea dacă ţipă ca o fetiţă, rosti Bast dispreţuitor.

– Mă rog, fii mai grijuliu cu el, spuse Kvothe, aşezând o oală cu grăsime şi un pumn de căţei de usturoi pe masă. Va mai avea nevoie de braţul ăla pentru cel puţin câteva zile.

Kvothe decoji şi zdrobi usturoiul. Bast amestecă alifia urât mirositoare şi o unse pe umărul scribului, apoi îl înfăşură cu un bandaj. În acest răstimp Cronicarul nu mişcă un muşchi.

– Te simţi în stare să mai scrii puţin în seara asta? întrebă Kvothe după ce scribul îşi luă cămaşa. Mai aveam câteva zile până la sfârşitul adevărat, dar pot măcar să leg câteva iţe înainte să mergem toţi la culcare.

– Mai pot s-o duc câteva ore.

Cronicarul se grăbi să-şi desfacă tolba, fără măcar să-i arunce o privire lui Bast.

– Şi eu, rosti Bast şi se întoarse spre Kvothe, cu chipul vesel şi dornic. Vreau să ştiu ce-ai găsit sub Universitate.

Pe faţa lui Kvothe se întrezări umbra unui zâmbet.

– Mă gândeam eu că asta vrei, Bast, spuse şi luă un loc. Sub Universitate am găsit ceea ce voiam eu cel mai mult, şi totuşi, nu era ce mă aşteptam să găsesc. Aşa cum se întâmplă de obicei când îţi găseşti acel ceva după care inima ta tânjeşte.

Îi făcu semn Cronicarului să îşi ridice condeiul.

Capitolul 89
O după-amiază plăcută

A doua zi m-au biciuit în marea piaţă presărată cu dale, care purta odinioară numele de Quoyan Hayel. Casa Vântului. În mod curios, mi se părea un nume potrivit. Aşa cum era de aşteptat, lumea nu se lăsă prea mult invitată. Sute de studenţi umplură piaţa până la refuz. Unii priveau din uşă, alţii de pe la ferestre. Câţiva se căţărară chiar pe acoperişuri, pentru o privelişte mai bună. Nu-i puteam învinovăţi. E greu să întorci spatele unui spectacol gratuit. Am fost flagelat de şase ori pe spate. Nu doream să-mi dezamăgesc publicul, aşa că am repetat performanţa. N-am urlat, n-am sângerat şi n-am leşinat. Am părăsit piaţa pe propriile picioare şi cu capul sus.

După ce Mola mi-a dăruit cincizeci şi şapte de cusături pe spate, am făcut un drum de consolare la Imre, unde am cheltuit toţi banii lui Ambrose pe o lăută nemaipomenită, două rânduri de veşminte pe măsura mea, o sticluţă cu sângele meu şi o rochie călduroasă pentru Auri.

Una peste alta, o după-amiază foarte plăcută.

Capitolul 90
Case pe jumătate construite

În fiecare noapte mergeam cu Auri să explorăm pasajele subterane. Am descoperit multe lucruri interesante, unele pe care le voi aminti mai târziu, dar deocamdată voi spune că mi-a arătat toate cotloanele Dedesubtului. M-a dus la Scobitură, la Cavouri, la Păduri, la Săpăioagă, la Izvorul Greierelui, la Gropi, la Lumânările Înalte…

Numele cu care le înzestrase, lipsite de noimă când le auzeai, se potriveau de minune. Pădurile nu semănau deloc cu o pădure. Erau doar o serie de coridoare şi încăperi părăginite, ale căror tavane erau ţinute în loc cu bârne groase de lemn. Izvorul Greierelui era într-adevăr un fir subţire de apă care se scurgea pe unul dintre pereţi. Umezeala ademenise o ceată de greieri, al căror cântec răsuna de-a lungul coridoarelor. Cavourile desemnau un coridor îngust cu podeaua brăzdată de trei fisuri adânci. Am înţeles semnificaţia numelui de-abia după ce am urmărit-o pe Auri sărind peste toate trei în trei salturi legate.

De-abia peste câteva zile m-a dus la Bizant, un labirint de tuneluri încrucişate. În ciuda faptului că se aflau la zeci de metri sub pământ, tunelurile erau străbătute necontenit de o adiere care purta iz de piele şi praf.

Adierea era indiciul perfect. Ştiam că eram aproape să descopăr ceea ce-mi propusesem. Cu toate astea, numele mă nedumerea încă… îmi scăpa ceva.

– De ce îi spui „Bizant”? am întrebat-o pe Auri.

– Ăsta-i numele locului.

Pletele îi jucau în vânt, asemenea unei flamuri străvezii.

– Îi spui unui loc pe nume. De aia există numele, nu?

Am zâmbit, cu toate că eram încurcat.

– De ce poartă taman numele ăsta? Mi se pare că totul vuieşte pe-aici.

Se întoarse şi mă privi uimită. Adierea îi suflă părul peste chip, iar ea îl îndepărtă cu un gest iute.

– Nu e *Bizant,* ci *Bizant.*

N-am perceput nicio diferenţă.

– Bizar? am întrebat.

Auri râse, încântată.

– Bună asta, rânji ea. Mai încearcă.

– Îmi aduce aminte de foale. N-ar fi un nume mai potrivit?

Auri se gândi pentru o clipă, apoi clătină uşor din cap.

– Nu merge, e un loc liniştit.

Îmi apucă marginea mantiei cu mânuţa ei şi o ţinu în bătaia vântului, până se umflă ca o pânză.

Auri mă privi în ochi, rânjind mulţumită, de parcă tocmai reuşise un truc magic.

Brizant, fireşte. Am zâmbit şi am izbucnit în râs. Acum că descoperisem tâlcul cimiliturii, am început cercetarea meticuloasă a Brizantului. După câteva ceasuri, m-am simţit pătruns de spiritul locului, înţelegând calea pe care trebuia s-o apuc. Mai trebuia să descopăr tunelul potrivit. Îţi venea să te iei cu mâinile de cap. Tunelurile se întortocheau ceva de speriat, şi adesea te purtau spre o fundătură. Când găseam un tunel bun, era blocat. Unele pasaje o luau în sus, altele în jos, iar eu rămâneam cu buza umflată. Un coridor era blocat de câteva bare metalice, împlântate adânc în stâncă. Altul se îngusta tot mai mult, până la o palmă lăţime. Un al treilea era blocat de o grămadă de lemne şi pământ. După nesfârşite zile de căutări, am găsit într-un final o uşă străveche, dărăpănată. Când am încercat s-o deschid, se făcu aşchii. Auri strâmbă din nas şi clătină din cap.

– O să-mi lustruiesc genunchii.

Mi-am aprins lampa simpatetică şi am alungat întunericul din spatele uşii. Am înţeles îndată la ce se referea. Tavanul încăperii cobora până la un metru deasupra solului.

– Mă aştepţi? am întrebat-o după ce mi-am dat jos mantia şi mi-am suflecat mânecile. Nu cred că pot să ajung la suprafaţă fără ajutorul tău.

Auri încuviinţă, dar pe chipul ei se citea îngrijorarea.

– Intrările sunt mai uşoare ca ieşirile. Sunt locuri tare înguste pe-aici. Te-ai putea înţepeni pe undeva.

Încercam să nu mă gândesc la asemenea primejdii.

– Mă duc s-arunc un ochi. Mă întorc în jumătate de ceas.

Auri mă privi pieziş.

– Şi dacă nu te întorci?

Am zâmbit.

– Va trebui să mă salvezi.

Încuviinţă cu solemnitate, ca un copil de treabă.

Mi-am vârât lampa în gură, împrăştiind raze roşietice prin întunecimea din faţa mea. Apoi m-am lăsat în patru labe şi am

luat-o înainte, frecându-mi genunchii de stânca aspră.

După câteva cotituri, tavanul coborî şi mai jos, făcând mersul în patru labe impracticabil. Am chibzuit o vreme, apoi m-am lăsat pe burtă şi am continuat să străbat pasajul, împingând lampa mereu. La fiecare răsucire îmi agăţam într-un fel sau altul copcile ce-mi brăzdau spatele.

Dacă n-aţi fost niciodată în adâncurile pământului, mă îndoiesc că vă puteţi închipui aşa grozăvie. Bezna e absolută, aproape palpabilă. Pândeşte la hotarele luminii, aşteptând parcă să năvălească asemenea unui râu scăpat din matcă. Aerul e încremenit şi rânced. Liniştea e la fel de absolută, cu excepţia zgomotelor pe care le faci tu. Propria răsuflare te surzeşte. Inima-ţi bate precum o tobă. Şi gândul că mii de tone de pământ şi piatră stau să cadă pe tine nu te părăseşte nicio clipă.

Mi-am continuat cu toate astea viermuirea, avansând centimetru cu centimetru. Aveam palmele soioase şi sudoarea îmi picura în ochi. Culoarul deveni şi mai îngust. Din neatenţie, am reuşit să-mi imobilizez unul din braţe. Broboane reci de sudoare îmi scăldară brusc trupul şi disperarea mi se strecură în inimă. M-am zbătut din toate puterile, încercând să-l duc în faţă.

După câteva minute de groază am reuşit să-mi eliberez braţul. Într-un final, mi-am luat inima în dinţi şi mi-am continuat drumul, tremurând tot… şi am găsit ceea ce căutam.

***

Am ieşit din Dedesubt şi m-am strecurat printr-o fereastră şi o uşă încuiată în aripa femeiască a Moriştii. Am bătut uşor la uşa Felei, atent să nu trezesc pe nimeni din greşeală. Bărbaţii nu aveau acces în această zonă neînsoţiţi, mai ales după căderea nopţii.

Am bătut de trei ori, după care am auzit un foşnet încet în camera ei. După un moment, Fela deschise uşa, cu părul ei lung ciufulit. Cu ochii încă pe jumătate închişi de somn, scoase nedumerită capul pe hol. Clipi când mă văzu, neaşteptându-se cu adevărat să găsească pe cineva.

Era fără tăgadă goală, având un cearşaf învelit în jurul trupului. Trebuie să recunosc că imaginea superbă, cu sâni plini a Felei, a fost una dintre cele mai încărcate de erotism momente din tânăra mea viaţă.

– Kvothe? zise ea, cu o remarcabilă reţinere.

A încercat să se acopere mai bine, trăgând cearşaful în sus pe gât, dar expunând măsura scandalos de atractivă a picioarelor ei

lungi.

– Cât e ora? Cum ai intrat aici?

– Ai spus că, dacă voi avea nevoie de ajutor, voi putea să-ţi cer o favoare, am spus grăbit. Vorbeai serios?

– Păi… da. Sigur. Doamne, arăţi de parcă ai fi fost călcat de-o căruţă. Ce ai păţit?

De-abia atunci am văzut în ce hal eram. Plin de funingine, plin de praf de la marşul meu pe burtă. Îmi rupsesem pantalonii la un genunchi şi se părea că sângerez. Eram atât de entuziasmat că nici nu mă gândisem să mă schimb înainte să vin.

Fela se dădu un pas înapoi, deschizând uşa pentru ca eu să pot intra. Când uşa se deschise, făcu puţin vânt, care îi lipi cearşaful de trup, lăsându-i să se întrevadă pentru un moment profilul perfect.

– Vrei să vii înăuntru?

– Nu pot sta, am spus fără să mă gândesc, luptându-mă cu nevoia de-a mă holba prosteşte. Vreau să te întâlneşti cu un prieten de-al meu mâine-seară în Arhivă. La al cincilea clopot, la uşa cu patru discuri. Poţi să faci asta?

– Am cursuri. Dar dacă este important, pot să sar peste ele.

– Mulţumesc, am spus încet, în timp ce dădeam să plec.

Ca să vă închipuiţi ce descoperire făcusem în tunelurile de sub universitate, gândiţi că de-abia peste minute bune am realizat că refuzasem invitaţia Felei, cea pe jumătate despuiată.

***

A doua zi, Fela rată cursul de Geometrie avansată şi se duse spre Arhive. Coborî un şir de scări şi merse printr-un adevărat labirint de coridoare şi rafturi pentru a găsi singura porţiune de zid din toată clădirea neacoperit de cărţi. Uşa cu patru plăcuţe stătea tăcută şi neclintită ca un munte: *Valaritas.* Fela privi împrejur agitată, legănându-se când pe-un picior când pe-altul.

După o vreme, o siluetă cu gluga trasă peste faţă ieşi din umbre venind către lumina arămie a lămpii.

Zâmbi încordată.

– Bună, spuse ea încet. Un prieten m-a rugat să… făcu o pauză, aplecându-se uşor, încercând să vadă chipul de sub întunericul glugii.

Probabil că nu aţi fi surprinşi să vedeţi ce a văzut ea.

– Kvothe? spuse ea nevenindu-i să creadă, uitându-se panicată în jur. Doamne, ce cauţi aici?

– Am intrat de capul meu, am spus obraznic.

Mă trase după ea în labirintul de rafturi până am dat de una dintre alcovele pentru citit din Arhivă. Mă împinse înăuntru şi închise bine uşa, pe care apoi se rezemă.

– Cum ai ajuns înăuntru? Lorren o să facă o criză de nervi! Vrei să fim exmatriculaţi amândoi?

– Nu te vor exmatricula, am spus cu seninătate. Eşti vinovată în cel mai rău caz de complicitate. Nu te pot exmatricula pentru asta. Probabil că o să scapi numai bine, din moment ce nu biciuiesc femei, am zis, mişcându-mi umerii cu greu din cauza copcilor. Ceea ce îmi pare puţin nedrept.

– Cum ai intrat aici? repetă ea. Te-ai furişat pe lângă birou?

– Prefer să nu ştii.

A fost Brizantul, bine-nţeles. Odată ce am dat de mirosul de praf şi pergament, am ştiut că sunt aproape. Ascunsă bine în labirintul tunelurilor, se afla o uşă care dădea exact spre cele mai de jos niveluri ale Stivelor. Pe acolo aveau scribii acces uşor spre sistemul de ventilaţie. Uşa era încuiată, bineînţeles, dar uşile încuiate nu au fost niciodată o provocare pentru mine. Şi cu asta am încheiat povestea.

Nu i-am spus Felei nimic din toate astea. Ştiam că pasajul meu secret era bun, atâta vreme cât rămânea secret. Spunându-i unui scrib, chiar şi unuia care-mi era dator, era pur şi simplu o idee proastă.

– Ascultă, am spus repede, e cât se poate de sigur. Sunt de ceasuri bune aici şi nimeni nu s-a apropiat de mine până acum. Fiecare e cu lampa lui, deci e uşor de evitat.

– M-ai luat prin surprindere, rosti Fela, dându-şi părul negru peste umeri. Dar cred că ai dreptate. S-ar putea să fim mai în siguranţă acolo.

Deschise uşa şi aruncă un ochi, să vadă dacă nu vine cineva.

– Scribii verifică adesea alcovurile de citit, să se asigure că nimeni nu doarme sau că nu şi-o trag unii pe acolo.

– Poftim?

– Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre Arhive, surâse ea şi deschise uşa până la capăt.

– Tocmai de aia am nevoie de ajutorul tău. Locul ăsta mă năuceşte.

– Ce cauţi?

– Vreo mie de chestii, am răspuns sincer. Să începem cu istoria Amirilor. Sau orice izvoare despre Chandrieni. Orice despre Amiri sau Chandrieni. Până acum n-am găsit nimic.

N-am încercat să-mi ascund frustrarea din glas. Gândul că m-am chinuit atâta amar de vreme să intru în Arhive de pomană mă scotea din minţi.

– Credeam că arhivele sunt mai bine organizate, am bombănit.

Fela chicoti.

– Ai şti tu să le organizezi mai bine?

– Am chibzuit la asta în ultimele ceasuri. Le-aş sorta după conţinut: istorii, memorii, gramatici…

Fela se opri din mers şi oftă adânc.

– Hai să terminăm cât mai repede cu treaba asta.

Scoase la întâmplare un volum subţire de pe raft.

– Care e, de pildă, conţinutul acestei cărţi?

Am deschis volumul şi am răsfoit puţin. Se distingea stilul arhaic şi împăienjenit al scribului.

– Pare a fi un volum de memorii.

– Ce tip de memorii? Cum o clasezi în raport cu alte memorii?

Am mai întors câteva pagini şi am zărit o hartă minuţios executată.

– Mda, pare mai degrabă un jurnal de călătorie.

– Bun, unde o pui în cadrul secţiunii de memorialistică-jurnale-de-călătorie?

– Le-aş organiza din punct de vedere geografic, am răspuns, prins de joc.

Am mai răsfoit puţin.

– Atur, Modeg şi… Vint?

M-am uitat nedumerit la cotorul cărţii.

– Cât de veche e cartea asta? Imperiul Aturan a înghiţit Vintul în urmă cu trei sute de ani.

– Patru sute, mă corectă ea. Şi-atunci, unde introduci un jurnal de călătorii care vorbeşte despre un loc care nu mai există la ora asta?

– E mai degrabă o istorie, am rostit eu tărăgănat.

– Ce te faci dacă nu e o istorie exactă? nu se lăsă Fela. Bazată pe mărturii indirecte, nu pe experienţă personală. Dacă e complet inventată? Acum două sute de ani, jurnalele de călătorie închipuite erau la modă în Modeg.

Am închis cartea şi am vârât-o încet pe raft.

– Încep să înţeleg problema.

– Nici pe departe, rosti Fela cu sinceritate. Nici măcar nu te-ai apropiat de marginile problemei.

Făcu un semn spre sutele de volume ce ne împresurau.

– Să spunem că mâine ai deveni Magistru Arhivist. Cât crezi că ţi-ar lua să reorganizezi întreaga bibliotecă?

Am aruncat o privire spre rândurile nesfârşite de cărţi ce se pierdeau în beznă.

– O viaţă întreagă.

– Din câte-am văzut până acum, mai multe vieţi de om, rosti ea sec. Avem aproape opt sute de mii de volume aici, fără să punem la socoteală tăbliţele de lut sau pergamentele din Caluptena.

Dădu mâhnită din mână.

– Îţi petreci ani de zile punând la punct un sistem perfect de organizare, unul care poate găsi locul perfect pentru jurnalul tău istoric de memorii de călătorie, după care, decenii la rând, stai să sortezi cărţile împreună cu scribii tăi.

Mă săgetă cu privirile.

– Şi-apoi dai ortul popii. Ce se întâmplă atunci?

Începeam să înţeleg încotro bate.

– Păi, într-o lume ideală, următorul Magistru Arhivist ar continua munca mea.

– Ce bine că trăim într-o lume ideală, rosti Fela sarcastic, după care mă conduse printre rafturi.

– Mă gândesc că noul Magistru Arhivist are propriile planuri de organizare.

– Nu tot timpul, recunoscu Fela. Uneori sunt mai mulţi Magiştri care urmează acelaşi plan. Dar mai devreme sau mai târziu se trezeşte unul cu o idee mai bună şi organizarea începe de la zero.

– Câte sisteme de organizare au funcţionat până acum?

Am zărit o luminiţă roşiatică pâlpâind pe un raft îndepărtat şi am avertizat-o pe Fela, care schimbă imediat direcţia.

– Depinde cum le numeri, rosti ea încet. Au fost cel puţin nouă în ultimii trei sute de ani. Cel mai rău a fost în urmă cu cincizeci de ani, când Magiştrii se schimbau cam din cinci în cinci ani. Drept urmare, s-au creat trei partide de scribi şi fiecare dintre ele folosea un alt sistem de catalogare, fiecare susţinând superioritatea metodei sale.

– Sună a război civil.

– Război sfânt mai degrabă. O cruciadă discretă în care fiecare dintre părţi încerca să apere sufletul nemuritor al Arhivelor. Scribii obişnuiau să-şi fure unul altuia cărţile care

fuseseră deja arhivate. Pe unele le ascundeau, iar pe altele le puneau greşit la raft.

– Cât a durat nebunia asta?

– Aproape cincisprezece ani. Conflictul ar fi durat până-n ziua de azi dacă scribii Magistrului Tolem n-ar fi reuşit să fure cataloagele Iarkinilor şi să le dea foc. După această lovitură, Iarkinii s-au dat bătuţi.

– Tâlcul povestirii e că unii se înflăcărează când vine vorba de cărţi? am tachinat-o. De unde şi nevoia de a depista lacunele în lectură?

Fela scoase limba.

– Tâlcul povestirii e harababura totală din Arhivă. Am „pierdut" aproape două sute de mii cărţi odată cu arderea cataloagelor Iarkinilor. Erau singurele care păstrau evidenţa acelor cărţi. Cinci ani mai târziu, Tolem a murit. Ghici ce s-a petrecut pe urmă?

– Noul Magistru Arhivar a venit cu un sistem complet diferit?

– E ca un lanţ nesfârşit de case pe jumătate construite, rosti ea, exasperată. E uşor să găseşti o carte după sistemul vechi şi deci le vine la îndemână să creeze unul nou. Cei care lucrează la noile case fură materiale de construcţii de la cele construite deja. Dacă te uiţi atent, vei găsi rămăşiţele vechilor sisteme în cel nou. Mai găsim încă volume tăinuite de scribi în urmă cu cincizeci de ani.

– Am senzaţia că e o problemă spinoasă pentru tine, am zâmbit.

Am ajuns la un şir de trepte. Fela se opri şi se uită la mine.

– E o problemă spinoasă pentru toţi scribii care rezistă mai mult de două zile în Arhivă. Cei de la Tomuri se plâng, de pildă, că ne ia un ceas să le aducem materialele de care au nevoie. Nu înţeleg că e puţin mai dificil decât o simplă plimbare până la raftul de „Istorie Amiră".

Se răsuci şi începu să urce treptele. Am urmat-o în tăcere, încântat de această nouă înţelegere dobândită.

Capitolul 91
Un ţel merituos

De acolo trimestrul de toamnă se instală într-o rutină confortabilă. Fela mă iniţie în treburile Arhivei şi îmi petreceam cât timp puteam strecurându-mă de colo-colo, încercând să dau răspunsuri miilor de întrebări pe care le aveam.

Elodin făcea ceva ce nici măcar nu putea fi numit predat şi părea mai mult interesat să mă inducă în eroare, decât să mă lumineze cu privire la glăsuitul numelor. Progresul meu era inexistent, iar eu mă întrebam adeseori dacă ar fi cu adevărat ceva de învăţat.

Timpul pe care nu îl petreceam studiind sau în Arhivă, îl petreceam pe drumul spre Imre, înfruntând vântul rece de iarnă, dacă nu chiar căutându-i numele. Eolianul era întotdeauna cel mai bun loc pentru a o găsi pe Denna şi, cum vremea se înrăutăţea, o găseam acolo din ce în ce mai mult. Până să cadă prima zăpadă, am apucat să o prind de mai multe ori.

Din nefericire, rar puteam să o fac să stea numai cu mine, fiind tot timpul însoţită de cineva. După cum spusese şi Deoch, nu era genul care să petreacă mult timp singură.

Totuşi, am continuat să vin. De ce? Pentru că de fiecare dată când mă vedea, o lumină se aprindea în sinea ei, făcând-o să strălucească pentru un moment.

Sărea în picioare, fugea spre mine şi mă prindea de braţ. Apoi, zâmbind, mă ducea la masa ei şi îmi prezenta noul ei personaj masculin.

Am ajuns să-i cunosc pe majoritatea dintre ei. Niciunul nu era suficient de bun pentru ea, aşa că îi dispreţuiam şi îi uram. În schimb, ei mă urau şi le era frică de mine.

Dar eram ceremonioşi unul cu celălalt. Întotdeauna curtenitori. Era un fel de joc. El mă invita să stau jos, iar eu îi cumpăram o băutură. Începeam o conversaţie, iar ochii lui deveneau treptat întunecaţi, privind-o zâmbind către mine. Zâmbetul lui se stingea pe măsură ce mă vedea cum îi vorbesc, cum îi cânt şi cum ea râde la glumele mele.

Reacţionau întotdeauna la fel, încercând să dovedească faptul că o deţin cu mărunţişuri. Ţinând-o de mână, un sărut, o atingere prea comună pe umărul ei.

Se agăţau de ea cu o încăpăţânare disperată. Unora le

displăcea prezenţa mea, mă priveau ca pe un rival. Iar unii aveau în sân o frică premonitorie, ascunsă de la început adânc în ochii lor. Ştiau că va pleca şi nu înţelegeau de ce. Aşa că se agăţau de ea ca nişte marinari naufragiaţi, se agăţau de stânci, în ciuda faptului că se loveau până la moarte de ele. Aproape că îmi era milă de ei. Aproape. Aşa că mă urau şi asta se vedea în ochii lor, mai ales când Denna nu ne privea. M-aş fi oferit să mai cumpăr un rând de băuturi, dar el ar insista să plătească şi eu acceptam cu graţie, mulţumeam şi zâmbeam.

O cunosc de mai mult timp, spunea zâmbetul meu. *Adevărat, eşti înconjurat de braţele ei, i-ai gustat buzele, i-ai simţit căldura, aceasta sunt lucruri pe care eu nu le-am împărtăşit. Dar există o parte a ei care e numai pentru mine. Nu o poţi atinge, nu contează cât de mult încerci. Şi după ce te va părăsi, eu voi fi tot aici, o voi face să râdă. Lumina mea va străluci în ea. Eu voi fi tot aici, mult după ce îţi va fi uitat numele.*

Erau mai mult de câţiva. Trecea prin ei ca un creion prin hârtia udă. Îi părăsea, dezamăgită. Sau frustraţi, o abandonau ei, lăsând-o profund întristată, dar niciodată până la lacrimi.

Se mai iveau lacrimi o dată, de două ori. Dar nu pentru bărbatul care o părăsise sau pe care îl părăsise ea. Erau lacrimi tăcute pentru sufletul ei, pentru că era ceva în interiorul ei care fusese rănit. Nu puteam să ştiu ce anume şi nu îndrăzneam să întreb. În schimb, spuneam ce puteam să spun pentru a-i lua supărarea şi să o întăresc împotriva restului lumii.

***

Câteodată, le vorbeam despre Denna lui Wilem şi Simmon. Pentru că erau prieteni adevăraţi, îmi dădeau sfaturi practice şi simpatie în măsuri egale.

Simpatia o apreciam tare mult, dar sfaturile nu erau bune de nimic. Mă îndemnau să apelez la adevăr, să mă deschid ei. Să mă lupt pentru ea. Să-i scriu poezii. Să-i trimit trandafiri.

Trandafiri. Nu o cunoşteau. În ciuda faptului că îi uram, bărbaţii Dennei mă învăţaseră o lecţie pe care poate nu aş fi învăţat-o niciodată.

– Ceea ce nu bagi de seamă, i-am explicat lui Simmon într-o după-amiază stând sub stâlpul infamiei, este că bărbaţii mor după Denna. Îţi imaginezi cum trebuie să se simtă? Cât de obositor trebuie să fie? Sunt unul dintre puţinii ei prieteni. N-am să risc aşa ceva. Nu mă voi arunca pe ea. Nu o doreşte. Nu voi fi unul dintre sutele de idioţi care fac ochi mari, sticloşi de bovină şi

mai că-şi sucesc gâturile după ea pe stradă.

– Nu pot să pricep ce vezi la ea, spuse Sim cu prudenţă. Îi cunosc prea bine farmecul. Fascinant şi toate cele. Dar pare puţin, ezită el, crudă.

Am încuviinţat.

– Da, e.

Simmon mă privi nerăbdător şi, într-un final, zise:

– Cum? Nu o aperi?

– Nu. Crud e un cuvânt bun pentru ea. Dar când spui crudă cred că te gândeşti la nemiloasă. Denna nu e rea, imorală sau duşmănoasă. E crudă.

Sim tăcu pentru o vreme până să răspundă.

– Cred că ar putea fi câteva dintre celelalte lucruri, şi de-asemenea crudă.

Bunul Sim, cel sincer şi blând. Nu poate să spună niciodată lucruri rele despre cineva, doar să insinueze. Şi asta a fost dificil de făcut pentru el.

Se uită în sus la mine.

– Am vorbit cu Sovoy. Încă nu i-a trecut amarul. A iubit-o cu adevărat. A tratat-o ca pe o prinţesă. Ar fi făcut orice pentru ea. Dar ea l-a părăsit oricum, fără explicaţii.

– Denna e o fiinţă sălbatică, am încercat să explic. Ca o ciută sau ca o furtună de vară. Dacă o furtună îţi dărâmă casa sau doboară un pom, nu spui că furtuna este rea. A fost crudă. Şi-a urmat firea şi, din păcate, cineva a fost rănit. La fel şi cu Denna.

– Ce-i o ciută?

– O căprioară.

– Credeam că e un căprior.

– O ciută e o căprioară femelă. O căprioară sălbatică. Ştii prea bine cât îţi serveşte să fugăreşti o sălbăticiune. Deloc. Totul se întoarce împotriva ta. Tot ce poţi să faci este să stai cuminte locului şi să speri că în timp ciuta va veni la tine.

Sim încuviinţă, dar mi-am dat seama că nu pricepuse cu adevărat.

– Ştiai că odată numeau locul ăsta Sala Întrebărilor? am spus, evident vrând să schimb subiectul. Studenţii scriau întrebări pe bucăţi de hârtie şi lăsau vântul să le care în voie. Primeai răspunsuri diferite după calea pe care o apucau afară din piaţă, am făcut semn cu mâna spre spaţiile dintre clădirile gri, pe care mi le arătase Elodin. Da. Nu. Poate. Altundeva. Curând.

Turnul cu ceas bătu şi Simmon suspină, ştiind că era fără rost

să mai continue conversaţia.

– Jucăm colţuri diseară?

– Da.

După ce a plecat am băgat mâna în buzunarul pelerinei şi am scos biletul pe care Denna îl lăsase în geamul meu. L-am citit din nou, încet. Am rupt cu grijă marginea de jos a paginii unde se semnase.

Am pliat fâşia îngustă de foaie cu numele Dennei scris pe ea, am răsucit-o şi am încredinţat-o mereu-prezentului vânt să o poarte printre puţinele frunze rămase ale toamnei.

Dansă deasupra dalelor de piatră. Zbura şi se răsucea, desenând rune de scrijeldică prea nebuneşti ca să le înţeleg. Am aşteptat până cerul se întunecă, dar vântul nu cărase bileţelul deloc. După ce am plecat, întrebarea mea încă pribegea fantomatic în Casa vântului, fără să-mi dea niciun răspuns, dar sugerându-mi multe. Da. Nu. Poate. Altundeva. Curând.

***

Nu în ultimul rând, era conflictul meu continuu cu Ambrose. Mergeam ca pe ace în fiecare zi, aşteptând ca răzbunarea lui să cadă asupra mea. Dar lunile trecură şi nu se întâmplă nimic. Până la urmă, am ajuns la concluzia că îşi învăţase în sfârşit lecţia şi că se ţinea departe de mine.

Greşeam, evident. Nici că puteam să mă înşel mai mult. Ambrose învăţase doar să aştepte momentul prielnic. A reuşit să se răzbune pe mine până la urmă, iar atunci am fost prins total nepregătit şi forţat să părăsesc Universitatea.

Dar, aşa cum se spune, aceea e o poveste pentru altă zi.

Capitolul 92
Muzică, descântec

– Ar trebui să fie de ajuns pentru acum, rosti Kvothe, făcându-i semn Cronicarului să pună jos peniţa. Am terminat treaba de salahori. Acum, avem temelia pe care povestea mea are să se înalţe.

Kvothe se ridică şi el în picioare, îşi roti umerii şi se întinse de şale.

– Mâine, am să vă spun câteva dintre poveştile mele preferate. Călătoria mea la curtea lui Alveron. Cum am învăţat să lupt de la ademi. Felurian...

Ridică o pânză curată de in şi se întoarse spre Cronicar.

– Mai ai nevoie de ceva înainte să dăm stingerea?

Cronicarul clătină din cap, căci îşi dădea seama când cineva nu mai voia să aibă de-a face cu el, chiar dacă i-o spunea politicos.

– Nu, mulţumesc. Sunt bine.

Îşi adună toate lucrurile în tolba îngustă de piele şi urcă la etaj spre camera sa.

– Şi tu, Bast. Am grijă eu de curăţenie, spuse şi făcu un gest de alungare cu dosul palmei, care preveni protestele studentului său. Du-te. Am nevoie de răgaz ca să mă gândesc la povestea de mâine. Ştii doar că lucrurile astea nu vin de la sine.

Bast ridică din umeri şi urcă scările la rândul său. Paşii îi băteau grei pe scările de lemn.

Kvothe îşi începu ritualul nocturn. Scoase cenuşa din vatra enormă de piatră şi aduse lemne pentru focul din ziua următoare. Ieşi afară să stingă lămpile de lângă pancarta cu hanul Piatra de Hotar, doar ca să-şi dea seama că uitase să le aprindă mai devreme, când venise seara. Încuie uşa hanului şi, după o clipă de gândire, lăsă cheia în uşă, în caz că Cronicarul s-ar fi trezit mai devreme şi ar fi vrut să iasă afară.

Apoi mătură podeaua, spălă mesele şi curăţă tejgheaua, totul cu eficienţă metodică. La sfârşit veni lustruitul sticlelor. Cât timp repeta aceeaşi mişcare, ochii îi erau pierduţi în depărtări, pierduţi în amintire. Nu fredona, nu fluiera. Nu cânta.

În camera sa, Cronicarul se plimba agitat în cercuri, istovit şi totuşi prea plin de energia pe care ţi-o dă neliniştea ca să lase somnul să se coboare asupra-i. Scoase paginile terminate din

tolbă şi le puse în siguranţă în cufărul de lemn. Apoi curăţă toate vârfurile peniţelor şi le puse la uscat. Îşi dădu jos cu grijă bandajul, plin cu alifie puturoasă, de pe umăr şi îl aruncă în plosca din cameră. La urmă, îşi spălă umărul în ligheanul pentru spălat mâinile.

Căscând, se duse la fereastră şi privi spre micul târg, dar nu avea ce să vadă. Nici urmă de lumină, de mişcare. Lăsă fereastra crăpată, să intre aerul proaspăt de toamnă. Trase draperiile şi se dezbrăcă pentru culcare, lăsându-şi hainele pe speteaza unui scaun. În cele din urmă, îşi dădu jos roata simplă de fier, prinsă de un lănţişor în jurul gâtului, şi o lăsă pe noptieră.

Când dădu pătura la o parte, Cronicarul observă mirat că cearşafurile fuseseră schimbate cândva în timpul zilei. Lenjeria era curată şi mirosea plăcut a levănţică.

După o scurtă ezitare, se duse la uşa camerei şi o încuie. Lăsă cheia tot pe noptieră, apoi se încruntă şi îşi puse roata de fier stilizată înapoi în jurul gâtului, după care stinse lampa şi se băgă în pat.

Pentru mai bine de o oră, Cronicarul, pe care somnul îl uitase, se întoarse agitat într-o parte şi-n alta în patul său frumos mirositor. Până la urmă, oftă şi dădu cuverturile la o parte. Reaprinse lampa cu un chibrit de sulf şi se coborî din pat. Apoi se îndreptă spre cufărul greoi de lângă fereastră şi îl împinse. La început, nici nu se clinti. Abia când se propti cu spatele în el şi împinse din călcâie reuşi să-l mişte încet pe podeaua netedă de lemn.

După un minut, cufărul era lipit de uşa camerei. Atunci Cronicarul se urcă înapoi în pat, stinse lampa şi căzu numaidecât într-un somn adânc şi împăcat.

***

În cameră era întuneric beznă atunci când Cronicarul se trezi cu ceva moale apăsându-l pe faţă. Se zbătu disperat, mai mult din reflex decât încercând să scape. Ţipătul său înfricoşat era înăbuşit de o mână care-i astupa gura. După panica iniţială, Cronicarul se linişti şi încetă să se mai zbată. Răsuflând tare pe nas, rămase nemişcat, cu ochii căscaţi spre întunecime.

– Sunt numai eu, şopti Bast fără să-şi ia mâna.

Cronicarul spuse ceva înăbuşit.

– Trebuie să vorbim.

Bast îngenunche lângă pat, cu ochii la silueta întunecată a Cronicarului, chircit în păturile sale.

– Am să aprind lampa, iar tu n-ai să scoţi niciun zgomot. Bine?

Cronicarul încuviinţă cu greu, împotriva mâinii apăsate a lui Bast. O clipă mai târziu, un chibrit pâlpâi, umplând încăperea cu lumină roşie şi cu mirosul acru de sulf.

Tremurând uşor, Cronicarul se ridică în capul oaselor şi îşi propti mâna de perete. Văzându-se gol de la brâu în sus, trase păturile pentru a se acoperi şi ochi uşa. Cufărul greu era la locul lui.

Bast îi urmări privirea.

– Asta arată lipsa ta de încredere, zise el sec. Sper că nu i-ai zgâriat podelele. Se enervează rău când vine vorba de astfel de lucruri.

– Cum ai intrat aici? ceru să ştie Cronicarul.

Bast îşi agită frenetic mâinile spre Cronicar.

– Linişte! şuieră el. Trebuie să facem linişte. Are urechi ca ale unui şoim.

– Şoimii nu au urechi.

– Cum? zise Bast cu o mină întrebătoare.

– Ai spus că are urechi ca ale unui şoim. Nu are nicio logică.

Bast se încruntă şi făcu un gest de respingere.

– Ştii ce vreau să spun. Nu trebuie să ştie că sunt aici.

Bast şedea pe pat şi îşi curăţa pantalonii cu băgare de seamă. Cronicarul aruncă deoparte grămada de pături.

– De ce eşti aici?

– După cum am mai spus, trebuie să vorbim, zise Bast uitându-se cu seriozitate la Cronicar. Trebuie să vorbim despre motivul pentru care eşti aici.

– Asta e ceea ce fac, spuse Cronicarul iritat. Culeg poveşti. Şi, când am ocazia, investighez zvonuri stranii să văd dacă au un adevăr în spatele lor.

– Din curiozitate, despre ce zvon vorbeşti? întrebă Bast.

– Aparent te-ai îmbătat muci şi te-ai scăpat unui căruţaş. Cam neglijent, aş zice.

Bast îi arunca Cronicarului o privire plină de compătimire.

– Uită-te la mine, zise Bast, de parcă ar vorbi unui copil. Gândeşte-te. Ar putea un birjar să mă îmbete? Pe mine?

Cronicarul deschise gura. O închise.

– Atunci…

– Era mesajul meu aruncat în lume, către cine are urechi să audă. Unul dintre multele. S-a întâmplat ca tu să fii primul care să afle unul şi să te pui pe căutat.

Cronicarului îi trebui ceva vreme să digere informaţia.

– Credeam că voi doi vă ascundeaţi.

– O, ne ascundem, nu glumă, spuse Bast amărât. Ne ascundem atât de bine că ne pierdem în peisaj.

– Cred că înţeleg de ce eşti atât de sufocat aici. Dar sincer, nu înţeleg ce au de-a face toanele maestrului tău cu preţul untului.

Ochii lui Bast se aprinseră.

– Totul se leagă! scuipă el printre dinţi. Şi nu-i doar o toană, ignorantule, *anhautfehn* nenorocit! Locul ăsta îl omoară cu zile.

Cronicarul se albi în faţa ieşirii lui Bast.

– Stai… Nu voiam…

Bast închise ochii, făcând un efort evident să se calmeze.

– Chiar nu îţi dai seama ce se întâmplă, spuse el, vorbindu-şi sieşi la fel cât şi Cronicarului. De asta am venit, să-ţi explic. Am aşteptat luni întregi pe cineva să vină. Oricine. Chiar şi-un vechi duşman, pus pe răzbunare, e mai bine-venit decât moartea asta înceată. Dar cu tine e mai bine decât mă aşteptam. Eşti perfect.

– Perfect pentru ce? întrebă Cronicarul. Nici măcar nu înţeleg care-i problema.

– E ca şi cum… ai auzit vreodată de povestea lui Martin făuritorul de măşti?

Cronicarul clătină din cap şi Bast oftă dezamăgit.

– Dar piese de teatru? Ai văzut *Fantoma şi Fata cu gâştele* sau *Regele de două parale?*

– E cumva cea în care regele îşi oferă coroana băiatului orfan?

Bast încuviinţă.

– Şi băiatul devine un rege mai bun decât predecesorul lui. Fata gâscarului se îmbracă în straie de prinţesă şi toată lumea se minunează de frumuseţea şi graţia ei, spuse el ezitând şi încercând să-şi găsească cuvintele. Vezi tu, există o relaţie fundamentală între *a părea* şi *a fi.* Orice pui de zână ştie asta, dar voi, muritorii, nu băgaţi niciodată de seamă. Noi înţelegem cât de periculoasă poate fi o mască. În timp, devenim cu toţii ceea ce pretindem că suntem.

Cronicarul se mai relaxă puţin, simţindu-se în ape cunoscute.

– E la mintea cocoşului. Dacă îmbraci un cerşetor în straie de prinţ, oamenii îl vor trata ca atare, iar el se va comporta pe măsură.

– Asta-i doar o mică parte din adevăr, zise Bast. Adevărul este mai adânc de atât. E… Bast se încurcă pentru o clipă. E ca şi cum toată lumea şi-ar povesti povestea vieţii în capul lor.

Întotdeauna. Tot timpul. Povestea aceea te face ceea ce eşti. Ne clădim din mrejele acelei poveşti.

Încruntându-se, Cronicarul vru să spună ceva, dar Bast ridică o mână.

– Nu, ascultă. I-am dat de capăt. Întâlneşti o fată. E timidă, reţinută. Dacă îi spui că e frumoasă, te va crede drăguţ, dar poate nu te va crede. Ştie că frumuseţea e în ochiul privitorului. Şi câteodată asta e de-ajuns, spuse el ridicând încordat din umeri.

Ochii i se luminară.

– Dar e o cale mai bună. Îi *arăţi* că e frumoasă. Îţi faci oglinzi din ochi şi îi aduci rugăciuni cu mâinile pe trup. E greu, foarte greu, dar când ajunge să te creadă cu adevărat… Dintr-odată, povestea pe care şi-o spune în propriul ei cap se schimbă. Se transformă. Nu mai e *văzută drept frumoasă.* Ea e *frumoasă, aşa cum e văzută.*

– Ce-ar mai trebui să însemne şi asta? se răsti Cronicarul. Acum nu faci decât să îndrugi tâmpenii fără noimă.

– Ba îţi îndrug atâta noimă că nici nu poţi s-o cuprinzi cu mintea, răspunse Bast apăsat. Dar capul te duce îndeajuns încât să-ţi dai seama ce vreau să spun. Gândeşte-te la ce-a zis azi. Oamenii l-au văzut ca pe un erou, iar el şi-a jucat rolul. Întâi, doar a purtat masca eroului, dar până la urmă a ajuns să se şi creadă unul. A devenit adevăr… Dar acum…

– Acum oamenii îl văd ca pe un hangiu.

– Nu, murmură Bast. Oamenii îl vedeau ca pe un hangiu cu ani în urmă. Îşi dădea jos masca aceea imediat ce ieşeau pe uşă. Acum *el însuşi* se vede ca pe un hangiu. Şi încă un hangiu ratat. Ai văzut cum a fost când Cob şi ceilalţi au venit seara asta. În seara asta, îndărătul tejghelei ai văzut doar umbra străvezie a unui om. Obişnuia să fie doar un rol…

Bast ridică privirea emoţionat.

– Dar tu eşti perfect. Îl poţi face să-şi aducă aminte de cum era odinioară. Nu l-am văzut atât de plin de viaţă de luni întregi. Ştiu că poţi s-o faci.

Cronicarul se încruntă puţin.

– Nu sunt sigur…

– Ştiu că are să meargă, rosti Bast, plin de avânt: Am încercat ceva asemănător acum câteva luni. L-am convins să înceapă să-şi scrie memoriile.

Cronicarul se lumină la faţă.

– Şi-a scris memoriile?

– A *început* să le scrie. Era atât de încântat, n-a vorbit despre altceva câteva zile în şir. Se întreba de unde-ar trebui să-şi înceapă povestea. După prima noapte în care s-a pus să scrie, a revenit la cum era ca pe vremuri. Părea să fie mai înalt cu un metru şi pe umeri îi jucau fulgere. Dar ceva s-a întâmplat, oftă Bast. Ziua următoare a citit ce scrisese şi a căzut din nou în toanele lui mohorâte. A pretins că toată tărăşenia a fost cea mai proastă idee din viaţa lui.

– Cum rămâne cu paginile pe care le-a scris?

Bast mototoli nişte foi nevăzute şi le aruncă la podea.

– Ce scria în ele? întrebă Cronicarul.

Bast clătină din cap.

– Nu le-a aruncat la gunoi. Doar le-a… aruncat. Sunt pe masa lui de lucru de luni bune.

Curiozitatea Cronicarului aproape că-i ieşea prin pori.

– Nu ai putea să… ştii tu, să faci un pic de ordine?

Bast păru îngrozit de asemenea gând.

– *Anpauen.* Nu. A fost mânios după ce le-am citit, spuse, cuprins de un fior. N-ai idee cum e când îl apucă într-adevăr mânia. Nu sunt îndeajuns de nesăbuit ca să-l supăr atât de tare.

– Mă gândesc că tu ar trebui să ştii cel mai bine, îl înţepă Cronicarul.

Bast încuviinţă energic.

– Exact. Tocmai de aceea am venit să vorbim. Pentru că ştiu cel mai bine. Trebuie să-l distragi de la amintirile dureroase. Dacă nu…

Bast ridică din umeri şi repetă gestul de hârtii mototolite.

– Dar eu îi caut povestea vieţii. *Adevărata* poveste. Fără părţile mai dureroase nu e decât o prostie de…

Cronicarul înlemni şi duse ochii într-o parte.

Bast rânji ca un copil care prinsese un preot în mijlocul unei înjurături.

– Hai, te rog, îl îndemnă cu ochi încântaţi şi aspri şi înspăimântători. Spune-o.

– O prostie de basm cu Fae, termină Cronicarul, cu glas palid şi subţire ca o foaie de hârtie.

Bast îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Nu ai habar despre Fae dacă crezi că poveştile noastre n-au partea lor mai întunecată. Lăsând asta la o parte, să ştii că e o poveste pentru Fae, fiindcă o scrii pentru mine.

Cronicarul înghiţi în sec şi păru să-şi recapete câtăva din stăpânirea de sine.

– Ceea ce vreau să spun e că el evocă o poveste adevărată şi toate poveştile adevărate au părţile lor neplăcute. În ele nu merge totul ca pe roate, sunt încâlcite şi…

– Ştiu că nu-l poţi face să le lase la o parte, spuse Bast. Dar poţi să-l faci să treacă mai în grabă peste ele. Poţi să-l ajuţi să stăruie asupra lucrurilor bune: aventurile lui, femeile, luptele, călătoriile lui, muzica lui…

Bast se opri abrupt.

– Poate… nu şi muzica. Să nu-l întrebi despre asta, nici de ce nu mai face magie.

Cronicarul se încruntă.

– De ce nu? Muzica lui pare…

Bast îi aruncă o căutătură piezişă.

– Doar să nu o faci, rosti el apăsat. Nu sunt subiecte prea roditoare. Te-am oprit mai devreme, îl bătu el pe Cronicar pe umăr, pentru că era cât pe ce să-l întrebi ce-a mers rău la simpatia lui. Nu aveai de unde să ştii. Acum ai. Apleacă-te pe faptele lui eroice, pe isteţimea lui. Genul acela de lucruri, sfârşi el fluturând din mână.

– Nu e treaba mea să-l mân într-o direcţie sau alta, rosti înţepat Cronicarul. Eu doar înregistrez. Sunt aici doar pentru poveste. La urma urmei, povestea e cea importantă.

– Fac ceva pe povestea ta, replică Bast tăios. Faci ce-ţi spun sau te frâng ca pe-o surcică.

Cronicarul încremeni.

– Deci vrei să spui că lucrez pentru tine?

Chipul lui Bast luă o mină neînduplecată.

– Spun că-mi aparţii. Până-n măduva oaselor. Te-am adus aici să-mi serveşti scopurilor. Ai mâncat la masa mea şi ţi-am salvat pielea, arătă el spre pieptul Cronicarului. Îmi aparţii în trei chipuri. Asta te face al meu cu totul. Eşti o unealtă a voinţei mele. Ai să faci cum îţi spun.

Cronicarul ridică puţin bărbia şi figura i se împietri.

– Fac cum cred eu de cuviinţă, spuse, ridicând încet mâna la bucata de metal de pe pieptul său dezgolit.

Ochii lui Bast scăpărară în jos, apoi din nou la el. Parcă nu îi venea să îşi creadă ochilor.

– Crezi că ăsta-i un joc? Crezi că fierul are să te protejeze?

Bast se întinse, îi dădu Cronicarului peste mână şi înhăţă

cercul de metal înainte ca scribul să schiţeze măcar un gest. Braţul i se încleştă numaidecât şi ochii i se strânseră într-o grimasă de durere. Când îi deschise, erau de un albastru-închis, ca al apelor adânci sau al cerului la apus.

Bast făcu un pas în faţă, aducându-şi faţa aproape de a Cronicarului. Acesta se panică şi căută să scape în lateral, pe lângă pat, dar Bast îl apucă de umăr şi îl ţinu locului.

– Ascultă-mă bine, omuleţule, şuieră el. Să nu mă confunzi cu masca mea. Vezi lumina care luceşte la suprafaţa apei şi uiţi de frigul şi întunericul de dedesubt.

Tendoanele lui Bast pocniră când strânse cercul de fier în palmă.

– Ascultă. Nu mă poţi vătăma. Nu poţi să fugi sau să te ascunzi. În privinţa asta, nu-ţi permit să mă sfidezi.

Pe măsură ce vorbea, ochii lui Bast deveniră tot mai deschişi, până ce se făcură albaştri ca un cer limpede de amiază.

– Jur pe toată sarea din mine: dacă mi te împotriveşti, restul scurtei tale vieţi de muritor are să fie o orchestră de chinuri. Mă jur pe piatră, pe stejar şi pe ulm: am să te vânez. Am să te urmăresc nevăzut şi am să-ţi înăbuş orice licăr de bucurie găseşti. N-ai să cunoşti atingerea femeii, o urmă de răgaz, o clipă de linişte.

Ochii lui Bast erau acum de culoarea alb-albăstruie a fulgerului, iar glasul fioros şi apăsat.

– Şi mă jur pe cerul de noapte şi pe luna cea mereu-mişcătoare: dacă-l arunci pe maestrul meu în ghearele disperării, te despic şi te joc în picioare, ca un copil într-o baltă cu mâl. Îţi leg maţele strune la o scripcă şi te fac să cânţi cât eu dansez pe melodia nenorocirii tale.

Bast se apropie până ce feţele lor se aflau la câţiva centimetri depărtare, cu ochii albi ca opalul, albi ca două luni pline.

– Eşti om educat. Ştii bine că nu există demoni, zâmbi el îngrozitor. Sunt doar cei din stirpea mea, spuse Bast, apropiindu-se într-atât că scribul mirosea flori în răsuflarea lui. Nu eşti de-ajuns de chibzuit încât să-mi ştii de teamă aşa cum ar trebui. Nu pricepi nici măcar prima notă din muzica sub vraja căreia mă mişc.

Bast se împinse de lângă Cronicar şi făcu câţiva paşi înapoi. La marginea luminii pâlpâitoare a lumânării, deschise mâna şi lăsă cercul de fier să cadă pe podea. După o clipă, răsuflă adânc. Îşi trecu mâinile prin păr. Cronicarul rămăsese locului, palid şi

năduşit. Bast se aplecă să ridice cercul de funia ruptă, pe care o înnodă nespus de repede.

– Ascultă, nu avem de ce să nu fim prieteni, rosti el degajat şi îi întinse colierul Cronicarului.

Ochii săi îşi recăpătaseră nuanţa omenească de albastru, iar zâmbetul îi era cald şi fermecător.

– Nu avem de ce să nu ajungem cu toţii la ceea ce vrem. Tu ajungi să-ţi primeşti povestea. El ajunge să ţi-o spună. Tu ajungi să cunoşti adevărul. El ajunge să-şi aducă aminte cine e de fapt. Toată lumea câştigă şi ne vedem toţi de drum, mulţumiţi nevoie.

Cronicarul dădu să ia laţul descântecului tehlin, cu mână tremurătoare.

– Şi tu ce ajungi să primeşti? întrebă cu glas stins ca o şoaptă. Ce urmăreşti în toată povestea asta?

Întrebarea păru să-l prindă pe Bast pe picior greşit. Rămase nemişcat şi stângaci pentru o clipă, toată graţia sa fluidă dispărând fără urmă. Păru aproape gata să izbucnească în lacrimi.

– Ce vreau? Vreau numai să-l am pe Reshi al meu înapoi. Vreau să fie aşa cum era înainte, rosti cu glas stins şi rătăcit.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Bast îşi frecă faţa cu mâinile şi înghiţi sonor.

– Am fost plecat prea mult timp, spuse dintr-o dată, mergând la fereastră şi deschizând-o.

Se opri cu un picior pe pervaz şi se întoarse spre Cronicar.

– Să-ţi aduc ceva înainte să mergi la culcare? O bonetă? Mai multe pături?

Cronicarul clătină amorţit din cap, iar Bast îi flutură cu mâna în semn de rămas-bun şi ieşi pe fereastră, închizând-o încet în urma sa.

Epilog
O întreită tăcere

Era din nou noapte. Hanul Piatra de Hotar era cufundat în tăcere. O tăcere întreită.

Prima parte era o linişte găunoasă, răsunătoare, construită din tot ce lipsea. Dacă ar fi fost cai în hambar, ar fi călcat-o în copite şi ar fi rumegat-o în bucăţi. Dacă hanul ar fi avut oaspeţi, până şi o mână de oaspeţi care să înnopteze, răsuflarea lor grea şi întrepătrunderea de sforăituri ar fi dezgheţat-o blând, ca un vânt cald de primăvară. Dacă ar fi fost muzică… dar nu, desigur că nu era muzică. De fapt, nu era niciunul din aceste lucruri şi tăcerea era singurul lucru rămas.

Înăuntrul Pietrei de Hotar, un bărbat stătea întins în patul său adânc, cu miros dulce. Nemişcat, aşteptând să adoarmă, stătea cu ochii larg deschişi în întuneric. Astfel, adăuga o tăcere mică, înspăimântată, celei mai mari şi găunoase. Împreună erau ca un aliaj, o armonie mută.

Cea de-a treia tăcere nu era uşor de observat. Dacă ascultai pentru o oră, poate ajungeai să o simţi în pereţii goi de piatră ai sălii de mese goale şi în metalul cenuşiu al sabiei agăţate îndărătul tejghelei. Juca în flacăra slabă a lumânării care arunca umbre dănţuitoare pe pereţii unei anume camere de la etaj… Forma ei se întrezărea în tiparul nebun al unor memorii mototolite, care rămăseseră aruncate, dar neuitate, pe o masă. Şi era în mâinile unui bărbat care şedea acolo, ignorând cu toată puterea sa paginile pe care le scrisese şi de care se lepădase cu atâta timp în urmă.

Bărbatul avea părul roşu adevărat, roşu ca văpaia. Ochii îi erau întunecaţi şi pierduţi în depărtări. Felul în care se mişca era stăpânit de calmul istovit al unuia care cunoaşte multe.

Piatra de Hotar era a sa, la fel şi cea de-a treia tăcere. Aşa se cuvenea, căci era cea mai mare şi mai apăsătoare tăcere dintre toate cele trei şi se înfăşură în jurul celorlalte. Era adâncă şi cuprinzătoare ca un sfârşit de toamnă. Grea ca o piatră de râu. Era sunetul răbdător, boboc-retezat, al unui om care aşteaptă să moară.